

Công chúa cầu thân

Contents

Công chúa cầu thân	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	7
3. Chương 05-06	12
4. Chương 07-08	18
5. Chương 09-10	24
6. Chương 11-12	33
7. Chương 13-14	41
8. Chương 15-16	49
9. Chương 17-18	55
10. Chương 19-20	63
11. Chương 21-22	83
12. Chương 23-24	96
13. Chương 25-26	110
14. Chương 27-28	126
15. Chương 29-30	145
16. Chương 31-32	155
17. Chương 33-34	169
18. Chương 35-36	183
19. Chương 37-38	198
20. Chương 39-40	211
21. Chương 41-42	224
22. Chương 43-44	238
23. Chương 45-46	263
24. Chương 47-48 (end)	284
25. Chương Ngoại Truyện	312

Công chúa cầu thân

Giới thiệu

Muốn xem kiểu nhân vật nữ lạnh nhạt, thoát tục đi ra cửa mờ rã trái. Muốn xem kiểu nhân vật nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-cau-than>

1. Chương 01-02

Công chúa cầu thân - Chương 01

Lại là một ngày nóng đến phát điên. Bên ngoài phòng, mặt trời chiếu thẳng xuống, đốt cháy mặt đường nhựa khiến một lớp hơi nước bốc lên. Nhìn qua làn hơi nước ta cảm thấy mắt đất cũng có phần bị vẩn cong.

Xe buýt số 745 chậm rì rì từ xa đi đến làm cho đám người đang đứng trong bóng râm đợi xe tức thì tụ tập lại. Một bóng hình gầy yếu xông lên phía trên, cuối cùng cũng chiếm được vị trí đầu tiên. Bám chặt lan can bằng sắt ở hai bên, cô chống chọi lại sức ép của những người đang đùn đẩy nhau ở phía sau, cố chết cũng không rời bỏ vị trí mà mất bao công sức mới chen lên được.

“Định tranh giành? Xời!” Phùng Trần Sở Dương bĩu môi.

Trong khi Phùng Trần Sở Dương của chúng ta đang đắc ý thì một bóng hình gầy gò đột nhiên chui qua cánh tay của cô chen lên trên. Đầu óc chưa kịp có phản ứng Sở Dương đã xông lên phía trước, tóm chặt lấy đứa bé kéo ra sau lưng. “Con cừu con, dám tranh với ta à.” Sở Dương phẫn nộ nghĩ.

Lúc này, sau khi Sở Dương kéo cậu bé ra sau lưng mình, một cảnh tượng làm người kinh ngạc xuất hiện: một chiếc ô tô không biết từ đâu quẹt qua một bên váy của Sở Dương rồi lao đi.

Cậu bé ngây ra. Sở Dương ngây ra. Mọi người đứng đằng sau cũng ngây ra nốt.

Một lúc sau...

“Trời ơi, nguy hiểm quá.” người qua đường thứ nhất nói.

“Đúng đấy, may mà có cô gái này nếu không thì đứa bé tiêu rồi.” người qua đường thứ hai nói.

“Cô gái, tốt lắm!” người qua đường thứ ba hét lên. Tiếp theo đó là tiếng vỗ tay ầm ĩ của những người đứng đằng sau.

Sở Dương đứng đấy, đỏ mặt “Sao mình lại biến thành anh hùng thế này?”.

Phùng Trần Sở Dương, nữ, 19 tuổi, là người Trung Quốc chính gốc nhưng tại sao lại có cái tên bốn chữ như thế? Nói ra thì dài lắm: Phùng thì khỏi phải nói, là họ của bố; còn Trần là họ của mẹ. Thật ra gọi là “Phùng Trần” cũng được rồi nhưng bà của cô lại không đồng ý.

“Dựa vào đâu mà họ của con dâu thêm vào được mà họ của bà nội lại không thể ? Thêm vào!”

Thế là “Phùng Trần” biến thành “Phùng Trần Sở”. Dù sao cũng là một cái tên. Nhưng lúc đó bà ngoại của cô lại có ý kiến: “Họ của bà nội thêm vào rồi còn tôi thì địa vị thấp chứ gì? Họ của tôi thì sao?”

Bố của Sở Dương thấy mẹ vợ tức giận bèn can rằng: “Thêm vào!”.

Và thế là có cái tên “Phùng Trần Sở Dương”.

Buổi tối, Phùng Trần Sở Dương nằm trên giường, vừa chớp mắt một cái đột nhiên nhìn thấy một luồng sáng từ từ thành hình ở bên cạnh giường. Hình ảnh của một người đàn ông dần dần hiện lên...

...

“Mình đang nằm mơ, đang nằm mơ.” Cô lầm rầm nói rồi lật người lại, nhắm chặt mắt.

“Đúng là một con đà điểu!” Đinh tiểu tiên có phần đỡ khóc đỡ cười than thầm.

“Đừng có đà điểu nữa, dậy đi, người không phải nằm mơ.”

Sở Dương quay người lại, nhìn hình ảnh hư ảo hiện lên cạnh giường vào nửa đêm, dụi mắt, rồi lại dụi mắt. Cuối cùng vẫn không dám tin vào mắt mình, bèn tự tát mình một cái - tất nhiên là tát nhẹ thôi- rồi...

“Aaaaaaa...”

Một tiếng thét phá vỡ sự yên tĩnh lúc nửa đêm.

“Trời ơi, người đừng hét nữa!” Đinh tiểu tiên bịt chặt tai, không dám tin cô gái trước mắt mình lại có thể phát ra âm thanh sắc đến như thế. Cũng may mà ông đã chuẩn bị từ trước (phong toả kết giới xung quanh căn phòng này) nếu không, chỉ dựa vào cái giọng này, sợ rằng trong vòng mười dặm không ai có thể tiếp tục ngủ nữa.

“Ông ông ông.....ông là.....là là là.....là người hay là ma?”. Phùng Trần Sở Dương bình thường lanh lợi là thế vậy mà giờ lại lắp bắp như thế ăn phải đuôi lợn.

“Đều không phải. Ta là Đinh tiểu tiên.”

“Cái.....cái gì Đinh tiểu tiên? Ông đến chỗ tôi.....tôi tôi.....làm làm làm cái gì?”

“Vì đứa bé mà nhà người cứu lúc sáng là em trai ta nên ta đến để thay nó báo ơn.”

“Báo ơn?” Phùng Trần Sở Dương đứng là gan lớn, nghe đến đây bèn tự động đem những từ ngữ quan trọng lọc ra, tự nhiên không còn thấy sợ nữa. “Đứa bé cứu lúc sáng? Là đứa bé mà bản thân mình không cần thận ”cứu” được?”. Nghĩ đến đây mắt của Sở Dương bắt đầu sáng lên.

“Ông định báo ơn như thế nào?”, Sở Dương hỏi.

“Ta có thể thoả mãn một nguyện vọng của nhà người.”, tiểu tiên nói.

“Nguyện vọng nào cũng được?” Sở Dương có một chút không dám tin việc tốt như thế này lại rơi xuống đầu mình

Đinh tiểu tiên gật đầu. Sở Dương sau ba phút yên lặng, hùng hổ nói: “Tôi muốn quay về cổ đại chơi.”

Mấy năm gần đây rất thịnh hành quay về quá khứ. Chín mươi chín phần trăm là từ hiện đại quay về cổ đại. Những cái khác thì không nói nhưng có sách (tiểu thuyết quay về quá khứ) có đến vạn tám nghìn lượt người đọc. Đừng vội lè lưỡi. Đây chỉ là con số thống kê của Trung Quốc (không kể đến người nước ngoài). Xem ra quay về quá khứ có thể giải quyết không ít vấn đề dân số của Trung Quốc.

“Được.”, Đinh tiểu tiên rất dứt khoát đáp lại. “Những nhà người có thuộc thơ đời Đường, đời Tống không? Ít nhất cũng phải biết một trăm tám mươi bài, trong bất kì trường hợp nào cũng có thể ngâm vài câu biểu thị phong phạm của tài nữ.”, Đinh tiểu tiên cười hỏi.

Sở Dương lắc đầu. Cô học khối tự nhiên, vì đối phó kì thi đại học mới học vài bài, nhưng vừa ra khỏi trường thi liền trả lại thầy cô rồi. Bây giờ chỉ nhớ vài câu đại loại như: “đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương”...

Nụ cười trên mặt Đinh tiểu tiên nhạt đi.

“Thế người biết hát các bài hát thịnh hành. Đúng lúc, đúng cảnh cũng có thể bày tỏ tình cảm chắc không có vấn đề gì chứ?”

Lắc đầu. Đây là vấn đề di truyền. Cả gia đình 3 người nhà cô gộp lại mới nhớ được 5 tiết tấu.

Nụ cười trên mặt Đinh tiểu tiên mất đi.

“Thế còn nhạc cụ? Gảy đàn, đàn tranh hay thổi tiêu gì gì đó, ít nhất cũng phải biết chơi guitar chứ?”

Lắc đầu.

“Thế người có biết múa không? Không cần biết là ba-lê hay múa dân tộc cũng được.”

Lắc đầu.

“Lịch sử học có tốt không?”

Lắc đầu.

“Có đọc thuộc các tác phẩm kinh điển như: “Hồng Lâu Mộng”, “Thủy Hử”... không?”

Lắc đầu.

“Có biết kinh doanh, binh pháp, nấu ăn không?”, Đinh tiểu tiên vẫn không từ bỏ hi vọng.

Vẫn lắc đầu. Theo số lần lắc đầu của Sở Dương, sắc mặt của Đinh tiểu dần biến thành màu đêm đen bên ngoài.

“Thế người rút cục biết cái gì? Nhà người mất không mười mấy năm đi học à? Cái gì cũng không biết, nhà người quay cái đất!”

Đinh tiểu tiên nỗ lực khống chế bản thân không đi bóp cổ Sở Dương. Người tu hành kiên trì giận. “Tội lỗi, tội lỗi. Làm thế nào mà ngay cả từ không nhà “đất” cũng nói ra được đây?”, Đinh tiểu tiên nghĩ thầm.

Sở Dương vẫn mang một bộ mặt vô tội nhìn tiểu tiên.

Đinh tiểu tiên hít thở vài cái, khó khăn lắm mới kiềm chế được giận dữ. Sau khi khôi phục thần thái tiên gia mới lãnh đạm nói: “Xem ra chỉ có thể cho nhà người quay về nơi ăn uống đến chết mà không buồn phiền. Người chuẩn bị xong chưa?”

“Đợi một chút!” Sở Dương hét. “Tôi phải đi chuẩn bị một chút. Phải mang rất nhiều đồ, ví dụ như bách khoa toàn thư hay ít nhất cũng phải mang đi trăm cái bật lửa.”

Chuẩn bị một chút? Đinh tiểu tiên nghe xong “một chút” bèn nổi cơn giận. Thực ra tiểu tiên lúc này hỏi chỉ đơn thuần là lịch sự, chứ căn bản không nghĩ đến cho Sở Dương đi chuẩn bị cái gì.

“Người chuẩn bị cái đất. Đem được linh hồn người quay về quá khứ đã là tốt lắm rồi.” Đinh tiểu tiên gào lên.

Sở Dương dần mất đi ý thức, chỉ còn lời của tiểu tiên bay bổng bên tai.

“Người nhớ lấy, khi người muốn quay trở lại, chỉ cần... ta sẽ nhà người quay lại thời điểm này để tiếp tục cuộc sống hiện tại. Những người phải nhớ rõ, người chỉ có thể gọi ta một lần duy nhất.....” 1357 lần xem

Catalog:

Thư viện sách

Công chúa cầu thân - Chương 02

Ý thức đã quay trở lại, chỉ có cảm giác toàn thân đau nhức, đầu đau như muốn vỡ ra làm đôi. Đinh tiểu tiên kia làm thế nào đem mình đến đây? Tại sao những người quay lại quá khứ khi tỉnh lại đều đau đớn như vậy? Thật phiền muộn khi không thể tỉnh dậy một cách thoải mái! Tôi nỗ lực mở mắt, nhưng mi mắt dường như bị dán một lớp băng dính, làm cách nào cũng không mở được.

“Động rồi. Động dậy rồi. Phú Vinh nương nương động dậy rồi!”.

Bên tai truyền đến một giọng nữ vì mừng quá mà khóc.

“Khởi bẩm hoàng thượng, mệnh của Phú Vinh nương nương không còn phải lo lắng nữa rồi.”, một giọng già nua cất lên.

Nương nương? Hoàng thượng? Tôi giật mình, trong lòng vui sướng. Lẽ nào Đinh tiểu tiên cho tôi thân phận của một ái phi? Hoàng thượng này là ai? Lưu Triệt? Lý Thế Minh? Hay là một vị hoàng thượng đẹp trai nào đó không nổi tiếng? A, hahahaha. Cổ đại thân yêu của tôi, Phùng Trần Sở Dương tôi đến đây. Hoàng thượng đẹp trai thân yêu của tôi, tôi đến đây. Không cần biết ngày trước người có bao nhiêu phi tần mỹ nữ, từ giờ trở đi tôi nhất định dùng sức hấp dẫn của một người hiện đại làm người chỉ yêu thích mình tôi, giải tán hậu cung của người. A, hahahaha.....

Hoàng đế á! Muốn tiền có tiền! Muốn quyền có quyền! Đẹp trai đến mức hồ đồ, lại còn si tình đến mức Lương Sơn Bá nhìn thấy cũng phải áy náy, Đổng Vĩnh nhìn thấy phải đỏ mặt. Bây giờ ngoài cười tôi còn có thể làm gì được? Nghĩ đến đây tôi phải cố ghìm không cười ra tiếng, nhưng vẫn không kiềm chế được xéch miệng lên một chút. Để có thể sớm nhìn thấy hoàng thượng đẹp trai, tôi sống chết mở mắt, nhìn sang mé giường: một ông già nhìn có vẻ giống thái y; lại nhìn ra phía sau, một hình bóng mặc hoàng bào cao lớn, tuần tú đang đứng ở đó.

Đem toàn bộ sự cao quý, khí thế của hoàng đế vẽ ra: một gương mặt tuần tú góc cạnh chưa đầy 26 tuổi, lông mày như kiếm, mắt như sao, sống mũi rất cao và đôi môi mím nhẹ. Trời ơi! Đúng là đẹp trai giống như trong tiểu thuyết! Đôi mắt sâu không thấy đáy chất đầy lo lắng đang nhìn tôi.....

Tôi có cảm giác thân thể dường như muốn bay lên. Tôi muốn hát. Tôi muốn nhảy. Đầu tiên tôi muốn cảm ơn Tổ Quốc đã nuôi dưỡng tôi thành tài; cảm ơn những thầy cô, bạn bè đã giúp đỡ tôi; cảm ơn những người xung quanh luôn luôn quan tâm tôi; cảm ơn... Nhưng tôi phải làm mình bình tĩnh lại đã, vẫn chưa hiểu rõ tình hình thế nào không nên đắc ý sớm. “Tôi” rút cục bị làm sao?

Nhìn thấy tôi mở mắt, sự lo lắng trong mắt anh ta dần mất đi, thay vào đó là vẻ giận dữ. “Hai bên cãi nhau hay sao mà không lao lên an ủi “tôi” một tí? Hay ít nhất cũng phải nói ra vài câu chân tình chứ.”, tôi nhủ thầm.

Tôi và hoàng thượng cứ thế đối diện nhìn nhau. Một lúc sau mới nhớ ra bản thân có cá tính của người hiện đại, làm việc gì cũng phải tỏ ra dừng dừng một chút mới thể hiện được mình không giống mọi người, vì thế tôi lạnh lùng nhìn lại rồi quay đầu đi.

“Nương nương!”, tiểu cung nữ ở bên cạnh sợ hãi, chắc chưa nhìn thấy chủ nhân như thế này bao giờ.

Hoàng đế hừ một tiếng, đột nhiên quát: “Đừng lấy cái chết để uy hiếp trẫm, kể cả chết rồi khanh cũng phải đi cầu thân.”

Tôi dờ dẫm, có phần không tiêu hóa được lời nói của vị hoàng đế đẹp trai này.

“Chăm sóc cho cẩn thận! Nếu như còn xảy ra chuyện như thế này nữa các người đều phải chết cùng chủ nhân.”

Hoàng thượng quát xong bèn phẩy tay áo đi mất, kéo theo sau là một đoàn người. Trong chớp mắt cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại tôi và vài tiểu cung nữ.

Tôi dờ ra. Đi cầu thân? Cầu thân với ai? Tôi đi cầu thân? Tôi không phải là nương nương sao? Chẳng lẽ hoàng thượng lại vô tư đến mức đem vợ của mình đi cầu thân?

Tôi dờ dẫm nhìn những tiểu cung nữ đứng trước mặt. Bọn họ cũng ngăn người ra nhìn tôi.

“Tôi là ai?”, tôi ngơ ngẩn hỏi.

“Là Phú Vinh nương nương”.

“Thế người đấy là ai?”

“Hoàng thượng, đến hoàng thượng mà nương nương cũng không nhận ra hay sao?”, tiểu cung nữ sốt ruột đến gần khóc.

“Hoàng thượng vừa nói bắt ta đi làm gì?”, tôi lại hỏi.

Tiểu cung nữ cuối cùng cũng bị tôi bức bách đến khóc, “Nương nương đừng dọa nô tì. Nô tì biết nương nương chịu ức hiếp nhưng nương nương cũng không thể...”

“Ta hỏi người hoàng thượng vừa nói bắt ta đi làm gì?”. Tiểu cung nữ này lại chỉ biết khóc. Khóc làm cho bà cô đây loạn cả óc.

“Bắt nương nương đi cầu thân. Nương nương không nhớ sao? Bây giờ người Ngõa Lặc chiếm phía Bắc nước ta, hoàng thượng cũng không còn cách nào khác, hoàng thượng cũng không nỡ rời nương nương.”, tiểu cung nữ lại tiếp tục khóc.

“Nên phải mang phi tử của mình đi cầu thân?”, tôi tức giận.

Tiểu cung nữ bị tôi dọa cho thất thần, dờ dẫm một lúc mới nói: “Nương nương sao vậy? Nương nương không phải mà phi tử mà.”

“Ta là sao?”, tôi hỏi. Chẳng lẽ tôi lại là hoàng hậu? Kể cả hoàng hậu cũng đem đi hay sao? Tên hoàng đế này thật là bất lực.

“Nương nương là công chúa, em gái ruột của đương kim hoàng thượng, Phú Vinh trưởng công chúa.”, tiểu cung nữ vừa khóc vừa nói.

Lần này đến lượt tôi dờ người ra. “Công chúa? Tôi là công chúa? Thế sao lại gọi là nương nương? Choáng! Người ở đây đem công chúa cũng gọi nương nương sao?”

Dưới sự giải thích của tùy nữ, cuối cùng tôi cũng hiểu được hoàn cảnh hiện tại của mình. Hoàng đế đẹp trai lúc này là anh trai của tôi, đương kim hoàng đế nước Chu. Còn tôi trưởng công chúa của Đại Chu – Phú Vinh công chúa. (Tên gì không gọi lại gọi là Phú Vinh). Phía Bắc nước Chu là nước Ngõa Lặc, rất hùng mạnh, năm ngoái thừa cơ hoàng đế mới lên ngôi đem quân đến chiếm mười thành phía Bắc nước Chu, còn điểm danh đòi công chúa nước Chu làm vợ bé của hoàng đế nước họ. Nói một cách hoa mỹ là “cầu thân”.

Thực ra cầu thân đối với một người không có thành kiến dân tộc như tôi cũng chẳng có gì là phản cảm. Với lại trong những trường hợp như thế này, truyện thường phát triển theo chiều hướng: dị quốc có một hoàng đế vừa đẹp trai vừa cool đang đợi nữ nhân vật chính; đầu tiên là không đoái hoài gì đến nữ chính, sau đó là tò mò, cuối cùng là bị hấp dẫn, cho đến khi yêu sâu sắc công chúa dị quốc, vất bỏ cung tần mỹ nữ trong cung, chỉ yêu thương một mình nữ chính. Trong các tiểu thuyết tình cảm mười thì cũng có đến tám, chín phần như thế. Cho nên tôi bắt đầu lạc quan một cách mù quáng. Nhưng chưa kịp mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp thì đã bị dội một gáo nước lạnh: Tổ Nhi nói hoàng đế của Ngõa Lặc năm nay đã gần năm mươi rồi.

Diễn hình của việc bỏ già thích gặm cỏ non. Mặc dù tôi chưa biết tuổi thực sự của “tôi” ở đây là bao nhiêu, nhưng nhìn hoàng đế anh trai chỉ hơn hai mươi tuổi thì bản thân có thể già đến mức nào đây? Trời ơi! Có đẹp trai đến mấy cũng chẳng để làm gì! Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến Phú Vinh công chúa phải tự sát?

Tôi muốn khóc rồi. Định tiểu tiên, đây mà gọi là báo ơn sao? Hay là ông muốn trêu tôi?

“Công chúa ăn một chút đi!”, Tổ Nhi nhẹ nhàng nói. Từ lúc biết thân phận mình là công chúa, tôi bắt bọn họ không được gọi nương nương, “Phú Vinh” càng không được (tôi thấy dị ứng với hai từ này), đành cho bọn họ gọi là công chúa

Tôi lắc đầu. Bây giờ còn tâm trí đâu ăn cơm nữa. Nhìn đầu mình bị bao thành cái bánh chưng ở trong gương, thêm vào đó là gương mặt thanh tú, tôi thật không còn lòng dạ nào nữa. Trời ơi! Tôi thật sự là anh

em ruột với tên hoàng đế đó sao? Tại sao hấn - một tên con trai – lại đẹp trai như thế còn tôi lại như là một quả táo xanh? Đinh tiểu tiên, cho dù ông bắt tôi đi làm vợ bé cũng phải cho tôi một ít vốn chứ? Chỉ dựa vào khuôn mặt chỉ thấy đáng yêu không thấy đẹp thế này thì tôi đi gây sự phá rối thế nào được!”. Tôi bất lực nằm bò ra bàn, nguyên rửa Đinh tiểu tiên lần thứ hai trăm hai mươi tám.

Có điều tính cách của Phú Vinh công chúa này cũng mạnh mẽ thật. Vừa nghe đến việc mình phải đi cầu thân bèn giận dữ đâm đầu vào cột. Cũng may mà cô ta chọn cách chết này, dù sao tôi cũng có lí do nói mình cái gì cũng không nhớ ra mà không có ai nghi ngờ. Tưởng tượng xem, đâm vào cái cột cứng như thế, có thể sống lại là a di đà Phật rồi.

Vết thương trên đầu phải dưỡng đến một tháng mới lành. Hoàng đế anh trai cũng không tìm đến gây phiền phức gì. Tôi cũng nhân cơ hội này thông qua các cung nữ tìm hiểu hoàn cảnh lịch sử lúc bấy giờ. Một triều đại không hiểu là triều đại nào, thiên hạ bị phân làm hai: phía bắc là Ngõa lạc, phía nam là nước Chu. Đất nước tôi phải đi cầu thân là Ngõa Lạc. Nói một cách dễ nghe là vì tình hữu nghị của hai nước, thực ra là đem tôi đi bán để đổi lấy sự thái bình của Đại Chu. Làm công chúa quả thật không dễ! Xem ra tôi phải nghĩ cách thoát thân mới được. Bên ngoài có trời đất rộng lớn đang chờ đợi, có bao nhiêu anh chàng đẹp trai đang chờ đợi, khó khăn lắm mới có thể quay về quá khứ một lần, không phát sinh quan hệ với vài anh đẹp trai thì thật có lỗi với bản thân quá.

Ở trong cung một thời gian sau tôi phát hiện tiểu thuyết đều là nói hươu nói vượn. Thoát khỏi thâm cung còn khó hơn cả với lên trời, đặc biệt là một công chúa đang chờ cầu thân lại từng tự sát như tôi. Đi đến chỗ nào cũng có một đoàn người theo sau, đến cả cơ hội đánh trộm một cái rắm cũng không có. Thêm vào đó là đường đi lối lại chằng chịt như mê cung, nếu cho tôi đường đường chính chính đi ra thì chưa chắc đã tìm được đường ra.

2. Chương 03-04

Công chúa cầu thân - Chương 03

Sau khi thử vài lần, tôi từ bỏ ý định chạy trốn. Xem ra chỉ có thể nghĩ cách trên đường đi cầu thân, chạy thoát trước khi vào cung Ngõa Lạc. Nhờ đầu lão hoàng đế không thích, đem tôi nhốt vào lãnh cung thì lần quay về quá khứ này của tôi tiêu rồi, đừng nói là bao trai đẹp không khéo đến cơ hội ra khỏi bốn bức tường cũng không có.

Đang nằm bò ra bàn nghĩ cách chạy trốn thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng tiếng các cung nữ hô “Hoàng thượng”, tôi ngay lập tức ngồi thẳng lên, người vẫn chưa ngay ngắn thì hoàng thượng đã bước vào cửa. Bảy, tám cung nữ trong phòng quỳ xuống không một tiếng động, động tác thuần thục khiến tôi nhất thời cũng không biết nên làm thế nào. Cùng quỳ với bọn họ? Hay cứ ngồi như thế này?

Không chờ tôi nghĩ ra phải thi lễ như thế nào đã thấy hoàng thượng phẩy tay, tỏ ý cho bọn họ đứng lên.

“Lui xuống đi, trẫm có vài lời muốn nói với công chúa”, hoàng đế nói.

Các cung nữ nghe thấy ngay lập tức lui ra. Tổ Nhi trước khi đi vẫn không quên lo lắng nhìn tôi một cái, sợ rằng tôi sau khi tỉnh lại, tính tình biến đổi sẽ đắc tội với hoàng thượng.

Trừ lúc vừa tỉnh dậy gặp qua một lần thì đây là lần thứ hai tôi gặp hoàng thượng. Hôm đó vừa tỉnh dậy, đầu choáng mắt hoa nên cũng không nhìn rõ. Hôm nay nhìn lại mới phát hiện hoàng thượng anh trai của tôi thực sự đẹp trai. Muốn đáng vẻ có đáng vẻ, muốn đáng vóc có đáng vóc, làm cho tôi cũng muốn chảy nước miếng, không kìm được thăm thẳm tiểu tiên: tại sao lại khiến tôi làm em gái? Lần này thì xong rồi, chắc chắn chẳng thể có chuyện gì với hoàng thượng đẹp trai này rồi.

Trong phòng yên tĩnh đến nghệt thở. Hoàng đế đẹp trai của tôi cũng chẳng nói gì, chỉ đứng bất động nhìn. Đôi mắt trầm lặng không thấy đáy dường như xuyên qua người, nhìn tới tận tâm can, khiến tôi bất giác thấy căng thẳng, chỉ sợ anh ta nhìn ra đứa em gái này là giả mạo.

Tục ngữ nói không sai: phú dưỡng nhân, quý dưỡng khí. Hoàng đế, làm lâu rồi, phát ra khí thái rất khó tả, làm tôi cảm giác bị ép đến mức không thở được, cũng chẳng dám đối diện với anh ta nữa, đành giả vờ lạnh lùng quay đầu đi.

Chỉ nghe thấy tiếng khê thở dài, anh ta đã bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng xoa đầu tôi, dịu dàng hỏi: “Đầu còn đau không?”.

Hoàng đế đột nhiên đối xử nhẹ nhàng như thế này làm tôi nhất thời không thích ứng kịp. Anh ta rõ ràng coi tôi như em gái nhưng tôi lại không có cách nào coi anh ta như anh trai mình được. Theo đôi tay ấm áp đang du dương trên đỉnh đầu của anh ta, nhịp đập của tim dần giống như tốc độ của một chú thỏ, còn mặt thì đỏ bừng.

Thấy tôi không nói gì, anh ta tưởng rằng tôi vẫn đang giận mình bèn nhẹ nhàng ôm lấy đầu tôi, hỏi: “Vinh Nhi, vẫn rất hận ta đúng không?”.

Đây là hoàng đế sao? Hoàng đế không phải đều tự xưng là “trẫm” hay sao? Sao anh ta lại xưng là “ta” nhỉ? Chỉ như thế thôi mà sao lại cảm thấy ấm lòng quá? Tôi không biết phải trả lời thế nào, quyết tâm không nói gì, dứt khoát giả làm lờn chết cho xong.

“Ta cũng không muốn nàng phải đi. Nàng có biết ta cũng không nỡ rời xa nàng không? Nhưng Ngõa Lạc hiện rất mạnh, Đại Chu của chúng ta chưa thể đối đầu với bọn họ. Hừ! Phụ hoàng đem cục diện rách nát như vậy lưu lại, ta đành phải giữ lấy. Vinh Nhi, đừng trách ta độc ác. Nếu có cách khác, ta nhất quyết không để nàng đi chịu khổ. Ta không muốn cưỡng bức nàng, nhưng tháng sau người Ngõa Lạc đến rồi, nàng không thể như thế này mãi được. Ta dung thứ cho sự căm giận của nàng nhưng khi đến Ngõa Lạc rồi, ai sẽ dung thứ cho nàng đây?”

Nghe những lời nói này của hoàng thượng, nếu như là Phú Vinh công chúa thật chắc chắn sẽ rất cảm động, nhưng tiếc rằng tôi lại không phải cô công chúa đấy, nghe xong chỉ thấy buồn cười, trong lòng thầm nghĩ diễn trò hay đấy nhưng cuối cùng không phải vẫn bắt mình can tâm tình nguyện đi cầu thân hay sao? Nghĩ đến đây, tôi không kìm được cười nhạt: “Chẳng lẽ thần đi rồi sẽ bảo toàn được Đại Chu? Hoàng đế Ngõa Lạc chắc không vì một công chúa cầu thân mà từ bỏ cái giang sơn mà bản thân chỉ cần với tay là lấy được?”

“Không thể. Nhưng nàng có thể giúp Đại Chu có được thời gian. 5 năm. Vinh Nhi, chỉ cần 5 năm thôi. Ta thề 5 năm sau sẽ đem nàng ra khỏi hoàng cung Ngõa Lạc.”, hoàng đế kiên định nói.

“5 năm?”, tôi lạnh lùng đáp, “Ca ca đánh giá cao tiểu muội quá. Người nghĩ rằng dựa vào dung mạo này của tiểu muội có thể mê hoặc hoàng đế Ngõa Lạc 5 năm sao? Kể cả là hôn quân đi nữa thì gương mặt của tiểu muội cũng chưa đến độ nghiêng nước nghiêng thành để đi mê hoặc người ta.”

Có vẻ khẩu khí châm chọc của tôi không giống Phú Vinh ngày trước làm hoàng thượng có phần kinh ngạc. Anh ta quay người tôi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, lông mày nhíu lại như muốn nhìn thấu. Tôi gom hết dũng khí của mình nhìn thẳng vào mắt anh ta. Một lúc sau nét mặt anh ta mới nhẹ nhàng trở lại, gượng cười nói: “Ta không bắt nàng phải đi mê hoặc ai, tự nhiên sẽ có người thay nàng đi làm những việc đấy. Việc nàng đi chỉ là một kế sách làm rối trí kẻ địch, để bọn họ tưởng rằng chúng ta sợ họ, giảm sự phòng bị với chúng ta.”.

Nhìn anh ta, tôi biết có nói nữa cũng chẳng để làm gì, không khéo lại bại lộ thân thế, đành giả không có chủ ý gì, cúi đầu xuống, trong lòng càng thêm quyết tâm chạy trốn. Thấy tôi không nói gì, tưởng rằng tôi

bị thuyết phục rồi, anh ta giữ lấy vai, tức thì kéo tôi từ ghế đứng lên, nói: “Ngẩng mặt lên, nhìn ta, Vinh Nhi”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn gương mặt lạnh lùng và đôi mắt sâu tựa biển khơi, nghe anh ta nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Vinh Nhi, nàng nhớ lấy: 5 năm sau, nàng là người phụ nữ tôn quý nhất của Đại Chu. Ta xin thể!”.

Hứ! Đúng là diễn kịch như thật! Anh ta mà đến hiện tại chắc chắn sẽ là đại minh tinh. Những lời này mà nói với nữ sinh, tuyệt đối một người nghe xong một người ngã xuống. Lúc này tôi mà không có động tĩnh gì thì hoàng thượng anh trai chắc sẽ thất vọng lắm đấy? Thế là tôi cố hết sức lên lút véo vào đùi mình. Mắt ngay lập tức đỏ lên, nước mắt chuyển a, chuyển a, rồi mang điếu bộ đáng thương nhìn hoàng thượng. Tiếp đó lao vào lòng người, hai tay ôm chặt cổ, khóc thút thít.

Ha ha, vai diễn này của tôi cũng không tồi nhỉ? Anh ta đã diễn bi kịch, tôi thế nào cũng phải phối hợp một ít nước mắt chứ. Vừa dựa đầu vào vai anh ta giả vờ khóc, tôi vừa nhẹ nhàng đặt tay mình lên trước ngực anh ta. Hi hi, đậu phụ của hoàng đế đậu phải lúc nào cũng được ăn, bây giờ tranh thủ ăn nhiều một chút, chờ đến lúc quay về hiện tại thì cũng có cái để khoe chứ. Không ngờ làm hoàng đế cũng có thời gian rèn luyện thân thể. Qua lớp quần áo, tôi vẫn cảm nhận được sự săn chắc của cơ ngực.

Anh ta ôm tôi chặt đến độ tôi có cảm giác thân thể mình và anh ta sắp nhập lại làm một. Đầu trên vai tôi, hơi thở nóng bỏng phả sau tai khiến tôi thậm chí cảm nhận được cả hơi nóng từ đôi môi ấy qua lớp quần áo.

Chết mất! Cái ôm quái dị làm tôi lòng dạ rối bời. Tôi thầm xem thường bản thân: “Phùng Trần Sở Dương ơi là Phùng Trần Sở Dương, dù sao mi cũng từ hiện đại đến sao lại có thể kém cỏi thế? Chưa nhìn thấy trai đẹp bao giờ sao? Một cái ôm thì nói lên cái gì, thêm vào đó người ta lại là anh trai của mi, sao mi lại có thể nghĩ đến những chuyện đen tối cơ chứ? Vừa nhìn đã biết là cái đồ kém hiểu biết, vừa bị trai đẹp ôm đã thành thế này rồi thì sau này đi bao trai kiểu gì”.

Tôi nắm chặt đôi tay đang để trên ngực hoàng thượng thành nắm đấm làm khoảng cách giữa hai người lớn hơn một chút. Hoàng thượng hình như cũng có phần không tự nhiên, buông tay, quay người bước lên trước hai bước, có vẻ như phải hít thở vài hơi dài rồi một hồi lâu mới quay người lại, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh của mình.

“Đoàn sứ giả đi nghênh tiếp của Ngõa Lạc tháng sau đến. Từ mai nàng bắt đầu đi xem các ca phi luyện múa. Dù sao cũng nói công chúa thích múa hát, nếu xem cũng không đi xem thì người khác tin sao được.”

“Thần thích múa hát?”, tôi có phần nghi hoặc. Sao lại phải đi xem bọn họ luyện múa, mà lại cần hoàng thượng chú ý riêng?

Hoàng thượng lạnh lùng cười, “Ta biết nàng không thích nhưng nếu nàng không thích thì sao có thể đem nhiều ca phi cùng gả đi như thế?”. Anh ta bước đến xoa nhẹ đầu tôi, “Đóng kịch một chút, đừng để người Ngõa Lạc nghi ngờ”.

Mặc dù có nhiều thắc mắc nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Hoàng thượng nhìn tôi, nụ cười trên mặt nhạt đi, đôi tay từ đầu tôi chậm rãi di chuyển xuống mặt, “Vinh Nhi, ta không bắt nàng phải làm gì. Đến đó, nàng chỉ cần giữ gìn bản thân là được. Nhớ chưa?”.

Tôi gật đầu.

“Đợi ta 5 năm.”

Tôi vẫn từ từ gật đầu. Anh ta thở dài rồi đột nhiên như thể hạ quyết tâm gì đó, quay người dời đi. Tôi đứng nguyên ở đấy, có phần đờ đẫn, cảm giác thật lạ.

Chương 4

Dù sao hoàng thượng đã nói, tôi mà không đi xem múa hát cũng hơi quá đáng, cho nên đành theo thánh chỉ đi xem các ca phi biểu diễn. Tâm trí có phần vui vẻ, miễn phí xem biểu diễn, tội gì không đi? Đợi các ca

phi tập trung ở đại diện, tôi ngăn người ra. Đây mới thực sự gọi là mỹ nữ, không phải do người tạo ra, cũng không phải do trang điểm vẽ ra, người người như hoa sen trong nước, như những cọng hành tươi. Không nhiều không ít vừa xinh ba mươi sáu người. Tôi ngay lập tức hiểu vì sao hoàng thượng cho người như tôi đi cầu hôn mà không hề lo lắng. Công chúa tuy bình thường nhưng những người gả cùng thì vô cùng xinh đẹp, chỉ cần gặp được hoàng đế Ngõa Lạc bọn họ lại chẳng ăn sống hoàng đế đến cái xương cũng không còn.

Nhìn ba mươi sáu mỹ nhân tươi đẹp làm động lòng người tôi nghĩ: ba mươi sáu phi cái gì chứ, rõ ràng là ba mươi sáu kẻ mả.

“Tham kiến công chúa.”, ba mươi sáu người ngay ngắn quỳ, giọng nói như oanh như yến thật dễ nghe.

“Đều đứng dậy đi.”. Tôi vẫn nửa nằm ở sập, nghiêm dáng vẻ công chúa hỏi: “Tên gì? Từng người báo cho ta nghe.”

Đám ca phi này hình như đều thông qua huấn luyện nghiêm ngặt, không cao không thấp đứng ở đó, từng tiếng nói như chim oanh trong đêm truyền lại: “Thủy Tiên”, “Đỗ Quyên”, “Hải Đường”...

Mới nghe vài cái tên tôi đã không thể nghe tiếp được nữa. Người lanh lợi mà sao lại có cái tên tầm thường như thế? May mà không có ai tên là “Phù Dung”.

Tôi có thể lực, có quyền thì tội gì không dùng nhỉ? Quá hạn sẽ phải vất đi mất. Thế là tôi từ từ nói: “Mấy cái tên này ta không ưng. Ta đổi tên cho các người được không?”

Mỹ nữ ngay lập tức nói được. Tôi mừng quá. Xem ra bọn họ cũng chẳng thích tên của mình. Gọi là gì mới hay đây? Không tầm thường mà lại có cá tính. Đột nhiên một ý tưởng vụt sáng trong đầu tôi.

“Tính từ đầu trở đi.” Tôi chỉ vào người xếp đầu hàng nói, “Mạn Thiên, Vi Ngụy, Tiệp Dao, Dịch Dịch, Thần Hỏa, Sênh Đông, Vũ Chung, Am Độ...Liên Hoàn, Vi Thượng.”, liền lúc nói ba mươi sáu cái tên, ha ha, là ba mươi sáu kẻ tóm tắt lại. May mà nơi này không phải lịch sử của chúng ta cho nên vẫn chưa có ai tổng kết lại ba mươi sáu kẻ sách.

Mấy mỹ nữ xếp hàng trước mặt có phần hoang mang, ước chừng vẫn chưa hiểu tại sao công chúa lại chọn cho mình cái tên kì quái này nhưng nét mặt vẫn rất cung kính.

“Đã nhớ chưa?”, tôi hỏi. Nói nhanh như thế, sợ rằng mọi người vẫn chưa kịp nhớ tên mới của mình là gì.

“Nô tì ghi nhớ rồi.”, phía dưới đồng thanh đáp. Tôi ngạc nhiên. Mấy cô gái này hệt đúng là không hổ thẹn khi được chọn ra: ai cũng thông minh, không hề hỏi tại sao lại lấy tên này, cũng không hỏi là những chữ nào đã đồng ý rồi.

Cô gái bị tôi gọi là Mạn Thiên đứng ra ngoài, quỳ gối thi lễ, giọng mê hoặc nói: “Công chúa, mời chọn vũ.”.

Một tiểu cung nữ bên cạnh nhanh chóng đưa lên một cái khay, bên trong bày mười mấy trang thiệp hoa, bên trên có viết mấy hàng chữ. Tôi chú ý nhìn, một chữ cũng không thấy quen, cũng không biết là cái kiểu văn tự ma quái nào, cái nào cũng nhiều nét vẽ, xem ra không khác nhau nhiều mấy.

Công chúa không thể mù chữ được nhỉ? Kể cả mất kí ức thì cũng không thể mất đến mức không biết chữ, hơn nữa nghe Tổ Nhi nói cô công chúa này là tài nữ có tiếng cho nên mới bị hoàng đế Ngõa Lạc chọn để cầu thân.

Sự việc đến mức này đành có thể lừa thì lừa, có thể che đây thì che đây vậy. Xem qua mấy đề mục, giả vờ như không hề để ý, tôi tùy tiện chỉ vào một cái rồi nói: “Chọn cái này trước đi.”

Tổ Nhi đem đề mục chuyển xuống. Mạn Thiên dùng hai tay đón lấy, quay người lui ra. “ba mươi lăm kẻ” còn lại cũng lui theo.

“Tổ Nhi.”. Tôi dựa vào sập gọi. Tổ Nhi ngay lập tức đáp lại.

“Người xem ba mươi sáu mỹ nữ đẹp mê hồn mà cứ thế đem tặng cho hoàng đế Ngõa Lạc thì có đáng tiếc không? Lão già ấy đất đã chôn đến cổ rồi lại đem nhiều mỹ nữ thế này cho hắn dùng, không biết hoàng thượng nghĩ thế nào nữa?”. Tôi khẽ hỏi. Mấy mỹ nữ này cũng thật đáng tiếc. Nếu như có thể thành lập “công ty điện ảnh thanh lâu”, bà cô đây làm ông chủ thì có mà đếm bạc đếm đến mức tay nổi cơ bắp. Ha ha.

Tổ Nhi chắc không nghĩ đến chủ nhân của mình đang tính toán mấy mỹ nữ này. Nếu cô ta mà biết công chúa cao quý của mình đang muốn làm kẻ hư hỏng, mang mấy vũ phi này đi bán chắc chắn chỉ có nước thổ huyết mà chết. Cho nên khi nghe tôi hỏi, thông minh lanh lợi như Tổ Nhi cũng không biết nên trả lời thế nào. Những lời nói thô tục như thế là do công chúa của mình nói ra hay sao? Sao mà từ khi đâm đầu vào cột tính cách của công chúa lại thay đổi lớn thế?

Xem Tổ Nhi không đáp lại, tôi cũng không hỏi. Thực chất cũng không định chờ cô ta trả lời, trong đầu tôi lúc này chỉ toàn là màu trắng của bạc. Muốn đi ra ngoài du lịch không có bạc không được. Chỉ tiếc tôi không có cách mang ba mươi sáu mỹ nữ này đi, nếu không chắc chắn sẽ bán được giá cao. Vừa nghĩ vừa mắng bản thân ngốc nghếch, trong cung có bao nhiêu là nhiều đồ tốt, tùy tiện lấy vài thứ là đủ ăn uống mấy năm rồi, sao tôi lại có thể nghĩ ra chuyện bán người đây? Nghĩ vậy tôi không kìm được cười.

Tổ Nhi thấy tôi tự nhiên cười ta tiếng càng thấy kinh ngạc nhưng lại không dám nói nhiều, có phần ngại người ra nhìn tôi.

Sau đó Mạn Thiên lại lĩnh mấy vũ nữ đi vào, có người trong tay đã ôm nhạc khí đủ các hình thù. Bọn họ hướng về tôi, hơi quỳ gối rồi tự động phân thành hai nhóm: một nhóm ôm nhạc cụ ngồi ở mép điện; nhóm còn lại đứng ở ở trung tâm điện. Mạn Thiên vừa gập đầu thì tiếng nhạc vui tai đã cất lên.

Đám mỹ nữ bên dưới miệt mài vừa ca vừa hát cả ngày, tôi lại ngồi ngáp. Ca múa của cổ đại thật là vô vị, tôi nhủ thầm. Đến khi không thể ngồi xem tiếp được nữa, đang muốn gọi Tổ Nhi về tổ thì thấy một tiểu thái giám vội vàng đi vào, khẽ bẩm: “Công chúa, Thẩm đại về cầu kiến.”

Thẩm đại vệ? Ở đâu ra một Thẩm đại vệ? Tôi lén nhìn Tổ Nhi đứng bên cạnh, vẻ mặt không có gì ngạc nhiên. Xem ra cô Phú Vinh công chúa này với Thẩm đại vệ ngày trước thường xuyên gặp mặt. Hậu cung không phải là nghiêm cấm đại vệ đi lung tung sao? Cũng có vài bộ phim trong đó các đại vệ tùy tiện đi lại trong cung như thể đi trong vườn. Nhưng nếu như thế thật thì đám oán nữ trong cung còn gọi là oán nữ không? Còn hoàng thượng sẽ phải làm bố của bao nhiêu đứa trẻ đây?

Trong lòng chất đầy nghi hoặc lại không thể hỏi. Cũng giống như việc không thể hỏi Tổ Nhi tại sao tôi thấy quan hệ của hoàng đế anh trai với công chúa tôi có vẻ rất thân mật. đành tự đoán mò vậy!

“Mời ông ta vào.”, tôi lạnh lùng nói. Đến hoàng cung hơn một tháng, bà cô đây cũng học được cái gì gọi là lạnh lùng rồi.

“Ba mươi sáu kế” cũng rất biết ý, từ từ lui ra, đi không hề có một động tĩnh, làm tôi nghi ngờ bọn họ biết võ công. Tiểu thái giám dẫn một người đàn ông đi vào. Tôi tuy làm mặt thản nhiên nhưng trong lòng rất tò mò, không biết người đại vệ này có quan hệ gì với cô công chúa kia.

Người đàn ông đó tiến vào điện, không thi lễ mà tùy tiện ngồi lên bậc thềm. Tôi vừa nhìn đã thất vọng: không hề đẹp trai gì cả mà kể cả có qua cửa hình thức thì đáng vẻ cũng chẳng trẻ trung gì; có vẻ gần năm mươi tuổi, nhìn lương thiện, đôi mắt nhỏ, dài lúc nào cũng có vẻ như híp lại.

Thẩm đại vệ quay sang vẫy bọn Tổ Nhi. Tổ Nhi liền tự động dẫn đám cung nữ lui ra, không thêm hỏi ý kiến của “chủ nhân”. Tôi ngạc nhiên, không biết thân phận của người mặc đồ đại vệ rất thông thường này là gì mà sao đến chỗ này lại như thế là chủ nhân, không những thế còn làm bọn Tổ Nhi rất nghe lời.

Thẩm đại vệ ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên thở dài, lại cúi đầu xuống không nói câu nào, làm tôi nhất thời không biết nên nói gì, đem dáng vẻ công chúa ra dạy dỗ mấy câu hay cứ ngồi thế này. Ông ta đã to gan như thế thì chắc chắn phải có cái gì đó đặc biệt, tôi mà nói, nhờ đâu lại lộ ra cái gì thì sao, tốt nhất là cứ ngồi chờ cho rồi.

“Tôi hôm qua ta mới quay về, nghe nói việc cầu thân, nha đầu ngốc nghếch, sao lại ngốc như thế? Nhờ đâm chết thì làm thế nào? Không biết đợi ta quay lại rồi tính cách hay sao?”, ông già Thẩm nói.

3. Chương 05-06

Chương 5

Tôi nghe xong ngây người, đây là lời một thị vệ có thể nói sao? Đầu óc mụ mẫm, không biết phải đối đáp ra sao, tôi cười gượng: “Nhất thời lo lắng nên không nghĩ được nhiều.”

“Bình thường trầm tĩnh, đến lúc này lại hành động lỗ mãng, ngày trước căn dặn người đứng là công toi. Nếu như người còn cứ thế này, đừng nói là đi cầu thân, ngay cả chốn thâm cung này cũng chẳng thể tồn tại được.”

Tôi cười trừ.

Có lẽ số lần cười trừ của tôi nhiều hơn bình thường khiến Thẩm lão đầu phát hiện ra có gì đó bất thường. Ông ngừng đầu nhìn với ánh mắt dò hỏi làm tôi hết hoảng.

Dường như có ánh sáng phát ra từ đôi mắt ông? Chẳng lẽ đây chính là do nội công thâm hậu như trong sách đã viết?

“Vinh nha đầu, có chuyện giấu ta đúng không?”

Chỉ một câu nói mà Thẩm lão đầu đã vạch trần sự thật.

Tôi cười: “Nếu nói rằng tiểu nữ va đầu vào cột rồi mất trí nhớ thì liệu tiền bối có tin không?”, tôi nói thẳng. Có những lúc, những câu nói thật thế này lại có thể che đậy được dối trá.

Thẩm lão đầu trầm ngâm một lúc.

“Còn có ai biết chuyện này nữa?”

“Có Tổ nhi biết một chút, tiểu nữ nói rằng va vào cột xong đau đầu, có một số chuyện không nhớ rõ nữa.”

“Người cũng không nhớ ra ta là ai đúng không?”, khoe môi ông thoáng qua một nụ cười.

Tôi cười lúng túng, gật đầu, “Tuy vậy tiểu nữ cảm thấy quan hệ của tiền bối và tiểu nữ rất mật thiết. Không hiểu vì sao, nhìn thấy tiền bối trong thâm tâm đã có cảm giác thân thuộc như người thân trong gia đình.” Cứ nịnh cái đã còn có hiệu quả hay không thì mặc kệ.

Sắc mặt của Thẩm lão đầu hơi biến đổi nhưng ngay lập tức bình thường lại, tôi biết rằng mình nịnh đúng đối tượng rồi.

Ngay sau đó Thẩm lão đầu gượng cười, ánh mắt nhìn tôi càng thêm yêu thương, “Đành vậy, dù sao người cũng có lương tâm, không phụ công ông già này bao năm nay.”

Ông ý thật sự chỉ là một thị vệ bình thường sao? Sao tôi chẳng thấy giống chút nào.

“Tiền bối là ai? Chúng ta có quan hệ gì? Nói cho tiểu nữ biết được không?”

Tiểu nữ thực sự không nhớ gì cả. “Tôi ”khẩn cầu”.

Nét mặt Thẩm lão đầu có phần thất vọng nhưng ngay sau lại cười, nói: “Ta là một thị vệ bình thường, chẳng qua ở bên cạnh người từ bé tới lớn nên thân thiết hơn những người khác.”

Tôi cười lắc lắc đầu, quỷ mới tin được mối quan hệ này lại đơn giản như thế, chưa bao giờ thấy thị vệ nào như ông ta, không phân biệt lớn bé, lại còn gọi công chúa là nha đầu.

Thấy tôi lắc lắc đầu tỏ ý không tin, Thẩm lão đầu cười: “Cũng may đầu óc vẫn minh mẫn, ta đã hứa với mẫu thân người sẽ chăm sóc người cho tốt.”

Mẫu thân? Một hoàng phi có quan hệ với thị vệ tốt thế này không biết bên trong còn ẩn chứa những chuyện phong lưu gì? Không dám hỏi nhiều, tôi gật đầu giả vờ hiểu.

“Tiểu nữ còn một chuyện nữa muốn hỏi.” Tôi do dự, không biết có nên hỏi về hoàng đế anh trai không.

“Nói đi, có gì không hiểu cứ hỏi ta. Trong cung người nhiều việc cũng nhiều nhưng không phải bạ ai cũng có thể hỏi được.”

Tôi biết ý ông không muốn tôi tùy tiện hỏi chuyện cũ của người khác.

“Quan hệ của tiểu nữ và hoàng đế anh trai ngày trước thế nào?”, tôi hỏi.

Thực ra tôi muốn hỏi cái mối quan hệ đặc biệt giữa cô Phúc Vinh công chúa và hoàng đế anh trai. Sau hai lần tiếp xúc với hoàng đế anh trai, thấy giữa họ không thể là quan hệ anh em bình thường. Có khi nào có loạn luân không? Đối với hoàng cung cổ đại đây là chuyện bình thường nhưng tôi là người hiện đại sao có thể làm giống họ được.

Thẩm lão đầu ngậy người, nét mặt phúc tạp, một lúc sau mới nói: “Cũng tạm được, khi còn sống mẫu thân của ngươi và mẫu thân hoàng thượng có quan hệ rất tốt nên ngươi và hoàng thượng cũng gần gũi với nhau hơn. Có rất nhiều chuyện không thể chiều theo ý của ngươi được.”

Tôi có phần không tin, trực giác mách bảo rằng ông già này không nói đúng sự thật.

Thẩm lão đầu ngừng một lúc rồi tiếp: “Sau này nên cách xa hoàng thượng, tự cố đến nay làm bạn với vua như làm bạn với hổ.”

Trời, ông già này thật to gan, dám nói thẳng những lời đại nghịch bất đạo như thế.

“Dù sao ngươi cũng không muốn đi cầu thân vậy ta đưa ngươi ra khỏi cung, thế nào?”

“Hả?” tôi nhất thời không dám tin vào lời ông nói, có khi nào cố tình lừa tôi không?

“Tuy vậy bây giờ mà muốn ra ngoài cũng tốn công sức, đợi đến lúc ngươi trên đường đi Ngõa Lặc ta sẽ nghĩ cách cứu ra, cho nên thời gian này an tâm ở đây, đừng nghĩ lung tung nữa.”, nói rồi ông đứng dậy lấy tay phủ bụi đất trên người rồi đi ra ngoài.

Cái ông già này đúng là kì quái, không coi hoàng đế ra gì, đưa công chúa ra khỏi cung mà cứ như đi chơi.

“Đợi đã.”

Thẩm lão đầu dừng chân.

“Tiểu nữ có chuyện chưa hiểu.”

“Sao?”

“Tại sao hoàng đế Ngõa Lặc đòi tiểu nữ đi cầu thân?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là khi ngươi ra đời có rất nhiều chim hỉ tước tập trung trên đỉnh cung điện của mẫu thân ngươi cho nên người đời đều nói ngươi là phúc tinh giáng trần. Tên Ngõa Lặc khôn kiếp chắc có phần mê tín.”

Chương 6

Người dịch: qiuhe & Yuuri

Vnthuquan. net

Ngày tháng nhanh chóng trôi qua, tôi chưa kịp thích ứng với thân phận công chúa thì sứ đoàn rước dâu của Ngõa Lặc đã đến đô thành Chu Quốc. Theo như Tổ nhi đi nghe ngóng được thì bọn họ đến không ít người do tam hoàng tử Ngõa Lặc dẫn đầu, ai cũng vênh váo như thế mắt mọc trên đỉnh đầu, ai cũng không hiểu phép tắc nhìn là biết Ngõa Lặc là nơi man di mọi rợ.

Tôi cười, cũng chẳng trách người ta được, nếu như thắng trận là chúng ta, đến đô thành bọn họ thì cũng vênh như thế nhị ngũ bát vạn. Tổ nhi hỏi nhị ngũ bát vạn là gì, lười chẳng buồn giải thích tôi chỉ nói rằng tóm lại là rất vênh. (nhị ngũ bát vạn - nhị ngũ bát là chược trong trò chơi mạt chược, có quy định khi chơi bắt buộc phải có một đôi chược thì mới coi là huề ván nên nhị ngũ bát rất quan trọng, và vì quan trọng nên vênh là đúng thôi, do vậy mà xuất hiện câu nói này - người dịch).

Tổ nhi nói, không giống nhau, ngày trước chúng ta cũng từng đánh thắng Ngõa Lạc, nhớ năm nào Thượng vương gia lĩnh quân đánh bại mười vạn kị binh Ngõa Lạc, nhưng vương gia là người tốt, đối xử với mọi người ôn hòa, nhân hậu.

“Vậy thì bây giờ ông ta ở đâu? Sao để cho Ngõa Lạc chiếm Uyển thành?”, tôi hỏi. Tổ nhi sầm mặt nói rằng năm trước Thượng vương gia qua đời rồi. Đúng là người tốt mệnh ngắn, kẻ xấu thì sống nghìn năm.

Tổ nhi lại nói, nghe nói vị tam hoàng tử này đẹp như tranh, vừa lạnh lùng vừa tuấn tú ở Ngõa Lạc đã làm điên đảo không ít cô gái. Tôi vừa nghe đã thấy hứng thú, những tin lá cải kiểu này đi đến đâu chẳng được yêu thích, bèn sai Tổ nhi mau mau đi dò hỏi thêm xem tam hoàng tử này rút cục là người thế nào.

Tổ nhi thấy tôi kích động, tưởng rằng chuyện liên quan đến quốc gia đại sự cuống cuống chạy đi. Chờ cô đi rồi tôi mới thấy mình làm việc thừa, bà nó chứ, lại thêm một anh giai chỉ để ngắm chứ không làm gì được.

Kết cục Tổ nhi chưa kịp đi nghe ngóng được gì thì tôi đã có cơ hội tận mắt nhìn đứa “con trai” tương lai. Hoàng đế anh trai bày yến tiệc thiết đãi sứ đoàn ở điện Minh Trị, về lý mà nói thì công chúa chưa kết hôn không được tham gia nhưng khổ nỗi thằng con tương lai lại đích danh đòi tôi xuất hiện.

Chuyện này tuy không đúng với lễ chế nhưng người ta đã nói thế thì ai dám không theo! Tổ nhi vừa chỉ huy cung nữ giúp tôi mặc lễ phục vừa cầu nhàu, đường đường là công chúa một nước mà để người ta gọi thì phải có mặt, cứ như thể cô mới là người chịu oan ức chứ không phải tôi.

Tôi nhìn cung nữ cài kim trâm lên đầu mình và nghe Tổ nhi lải nhải, nghĩ bụng sao mà lảm chuyện thế, chẳng phải những người sống trong thâm cung đều là nhân tinh hay sao? Nhìn cái cô Tổ nhi này thẳng như ruột ngựa chẳng có chút mưu trí nào, không hiểu sao lại là tâm phúc của công chúa nữa?

Nói thật tôi chẳng hề thấy tủi thân mà ngược lại, còn phải cảm ơn đứa con chưa từng gặp mặt này. Hai tháng trời trong chốn thâm cung, nếu không được ra ngoài chắc tôi phát điên lên mất. Con người tôi á, không sợ nhất là náo nhiệt, khó khăn lắm mới có cơ hội về quá khứ chẳng kịp xem cái gì đã phải quay về thì có thiệt không.

Đội bọn họ thu xếp xong xuôi, nhìn vào gương. Aaaa! Cả cái đầu kim quang lấp lánh, hơn mười cây trâm xếp thành hình cánh quạt nhìn như thể đuôi công. Haiz, nếu không vì mấy cái trâm này toàn bằng vàng thì bà đây đã quẳng đi từ lâu rồi.

Ba lớp trong, ba lớp ngoài của lễ phục mặc vào, thêm bộ trang sức lấp lánh nữa công nhận cũng có phong thái hoàng gia phết.

Đến điện Minh Trị, từ sớm đã đèn đuốc sáng trưng, bữa tiệc cũng bắt đầu. Vừa vào cửa điện, bên trong lập tức im ắng, mọi ánh mắt có đâu khổ, có đặc ý... đều tập trung vào tôi.

Hoàng đế anh trai cao cao trên long tọa, ngay sát bên phải là một thanh niên, đứng từ xa nên nhìn không rõ. Hai mé dưới long tọa là các đại thần, một bên là Chu quốc, bên kia là sứ đoàn Ngõa Lạc. Phục sức Chu quốc áo rộng, tay áo dài; còn Ngõa Lạc thì tay áo hẹp, áo bó sát vào người, mới nhìn đã biết đến từ quốc gia giỏi cưỡi ngựa bắn cung.

Tôi chậm chậm tiến vào, mỗi bước chân đều cố tỏ ra dáng vẻ một công chúa. Tự biết mình cũng chẳng phải công chúa gì sất nhưng đã trót vào vai rồi thì cũng phải diễn cho tốt đúng không? Không thì sau này sao dám lấy tiền công.

Bên trái là người Chu, có văn thần, có cả võ tướng, một vài lão thần mắt ngấn ngấn nước còn các võ tướng thì đã nắm chặt nắm đấm lại. Họ chắc chắn nghĩ rằng sự xuất hiện của tôi trong bữa tiệc là sự coi thường của Ngõa Lạc với Đại Chu. Một cô công chúa chưa kết hôn xuất hiện trong bữa tiệc của ngoại thần, đây không chỉ là sự sỉ nhục với công chúa mà còn là nỗi sỉ nhục của Đại Chu.

Trái ngược lại, phía bên phải, ai ai cũng cười vui, dùng ánh mắt thăm dò đánh giá tôi.

Đi đến chân bục, cuối cùng cũng nhìn rõ sắc mặt hoàng đế anh trai và cả anh chàng ngồi cạnh nữa. Những gì Tổ nhi nghe ngóng được quả không sai, công nhận là rất đẹp trai, lại thêm đôi mắt hoa đào như cười mà không phải cười đang nhìn tôi nữa. Tôi vừa hành lễ vừa thâm đánh giá tam hoàng tử.

“Vinh nhi, đến ngồi cạnh trẫm.”, hoàng đế anh trai nói với tôi rồi chỉ vào chỗ ngồi bên trái. Tôi ngoan ngoãn gật đầu, vòng qua mé bên trái quỳ xuống. Haiz! Lại phải quỳ, không biết tí nữa có đứng dậy nổi không đây?

“Phúc Vinh công chúa quả đúng tương truyền xinh đẹp tuyệt trần.”, tên tam hoàng tử cười, nói.

Hắn vừa dứt lời đã có tiếng cười từ trong những người Ngõa Lặc phát ra, còn đại thần Chu quốc thì biến sắc. Ai chẳng biết Phúc Vinh công chúa nổi tiếng vì tài năng chứ không vì tướng mạo, câu nói này rõ ràng có ý châm chọc.

Xí! Tôi chửi thầm trong bụng, đúng là thể loại không ra gì, chỉ là nói đểu người khác một câu thôi liệu có cần thiết mừng rỡ như thế không? Quay sang thấy nét mặt hoàng đế không sáng như trước nhưng cũng chẳng tỏ ý nói gì.

“Đa tạ tam hoàng tử khen ngợi, bổn cung thật không dám nhận.” Tôi mỉm cười, thấy mình thể hiện phong thái hoàng gia quá tốt, chỉ tiếc không thể tự vỗ tay khen ngợi mình. “Bổn cung cũng nghe nói tam hoàng tử anh minh thần võ, thật không hổ thẹn là hoàng tử được sủng ái nhất quý quốc.”

Hoàng đế anh trai cầm cốc lên nhấp rượu, còn tam hoàng tử hơi nhếch mép tỏ ý không quan tâm đến lời nịnh bợ này.

“Bổn cung lần này đi cầu thân, trước cũng vì tương lai sau này mà lo lắng nhưng nay nhìn thấy tam hoàng tử mới biết những lo lắng ấy là thừa.” tôi tiếp tục nói, tiếng không to nhưng có thể nghe thấy rõ ràng từ mọi nơi trong điện.

Tam hoàng tử hơi nhíu mày, nhìn tôi không biết câu nói này có ẩn ý gì.

“Sau này cho dù hoàng đế quý quốc có quy tiên thì bổn cung cũng có nơi nương tựa. Tuy chỉ là mẹ kế nhưng Ngõa Lặc từ trước tới nay đều dựa vào đạo hiếu trị nước nên tam hoàng tử sẽ đối xử với bổn cung không tồi? Bổn cung tự nhiên có thêm một đứa con ưu tú thế này đúng là phúc tu hành từ kiếp trước.”

Chep, cổ văn học không tốt, không biết nói thế này có được không? Tôi chưa nói xong thì tam hoàng tử đã biến sắc.

Con trai chưa kịp có phản ứng gì thì hoàng đế anh trai đã thất sắc, quát: “Vinh nhi, không được nói linh tinh.” rồi quay sang xin lỗi tam hoàng tử: “Vinh nhi còn bé không hiểu biết, xin điện hạ đừng chấp.”

Tam hoàng tử chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không đáp lời. Tôi đành giả vờ biết lỗi cúi gầm mặt, không dám nói gì thêm.

Hứ! Tôi nhìn trộm cái tên tốt mã kia, vênh đi, cứ vênh đi, bà đây chờ xem mi vênh đến mức độ nào.

“Hoàng thượng, bốn quốc muốn sớm nghênh đón công chúa về Phồn Đô hành đại lễ để hai nước sớm kết tình thân, con dân hai nước cũng bớt bị chiến tranh xâm hại.”, tam hoàng tử nói với nụ cười đã thành công thức trên mặt.

Hoàng đế anh trai gật đầu: “Ngày 23 tháng này được không? Trẫm đã cho người xem, đây là ngày hoàng đạo.”

“Nhưng theo bốn quốc thì lại là mừng 9 tháng này, xin hoàng thượng tôn trọng phong tục của bốn quốc. Hơn nữa chắc hoàng thượng cũng không hi vọng công chúa vì vội vàng đi cho kịp mà phải lao khổ?”

Các đại thần Chu Quốc phía dưới tỏ vẻ bất bình, Ngõa Lặc đúng là ép người quá đáng.

Mùng 9, chẳng phải là ngày kia sao? Tôi thì chẳng cần hoàng đạo hoàng đế gì tất chỉ mong sớm ra khỏi cung. Thẩm lão đầu đã nói chỉ có thể giúp tôi chạy thoát sau khi lên đường. Đi sớm ngày nào sẽ sớm nhìn thấy trời đất mệnh mông bên ngoài ngày ấy, giờ hai tay tán thành luôn.

Hoàng đế anh trai gật đầu: “Cũng tốt, điện hạ đã nói vậy thì Vinh nhi mau quay về chuẩn bị, ngày kia mừng 9 trẫm sẽ tiên người rời đô.”

Tôi gật đầu, đứng lên lui đi mà khổ nỗi quỳ cả nửa buổi, chân tê dại vẫn phải giả bộ không có gì. Haiz! Cổ nhân cũng không phải dễ dàng gì.

Sau khi ra khỏi điện Minh Trị với phong thái công chúa tôi chạy học tốc về cung khiến đám cung nữ tưởng công chúa bị ức hiếp gì trong bữa tiệc, quay về lại nghĩ quẩn. Nào ai ngờ được là do bồn cô nương đây phần khích quá. Về đến địa bàn của mình, bắt đảmcung nữ đứng bên ngoài, tôi bắt đầu xếp hành lý, cần mang thì mang, cần lấy thì lấy, cổ đại hay hiện đại đi đến đâu cũng không thể thiếu được tiền.

Túi đồ vẫn chưa xếp xong bên ngoài đã có người báo Thảm lão đầu đến. Đến thật đúng lúc, đỡ mất công sai người đi mời ông ta. Thảm lão đầu cười cười, nhìn đồng hồ trên bàn, ánh cười trong khóe mắt càng sâu làm hẳn thêm những nếp nhăn. Tôi bị ông chiếu tướng có phần ngượng ngùng, nói: “Tiền bối đừng cười, tiểu nữ thấy đi đến đâu cũng cần đến tiền có đúng không ạ?”

Thảm lão đầu chỉ cười, đột nhiên lật tay để lộ con dao sáng loáng dí vào cổ tôi/

“Nha đầu, mi rút cục là ai?”, ông hỏi.

Cái ông già này sao lật mặt còn nhanh hơn cả người ta lật sách? Lưng tôi ướt đầm mồ hôi, hồng rỏ, nhất thời dắc ý quên mất công chúa Phúc Vinh từ nhỏ đã sống trong hoàng gia, lớn lên từ nội vàng nội bạc tuyệt đối không phải loại thấy tiền mắt sáng như sao. Tôi quay ra cười với ông một cách ngốc nghếch, che đậy sự hoang mang của mình. ” Tiền bối đừng đùa làm tiểu nữ sợ. Tiểu nữ có thể là ai chứ? Tiền bối chứng kiến tiểu nữ khôn lớn gần hai mươi năm rồi lại còn hỏi câu đấy sao?”

“Người tuy giống Vinh nhi nhưng tính cách thì hoàn toàn khác, đừng có lừa ta, cho dù đập đầu vào cột thì tính cách cũng không thể biến đổi nhiều vậy được.”

Tôi nhẹ nhàng đáp: “Vinh nhi cũng biết mình biết đổi rất nhiều, không phải Vinh nhi muốn thay đổi mà do tình thế ép buộc. Hoàng thượng anh trai từng nói sẽ sủng ái Vinh nhi cả cuộc đời mà nay thì sao? Người Ngõa Lạc vừa đến lời hứa của người ta đã không còn giá trị rồi. Vì an nguy của Đại Chu, không cần biết Phồn Đô là thác rồng hay huyết hổ người ta đều sẵn sàng tặng Vinh nhi cho kẻ khác.”

Nét mặt Thảm lão đầu đã có phần xúc động, tôi phải đổ thêm tí dầu nữa mới đủ: ” Từ ngày tỉnh lại, tiểu nữ biết có nhiều chuyện mình không nhớ lại được, cũng có thể vì Vinh nhi của ngày trước không muốn nghĩ đến nữa, nhớ ra chỉ càng thêm đau khổ chỉ bằng quên lãng. Giống như một người được hồi sinh, tiểu nữ là Vinh nhi mà cũng không phải là Vinh nhi. Tiểu nữ chỉ biết nói vậy, tin hay không là ở tiền bối.”

Thảm lão đầu nhìn tôi, chắc đang xác định lại độ chính xác những gì tôi nói ra, một lúc sau mới thu dao lại, hỏi: “Ngày kia sẽ xuất phát?”

Tôi gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, xem ra tạm thời ông già này tuy nghi ngờ nhưng sẽ không tìm cách đối phó với tôi. Cái ông già này liệu có lợi hai như lời ông ta nói không? Có thật sẽ cứu thoát tôi trước mắt bao người thế không? Chưa biết bản lĩnh ra sao mà đã giao phó tất cả cho ông ấy, đến lúc có biến cố thì biết làm sao???

Thảm lão đầu không làm khó tôi nữa còn tôi thì ôm hi vọng về tương lai tốt đẹp đi ngủ. Tối đó nằm mơ tôi cũng mơ thấy mình đang đếm tiền, bao giai đẹp, không tìm được cười thành tiếng, ngày hôm sau tỉnh dậy ướt đầm một góc gối.

Mùng 8 là một ngày gà bay chó nhảy, bận rộn túi bụi. Hội Tổ nhi như thế có bánh xe dưới chân, đến chỗ nào cũng chỉ thấy có cơn gió lướt qua. Thời gian qua gấp gáp mà lại có quá nhiều thứ cần thu xếp. Đây giống đi cầu thân ở chỗ nào chứ có mà giống như đi tị nạn thì đúng hơn. Các cung nữ cho tất cả mọi thứ linh tinh vào trong rương còn tôi chọn những thứ bé bé đáng tiền giấu vào một chỗ. Haiz, thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, chưa được ra ngoài mở mang thành ra chẳng biết cái nào đáng tiền hơn cái nào, thôi đành lấy vàng cho an tâm.

Tổ nhi giúp tôi thu dọn tranh chữ trong thư phòng, thực ra tôi rất muốn nói rằng đừng dọn mấy thứ vô dụng ấy nữa, có thời gian đi kiếm thêm vàng bạc tốt hơn, nhưng mấy lần mở miệng ra lại ngại không dám nói nữa. Bà đây tuy không biết chữ nào nhưng Phúc Vinh công chúa lại là tài nữ có tiếng, tôi mà nói sẽ hủy hoại hình tượng người ta mất do vậy đành đành mặc kệ Tổ nhi làm việc không cần thiết,

Tôi thấy hứng thú khi Tổ nhi lấy từ trong ngăn kéo ngầm một cái hộp vừa bé vừa dài, những thứ phải giấu đi thường là bảo vật, bèn bảo cô mang đến cho tôi xem. Mở hộp thấy bên trong chỉ có một bức tranh khiến tôi thất vọng. Trong tranh là một cô gái mặc cung phục, rất đẹp, nét quyền rũ tỏa ra từ xương cốt.

“Người trong bức tranh này là ai?”, tôi hỏi.

Tổ nhi về lý trí đã chấp nhận việc tôi mất trí nhớ nhưng về tình cảm vẫn có phần khó thích nghi: “Công chúa, đây là bức họa quý phi nương nương, mẫu thân công chúa.”

Mẫu thân? Đẹp như vậy sao? Tôi cầm bức tranh đứng trước gương đối chiếu, tự dưng thấy thật thiết thòi mình không có lấy một phần nhan sắc của bà. Bà mẹ của tôi đúng là không có trách nhiệm, bản thân thì xinh đẹp như vậy mà không truyền cho con gái được tí nào.

Phía dưới bức họa viết mấy chữ bé, tuy hiểu kỳ nhưng cũng không thể nói với Tổ nhi rằng tôi không biết chữ nên đành gác lại.

“Có đem theo bức họa này không?”, Tổ nhi hỏi.

Tôi gật đầu, đã là chân dung mẫu thân mà không mang theo thì Tổ nhi sẽ nghĩ thế nào nữa. Lại nhìn vào người đẹp trong tranh, mẹ ơi tuy mẹ không cho con chút nhan sắc nào nhưng ngay cả đi cầu thân con cũng không quên mang theo mẹ.

Dọn dẹp đến tối mới xong. Để có thể lực dồi dào ứng phó với buổi lễ ngày mai, tôi lên giường ngủ từ sớm. Có lẽ do quá hồi hộp nên nằm mãi mà không ngủ được. Đang mơ mơ màng màng thì nghe có tiếng người đi vào, tưởng là Tổ nhi, liền ngồi dậy quay ra nói: “Tổ nhi, tôi không ngủ được, bây giờ mấy giờ rồi?”

Tổ nhi không trả lời khiến tôi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn. Không nhìn không sao, vừa ngẩng lên tôi giật mình tí nữa thì rơi từ trên giường xuống.

Hôm nay đổi cho bất cứ ai đến cũng không làm tôi kinh ngạc đến mức này, cho dù người đó có là hoàng thượng đến từ biệt hay Thẩm lão đầu đến thương thảo chuyện chạy trốn. Nhưng, khiến tôi không thể ngờ được người đến lại là tam hoàng tử của Ngao Lặc.

Thị vệ của Đại Chu đầu hết rồi, sao có thể để hoàng tử nước địch đến thâm cung của công chúa vào lúc đêm khuya thế này?

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng của tam hoàng tử tôi thấy mình tê dại. Có khi nào đến giết người diệt khẩu? Nhưng tôi có biết gì đâu? Đến báo thù? Nếu thế thật thì đúng là đồ hẹp hòi, tôi chỉ công kích một chút thôi chứ có gì to tát đâu.

Đang suy nghĩ thì hần ta đã đến trước giường, đầu của tôi dần ngã ra sau theo từng bước chân tiến lại gần và cuối cùng dừng ở góc bốn mươi lăm độ. Do tác động của trọng lực, cảm hướng xuống dưới, miệng tôi hé mở.

“Sao không hét?” anh ta cười nhạt.

Hét? Có tác dụng không? Tôi lấy tay đẩy cằm mình lên, cười gượng: “Nửa đêm nửa hôm, làm phiền đến người khác là không tốt mà cho dù không phiền đến ai phiền đến hoa hoa cỏ cỏ cũng không tốt, đúng không?”

Tam hoàng tử sững người, ngay sau đó lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, “Người thậm chí không thèm hỏi ta làm cách nào vào đây?”

“Bay mái trèo tường chứ còn gì, trên ti vi toàn diễn như vậy, sau đó điểm huyết ngủ của mọi người trong cung cho nên tôi có hét cũng vô ích.”, tôi bĩu môi nói. Tưởng người ta ngu chắc, chưa ăn thịt lợn cũng biết lợn chạy thế nào chứ.

Nhìn nét kinh ngạc thoáng hiện trên gương mặt tam hoàng tử tôi biết mình đoán đúng. Thật không ngờ tên này lợi hại vậy, không biết là đến một mình hay...

“Đêm hôm khuya khoắt đến chỗ tôi là để buôn chuyện hay uống trà? Đừng nói anh bị mộng du rồi vô tình đi đến đây nhé, cung của tôi buổi tối đều phải khóa cửa.”, tôi xoa xoa cái cổ tê cứng nói.

Tam hoàng tử cười, liền sau cúi người xuống làm tôi vội vàng lùi lại, khổ nỗi chưa kịp lùi thì cái cổ tội nghiệp đã nằm trong tay hần ta.

4. Chương 07-08

Khai thật? Tuy không biết biết hai chữ này viết thế nào nhưng tôi nào dám cạnh khốe người ta vào lúc quan trọng thế này, đành cười hì hì vậy.

“Đừng nói anh đến đây là để giết tôi nhé? Ngày mai tôi sẽ nằm trong tay rồi mà anh không chờ thêm một buổi tối được à?” Đừng tưởng nhầm Phùng Trần Sở Dương tôi là anh hùng hảo hán gì, tôi sợ chết, cho dù chết ở thế giới này chẳng qua là quay lại thế giới hiện tại nhưng vừa mới đến chưa kịp làm gì đã chết không tức sao được.

Tôi nhìn thấy gì đây? Ôi trời ơi! Tên này lại cười, không chỉ cười mà còn cười rất đẹp, làm tôi ngẩn người ra nhìn. Mẹ của hắn chắc chắn là đại mỹ nữ nếu không sao lại sinh được thằng con đẹp trai thế này? Nghĩ tới đây tôi không khỏi chạnh lòng vì sự hẹp hòi của bà mẹ quý phi của mình.

Hắn ta chẳng thèm để ý đến tôi bị mê hoặc, di chuyển tay từ cổ lên gò má làm tôi nổi hết da gà.

“Người chẳng có vẻ gì là sợ hãi?”

“Sợ, nói thật tôi rất sợ.”, tôi thành thật nói mà không hiểu tên này rút cục muốn gì.

“Yên tâm, ta đến không phải để giết ngươi, có giết ngươi cũng không cần ta đích thân ra tay.”, ngón tay cái của hắn nhẹ nhàng lướt qua môi tôi.

“Vậy thì tốt, thật cảm ơn trời đất.”, tôi chấp hai tay lại thở phào, nhẹ nhàng lùi về phía sau thoát khỏi tầm tay của hắn.

Hắn ta cười, nói khẽ: “mà đến để phá trình của ngươi.”

Aaa! Đồ bệnh hoạn ! Sao lại có thể tự nhiên mà nói ra chuyện vô liêm sỉ vậy chứ? Tôi đẩy tay hắn ra, cố lùi sau, kinh ngạc không nói được gì.

Hắn ta nhàn nhã ngồi lên giường, bắt đầu tháo giày. Tên này, tên này lại muốn lên giường nữa. Tôi hốt hoảng nói: “Anh đừng hẹp hòi thế, tôi chỉ đá đẩu có mấy câu. Hơn nữa con gái Ngõa Lạc chết hết rồi sao để đường đường tam hoàng tử phải đến hậu cung Đại Chu ”hái hoa” (hái hoa ở đây mang nghĩa đến cường hiếp con gái nhà lành - người dịch). Không chỉ thế, nhan sắc của tôi cũng đâu xứng với anh, anh ”hái” tôi thế này không thấy thiệt thòi sao? Chúng ta thương lượng nhé, trong cung tôi có ba mươi sáu kế, người người xinh đẹp, anh đi ”hái” bọn họ được không?”

“Ba mươi sáu kế?”

“A! Nhầm, là ba mươi sáu phi tần.”

Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên, nhíu mày nói: “Người đang ra điều kiện với ta?”

Còn tôi chỉ muốn tát vào khuôn mặt đẹp đẽ ấy.

“Không phải ra điều kiện mà là khuyên nhủ . Tôi muốn tốt cho anh.”

“Ừ.”, hắn ta bắt đầu cởi quần áo.

“Anh lên giường với tôi xong sẽ bị ám ảnh.”

“Ừ.”, áo ngoài của hắn đã cởi ra rồi.

Tôi vừa lùi vào trong giường vừa uy hiếp: “Anh đừng có đến gần. Tôi không phải người bình thường. Tôi biết yêu thuật đấy.” Trời ơi, chẳng lẽ phải gọi Đinh tiểu tiên đến? Bà đây vẫn chưa chơi đã phải về sao?

Hắn ta cười, áo đã cởi chỉ còn hai vai trần, giơ tay ra kéo lấy người tôi. Tôi đạp chân, hét: ” Quân tử động khẩu không động tay.”

“Sao người động chân?”

“Tôi, tôi là con gái với lại tôi không động tay, động chân đấy chứ.”

“Người đứng là hay hơn ta tưởng, hôm nay đành miễn cưỡng bản thân vậy.”, hần nói. Tôi bực mình, cái loại ăn mày còn đòi xôi gấc, nhân lúc hần không chú ý liền đạp một phát đoạn tự tuyệt tông.

“Cút! Bà đây không từ chối lên giường với giai đẹp nhưng không thích bị cưỡng bức.”, tôi quát.

Hần ngẩn ra một lúc có phần không tiêu hóa được lời tôi vừa nói. Nhân cơ hội tôi vội vàng bò đến đầu kia giường, nhìn một cách phòng bị.

Sắc mặt tên này sa sầm xuống, cười gằn: “Đừng tưởng ta thích người, đã nói rồi, ta đến chỉ là để phá trinh.”

“Sao phải phá trinh?”, tôi ôm chần hỏi.

“Người giả vờ ngốc?”

“Giả vờ?”

“Chẳng lẽ người không biết, ngày mai trước khi xuất phát sẽ có cung nữ hai nước đến kiểm tra thân thể rồi điểm dấu thủ cung để biểu thị khi ra khỏi cửa người vẫn là gái trinh.”

“Thế thì sao?” đầu óc tôi đang loạn lên, không thể suy nghĩ được gì chỉ máy móc hỏi.

“Thế nào?”, hần cười. “Người nói thử xem? Ngõa Lặc liệu có cần đến một công chúa không còn trinh trắng?”

Ặc, đã không cần đến vậy ép tôi đi cầu thân làm gì?

” Thế mà anh dám ngang nhiên đến, cũng không thèm đeo mặt nạ? Ngày mai tôi làm chứng là do anh hại thì anh nói sao?”

“Ha ha, liệu ai tin?”

Bà cào cho hai phát, rồi cấn cho mấy phát nữa, dấu vết rành rành ra đấy xem bọn họ tin hay không tin.

“Hơn nữa ta dám đích thân đến thì sẽ có cách để người ngày mai không giải thích được.”

Hần làm thế này là do hoàng đế Ngõa Lặc chỉ thị? Nếu thế thì khác gì cởi quần đánh rắm. Còn nếu không phải thì là vì cái gì?

“Anh không muốn việc cầu thân thành công đúng không?”, tôi đoán mò.

Ánh mắt anh ta có vẻ chần động. Xem ra đoán đúng rồi.

” Để chuyện cầu thân thất bại không chỉ có cách này. Tôi có cách khác.”, tôi nghiêng răng nói.

Anh ta nhìn tôi hoài nghi còn tôi trèo xuống giường, lôi túi hành lý của mình từ gầm giường ra, nói: “Đưa tôi ra khỏi cung, tôi sẽ chạy trốn một mình, tuyệt đối không bại lộ, ngày mai cũng không hành đại lễ được, thế nào? Anh cũng chẳng phải hạ mình ngủ với tôi.”

Chàng ta cúi đầu xem túi đồ trên tay tôi với nét mặt không thể tin nổi, rồi lại quay lên nhìn tôi như thể nhìn một quái vật.

“Thế nào? Anh không hề chịu thiệt trong cuộc mua bán này.”

“Trong túi này có những gì?”, hần lạnh lùng hỏi.

Tôi giấu cái túi sau lưng về đề phòng, bà mất bao công sức mới gom góp được ít tiền của, đừng có mà thấy vàng lóa mắt. (tác giả: Phùng Trần Sở Dương, cái đồ ngốc, người ta đường đường là tam hoàng tử của Ngõa Lặc, có bảo bối nào chưa nhìn thấy, lẽ nào lại đi để ý chút vàng bạc này?)

“Không cho tôi xem?”

Tên này vừa cười mỉm, ngay cả uy hiếp cũng chưa cần dùng đến đã khiến tôi mất hết dũng khí, thành thật đưa túi đồ ra. Hần mở túi đồ khiến trâm vàng, lá vàng trong túi rơi hết xuống đất. Tôi xót của, ngay tức khắc quỳ xuống lượm lên.

“Cẩn thận chút không được sao? Phòng thì tối, nhớ rơi thiếu mất cái gì thì biết làm sao?”, tôi vừa nhặt vừa trách.

Thấy không có phản ứng gì tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt thăm dò của anh ta. Chẳng thèm để ý, tôi để gọn những lá vàng vào túi, buộc cẩn thận rồi đeo lên vai, nói: “Anh có thể vào một cách dễ dàng thì đưa tôi ra cũng không phải vấn đề lớn. Thế nào? Đưa tôi ra ngoài, tôi bảo đảm sau này tuyệt đối không xuất hiện trước mặt anh.”

“Cô muốn ra ngoài làm gì?”

“Giang hồ, hành tẩu giang hồ, ăn uống chơi bời, kiếm tiền, bao giai...” Tôi cố hạ thấp giọng, hai mắt phát sáng nhìn tam hoàng tử.

“Với chỗ vàng này?”

“Ừ.”, tôi gạt đầu đầy cảm động, nếu tôi có đuôi thì chắc hẳn nó đang vẫy một cách kinh thiên động địa

“Cô có biết một vật nhỏ bày trên cái kệ này cũng đáng giá hơn cả cái bao vàng của cô không?”, anh ta chỉ vào kệ đồ bách bảo trong phòng và nói.

“Thật không? Là cái nào?”, tôi vội vạng chạy đến trước kệ đồ, nhìn N vật trang trí bằng ngọc bày trên đấy. Trời! Cái chỗ ngọc này đáng tiền thế à? Đã thế phải cầm vài cái đi theo mới được. Đáng vẻ kích động, tôi sờ cái này, cầm cái kia quên sạch sành sanh cái tên đang ngồi trên giường.

“Anh bảo cái nào đáng tiền nhất?”, tôi quay đầu hỏi, không ngờ hắn đã đứng sau tự khi nào, va đầu vào cằm hắn đau điếng.

“Phúc Vinh công chúa mà lại lấy trộm đồ trong cung của mình? Lại không biết trên kệ đồ cái nào đáng quý nhất?”

“Anh xem lại mình xem, vai trần thế kia mà không lạnh sao? Tốt nhất là mặc áo vào.” tôi cố tình nói lái đi.

Anh ta chỉ cười gằn rồi tiến lên trước làm tôi phải lùi xuống, sau lưng là kệ đồ, không còn đường lùi nữa rồi. Chống hai tay vào hai bên người tôi, hắn khóa tôi trước người, hơi thở lướt qua vành tai.

“Nói, cô là ai? Công chúa thật ở đâu?”

Cái tư thế này có phần hơi thân mật quá. Trong phim Hàn Quốc nhận vật nam chính nào chẳng giở trò này. Tôi cố lùi ra sau cho đến khi lưng dựa vào kệ đồ thì không dám ngo ngoáy gì nữa, chỉ sợ không cẩn thận làm đổ kệ đồ. Haiz... trên đó toàn là vàng là bạc, là cổ vật, không được xâm phạm đến văn vật, đây là phạm pháp.

Anh ta phát hiện tôi không để ý đến lời nói của mình, lại lần nữa hận hận nói: ” Khai! Công chúa thật ở đâu?”

“Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.” tôi đặc ý đáp.

“Ồ? Nhất quyết không khai thật, có phải không?” anh ta ghé gần tai tôi cười, đôi môi lướt qua vành tai làm tôi rùng mình. Cái tên này muốn gì? Thế này, thế này rõ ràng là đến mê hoặc con gái nhà lành.

“Tam hoàng tử, xin hãy tôn trọng một chút. Củ cải tuy bé nhưng là bậc bề trên, tôi dù sao cũng là mẹ kế của hoàng tử.”

Nghe tôi nói xong người anh ta sững lại, đứng cách xa tôi hơn một chút. Khó khăn lắm mới dám thở phào, tôi nhanh chóng hít một hơi thật sâu, lúc này sợ quá tí thì quên phải thở. Nhưng khi chờ đến khi nhìn rõ gương mặt hầm hầm ấy tôi chỉ hận muốn tát cho mình một cái. Haiz! Sao lại nói đùa người ta rồi, nhờ làm người ta bực mình thì chết chắc.

Tôi sợ hãi nhắm mắt, mím môi chờ đợi cơn thịnh nộ, đợi mãi mà không thấy gì, mở mắt ra nhìn trộm thì không ngờ thấy tên này đang cười, vội vàng niệm Phật, đêm không sợ nghe tiếng mèo khóc chỉ sợ nghe tiếng mèo cười. Cười thế này chắc chẳng có gì tốt đẹp? Quả nhiên nghe thấy tiếng hắn vừa cười vừa nói : “Nếu bây giờ ta giết cô thì ngày mai công chúa thật có xuất hiện không?”

“Không.” tôi lập tức đáp lại.

“Ồ?”

“Vì tôi chính là công chúa Phúc Vinh.” đã đến nước này thì giả cũng phải biến thành thật chứ đừng nói tôi vốn dĩ là công chúa thật, chỉ sợ chần chừ một chút thôi là mất mạng.

“Nghe nói Phúc Vinh công chúa là tài nữ.”

“Đúng.”, tôi xác nhận, tên này có khi nào muốn kiểm tra?

“Ồ?” anh ta nhìn qua những thứ bày trên thư án cạnh kệ đồ rồi nói: “Vậy thì công chúa chắc phải thuộc lòng cuốn ”Thượng tử“?”

“”Sỏa Tử” đã là gì, bỗng cung học thuộc lòng từ khi mới bảy tuổi.” tôi vội khẳng định mà lòng ngờ vực sao lại có sách gì tên là “Sỏa Tử”. (nhân vật nữ đã nghe nhầm Thượng Tử thành Sỏa Tử nghĩa là đồ ngược - ND).Khóe mép hần giật giật liên hồi rồi nói: “Vậy xin hỏi công chúa Sỏa Tử chương thứ 73 viết về cái gì?”

Viết cái gì? Trời ơi! Hỏi tôi viết cái gì?

“HA HA HA...” tôi bắt đầu cười lớn như thể vừa nghe truyện cười, cổ kéo dài thời gian đã, bọn cung nữ kia chết hết rồi hay sao? Sao bà đây cười to như vậy mà không thấy động tĩnh gì? Cho dù trúng thuốc mê thì cũng phải sắp tỉnh rồi chứ?

Tên đó thấy tôi cười cũng cười theo.

Một lúc sau tôi không cười nổi nữa đành giả vờ mình đang cố gắng nín cười, nói: “Tam hoàng tử có vẻ xem thường tôi quá. Tôi đã nói mình học thuộc cuốn sách này từ khi 8 tuổi mà hoàng tử vẫn cố tình hỏi câu hỏi đơn giản này đúng là khinh thường người khác quá đáng.”

“8 tuổi? Không phải 7 tuổi sao?”, anh ta cố ý giả vờ kinh ngạc hỏi.

“hehe”, tôi gượng cười: “7 tuổi là đọc thuộc lòng từ trên xuống, còn 8 tuổi là đọc ngược từ dưới lên.”

Hần cười thành tiếng: “Tức là có thể đọc chương 73 ngược từ dưới lên?”

“Đương nhiên.” tôi tự hào nói.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa khe khẽ làm tôi lo lắng, không biết là Thảm lão đầu hay có ai khác đến cứu nguy? Nhìn theo tam hoàng tử thấy hần im lặng nghiêng đầu nghe.

“Công tử, thời gian không còn sớm, đến lúc phải đi rồi.” từ bên ngoài vang lên giọng nam trầm.

Haiz, hóa ra là đồng bọn. Tam hoàng tử nhìn thấy nỗi thất vọng trên mặt tôi chỉ cười, quay lại giường mặc áo. Tôi không dám tin mình được buông tha dễ dàng thế này, chăm chăm nhìn theo.

Lát sau, anh ta mặc xong áo liền đi ra ngoài cửa.

“Anh không giết tôi nữa à?”

Hần gật đầu, “Giữ lại cô để sau này dùng vào việc khác.”

“Cũng không hái hoa nữa?”, chết thật, không để ý gì cả, nghĩ gì nói vậy.

Anh ta quay đầu, đá lông nheo cười đều: “Thất vọng rồi à? Hay tôi miễn cưỡng mình thêm chút nữa?”

“Đừng!” tôi xua tay, ” Mời anh đi mau cho, đừng miễn cưỡng bản thân làm việc mình không thích.”

Anh ta không nói gì thêm, mở cửa, lách ra ngoài, bên cạnh còn một người nữa cúi đầu bấm báo mấy câu rồi hai người biến mất trong chớp mắt.

Tôi lê chân lên giường nghĩ thầm đây đúng không phải nơi người ở, nhờ đâu có thích khách đến muốn giết tôi thì chẳng phải đến là giết ngay được sao?

Vừa kinh vừa sợ, tôi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, không biết ngày mai còn có những gì đang chờ đón mình, mặc kệ, ngủ đã rồi

tính sau.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, trời chưa kịp sáng thì đã bị cung nữ gọi dậy, sau đó là tắm rửa thay quần áo. Trời đất ơi, người chưa kịp tỉnh

ngủ đã phải đi tắm mà tối qua trước khi ngủ mới tắm xong, chẳng lẽ người ở đây mắc bệnh sạch sẽ?

Buổi tối nghỉ ngơi không tốt làm mất đồ ngẫu, sừng vù. Bọn Tổ nhi nhìn thấy tướng tôi khóc cả đêm, ai cũng buồn như nhà có đám. Không

hiếu có cần thiết phải tỏ ra đau thương như vậy không khi mà tối qua tôi đứng giữa ranh giới bị cưỡng hiếp hoặc bị giết thì bọn họ ở đâu?

Tối giờ mới thêm nhớ tới người ta lại còn giả bộ!

Tắm xong thay vì mặc lễ phục lại có 2 tốp cung nữ y phục sắc sỡ đi đến, thật đúng như lời tên kia nói, người của cả hai nước cùng đến kiểm

tra thân thể công chúa. Hi vọng cái cô Phúc Vinh kia chưa đi hò hẹn với ai nếu không thì tôi thảm bại mất.

Quá trình kiểm tra đúng là không có chút nhân quyền. Dù là công chúa nhưng vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời đám nữ quan, may mà kết quả

không làm tôi mất mặt: Phúc Vinh công chúa vẫn nguyên đai nguyên kiện. Sau đó nữ quan hai nước cùng lấy từ một cái lọ nhỏ bằng ngọc

rất tinh xảo một thứ màu đỏ rồi điểm trên cánh tay tôi. Thứ cao màu đỏ đó vừa chạm vào da đã khiến tôi thấy nhói buốt.

Chẳng lẽ đây là dấu thủ cung? (dấu ấn này chứng minh người con gái vẫn còn trinh và chỉ biến mất sau khi người con gái quan hệ lần đầu -

ND) Tôi thở dài, cảm giác mình từ sáng tới giờ như một con heo trong lò mổ, làm thịt xong rồi, tắm rửa xong rồi, kiểm tra xong đóng một cái

dấu đạt tiêu chuẩn lên người. Xong! Cuối cùng cũng mang đi bán được rồi!

Hai tốp cung nữ cáo lỗi rồi lui đi nhường cho bọn Tổ nhi lên trang điểm. Đừng tưởng đồ trang điểm của người cổ đại ít. Ít chẳng qua do

không có tiền. Hoàng gia có khi nào thiếu tiền không? Đương nhiên không, cho nên đồ trang điểm nhiều như thể chuẩn bị trang trí cho ba,

bốn, năm ngôi nhà. Phong tục của Chu Quốc không giống các nước khác, tóc của cô dâu không được phép chải mà chờ đến lúc sắp ra khỏi

cửa do mẫu thân tự tay chải. Do vậy mà tôi đành để xõa mái tóc đen bóng dài đến mắt cá chân. Đẹp thì có đẹp thật nhưng cái cảm giác đầu

mình bị kéo ngược lại phía sau chẳng dễ chịu chút nào.

Vẽ xong mặt thì có nữ quan tới giúp tôi mặc lễ phục, ngay cả cung nữ thân cận như Tổ nhi cũng không được phép. Lễ phục đúng là trong 8

lớp, ngoài 8 lớp, mặc xong không khác gì người gỗ.

Chờ trang điểm xong xuôi bọn Tổ nhi cũng mệt lử. Bọn họ là cung nữ trong cung của tôi nên đều phải theo tôi đi Ngõa Lặc, ngoài ra còn "ba

mươi sáu kẻ" đứng xếp hàng sau lưng tôi nữa. Cảnh tượng phải nói là hoành tráng!

Chưa kịp uống miếng nước nào thì đã có lễ quan thông báo đã đến giờ, mời công chúa đi giá hành đại lễ, tôi bèn dẫn đầu đoàn bồi giá (cung

nữ, tùy tùng, người của bên nhà gái đi theo cô dâu xuất giá sang nhà chồng - ND) theo lễ quan đến nơi hành lễ.

Chờ tôi hì hục trèo hơn trăm bậc thang tới lễ đài thì hoàng đế anh trai dẫn đầu văn võ bá quan Chu Quốc cùng sứ đoàn Ngõa Lạc đã đứng

chờ tự khi nào. Dưới lễ đài là từng hàng dài bộ binh đen kịt cả một góc giống hệt như cảnh trong phim Trương Nghệ Mưu. Hoàn hảo!

Hoàng đế anh trai đứng đó chờ tôi. Cái phong thái ấy chỉ có người sinh ra đã làm vua mới có được. Bên cạnh là một thái phi (thái phi là phi

tần của tiên hoàng - ND), quý phi mẹ tôi và thái hậu đều qua đời từ sớm nên hoàng đế anh trai đành gọi thái phi đến chải đầu cho tôi.

Tôi bước từng bước đoan trang hướng về hai người. Đến giờ mới hiểu người trong hoàng gia tại sao lại có khí chất uy nghiêm vậy. Nó không

phải thiên sinh, cũng không phải do giáo dục mà do sức nặng của quần áo và đồ trang sức. Ngay bộ quần áo tôi đang mặc đây có cắm con

dao dài 5cm vào chưa chắc đã được.

Tôi quỳ trước mặt hoàng đế, cung nữ bên cạnh thái phi bưng ra một cái khay bày mũ phượng bằng vàng, bảo thạch, trân châu. "Rất thực

dụng, lúc chạy trốn phải nhớ mang theo mới được", tôi nghĩ. Trên khay còn có một cái kéo vàng, Tổ nhi đã nói cái kéo đó dùng để cắt tóc.

Người con gái lấy chồng xa sẽ cắt một lọn tóc lưu lại để tỏ lòng lưu luyến quê hương.

Tôi cầm lấy kéo chỉ muốn thủ đi mỗi tội đông người quá, không có cơ hội, nắm lấy mái tóc mà không biết phải cắt bao nhiêu. Tóc dài quá đủ

ng là phiền phức, nặng cả đầu, thế là tôi tay trái nắm tóc, tay phải cầm kéo, ra sức cắt. Xong, bây giờ thì thoải mái rồi, đầu được giải phóng, t

óc chỉ còn đến ngang lưng.

"Công chúa!", Tổ nhi hét, đám cung nữ gào khóc tại chỗ.

Tôi sững người không hiểu gì, nhìn mớ tóc trong khay, lại nhìn đám cung nữ đau khổ tuyệt vọng, ngẩng đầu lên thấy sắc mặt hoàng đế anh

trai cũng không tốt, còn thái phi thì mắt nhắm ngửa. Chết rồi! Giờ mới nhớ ra Tổ nhi có nói con gái lấy chồng càng xa thì cắt càng nhiều càng thể

hiện lưu luyến quê hương, bình thường gả con gái đi là việc hỉ, hơn nữa con gái nước Chu quý trọng mái tóc, khi cắt cũng chỉ cắt một chút

tượng trưng chẳng có ai cắt phẳng mái tóc như tôi.

Thảo nào mà bọn họ khóc lóc thế, chắc tưởng tôi không nở rời nước. Bây giờ thì đẹp rồi! Tôi vô tình khuấy lên sự thương cảm của mọi

người, giờ ngay cả mấy lão thần đứng cạnh cũng bắt đầu rơi lệ. Cũng chẳng trách bọn họ mềm yếu, công chúa một nước bị ép đi cầu thân

cũng chẳng vui về gì.

Thái phi nhẹ nhàng lau lệ ở khóe mắt, đi tới đứng cạnh tôi, bắt đầu vắn tóc. Lại thêm một cung nữ bưng khay đựng đồ cài tóc lấp lánh ánh v

àng làm tim tôi đập liên hồi. Không ngờ bà thái phi này chẳng thèm chọn cái nào mà chỉ dùng vài cái kẹp cố định tóc lại rồi nhẹ nhàng đội mũ

phượng lên đầu tôi. Ngay lập tức thấy đầu nặng trĩu, cổ phải ngấn đi 2 cm chứ chẳng vừa. Công nhận là nặng.

“Hài nhi, bảo trọng.”, thái phi khẽ nói.

Tôi đứng dậy, bước về phía hoàng đế giống như đã diễn tập, đưa tay ra đỡ cây gậy như ý bằng ngọc. ”Hehe! Lại thêm một bảo bối nữa! Cái

này chắc đổi được không ít tiền? ” tôi thầm nghĩ.

Tay tôi đã cầm vào ngọc như ý mà hoàng đế vẫn chưa chịu buông tay, cổ dùng lực vẫn không chịu buông. Muốn gì? Tiếc của chắc? Tôi

ngước mặt lên hồ nghi. Qua hàng trăn châu trước mắt thấy khuôn mặt và cả đôi mắt hoàng đế anh trai tràn ngập đau thương.

Tôi chờ người ra một chút rồi ngay sau đó tay kéo mạnh hơn nữa. Lúc này hoàng đế mới bừng tỉnh, gương mặt đổi sang nụ cười hiền từ rồi

đặt ngọc như ý vào tay tôi. Nhận ngọc như ý xong tôi quay người đi về phía trước. Bên cạnh là văn võ bá quan Chu Quốc, dưới lễ đài là

tướng sĩ Chu Quốc, về lý tôi phải hướng mặt về phía họ, nhận những lời chúc.

Trên đầu, mũ phượng ngày càng nặng còn quần áo thì không khác gì một bộ giáp sắt. Tôi biết dáng đi của mình nhất định sẽ trang trọng lại

thanh nhả, vì mặc nhiều quần áo thế này, muốn suồng sã cũng khó.

“Các vị đại thần, các tướng sĩ, hôm nay Phúc Vinh rời xa quê hương...” tôi đọc những lời được dạy từ trước như một cái máy. Haiz! Bụng

đã bắt đầu kêu rồi. Vừa mệt vừa đói, người lắc lư làm tôi có cảm tưởng cái mũ trên đầu rơi xuống đến nơi rồi. Tôi bước một bước nhỏ, vốn

đã muốn lấy lại thăng bằng cho cái mũ, ai ngờ đầu dẫm luôn vào vật vấy.

Kết quả là câu “suốt đời không quên nước” vừa nói dứt tôi ngã người quỵ xuống đất. Thế là xong đời, vở kịch này bị mình làm hỏng mất rồi!

5. Chương 09-10

Mọi thứ như dừng lại, im ắng không một tiếng động. Bỗng nhiên từ trong hàng ngũ quan văn vang lên tiếng khóc như đứt gan đứt ruột: “Công chúa, lão thần bất tài để công chúa phải chịu sự sỉ nhục!”

Tôi quay đầu xem, một ông già bảy mươi tuổi quỳ dưới đất khóc, vừa khóc vừa dấm ngực rồi lại đập đầu xuống sàn.

Tôi chưa kịp định thần lại thì lại thêm cả một đám người nữa quỵ xuống. Các đại thần của Đại Chu ai ai cũng ngấn nước mắt còn phía dưới khán đài, binh sĩ cũng nhất loạt quỳ, động tác đều tằm tắp. Tôi đoán biểu diễn khai mạc Olympic 2008 cũng chỉ đều được đến thế là cùng.

Cả điện chỉ còn sứ đoàn Ngõa Lạc cùng hoàng đế anh trai và thái phi vẫn đứng nguyên còn lại đều quỵ xuống cùng tôi. Trên đài dưới đài chỉ có tiếng khóc ai oán.

Tôi biết mình bây giờ tuyệt đối không được ngồi không trở mặt ra nhìn mọi người như thế. Bây giờ không khí tốt như này bản thân cũng phải làm gì đó phối hợp với mọi người không thì phí. Khóc! Bắt buộc phải khóc! Tôi phải làm thế nào để khóc như hoa lê sau mưa mới được. Nhưng sao mà mình không khóc được thế này? Rõ ràng tâm trí đang sướng phát điên vì thoát khỏi cái cũi, chẳng có lí do để khóc. Phải tìm lí do!

Hu hu hu..., trong cung có nhiều đồ cổ như thế không biết bọn Tổ nhi đã kịp thu dọn chưa? Mà giả có thu dọn rồi thì tôi cũng đâu mang được hết đồ nặng trịch ý chạy trốn. Hu hu hu... Cả đồng tiền chút ít gì! Thảm lắm đâu bây giờ ở đâu? Có khi nào tin nhầm người không?

Nhỡ đâu ông ta chẳng giúp được gì thì sao? Tôi có trốn được không? Giả dụ không chạy trốn được thì phải lấy tên hoàng đế già sòm kia thật sao? Liệu ông ta có đẹp trai như tam hoàng tử ? Hu hu hu..., sao không

cho tôi ăn cơm? Có biết lúc này tôi đang đói lắm không? Hu hu hu.. ngay cả nước cũng không được uống một giọt. Hu hu hu.. cái mũ này sao mà nặng thế không biết. Cả quần áo nữa, dày thế này, nặng thế này đè bẹp người ta rồi còn đâu. Đình tiểu tiên, đồ không có lương tâm, dám dày dạn tôi thế này đây.....hu hu hu....

Nước mắt cuối cùng cũng rơi như nước Trường Giang làm ướt cả một khoảng sàn nơi tôi quỳ.

(Tác giả: Phùng Trần Sở Dương, đúng là cái đồ không biết xấu hổ, hơi bị khoa trương rồi đấy)

Cuối cùng, khi tôi đang tính xem mình diễn giỏi thế này thì lúc về hiện tại nên đi làm đạo diễn hay diễn viên thì nghe tiếng lễ quan: “Lễ bệ! Mời công chúa khởi hành...”

Trời! Cuối cùng cũng kết thúc. Tôi cố đứng dậy mà quần áo nặng quá, phải có Tổ nhi và một cung nữ nữa đỡ mới đứng dậy nổi. Người ngoài nhìn vào chắc tưởng công chúa vẫn chưa hết đau buồn. Hí Hí!!!

Tổ nhi cùng Hoàn Nguyệt dìu tôi xuống đài đi ra xa giá, đi ngang qua chỗ tam hoàng tử, tôi ngó trộm về mặt nữa cười nữa không của hân. Haiz, không biết trên đường đi sẽ thế nào đây? Tên này có khi nào dễ dàng bỏ qua cho tôi?

Tam hoàng tử đích thân đỡ tôi lên xa giá khiến tôi sướng run người.

(Phùng Trần Sở Dương: cái đồ tác giả vô tâm, người ta run vì sợ chứ sướng cái gì mà sướng.)

“Diễn kịch rất đạt, Phúc Vinh công chúa.” hân nói nhỏ vào tai tôi.

“Hi hi! Hi hi! Quá khen, quá khen.” tôi cười.

“Đau buồn đến mức này rồi mà tay cũng không quên giữ chặt ngọc như ý.” hân cười khê.

Tôi lúc này mới nhìn xuống tay mình, chep, ngọc như ý chưa hề rời tay. Mặt tôi phút chốc đỏ bừng. Haiz, bản tính tham lam khiến tôi cầm ngọc như ý một cách vô thức. Để tránh phải nghe tên kia móc mồi thêm điều gì tôi vội vàng trèo lên xe kiệu.

Gọi là xe kiệu vì nó vừa giống xe lại vừa giống kiệu. Xe bốn ngựa kéo, khoang xe làm giống như kiệu, không những thế còn phân làm hai gian. Gian bé bên ngoài giống như cửa vào một căn hộ còn bên trong là nơi tôi ngồi. Không gian không bé, khoảng 2m rộng 3 m dài. Bên không không chỉ phủ một lớp thảm dày, gối tựa còn có bàn bé...Tóm lại có vẻ giống một căn phòng ngủ đơn giản.

Cái xe này mà so với hiện đại thì phải tương đương với một cái máy bay cỡ nhỏ hay ít nhất cũng là Rolls-Royce.

Xe bắt đầu rung chuyển, chắc là xuất phát rồi. Tôi vừa đặt mông xuống thì Tổ nhi và Hoàn Nguyệt cũng tiến vào, nhìn dáng vẻ của tôi tưởng lại xảy ra chuyện gì bên vội vàng quỳ xuống xem.

“Nước! Thức ăn!” Tôi thều thào, “Với cả bóc bộ da trên người tôi xuống, bí thở chết mất.”

Tổ nhi vội rót trà rồi lấy điểm tâm đưa cho tôi, nói: “Công chúa, chịu khó ăn tạm trước cái này.”

Tôi uống một mạch hết cốc trà rồi nghiêng ngấu chồm bánh quế. Hai người bọn họ thì giúp tôi tẩy trang. Lễ phục vừa cởi ra, người lập tức thấy nhẹ như chim.

Đội xe ra khỏi cung, đi qua đường phố. Bên ngoài ồn ào kinh khủng. Nhìn qua hai bên cửa sổ, trong số người dân đang quỳ hai bên đường có rất nhiều người đang khóc. Tôi chợt nghĩ hoàng đế anh trai gả tôi đến Ngõa Lạc không chỉ để tỏ ra yếu thế hơn mà còn là để kích động lòng dân. Không khó để thấy biểu hiện của văn võ báquan lúc này và của cả người dân bây giờ với sự ra đi của tôi không hề làm họ nhụt chí mà còn làm họ có thêm ý chí, lý do để phấn đấu.

Năm năm, năm năm sau, có thể những lời của hoàng đế anh trai sẽ biến thành hiện thực. Tôi giật mình không biết mình nghĩ nhiều thế này làm gì? Tất cả những thứ này chẳng có gì liên quan tới Phùng Trần Sở Dương. Trần trọng sinh mệnh, rời ra cung đình mới là thượng sách.

Trong thành nội, tốc độ của đoàn xe không nhanh phải đi mất gần một tiếng mới ra khỏi cổng bắc rồi nhập vào hai nghìn kỵ binh Ngõa Lạc đi

ông quân ngoài thành.

Thẩm lão đầu, không biết ông lão này ở đâu? Trong đoàn xe này hay là đi theo sau?

Buổi trưa đoàn xe không cắm trại nghỉ ngơi mà chỉ dừng phút chốc rồi lại lên đường. Ở điểm này, cổ đại chẳng tốt chút nào. Giao thông

không phát triển, đi ngày đi đêm mà phải một tháng sau mới tới Ngõa Lạc.

Gần tối, Tổ nhi từ ngoài vào, thấy bên cạnh tôi chỉ còn Hoàn Nguyệt liền lấy ra một phong thư: "Công chúa, Thẩm thị vệ cho người mang

tới."

Thẩm lão đầu? Vừa mới nghĩ đến ông ta xong. Tôi cầm lấy thư, bên ngoài không có gì ngoài dấu niêm phong bằng xi. Vừa mở ra đã thấy

mười mấy chữ thừa thớt, tôi nhìn vào. Mẹ ơi, chẳng có chữ nào mình biết?

Thẩm lão đầu, cố tình chơi tôi hả? Không nói gì lệ rơi khắp mặt...

"Công chúa?" Hoàn Nguyệt gọi khẽ, Tổ nhi cũng nhìn tôi ngạc nhiên.

Tôi định thần lại, tay vẫn cầm bức thư. Trong thư viết những gì, không biết có quan trọng không? Tôi nhìn qua Tổ nhi và Hoàn Nguyệt,

không biết ai trong hai người thân thiết với Phúc Vinh hơn? Bây giờ muốn biết thư viết gì chỉ có cách trông cậy họ. Nhưng tôi nên tin tưởng

ai? Còn nữa, làm sao để giấu việc mình không biết chữ?

Tính toán một lúc mới nghĩ ra kế. Tổ nhi cùng Hoàn Nguyệt đang chăm chăm nhìn thì tôi đưa thư cho Tổ nhi. Tổ nhi xem xong lập tức thất sắc, thất thanh nói: "Công chúa!"

Tôi gật gật đầu mà bụng tò mò không biết thư viết gì. Hoàn Nguyệt ở bên cạnh không hiểu mọi chuyện ra làm sao. Tôi nhìn sang rồi bảo Tổ

nhi: "Đọc cho Hoàn Nguyệt nghe!"

Tổ nhi lúc này đã bình tĩnh lại, nhìn Hoàn Nguyệt một cái rồi nói với tôi: "Nô tì vô phép." Rồi đọc nhỏ: "Nha đầu, hoàng thượng có vẻ phát

giác ra sự việc, ta không rời ra được, đã thông báo mọi người sẽ có một chàng trai tên Nam Cung Việt thay ta đến cứu người. Người tự mình

chuẩn bị cho tốt."

Thẩm lão đầu, ông có đùa không? Nam Cung Việt, lại chui đâu ra một Nam Cung Việt? Mà cũng không nói rõ thời gian, người như thế nào

thì tôi chuẩn bị cái gì?

Tổ nhi đọc xong, tay cầm thư vẫn còn run run, Hoàn Nguyệt thì mặt trắng bệch. Hai người họ cùng nhìn nhau rồi đồng thời quỳ xuống: "Xin

công chúa thương lấy bọn nô tì."

"Sao?" Lời của bọn họ làm tôi không hiểu. Tôi còn không biết tìm ai thương mình đây, hai người lại sao nữa?

Tổ nhi hai tay chống xuống sàn, vừa đập đầu vừa khóc: "Công chủ mà mất tích thì mạng của nô tì cũng chẳng còn. Xin công chúa vì chúng

nô tì đã hết lòng phục vụ mà thương lấy chúng nô tì. Xin đừng có ý định chạy trốn."

"Xin công chúa thương chúng nô tì." Hoàn Nguyệt cũng không ngừng khóc và đập đầu.

“Thế này là sao?”, tôi cuống nói: “Đều đứng hết dậy, đừng nói ta trốn được hay không cũng chưa thể chắc chắn, kể cả trốn được thì ta có

thể bỏ rơi hai người không? Nếu đi ta tự nhiên sẽ đem hai người đi cùng.” Tôi dễ dàng. Bây giờ cũng chỉ có cách dỗ bọn họ, không thể để tin

tức lộ ra.

Tổ nhi và Hoàn Nguyệt nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn, nét mặt không dám tin: “Công chúa nói thật?”

“Đồ ngốc! Đương nhiên là thật. Ta nói dối hai người khi nào? Phúc Vinh xin thề nhất định không bỏ rơi hai người.” Tôi thề mà lòng thầm

nhủ Chúa ơi, đây là Phúc Vinh thề chứ không phải Phùng Trần Sở Dương, có trách cũng đừng trách con.

Tổ nhi và Hoàn Nguyệt sụi sụi cười, xem ra cả hai người đều không chịu đi Ngõa Lạc. Tôi nghĩ không biết Nam Cung Việt có làm được trò

trống gùi không chỉ sợ đến lúc đây bà đây vẫn phải tự lực cánh sinh. Đem theo hai người? Tôi mà đem theo thì chẳng thà đem theo luôn ”ba

mười sáu kẻ”, rồi đường đường chính chính đi gặp tam hoàng tử mở bữa tiệc tạm biệt cho rồi. Đúng là nằm mơ!

Nhìn vẻ mặt cảm động của hai người họ tôi thấy thật tội lỗi. Xin lỗi! Cũng không thể trách tôi được, không phải do tôi ích kỷ mà ai chẳng

muốn mình sống sung sướng.

Hộ vệ, thị nữ, ca tần thêm cả đội nghênh thân của Ngõa Lạc tổng cộng ba nghìn người đi trên đường thành hàng dài mấy dặm. Đến tối đoàn

xe đã cách đô thành năm, sáu mươi dặm.

Trời đã muộn, đoàn xe cắm trại cạnh sông nghỉ qua đêm. Tôi ăn tối trong lều của mình rồi đuổi Tổ nhi ra ngoài, định chuẩn bị xếp đồ đạc.

Mũ phượng chiếm diện tích quá, làm thế nào cho nó bẹp xuống để còn nhét dưới đáy túi đây? Túi đồ không được to quá mà cũng không

được nặng quá để đến lúc trốn không bị vướng víu. Nhưng nhìn cả đồng vàng bạc châu báu tôi chẳng nỡ bỏ cái nào. Đang chần chừ cầm lên

đặt xuống thì nghe thấy tiếng cười sau lưng, tôi quay lại nhìn. Lại là tên tam hoàng tử. Hắn không biết thế nào là tránh mặt sao?

“Sao anh vào mà cũng không thông báo trước một câu?” tôi tức giận.

Tên đó nhú mày: “Hử?”

Tôi lập tức nhớ ra tình cảnh của mình. Bây giờ có chọi với anh cũng không thể chọi với hắn. Mạng của mình đang nằm trong tay hắn.

“Hi hi”, tôi lập tức đổi giọng, cười gian manh. “Báo trước một câu để tôi còn ra cửa đón tiếp chứ.”

Có lẽ do tôi đổi giọng nhanh quá, tên đấy nhất thời ngẩn người ra rồi ngay sau đó cười khinh thường. Hắn đi tới ngồi cạnh tôi. Tôi lập tức

ngồi dịch về phía sau nhưng lại bị tên này kéo lại, xắn tay áo lên, kiểm tra vết thủ cung trên tay tôi.

Dưới ánh đèn, dấu thủ cung càng thêm rõ thắm.

“Làm gì? Anh muốn gì?”

Hắn không thèm để ý đến tôi, đột nhiên đưa tay định lau dấu thủ cung làm tôi vội vàng dùng tay che đi. “Làm cái gì thế? Lau mất rồi anh có

chịu trách nhiệm không?”

Tôi còn lâu mới tin cái trò thủ cung này, chẳng có chút căn cứ khoa học nào. Do đó càng phải để ý nó, ít nhất là trước khi tôi chạy trốn không

thể để nó biến mất.

Tên đó cười: ” Dầu thủ cung của gái trinh lau không sạch được. Nhưng tôi có cách làm nó biến mất. Tin không?”

Tôi rùng mình, da gà nổi khắp người.

“Tin, tôi tin.” Tôi vội vã nói.

Hắn không mồi mót lời tôi mà rất tự nhiên gối đầu lên tay nằm xuống thăm, chẳng có vẻ gì là khách khí làm tôi bối rối không biết nên làm sao.

Rồi đột nhiên hắn nói một câu không ra đầu cũng chẳng ra đuôi: “Bên ngoài trời rất tối.”

Tôi sững người. Một đứa ngốc cũng biết trời tối rồi, hắn lại nghĩ cái gì thế?

“Quanh đây đều là núi, nếu như nửa đêm chạy ra ngoài chỉ sợ rằng chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã nằm trong bụng đã thú rồi.” Hắn vừa dứt

lời thì có tiếng sói gầm từ ngoài vọng vào. Tôi giật mình. Phối hợp ăn ý thật đấy!

Tôi liếc hắn, không tin tên này đến chỉ để nói mấy câu không ăn nhập gì với nhau. Hay là đến để cảnh cáo? Ý thật của hắn chỉ sợ là: Phúc

Vinh, cô ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, bên ngoài toàn người của tôi, đừng có ý định chạy trốn.

Tiếc rằng bà đây từ nhỏ đã không sợ trời, không sợ đất. Nhưng buổi sáng tôi mới nhận được thư của Thẩm lão đầu, trời vừa tối hắn đã đến

cảnh cáo tôi. Có khi nào lại ngẫu nhiên trùng hợp thế? Hay là hắn biết cái gì rồi?

Rồi lại nghĩ, tối qua hắn đột nhập vào cung là vì cái gì? Hắn nói rồi, nếu phải giết tôi thì không cần hắn phải đích thân ra tay, nhưng chẳng lẽ

“hái” tôi thì cần tự mình làm ? Bọn họ bao nhiêu người thế mà chỉ có mình hắn là gà trống? Mà sao có chuyện này được. Vậy thì mục đích

tối qua tuyệt đối không như những gì hắn nói. Rốt cục là vì sao?

Có khi nào có nội gián Ngõa Lặc trong đám cung nữ của tôi. Phúc Vinh công chúa sau khi đập đầu vào cột có phần khác trước. Tên này

nghe thấy tin bèn tự mình đến kiểm tra xem công chúa tôi có phải hàng giả không? Cũng không đúng, nếu vậy cũng đâu cần phải đích thân l

àm.

Nhất thời không nghĩ ra nhưng có một điều có thể khẳng định là quanh tôi có nội gián. Nội gián liệu là ai đây? Tổ nhi? Hoàn Nguyệt? Hay

một ai khác?

Tên này thấy tôi im lặng, đột nhiên vươn tay kéo tôi một phát. Chẳng hề phòng bị, tôi lập tức ngã lên ngực hắn, làm hắn khó chịu nói:

“Không ngờ cô cũng nặng đấy.”

Tôi chỉ tiếc mình không nặng thêm chút nữa, đặt mông ngồi xuống cho hắn chết dí luôn.

Nghiêng đầu qua thì mặt hắn ở trước mắt làm tôi có phần không tự nhiên. Tôi chống tay cố bò dậy, vừa dùng lực thì nghe tiếng kêu, cúi đầu

nhìn hóa ra mình vội vàng không để ý đã chống tay vào bụng ai đó.

Hắn nghiêng răng lại kéo tôi xuống lần nữa. Chớp mắt đã lật tôi xuống dưới. Lần này tình hình càng tồi tệ, thành ra tôi ở dưới, hắn ở trên,

không những thế trọng lượng của cả người hắn đều đè lên người tôi.

Tôi chỉ thấy khó thở, bụng bị đè rất khó chịu. Tôi cố hết sức hít vào nhưng hít mãi mà chẳng được tí không khí nào, càng thêm bức mình,

chửi: “Đồ khốn nạn, ngồi dậy, đè bẹp tôi rồi.”

Hắn không thèm động dậy. Tôi hối hận mình ăn tối qua nhiều, bị hắn đè cho một phát thấy thức ăn như muốn trào lên miệng.

“Cái...tư thế... anh không... cảm thấy... tình cảm quá sao?” Tôi hỏi một cách dứt quãng. Hắn nhìn tôi như thể tôi khó chịu là điều rất đáng

vui.

“Có gì... từ từ nói...bà.... tôi nhận thua rồi.” Hết rồi, hết rồi, không ngờ Phùng Trần Sở Dương lại có ngày chết vì bị người khác đè.

Hắn hơi nhấc người lên khiến tôi hít thở dễ hơn. Tôi vừa tranh thủ hít lấy không khí vừa vòng tay chặn trước ngực, tạo khoảng cách giữa hai

người, đầu gối thì co lên, thúc mạnh lên phía trên.

Tên này phản ứng công nhận nhanh. Người nghiêng qua một bên, kịp thời tránh khỏi chiêu đoạn tự tuyệt tông của tôi, sau đó dùng chân đè

chặt chân tôi, chỉ dùng một cánh tay mà giữ tôi chặt cứng, muốn động dậy cũng không được.

Thật vô lý! Đây đúng là yếu điểm của con gái. Thiên sinh sức lực đã yếu hơn người ta làm tôi tức muốn chết.

“Cô to gan thật” tên này không âm không dương nói.

“Hừ”. Tôi cười, “Tam hoàng tử cũng to gan không kém, dám ba lần bảy lượt trêu ghẹo mẫu phi. Đừng tưởng tôi nằm trong tay anh thì tôi sẽ

sợ anh. Mọi người cũng giữ thể diện cho nhau. Chúng ta sau này còn gặp mặt nhiều, tam hoàng tử hà tất phải làm vậy.”

Hừ! Đừng tưởng bà nhường hai lần tức là dễ bắt nạt nhé.

“Nếu tôi không giữ thì sao?”

”Vậy thì anh muốn thế nào? Giết tôi? Tam hoàng tử đi đón dâu, đến nửa đường cô dâu đột tử. Phụ vương của anh chắc cũng chẳng tin

nổi.”

“Tôi đương nhiên không giết cô.” Tam hoàng tử lướt tay qua mặt tôi xuống cổ rồi tiếp tục lần xuống dưới, không có vẻ gì muốn dừng lại.

“Lại muốn phá trinh?”, tôi cười nhạt, “Chẳng lẽ tam hoàng tử chỉ có thủ đoạn thôi sao?”. Tôi giơ cánh tay lên chỉ vào đầu thủ cung, “Đừng

quên tôi còn cái này. Nó mà biến mất, chờ đến Phồn Đô, hoàng đế mà hỏi thì tôi là thân con gái, lại không có chủ kiến chẳng dám chắc sẽ nói ra những chuyện gì. Đến lúc ấy sợ rằng lão hoàng đế...”

Tam hoàng tử nghe tôi nói xong đột nhiên cười ra tiếng, một lúc sau mới dừng lại được, thì thâm vào tai tôi: “Cô tưởng cái đấy dễ biến mất

lắm sao?” Nói rồi tay lần vào áo trong của tôi. Tôi chỉ thấy phía trước ngực hơi chật, chưa kịp phản ứng gì thì môi của hắn đã lại gần...

Tên khốn kiếp! Dám ăn đậu phụ của bà đây. Bà quay về quá khứ là để ăn đậu phụ của giai đẹp, không ngờ chưa kịp động đến thì đậu phụ

của chính mình bị bán đi trước.

“Đừng động đây. Không ai nói với cô rằng khi ở dưới đàn ông thì không được động đây lung tung sao?” hắn khàn tiếng nói.

Hình như đúng là có người đã từng nói vậy. Tôi tức giận nhìn nhưng tên này coi như không thấy, cổ tình cúi đầu xuống định hôn tiếp. Tôi vội

vàng quay mặt đi, làm cái hôn rơi vào má. Đôi môi mềm mại thuận theo cổ từ từ đi xuống phía dưới như muốn xuống hội tụ với bàn tay đang

đang để ở ngực tôi của hắn.

“Người đâu?” Tôi gào thét.

Hắn không có động tĩnh gì.

“Cút đi! Khốn nạn!”, tôi chửi.

Hắn vẫn không thèm để ý đến tôi.

“Chúng ta có gì từ từ nói được không?” tôi cố kiềm chế sự hoảng loạn. Tay của hắn không biết chạm vào chỗ nào mà tôi chỉ thấy toàn thân

mềm nhũn, không còn chút sức lực.

“Chúng ta đều là người thông minh, hi hi, đừng làm thế. Tôi sai rồi, tôi sai rồi không được sao?”

Tên đó không nói gì chỉ ngẩng đầu nhìn tôi nửa cười nửa không, luồn tay ra sau lưng, nhắc người tôi lên khỏi thảm rồi lại vùi đầu xuống ngực

tôi tiếp tục hôn.

Ấn hiệp người quá đáng! Hổ không ra uy người tưởng ta là mèo hen à? Tôi vòng hai chân kẹp chặt eo hắn, hai tay dùng hết sức ấn mặt hắn v

ào ngực mình.

Bà đây làm thế cho người ngạt thở chết luôn.

Hắn không ngờ tôi có phản ứng thế này, muốn ngẩng đầu lên nhưng bị tay tôi giữ chặt, đôi tay vốn đặt ở mé người tôi cố hết sức mới rút ra

được, mặt thì đỏ bừng bừng, có phần tức giận.

“Cô là cái thể loại công chúa gì thế?” hắn giận giữ.

“Còn anh là cái loại hoàng tử gì?” tôi quát lại.

Lúc này mặt hắn đã đổi sang vẻ càn quấy mọi khi, nhìn tôi chăm chăm rồi đột nhiên cười, tay lại vươn về phía người tôi. Tôi sợ hãi, muốn dừ

ng lại chiêu cũ nhưng hắn đã rút kinh nghiệm, lên gân làm cổ cứng như cái cột, làm tôi níu mãi mà không được. Tôi hốt hoảng hai tay ôm lấy

cổ hắn, chân càng quắp chặt eo, cả người dính vào người hắn không để lại một khe hở.

Lần này tay người hết cách ăn đậu phụ của bà rồi nhé! Tôi thầm nhủ.

Hắn thấy tôi gỡ trò đó, bèn hai tay chống đất, nửa quỳ nửa bò. Nhưng tôi vẫn bám chặt, bà hôm nay cho người cả cái lưng còn phía trước,

nói gì thì nói cũng không thể cho người ăn đậu phụ, lợi dụng nữa.

Hắn lấy tay định gỡ cánh tay tôi nhưng tôi càng ôm chặt, đến cả đầu cũng dính vào một bên đầu hắn, làm hắn muốn hôn cũng chẳng hôn

được.

“Chưa thấy ai ương bướng như cô.” hắn có phần dở khóc dở cười

“Chưa thấy ai vô lại như anh.” Tôi nói, cứ như thế này câu giờ cũng được rồi.

Hắn đứng hẳn dậy. Tôi giống như con chuột vẫn bám chắc không rời tay chân. Hắn lắc lắc nhưng tôi không động đậy.

“Buông tay”

“Không! Chết cũng không buông. Trừ phi anh hứa sẽ không làm thế này nữa.”, tôi đáp. Bà từ trước đến giờ chưa nhận nhịn thế này bao giờ.

Hôm nay nhịn như thế là đủ rồi.

“Thật không chịu buông?” giọng nói của hắn có phần uy hiếp.

“Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, đậu phụ không thể mất.” Tôi gào. Xem ai sợ ai nào? Nhất quyết không buông đây, xem người làm gì được.

“Đậu phụ?”

“A! Danh tiết.” tôi sửa lại.

“Được.” Hắn lùi hai bước, tay dang ngang như chữ đại, cầm cúi xuống, nhắm đôi mắt hoa đào.

“Anh làm gì?” tôi sợ hãi. Cái tên này lại nghĩ ra trò quỷ gì nữa? Hắn ta không đáp, chỉ mỉm cười rồi đột nhiên ngã xuống trước. Tôi chỉ thấy

thân mình hướng về phía sau rồi tiếp đó đau điếng.

“A!” Tôi thảm thiết hét, cũng chẳng thêm để ý gì nữa, tay chân lập tức buông ra. Tôi sắp nôn ra máu rồi. Tôi chắc chắn sắp nôn ra máu rồi.

Tôi dùng tay xoa xoa eo. Xong rồi! Sóng lưng quả này gây làm đôi rồi.

Hắn trườn từ trên người tôi xuống, chống tay nằm cạnh nhìn tôi cười cợt. Tôi vừa lườm vừa rên rỉ. Hắn dần nghiêm mặt hỏi: “Đau lắm à?”

Tôi lườm, nói: “Anh tự mình thử xem. Đồ dở hơi! Đương nhiên đau rồi! Ấy da! Đau chết mất thôi!”

Tên này đứng dậy bế tôi lên. “Làm cái gì nữa? Đồ khốn kiếp! Lại định đập chết tôi à?”

Hắn không nói gì chỉ ôm tôi rồi ngã về phía sau. Lần này tôi ngã lên người hắn, chạm vào vết thương lúc này đau điếng. Đắm hẳn một cái tôi quát: “Anh bệnh à? Ốc bả đậu!”

Hắn lần này không có phản ứng gì. Hổng rồi? Hay là ngã đập vào đầu thành đồ ngốc rồi? Tôi tò mò nhìn nhưng lại thấy nét dịu dàng chưa

từng có trên mặt hắn.

“Tôi tên Thừa Đức, còn cô?”, hắn dịu dàng hỏi.

Thừa Đức? Sơn trại nghỉ mát Thừa Đức. (Trung Quốc có một trang trại tránh nóng tên Thừa Đức - ND)

“Sơn trại nghỉ mát!” tôi thuận miệng nói.

Tam hoàng tử ngạc nhiên: “Sơn trại nghỉ mát?”

“He he! Tôi là Phúc Vinh, anh không nhớ sao? Hay là ngã xong đầu óc có vấn đề rồi?” vừa nói vừa giơ tay ra sờ vào trán hắn.

Hắn nét mặt lạnh lùng, nghiêng đầu tránh bàn tay tôi. Tôi mất hứng, bĩu bĩu môi rồi không thèm nói gì nữa. Hắn cũng chẳng đáp lời, im lặng

nằm cạnh. Tôi nghĩ cứ nằm thế này không không phải cách tốt, cho đến lúc tôi chạy trốn chắc chẳng thiếu sự tra tấn của tên này. Tốt nhất

bây giờ nói thẳng mọi chuyện.

“E hèm!” Tôi hắng giọng nói: “Tôi tuy không thông minh nhưng cũng không đến nỗi là họ hàng của Trư Bát Giới, chúng ta người ngay

không nói chuyện ngầm. Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, cứ đi đường vòng thế này làm gì?”

Hắn tò mò: “Họ hàng của Trư Bát Giới là ai?”

“Không là ai. Chỉ là một tên gốc ở kinh đô tôi.” Tôi nói không lấy gì làm hứng khởi. “Anh rốt cục muốn gì? Cứ nói thẳng ra biết đâu tôi lại

hợp tác.”

Hắn chống người dậy, quay sang nhìn tôi. Tôi ương bướng mắt đối mắt. Tôi không tin anh ta tiếp cận mình chỉ để trêu ghẹo, chắc chắn còn lý

do khác không thể nói ra.

Tôi đang mong chờ “sơn trại nghỉ mát” khai báo, không ngờ mình ngây thơ quá, hắn chỉ nhìn tôi một lúc, đến rằm cũng không đánh rồi lại

nằm xuống. Tôi bực mình, coi hắn như không khí, bò dậy, trèo lên giường giở chăn ra định đi ngủ. “Sơn trại nghỉ mát” cũng đứng dậy theo.

“Anh tốt nhất đừng có đến gần. Tôi biết căn người đấy.” , tôi bực tức.

“Sơn trại nghỉ mát” chỉ cười, chỉnh đốn lại y phục rồi đi ra ngoài. Tôi thầm nghĩ yêu quái cuối cùng cũng đi, không ngờ trước khi ra khỏi cửa

hắn đứng lại, quay người. Đứng! Xin đừng quay lại nữa! Nhìn đôi mắt hoa đào như đang phát quang của hắn tôi ôm chặt lấy chăn một cách

vô thức.

“Sơn trại nghỉ mát” nói: “Tôi phát hiện lần nghênh thân này không vô vị như mình tưởng. Công chúa của tôi, ngủ đi. Tối đừng có đạp chăn

nhé. Gọi thị nữ của cô vào ngủ cùng tốt hơn.”

Mãi mới có một câu nghe tạm tạm. “Cám ơn, ngủ ngon.” Tôi đáp.

“Tối mai tôi lại đến thăm cô.” “Sơn trại nghỉ mát” nháy mắt cười rồi bước ra ngoài.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại thấy có gì không ổn. Hắn vừa nói gì? Tối mai lại đến nữa? Tôi không biết mình nên khóc hay nên cười.

Trời ơi! Đất ơi! Các người đúng là không có mắt! Tôi cúi đầu nhìn những vết đỏ đỏ trên ngực, thấy mặt nóng bừng. Không được, tôi không

thể chờ đến lúc Nam Cung Việt đến cứu, phải tự cứu mình thôi. Nghĩ rồi tôi mò dậy, sắp xếp lại những bảo bối đang vương đầy trên bàn, cho

hết vào túi rồi lại lấy một ít vàng để vào trong người. Lúc cần thiết, mạng sống vẫn quan trọng, tiền dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân.

6. Chương 11-12

Ngày thứ hai, mọi người tiếp tục lên đường. Cả một ngày trời “sơn trại nghỉ mát” không có động tĩnh gì. Tôi cứ băn khoăn không biết nội gián bên cạnh mình là ai ? Rồi làm cách nào chạy trốn?

Gần tối thì đoàn xe đến một thôn nhỏ - thôn Ngũ Ngưu. Đại bộ phận kỵ binh đóng trại ngoài thôn, chỉ có một số thị vệ thân cận cùng chúng tôi vào trong thôn. Những người không có phận sự trong thôn bị quân tiền trạm đuổi đi từ sớm còn dân bản địa cũng không được phép tùy tiện ra ngoài bởi thể trong thôn yên tĩnh không một tiếng động.

Khách trong quán bị đuổi đi, đến cả trưởng quầy cùng tiểu nhị cũng bị nhốt lại canh giữ, ăn uống đều không cần đến họ phục vụ. Xe tuy tiện nghi nhưng đi cả ngày trời làm đầu óc tôi nôn nao khó chịu. Ngồi trong quán trọ tốt nhất của thôn rồi mà tôi vẫn thấy mình đang lắc lư như thể vẫn đang ngồi trên xe, cái cảm giác này giống như ngồi tàu chấn ba ngày ba đêm.

Hoàn Nguyệt lấy gối mềm lót sau lưng, lại có tiểu cung nữ kịp thời bóp chân cho tôi nữa. Còn Tố nhi thì sắp xếp những đồ dùng cần thiết. Tôi dựa vào tường, im lặng nhìn mấy người đang bận rộn trước mắt, không biết ai là con cáo đội lốt cừu cho đến khi Tố nhi đi đến cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Công chúa, mời dùng bữa. Một cả ngày trời, buổi tối nghỉ sớm một chút.”

Tố nhi vừa nói buổi tối tôi mới giặt mình nhớ ra lời “sơn trại nghỉ mát” nói tôi qua, đưa tay xuống ngực một cách vô thức. Bà đây tuyệt đối không phải hạng ngồi chờ chết. Hôm nay thế nào cũng phải đề phòng: đầu tiên không ngủ một mình, gọi mấy người bọn họ vào ngủ cùng?

Hơi bất bình thường tí, gọi hai người thôi.

Nhìn bàn thức ăn tôi chợt nảy ra ý..., hỏi: “Tố nhi, có tở không?”

“Tở?”

“Ừ, đi lấy cho ta một ít.” tôi dạn dỏ.

Tố nhi nét mặt khó xử, còn có phần không hiểu, “Công chúa muốn cái đấy để làm gì?”

“Tránh tà.” tôi trả lời. “Mau đi! Hỏi nhiều thế làm gì?”

Tố nhi nghe giọng tôi gắt gỏng, không dám hỏi thêm, vội vã đi ra, một lúc sau quay lại trên tay đã cầm mấy củ tỏi. Tôi cầm lấy bóc vỏ, nghiền răng rồi ăn chỗ tỏi sống cùng màn thầu.

“Công chúa!” Hoàn Nguyệt nhìn thấy tôi ăn tỏi, đồng thanh kêu. Tôi nhìn bọn họ mà mắt cay cay, tỏi nồng làm cay mắt chết mất thôi. “Sơn trại nghỉ mát”, nhớ đấy, món nợ này bà nhất định đòi lại.

Ăn xong ngay lập tức có người thu dọn mọi thứ mang ra ngoài. Tôi nằm lên giường, tối qua bị “sơn trại nghỉ mát” đè, hôm nay lại ngồi xe cả ngày, lưng có cảm giác sắp gãy làm đôi.

“Công chúa, mời uống trà súc miệng”, Tố nhi vội vã bưng tách trà lại, tôi lè lưỡi lắc đầu, súc miệng? Làm thế có mà phí công ăn tỏi.

Liếc mắt lên thấy Hoàn Nguyệt đang sắp xếp thư án, trên bàn bày bút, mực, giấy, nghiền đột nhiên nhớ đến tối hôm trước “sơn trại nghỉ mát” hỏi tôi về “Sỏa Tử” bèn hỏi: “Hoàn Nguyệt, lần này có mang sách ta hay xem?”

Hoàn Nguyệt nghe thấy quay người lại, buông tay đứng, hỏi một cách cung kính: “Đều mang theo. Công chúa muốn xem quyển nào?”

“Có mang ”Sỏa Tử” không?” Tôi nghĩ sỏa tử không giống tên sách lắm, mười thì phải tám, chín phần là mình nghe nhầm nên cũng không dám nói rõ ràng, cố nói nhanh cho qua.

“Mang theo ”Thượng Tử””, Hoàn Nguyệt nói rồi lấy từ trên giá một quyển sách xuống.

Tôi không cầm lấy chỉ nói: “Ta mệt rồi, người đọc cho ta nghe chương bảy mươi ba.”

“Chương bảy mươi ba?” Hoàn Nguyệt ngạc nhiên rồi cười, “Công chúa lại trêu nô tì, ”Thượng Tử” tổng cộng có bảy mươi hai chương, nô tì làm sao đọc được chương bảy mươi ba?”

Tôi sững người, nhớ lại vẻ gian manh nửa cười nửa không của “sơn trại nghỉ mát” tối đó. Chết tiệt! Hẳn lừa mình!

“Trời cũng không sớm nữa, Tổ nhi, Hoàn Nguyệt lưu lại hầu cận còn những người khác lui xuống cả đi.” tôi dặn.

Các cung nữ khác đều lui xuống chỉ còn lưu lại Tổ nhi và Hoàn Nguyệt hai người. “Khóa chặt cửa sổ.” tôi nói, phòng trộm, phòng cướp, phòng Thừa Đức. Hôm nay nói gì cũng phải tránh hấn. Tổ nhỏ của xong cửa sổ, ôm chăn định dải dưới đất, một người nằm canh giường, người kia nằm canh cửa.

Tôi nói: “Thôi, hai người cũng đừng nằm đất. Trời lạnh cẩn thận lại cảm. Lên giường ngủ chung với ta.”

Tổ nhi vội vàng đáp: “Nô tì không dám.”

“Có gì dám không dám. Ta cho phép hai người rồi, đừng để ta phải nói nhiều.”

Tổ nhi và Hoàn Nguyệt thấy vậy cũng không dám nói gì, nhẹ chân nhẹ tay đến. Hai người nằm xuống góc giường, cố hết sức nằm ra mép, sợ rằng sẽ chạm vào tôi. Tôi cười, không thèm để ý đến bọn họ, nhắm mắt lại, chỉ lúc sau đã thấy buồn ngủ.

Đến khi tôi mở mắt ra, trước mặt lại là gương mặt đáng ghét của “sơn trại nghỉ mát”. Nhìn về cuối giường thì quả nhiên không thấy bóng dáng hai người kia đâu. “Sơn trại nghỉ mát” cúi đầu định hôn. Tôi nhìn hấn cười rồi lấy hết sức hà hơi. Đúng như dự đoán, ”sơn trại nghỉ mát” nhắm mắt tránh xa luồng khí độc.

“Sơn trại nghỉ mát” thấy tôi hí hửng thì hiểu ra, nhú nhú mày, dùng một tay giữ chặt hai tay tôi trên đỉnh đầu còn tay kia không biết kiếm đâu ra được cái khăn nhét vào miệng tôi. Hấn cười, một chân đè chặt hai chân tôi, còn miệng thì nhắm vai tôi mà cắn, tay lấn vào áo trong, lần này không đi lên trên mà mò xuống phía dưới.

Đừng! Tôi khổ sở nói không ra tiếng. Thế này khác gì chữa lợn lành thành lợn què. Tôi cố sức vùng vẫy nhưng không tài nào thoát ra được.

Trong lúc giãy đạp chân vô tình chạm vào bộ phận mẫn cảm đã biến hóa của hấn làm tôi sợ không dám động đậy, mắt bắt đầu ngấn nước.

Hấn ta phát hiện tôi đột nhiên không động đậy, ngẩng đầu lên, con ngươi như thể phát ra ánh sáng xanh đen.

“Còn dám dở trò với tôi không?” , hấn khế hỏi.

Tôi vội vàng lắc đầu liên tục.

Tên này bây giờ mới miễn ý gạt đầu, vươn tay lấy cái khăn khỏi miệng tôi, đang định nói thì nghe thấy tiếng thị vệ từ ngoài vọng vào :” Có thích khách.”

“Sơn trại nghỉ mát” sững người, buông tôi ra nghiêng đầu lắng nghe. Bên ngoài, tiếng la hét ngày càng lớn, lẫn cùng với tiếng kêu thảm thiết của thị vệ. Nét mặt của “sơn trại nghỉ mát” ngày càng tối sầm, chỉ vội đứng dậy nhét tôi xuống gầm giường dặn dò “Tuyệt đối không được chạy trốn. Đây không phải Nam Cung Việt.” rồi chạy ra ngoài.

Nhìn hấn biến mất ngoài cửa tôi vội bò ra. Không được trốn? Không trốn có mà dở hơi! Không nhân lúc loạn lạc thì còn chờ đến lúc nào?

Tôi vội vàng lấy áo khoác ngoài, đeo túi đồ đã chuẩn bị sẵn định chạy ra ngoài. Chưa ra khỏi cửa không hiểu nghĩ gì lại bỏ túi đồ đặc xuống, vắt xuống giường. Bà quyết tâm ra đi, không thèm màng tới tiền. Rồi bỏ giày ra, vắt một chiếc trong nhà một chiếc ngoài cửa, chân không chạy ra ngoài.

Bên ngoài toàn ánh đao kiếm, máu bay đầy trời. Tôi men theo tường định đi ra. Thị vệ và những thích khách áo đen không ai để ý đến tôi. Nhưng bên ngoài quán trọ cũng toàn thị vệ, tôi đoán mình chưa chắc đã chạy thoát được bèn đánh liều lần mò đến phòng của “sơn trại nghỉ mát”. Tên này không có trong phòng,

thích khách và thị vệ mãi miết đánh nhau trên mái nhà, lại thêm một số cứ nhảy lên nhảy xuống lầu, thành ra chẳng ai thèm để ý tôi men theo cầu thang đi lên.

Mò vào trong phòng, quả nhiên bày biện khác hẳn những chỗ khác, không sai, đây đích thị là phòng tên đó. Chăn đệm trên giường chưa kịp gỡ ra. Tôi vội vã chui xuống gầm giường. Tối nay bà sẽ ở chỗ này.

Bên ngoài dần im ắng, tôi nằm bò trên nền gạch mà thấy toàn thân lạnh buốt. Haiz! Quên bém không lôi chăn xuống. Đang hồi hận thì nghe thấy tiếng bước chân, tôi vội nín thở. Cửa bị đẩy ra, hai người trước sau đi vào. Qua khe màn rủ xuống tôi chỉ thấy hai đôi giày đen, trong đó có một đôi đặc biệt tinh tế, mé giày còn đính ngọc thạch.

Đúng là đồ phá gia chi tử! Tôi mắng thầm.

“Tổng cộng đến mười lăm tên, không tên nào sống sót, chắc uống thuốc độc trước khi đến.”, một giọng nói khàn khàn vang lên, nghe có vẻ quen quen, hình như là thị vệ mấy hôm trước đứng ngoài cửa gọi Thừa Đức rời cung.

Liên sau đó nghe thấy Thừa Đức hừ một tiếng, “Xem ra đại ca không chờ được, đến cả Phồn Đô cũng không cho ta quay về.” giọng nói đầy vẻ tức giận không lẫn đi đâu được.

Người đó thấy chủ nhân giận giữ không không dám đáp lời chỉ yên lặng đứng đó. Thừa Đức bước mấy bước đến trước giường, tôi chỉ kịp thấy giường rung một cái, hắn đã ngồi xuống. “Phụng Thiện, người lui đi. Cái đám bộ hạ ngu xuẩn đấy không thể làm gì ta được. Đem đồng thi thể đi, xử lý sạch sẽ một chút, không được lộ tin tức ra ngoài.”

Người bị gọi là Phụng Thiện khẽ đáp, đang định lui ra ngoài thì ngoài cửa vang lên tiếng chân vội vã.

“Chủ nhân!” một tiếng nói cuống quýt, sợ hãi vang lên.

“Vào đã rồi nói tiếp. Đồ vô dụng!”, Phụng Thiện mắng.

Cửa bị đẩy ra, một thị vệ vừa lẩn vừa bò vào phòng, run sợ: “Chủ nhân, người bên đó không thấy nữa.”

“Ai không thấy nữa?” Thừa Đức hỏi.

“Phúc... Phúc Vinh công chúa!” chắc vì quá sợ hãi mà tên thị vệ này lắp bắp nói mãi mới xong.

“Gầm giường rồi các chỗ khác trong phòng đã kiểm tra chưa?” Thừa Đức hỏi, giọng bắt đầu run run.

“Đều kiểm tra rồi. Không có”, giọng như muốn khóc.

Một tiếng “choang” vang lên, Thừa Đức không biết ném cái gì, vật đó đập vào người thị vệ rồi rơi xuống nền kêu “leng keng”. Tôi nhìn thì hóa ra là gối ngọc trên giường, tiếc lấy tiếc để cái gối. Cái tên phá gia chi tử này, chẳng biết sót của.

Cái gối ném không hề nhẹ nhưng người đó không có không dám phản ứng gì, chỉ quỳ một chỗ như tượng mặc cho máu chảy ròng ròng.

Yên lặng một lúc lại nghe thấy Thừa Đức hỏi: “Còn thấy bao đồ bằng da màu xanh trong phòng không?”

“Có, vắt ở góc giường. Giày và quần áo của công chúa đều còn nguyên.”

“Xem ra bị bọn họ bắt đi rồi. Nếu như cô ta tự chạy trốn nhất định không để lại chỗ vàng đấy.” Thừa Đức nói. Tôi đắc ý, may mà bà nghĩ ra sớm, không mang theo cái túi đồ. Thừa Đức ơi là Thừa Đức, anh hơi bị xem thường tôi đấy!

“Xem ra chúng ta trúng kế rồi. Mục tiêu của chúng là công chúa chứ không phải chủ nhân.” Phụng Thiện nói.

Thừa Đức chỉ “Ừ” một tiếng, “Nếu do đại ca làm thì chắc sẽ vội về Phồn Đô, còn do người Chu làm sẽ đi về nam. Phái người làm hai nhóm, một nhóm theo hướng Phồn Đô, nhóm còn lại hướng về Chu Quốc.”, Thừa Đức trầm ngâm nói.

“Nô tài tuân lệnh.” thị vệ vội vàng chạy ra ngoài.

“Quay lại”, người tên Phụng Thiện quát. “Phải thêm hai đội nữa theo hướng tây, đông truy tìm. Không được kinh động người khác, chỉ nói là trong nhà có nha hoàn lấy trộm đồ của phu nhân rồi bỏ trốn.”

Tôi không giấu vui mừng may mà mình không chạy ra ngoài. Bọn người này đúng là thiếu đức, bốn hướng đều phái người đi tìm thế này thì chạy sao nổi.

Phòng lại không một động tĩnh, nhìn đôi giày của Thừa Đức trước mặt mà tôi đến thở cũng không dám thở mạnh. Sàn nhà lạnh mà người lại ướt đầm mồ hôi.

“Bên công chúa thì làm thế nào? Nếu chúng ta chậm trễ sợ cả bên Phồn Đô cũng...” Phụng Thiện hỏi.

Thừa Đức ngừng một lúc mới đáp: “Phong tỏa tin tức. Giám sát thị nữ thân tín của cô ta, không cho phép bất kì ai tiếp cận. Ngày mai vẫn lên đường như bình thường.”

Phụng Thiện lui đi, chỉ còn lại Thừa Đức đang ngồi trên giường và tôi nằm dưới gầm. Không nghe thấy tiếng anh ta cởi quần áo, chắc là để nguyên mà nằm. Tôi bò trên nền nhà lạnh ngắt mà thèm thuồng chăn ấm đệm êm. “Sơn trại nghỉ mát”! Chắc chắn có một ngày bà sẽ đòi lại tất cả! Tuy nói vậy nhưng tôi biết lần này mà không thành công sợ rằng sẽ phải chịu hình phạt gì nữa, mà cho dù có thành công thì cuộc đời này cũng chẳng có cơ hội để báo thù.

Thừa Đức nằm trên giường quay qua quay lại liên tục, xem ra không ngủ được. Còn tôi nằm phía dưới không dám động đậy, người tê liệt. Thế vẫn còn đỡ, lo nhất là mắt ngày càng díp lại. Tuyệt đối không được ngủ. Lúc này rồi nhờ ngủ quên rồi ngáy thì có phải là lạy ông tôi ở bụi này? Cố hết sức tỉnh táo, tôi không dám thở mạnh vì sợ người luyện võ tai mắt thính hơn người thường.

Ánh nến dần mờ đi bên ngoài thì mờ mờ sáng. Có người vào phục vụ Thừa Đức rồi thấy đôi giày đen ấy đi khỏi cửa. Bọn người hầu vào dọn dẹp các thứ trong phòng, may không có ai chăm chỉ đến mức đi quét gầm giường.

Thừa Đức đi ra xong, bên ngoài sau một lúc im lặng dần huyền ảo. Tiếng người, tiếng xe, thêm cả tiếng lửa, ngựa hòa vào nhau. Lại thêm một lúc nữa, tất cả những tiếng động dần biến mất, để lại một không gian yên tĩnh đến mức khiến tôi có phần không kịp thích ứng. Tôi vẫn nằm dưới gầm giường, không, nói một cách chính xác là cứng đờ người, tứ chi có vẻ như của người khác chứ không thuộc về tôi nữa. Cho đến trưa, mới có người vào dọn dẹp. Nhìn giày là biết chắc là tiểu nhị của quán trọ. Tôi vẫn không dám động đậy cho đến khi tiểu nhị ra ngoài rồi mới mò ra.

Nhìn lại mình: chân không giày, trên người chỉ có một cái áo xanh nhạt tối qua lấy của Tổ nhi mặc tạm, trong yếm có một ít vàng, thêm con dao nhỏ trong tay ngoài ra không còn cái gì khác.

Tôi biết làm sao? Chẳng lẽ cứ thế này đi ra để dọa trưởng quầy và tiểu nhị?

Tôi lấy dao rạch hai miếng vỏ chăn, quấn vào chân rồi dò dẫm xuống cầu thang. May mà quán này tôi qua bị bọn Thừa Đức bao quán, bây giờ vẫn sớm chưa có khách mới đến. Tôi đi đến tiền đường, một người có vẻ giống trưởng quầy đang đứng sau quầy dùng bàn tính tính tiền còn tiểu nhị thì mãi miết lau bàn ghế. Tôi đi lùi về phía cửa ra vào, đến lúc gần đi ra thì trưởng quầy nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên làm tôi vội vàng đứng lại, cố làm ra vẻ mình mới bước từ ngoài vào, hỏi: “Trưởng quầy, còn phòng không?”

Trưởng quầy sững người, nhưng rồi tưởng tôi là khách mới từ ngoài vào lại vội vàng tươi cười bước từ trong quầy ra. “Có, có phòng thượng hạng. Không biết cô nương muốn phòng thế nào?” Nhưng ông ta nhìn thấy tôi chân trần lại sững người ngạc nhiên. Phải biết rằng ở Chu quốc chân của con gái còn quan trọng hơn cả ngực, tuyệt đối không thể cho người khác nhìn thấy. Tôi tuy không để lộ chân nhưng lại không mang giày, trong con mắt người bình thường thế cũng đã kỳ dị lắm rồi.

Tôi cười với ông ta, giải thích: “Trên đường không cẩn thận giẫm vào vật lạ chỉ còn cách vất giày đi. Xin nhờ trưởng quầy cho tiểu nhị đi một chuyến mua giúp tôi đôi giày mới.”, nói rồi lôi một ít vàng đưa ra.

Trưởng quầy vừa nhìn thấy vàng lập tức thay đổi thái độ, cười đơn đả: “Đương nhiên, đương nhiên. Hay quý khách lên phòng ngồi chờ? Tôi sai tiểu nhị đi mua ngay.”

Tôi gật đầu, “Mua thêm cho tôi một bộ quần áo của bà già, thêm một túi đi đường và một con lừa nữa.”

“Cái này...” trưởng quây lộ vẻ khó khăn, nhìn xuống chỗ vàng lá trên tay. Tôi cười hiểu ý ông ta, xem ra chỗ tiền này không đủ, liền lấy thêm vàng, cười: “Chỗ này có đủ không?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Trưởng quây vội vàng cười, rồi quay người sai bảo tiểu nhị: “Cầu tử, còn không mau đi, theo như cô nương dặn dò mua mỗi thứ một phần quay về. Lừa thì sau nhà có một con vừa hay cho cô nương dùng.”

“Biết rồi.”, tiểu nhị đáp, quay ra chờ trưởng quây đưa tiền.

“Người cứ đi mua, quay về ta tính tiền sau.” Trưởng quây mừng rồi quay ra dẫn tôi về phòng.

Tôi buồn cười, được đấy, xem ra là đồ hám của, sợ tiểu nhị ăn bớt tiền nhất quyết tự mình đi thanh toán. Tôi chỉ cười cười rồi không thêm để ý nữa.

“Đúng rồi, ông mua giúp tôi ít đồ nữa.” tôi gọi trưởng quây đến gần, ghé vào tai ông ta nói thầm. Sắc mặt của ông ta từ tươi cười chuyển sang kinh ngạc và cuối cùng là vẻ gian manh “Tôi đã hiểu”, gật đầu đáp ứng.

Ăn trưa xong tôi bắt đầu chuẩn bị. Đồ đạc đều mua xong: quần áo thô kệch của bà già, khăn trùm đầu lại còn một miếng vải thô để bọc đồ đạc.

Được đấy! Tôi đưa cho ông ta cả đồng tiền mà mua về được mấy thứ này. Haiz! Thời khắc bất thường, không thêm tính toán nữa.

Tôi bắt đầu hóa trang cho mình: búi hết tóc lên, buộc khăn lên đầu rồi cài mấy bông hoa lòn lẹt to tướng lên. Tôi vẽ lông mày vừa to vừa đậm, trát một lớp phấn trắng dày cộp, rồi má hồng, rồi chấm cả nốt ruồi to nơi mép nữa. Trong gương chỉ còn hình ảnh một bà già lòn lẹt đốm đốm, đến tôi nhìn còn thấy buồn nôn.

Người khác không phải đều gái giả trai sao? Tục! Quá tục! Hơn nữa rõ ràng là con gái, chỉ cần mắt không lé sao không nhận ra được? Tôi cứ đóng giả thành bà già, một bà già thô tục không gì thô tục hơn đấy. Ha ha! Thừa Đức, anh bốn phương tám hướng đều phải người truy tìm tôi đã thế tôi không thêm chạy, cứ đi theo sau xem anh có đoán được không.

Tôi đắc ý nhìn vào gương cười, chỉ thấy trên bàn ngay lập tức có một đồng phấn trắng rơi lả tả. Không được cười nữa, mà cũng không được cho tay lên nếu không cái lớp phấn trát trên mặt này rơi hết mất. Tôi lại cất mấy lọ thuốc trưởng quây mua hộ vào áo: xuân dược, thuốc sổ, thuốc mê... đủ các loại thuốc không thể thiếu khi hành tẩu giang hồ, tìm thù, bao giai. Ha ha! Giang hồ! Giai ngon! Bà mày đến đây!

Tôi ra đến tiền đường vừa kịp nhìn thấy tiểu nhị cầm ấm trà đi đến, liền cười, nháy mắt với anh ta mấy cái. Tiểu nhị mặt không biểu cảm, cứ thế đi qua. Quái lạ, sao không có tí phản ứng gì? Xấu hay đẹp cũng phải biểu hiện ra chứ? Cho dù hét một tiếng “quý” cũng được mà. Tôi khó chịu quay đầu đi thì tiểu nhị lúc này mới rùng mình một cái làm nước trong ấm trà sánh ra không ít.

Đến quây thanh toán, trưởng quây vẫn đang kiểm hóa đơn. Tôi đập vào mặt quây, ông ta mới ngẩng mặt lên nhìn. Đúng là trưởng quây có con mắt tinh đời! Ông ta nhìn tôi xong chỉ sững người rồi ngay tiếp tươi cười: “Cô nương, phần không đủ dùng sao? Hay cô cứ về phòng ngồi chờ tôi cho người đi mua thêm.”

“Không cần. Tôi có việc phải đi gấp. Ông dắt lừa đến cho tôi là được.” tôi nói.

“Được.” trưởng quây ngay lập tức đáp rồi quay vào trong hét: “Cầu tử, Cầu tử, đi cùng cô nương vào trong dắt lừa.”

Gọi một lúc mà không nghe thấy tiếng thưa, trưởng quây thắc mắc: “Quái lạ? Tên tiểu tử này vừa đi qua xong mà giờ chạy đi đâu rồi?” Nói rồi đi ra khỏi quây thanh toán, “Để tôi dẫn cô nương đi.”

Đi cùng trưởng quây ra hậu viện, tôi nhìn thấy trong chuồng ngựa “thần lừa” ngày đi một trăm, đêm đi tám mươi. Cái con lừa này, lông rụng gần hết còn “thần lừa” cái gì. Không chỉ lông, “thần lừa” đến đuôi cũng không còn nữa.

“Cô nương đừng coi thường tướng mạo của nó. Thực ra con lừa này rất thuần, tuyệt đối không biết đá hậu.” Trưởng quây cười gian manh, kéo con lừa lại gần, phủ lên lưng nó một miếng vải hoa xanh rồi lại lôi ở đâu ra cái ghế nhỏ, “Tôi đỡ cô nương lên?”

Con lừa này đá hậu? Không phải không muốn mà chắc có đá cũng chẳng đá nổi. Thôi, thời kỳ đặc biệt không thêm chấp, đành dùng tạm vậy. Tôi tự an ủi mình rồi gạt tay trưởng quầy ra, dẫm lên ghế con rồi trèo lên lưng lừa.

“Cô nương, cô phải ngồi nghiêng về một bên mới đúng quy tắc. Chỉ cưỡi ngựa mới ngồi như cô nương còn cưỡi lừa thì các cô gái khác đều ngồi nghiêng.”

“Biết rồi, biết rồi.” Tôi bực mình nói. Ngồi nghiêng? Xin miễn cho, chẳng có dây cương để bám, nhờ ngã ngựa ra sau thì làm sao? Trưởng quầy thấy tôi không thích cũng không dám nói thêm, dắt lừa ra tận ngoài cổng. “Cô nương đi từ từ”, ông vẫy vẫy tay.

Trời! Tôi đang muốn đi nhanh mà lừa của ông có nhanh nổi không? Với cái tốc độ này chắc đến xuân sang năm mới đến được Phồn Đô.

Trong thôn hiển nhiên náo nhiệt hơn hôm qua nhiều. Xem ra người dân nơi đây sinh sống cũng không tồi. Tôi thêm con lừa trở thành tiêu điểm của thôn. Trên đường đi không có ai không quay lại nhìn. Nhìn! Nhìn cái gì mà nhìn? Không sợ bà vện gây cổ? Tôi rửa thềm. May mà bà trát phấn dày, có đồ mặt người khác cũng không nhìn thấy.

Cuối cùng cũng ra khỏi thôn. Bên ngoài chỉ có màu xanh của cỏ. Khắp nơi tràn ngập sắc xuân. Tôi thấy người sáng khoái, nhắm mắt hít lấy mùi cỏ dại lẫn trong gió. Cỏ dại đúng là tốt, không khí chẳng hề ô nhiễm. Đang hưởng thụ không khí trong lành đột nhiên thấy con lừa không động đậy, mở mắt ra nhìn tí nữa thì tức chết. Cái con đần độn này dám dừng lại nhai hoa dại bên đường. Ăn, ăn, cái đồ chỉ biết đến ăn là giỏi.

Tên trưởng quầy khốn kiếp, cho mình con lừa này đánh hai phát mới đi được ba bước, bước thứ tư cúi đầu, bước thứ năm thì gặm hoa dại.

Ngày đi một trăm? Hừ! Chỉ cần ngày đi được mười dặm là tôi lại trời khấn Phật rồi.

Dạy dỗ con lừa mấy câu lại đánh thêm mấy cái, kết quả đều không ăn thua. Tôi chợt nhớ ra một chuyện ngày trước được nghe, bèn lôi màn thầu chuẩn bị cho bản thân từ trong bao đồ ra, kiếm thêm cảnh liêu bên đường xuyên qua màn thầu rồi dứ trước mặt nó. Quả nhiên! Con lừa bị mùi màn thầu thu hút, thành thật chạy về phía trước.

Haiz! Lúc cần thì phần thưởng vật chất có tác dụng hơn mọi thứ.

Tôi đang than thở về con lừa ngu ngốc thì nghe thấy tiếng vó ngựa từ sau vọng đến. Quay đầu nhìn thì thấy một người một ngựa tiến đến, ngựa cao to còn người cưỡi nó thì anh tuấn. Tôi thầm khen: “Đẹp trai! Đây mới đúng là dáng hành tẩu giang hồ.”

Cái con lừa của tôi cũng biết thời cuộc, chẳng cần tôi điều khiển tự động tránh vào mé ruộng đường. “Cái đồ nhát cáy”, tôi mắng.

Người đó vừa hay đi qua, nghe thấy tiếng mắng, chậm dần lại nhìn về phía tôi. Thấy anh ta nhìn mình tôi vội vàng ngẩng đầu tiên điều chỉnh tư thế của mình rồi cười ngọt ngào. Đúng là có dáng vóc! Nhiều lắm là hai mươi lăm tuổi, mà cũng to cao, tướng mạo hay dáng người đều thuộc loại đỉnh của đỉnh. Chín mươi chín điểm.

Anh ta thấy tôi cười nhưng không hề có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nhìn rồi quay đầu tiếp tục đi. Thật cute! Cộng thêm năm điểm, nhưng hơi vênh, không lịch sự, trừ mười điểm cuối cùng đạt chín mươi tư điểm.

Tôi chớp chớp mắt nhìn bóng dáng anh ta mờ dần trên đường, vội vã điều khiển con lừa đuổi theo. Nhưng vừa kẹp hai chân vào, chẳng thấy động đậy gì, quay xuống nhìn thì con vật ngu ngốc ấy đã gặm cỏ dại bên đường tự khi nào.

“Nhanh lên, nhanh lên. Nếu như không đuổi kịp anh chàng kia thì tối nay tao sẽ cho mày làm thịt nướng.” tôi bực mình quát.

Chờ đến được thôn Loan Tuyền thì trời đã nhá nhem tối. Vào trong thôn hỏi thì được biết đoàn người Ngõa Lạc không dừng ở đây, buổi tối chắc là nghỉ ở dốc Tam Lí phía bắc. Hóa ra quý không vào thôn chẳng trách người trong thôn vẫn đi lại như thường.

Do dốc Tam Lí bị “sơn trại nghỉ mát” trưng dụng nên những lữ khách nghỉ ở đó đều bị đuổi đến đây. Bởi thế mà các quán trọ đều chật khách, việc kinh doanh không thể tốt hơn. Tôi khó khăn lắm mới tìm được một quán trọ còn phòng, đặt xong phòng bèn ngồi dưới lầu chờ ăn cơm. Nhìn quanh thấy có bảy hay tám cái bàn đều ngồi kín người, cái bàn ạnh cửa sổ không có thức ăn chỉ có một nữ tử mặc áo xanh ngồi

cạnh. Người này khoảng bốn mươi tuổi, dung mạo rất đẹp có điều tuổi hơi lớn, mặt nhuốm đẫm nét phong sương. Haiz! Thật đáng tiếc! Tôi nghĩ thầm.

Tiểu nhị vừa bày thức ăn lên thì thấy âm ỉ nơi cửa ra vào. Năm tên đại hán bước vào, tên nào cũng mặt mày hung dữ, vừa bước vào cửa đã gọi tiểu nhị bày thịt rượu. Tên cầm đầu nhìn quanh tiệm, ngoài tôi và cô ngồi cạnh cửa sổ ngồi một mình, các bàn khác đều ngồi chật người.

Tên đó liếc mắt nhìn tôi, tỏ vẻ kinh tởm rồi dẫn cả hội đi về phía cô áo xanh.

“Vị đại thẩm này, cho anh em chúng tôi ngồi chung thế nào?”, hán vừa nói vừa đặt mông ngồi cạnh cô đó, còn những tên khác cũng hí hửng ngồi xuống.

“Nhìn cũng không đến nỗi nào, chỉ tiếc là hơi già một tí. Ha ha!” một trong số bọn hán trêu ghẹo.

Cô đó nhú mày không nói gì. Tôi thấy chương tai gai mắt, hành tẩu giang hồ không phải vì một chữ “nghĩa” sao?

“Đại...” tôi định gọi đại thẩm thì chợt nhớ ra đáng vẻ mình hiện giờ bèn đổi lại “Đại cô nương qua bên đây ngồi đi.”

Cô đó nghe tiếng ngẩng đầu nhìn về phía tôi cười rồi quay ra nói với mấy tên vô lại: “Mấy huynh đệ cứ ngồi đây. Tôi qua bên kia ngồi. Mọi người ăn uống vui vẻ.”, vừa nói vừa phẩy phẩy tay áo trên mặt bàn, xong mới đứng dậy đi qua chỗ tôi.

Tôi không ngờ cô này lại có phản ứng đấy. Nhìn người có vẻ thoát tục, tưởng phải cá tính lắm ai ngờ cũng là loại gió chiều nào che chiều đấy như tôi. Tôi cười với cô ta rồi tiếp tục ăn. Anh chàng đẹp trai gặp trên đường không biết đi đâu rồi? Tất cả tại con lừa đáng ghét. Ngày mai bà nhất quyết bán mày đi đổi lấy ngựa. Nhưng một bà già đi cười ngựa có kỳ quái quá không?

“Tiểu nha đầu, ngươi vừa gọi ta là gì?” cô áo xanh đó tự rót trà cho mình, khê hỏi tôi.

Tôi quay bốn phía, đang nói chuyện với tôi chẳng? Nhìn đáng vẻ của tôi thế này còn gọi là tiểu nha đầu cái nỗi gì? Chẳng lẽ mình kém cỏi thế? Người ta vừa nhìn đã biết mình hóa trang? Cô đó thấy tôi ngơ ngác, mím môi cười: “Hóa trang mà, không chỉ ở trên mặt.”

Tôi vừa nghe đã thấy hứng thú, có khi nào gặp cao thủ? Quay ra nói: “Xin nghe chị dạy bảo.”

“Chị? Ngươi có biết ta bao nhiêu tuổi không mà dám gọi tí tí?” cô này nói giọng khó chịu nhưng trong ánh mắt lại lẫn sự vui mừng. Tôi thầm nghĩ, bà đây chẳng lẽ không hiểu tâm lý của người? Phụ nữ mà, ai chẳng muốn mình mãi trẻ như khi mười tám? Rõ ràng nhìn mặt là bốn mươi tuổi nhưng khi nói thì phải giảm đi một nửa, thế này người nghe mới hài lòng.

“Chị chắc khoảng hơn hai mươi tuổi?” tôi hỏi, mặt ra vẻ ngây thơ. Tuy nhiên đang đóng giả bà già mà mặt có biểu hiện này thì nhìn cũng hơi buồn cười.

Quả nhiên chị ta cười sung sướng: “Ngươi đúng là biết ăn nói.”

“Đây không phải biết ăn nói mà là thành thật, bụng nghĩ gì miệng nói vậy, chị đừng trách em nhé. Mà sao chị nhìn ra em hóa trang?”. Tôi mở miệng ra là gọi chị ngọt xớt. Hí hí, ra ngoài sống, miệng ngọt một tí cũng chẳng hại gì.

“Vì ngươi hiểu chuyện làm chị như ta đành nói cho ngươi biết. Phần hóa trang trên người ngươi gọi là chấp nhận được nhưng đôi tay lại tiết lộ tuổi thật của ngươi.”

Tôi cúi đầu nhìn, Phúc Vinh đúng là tầng lớp cao cấp, mặt không xinh nhưng tay thì trắng mịn như hành non. Bà chỉ chú ý trát phấn vào mặt mà quên búng mắt tay.

Tôi đang hồi hận thì có tiếng thét từ bàn bên kia, quay sang nhìn đúng là mấy tên côn đồ lúc nãy cướp bàn. Không biết làm sao mà tên nào tên nấy ra sức gãi như thể bị ghe.

“Ngựa chết ta rồi! Thiết Ngưu, mau gãi lưng cho ta!” tên cầm đầu nói.

Tên Thiết Ngưu cũng đang bận gãi tay mình, “Đại ca, em cũng bị ngựa. Ngựa chết mất!”

Mấy tên đó ngựa đến mức ngồi cũng không yên, chỉ lúc sau mặt, cổ đều đầy vết trầy xước, có tên không chịu được lấy tay tát mạnh vào mặt.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, vội vã tránh đi, đứng ra xa nhìn.

Tôi tròn mắt nhìn đám người này rồi lại nhìn sang người ngồi cạnh mình. Cô ta nét mặt vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Tôi không nói được câu nào, chỉ biết trở mắt nhìn. Cuối cùng hôm nay cũng gặp được cao nhân!

Cô ta khẽ cười với tôi: “Cô bé không phải ngạc nhiên thế. Phụ nữ mà! Trời sinh sức lực đã yếu hơn đàn ông thì phải biết dùng chút thủ đoạn

đúng không?”

“Đúng đúng.” Tôi vội gật đầu. Thật không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá con người! Nhìn có vẻ yếu ớt mà ra tay lợi hại thế này. Tôi nhìn cô ta suốt mà không phát hiện được cô ta hạ độc khi nào. Chẳng lẽ lúc lấy ông tay áo phẩy mặt bàn?

“Chị ơi,” tôi nói giọng cầu khẩn, “Em biết lần đầu gặp mặt mà nói thế này không hay lắm nhưng người như tiên giáng trần như chị chỉ gặp mà không thể cầu. Lần này mà không nắm lấy cơ hội thì sợ rằng cả đời em sẽ hối hận. Cho nên em nói ra, xin chị chấp nhận.”

Cô ta nhìn tôi không hiểu tôi sao tự dưng lại nói những lời này.

“Chị ơi, xin chị nhận em làm đồ đệ.”

Cô nghe tôi nói xong sững người rồi cười ra tiếng: “Tiểu nha đầu người đáng yêu thật. Sao đột nhiên lại có yêu cầu này?”

Tôi cúi gầm mặt khẽ đáp: “Không giấu gì chị, em như thế này đi ra ngoài vì sợ người nhà tìm thấy. Em từ nhỏ không cha, sống cùng anh trai và chị dâu. Mấy ngày trước anh trai tham tiền của người ta định đem gả em cho lão già năm mươi tuổi. Em không đồng ý thế là bị bọn họ đánh đập.” Tôi nói mà nước mắt rơi như mưa. Từng giọt nước mắt lăn qua má rơi xuống bàn đã thành màu đục đục như sữa. Haiz! Trót trót nhiều phần trắng quá!

Hoàng đế anh trai, xin lỗi, tạm thời đành phải nói xấu người vậy. Dù sao tôi cũng không bốc phét toàn bộ, hoàng đế Ngõa Lặc thật ra cũng ngoài năm mươi rồi còn gì.

“Em không có cách nào khác đành chạy trốn khỏi nhà. Nhưng trên đường trốn chạy cũng không tránh khỏi bị ức hiếp. Khi này nhìn thấy bản lĩnh của chị em không có gì khâm phục hơn. Chị ơi, xin chị nhận em làm đồ đệ.”

Nghe tôi nói xong, cô ta nhìn một lúc rồi lắc đầu nói: “Nha đầu, người diễn kịch cũng không tồi nhưng hơi sớm để qua được mắt ta. Đồ đệ như người ta không nhận.”

Tôi trở mắt nhìn, mắt công toi diễn kịch à? Lòng bức bối mà không dám biểu hiện ra mặt, chỉ sợ mình lại bị hạ độc. Cô ta đã không nhận làm đồ đệ thì chẳng để ý đến nữa sẽ tốt hơn.

Thấy tôi không nói gì cô ta cười: “Tuy ta không thể nhận người làm đồ đệ nhưng tính cách của người rất hợp ý ta. Dù sao đi một mình cũng buồn, người có thể lên đường cùng ta.”

Đi với cô? Chúa ơi! Thế thì phải đội sương gió chạy khắp nơi á? Rồi không biết khi nào cô ta chán ghét mình lại bỏ sung cho mình ít nguyên tố vi lượng, chịu sao nổi? Tuy nghĩ vậy nhưng tôi vẫn nói: “Thế này tốt quá. Có chị làm bạn là em yên tâm.”

Bà ngày mai sẽ đi từ sáng sớm, người nói về bắc bà sẽ đi về nam, người nói về nam bà sẽ đổi lên bắc, tóm lại nhất quyết không đi cùng đường với người. Người thích tìm ai thì đi mà tìm, có điều bà rất có hứng thú với chỗ độc được trên người người. Chẹp! Không biết có lừa được một ít không?

7. Chương 13-14

Một lúc sau, mấy tên kia được đưa đến lang trung rồi quán mới trở lại không khí yên lặng như ban đầu. Tôi đang nghĩ cách lừa cái cô này thì có bóng hình quen thuộc từ cửa đi vào. Ngẩng đầu lên nhìn, tôi mừng hóm, hóa ra là anh chàng đẹp trai gặp trên đường, đúng là đi khắp nơi tìm không ngờ ở ngay trước mặt. Nhưng anh ta rõ ràng đi trước mình mà sao lại đến sau?

Tôi chăm chú nhìn theo, hi vọng anh ta ngồi lại, nhưng Thượng Đế không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi. Anh ta chỉ thuê một phòng rồi đi về phòng luôn.

Lần này nhìn kỹ thấy tên này thật đẹp trai. Công bằng mà nói, xét về ngũ quan thì không tinh tế bằng “sơn trại nghỉ mát” nhưng đặt trên mặt anh ta lại cho người ta cảm giác phóng túng mà không ngang ngược. Được! Anh giai đầu tiên được Phùng Trần Sở Dương bao sau khi quay về quá khứ chính là anh ta.

Tôi vừa hạ quyết tâm thì người đối diện thấy vẻ mặt hau hấu của tôi liền nhìn theo, lúc này chỉ còn thấy bóng hình anh ta đang lên lầu. Cô ta cười, nói khẽ: “Sao? Có cảm tình với tình lang?”

Tôi nghe tiếng quay đầu lại, ngượng ngùng chỉ cười không trả lời.

“Cái đồ nha đầu này, có cảm tình thì có cảm tình. Khi này nghe người nói tưởng không phải người thường mà sao giờ lại lòi về mặt một cô bé con ra thế?”

Cô ta lại quay sang giáo dục tôi cơ đấy. Chúng ta chẳng biết ai giả vờ giỏi hơn ai đâu. Tôi mắng thầm.

Không thấy tôi nói gì, cô ta bí hiểm lại gần, hạ thấp giọng: “Thích rồi thì buổi tối đi qua, thổi ít thuốc mê vào, cái gì hần ta cũng phải chiều theo người. Ha ha!”, nói xong còn cười với tôi đầy ẩn ý.

Tôi há miệng. Chúa ơi! Con tưởng mình đã khủng lắm rồi mà còn có người còn dã man hơn. Cô ta, cô ta dám cổ vũ con nửa đêm đi “hái hoa”. Cô ta là người cổ đại? Có khi nào cũng giống con?

“Có biết Lưu Đức Hoa không?” tôi hỏi.

Cô ta sưng người rồi lắc lắc đầu.

Xem ra không phải rồi. Thôi vậy! Nhưng sao nghe cô ta nói tôi lại thấy động lòng như thế? Nửa đêm, anh ta ngủ say cạnh tôi, mặc tôi thỏa sức ăn đậu phụ. Ha ha! Không chỉ ăn tí chút mà không khéo lại là tiệc đậu phụ.

Động lòng, động lòng rồi! Tay sờ sờ đồng chai lọ trong người, mới thể đã phải dùng đến?

Mất một hạt vàng tiểu nhị mới đổi phòng cho tôi sang cạnh phòng anh chàng kia. Haiz! Cứ cái tốc độ này thì chưa đến một tháng tôi đã phải theo hội ăn mày đi làm thêm thôi.

Nửa đêm, bên ngoài vạn vật đều yên lặng, phòng kế bên không có chút động tĩnh gì, mà không biết anh ta đã ngủ chưa, nhìn bảo kiếm trên người chắc là người biết võ, tôi phải cẩn thận mới được. Rón rén ra khỏi phòng, tôi đứng ở cửa sổ phòng kế. Ánh trăng vừa vắn chiếu vào cửa sổ, óng ánh như dát một lớp bạc.

Có khi nào lần đầu bao giai phải dùng biện pháp “hái”? Có khi nào hơi bất bình thường không? Trong truyện đều là nam chính có cảm tình trước với nữ chính. Lần đầu làm thế này không tránh được kinh hoàng, lòng bàn tay thì ướt đầm mồ hôi. Không sao! Không sao! Mình chỉ muốn ăn trộm ít đậu phụ của anh ta cũng không định làm gì khác. Tôi tự an ủi mình, mà cho dù có bao người ta thì cũng phải đi khảo sát trước chứ.

Tay run run lôi ống trúc trong người ra, lại lấy một ít thuốc mê trong lọ cho vào. Nhắm ít nước bọt đục một lỗ trên giấy dán cửa, tôi nhẹ nhàng đưa ống trúc vào, vừa định thổi thì vai bỗng bị đập một cái. Tôi giật mình, hít mạnh rồi đứng bật dậy.

“Khụ khụ! Khụ khụ!” tiếp sau đó là cảm giác bị sặc khiến tôi ho muốn đứt hơi. Thôi xong! Tự mình hít toàn bộ đồng thuốc mê vào miệng rồi.

Tôi quay đầu, thấy gương mặt điển trai kia đang lạnh lùng nhìn, không dám ngẩng mà chỉ gượng cười: “Đúng là trùng hợp, lại gặp anh. Anh ở phòng này? A! Nhầm rồi! Tôi đi nhầm phòng rồi!” Nói rồi

tôi vội quay người đi về phòng mình, nhưng vừa định bước đi đã bị anh ta kéo lại, đôi tay như làm bằng sắt khiến tôi đau thấu xương.

“Cô nương, đêm hôm không đi ngủ lại định làm gì đây?” anh ta lạnh lùng hỏi.

Tôi cười gượng: “Hi hi! Hi hi! Tôi bị mất ngủ, định thổi ít thuốc mê vào phòng mình. Bây giờ thì tốt rồi, tự mình ăn hết chỗ thuốc mê đấy khỏi cần thổi nữa. Đi ngủ thôi, tạm biệt.”

Anh ta vẫn không chịu buông tay, tôi đành chịu, chỉ biết quay ra cười. Lần này thì xong rồi! Chút nữa không khéo lại lăn ra đất mất. Báo ứng, đúng là báo ứng. Đang yên đang lành lại bắt chiếc người ta đi “hái hoa”. Anh ta có khi nào tức giận quá mà diệt khẩu không?

“Đại hiệp, tôi xin khai thật. Chẳng vòng vo nữa, tôi chỉ muốn vào phòng anh ăn trộm ít tiền. Anh là đại nhân không kì kèo với tiểu nhân, tha cho tôi lần này, tôi chóng mặt rồi.” tôi nói, vẻ mặt đau khổ.

Đầu óc đúng là hơi quay cuồng, mà sao càng ngày càng thấy nóng? Quần áo mặc cũng đâu có nhiều? Chỉ thấy mặt nóng bừng bừng. Dưới ánh trăng, từ khoảng cách gần thế này ngắm giai đẹp, càng ngắm càng thấy điển trai, chỉ muốn sờ vào, nhưng nhìn mặt anh ta thế kia có cho tiền tôi cũng chẳng dám.

“Cô ăn thuốc mê gì?” Anh ta hỏi có phần kinh ngạc.

“Đây, cho anh. Lần sau tôi cũng chẳng dám nữa. Anh cho tôi về đi ngủ đi. Xin anh đấy. Tôi ăn không ít thuốc mê rồi.” Tôi vội vàng lấy một lọ nhỏ trong người ra. Anh ta mở nắp, ngửi rồi nhíu mày nói: “Đây đâu phải thuốc mê.”

Tôi giật mình, không phải thuốc mê? Tên trưởng quầy kia lừa tôi hay là tôi lấy nhầm thuốc? Chẳng lẽ lấy nhầm thuốc sổ? Tôi vội vàng lôi hết đồng chai lọ trong lòng ra.

“Cái bình này rõ ràng viết ”nữ nhi mị“, cô không biết chữ?” Anh ta chỉ vào cái nhãn dán trên lọ.

Trời ơi! Tôi không biết chữ thật mà!

Báo ứng! Lúc trưởng quầy nói trên bình có dán nhãn, tôi biết mình không biết chữ đã hỏi kĩ càng mà sao giờ lại nhầm lẫn? “Nữ nhi mị”, “mê hoàn dược”. Bà nó chứ, đều là ba chữ mà công dụng khác nhau một trời một vực.

Tôi nhìn gương mặt tuấn tú phía trước, dưới ánh trăng gương mặt ấy càng nổi bật các đường nét. Miệng ngày càng khô, chân tay bủn rủn, còn tim thì đập thình thịch.

Không được! Không được! Mới gặp người ta có hai lần, nói thế nào cũng không thể cưỡng ép anh ta. Không biết được tính của xuân dược có mạnh không? Mà liệu có chết người không? Bây giờ cầu xin anh ta trở vào giường hay gọi Đinh tiểu tiên đến đem mình đi?

Anh ta nhíu mắt quan sát.

“Anh trai, anh thật phong độ!” Tôi ngờ nghệch cười, không đúng, mình đâu có định nói thế này. Sao thế nhỉ? Cơ thể không cưỡng lại được cứ dựa vào người anh ta. Không thể được, phải chạy trốn thôi nhưng làm thế này để triệu hồi Đinh tiểu tiên? Hình như là đưa ngón tay lên trán... A a a! Sao tay lại sờ vào mặt người ta?

“Anh trai, da anh đẹp thật!” Tôi đã quần lên người anh ta, tay đỡ lấy mặt, càng nhìn càng thấy yêu, không kìm được ham muốn đưa môi lên. Nhắm mắt lại, nhón chân, không ngờ hôn vào không khí, mở mắt định nhìn nhưng tôi chỉ có cảm giác chân rời đất và người bị anh ta vác lên vai như vác một bao tải đồ. Tôi nằm trên vai anh chàng, đầu chúi xuống đất, lần này hết hấn rồi, đến chút ý chí đấu tranh cuối cùng cũng biến mất.

“Woa, vòng eo vừa tay quá! Cái đường cong... cái mông này... cong thật... hấp dẫn... rất hấp dẫn... sờ vào cảm giác thật...”

Sao anh ta không nói gì? Sao cơ bắp cứ gồng lên, sờ chỗ nào cũng thấy chắc nịch?

“Tùm!” một tiếng vang lên tôi thấy nước từ khắp các phía trào đến, đầu ngay tức khắc chìm dưới nước, tôi ngay lập tức đứng dậy. Nước lạnh làm đầu óc tôi tỉnh táo hẳn. Hứ! Ai dám vắt bà đây vào nước lạnh.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh chỉ thấy gương mặt râm nắng kia.

Anh ta cũng đứng trong nước với tôi. Nước chỉ đến ngang lưng anh ta nhưng lại đến ngực tôi. Đúng là khác biệt!

“Tỉnh ra chưa?” anh chàng nghiêm mặt hỏi.

Tôi xấu hổ gật đầu, tỉnh rồi, thật sự tỉnh rồi, cơ thể không còn nóng rực nữa mà thay đó là cảm giác lạnh buốt. Anh ta không nói gì nữa, quay người đi vào bờ.

“Này... anh đừng đi!” Tôi gọi to, anh ta cứ đi như thể không nghe thấy gì.

“Đại hiệp, anh cứu người thì cứu cho trót, đừng bỏ tôi ở đây một mình”, tôi cuống cuống. Trời thì tối mà giữa chốn đồng không mông quạnh thế này sao tôi dám ở một mình.

“....”

“Đại hiệp, tôi là con gái. Ở đây không an toàn.”

“....”

“Anh rút cục có phải con trai không? Sao nỡ để tôi ở đây một mình?” Tôi quát lớn.

Cuối cùng anh ta cũng dừng lại nhưng không hề quay người chỉ ném một vật về phía sau. Tôi vội bắt lấy mà không được. Vật đó rơi trúng người tôi, chỉ kịp thấy nhói một cái đã thấy mình hét không ra tiếng, người cũng không động đậy được.

Tên tiểu nhân! Tên khốn kiếp! Đồ đại hiệp chết tiệt! Đồ hạ lưu, hạ đẳng! Tôi lòi hết những gì mình biết ra mắng chửi hắn, tiếc rằng mắng không ra tiếng. Không có tiếng thì kịch có hay đến mấy cũng chẳng diễn được.

Thế là ở một nơi hoang vắng, trên con sông nhỏ, tôi đứng như tượng, nước oàm ạp vỗ vào người; còn muỗi thì như đoàn máy bay ném bom, vo ve oanh tạc quanh tôi.

Khi trời tờ mờ sáng tôi mới bò từ dưới sông lên. Vầng dương ló ra từ phía đông cũng là lúc tôi về đến quán trọ.

Trải qua sự đối xử phi nhân tính mà tôi không bị cảm, có thể thấy sức sống của bản thân mãnh liệt nhường nào. Tôi ngồi trên giường quán chần suy nghĩ, phòng bên cạnh từ sớm không còn ai. Không biết chàng ta đi từ khi nào? Haiz! Đúng là đi bắt trộm gà cuối cùng bị người ta lấy mất đồng chai thuốc.

Tôi bò xuống giường, để anh chàng đẹp trai kia qua một bên, tên Thừa Đức vẫn đang tìm kiếm, mình không thể ở lại đây. Hơn nữa con lừa kia đi chậm như rùa, chẳng biết có đuổi kịp đoàn rước dâu không? Trục giác nói với tôi khoảng cách với đoàn Ngõa Lạc càng gần thì càng an toàn. Tôi lại mặc bộ quần áo bà già, trát phấn lên mặt, đến lúc dùng đến phấn trắng thì phát hiện ra không còn đủ. Haiz! Lại phải tốn tiền đi mua thêm. Bây giờ chẳng có gì là không cần đến tiền!

Vừa ra khỏi cửa tôi đã thấy bà cô họ Hồ hôm qua đang ngồi ăn sáng ở tiền đường. Nhìn thấy tôi cô ta vẫy tay, chẳng dám đắc tội, tôi đành lại gần. Cô ta nhìn tôi rồi cúi đầu cười nắc nẻ khiến tôi không hiểu ra làm sao.

“Sao thế chị Hồ? Mặt em có gì à?” tôi cười nói.

“Không có cái gì.” Cô ta nói được hai câu rồi lại cười hí hí.

“Đêm qua chắc không tồi? Xem bộ dạng của người, mắt đỏ môi sưng, chắc là xong rồi chứ gì?”

Mất đồ môi sưng? Mất đồ vì ngủ không được còn môi sưng vì bị muỗi đốt. Bọn muỗi đáng ghét, không chỉ đốt khắp người đến cả môi cũng không chừa. Môi trên môi dưới mỗi bên một phát rất công bằng.

Tôi bức tức nhìn cô ta cười đắc ý. Cười! Cười! Cười thêm tí nữa trứng của cô rơi ra cho mà xem, tôi mắng thầm.

Ăn xong cô ta lên đường đi Phồn Đô, hỏi tôi có đi cùng đường không, tôi đương nhiên là khéo léo khẳng định mình đi đường khác. Tiễn cô ta đi rồi tôi vội vã tìm một tiền trang (giống như ngân hàng bây giờ - ND) đổi toàn bộ hạt vàng sang tiền đồng. Bao đồ chật ních tiền đồng, nặng lên không ít. Cảm giác được sức nặng của đồng tiền vẫn yên tâm hơn. Đoán rằng bà cô kia đi xa rồi tôi mới cười lên con lừa của mình lên đường. Không biết do ăn no quá hay vẫn nhớ cái màn thầu hôm qua mà trên đường đi lừa ta không thêm gặm hoa dại nữa. Tuy thế chú ta vẫn nhát cáy, không cần biết là xe hay ngựa, chỉ nghe thấy tiếng là tự động lùi vào mé nhường đường cho người khác đi làm tôi mấy lần tức muốn chết.

Nhờ con lừa không biết chịu thua kém ai, lúc nào cũng bảo toàn khoảng cách một ngày đường với đoàn Ngõa Lạc nên đi đường cũng thuận lợi. Trên đường đi tuy có ba, năm người đáng vẽ quan sai đi qua nhưng chưa từng quay ra kiểm chuyện. Tôi cứ thế đi khoảng bảy, tám ngày thì đến một thành lớn - Uyển thành.

Uyển thành là thành lớn số một miền bắc Chu quốc nhưng sau trận chiến lần trước đã bị người Ngõa Lạc chiếm đóng, đến nay vẫn chưa trao trả lại Chu quốc, do đó bây giờ coi như lãnh thổ của Ngõa Lạc. Theo dòng người vào thành, trong thành vẫn huyền ảo như thường, xem ra trận chiến một năm trước không đem đến nhiều tổn thất lắm.

Vì vội đi, từ lúc chạy trốn đến giờ tôi chưa ăn một bữa tử tế. Lần này khó khăn lắm mới đến thành phố lớn, nói gì cũng phải nếm thử các món ăn ngon của cổ đại. Xốc lại bao đồ sau lưng, rồi sờ chỗ vàng còn lại trong người, tôi quả quyết đi vào một tửu lầu nhìn rất hào nhoáng. Đẳng cấp như này ở cổ đại mà đem so với hiện đại chắc cũng phải tương đương với nhà hàng năm sao.

Quán ăn sang trọng đến cả tiểu nhị cũng kiêu ngạo theo. Anh chàng đứng quản lý việc “đỗ xe” cho khách ngoài cửa quán nhìn thấy con lừa rưng rưng hết lông của tôi xong dắt con lừa ra sau viện một cách không cam tâm. Thái độ của anh ta làm tôi bức cả mình.

“Cẩn thận đấy! Con lừa này bề ngoài tuy có vẻ không được việc nhưng rất quý giá. Nó mà rơi một cọng lông nào là người không xong với ta đâu.” Tôi chống nạnh chửi.

Tiểu nhị đó cúi gập người: “Bà cô của tôi, đừng vội. Hay bà đếm chỗ lông của con lừa này rồi tôi dắt nó đi sau? Dù sao trên người nó cũng chẳng còn bao nhiêu lông.”

Đồ mất dạy! Làm tôi tức nghẹn họng. Hắn ta lại cúi người chào tôi lần nữa rồi mới dắt lừa đi để lại tôi đứng một mình ở cửa, giận run người.

Tôi đang muốn kiếm người trút giận thì thấy ở bên kia phố có người đáng vẽ quý công tử đi đến. Thân hình cao ráo, mặc bộ đồ màu nguyệt bạch, vòng quần tóc bằng vàng, đứng nổi bật giữa dòng người. Tôi thầm khen trong lòng. Đợi đến lúc nhìn rõ mặt người đó rồi tôi cảm thấy chân mình nhũn ra, chỉ mong có cái động nào để chui xuống. Không sai, người có đáng vẽ công tử đấy là “sơn trại nghỉ mát” Thừa Đức. Theo sau anh ta còn có một người đen gầy, càng tôn thêm vẻ môi đỏ răng trắng, mặt như hoa đào của anh ta.

=

Tiếc rằng tôi chẳng còn tâm trí đâu để ngắm giai đẹp. Anh ta giờ này đáng lẽ phải ở trong đoàn rước dâu chứ? Sao lại một mình chạy ra dạo phố? Tôi chưa kịp hoàn hồn thì anh ta đã quay ra, lúc nhìn thấy tôi hơi sưng người lại. Tôi ngay lập tức gật đầu cười với anh ta. Làm xong động tác này tôi chỉ muốn tát cho mình một cái. Với hình dáng hiện tại anh ta có khi nào nhận ra tôi không? Tôi cười với người ta làm gì? Chẳng lẽ ngày trước bị anh ta bắt nạt nhiều đâm sợ?

Tôi vội vàng quay người, chỉ cầu Thượng Đế mong anh ta chưa chú ý đến. Quả nhiên Thượng Đế không quay về quá khứ cùng tôi cho nên không nghe thấy lời cầu nguyện. Tôi chưa kịp đi vào quán thì anh ta đã đuổi kịp.

Lần này thì chết chắc! Tối qua mới dùng hết phần trắng mà hôm nay chưa kịp mua thêm, không biết chỗ phần trắng trên mặt có đủ dày?

“Đứng lại!” Thừa Đức gọi từ phía sau.

Tôi giả vờ như không biết vẫn tiếp tục đi vào trong, chưa kịp hiểu ra thì đã thấy người đen gầy đó đứng chặn phía trước. Thần thánh ơi! Hẳn biết phép dịch chuyển tức thời sao? Tôi đành quay người lại. Lúc này Thừa Đức đã đi đến trước mặt tôi. Anh ta nhìn tôi một lúc rồi bật cười.

Tôi chỉnh đốn lại mình rồi lao vào lòng Thừa Đức, khóc lóc: “Cuối cùng tôi cũng tìm thấy các người.”

“Ồ?”

“Đêm hôm đó tôi bị bọn áo đen bắt đi xong khó khăn lắm mới chạy trốn được, lại không tìm thấy mọi người, đành đi theo sau. Đi đến đây cuối cùng thì cũng bắt kịp anh.” Tôi nước mắt ngấn nước mắt dài nói.

“Thế thì cô phải chịu khổ nhiều rồi. Lần này thì theo tôi quay về chứ?” Thừa Đức cười.

“Ừ, có thể cho tôi ăn một bữa cơm no không?” tôi ngượng ngùng đáp. Việc đã đến nước này thì đến đâu hay đến đó, hi vọng có thể nhân lúc người trong quán đông mà chạy trốn. Khổ nỗi tất cả đồng thuốc của mình đều nằm trong tay anh chàng đẹp trai kia, nếu không thì đã tốt.

Thừa Đức cười chế giễu, đi thẳng vào tửu lầu. Tôi nhìn gương mặt đen gầy lạnh băng trước mặt rồi vội chạy theo sau Thừa Đức. Giờ là thời điểm mọi người dùng bữa, khách trong tửu lầu đông nghịt, các phòng riêng đã có khách bao từ sớm. Đúng là bạc vẫn có tác dụng, Thừa Đức vừa ném một thỏi bạc ra ngay lập tức có một phòng riêng gần cửa sổ.

Tôi ra sức gọi món ăn, dù sao thì ăn bữa nào tốt bữa ấy không biết lúc quay về tên này còn hành hạ tôi đến mức nào. Tôi còn lâu mới tin anh ta tin những lời tôi nói lúc này. Lúc chờ thức ăn tôi ngồi đầu lảo lảo với Thừa Đức, còn người kia chỉ đứng bên cạnh mắt lạnh băng nhìn làm tôi sợ hãi, đành quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Ông trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ. Tôi vừa nhìn ra đã thấy bóng dáng bà chị họ Hồ hôm nọ gặp ở quán trọ đang đi từ phía đông tới.

“Chị Hồ! Chị Hồ!” Tôi nhoài người ra ngoài cửa sổ gọi to. Bên này, Thừa Đức nhú mào, người gầy đen kia ngay lập tức kéo tôi về chỗ ngồi. Chị Hồ bên kia đã kịp nghe thấy tiếng gọi, vẫy tay với tôi.

“Kéo cái gì mà kéo? Trên đường đi tôi quen một chị, tính tình rất tốt. Các người có cần phải thế không?” tôi cáu bẳn.

Thừa Đức thấy tôi vậy cũng không nói gì chỉ ngồi im nhìn tôi. Con giận giữ trong tôi lập tức biến mất, ngoan ngoãn một chút tốt hơn, anh ta không phải người tôi dám chọc tức. Tiểu nhị bắt đầu bày thức ăn, lúc thì đĩa, lúc thì bát, chỉ một loáng đã đầy cả bàn.

“Ngồi đi. Anh cũng ngồi xuống đi, đứng như thế tôi không ăn được.” Tôi quay ra nói với người đen gầy kia. Anh ta vẫn đứng yên như không nghe thấy gì. Tôi đành quay ra nhìn Thừa Đức. Thừa Đức chỉ cười rồi quay ra nói: “Phụng Thiện, người cứ ngồi xuống, ở bên ngoài không cần giữ phép tắc.”

Nghe xong anh ta hành lễ, khẽ nói “Nô tài mạn phép” rồi mới ghé người ngồi xuống.

Rèm che cửa bị kéo ra, một tiếng nói dịu dàng cất lên: “Tiểu nha đầu, sao người lại ở đây?” Chị Hồ thò đầu vào, không ngờ bên trong còn có hai nam tử, bèn đứng ngoài cửa do dự không biết có nên vào không.

“Chị Hồ, vào đây cùng ăn cơm luôn. Vào đi mà!” Tôi vội chạy ra kéo chị ta ngồi vào chỗ của tôi. “Chị Hồ, không ngờ lại gặp chị ở đây. Đây là anh trai em, anh ấy đến đón em về.”

Chị Hồ chỉ cười, mặt không để lộ cảm xúc gì, không biết đã hiểu ý tôi chưa nữa?

“Đây là anh trai em, như em đã kể mình trốn khỏi nhà để khỏi phải kết hôn. Bây giờ anh ấy tìm đến đón em cùng về nhà.”, tôi cười.

“Ừ. Con gái vốn dĩ không lên chạy lung tung bên ngoài.” Chị ta nhẹ nhàng nói, quay ra nhìn Thừa Đức một cái rồi mỉm cười. Thừa Đức theo phép tắc cũng gật đầu lại.

“Vâng, anh trai cũng nói em như vậy. Không nói nữa, ăn thức ăn thôi!” Tôi cười, gấp thức ăn mời chị Hồ.

“Chị ném thử xem món này thế nào? Sao em thấy có vẻ hơi nhạt?” Hừ! Hi vọng bà cô này không giả vờ hồ đồ, chỉ cần lần này cô ta chịu giúp bà đây nhất định xem cô ta như thánh, lần sau mà gặp tuyệt đối nói cô ta mới mười tám tuổi.

Chị Hồ ném một miếng nhỏ, cười: “Không tồi, nhưng vị không đậm đà bằng thức ăn tôi nấu. Dù sao cũng tạm ăn được.”

Tôi nghe thấy mà sượng run, xem ra chị ta hiểu ý tôi rồi. Thừa Đức mặt vẫn cười cười nhìn tôi như thể hai người là anh em thật sự, chỉ có tôi biết tên này dưới lớp da người là cái gì. Phụng Thiện nghiêm trang ngồi không dám động đậy chỉ có đôi mắt dò xét tôi và chị Hồ không ngồi nghỉ.

Tôi hăng hái tiếp thức ăn cho mọi người. Chị Hồ bụng dạ đúng là tốt, đĩa thức ăn nào cũng ném thử một chút; động tác tao nhã: một tay cầm đũa, tay kia giữ ống tay áo dáng vẻ như tiểu thư khuê các. Tôi vội vã theo sau, chị ta động vào món nào liền vội vàng gấp món đó cho Thừa Đức. Khổ nỗi hai tên này chẳng có vẻ gì định ăn làm tôi sốt ruột muốn chết. Tôi bực mình, nghiêng răng bắt đầu ăn rồi gấp mẩu đưa đến trước mặt Thừa Đức: “Anh, ăn thử cái này đi, mềm lắm.”

Nói rồi gơ cao đũa lên định dứt cho anh ta. Thừa Đức không ngờ tôi sẽ làm như vậy, sững người lại. Tuy biết mình không đối đũa mà lấy đũa mình vừa dùng gấp thức ăn cho người khác là bất lịch sự nhưng bữa ăn sắp xong mà hắn còn chưa động đũa nên tôi cũng chẳng để ý đến những phép tắc ấy nữa. Thừa Đức tuy sững người một lúc nhưng cuối cùng vẫn há miệng. Tôi vội nhét miếng mẩu vào miệng hắn, định thu đũa về mà kéo mãi không được, hóa ra tên này cắn vào đầu đũa, lại còn quay ra cười với tôi nữa. Đến chết với tên này mất thôi!

Tôi giả vờ không để ý đến, tiếp tục gấp thức ăn dứt cho Phụng Thiện. Khi đưa thức ăn đến gần miệng, mặt mũi anh ta bỗng đỏ bừng, nhất quyết không chịu ăn. Thừa Đức lạnh lùng liếc mắt một cái anh ta liền vội cúi xuống và thức ăn trong bát vào miệng.

Tôi ngồi bên này vừa ăn vừa dứt cho Thừa Đức. Tuy trong lòng chỉ muốn nhét cả đĩa vào miệng anh ta rồi xin chị Hồ một lọ thuốc mê bắt anh ta uống nhưng sợ Thừa Đức phát hiện ra nên không dám biểu lộ gì.

“Được rồi, nha đầu. Đừng dứt nữa, đủ rồi!” Chị Hồ vừa dứt lời Thừa Đức đã gục xuống bàn. Phụng Thiện mặt biến sắc, vừa đứng dậy định tấn công đã ngã xuống đất.

“Nha đầu, người người đắc tội không phải là người thường. Bọn họ chắc là quý tộc của Ngõa Lạc?” Chị Hồ lúc này mới nhíu mày nói.

Đâu chỉ là quý tộc không, mà còn là quý tộc của quý tộc. Tôi nhủ thầm.

“Chị thật có con mắt tinh đời. Em đúng là đắc tội với quý tộc Ngõa Lạc. Toàn bộ chỗ thuốc mê trên người em mất rồi, lần này may mà có chị ra tay nếu không lại bị anh trai bắt về nhà.”, tôi cười.

“May mà thuốc mê của người bị mất chứ với chỗ thuốc mê ấy sao làm khó được tên áo đen này. Đừng nhìn bề ngoài không ra gì, công lực của hắn cực thâm hậu.” Chị Hồ nói: “Xong rồi! Nha đầu, người không phải báo đáp, ta không muốn dính dáng đến người Ngõa Lạc. Ta đi đây, người tự bảo trọng. Dùng nước là có thể làm bọn họ tỉnh lại có điều thuốc sau mười hai tiếng mới mất công hiệu nên cho dù tỉnh lại thì tứ chi cũng mỏi nhừ, không thể động đậy giống phé nhân.” Nói xong chị Hồ đi ra luôn.

Tôi nhíu mắt nhìn người gục mặt trên bàn, kẻ nằm lăn ra đất. Ha ha! Thừa Đức ơi là Thừa Đức, người cuối cùng cũng lọt vào tay bà! Tôi gọi tiểu nhị vào, kêu khiêng hai người say rượu này đến phòng khách phía sau tầu lầu. Tiểu nhị làm xong việc đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn tôi và Thừa Đức, Phụng Thiện thì bị tôi vắt vào một phòng khác.

Cầm bình trà trong phòng định hắt vào mặt Thừa Đức nhưng lại sợ chị Hồ tăng bốc công dụng thuốc mê của mình, nhỡ đâu tỉnh lại rồi mà vẫn như người thường thì làm sao? Tôi xé rách ga giường, trói chặt chân tay rồi ngồi lên người, xong đầu đó mới vã nước trà vào mặt cho anh ta tỉnh lại.

Thừa Đức tỉnh dậy, kinh ngạc khi thấy mình bị trói còn tôi thì cầm con dao múa may rồi sau đó trấn tĩnh lại ngay làm tôi không khỏi khâm phục.

“Hê hê! Tam hoàng tử, chắc không ngờ rằng mình có ngày rơi vào tay tôi?” Tôi cười gian manh, tiện tay tát mấy cái vào mặt hắn. Gương mặt trắng trẻo trong phút chốc vừa sưng vừa đỏ. Tôi lại lấy dao dí vào mặt hắn: “Gương mặt đẹp thế này mà bị rách mấy phát chắc chẳng còn gì đẹp nữa?”

Không ngờ tên này lại cười: “Dù sao cũng chẳng phải nữ nhi, đẹp để làm gì?”

Xí! Chơi trò này với tôi? Tôi tháo mũ vàng giữ tóc ra, tóc hắn lập tức xõa xuống. Rồi tôi đưa con dao qua lại trên đầu anh ta: “Nếu như gọt đầu thì sao?”

Thừa Đức sắc mặt vẫn không đổi. Chẳng lẽ tôi không thể làm anh ta sợ? Nhìn gương mặt điển trai này tôi chợt nảy ra ý đồ đen tối, đột trước bị tên này ăn không ít đậu phụ, lần này rơi vào tay mình, nói gì cũng phải ăn lại anh ta.

“Anh chàng đẹp trai, lần này bà quyết lấy lại gốc!”. Tôi cười, dùng dao cắt đứt cúc áo Thừa Đức. Chà! Giá anh ta phối hợp thêm ít tiếng động có phải tốt không? Ví dụ như kêu một tiếng thăm thiết hoặc hét lên: “Nữ lưu manh, thả ta ra!” hay cái gì đại loại như thế, tôi nhất định càng sung sướng. Mà sao tên này không có động tĩnh gì thế?

“Cô định dùng cách này để trừng phạt tôi?”

“Lợi hại còn ở phía sau.” Tôi dẫn giọng, nói rồi liền kéo áo anh ta ra. Chà! Da đẹp thật! Vừa nhìn là biết thuộc đẳng cấp cao. Tôi dùng tay sờ mó thân trên anh ta, vừa sờ vừa nói: “Đậu phụ, ăn đậu phụ, đậu phụ vừa trắng vừa mềm.” Lần đấy anh còn cắn tôi, giờ phải cắn trả lại.

Tôi ngẩng đầu lên, mãn nguyện nhìn những vết răng lưu lại, quay ra nhìn thấy mắt tên này lại sắp phát ra ánh sáng xanh. Hắn hạ thấp giọng nói: “Cô chỉ có gan làm thế này thôi sao? Chỉ dám cởi mỗi áo tôi?”

“Người không phải khách. Đừng tưởng bà đây không dám cởi quần người, chẳng phải chưa bao giờ nhìn thấy con trai trần truồng. Tôi lại sợ anh chắc? Xem tôi lột hết quần áo ra rồi vất anh ra ngoài đường.”

“Cô cứ thử xem.” anh ta vẫn cười.

Tôi nghiêng rằng, lần xuống phía dưới, tim không hiểu sao lại đập thành thịch, tay cứ run run. Ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt vừa biến thành màu xanh đen của anh ta đang nhìn tôi chăm chăm. Có lúc tôi gần như bị đôi mắt ấy mê hoặc, chút nữa thì đánh rơi trái tim mình.

Cái tên khôn kiếp này, không ngờ lại có phản ứng sinh lý. Tôi không cẩn thận chạm tay vào đã nghe anh ta rên khe khẽ.

“Hừ! Bà nhất quyết không bị lừa. Bà không thèm cởi quần cho người nữa. Chẳng phải người đang muốn sao? Đã thế cho người đến chỗ này để người thỏa thích luôn.”

Anh ta có phần tỉnh ra, hỏi: “Nơi nào?”

“Kỹ viện. Thế nào?” Tôi cười, cuối cùng cũng mãn nguyện khi thấy anh ta phải biến sắc.

Tôi nói xong liền xuống giường ra cửa gọi tiểu nhị. Thừa Đức thấy tôi định làm thật vội nói: “Cô đừng có đùa quá mức!”

Vẫn còn dám uy hiếp? Tôi quay người nhét miếng vải vào miệng anh ta. Tiếc rằng không biết kung fu nếu không sẽ điểm huyết anh ta giống như anh chàng đẹp trai kia từng điểm huyết tôi.

Những nơi thế này đẳng cấp càng cao càng an toàn, cũng giống như hiện đại, đến cảnh sát cũng không thèm đến kiểm tra. Ví dụ như tôi bây giờ, gọi tiểu nhị thuê một xe ngựa lại gọi thêm hai người cao to lực lưỡng vào khiêng Thừa Đức được bọc trong chăn ra xe mà không có ai dám hỏi han gì. Tôi nghĩ chắc mình bị Thừa Đức đàn áp nhiều quá phát điên rồi, chỉ nghĩ đến làm sao để chơi lại anh ta mà không biết nhân cơ hội này chạy trốn. Thế là sau khi hỏi thăm được kỹ viện nổi tiếng nhất của Uyển thành tôi liền đi tới đó.

Lúc này, tôi ngồi trong kỹ viện nổi tiếng nhất, bên cạnh là mụ tú. Gặp bà ta tôi mới thấy đẳng cấp của nơi này không phải là thấp, đến tú bà cũng có vẻ thoát tục không giống các chỗ khác, chẳng có gì giống một mụ tú phần trắng đầy mặt như tôi tưởng tượng. Tôi không khỏi đỏ mặt nếu so sánh cách ăn mặc thì bản thân mình còn giống tú bà hơn là bà ta.

Có lẽ vẫn chưa đến giờ mở cửa nên các cô gái vẫn ở trong phòng riêng chưa ra.

“Chúng ra không nói vòng vo nhiều, nói thẳng luôn.” tôi nói.

Tú bà mím môi cười: “Xin mời khách quan cứ nói.”

“E hèm...” Tôi ho khan mấy tiếng hắng giọng, chỉ vào Thừa Đức đang ngồi trên ghế rồi nói: “Bà xem hàng này của tôi thế nào?”

Bà ta nghe xong đứng dậy, đến gần Thừa Đức, lật chăn ra nhìn xong sững người lại. Thừa Đức sắc mặt xám xịt từ khi nào, mắt đỏ ngầu lườm theo bà ta rồi lại nhìn tôi. Nếu ánh mắt ấy mà có thể biến thành dao thì tôi sợ rằng mình biến thành từng miếng thịt dè rồi.

Tú bà cẩn thận xem xét ngũ quan của Thừa Đức, gật gật đầu: “Hình dáng rất tuấn tú tuy nhiên hơi dữ dằn. Bà trẻ này, chỗ chúng tôi là kỹ viện chứ không phải quán kỹ nam, liệu có khi nào đi nhầm chỗ không?”

Tôi cười: “Không nhầm. Đây là nam sủng của tướng công nhà ta, ngày thường không ít lần khiến ta bực mình. Đến giờ lão gia không sủng ái hẳn nữa mới lọt vào tay ra. Nếu bà chịu nhận thì tôi xin để lại còn nếu không thì tôi còn việc khác muốn nhờ bà giúp đỡ.”

Tú bà cười cười, đợi tôi nói tiếp. Tôi cũng không vội nói, lôi mấy hạt vàng trong người ra, đếm một lúc thấy còn khoảng mười mấy hạt, ném cả lên bàn, cũng chẳng thèm nhìn Thừa Đức, quay sang nói với tú bà: “Tôi có chút vàng, bà gọi mấy cô gái tương xứng với chỗ vàng này ra, không cần đẹp xấu. Bà yên tâm, sẽ không tốn nhiều thời gian của bọn họ đâu.”

Tú bà hai mắt phát sáng nhìn chỗ vàng trên bàn. Bà ta cũng chẳng ngốc. Bây giờ chẳng phải giờ cao điểm, mấy cô gái ở đây cũng đang ngồi không nên tú bà mặt mày tươi cười đi gọi mấy cô gái đến. Chẳng mấy chốc mà có một đám xanh xanh đỏ đỏ, cười cười nói nói đi đến.

“Các cô nương, tất cả đứng yên cho tôi.” Tôi quát to mà bọn họ không nhưng không đứng yên ngược lại càng ồn ào thêm.

“Đừng cười nữa, đừng cười nữa.” Tôi đứng hẳn lên ghế, dáng vẻ như đang diễn thuyết, “Bình thường có phải bọn đàn ông thối tha hay giở trò với các cô đứng không?” Tôi hét to.

“Đúng.” Bọn họ cười ầm lên. Có cô cười nhiều gập cả bụng lại không đứng lên được.

“Vậy thì các cô có muốn chơi đùa lại bọn đàn ông không?” tôi lại hét.

Lần này không có ai trả lời, cả đám người chỉ lấy khăn che mặt.

“Sợ cái gì. Muốn thì đã sao?”

“Muốn!” Cuối cùng cũng có một cô to gan đáp lại. Mấy cô gái đứng cạnh người thì cười gập cả người, người thì đập khê vào người cô ta.

Tôi nhảy xuống ghế, luôn ra trước mặt Thừa Đức, nâng mặt anh ta lên: “Được lắm các cô gái. Thấy anh ta thế nào?” Thừa Đức lúc này tức giận đến cực điểm, đến xương trên trán cũng lộ ra mà không thể nói cũng không động đậy được chỉ nhìn tôi chằm chằm làm tôi chột dạ không dám nhìn vào mắt anh ta.

Tôi lôi miếng giẻ trong miệng Thừa Đức ra, nói to với đám kỹ nữ: “Tới đây các cô nương. Thích hôn thì hôn, thích sờ thì sờ.”

Áo của Thừa Đức đã bị tôi cởi ra từ lâu, tuy có dáng vẻ công tử nhưng người đâu ra đấy, các cơ bắp săn chắc...

Đám kỹ nữ nghe tôi nói vậy có phần không dám tin, trong phút chốc mọi người im lặng không nói gì, cũng chẳng dám động đậy. Yên tĩnh một lúc bỗng có người kêu lên, lao vào Thừa Đức. Có người đi đầu những người khác lập tức như bầy ong ùa lên theo: sờ mặt, sờ người, thậm chí có người thuận tay sờ xuống phía dưới...

Tôi ngồi một bên nhìn đám nữ nhi điên cuồng này nhưng trong lòng không vui mừng như đã nghĩ. Ánh mắt Thừa Đức xuyên qua bọn họ, rơi vào người tôi, xuyên qua cơ thể đến tận tim gan làm tim tôi cũng run theo.

“Vinh nhi...” không ngờ giọng nói khàn đặc trộn lẫn đau khổ đau khổ của anh ta lại vượt qua được sự huyền ảo thẳng tiến đến màng nhĩ tôi, như một âm thanh ma quái cứ vang vọng trong tai tôi.

Thấy anh ta bị hành hạ đánh lẽ tôi phải vui mới đúng, vậy mà sao trong lòng chẳng hề thấy thoải mái? Sao tìm lại đau khi nghe tiếng gọi của anh ta đến vậy? Tôi làm sao thế này? Phùng Trần Sở Dương từ trước đến giờ đều được một trả mười cơ mà?

“Đủ rồi!” Tôi quát to làm bọn họ giật mình đứng yên. Tôi lao lên gạt bọn họ ra, nhìn Thừa Đức. Giây phút thấy tôi lao lên trên mặt anh ta vẫn còn nụ cười lãnh đạm.

“Được rồi. Hai chúng ta như thế là hòa. Lần này tôi tha, anh phải nhớ lấy.” Tôi cố làm ra vẻ dữ dằn nói với anh ta, rồi quay sang tú bà, “Đem anh ta đến phòng của người tên Phùng Thiện ở lầu Lục Phúc. Đừng có định giở trò gì nếu không các người không yên thân đâu.”

8. Chương 15-16

Nhìn bọn họ tiến chân Thừa Đức, tôi tự nhiên thấy mình rất chán nản, đến đây làm trò hề như vậy, thú vị gì chứ, chỉ dấu khẩu, sau đó thì thua hết tài sản, tôi nghĩ đến mười mấy lá vàng đó là tôi thấy đau lòng, càng nghĩ càng chán, một mình theo đường cái trở về, thấy trong ngực còn cất kim quan (1) lấy từ trên đầu Thừa Đức xuống, ước chừng rất nặng, phía trước còn có viên ngọc ước tính giá trị không ít, ngang qua tiệm cầm đồ thì vào đổi thành bạc.

Tôi đối với tiền bạc của thời đại này thì không có khái niệm gì cả, lão già ngồi trước quầy cao cao ra giá 100 lượng, tôi rút cuộc cũng không biết có lời hay không có lời, đành dựa vào kinh nghiệm mua đồ khi đi du lịch mà mặc cả với ông ta, ông ta trả 100, tôi nói 500. Cuối cùng ông ta nói hai người mỗi người lui một bước, cùng nhau thương lượng, tôi nghĩ cũng được, nhưng tôi thấy này con số thì tức giận, phản đối yêu cầu lão già đó tăng thêm, lão đó nói nói không thể tăng thêm. Tôi dù tức giận cũng phải kiềm xuống giảm một lượng, bỏ đi một lượng đó tôi cũng không muốn, tôi cũng không muốn tính toán với tên gốc này.

Cất ngân phiếu cùng một ít bạc vụn ra khỏi tiệm cầm đồ, tôi liền giữa trưa chạy thẳng đến tửu lầu (quán rượu) đó, gói đồ và con lừa vẫn còn ở trong đó. Lúc này trời vẫn chưa tối, xa không đến được theo lời Hồ tỷ tỷ nói 12 canh giờ (2), Thừa Đức và Phùng Thiện vẫn còn nằm trên giường, tôi trở về sẽ không có gì nguy hiểm, nói gì cũng không thể làm tán gia bại sản được, thế nhưng đều là tiền mua được! Nhưng tôi vừa rẽ đến con phố đó, thì cảm thấy không ổn, ở đầu phố có rất nhiều người vây quanh, lộ đầu vô nhìn, có mấy quan binh Ngõa Lặc đang niêm phong tửu lầu đó, tôi kêu thầm một tiếng không hay rồi, không dám ở lại nữa, xoay người thấp đầu xuống bỏ đi. Trên đường đi vội vội vàng vàng, chân nọ xọ chân kia và phải nhiều người, cũng nhìn không được nhiều như thế, lúc này nếu rơi vào tay Thừa Đức, tôi dứt khoát rút dao tự sát cho xong.

Tuy đã đến trước biên giới Uyển Thành rồi, nhưng cũng không hoang vắng như vậy, không tìm bao lâu thì thấy ánh đèn mờ nhạt của khách điếm, mặt tiền không lớn, thu dọn cũng gọn gàng. Tôi sợ người của Thừa Đức sẽ đến tìm tôi, đứng ở cửa nhìn rất lâu mới dám vào.

“Đại nãi nãi (3), bà ở trọ à?” chủ tiệm xem ra rất ít có khách đến, nên vội vã ra nghênh đón.

Tôi gạt đầu, bảo hần chuẩn bị cho tôi phòng sạch một chút, có thức ăn, chú ý người đi đường, ngay cả cơm tối vẫn chưa ăn. Chủ quán liền đồng ý, nhưng chẳng thấy động đậy gì cả, chỉ nhìn tôi cười ha hả, ngại ngần nói : “Đại nãi nãi, chúng tôi sẽ đi chuẩn bị cho bà, bà phải đưa tiền đặt cọc trước? Không phải chúng tôi không biết làm ăn, chỉ là tiệm này làm ăn nhỏ, sớm đã có quy định.”

Tôi cười cười, cũng không chấp nhất làm gì, thò tay vào trong ngực lấy ra bạc vụn. Lần này không hề gì, nụ cười trên mặt bỗng cứng ngắt, trong ngực không có gì hết, đừng nói bạc vụn, ngay cả ngân phiếu cũng không có! Toàn bộ đã mất hết rồi, lúc này mới bình tĩnh suy nghĩ lại lúc này chạy trên phố và phải mấy người, không biết có nhân sĩ nào tiện tay lấy đi không, đúng lúc này, trên người ngay cả một đồng cũng không có.

Chủ tiệm nhìn nét mặt tôi thì hiểu trên người tôi không có tiền bạc, vẻ mặt tươi cười lập tức biến mất, bĩu môi giễu cợt, nói : “Lại quên mang tiền phải không, hay là tiền bị người ta lấy rồi?”

Loại người này, tôi tức quá trừng mắt nhìn hần, vừa trừng mắt xong lại nghĩ không thể đắc tội với hần được, tôi vẫn còn trông chờ vào chỗ trọ này, đành miễn cưỡng cười đáp : "Không giấu gì ông, quả thật là bị người ta trộm tiền mất rồi, ông cho tôi ở trước một đêm, ngày mai tìm họ hàng tôi nhất định bảo anh ta trả cho ông một phần bạc không ít đâu.

Tên chủ tiệm đó lạnh lùng cười : "Tôi thấy cô hay là đừng phiền phức đưa anh ta đến, cô trực tiếp đi tìm người họ hàng của cô đi!" nói xong thì đẩy tôi ra ngoài.

"Nếu không thì ông cho tôi ở lại trước đi, tôi sẽ giúp ông làm việc!" tôi liền nói.

"Không được, không cần đâu, cô hay là tìm nhà khác đi, thấy cô là một người phụ nữ con nhà dòng hoàng, tôi nói cho cô biết, cho chỗ có thể cho cô ở đó, ra khỏi cửa này quẹo trái đến phía trước, lại quẹo phải, chỗ đó không cần tiền!"

Thì ra người ở đây cũng nhận tiền không nhận người! Tôi tức trong bụng, nhưng cũng không dám làm càn, đành mắng thầm lão chủ tiệm và tên trộm tiền của tôi mấy trăm lần.

Về lúc này, nhà đột bị nghiêng do mưa suốt mấy đêm liền, xui xẻo sập nhà! (do dịch ngang nên câu này hem được hiểu lắm ^^) Nhưng mà nói đi nói lại đầu đuôi gì cũng tại tên Thừa Đức đó, nghĩ đến đây lại bắt đầu mắng Thừa Đức, hối hận mình đảhoang phí, đem hần đến kỹ viện, lãng phí mất vàng của mình, rõ ràng giúp đám kỹ nữ đó ăn đậu phụ mà, hừ! Sớm biết bà cô ngồi ở đó thế nào cũng thu chút tiền.

Miệng vừa mắng vừa đi tới chỗ tên chủ tiệm nói, đến bây giờ cũng chỉ có đi xem xem mà thôi. Bụng đang đói đi cũng nửa ngày rồi, trời cũng đã tối hoàn toàn, may mà mới qua ngày 15 không lâu, trăng vẫn còn rất sáng, cảnh vật tuy mờ nhạt nhưng cũng nhìn thấy rõ. Tôi quẹo qua đi được một lúc, bất giác chửi thành tiếng : "Tên khốn đó cố ý lừa mình mà, ở đây có người ở à!"

Thì ra nơi hần nói là một cái miếu hoang, vừa nhìn đã biết là không có nhang khói, đừng nói chi hòa thượng, ngay cả tường bao quanh cũng sập quá nhiều, chỉ còn lại đại điện (4), cả đêm bảo tôi ở đây, thật muốn rèn luyện lòng can đảm của tôi.

Tôi do dự muốn hay không muốn trở lại đường cũ cầu xin với lão chủ tiệm, nhưng nghĩ đến khuôn mặt của hần là tôi tức điên, nếu không thì vào xem thử, chúa miếu à, hoang vắng một chút, dù sao cũng là nơi thờ cúng Bồ Tát, chắc không có ma quỷ gì đâu nhỉ? Thật tôi cũng không tin trò lừa này, nhưng nghĩ đến có loại nhân vật như Đinh tiểu tiên đó, tôi bây giờ cái gì cũng đều tin. Đánh bạo tiến vào gần một chút, thì phát hiện trong điện có ánh lửa, mà còn là từng đợt từng đợt giống như là có mùi thơm nhẹ nhàng theo gió bay lại, bụng liền réo ùng ục hưởng ứng theo. Mùi thơm so với mọi thứ đều có ích, nỗi sợ của tôi đã đến sau ý thức, sợ cái gì mà sợ, cùng lắm thì theo Đinh tiểu tiên về nhà! Tôi nghĩ thầm.

"Có người không? Ra về lễ phép, tôi ở trong sân còn gọi to hai tiếng, ở phía trong vẫn không có động tĩnh gì, tôi đẩy cửa điện đổ nát ra một chút, điện không lớn lắm, chính điện có một tượng Quan Âm cao đến hai người, một cái bàn cúng xiêu vẹo, ở góc phía đông điện có một ít cỏ khô, không xa chính điện một chút là một đồng củi lửa nhỏ, trên giá là cái nồi bễ, trong nồi không biết nấu cái gì nữa, khí nóng mao hiểm đang "xúi giục", mùi thơm đó phải là từ trong nồi đó bay ra. Tất cả xem ra rất bình thường, nhưng khiến người ta cảm thấy không bình thường, tôi chợt nghĩ đến một vấn đề, người đâu? trong nồi vẫn còn đang nấu, người đi đâu rồi?

Tôi vừa nghĩ đến vấn đề này, cảm thấy da đầu cứ ngứa ran, hôm nay không biết xui xẻo thế nào! Tay bắt giắc lần tìm con dao găm trong ngực, nhưng mò tới mò lui vẫn trống không, chợt nghĩ đến nó mất cùng với ngân lượng, trong lòng càng hoảng sợ.

Xem ra kiểu này, trong này còn có người ở, đã đốt lửa nấu đồ ăn, thì không phải ma quỷ gì hết, nên là sau khi nghe tiếng hét trong sân của tôi, không biết trốn ở đâu, không chắc bây giờ đang ở trong xó xỉnh nào đó nhìn tôi chằm chằm. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi vững vàng hơn.

"Bồ Tát à! Con đến đây tìm người thân, người thân không tìm được lại bị kẻ cắp lấy mất tiền bạc, đành đến chỗ của người trú nhờ một đêm, hy vọng người đừng quở trách!" tôi chấp hai tay lại, nói lớn trước tượng Bồ Tát, nói là nói cho Bồ Tát nghe, thực ra là muốn nói cho người ở trong này nghe, tôi đến ở đây không có ác ý, chỉ muốn trú nhờ một đêm, hy vọng hần có thể hiểu ý tôi.

Tôi nói xong, im lặng đợi hồi lâu, trong điện ngoài tiếng kêu “ục ục” của cái nồi, không có tiếng động nào khác, chẳng lẽ người đó chạy rồi? Tôi nghĩ thầm. Chỉ cảm thấy bụng càng đói, đến giờ này, cũng không quan tâm được nhiều như thế nữa, đến trước cái nồi, trong nồi cũng không biết nấu những gì nữa, cháo trắng, thấy có vẻ giống như là cháo còn sót lại, tôi từ trước giờ làm sao không biết cháo thừa cũng có thể nấu ra mùi thơm như vậy!

Nhìn tứ phía xung quanh, tôi tìm được một cái chén bể và một cái thìa bể. Xin lỗi người nha, tại người trốn ta, vậy để ta ăn thế người vậy, tôi nói. Vừa cúi đầu xuống thổi cháo nóng, vẫn chưa ăn, đột nhiên phát hiện phía trước có người, tôi giật mình nhưng không cần vội, tôi “A” lên một tiếng đặt mông ngồi xuống đất, mắt nhìn thẳng người phía trước, tay vẫn không ném chén cháo, vẫn còn cầm chặt, tôi liều mạng không bỏ của!

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn trên đất trước, có bóng, là người. Ôi, thở dài một hơi, nếu là người thì phải nói chứ, lúc này mới cẩn thận ngắm nghía người trước mặt, là một đứa trẻ, chừng hơn 10 tuổi, quần áo trên người đã rách nát rồi, tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ đen nhẻm không nhìn rõ diện mạo, đôi mắt trái lại đen trắng phân minh, rất là linh động, nhìn đáng yêu vậy mà là con gái.

“Những thứ này đều là của em hả?” tôi hỏi.

Nó lạnh lùng nhìn tôi, gật gật đầu.

Tôi vỗ vỗ chỗ bên cạnh, cười với nó: “Qua đây ngồi.” nó không trả lời, đến giật lấy cái chén trong tay tôi, ngồi xuống đối diện, tự nhiên ăn một hơi. Tôi nhất thời ngáy ra, không ngờ rằng nó sẽ làm như vậy, tôi dựa vào! Nhiều năm nay, một bé gái ăn xin cực như vậy.

Nó ngồi đó, “xì xụp xì xụp” ăn cháo trắng, thềm đến nỗi tôi nuốt nước miếng một cái, nhưng lại ngại giành đồ ăn của nó, hơn nữa, đồ ăn này cũng là của người ta đem đến, tôi nếu như đi tranh giành, còn có nhân cách sao?

May mà nó không ăn hết nửa nồi cháo, chỉ ăn có hai chén thì thôi, để cái chén bên cạnh tôi, cũng không nói gì hết, tự đi đến đồng cỏ khô bên kia nằm xuống ngủ, xem như tôi là một người thông minh vậy. Tôi nhìn trong nồi vẫn còn cháo, nhìn lại chỗ bé gái đang nằm đằng kia ngay cả nhìn cũng không nhìn tôi lấy một cái, tôi cũng không để ý nhiều như vậy nữa, lấp cái bụng trước rồi hãy nói.

Ăn cháo xong, tuy không no, nhưng so với lúc nãy thì tốt hơn nhiều. củi lửa từ từ tắt hết, ánh lửa yếu dần, ánh trăng bên ngoài rọi vào, càng hiện ra những điều sợ hãi trong điện này. Tôi vốn muốn tìm một ít củi khô nữa để đốt, nhưng thật ra không dám ra ngoài một mình, đành đến chỗ tiểu cô nương đó là một chút ngồi xuống dựa vào tường, nhìn lại tiểu cô nương đó hình như ngủ rồi, thân hình nhỏ gầy cuộn tròn thành một vòng, bây giờ tuy đã là mùa xuân, nhưng buổi tối trời vẫn rất lạnh, quần áo trên người nó đã rách tả tơi rồi, thật không biết nó làm sao chịu được, còn vì sao lại biết có một người trong miếu hoang này. Nhìn tiểu cô nương này, trong lòng tôi chợt dâng lên nỗi xót xa, chỉ cảm thấy mắt mình cay xè, lúc tôi bằng tuổi nó như vậy suốt ngày làm nũng trong lòng mẹ, buổi tối không ngủ được thì bám dính lấy mẹ, đuối cha sang phòng sách.

Một cơn gió thổi đến, tắt hết lửa, tiểu cô nương đó hình như cảm thấy lạnh, cựa co người lại. Tôi thật ra không nhẫn tâm, cởi áo khoát của mình, nhẹ tay nhẹ chân đi lại, đắp lên người nó, còn nằm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng.

Oái, nha đầu này, chắc mấy ngày rồi không có tắm rửa, hôi quá! Tôi nói thầm. Cơn buồn ngủ kéo đến, mơ màng màng ngủ luôn.

Mở mắt ra, trời đã sáng hửng rồi, tiểu cô nương bên cạnh thì không thấy bóng dáng, cái áo đắp trên người tôi, trong lòng chợt ấm áp. Cũng không thể ở trong này mãi, tôi suy nghĩ, Phùng Trần Sở Dương đến đây, không phải là để gia nhập cái bang, sớm biết sẽ có ngày rơi vào tình cảnh này, vẫn không bằng ngoan ngoãn theo Thừa Đức về Phồn Đô, ít nhất còn có thể ăn no mặc ấm.

Không được, không thể sa sút tinh thần được, đây không phải là cơ hội rèn luyện sao? “Lấy tài trí của người hiện đại của mình ra, tự mình đi kiếm tiền!” tôi la to, tự động viên mình, đi ra khỏi miếu hoang. Bây giờ, tôi cần tìm việc làm.

Tôi đi trên đường, đã nhanh chóng uể oải rồi, nói gì là tìm việc, mặc quần áo bà già nghèo hèn như vậy trên người, hôm qua đã làm dơ rồi, tôi đây vừa bước vào cửa chưa kịp mở miệng, người ta đã đuổi tôi ra ngoài rồi, căn bản là không cho tôi cơ hội bán tài trí của mình. Thời đại này, làm gì có chỗ chịu cho phụ nữ làm việc chứ! Cũng không dám đi lần nữa vào khu vực sầm uất trong thành, ai biết được Thừa Đức sẽ không trốn ở đó tìm tôi hay không chứ.

Cứ đi loay quanh cho tới trưa, cũng chưa tìm được chỗ nào nhận tôi. Trời ơi! Ông nói xem hoàng đế ca ca đó của tôi nếu biết bây giờ tôi thảm hại thế này, không biết có đau lòng hay không, Thừa Đức nếu thấy được bộ dạng tôi bây giờ, không biết cười thành cái giống gì nữa.

Tôi ngồi xổm ở góc đường, nhìn tiệm màn thầu đối diện, bụng réo vang trời. Trưa hôm qua lo đút cho tên Thừa Đức đó, bản thân có ăn cái gì đâu, buổi tối lại chỉ có ăn một chén cháo của người ta, sáng ra ngay cả cháo cũng không có, bây giờ bụng lép kẹp, có cảm giác ngực dính vào lưng từ khi nào. Cái gì mà xuyên thời gian, toàn gạt người, tiền bạc làm như dễ kiếm như vậy sao? Cái gì mà thương nghiệp trọng điểm, chỉ nói hươu nói vượn, người nói được có người nghe mới được à! Ôi! Thừa Đức chết tiệt, ta nếu không vì dẫn “gà” đến cho người, ta thậm chí cũng không tiêu hết vàng như vậy? Người cũng không nhớ đến lòng tốt của ta, còn muốn kiện ta!

Tôi lúc này đói đến choáng váng mặt mày, chỉ lo chữ Thừa Đức, phía trước đột nhiên giơ ra một cánh tay, một cánh tay không lớn, đen đen, nhưng mắt tôi lại nhìn thẳng, vì trong cánh tay đó đang vằm nửa cái bánh bao lớn!

Tôi vui mừng ngẩn đầu lên, lại là bé gái đêm qua, nó đang ăn nửa cái bánh bao, thấy quần áo trên người nói so với hôm qua còn rách hơn, trên đầu còn dính chút máu, nó đứng đó, vẻ mặt tuy lạnh lùng, nhưng lại đưa cái bánh bao trước mặt tôi.

Chả lẽ tôi lại được ăn đồ của người ta ư? Tôi cảm thấy mặt mình cứ nóng lên, nhưng tay lại không can đảm đưa lại. Bánh bao, còn là bánh bao nhân thịt, ngửi thấy mùi thơm, là tôi đã dao động, vậy má cũng không biết phải ăn từ chỗ nào.

“Ồi!” Phía sau đột nhiên có người vỗ vai tôi một cái, tôi hết hồn, giật bắn cả người, cái bánh bao trong tay rớt xuống đất, lăn lông lốc khá xa, Thừa Đức, hắn đến rồi sao? Tôi lúc này chỉ muốn vùng chạy, nhưng người đó kéo tôi lại, không chịu buông tay.

“Chạy cái gì? Người biết đường đi Đại Viện Giang gia không?” tiếng của một thiếu niên ở sau lưng, tôi hoài nghi quay đầu lại, chỉ thấy một tên nhóc 13 => 14 tuổi, thấp hơn tôi nửa cái đầu, dáng vẻ đại gia đang đứng đó nhìn tôi.

Tôi vội cúi đầu xuống tìm cái bánh bao của tôi, nhưng không thấy đâu cả, vừa nhìn lại, thấy cách đó không xa, một con chó vàng đang ăn ngon lành, nửa cái bánh bao hết trơn, chỉ còn lại chút nhân bên ngoài, nó còn đang liếm.

Tôi lúc này nhất thời không phản ứng gì, chỉ ngây người nhìn con chó vàng đang liếm phần nhân thịt trên đất, liếm xong còn cố ý như chưa hết nhìn tôi kêu lên hai tiếng “ẳẳ”. Tôi từ từ quay đầu lại, mắt đỏ ngầu nhìn tên nhóc trước mặt, nó bị tôi nhìn thì có chút á ngại, nên nói : “Không phải nửa cái bánh bao sao? Ta đền cho người, người biết đường đi Đại Viện Giang gia không?”

“Đền cho ta? Vậy thì đền trước đi rồi hãy nói!” Tôi chìa tay ra, nó xem thường nhìn tôi bằng một mắt, lấy trong ngực ra mấy đồng tiền, tiện tay ném xuống đất. Lúc này thì lửa trong người tôi bốc lên, có tiền thì giải lắm hả? cơn tức giận trong lòng càng lúc càng lớn, nhưng mặt lại cười, tôi cười nói: “Ta biết, ta dẫn người đi.” quay đầu qua nói với tiểu nha đầu đang đứng đó, “Chúng ta cùng dẫn nó đi, hôm qua chúng ta không phải đi qua chỗ đó rồi sao.”

Tiểu nha đầu gật gật đầu cũng không nói, xoay người vào trong hẻm đi trước, tôi gọi tên nhóc lên đi cùng ở phía sau, tên nhóc đó xem ra cũng thiếu kinh nghiệm nhỉ, chẳng chút cảnh giác gì cả, thật thà đi theo chúng tôi. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, sao có cảm giác mình giống chặn đường cướp của vậy, mà còn rất thành thạo nữa chứ, hơn nữa tiểu nha đầu phía trước cũng tham gia vào cơn giận dữ của tôi, tôi chỉ biểu hiện một chút nó đều hiểu, dẫn tên tiểu tử ngốc này đi thẳng về hướng miếu hoang.

Trong hẻm đi càng lúc càng sâu, càng lúc càng hoang vắng, tên tiểu ngốc đó cuối cùng cũng có chút nghi ngờ, hỏi: “Không đúng thì phải? Đại viện Giang gia làm sao ở chỗ hoang vắng như vậy?”

Tôi cười nói: “Đây là đường tắt, sắp tới rồi.” nói xong, thì miếu hoang ở ngay trước mắt, tiểu tử ngốc này nói cái gì cũng không chịu đi tiếp. Tôi nhìn tứ phía dù sao cũng không có người, mà tôi lại lớn hơn tiểu tử ngốc này, lại thêm tiểu nha đầu đó, chơi thể lực chắc không vấn đề gì, dồn sức ngón tay phía sau nó, hoảng sợ kêu lên: “A!”

Tiểu tử ngốc nghe tiếng liền quay người lại nhìn, tôi đã tấn công nó, chỉ một lúc đã áp đảo người nó xuống, vừa tính đánh nó hai đấm, chỉ cảm thấy bụng đau nhói, người đã bị nó đập một cái bay lên, mông đập xuống đất, cảm thấy mông như nở hoa. Không biết xui xẻo đến như vậy, tùy tiện đụng đến người biết võ công chứ!

Tôi té ngã đến choáng váng, chỉ nhìn thấy tiểu nha đầu nhảy lên, đánh nhau với tiểu tử ngốc đó, mỗi chiêu mỗi thức, đều được bày ra, tôi trợn tròn mắt, chẳng lẽ tiểu nha đầu này là cao thủ ẩn mình?

Bên kia hai người đang đấu rất gấp rút. Do cả hai người đều không cầm vũ khí, chỉ đấu quyền thuật, tôi tuy không biết võ công, nhưng cũng nhận ra chiêu thức của tiểu nha đầu đó tuy kỳ diệu, đáng tiếc là còn nhỏ, tay chân đều ngắn hơn một nửa người ta, giống như tôi chơi trò “đánh nhau” vậy, chọn yêu quái đấu với người nhà bé gái, chỉ thấy mình máu ít! Tìm cả buổi mới biết nguyên nhân là do chân mình ngắn, đá cả buổi mà chân không đá lên!

Nhưng chung quy là hai đứa nhóc, đánh không có chiêu thức, tiểu nha đầu này càng bất lợi, công phu một hồi thì bị tên tiểu tử đó ấn xuống. Tôi thấy việc này sắp hỏng vậy, liền cầm cây gậy to trên đất, nhắm lưng tiểu tử đó mà đánh, chỉ nghe tiếng trong cổ họng của nó, đổ người xuống, tôi và nha đầu kia nhào tới, tàn bạo đè người nó xuống.....

Nửa tiếng sau, cả ba người đều đánh đến thở dốc hộc hển, không còn sức lực, đánh qua một trận như vậy, tôi thấy mình lại như hồi chín tuổi, nghĩ nghĩ cũng buồn cười, mình đã 20 tuổi, vậy mà đánh nhau với hai đứa nhóc, thật không hiểu ra sao nữa, chẳng lẽ là gần đây áp lực quá nhiều?

“Chúng ta giảng hòa, được không?” tên nhóc đó thở hộc hển nói, “Ta không có làm sao đắc tội với hai người, không thì là đụng rớt nửa cái bánh bao của người? Hai người đến nổi xuống tay độc ác như vậy?”

Tôi gạt đầu, thì ra người không có cảm giác đói đến hoảng sợ.

Tên nhóc nhìn nhìn chúng tôi, bỗng nhiên cười, nói: “Gan hai người to thật, các người biết cha ta là ai sao?”

Tôi liếc nó, đồ vô dụng, chỉ biết đem cha ra, đoán chừng nếu nó biết cha nó là ai, thì sẽ không nói vậy rồi.

“Mạnh Tiêu Nhiên! Người trong võ lâm phía Bắc đều biết!” tên nhóc đắc ý nói.

”Mạnh Tiêu Nhiên? Chưa nghe qua, Mạnh Hạo Nhiên thì tôi biết là ai, tôi nói thăm. Tiểu nha đầu đó cũng lắc lắc đầu, tỏ ý cũng không biết.

Tên nhóc thấy hai chúng tôi đều không biết, cảm thấy mất mặt, khuôn mặt kìm nén lại có chút đỏ, ngoài cổ lại còn muốn nói, tôi vội ngắt lời nó : “Đùa với người thôi, đương nhiên có nghe qua đại danh của Mạnh anh hùng rồi!”

Tên nhóc nghe tôi nói vậy, sắc mặt lúc này mới dịu lại.

“Mạnh tiểu tử, người đi Đại Viện Giang gia làm gì?” tôi vừa hỏi, phát hiện vẻ tiểu nha đầu rất chăm chú, dường như cũng rất hứng thú.

“Thảo nào các người không biết, vừa nhìn thôi là biết các người không phải người trong giang hồ.” tên nhóc đắc ý nói, “Giang lão gia qua đại thọ sáu mươi, nhân dịp mời anh hùng thiên hạ đến đây chọn ra minh chủ võ lâm mới, để đánh đuổi Ngõa Lặc, chấn hưng đạo Chu.”

Đại hội võ lâm? Tôi vừa nghe đã lên tinh thần, về quá khứ để làm gì? Không phải là để xem náo nhiệt sao? Náo nhiệt lớn thế này ta có thể không đi sao?

“Cha của người cũng đến tranh chức minh chủ võ lâm hả?” tôi hỏi.

“Cha ta không đến, ông nói danh hiệu minh chủ võ lâm là hoàn toàn vô nghĩa, vô dụng, có cái đó cũng không bằng làm việc khác.” Tên nhóc nói.

Vậy sao người lại đến? tôi thầm nói, nhưng lại không hỏi, nhìn vẻ mặt tên nhóc đó, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần, nhất định là tiểu tử ngốc này lén chạy đến đây tham gia đại hội võ lâm rồi, nhưng mà với võ công của nó, ngay cả tiểu nha đầu ăn xin đều đánh không nhanh nhẹn, còn muốn giành chức võ lâm minh chủ? Tôi nghĩ đến đây, “khì khì” bật cười thành tiếng, tên nhóc thấy tôi cười, mặt đỏ lên, liền nói :
“Ta đến chỉ là muốn mở mang kiến thức, không có muốn giành chức minh chủ gì hết.”

Choáng váng, đây không phải là chưa đánh đã khai sao! Nhưng mà tôi rất hứng thú với đại hội này, ngay lập tức bám theo tiểu tử ngốc dẫn tôi cùng đi, luôn tiện cũng muốn tiểu nha đầu đi cùng với chúng tôi, lúc này thấy được tài nghệ của nó, thì biết nó tuyệt đối không phải là một tiểu ăn mày đơn giản như vậy. Tiểu nha đầu cũng không từ chối, chỉ là không chịu nói, chúng tôi nói gì nó chỉ gật hoặc lắc đầu.

Tiểu tử ngốc đó cũng dễ sống chung, ba người đánh nhau một trận trái lại quen biết nhau, trao đổi tên họ nhau, tiểu tử ngốc tên Mạnh An Dương, tiểu nha đầu tự trả lời tên Diệp Phàm, tôi nói tên chính của tôi là – Sở Dương.

Ba người nói xong thì trời cũng sắp tối rồi, tiểu tử ngốc lấy bạc trong bọc đồ ra, bảo Diệp Phàm đi mua thức ăn về cho chúng tôi, tôi vẫn còn nhớ đến cái bánh bao lúc này, thì hét to bánh bao. Diệp Phàm đi đứng nhanh nhẹn, đi một lúc đã mang một bọc bánh bao lớn về, còn có gà nướng, tôi nhìn tiểu nha đầu này hóa ra cũng biết làm chủ cơ hội, một chút tiết kiệm cũng không biết!

Ba người ăn xong thì bàn tiếp việc ngày mai đi Giang phủ, Mạnh An Dương nói chúng tôi đã là ba người, làm sao cũng phải có tên gọi, nghĩ đến uy danh lẫy lừng của Giang lão anh hùng, người đến nhất định đều là danh môn đại phái, chúng ta đi như thế này, chắc chắn bị người ta nhìn không ra, sợ rằng đến lúc đó ngay cả bàn chính cũng lên không được!

Tôi nghĩ cũng đúng, thì nói nếu không chúng ta cũng thành lập một môn phái môn phái này giúp môn phái kia? Mạnh An Dương đồng ý, cần nhất là có một chút khí thế, đến lúc đó phía trước bốn mang kiếm, bốn mang đao.....

Nó nói tới đó thì nước miếng văng tá lả, hào hứng vang dội, tôi khoát tay ngắt lời nó, nói thật người cứ thuê vài tên ác ôn khoát lác thôi, như vậy tỏ ra người càng náo nhiệt, nói thật ta phiền nhất là mấy điệu bộ giả vờ này, cái gì ra trận thì rắc vài cánh hoa, còn mang đàn, mang ống tiêu (5), ta mới nghĩ thôi thì đã mắc ói rồi (haha), nhớ lúc trước khi xem Ý Thiên Đồ Long Ký, xem đến lúc cái gọi là cái gì mà người đi ra có dáng vẻ thần tiên tỷ tỷ mặc áo vàng, ta buồn nôn thiếu chút nữa là ói ra rồi. Người nói xem người một môn phái Cổ Mộ xuất trận tạo ra cục diện lớn như vậy làm gì? Nghĩ đến tổ tiên người Dương Quá và Tiểu Long Nữ sợ rằng cũng không phải người quá khoa trương Dương Quá sao, kéo cái gì mà kéo, kéo nữa cũng không phải là kéo xuống cái hầm dưới đất thôi! Thiết thực đi! Làm như mình là Thượng Đế vậy!

Mạnh An Dương ngây người, hỏi tôi Thượng Đế là ai, tôi nói với nó, Thượng Đế là Ngọc Hoàng Đại Đế biểu ca của nó! Mạnh An Dương rõ ràng không tin, đoán chừng tôi cũng không nói cặn kẽ với nó, nên cũng không hỏi lại.

Cuối cùng bàn bạc một hồi cũng không bàn bạc ra được tên gì cho có khí thế, núi cao sông lớn đều bị người ta chiếm hết rồi, người nói người tên một môn phái nhỏ, người ta cũng không biết. Mạnh An Dương nói nếu không chúng ta gọi là “Tam Nhân Trợ” đi, đầu tôi nhỏ, đội không nổi cái nón lớn như vậy đâu (Yuu: ý nói mang không nổi cái danh lớn như vậy). Tôi sợ Mạnh An Dương lại muốn hỏi tôi gọi cái gì “Tứ Nhân Trợ”, vội nói, nếu không thì như thế này đi, chúng ta đừng gọi cái gì trợ rồi cái gì phái, chúng ta gọi là Tông đi, thông thường người kiêu ngạo hay gọi Tông này Tông kia.

Tôi vừa nói, Mạnh An Dương cũng thấy không tệ, hỏi Diệp Phàm, nó cũng không có ý kiến, vậy là quyết định gọi Tông. Dù cho là Tông cũng phải có tên, cuối cùng quyết định gọi là Triều Thiên Tông, đủ khí phách rồi, Mạnh An Dương đòi làm chủ môn, tôi nhường cho nó, không chấp nhận với một đứa nhóc như nó, tôi tự nói với mình.

Ba người cứ bàn bàn đến nửa đêm, tối nay Mạnh An Dương nghỉ lại miếu hoang với chúng tôi. Ngày hôm sau, ba người ngủ luôn tới giữa trưa, nói muốn đi Giang gia ư, lúc này mới phát hiện tôi và Diệp Phàm ăn mặc quá tầm thường, Mạnh An Dương cũng cảm thấy mất mặt, liền dẫn chúng tôi đến tiệm vải mua trang phục mới. Tôi nhìn bộ đồ mới gọn gàng, ngửi lại mùi trên người mình, nói gì chứ cũng phải tắm rửa mới có thể thay quần áo. Mạnh An Dương mắng tôi nhiều chuyện, nhưng cũng không gàn bướng bằng tôi, đành phải theo ý tôi, nhưng tôi tìm hồi lâu cũng không tìm được nơi để tắm rửa, cuối cùng vẫn là Diệp Phàm không hổ là thổ địa, dẫn chúng tôi đến một con suối nhỏ ở ngoại thành.

9. Chương 17-18

Tối giữa trưa mới đến nơi, nước bị ánh mặt trời chiếu rọi vì vậy tuy chưa đến hè nhưng cũng có thể tắm rửa. Tôi thích thú nhìn dòng suối trong vắt, thế giới hiện đại nước bị ô nhiễm nghiêm trọng, chẳng thể tìm đâu được con suối thế này nữa,

Mạnh An Dương bị sai đứng gần đây canh gác. Cậu chàng lườm lườm và lẩm bẩm: “Ai thèm nhìn trộm hai người.”, rồi ngồi trên tảng đá lớn cạnh dòng suối quay lưng về phía tôi.

Tôi kéo Diệp Phàm xuống nước nhưng cô bé cố sống cố chết cũng không chịu xuống cùng, nét mặt đỏ bừng về bực bội, nhân lúc tôi không để ý một mình xuống nước trước.

Tưởng cô bé xấu hổ, tôi cũng không nghĩ ngợi gì. Nước vẫn hơi lạnh. Tôi muốn khởi động chút cho ấm người bèn quay ra hét âm lên với Diệp Phàm rồi bơi về phía trước, dù sao suối nông, chảy cũng không xiết, nước trong nhìn thấy cả đáy mà chẳng có rong rêu gì, không sợ gặp nguy hiểm.

Ngày trước xem ti vi, lúc nào cũng thấy cảnh một anh chàng đang vội đi, khi qua nguồn nước, thấp thoáng có tiếng con gái vọng đến hoặc cùng lắm là chẳng nghe thấy cái gì cả. Nhân vật nam muốn uống nước, kết quả đến nơi, gặp cô nàng đang tắm suối với mái tóc đen huyền như dòng phù dung nổi trên mặt nước. Chàng ta ngay lập tức bị thu hút....

Tôi vừa vò đầu vừa tự hỏi không biết mình có gặp chuyện như thế không? Nhỡ đâu có anh giai nào đi qua chỗ này thì sao, cho nên phải chỉnh đốn lại tư thế cho đẹp một chút mới được. Nghĩ mà xem, nếu anh ta thấy một cô gái đang té nước giữa suối thì có biểu hiện thế nào? Mà nếu thấy cô nàng cầm khăn rồi kì kì cọ cọ sẽ ra sao?

Phía trước nữa là mấy phiến đá cao bằng người, chặn ngang dòng suối, chắc là bị lũ cuốn từ trên núi xuống, đến chỗ này nước chuyển dòng nên bị kẹt lại. Tôi nhìn mấy phiến đá đó, bề mặt rất bằng phẳng, ánh mặt trời cũng không gắt lắm bèn trèo lên nằm sưởi nắng. Tôi vừa trèo lên xong thì thấy hình như dưới nước có người, do phản quang nên cũng không nhìn rõ lắm, chỉ thấy mái tóc nổi trên nước, còn người thì chìm phía dưới.

Trời! Có khi nào trùng hợp đến thế? Lại có con gái tắm ở đây? Tôi nhìn mấy giây mà không thấy người đó động đậy, chỉ thấy tóc trôi theo dòng nước. Thôi chết! Hay là chết đuối? Tôi vội lao xuống bơi về phía người đó, vừa ngoi lên mặt nước bèn vội túm lấy mái tóc kia, nhưng không ngờ tay không túm được cái gì. Tôi bần thần không hiểu gì, thì người đấy đã đứng lên. Haiz! Nằm yên như lúc này không sao, vừa đứng lên đã thấy cao hơn tôi cả thước, cơ thể cường tráng, nước da ngăm ngăm đen, rõ ràng là con trai.

Khi tôi nhìn rõ mặt người đấy thì chỉ biết há hốc miệng ngạc nhiên. Không ngờ lại là anh chàng tôi định ăn trộm đậu phụ nhưng không thành. Chúa ơi, trái đất này bé vậy sao?

Anh ta cũng nhìn tôi ngạc nhiên không kém. Đến lúc này tôi mới nhớ ra mình chỉ mặc áo trong lại còn đứng trong nước nữa, mặc với không mặc chẳng khác gì nhau bèn vội vàng bơi ngược lại. Không ngờ chân bị anh ta giữ lấy, làm cách nào cũng không thoát ra được.

“Anh làm cái gì thế?” tôi khó chịu. Anh ta vẫn giữ gót chân tôi, kinh ngạc khi nhìn lòng bàn chân. Tôi lúc này chỉ biết đập đập hai tay giữ thăng bằng cho cơ thể. Không biết lòng bàn chân thì có gì đáng xem?

Mãi rồi anh ta mới định thần lại, hỏi: “Cô là công chúa Phúc Vinh?”

Lần này đến lượt tôi kinh ngạc, sao anh ta lại biết?

Tuy sợ nhưng tôi không chịu kém miếng. “Phúc cái đầu anh!”, chưa kịp thông qua đại não thì câu nói ấy đã bật ra.

Dáng vẻ tôi thế này so với một cô công chúa đúng là cách nhau một vạn tám ngàn dặm. Quả nhiên thấy có người nhíu mày, vẻ do dự. Tôi miễn cưỡng lắm mới giữ thăng bằng được khi bị anh ta giữ một bên chân nhưng rồi đột nhiên anh ta vươn tay ra, cầm nốt cái chân kia lên. Cả hai chân tôi đều bị anh ta giữ chặt, hai tay không còn cách giữ thăng bằng nữa, đầu ngay lập tức ngã về sau.

“Khốn nạn, buông....” vội chửi người khác không kịp nhịn thở, tôi ngay lập tức uống mấy ngụm nước vào bụng, lòng hoảng hốt, muốn nhịn thở cũng quên mất cách.

Khi được lồi lên, tôi đã kịp uống đầy một bụng nước. Rồi anh ta để tôi nằm lên tảng đá sau đó mới nhảy lên ngồi cạnh. Lúc này tôi mới phát hiện hóa ra anh chàng có mặc quần ngắn.

“Sở Dương...” ở bên kia Mạnh An Dương đang hét âm tên tôi, chắc thấy tôi bơi mãi không quay về, tưởng xảy ra chuyện.

“Mạnh An Dương, cứu chị!”, tôi vội vàng hét. Anh ta thấy tôi gọi tên Mạnh An Dương thì sững người. Tôi nhân lúc đó nhảy luôn xuống nước bơi vào bờ.

Mạnh An Dương thấy tôi có vẻ đang gặp nguy, vội chạy lại, nhưng khi sắp đến gần lại quay người chạy đi như thể nhìn thấy quái vật. Tốc độ lúc ấy còn nhanh hơn cả khi chạy đến. Hừ! Mạnh An Dương, cái thằng bé này, biết người thế này thì tôi qua nói thế nào cũng không nhường cánh gà cho người. Tôi phần nộ nghĩ thầm mà chân tay không dám chậm trễ phút nào. Anh chàng kia nhận ra tôi là Phúc Vinh, e rằng không phải người của tên Thừa Đức cũng là của hoàng đế anh trai. Tất nhiên anh ta cũng có thể là Nam Cung Việt gì đó nhưng tôi thấy xác suất này quá nhỏ, cho nên bây giờ chạy là thượng sách.

Bơi một hồi, định quay đầu xem anh chàng kia bị bỏ lại bao xa thì thấy có bóng hình từ bên cạnh lướt lên với tốc độ không giống người thường chút nào. May mà không có cá mập nơi sông suối nếu không tôi nhất định nghi ngờ đây là cá mập.

Không sai, nhìn từ phía sau thì đúng là anh đẹp trai ấy nhưng anh ta sao lại bơi từ bên cạnh lên trên? Chẳng phải muốn bắt tôi sao? Hay là định ngồi chờ tôi trên bờ? Tôi vội dừng lại thì phát hiện nước chỉ đến đùi mình.

Anh chàng vừa nghiêng người cái đã lên đến bờ sau đó vội bám theo Mạnh An Dương. An Dương vốn đã chạy được quãng xa, hơn nữa tốc độ nhanh như thỏ làm tôi cũng phải ngưỡng mộ nhưng không ngờ anh đẹp trai còn nhanh hơn. Tôi vẫn còn băn khoăn không biết nên chạy hay đi xem Mạnh An Dương thì đã thấy anh ta tay giữ An Dương đi lại. Thấy tốc độ đẩy tôi đành từ bỏ ý nghĩ chạy trốn. Dưới nước tôi bơi không lại anh ta, trên bờ càng chạy không thoát. Tốc độ này đến vận động viên nước Mĩ CARL LEWIS nhìn thấy cũng phải bỏ nghề chứ đừng nói đến hai cái chân ngắn của Phúc Vinh.

“Hê hê, hê hê, đại ca, buông đệ xuống. Đệ không dám chạy nữa đâu.” Mạnh An Dương mặt mày nhăn nhó còn chàng đẹp trai thì nghiêm nghị vắt cậu chàng sang bên cạnh.

“Hai người quen biết?” Tôi trèo từ dưới nước lên, vừa vắt nước ở tóc vừa hỏi.

Mạnh An Dương quay ra cười ngượng ngùng, rồi lại quay sang cười nói: “Đại ca tốt bụng, tha cho đệ đi. Đệ có gây chuyện gì đâu, trên đường toàn làm việc tốt, không tin thì hỏi Sở Dương.”, nói rồi chỉ tay về phía tôi: “Tôi qua đệ còn cứu cô ta với 1 tên ăn mày. Hai mạng người, đều do đệ cứu.”, lại còn nháy mắt với tôi nữa.

Tôi trợn mắt, không ngờ thằng bé này lại vô liêm sỉ đến thế, nói dối không chớp mắt. Còn cứu té nữa, sao không dám nói thật là mình suýt nữa bị tôi và Diệp Phàm cướp?

Thẩm lão đầu, chẳng lẽ anh ta lại là Nam Cung Việt?

“Anh là Nam Cung Việt mà Thẩm lão đầu nhắc đến?” Tôi kinh ngạc hỏi, cảm thấy không thể ngờ tới.

Chàng đẹp trai gật đầu, còn Mạnh An Dương thì ngơ ngác: “Đại ca nói sao? Cô ta là công chúa?” rồi sau đó là một tràng cười châm biếm: “Cô ta mà là công chúa?”

Tôi lườm Mạnh An Dương, cái đồ ếch ngồi đáy giếng.

“Làm thế nào mà anh phát hiện được tôi là Phúc Vinh?”, tôi hỏi Nam Cung Việt.

“Thẩm lão đầu nói hai chân cô có hình mặt trăng, mặt trời.”

Còn có cả dấu trên chân? Từ trước đến giờ rửa chân sao không để ý thấy? Tôi nghe xong vội vàng ngồi xuống giữa lòng bàn chân lên. Mãnh An Dương cũng lại gần ngó, quả nhiên lòng bàn chân trái là 1 cái bớt nhỏ màu đỏ hình mặt trăng, chân phải là hình tròn. Hai cái bớt đó to bằng móng tay cái, đến vị trí cũng đối xứng nhau. Kỳ lạ thật!

“Chúng ta đừng gọi là Triều Thiên Tông nữa, đổi thành Nhật Nguyệt thần giáo.” Tôi nói với đồ ngọc Mãnh An Dương, thầm nghĩ hay bảo cậu ta tiện thể làm Đông Phương bất bại luôn cho rồi.

Mãnh An Dương vẫn chưa hoàn hồn, gật đầu một cách vô thức rồi quay người hỏi Nam Cung Việt: “Cô ta là Phúc Vinh công chúa, người mà tương truyền khi ra đời chim hỉ tước bay khắp trời, khi một tuổi xuất hiện nhật nguyệt trên chân?”

Nam Cung Việt gật đầu nói với Mãnh An Dương: “Không cần kinh ngạc đến thế. Cô ta chẳng phải thần thánh gì. Dấu nhật nguyệt trên chân thì ta không biết nhưng chuyện chim hỉ tước bay khắp trời là do mẹ ta giúp Thẩm lão đầu nghĩ ra. Trước khi quý phi lâm bồn Thẩm lão đầu lén lút vắt rất nhiều sâu lên mái điện, hỉ tước bay đến là vì có lỗ sâu đấy.”

Tôi nghe mà không dám tin vào tai mình, thần thoại hóa ra là do con người tạo ra. Nhưng tại sao Thẩm lão đầu lại vì bà mẹ quý phi của tôi tốn công sức thế? Tôi càng không tin giữa bọn họ chỉ là mối quan hệ nam nữ trong sáng. Có câu nói rằng: đã là quan hệ nam nữ rồi còn trong sáng nổi không? Còn mẹ của NamCung Việt nữa? Bà ta là người thế nào mà lại nghĩ ra trò này?

“Anh là Nam Cung Việt sao không tìm đến đội rước dâu cứu tôi mà chạy đến Uyển thành để tắm?”, tôi phẫn nộ. Biết anh ta là Nam Cung Việt nên chẳng còn sợ hãi, việc đầu tiên nghĩ đến là phải hỏi tội. Nhớ lúc tôi bị tên Thừa Đức ức hiếp thì anh chạy đi đâu? Giờ tôi tự mình chạy trốn xong rồi thì anh lại mò đến cho tôi uống cả bụng nước rồi nói mình là NamCung Việt.

Nam Cung Việt nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Cô biết là tôi không đi? Tôi đi đến chỗ bọn họ mấy lần, còn nhìn thấy công chúa giả. Nếu không vì Thẩm lão đầu nói trên chân cô có kí hiệu thì tôi đã cứu không biết bao cô Phúc Vinh ra nữa.”

“Phúc Vinh giả?” tôi kinh ngạc.

“Không chỉ có công chúa, đến cả tam hoàng tử cũng là giả mạo. Tôi đuổi theo tam hoàng tử thật đến Uyển thành, không ngờ lại gặp cô ở đây.” Nam Cung Việt nói.

Thảo nào tên Thừa Đức không vội vàng truy bắt, “Phúc Vinh công chúa” giả mạo đã được chuẩn bị từ sớm rồi còn gì. Tôi hơi hơi hiểu ra mọi chuyện thì ngay lập tức lại thấy bứt rứt: “Thừa Đức rốt cục muốn làm gì?”

Ba người đang nói thì Diệp Phàm ôm quần áo của tôi chạy lại, thấy có thêm một người con trai thì sững sờ. Mãnh An Dương vội nói với cô bé đấy là một vị đại ca của cậu, tên NamCung Việt, võ nghệ thâm hậu không thể đo, vừa mở miệng là lại bắt đầu phổ biến các chiến công của Nam Cung Việt. Nam Cung Việt không thèm để ý đến cậu ta, một mình đi ra xa mặc đồ. Còn Diệp Phàm cũng chẳng thèm nghe Mãnh An Dương ba hoa làm cậu chàng ngượng chín người không dám nói gì nữa.

Tôi cũng trốn ra một góc thay quần áo, xong xuôi nhìn lại Diệp Phàm thấy cô bé tắm rửa sạch sẽ nhìn cũng may thanh mát tú, rất đáng yêu. Chẳng trách thái độ của Mãnh An Dương quay ngược một trăm tám mươi độ, chỉ có điều Diệp Phàm lúc nào cũng lặng lẽ, gần như không nói mấy.

Khi Nam Cung Việt quay lại, ngay tức khắc nói anh ta muốn đưa tôi lên núi. Tôi hỏi sao lại lên núi thì Mãnh An Dương đã vội giải thích nhà của đại ca ở đó. Tôi nói không đi, đến nhà anh ta làm gì? Nếu không an tâm thì ở lại làm vệ sĩ cho tôi mà nếu không muốn nhìn thấy tôi thì anh cứ đi làm việc của mình dù sao tôi cũng tự mình chạy trốn thành công rồi. Nói tóm lại, tôi nhất quyết không lên núi, khó khăn lắm mới chạy từ thẳmcung ra, có điên mới lên núi, hơn nữa tôi cũng chẳng định tu hành.

Nam Cung Việt không nói gì, im lặng nhìn tôi một lúc. Tôi cũng không nói, quay ra nhìn lại. Tên tiểu tử Mãnh An Dương không nhận được vội nói, không đi thì thôi. Mọi người cùng đến nhà họ Giang tham gia võ lâm đại hội, có đại ca NamCung Việt chúng ta chẳng phải sợ ai hết. Đại ca không khéo còn đoạt chức võ lâm minh chủ. Đến lúc đó lên núi cũng chưa muộn, mẹ của cậu ta nhớ đi Tĩnh Chi, nhiều lần định đến thăm, thế này cũng có thể đi đón cha mẹ cậu cùng đến thăm bác NamCung, hơn nữa.....

“Ngậm miệng lại!” Tôi và Nam Cung Việt đồng thanh hét, không hiểu một cậu bé mười ba, mười bốn tuổi sao lại có thể nói nhiều đến thế?

Nam Cung Việt thấy tôi kiên quyết cũng không làm khó, đồng ý đi cùng bọn tôi đến võ lâm đại hội. Mãnh An Dương vừa nghe thấy liền nhảy lên vì sung sướng. Thấy cậu chàng định mở miệng ra nói tôi liền lấy tay bịt miệng An Dương lại, NamCung Việt còn dã man hơn, trực tiếp điểm huyệt

“Tôi cho cô đi nhưng để an toàn cô phải hứa là sẽ nghe theo lời tôi.”, Nam Cung Việt nói.

Tôi gật đầu liên tiếp, nghe anh, tất cả nghe anh hết. “Vừa được đi xem võ lâm đại hội lại vừa có giai xinh đi cùng, còn gì đẹp hơn nữa? Trên đường đi không biết anh ta sẽ rơi bao nhiêu đậu phụ cho mình ăn đây?”, tôi hí hửng nghĩ thầm.

Nam Cung Việt vốn dĩ mặc theo kiểu hiệp khách, Mãnh An Dương mặc cũng không đến nỗi nào, Diệp Phàm thì có vẻ thanh tú của một cô bé chỉ có tôi là không nam mà cũng chẳng nữ. Tôi tuy mặc quần áo con trai nhưng giờ chưa đến mùa đông, quần áo vẫn mỏng hơn nữa công chúa Phúc Vinh tuy còn nhỏ nhưng phát triển không đến nỗi nào nên nhìn cơ ngực hơi phát triển quá so với một chàng trai. Tiểu tử Mãnh An Dương liền nảy ra ý mua vải về quần ngực, thế sẽ không nhìn ra là nữ giả nam nữa. Nói rồi cậu ta để hai người bọn tôi ngồi chờ ở miếu còn mình cùng Diệp Phàm đến cửa hàng vải. Xong xuôi, cậu ta vắt cho tôi ba mét vải trắng, rộng nửa thước để tôi tự lo liệu. Sau một hồi vắt vả quần ngực, tôi mới mặc được áo vào, chạy ra cho mọi người xem. Ba người bọn họ thấy tôi ra thì sững người, Mãnh An Dương ngay lập tức bỏ lăn ra cười, Diệp Phàm thì cười nhẹ nhàng hơn, đến cả chàng trai lạnh lùng NamCung Việt cũng giật giật nơi khóe miệng.

Tôi lúc này mới cúi đầu nhìn. Trời đất! Không quần còn hơn, quần xong chẳng thấy giảm mà ngực càng to, cứ như thể ực gà.

Nam Cung Việt lôi tôi vào trong miếu, bảo tôi cởi đồ để anh ta giúp. Tôi nghe mà trợn tròn mắt, không ngờ con trai ở đây lại thoảng đến vậy? Việc này cũng giúp được? Tôi nhìn NamCung Việt, người ta mặt mũi nghiêm trang đứng đắn, cứ như chỉ có tôi là tâm hồn đen tối, đến háo sắc như tôi mà còn thấy ngượng. Tôi nói không được, anh phải nhắm mắt. NamCung Việt không nói tiếng nào, ngay lập tức nhắm mắt lại. Tôi vẫn không an tâm, tìm một đoạn vải bịt mắt anh ta xong mới lấy chỗ vải trắng che ngực rồi quay người ra sau. Anh ta cầm lấy một đầu cuộn vải trắng, bảo tôi tự quấn trước hai vòng, chờ tôi quấn xong tay kia đập vào vai tôi làm người tôi quay như chong chóng. Đầu vải ở tay anh ta bị giữ chắc nịch, còn tôi thấy mình như một đường trục, vải quần từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên không biết bao nhiêu vòng, quay nhiều vòng đến mức tôi đầu đau mắt hoa, chỉ muốn nôn.

“Nam Cung Việt, anh là đồ không ra gì, định buộc cho tôi chết luôn chắc?” Tôi tức giận mắng ầm lên, vừa dừng lại là đặt ngay mông xuống đất.

Không nghe thấy phản ứng gì, mở mắt thì người ta đã đi từ bao giờ, tôi đành khoác áo lên rồi đi ra. Lần này Mãnh An Dương không cười được nữa, không chỉ phẳng ngực, đến cả eo cũng được quần vải, không còn chút giống con gái.

Buổi tối, Giang phủ, đèn đuốc sáng rực, tiếng người ồn ã, không biết tập trung biết bao nhiêu danh môn chính phái, giang hồ hào kiệt. Phòng khách lớn từ lâu đã không còn chỗ, các bàn rượu phải bày ra cả ngoài sân viện (tứ hợp viện của Trung Quốc có nhà và hành lang ở bốn xung quanh, chính giữa là một cái sân - ND).

“Đám người mắt chó này dám xem thường người khác.”. Mãnh An Dương phẫn nộ nói. Nam Cung Việt lạnh lùng nhìn sang làm An Dương sợ hãi không dám nói tiếp nữa. Tôi bứt rứt không hiểu sao mà Mãnh An Dương phải sợ Nam Cung Việt đến mức này? Bốn người bọn tôi đến Giang phủ nhưng vì không có danh cũng chẳng có tiếng nên bị đám người dưới xếp vào bàn rượu tận góc sân viện. Đối với chỗ ngồi này tôi

cũng có phần bức xúc, cũng như việc đi xem đá bóng, bạn hí hửng chạy đi mới phát hiện vé của mình ngồi ở tít dưới cùng. Thử hỏi có mất hứng không?

Các bàn bên cạnh cũng toàn người là người, nam nhiều nữ ít, con gái xinh lại càng ít. Đến giờ tôi mới hiểu những cô gái đẹp mà dám xông pha giang hồ không nhiều. Khách nữ đa phần là kiểu như Tôn nhị nương (Tôn nhị nương là vợ của Trương Thanh trong Thủy Hử, nổi tiếng là mẫu dạ xoa - ND), hơn nữa các anh đẹp trai cũng chẳng có mấy. Tôi nhìn một vòng mắt hết cả hứng thú, chỉ biết cúi đầu xử lý chỗ thức ăn trên bàn. Đồ ăn cũng không tồi, chỉ tiếc rằng cái mớ vải quần trên người tôi đúng là đáng ghét, ăn có một chút thôi mà cảm giác chật cứng không thở được. Tôi đang định chờ lúc nữa tìm chỗ vắng người để nói lỏng nó ra thì nghe thấy giọng nói đanh thép của Giang lão anh hùng - Giang An Bang từ trong phòng khách lớn vọng ra. Mới nói lời khai mạc lúc này xong lại còn nói gì nữa, đúng là chẳng khác gì Mãnh An Dương.

“Các vị huynh đệ, hôm nay có sự xuất hiện một vị khách đặc biệt, cho phép lão hủ (lão hủ: lão già cổ hủ, một cách xưng hô khiêm nhường - ND) này được giới thiệu, vị này là...” Tôi vốn thích hóng hớt, vội đứng dậy, dướn lên trước xem, chỉ thấy một anh chàng trẻ măng mặc áo dài đứng cạnh ông già Giang An Bang, nhìn có vẻ không giống người trong giới võ lâm lắm. Chờ đến khi tôi nhìn rõ gương mặt của người ấy, phản ứng đầu tiên là chui xuống gầm bàn. Ông Giang An Bang đó còn nói rất nhiều nhưng tôi chẳng nghe được chữ nào, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Trời! Sao anh ta lại ở đây?

Mãnh An Dương túm lấy người tôi, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Uống nhiều quá à? Sao mà ngồi cũng không xong?”, nói rồi vội kéo tôi ngồi lên ghế. Tôi thầm chửi trong bụng, cái đồ ngốc này, đừng nói đến dưới bàn, đến dưới đất ta cũng muốn chui xuống ngồi. Nhờ đầu tên đó phát hiện ra thì cả bọn chết chắc. Không biết tại sao hắn lại đến đây? Người ta mở võ lâm đại hội chẳng phải để đánh bọn hắn sao? Sao hắn lại đến nhỉ?

Tôi nghĩ trời tối, lại ăn mặc thế này, người thì đông, tên đó chưa chắc đã phát hiện ra tôi, hơn nữa có Nam Cung Việt ngồi cạnh, nên lòng cũng an tâm phần nào. Nhưng vì không vững tâm nên chỉ dám cúi đầu xuống ăn, mặt gần như là dính vào đĩa thức ăn.

“Đúng là đồ không ra gì! Mấy đời chưa được ăn cơm rồi?” Mãnh An Dương mắng khê rồi ngượng ngùng quay ra nhìn những nhân sĩ võ lâm còn lại trong bàn tiệc, sợ tôi làm cậu chàng mất mặt.

“Này! Cô vẫn còn ăn nữa? Cô định ăn cả cái đĩa đấy à?”, An Dương không vừa ý, “Đừng ăn nữa! Giang đại hiệp đến chúc rượu rồi.” Mãnh An Dương kích động nói, ra sức véo tôi. Tôi liếc nhìn thấy ông già Giang An Bang đúng là đang đi đến, tay cầm chén chúc rượu, cách chúng tôi chỉ có bốn, năm bàn.

“Tôi phải đi phòng rửa tay.” (phòng rửa tay là cách nói lịch sự của nhà vệ sinh - ND) Tôi nói khê rồi quay người định chạy đi nhưng Mãnh An Dương lại kéo tay áo, “Phòng rửa tay?”

“À! À! Nhà vệ sinh!”

” Nhà vệ sinh?”

Cái đồ ngốc này vẫn không hiểu.

“Tôi muốn đi tè! Được chưa?” Tôi không kiềm chế được, khê hét lên mà lòng thầm chửi, cái tên ngốc này, bà hôm nay mà lọt vào tay Thừa Đức thì có làm ma cũng không tha cho người.

Tiếng hét của tôi tuy không to nhưng mọi người xung quanh đều nghe thấy, không ít người ngạc nhiên nhìn, có người còn lộ rõ vẻ khinh bỉ. Tôi cũng chẳng thêm để ý, quay người định đi nhưng lại bị kéo lại, quay đầu định quát ầm lên thì phát hiện lần này là Nam Cung Việt.

“Chạy đi đâu? Ngồi xuống, có chuyện gì đã có tôi.” Anh ta nói giọng vững vàng. Đại ca đã nói thế rồi còn dám chạy không? đành ngồi lại mà lòng dạ không an, cứ quay ra liếc nhìn Giang An Bang. May mà Thừa Đức không đi theo, chắc đang ngồi trong phòng khách, tối lửa tắt đèn thế này chắc gì đã nhìn thấy tôi, mà thấy thì đã sao? Nói cho cùng hắn ta cũng chẳng dám nói mình là tam hoàng tử của Ngõa Lạc, còn Nam Cung Việt bên cạnh nữa, tôi sợ cái gì.

Đang cố sức trấn an mình thì Giang An Bang đã đến bàn tiệc của chúng tôi, tôi vội vàng cầm bát rượu đứng lên theo nội người. Giang An Bang là người cao lớn, vạm vỡ, râu quai nón, hai mắt sáng quắc, chẳng có vẻ gì của người sáu mươi tuổi, mới nhìn đã biết là người luyện võ.

“Giang mỗ đa tạ các vị đến tham gia. Cạn!” Ông ta vừa cầm bát, mọi người cũng cầm lên theo. “Cạn!” Tôi cũng ra vẻ khí thế ngất trời, ngửa cổ uống. Giang An Bang lại nói mấy câu khách khí rồi quay người sang bàn khác chúc rượu. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức đặt mông xuống ghế, vừa lúc đó nghe thấy giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Nam Cung đại ca! Đại ca cũng đến sao?”

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô nàng mười sáu, mười bảy tuổi, mắt mày như vẽ, mặc đồ võ sĩ màu trắng càng làm nổi bật vẻ anh hùng hiên ngang. Cô ta nhìn Nam Cung Việt nửa ngạc nhiên nửa mừng rỡ. Còn Nam Cung Việt nghe thấy tiếng nói cũng quay đầu, mặt lộ vẻ tươi cười khi nhìn thấy cô ta. Tôi nhìn mà bực mình, cái đồ kém tẩm, gặp gái đẹp thôi chứ có gì đâu mà phải vui đến mức đấy. Tôi gặp anh đến tám lần rồi mà đã thấy anh cười ngọt ngào thế này bao giờ đâu. Tôi lườm Nam Cung Việt rồi cắn cái đùi gà trên tay, nhưng không để ý lại cắn vào xương, làm tôi đau điếng.

“Nam Cung đại ca, đại ca sao lại ngồi chỗ này được? Để muội nói với cữu cữu (cữu cữu: anh hoặc em của mẹ - ND).” Cô ta nhìn đám người dưới vẻ không bằng lòng rồi vội quay người đi tìm cữu cữu của mình.

“Không cần đâu, huynh ngồi đây cũng được.” Nam Cung Việt nghe thấy tôi kêu “Ái da” thì liếc mắt một cái, rồi nhẹ nhàng nói.

“Không được. Muội sẽ đi nói với cữu cữu. Cữu cữu cũng nói muốn gặp huynh.” Cô ta vừa cười vừa nói với Nam Cung Việt, rồi ngay lập tức đổi vẻ dữ giằn sai bảo đám người hầu. “Lại còn không mau đi báo với cữu cữu là Nam Cung thiếu hiệp đến rồi!”

Tên người hầu đó vội vàng đáp lời rồi chạy đi.

“Y Y, không cần đâu. Đại ca ngồi đây với bạn được rồi.”

Còn nhị nhị nữa cơ! (Y Y đồng âm với số một trong tiếng Trung, nhị là số hai - ND) Tôi thầm chửi, rồi lén lút nháy Nam Cung Việt, “Nói gì thì chúng ta cũng không vào phòng khách được, tam hoàng tử của Ngõa Lạc đang ở trong đấy thôi. Hay là chạy trốn? Chẳng thềm xem cái đại hội võ văn này nữa?”

“Đại ca, vị tiểu thư này đã nhiệt tình như vậy thì chúng ta đi theo đi!” Mãnh An Dương đột nhiên nói làm tôi chỉ muốn tát cho một cái.

Cái cô Y Y đó thấy tôi có vẻ cần Nam Cung Việt, đang nhìn tôi vẻ không vui thì nghe thấy Mãnh An Dương nói vậy, ngay tức khắc lộ vẻ mừng rỡ, càng thêm mong đợi Nam Cung Việt quyết định. Tôi định nói mấy câu khắc nghiệt để đánh lui ý nghĩ của cô ta, chưa kịp mở miệng đã thấy tên Thừa Đức đứng sau Y Y, nhìn tôi cười cười.

“Y Y, đây đều là bạn của muội sao?” Thừa Đức nhẹ nhàng hỏi.

Y Y quay đầu lại thấy Thừa Đức, nụ cười trên mặt càng thêm tươi tắn, chỉ vào Nam Cung Việt và nói: “Đây là Nam Cung Việt đã từng cứu sống muội mà hay được cữu cữu nhắc đến. Nam Cung đại ca, vị này là truyền nhân của phái Đường Thiên Tông - Lạc Thiên đại ca.”

Lạc Thiên? Rõ ràng là Thừa Đức. Thừa Đức gật đầu cười với Nam Cung Việt, còn Nam Cung Việt cũng gật đầu chào lại, Nhìn hai người bọn họ chào nhau mà tôi càng thấy mơ hồ. Thế này thì giả dối quá!

“Tôi là Mãnh An Dương, huynh đệ của Nam Cung đại ca. Còn đây là Diệp Phàm, Sở Dương. Chúng tôi đi cùng nhau.” Mãnh An Dương vội vã giới thiệu cứ như sợ rằng người ta sẽ quên mất mình.

Thừa Đức chỉ cười và gật đầu tỏ ý chào hỏi. Tôi thấy lạnh cả sống lưng, xong rồi, xong rồi...

Tôi bắt đầu tưởng tượng cảnh sẽ phát sinh tiếp theo:

Thứ nhất, tôi đứng lên bàn, gân cổ lên hét: “Các đồng chí, mau bắt lấy tên Lạc Thiên này. Hắn chính là Thừa Đức, tam hoàng tử Ngõa Lạc. Sau đó, có người nghe theo tôi không? Nếu bọn họ đủ lí trí chắc chắn sẽ hỏi: “Người là ai? Có bằng chứng gì?”. Tôi có bằng chứng gì? Chẳng lẽ nói mình là cô công chúa bị ép đi cầu thân - Phúc Vinh? Mà nói ra thì bọn họ có tin cho không? Hay kết cục lại bị cho là đồ điên?

Thứ hai, quay đầu chạy, nhưng mật độ người đông, chắc chạy được hai bước là vấp vào bàn mà ngã. Không chỉ không chạy được lại gây sự chú ý, thêm vào đó là đáng về thậm thì thậm thụt như đi ăn trộm này thì có nói gì mọi người cũng chẳng tin nổi.

Thứ ba, liên kết Nam Cung Việt quyết đấu với Thừa Đức. Tên gốc Mãnh An Dương không tính đến, thêm cậu ta vào chẳng thà không có còn hơn. Nhưng Nam Cung Việt có thắng được Thừa Đức không? Quan trọng nhất là... Nam Cung Việt có khi nào ngoan ngoãn nghe lời tôi? Sao mà tôi thấy anh ta chẳng coi công chúa tôi ra gì?

Đương nhiên, tất cả những thứ trên chỉ là ý nghĩ thoáng lướt qua đầu tôi, tốc độ nhanh như máy tính, gần như không có sai số về thời gian. Mặt tôi nở nụ cười, cũng bắt chước các hào kiệt võ lâm, chấp tay cúi người nói: “Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!”

Tên Thừa Đức chẳng thêm đáp lễ, chỉ mỉm cười rồi gật đầu. Nụ cười ấy thuần khiết như một thiên sứ có đôi cánh trắng. Tên này chắc không nhận ra tôi? Hay là đập đầu vào đâu rồi bị mất trí nhớ? Tôi còn lâu mới tin tên này là loại lấy ân báo oán.

Cuối cùng Nam Cung Việt chẳng từ chối được cô Y Y kia, đi đến chỗ dành cho khách quý. Tên tiểu tử Mãnh An Dương vội vã bám theo sau, nơm nớp sợ bị bỏ rơi. Tôi cũng vội vã theo đuôi Nam Cung Việt vì sợ bị Thừa Đức tấn công. Chỉ có Diệp Phàm là chẳng có biểu hiện gì, có vẻ đối với cô bé ngồi đầu cũng như nhau.

Và thế là tôi, Nam Cung Việt, Diệp Phàm, Lâm Y Y, Thừa Đức thêm cả hai người anh họ của Y Y - hai con trai của Giang An Bang, ngồi chung một bàn. Thứ tự là thế này, thuận theo chiều kim đồng hồ: Nam Cung Việt, Lâm Y Y, Thừa Đức. Giang Đại Long, Giang Nhị Long, Diệp Phàm, Mãnh An Dương, tôi. Mãnh An Dương lúc đầu định chiếm chỗ cạnh Nam Cung Việt nhưng cậu ta còn lâu mới là đối thủ của tôi.

Lâm Y Y đúng là cả đời chưa ra khỏi lũy tre làng, mới có mỗi bên một anh chàng đẹp trai thôi mà đã cười tít mắt lại, kích động không nói lên lời, lúc thì quay đầu sang bên Nam Cung Việt ngọt ngào gọi “Nam Cung đại ca”, lúc khác lại hí hửng thì thầm với Thừa Đức. Cười, cười, cứ ngồi mà hí hửng đi! Nói mấy câu đã sung sướng đến mức này. Nhớ năm xưa Sở Dương tôi sờ mông Nam Cung Việt rồi thỏa sức ăn đậu phụ Thừa Đức cũng chẳng kích động như thế.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Lạc Thiên không phải Thừa Đức mà là một anh chàng ngon trai khác thì khi ngồi giữa bọn họ tôi cũng sướng tít mắt, không biết trời đất là gì mất. Hai chàng trai, mỗi người một vẻ, chọn bất kì người nào mang đến hiện tại cũng trở thành siêu sao.

“Nam Cung đại ca có tham gia đại hội tỉ võ ngày mai không?” Lâm Y Y khê cười.

“Chưa nghĩ đến, huynh chỉ cùng bạn bè đến góp vui thôi.” Nam Cung Việt đáp lại với nụ cười trên môi.

Tôi lườm Nam Cung Việt một cái. Cười, cười! Nhìn mấy nếp nhăn trên mặt anh đi, còn cười nữa thì chẳng mấy mà thành bánh bao! Tôi chửi thầm.

“Ôi! Thế thì tiếc thật! Lạc Thiên ca cũng nói là không tham gia. Hai người đều không tham gia thì muội chẳng thấy có gì hay nữa.” Lâm Y Y nũng nịu nói, lại còn chun chun mũi rồi lè lưỡi nữa làm tôi rùng cả mình, nổi hết gai ốc. Nam Cung Việt thấy vậy liền liếc tôi một cái.

Tôi lườm lại anh ta rồi cúi đầu xuống ăn. Hừ! Tên Nam Cung Việt quần vãi chặt quá làm tôi khó chịu muốn chết.

“Không biết vị huynh đệ này thuộc môn phái nào?”, có người hỏi, tôi ngẩng đầu lên, hóa ra là Giang Nhị Long. Hỏi tôi? Tôi nhìn anh ta rồi thuận theo ánh mắt của anh ta nhìn sang Diệp Phàm, hóa ra không phải hỏi mình, lại vội cúi xuống ăn tiếp.

“Không biết vị huynh đệ này thuộc môn phái nào?”, giọng nói của Giang Nhị Long lại to hơn một chút. Lần này tôi chẳng thèm nhìn lên, đưa tay ra kéo tay áo Mãnh An Dương, “Hỏi người kia!”

Mãnh An Dương giật mình, ngẩng lên: “Không phải tôi, hỏi Diệp Phàm chứ!”, rồi quay ra ăn tiếp.

Đột nhiên, tôi và Mãnh An Dương cùng ngước lên. Không đúng! Diệp Phàm là con gái mà. Ai lại gọi con gái là huynh đệ. Hóa ra tên Giang Nhị Long này mắt bị lé.

“Triều Thiên Tông”

“Nhật Nguyệt Thần Giáo”

Tôi với Mãnh An Dương đồng thanh nói. Nghe xong tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Ba người không phải cùng một môn phái sao?” Lâm Y Y tò mò hỏi.

“Hi hi! Triều Thiên Tông là đại danh còn Nhật Nguyệt Thần Giáo là tiểu danh.” Tôi cười gượng.

“Chưa nghe thấy bao giờ.” Giang Nhị Long nói.

“Huỳnh Thiên Tông gần hai mươi năm nay không xuất hiện trong võ lâm, không biết lần này vì nguyên do gì mà Lạc Thiên huynh lại xuống núi?” NamCung Việt hỏi.

Thừa Đức cười mà đáp: “Hiện nay thiên hạ bốn phương tranh chấp, chiến tranh liên miên, sư phụ mới phái Lạc Thiên xuống núi cùng võ lâm hào kiệt trừ gian phục thiện. Không biết NamCung huynh sư phụ nơi nào, sao đến võ lâm đại hội mà lại không tham gia?”

“Tại hạ không môn không phái, chỉ ngang qua nơi này. Máy người đi cùng này chưa thấy võ lâm đại hội bao giờ, nhất quyết đòi đi xem thử, tại hạ đành phải đi theo.” Tôi thấy NamCung Việt nói xong liền nhìn Thừa Đức cười mà rung cả mình, toàn thân lạnh toát.

“May mà NamCung đại ca đến. Lần đại hội này không chỉ chọn ra võ lâm minh chủ mà quan trọng nhất là đem bản đồ của Phong Lăng bảo tàng (bảo tàng: nơi cất giấu bảo bối, báu vật - ND) cho tân võ lâm minh chủ để tân minh chủ dẫn mọi người cùng đi tìm bảo tàng, lãnh đạo võ lâm nghĩ sẽ đánh đuổi bọn man di Ngõa Lạc.” Lâm Y Y nói.

“Bảo tàng?” tôi vô tình hỏi, rồi thấy Thừa Đức hơi nhếch khóe mép bèn vội cúi đầu xuống.

“Không sai.” Giang Đại Long im lặng đến giờ mới nói. “Bản đồ Phong Lăng bảo tàng là do gia phụ (gia phụ: cha - ND) vô tình có được, tương truyền là tiên triều Võ đế lúc lâm chung đem tất cả châu báu chôn ở đây. Gia phụ thấy lúc quốc gia nguy nan thế này mà tìm được chỗ châu báu kia thì có thể cứu giúp được nhân dân thoát khỏi cảnh gian nan.”

Hóa ra võ lâm minh chủ không chỉ là chức danh mà còn có cả giải thưởng vật chất, hay là chúng ta cũng đi tranh cho rồi. Tôi vội lấy chân đá vào đùi NamCung Việt dưới gầm bàn, nhưng tên này cứ như thể không có cảm giác, rõ là không thèm để ý đến tôi.

Vì trên người quần quá nhiều vải, nên lực bắt tông tâm, tôi làm cách nào cũng không ăn thêm được nữa. Mãnh An Dương lại bắt đầu mở máy nói làm tôi hoa mắt chóng mặt. Còn Thừa Đức thì không hiểu sao lần nào tôi liếc nhìn cũng bị anh ta bắt gặp, làm tôi sợ chẳng dám ho he nữa.

Khó khăn lắm mới xong bữa cơm, Lâm Y Y sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi. Vì hưởng ké NamCung Việt nên chúng tôi đều được xếp cho ở phòng thượng hạng. Tôi đang vui mừng thì thấy tên Thừa Đức đi vào gian phòng bên cạnh, hóa ra hắn ở cùng một khu với bọn tôi. Đến lúc này tôi sợ lấy bầy chân tay, muốn vui cũng chẳng vui nổi.

“Hôm nay nói gì thì tôi cũng phải ngủ cùng anh.” Tôi ôm gối ngồi ì trên giường NamCung Việt, không chịu trèo xuống. NamCung Việt nói tôi cứ yên tâm, kể cả là Thừa Đức thì cũng không dám làm gì ở đây, hơn nữa phòng của anh ta ngay cạnh phòng tôi, chẳng có gì phải sợ cả.

Chẳng có gì phải sợ? Phòng của anh ngay sát phòng tôi không sai, nhưng phòng Thừa Đức cũng sát phòng tôi có kém gì. Không cần biết NamCung Việt nói gì, kể cả nói ra hoa thì tôi cũng nhất quyết không về phòng. NamCung Việt không còn cách nào đành nói tôi cứ ở đây còn anh ta đi chỗ khác. Tôi vội cản lại, tôi không đi thì anh cũng không được đi đâu hết.

NamCung Việt không biết làm sao, nhìn tôi rồi nói: “Bà trẻ của tôi, cô có biết nam nữ thọ thọ bất thân không?”

“Biết! Biết rồi. Tôi không sợ. Anh sợ cái gì?” tôi nói.

NamCung Việt nhìn tôi không chớp mắt rồi đột nhiên thở dài: “Tôi sợ, được chưa? Cô cho tôi đi đi.”

Tôi nghe mà lòng mừng rơn, vội kéo anh ta: “Anh sợ tôi? Hay là sợ sức hấp dẫn của tôi? Hí hí! An tâm, tôi sẽ không quyến rũ anh đâu, mà nếu anh không còn cách nào kiềm chế bản thân thì tôi trối anh lại là được.”

“Tôi sợ cô, sợ cô uống nhầm thuốc. Trói tôi? Trói tôi rồi nửa đêm có chuyện thì sao?”

Từ lần đầu gặp, Nam Cung Việt lúc nào cũng lạnh lùng, tôi chưa bao giờ thấy anh ta như tối nay, đột nhiên thấy hay ho không tả được, quên luôn việc Thừa Đức ở phòng bên cạnh mà chỉ chú ý đến trên giai.

Tôi vất chân cho Nam Cung Việt rồi buông màn xuống, cười: “Anh ở dưới, tôi ở trên!”

Nam Cung Việt không thêm để ý đến, liếc nhìn trộm thì tên này đã nằm dưới đất rồi, tôi hí hửng cười rồi vội cởi chỗ vải trên người xuống. Hí hoáy một lúc lâu mới bỏ được nó ra, người lúc này chỗ thâm chỗ đỏ, nói gì thì nói ngày mai không thể quần vải nữa. Máu không lưu thông được, chết lúc nào cũng không biết.

“Nam Cung Việt, anh ra tay độc ác thật! Anh xem người tôi, sắp thâm tím hết rồi.” Tôi rên rỉ.

Tên Nam Cung Việt kia cũng chỉ “Hừ” một tiếng, vẫn không thêm để ý đến tôi.

10. Chương 19-20

Sáng sớm, tôi rón rén từ phòng Nam Cung Việt đi ra, vừa khép cửa vào, đang định quay người về phòng mình thì chạm trán với Y Y.

“Aaaa!” cô ta hét âm lên, “Người là ai? Sao lại đi ra từ phòng Nam Cung đại ca?”. Cái nét mặt của cô nàng cứ như thể gặp phải ma chứ không phải người nữa. Tôi cúi đầu nhìn lại mình, chẳng qua không mặc áo ngoài? Chẳng qua chưa kịp chải đầu? Có cần phải kích động đến thế không?

Tôi cười gượng với Y Y.

“A, cô chính là Sở Dương? Cô là con gái?” Y Y kinh ngạc nói.

Lần này chẳng cần gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng “kẹt kẹt...”, mấy cái cửa cùng mở một lúc, tên ngọc Mãnh An Dương vẫn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở, về mặt ngơ ngác nhìn tôi; Diệp Phàm cũng mở cửa, nhúu mày nhìn Lâm Y Y; còn bên kia, người mà tôi chẳng mong đợi, Thừa Đức cũng mở cửa ra nhìn, không ngờ hẳn chẳng cười mà chỉ nhìn tôi về vô cảm.

“Nam Cung đại ca?” Lâm Y Y về mừng rỡ nhìn phía sau tôi, gương mặt đột nhiên ửng hồng. Tôi quay lại xem. Trời! Tên Nam Cung Việt này không ngờ dám mình trần đi ra, lại còn nhìn Y Y về không bằng lòng, “Y Y, sao thế? Đến tìm huynh?”

Y Y lập tức phục hồi bản lĩnh con gái, cúi đầu vờ về giấu áo, rồi dùng giọng nói như con kiến trả lời: “Muội đến mời Nam Cung đại ca và Lạc Thiên đại ca dùng bữa sáng.”

“Ồ! Được, chờ chút rồi chúng ta cùng đi.” Nam Cung Việt nghe xong liền quay người vào phòng, mới bước hai bước nhớ ra cái gì quay người lại nói với tôi: “Áo của cô còn trong phòng, mặc thế này định đi đâu? Không sợ bị cảm?”

Tôi ngay lập tức cùng Y Y ngó người ra, lòng thầm nhủ: “Nam Cung Việt ơi là Nam Cung Việt! Áo của tôi đúng là vẫn để ở phòng anh nhưng có cần nói tướng cho mọi người nghe thấy không? Chỉ sợ Mãnh An Dương lại đi kể lung tung rồi thêm mắm dặm muối.”. Tôi lăm mét nhìn sang Thừa Đức, vừa hay thấy hắn khẽ nhếch mép.

Xong rồi! Xong thật rồi! Giờ đừng nói nhảy sông Hoàng Hà, nhảy Thái Bình Dương cũng chưa chắc gột được tiếng oan.

Chờ đến khi mọi người ăn sáng xong thì võ lâm đại hội cũng bắt đầu. Trên võ đài là mấy tên lực lưỡng đang đâm đá một cách náo nhiệt. Mãnh An Dương ngồi xem không chớp mắt, thỉnh thoảng lại quay sang thì thầm mấy câu với Diệp Phàm, tiếc rằng cô bé này quá ít nói. Mãnh An Dương nói mười câu, Diệp Phàm trả lời không được một câu.

Nhìn hai đứa mà tôi thấy buồn cười, sau này mà thành một đôi thì người ngoài thế nào cũng có trò xem. Tôi đang nghĩ linh tinh thì bỗng giật mình bởi tiếng hô hoán của mọi người. Một tên đang thi đấu trên võ đài bị đá khỏi võ đài, bay về chỗ tôi. Mọi người xung quanh đã dạt ra hai bên tự khi nào, chỉ sót lại tôi vì ngần người nghĩ linh tinh nên không kịp phản ứng. Xong! Không ngờ tôi sẽ bị người ta đè mà chết!

Đang định nhắm mấy câu Thượng Đế hoặc đại loại như nam mô a di đà Phật thì thấy hai vai cùng lúc bị kéo mạnh, nhìn sang mới biết Nam Cung Việt và Thừa Đức người bên trái người bên phải. Nhưng, nhưng tại sao bọn họ lại kéo cùng một lúc? Căn cứ vào nguyên lý thăng bằng thì tôi vẫn không xê dịch chút nào. Chết mất thôi!

Cuối cùng vẫn là Thừa Đức phản ứng nhanh, thấy vậy ngay lập tức biến vồ thành chưởng, đập vào người tôi một chưởng còn chân thì đá cái tên xui xẻo đang bay đến. Thế là cậu bé lại theo đường cũ bay về võ đài. Tôi vì bị Thừa Đức đánh mà thuận theo lực kéo, ngã vào lòng Nam Cung Việt.

Thừa Đức nhìn tôi, cười hớn hở như được mùa làm tôi băn khoăn không hiểu có gì đáng để hân vui mừng như thế, quay sang nhìn gương mặt trắng bệch của Nam Cung Việt mới ngợ ra lẽ nào chưởng đó có vấn đề? Tôi thì không có cảm giác gì, chẳng lẽ là loại công phu thần bí cách cái này đánh cái kia?

“Anh không sao chứ?” Tôi khẽ hỏi Nam Cung Việt. Anh chàng mím môi lắc đầu nhưng tôi cũng nhìn ra anh ta bị lãnh đủ.

Tôi quay đầu lườm Thừa Đức. Tên đó thấy tôi nhìn lại còn gật gật đầu cười rặng rờ làm tôi bực cả mình, chỉ muốn véo mấy phát vào gương mặt đẹp để đó.

Người trên võ đài được khiêng đi, cũng không biết là sống hay chết. Tỉ võ lại tiếp tục. Tôi càng xem càng thấy không thú vị như mình tưởng tượng, mà cũng chẳng hay như trong phim.

Nhìn vẻ dương dương tự đắc của Thừa Đức mà tôi thấy khó chịu. Đẳng nào thì thân phận ở đây cũng không phải là tam hoàng tử Ngõa Lạc, tôi nghĩ mình nên nói chuyện nghiêm túc với anh ta để tìm tiếng nói chung trong một số việc. Nếu được thế thì những ngày tháng sau này cũng đỡ khổ hơn. Tôi là người rất dễ bị kích động. nghĩ đến là làm, bèn quay sang nhìn Thừa Đức. Tên đó ngay lập tức bắt được ánh mắt tôi. Tôi nháy mắt với hắn rồi đứng lên đi về phía nhà sau.

Nhà sau gần như không có ai. Tất cả mọi người đều ở phía trước không tham gia võ lâm đại hội thì là xem võ lâm đại hội.

Tôi đi được một đoạn rồi dừng lại chờ. Có thể khẳng định rằng tên này sẽ đến sau khi thấy tôi nháy nhưng sao liếc mấy lần mà không thấy hắn theo sau? Đang bực mình không hiểu vì sao thì nhìn thấy một công tử phong độ ngất trời từ xa đi lại. Không sai, đúng là Thừa Đức. Hắn ta sao lại chạy phía trước tôi nhỉ?

“Chúng ta người này không nói chuyện khuất tất.” Tôi nói.

“Được!” Thừa Đức cười.

“Tôi không cần biết anh tại sao lại đóng giả Lạc Thiên, dù sao thì anh cũng có Phúc Vinh giả rồi, hơn nữa anh cũng thấy chỗ tôi có Nam Cung Việt cho nên anh đừng hòng muốn bắt tôi đến Phồn Đô.” Tôi nói.

“Được”. Thừa Đức trả lời rất dứt khoát.

Tôi có phần nghi ngờ, anh ta có khi nào lại nghe lời thế này? Hay là lại có âm mưu gì đây?

“Điều kiện của anh là gì?” tôi hỏi.

“Điều kiện?”

“Ừ. Tôi nói xong rồi. Bây giờ đến lượt anh.”

Thừa Đức khẽ bật ra tiếng cười, rồi đột nhiên tiến lại gần làm tôi vội vã lùi về sau.

“Tối cô ở với tôi.” Hắn ta nói vẻ nghiêm túc.

“Đi chết đi!”

“Vậy thì buổi tối tôi ở với cô!”

“Khốn nạn!”

Thừa Đức cười, còn tôi thì thất thần trong phút chốc.

“Cô đúng là thô lỗ. Sao người nước Chu lại coi cô làm vinh nhĩ?” Anh ta hơi nhú mày, nhưng giọng nói không giấu được nét cười.

Tôi chỉ lườm anh ta, không nói gì. Ở cùng với đồ hồ li tinh tốt nhất là nói càng ít càng tốt.

“Cô muốn tôi không gây phiền phức cho cô cũng đơn giản thôi.” Thừa Đức nói, “Buổi tối một mình ở trong phòng của mình, đừng có chạy lung tung.”

“Anh đánh ghen!” Tôi kinh ngạc, hóa ra anh ta ghen với Nam Cung Việt.

Thừa Đức gạt đầu, ghé người lại, nói thầm vào tai tôi: “Tôi không thích ở dưới. Tôi chỉ thích ở trên.”

Tim tôi đập chầm hẳn một nhịp, rồi rùng mình, toàn thân nổi da gà. Thừa Đức thấy tôi như vậy hài lòng mà cười. Nếu tôi không hiểu anh ta nói đến cái gì thì có là đầu đất cho nên phản ứng đầu tiên là giơ tay ra cho anh ta một cái tát. Nhưng tôi quên mất rằng lần này anh ta không bị uống thuốc mê nên tát không được là điều tất nhiên.

“Tôi tuy thích những cô gái thẳng tính nhưng không thích thể loại đánh người. Đừng có quá trốn!” Thừa Đức cười nói, thả tay tôi ra, đá lông nheo một cái rồi đi mất.

Quay lại phía trước thấy hai người trên võ đài vẫn người đấm kẻ đá một cách hăng say. Tôi ngồi xem mà ngày càng thấy vô vị. Không đẹp! Nhìn bọn họ đánh võ thật sự chẳng đẹp tí nào?

Cơ bản không bay qua bay lại, ánh đao ảnh kiếm như trong phim, mà đáng ghét nhất là không có giai xinh. Xem ra khoảng cách giữa nghệ thuật và đời sống không phải ngắn.

“Mấy người này đánh đến khi nào?”, tôi hỏi Nam Cung Việt. Nam Cung Việt chỉ lạnh lùng liếc tôi một cái, không thèm trả lời. Được! Chàng đẹp trai lại bắt đầu tỏ thái độ rồi. Không hiểu tôi làm gì đắc tội anh ta nữa?

Mãnh An Dương nghe tôi hỏi, vội vã quay ra nói thầm: “Bắt đầu khi nào cũng thế, toàn là những nhân vật phụ. Cao thủ chẳng khi nào xuất hiện sớm cả, trò hay ở đằng sau cơ.”

“Không có giới hạn thời gian à? Đánh đến khi nào mới xong phần mào đầu?”, tôi hỏi.

“Không có. Khi nào đối phương nhận thua hoặc bị đánh bất tỉnh thì coi như xong một trận đấu.” Mãnh An Dương bĩu môi nói.

“Có bao nhiêu người tham gia đại hội?”

“Hừm...” Mãnh An Dương đưa mắt nhìn quanh, “Xem ra cũng phải hơn một trăm người. Ít người quá sao gọi võ lâm đại hội được?”

Trời đất! Từng đấy người, lại không biết phân nhóm ra đánh cùng lúc mà chỉ có đúng một cái võ đài thì biết đánh đến đời nào kiếp nào mới xong? Tôi liếc trộm NamCung Việt, thấy anh ta vẫn chăm chú quan sát, chẳng có vẻ gì để ý đến bèn dịch người lại, nói nhỏ vào tai Mãnh An Dương: “Đến đây tỉ thí võ có công tử, thiếu hiệp hay tiểu trang chủ gì gì đó vừa trẻ vừa đẹp trai không?”

Mãnh An Dương liền đáp: “Đương nhiên có không ít.”

“To tiếng như thế làm gì?” Tôi vội giạt tay áo Mãnh An Dương, rồi lăm lét nhìn sang Nam Cung Việt, cũng may anh ta chưa nghe thấy, lại khẽ hỏi: “Thế có nhiều giai xinh không?”

Mãnh An Dương mặt mũi ngơ ngác, không hiểu ý tôi hỏi gì.

“Ngốc!” Tôi hạ giọng mắng, “Tức là liệu có rất nhiều những anh chàng đẹp trai tham gia võ lâm đại hội? Có nhiều không?”

Mãnh An Dương ngơ ngàng nhìn, gạt gạt đầu.

Tôi bỗng chốc thấy phấn khích, haha, có nhiều giai đẹp để ngắm sẽ không thấy vô vị nữa. Không biết vận may thế nào? Có bao được anh chàng nào không? Đang vui mừng thì nghĩ tới tên lăm điều Mãnh An Dương, tôi phải dặn cậu ta mới được, thế là ghé miệng gần tai cậu ta nói nhỏ: “Chuyện lúc này không được nói cho ai khác nghe chưa? Nhất là NamCung Việt.”

Mãnh An Dương “Ừ” một tiếng rồi quay đi xem tỉ võ. Lúc sau, cậu chàng như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu, nét mặt không kiềm chế lại được, ghé gần tai tôi, nói khẽ: “Thực ra nói hay không cũng như nhau.”

“Hử?”

“Nam Cung đại ca công lực thâm hậu, thính giác cực tốt. Chúng ta nói bé thể này đại ca cũng có thể nghe thấy rõ từng từ.” Mãnh An Dương nói xong ra chiều rất thông cảm với tôi.

Trời! Thế thì cậu ta còn thì thầm tỏ vẻ bí hiểm thế làm gì? Tôi đẩy đầu Mãnh An Dương ra xa, ngó trộm nét mặt Nam Cung Việt. Quả nhiên, tên đó mặt sa sầm...

Cho đến lúc ăn trưa thì mới có bốn người lên xuống võ đài, trong đó có một người vì không cẩn thận, vừa đi lên tạo thế võ đã bị trượt chân. Được, chưa kịp đánh đã xuống rồi.

Xem cả một buổi sáng tôi mới hơi hiểu: cả nửa ngày tỉ võ, đa phần là biểu diễn, nếu không thì hai người sao phải đánh đến hai tiếng đồng hồ mới xong? Anh ra cú đấm, tôi hét một tiếng được; tôi lại đưa chân đá, anh kêu một tiếng tuyệt. Xem ra hai người đến là để bồi đắp tình cảm chứ không phải đánh võ.

Nói thật nếu là hai chàng đẹp trai thì tôi cũng chẳng ý kiến ý cò nhiều thế này nhưng khổ nỗi...

Cho nên tôi phiền muộn.

Chiều đến, tôi kéo Mãnh An Dương cùng cá cược, cá xem trên võ đài ai thắng, ai thua, giống như cá độ bóng đá. Quả nhiên, cứ dính đến tiền thì sự tích cực của con người đều được điều động hết công suất. Tôi và Mãnh An Dương đem hết sự nhiệt tình vào sự nghiệp xem đấu võ, hét ầm ĩ, dậm ngực dậm chân, người bên trên bị đánh một quả mà chúng tôi ở phía dưới hét còn thảm thiết gấp mấy lần.

Cả một buổi chiều tổng cộng đấu bốn trận. Tôi thắng bốn. Tên tiểu tử Mãnh An Dương thua nhiều quá mặt tái mét.

“Cô tối nay có ngủ ở phòng tôi nữa không?”, Nam Cung Việt mặt vô cảm hỏi tôi.

“Tôi đang mâu thuẫn.” Tôi thành thật trả lời. Nếu như một mình về phòng ngủ, nói thật là tôi không dám tin Thừa Đức lắm. Hắn có khi nào giữ chữ tín? Mà nếu không về phòng thì lại sợ Thừa Đức. Nhờ đâu hắn lại kiếm chuyện sinh sự thì tôi biết làm sao?

Nam Cung Việt nhìn tôi, quay người đi ra ngoài.

“Anh đi đâu?”, tôi vội hỏi.

“Đi tắm.”

“Đi tắm?” tôi nghi ngờ nhìn, nửa đêm nửa hôm không tắm trong phòng lại còn đi đâu, “Tắm ở đâu?”

“Công chúa điện hạ, cô không thấy mình quần quá nhiều sao?” Nam Cung Việt nói giọng châm chọc.

“Hử! Đây là tôi sợ anh không cẩn thận bị cô quý háo sắc nào đó lừa mất.”, tôi cười.

Nam Cung Việt chẳng lại một lúc rồi cười lớn: “Tôi sẽ cẩn thận. Sau này mà gặp phải người như cô sẽ tránh đi là được chứ gì.”

A! Tôi trêu chọc gì đến? Sao anh ta lại có cái vẻ đáng ghét thế?

Tôi tức giận nhìn Nam Cung Việt. Anh ta cũng nhìn lại vẻ khiêu khích rồi quay người đi tiếp. Cút đi, cút đi, tôi rửa thắm, cầu cho anh ra khỏi cửa dẫm vào phân chó.

Tôi đứng im nhìn Nam Cung Việt bước ra cửa. Anh ta mở cửa ra nhưng lại đứng yên, nói: “Tôi ra dòng sông ở ngoại thành, cô muốn thì đi theo sau.”, nói rồi đi luôn, chẳng thèm quay đầu lại.

“Xí!” Tôi nhảy từ trên giường xuống, cứ tỏ vẻ ta đây, rút cục vẫn rủ tôi đi cùng. Sao vẫn phải làm bộ làm tịch thế? Tôi tự nhủ, rồi vội bám đuôi theo sau.

Nam Cung Việt nhẹ nhàng đi phía trước, còn tôi ở đằng sau phải chạy bước nhỏ. Ra khỏi cửa lớn thì tôi mệt đến mức thở không ra hơi, kéo anh ta lại hỏi: “Chúng ta đi kiểu gì? Chỗ này cách ngoài thành xa như thế, đừng nói với tôi phải đi bộ đấy. Nếu không bắt xe thì cũng phải bắt ngựa hay lừa chứ.”

“Bắt xe?” Nam Cung Việt hỏi.

“Hi hi!” Tôi cười gượng, “Cũng giống như thuê một cái xe ý.” Tôi nhớ rõ ràng lần đầu gặp anh ta có một con ngựa đen cực cool. Từ lúc đến thế giới này, bà đây từng cưỡi lừa, ngồi xe, chỉ mỗi tội chưa được cưỡi ngựa. Ánh trăng, hương cỏ, ngựa ngốc, tôi cưỡi trên yên ngựa, dựa vào lòng giai đẹp, gió đêm thổi đến, từng lọn tóc dài bay bay, vương vất trên mặt, như chạm tới cả trái tim giai.... Trời ơi! Cảnh tượng đấy mới lãng mạn làm sao! Xong rồi, mới thế mà tôi đã muốn....rồi.

Tôi hí hửng nhìn Nam Cung Việt, không ngờ anh ta vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm trang đó, chỉ lạnh lùng nhìn. Thế là hết! Chẳng còn tí cảm giác nào nữa!

“Đi thôi!”, tôi thở dài, đành lết thết đi về phía trước. Sở Dương ơi là Sở Dương, sao lại đi tìm cảm giác lãng mạn với người như anh ta chứ? Bước được hai bước tôi mới phát hiện ra NamCung Việt không đi theo, quay người lại thì thấy anh ta vẫn đứng yên ở chỗ cũ.

“Sao thế?”, tôi hỏi.

Nam Cung Việt không trả lời, chỉ đưa ngón tay lên miệng, một tiếng huýt lạnh lạnh vang lên làm tôi giật cả mình.

“Anh làm gì?” Tôi kinh ngạc hỏi. Đêm hôm khuya khất, huýt sáo làm gì? Cứ như bọn lưu manh ý.

Nam Cung Việt quay sang “Suýt”, ra hiệu cho tôi chú ý lắng nghe. Tôi băn khoăn không hiểu tên này bắt mình nghe cái gì? Lúc đầu không có tiếng gì, phút sau, từ đằng xa vọng đến tiếng vó ngựa, một con ngựa đen tuyền từ trong ngô sâu phi ra trong ánh đêm làm người ta thấy có phần mờ ảo.

Con ngựa đen chạy đến bên cạnh Nam Cung Việt rồi dừng lại, rúc vào tay áo anh ta một cách ôn hòa. Trời! Thảo nào anh ta chẳng vội vã, hóa ra có một “bảo mã” cao cấp thế này. Lại còn là điều khiển bằng âm thanh nữa. Tôi hí hửng bước lên, định bắt chước NamCung Việt vượt đầu ngựa, không ngờ nó chẳng nề mặt tôi, ghé đầu sang một bên, thở phì một tiếng. Chết mất! Nó đúng là coi mình thành “bảo mã” rồi, chỉ thiếu nước khắc chữ “BMW” trên trán thôi. (Trong tiếng Trung, “bảo mã” chính là hiệu “BMW” - ND)

“Đây chắc chắn là con cái.”Tôi khó chịu.

Nam Cung Việt sững người, tò mò: “Sao cô biết?”

“Chỉ thích các anh chàng đẹp trai, coi những cô gái xinh đẹp như tôi là kẻ thù.” Tôi giằn giọng.

Nam Cung Việt cười, tay bám vào lưng ngựa, nhún người lên ngựa, rồi đưa tay về phía tôi: “Lên đây.”

Tôi vội vã đặt tay mình lên tay anh ta, cũng muốn bay lên lưng ngựa một cách nhẹ nhàng nhưng nhìn trái ngó phải, hết trên lại nhìn xuống dưới cũng không biết mình làm thế nào để lên ngựa. Bàn đạp bị NamCung Việt giẫm chân vào rồi, tôi biết để chân vào đâu? Nghĩ rồi bèn ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Việt cầu cứu. Anh ta mím môi, rồi tôi thấy cánh tay mình bị giữ chặt, người chơi vơi, chưa kịp hiểu đang xảy ra chuyện gì thì đã ngồi sau Nam Cung Việt.

“Tại sao bắt tôi ngồi sau? Tôi muốn ngồi trước.”, tôi nói.

“Cha tôi nói cùng phụ nữ cưỡi một con ngựa, nhất định không được cho cô ta ngồi trước nếu không sẽ phải hối hận.”, Nam Cung Việt trả lời.

Đâu ra cái triết lý vớ vẩn này? Cha anh ta chẳng lẽ từng vì thế mà chịu thiệt? Tôi thâm nhủ, ngồi sau thì ngồi sau, eo của anh ta bé thật, vừa đủ một vòng ôm của tôi. Oa! Cơ bắp cuộn cuộn, không biết có đủ sáu múi không? Vừa đếm tới múi thứ tư thì thấy cơ thể NamCung Việt cứng đờ lại. Còn tay tôi thì bị anh ta giữ chặt. Không đến nỗi thế chứ? Keo kiệt thật! Bị sờ một tí chết luôn được chắc?

Nam Cung Việt đột nhiên thở dài, không còn cách nào khác đành nói: “Để cô ngồi trước cho rồi.”, nói xong cũng không hỏi ý kiến liền kéo tôi lên phía trước.

Ki bo! Tôi rửa thâm. Nhưng thế này cũng tốt, được dựa vào lòng giai đẹp. Tôi tiện tay xoa tóc ra, dựa vào lòng Nam Cung Việt. Gió, gió đâu? Thêm một ít gió thì POSE này quá lãng mạn.

Lần này Nam Cung Việt không nói gì, để mặc tôi ăn hiếp. Ngựa chạy ra khỏi ngõ nhỏ, đến phố lớn, gió ngay lập tức mạnh hơn. Cuối cùng tôi cũng cảm thấy tóc mình đang bay lên, đang định bắt chước quảng cáo hắt hắt mái tóc thì nghe tiếng NamCung Việt ở phía sau: “Cô buộc tóc vào được không? Bay hết vào mặt tôi rồi.”

Tôi quay đầu lườm anh ta một cái. Tên này sao chẳng hiểu tí lãng mạn nào nhỉ? Thế là suốt quãng đường đi chẳng ai nói câu nào. Đến cổng thành mới phát hiện người ta đóng cổng từ sớm rồi.

“Làm sao bây giờ?” Tôi hỏi Nam Cung Việt. Sao có thể quên chuyện cổng thành thời cổ đại cứ đến tối là đóng được? Tôi là người ngoài đến không biết đã đành, đằng này anh ta - NamCung Việt là người bản địa chính gốc.

Nam Cung Việt nhảy từ trên ngựa xuống, tiện thể ôm tôi xuống luôn, tay vỗ nhẹ vào cổ ngựa. Con ngựa đó như thể hiểu ý người, liền quay mình chạy đi. Tôi nhìn mà trợn tròn mắt, trí não con ngựa này có phần cao đến mức không tin được. Nam Cung Việt kéo tôi đến đoạn tường thành khuất bóng người, dang tay ôm tôi vào lòng, thấp giọng nói: “Ôm chặt lấy!” Tôi nghe thấy vậy vội vòng tay qua cổ anh ta, vừa thấy anh ta đập tay trái vào tường thành một cái người đã bay lên, chỉ vài lần tiếp lực đã đem tôi bay lên tường thành, cảm giác như thể đang vượt mây cưỡi gió. Tôi chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy người ở ngoài thành.

Trong ánh đêm, con sông hiền hòa tựa thiếu nữ. Dòng nước lấp lánh ánh sao như muốn ôm cả bầu trời vào lòng. Nam Cung Việt đặt tôi lên tảng đá giữa sông, còn mình thì bắt đầu cởi đồ, xem đáng về đúng là định xuống sông tắm rửa.

“Anh tắm thật đấy à?” Tên này có biết thế nào là lãng mạn không? Cảnh đẹp như thế mà anh ta lại đi tắm.

“Không tắm thì đến để làm gì?”, Nam Cung Việt hỏi. Tôi chẳng biết nói sao. Cởi đi! Anh cứ cởi hết đi! Tôi chăm chú nhìn Nam Cung Việt, định làm cho anh ta xấu hổ không dám đứng trước tôi cởi đồ. Nam Cung Việt coi tôi như không có, đến khi trên người chỉ sót lại cái quần con mới nhảy xuống sông đánh “Ùm” một tiếng, làm bắn hết nước lên người tôi.

“Anh!” Tôi tức quá, muốn trút giận mà anh ta xuống nước xong không chịu ngoi lên. Mặt nước yên lặng trở lại. Nam Cung Việt không hề có động tĩnh gì, không biết lặn đi đâu rồi?

“Nam Cung Việt, anh ngoi lên cho tôi!”, tôi quay mặt phía mặt nước hét to mà vẫn không có động tĩnh gì. Nhìn thấy chỗ quần áo anh ta để lại trên phiến đá, tôi chợt nảy ra ý bèn cầm chỗ đồ đó lên lơ lửng trên mặt nước, giọng uy hiếp: “Anh không ngoi lên là tôi vất chỗ quần áo này xuống nước đấy.”

“Cô dám!” giọng nói trầm trầm của Nam Cung Việt từ sau lưng vang lên. Tôi vội quay người lại, thấy anh ta ngoi đầu lên khỏi mặt nước, nước chảy từng giọt từ tóc xuống, đôi mắt sáng rực như thể sao trời làm tôi phụt chốc bị mê hoặc. Không biết các vì sao chiếu sáng đôi mắt ấy hay chính đôi mắt này khiến ánh sao dưới nước càng thêm rực rỡ? Trong chốc lát, tôi có vẻ thất thần nhìn. NamCung Việt thấy đáng về ấy, nhếch miệng cười, hai tay chống vào tảng đá, nhún người trèo lên, lại bắn nước sang ướt hết người tôi.

“Anh tuổi chớ sao?” Tôi hỏi, dùng tay lau khô nước trên mặt. Thấy Nam Cung Việt ngơ ngác nhìn, tôi vui sướng nói tiếp: “Trèo lên lại còn vẩy vẩy nước trên người, không tuổi chớ thì tuổi gì?”

Nam Cung Việt không đáp lại, chỉ lườm rồi học theo tôi lấy tay ôm đầu gối, lặng im ngồi cạnh. Gió đêm thổi đến, có hơi nước, hương cỏ, có cả vị thanh thanh của NamCung Việt nữa, tôi đột nhiên lười không muốn mở miệng, chỉ muốn ngồi thế này mãi.

“Cô cho tôi cảm giác rất quen thuộc.” Nam Cung Việt nhẹ nhàng nói.

Tôi chợt dạ, không nói gì, yên lặng lắng nghe.

“Cô đối với thế giới này không có gì tương xứng, cho nên...”, Nam Cung Việt dừng lại, tôi quay sang nhìn anh ta. Anh ta cười rồi nói tiếp: “ Cô chắc chắn là người đến từ một thế giới khác, đúng không?”

Tôi chưng người, không biết nên trả lời thế nào. Sao anh ta biết? Ngoài mặt vẫn không chịu thừa nhận, chỉ cười hì hì mà nói: “Chẳng lẽ tôi lại là tiên nữ giáng trần?”

Nam Cung Việt cười với tôi. Bình thường gương mặt lạnh lùng là thế vậy mà đêm nay lại cười với tôi những ba lần. Tôi có phần kinh ngạc, tim đập thình thịch.

“Cô giống một người.” Nam Cung Việt nói.

“Ai?” tôi hỏi, thấy mặt nóng bừng.

“Mẹ tôi.” Nam Cung Việt cười gian mà trả lời.

Mẹ anh ta? Mình già đến thế à? Tôi ngã người ra sau một cách khoa trương mà quên rằng mình đang ngồi trên tảng đá giữa sông. Mông ngay lập tức trượt xuống. Hồng rồi! Khi tôi thấy mình gần như ngang với mặt nước thì cảm thấy cơ thể không trượt xuống nữa. Mở mắt ra nhìn, thấy một cánh tay bị NamCung Việt giữ chặt. Anh ta đang nhào người ra, tóm lấy cánh tay tôi. Cũng tốt, cũng tốt, có ý nghĩa. Tôi nhàn nhai cười.

Một giọt nước từ mái tóc Nam Cung Việt rơi xuống, thuận theo cái cảm kiên nghị xuống đến vai rồi cứ thế chảy xuống dưới. Ánh mắt tôi cũng nhìn theo đường đi của giọt nước ấy, từ bộ ngực săn chắc cho đến cơ bụng rắn rỏi một cách vô thức. Vì đang dùng sức nên các cơ bắp trên người anh ta đều chặt căng, tràn đầy sinh lực...

“Người anh đúng là không còn gì để chê.” Tôi buột miệng. Nam Cung Việt nhú mắt, rồi cười như thể phong hoa tuyết thế. Tôi thấy đầu óc quay cuồng, người tiếp tục ngã về phía sau...

“Ừm” một tiếng lớn, tôi ngã nhào xuống nước. Xời! Cái tên Nam Cung Việt này không ngờ dám buông tay thật.

Trêu ghẹo phụ nữ là vô liêm sỉ, trêu ghẹo các anh đẹp trai là dửng dưng còn trêu ghẹo Nam Cung Việt thì sao? Có ví dụ ướt đầm nước trước mắt, đây gọi là làm việc mà không qua não.

Nói cho cùng Nam Cung Việt cũng tầm tạm, ít nhất thì lúc tôi trèo lên, người ta cũng đưa cho tôi một cái áo khô để khoác. Còn tôi suy nghĩ chẳng có gì là trong sáng, mặc đồ của người ta, không những không cảm ơn. trong đầu lại nghĩ: quần lót vẫn ướt mà mặc luôn quần dài vào, anh ta không khó chịu sao?

Có lẽ vì thấy quần áo tôi ướt nhẹp, sợ tôi bị cảm nên Nam Cung Việt kẹp lấy người tôi rồi lao một mạch về hướng nhà họ Giang. Cả quãng đường tôi chỉ thấy tiếng gió ù ù bên tai. Một lần nữa dùng nước dãi biểu thị lòng ngưỡng mộ với trình độ khinh công của người cổ đại. Nhưng, NamCung Việt. Tao sao anh không ôm hoặc công tôi? Kể cả anh vác tôi trên vai như đêm đó. Dù sao thế cũng đỡ hơn anh coi tôi như một cái bao tải mà kẹp dưới cánh tay thế này. Ôm, chứng tỏ sự dịu dàng của một hiệp khách. Công, ít nhất cũng chứng tỏ trong sáng. Còn kẹp? Haiz, chỉ có thể chứng tỏ tôi rất mất mặt.

Chương 19

Người dịch: qiuhe & Yuuri

Vnthuquan. net

Về đến phòng mình, quần áo tôi đã khô rồi, được, nếu kiên trì một chút, tôi thấy không cần thay, tự động sẽ khô thôi. Thấy Nam Cung Việt quay về phòng hắn, tôi vội cài các cửa bên trong phòng mình, để phòng kẻ gian, để phòng trộm cắp, để phòng Thừa Đức!

Sau đó, quay đầu vội cởi bộ quần áo ướt nhẹp, lúc này nằm trong chăn ấm là sướng nhất! Tôi cởi ra hết chỉ còn lại cái yếm trên người, vén màn giường nhảy lên, miệng còn thì thầm nói: Tôi buông màn xuống khi nào vậy?

Leo lên xong tôi liền hồi hận, đúng là chăn nóng, nhưng mà, nhưng mà tên Thừa Đức đó đang ở trong giường ngồi dựa tường! Ánh nến xuyên qua màn giường hắt lên mặt hắn, có chút kỳ lạ. Trời ạ! hắn còn lại cười.

Tôi nghĩ mình hiện tại cho dù nhìn thấy ma cười với tôi còn hơn miễn cưỡng nhìn thấy Thừa Đức.

Giọng tôi thanh thanh, không có dấu vết chán bị kéo cao lên, hướng về phía Thừa Đức gật đầu cười, “Hi hi! Rất đúng lúc!” Tôi choáng váng, tôi không phải sợ ngáy người ra, khẳng định nói với người nửa đêm trốn trên giường tôi “Rất đúng lúc!” Anh nói xem nếu ta bây giờ gọi to NamCung Việt, có thể có ích?

Thừa Đức nhìn tôi nhếch mép, mặt cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Còn biết trở về sao?”

Tôi liền gật đầu. Không phải chứ? Cảm giác này sao giống ông chồng nửa đêm thẩm vấn bà vợ vậy? Xác định tên Thừa Đức này là không phải có vài sai lầm sao? Tôi đột nhiên cảm thấy tự tin một chút, người có thể làm gì ta? NamCung Việt có thể ở sát vách, ta không tin người có thể giết ta bây giờ! Nghĩ đến đây, tôi không cảm thấy sợ ưỡn thẳng lưng.

Tên Thừa Đức đó nhìn từ vẻ mặt thiếu tự tin của tôi xuống tới cái lưng thẳng tắp, đột nhiên cười thành tiếng, cười nói: “Đừng ưỡn nữa, ưỡn nữa thì ngực vẫn thẳng như vậy, cùng lắm thì.”

Tôi choáng váng! Tư tưởng tên này thật hạ lưu!

“Hi hi!” tôi gượng cười, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Thừa Đức không nói, nhưng đột nhiên leo xuống giường, tôi liền co chân lại nhường cho hắn, tên này ngồi bất động bên mép giường, tôi niệm trong lòng: A Men, hy vọng tên ôn thần này đi nhanh dùm!

“Cô hay là rời khỏi đây đi! Nếu muốn du ngoạn, tôi cho người đưa cô đi, cho cô một thân phận đảng hoàng, cũng tốt hơn cô cười lừa đi khắp nơi!” Thừa Đức bỗng nhiên nói, không đầu không đuôi, làm tôi ngỡ người ra, tôi hít hít mũi, nghĩ điều nghe được phải chăng là có mùi vị âm mưu gì. Thừa Đức nhìn phản ứng của tôi, đột nhiên nói: “Bỏ đi, coi như tôi không có nói.”

Tôi gật gật đầu.

“Đã cởi thì phải cởi ra hết chứ, mặc đồ ướt mà ngủ sẽ bệnh đó.” Thừa Đức nói.

Tôi ngệt mặt gật đầu, Thừa Đức quay đầu lại nhìn tôi một cái, đứng lên, đi đến cửa sổ mở cửa, tay vịn bệ cửa nhảy ra ngoài, tại sao người ta đều thích đi bằng cửa sổ? Tôi thấy khó hiểu. Trước tiên không quan tâm nhiều như thế, tôi vội leo xuống giường hai ba bước lên đến trước cửa sổ, vừa muốn khép cửa lại, lại thấy tên Thừa Đức đó đã xoay người lại, đang giật mình nhìn tôi. Tôi vội vịn khung cửa, gượng cười, nhẹ nói: “Đi thông thả!”

Thừa Đức cười gượng, lắc đầu bỏ đi. Tôi vừa thấy hắn đi xa, sợ hắn đổi ý, vội vàng khép cửa, cài lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay về giường. Vừa tính ngủ, lại cảm thấy cái yếm trên người quả nhiên ướt nhẹp khó chịu, ngủ trần trụi thì ngủ trần trụi! Tôi cởi trần bò vào trong chăn, trong này vẫn còn ẩm, không biết là hơi ẩm của Thừa Đức hay là của tôi, trong lúc nhất thời, tôi ngỡ người ra.

Buổi sáng thức dậy, lại phát hiện đầu giường có nhiều váy áo nữ màu hồng nhạt, nhìn lại cửa sổ cũng đều hoàn hảo, thật là chóng mặt chết được! Đây có thể thật là chuyện lạ mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt hơn nhiều! Tôi nhìn bộ quần áo đẹp này, nhìn nhìn lại bộ nam giới xám xịt kia, lập tức có mới nói cũ, không phải tôi đố mắng, bộ đồ hôm qua vẫn chưa sạch, mặc vào sẽ sinh bệnh.

Mặc quần áo mới vào, Mãnh An Dương tên tiểu tử gốc đó lại có vẻ mặt kinh ngạc, tôi liếc nó một cái, nói: “Đừng nói nhảm nhiều như vậy!” tên tiểu tử gốc Mãnh An Dương đó quả nhiên khép miệng lại. Tôi lên nhìn Nam Cung Việt, mặt không chút thay đổi, một chút cũng không biểu hiện vẻ kinh ngạc với bộ đồ mới tôi mặc, chẳng lẽ là của hắn đưa.

Bên vô đài chạm mặt tên Thừa Đức đó, tên đó không ở dưới xem, mà ngược lại chạy đến xem ngồi cùng với bọn Giang An Bang. Lâm Y Y vẫn bộ đồ trắng, ngồi bên cạnh Thừa Đức, nhìn chúng tôi bên này một cái, khẽ tai nói với Thừa Đức cái gì đó, Thừa Đức mỉm cười gật đầu, hướng theo ánh mắt của Lâm Y Y cũng nhìn qua chúng tôi bên này, thấy tôi đang nhìn bọn họ, còn mỉm cười gật đầu ra hiệu với tôi.

Hừ! Đôi gian phu dâm phụ này, không biết đang nói xấu chúng tôi cái gì, tôi lườm Thừa Đức một cái, ngoáy đầu đánh cược với Mãnh An Dương, hai người trên đài lần này tương đối nhanh nhẹn, rất nhanh đã hạ được một người. Mãnh An Dương thắng, vênh vác tự đắc lấy một nén vàng trong tay tôi, còn nhìn tôi khiêu khích. Tôi không để ý nó, ánh mắt lướt nhanh đến thượng khách trên đài, tên Thừa Đức đó không biết nói đang nói nói gì bên tai của Lâm Y Y, chỉ thấy sắc mặt Lâm Y Y ửng đỏ, khóe miệng hiện lên vẻ mặt thẹn thùng, ngay cả tay đều bắt đầu vịn vịn khăn tay.....

Đây là làm gì vậy? Hiện trường biểu diễn cái gì? Ngay cả chút ảnh hưởng cũng không quan tâm? Tôi bĩu môi, xoay người định gọi NamCung Việt cũng nhìn thấy vẻ mặt lẳng lơ của “Y Y cô nương” của anh ta,

nhưng vừa xoay người lại phát hiện Nam Cung Việt lúc này còn ở đây _____ không có!

“Nam Cung Việt đi đâu rồi?” Tôi hỏi Diệp Phàm, Diệp Phàm đang nhìn chăm chú chỗ ngồi thượng khách, nghe tôi hỏi nó, nhìn nhìn xung quanh, cũng về mặt hoài nghi lắc đầu.

Tôi lại cẩn thận tìm xung quanh, vẫn không có người, đang tính đi chỗ khác tìm, thì thấy Nam Cung Việt từ xa đi lại. “Anh đi làm cái gì vậy? Cũng không nói một tiếng, làm sao làm hộ vệ cho người ta?” Tôi có chút không vui, đi đâu cũng không nói một tiếng, nếu tên Thừa Đức đó đến bắt nạt tôi thì làm thế nào? Tôi lướt nhanh lên đài, dĩ nhiên, bây giờ tên đó không rảnh để gây phiền phức với tôi.

Nam Cung Việt cũng không nói, kéo tay tôi đi ra ngoài, Mãnh An Dương nhìn thấy, liền kéo Diệp Phàm ở phía sau theo cùng. Ra đến bên ngoài không có ai, tôi vung tay khỏi NamCung Việt, hỏi: “Rốt cuộc thế nào vậy?” Nam Cung Việt ngừng lại, lấy trong ngực ra một mảnh da dê, mảnh da dê này thấy có một đoạn ghi chép, có chút hư hại, trên mặt vẽ vài ký hiệu sông ngòi, núi, trên góc còn biết 3 chữ màu đen.

“Bản đồ kho báu?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Nam Cung Việt gật đầu, nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Cô biết chứ?”

Choáng váng, vừa nhìn thấy hình vẽ này, ngoài 3 chữ này ra thì còn có thể có gì nữa chứ? đoán mò cũng đúng.

“Trộm về hả?” tôi hỏi, Nam Cung Việt gật đầu. “Trộm bản đồ thường không phải là buổi tối mới đi sao?” tôi hỏi. Chiều trên tivi đều là nhân trời tối ra tay mà, Sao anh ta dám đi trộm ban ngày?

Việc trộm đồ này, tên Nam Cung Việt này tại sao lại muốn làm quang minh chính đại như vậy? Về mặt tôi không khỏi nhìn Nam Cung Việt nghĩ ngợi. Mãnh An Dương kéo Diệp Phàm đuổi theo ở phía sau, tôi đưa tấm bản đồ da dê cho Mãnh An Dương, nó cũng kinh ngạc. Diệp Phàm cầm tấm bản đồ trong tay Mãnh An Dương, xem xét tỉ mỉ, sắc mặt cũng thay đổi.

“Cái này trộm ở đâu vậy?” tôi hỏi.

“Trong thư phòng của Giang An Bang.” Nam Cung Việt đáp, “Hắn cho rằng người khác sẽ ra tay vào buổi tối, tôi cứ ban ngày mà ra tay.”

Tôi dù sao cũng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, Diệp Phàm vẫn ngây người ra với tấm da dê, tôi hỏi: “Diệp Phàm, sao vậy? Có gì không ổn hả?”

Diệp Phàm ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, đưa tấm da dê cho tôi, nhẹ nhẹ lắc đầu.

Đứa bé này có chút kỳ lạ, mấy ngày nay sống với nó mà nói, làm sao cũng không cảm thấy nó không chỉ đơn giản là một tiểu ăn mày, hơn nữa hôm nó thấy nó và Mãnh An Dương đánh nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều rất ra dáng, rõ ràng là người có học qua võ công. Nghĩ đến đây, hai tay tôi đặt nhẹ lên vai nó, nhẹ giọng nói: “Diệp Phàm, em có chuyện gì giấu chúng tôi, đúng không?”

Người Diệp Phàm dao động, giật mình nhìn tôi.

“Em biết chúng tôi đều là bạn em mà, giữa bạn bè với nhau nên thành thật, không phải sao?” tôi cười, chỉ chỉ Nam Cung Việt, nói tiếp: “Nam Cung Việt là hiệp khách hành tẩu giang hồ, tên tiểu Mãnh An Dương này bỏ nhà ra ngoài...”

“Tỷ!” về mặt Mãnh An Dương không phục, rõ ràng nó không đồng ý với đánh giá của tôi. Tôi khoát tay ngăn lời tiếp theo của nó, nói tiếp: “Mà thân phận của chị là đặc biệt nhất, chị là một công chúa đào hôn (1). Em xem, thân phận của chúng tôi đều không giấu em, còn em thì sao?, Diệp Phàm.”

Thật ra thân phận của tôi chưa hề nói qua với Diệp Phàm, nhưng Mãnh An Dương đều đã biết, thì cái miệng nó vốn rộng mà, nó không thể không nói với Diệp Phàm?

Quả nhiên sắc mặt Diệp Phàm có chút dao động, cắn môi dưới cúi đầu, tôi im lặng đợi nó trả lời. Sau một lúc lâu, nó ngẩng đầu lên, trong mắt đã lấp lánh nước, thấp giọng nói: “Sở Dương tỷ, thân phận của muội không thể nói cho mọi người biết, nhưng xin mọi người hãy tin muội, muội từ trước giờ không có lỗi với mọi người. Giang An Bang không phải người tốt, hắn tổ chức đại hội võ lâm này tuyệt đối không có ý tốt.

Lòng tôi hoảng sợ, lời nói này của Diệp Phàm là ý gì? Nó sao lại biết chuyện của Giang An Bang? Tôi ngoái đầu nhìn Nam Cung Việt, Nam Cung Việt khoanh tay trước ngực đứng đó, hơi nhíu mày, nói: “An Dương, đệ và Diệp Phàm quay về trước, bốn người chúng ta ra ngoài cùng lúc sẽ khiến người khác sinh nghi, huynh và Sở Dương đi xem xét lần nữa.”

“Đại ca, đệ và huynh đi, để Sở Dương và Diệp Phàm quay về trước.” Mãnh An Dương nói.

Nam Cung Việt không nói gì, lạnh lùng nhìn Mãnh An Dương một cái, đe dọa làm Mãnh An Dương liền ngậm miệng lại, nghe lời kéo Diệp Phàm cùng đi.

Nhìn bóng họ đã đi xa, tôi hỏi Nam Cung Việt: “Chúng ta phải đến thư phòng của Giang An Bang xem xét à?”

Nam Cung Việt gật đầu, tôi lập tức có chút hưng phấn, nén thấp giọng nói: “Không cần chờ đến tối thay y phục dạ hành đi sao?”

Trên tivi đều chiếu như vậy, đáng tiếc là tôi không biết khinh công, nhảy qua tường không được.

Nam Cung Việt liếc tôi một cái, nói: “Cô thấy trong hậu viện có người không?” tôi nghe vậy nhìn tứ phía, đến đây lâu rồi, vẫn không thấy bóng người.

Tôi lắc đầu, đoán chừng lúc này ngay cả bọn đầy tớ đều ở phía trước hầu hạ rồi.

“Vậy tại sao còn phải đợi đến tối?” Nam Cung Việt hỏi.

“Đúng ha, vậy tại sao còn phải chờ đến tối?” tôi lặp lại, nhưng trên tivi đều chiếu như vậy, sao lại trách tôi?

Nơi ở của Giang gia thật đúng là không nhỏ, theo Nam Cung Việt đến trước bên ngoài bức tường, anh ta bắt động.

Tôi ngẩng đầu nhìn bức tường cao cao đó, lại ngoái đầu nhìn Nam Cung Việt bên cạnh, lập tức chạy nhanh đến nhảy lên lưng Nam Cung Việt, ôm cổ anh ta nói: “Nhảy vào đi!” dù sao cũng không thể để anh cặp nách tôi dưới cánh tay anh lần nữa, tôi nói thầm.

Nam Cung Việt công tôi nhún người nhảy lên, vượt qua tường che, rơi vào trong sân, lách người mấy cái thì đã ở bên ngoài thư phòng của Giang An Bang, quả nhiên trong sân không có đầy tớ, Nam Cung Việt mang theo tôi quang minh chính đại đi lên hành lang trước thư phòng. Tôi nhìn cửa sổ trước thư phòng thì có chút ngần ngại, phải xem kỹ mấy cái cửa sổ một lần mới được, tôi vui vẻ.

“Sao vậy?” Nam Cung Việt thấp giọng hỏi.

Tôi chỉ mấy cái lỗ lớn nhỏ bằng đầu ngón tay trên cửa sổ, thấp giọng nói: “Anh xem anh đều không phải là người đầu tiên, người ở đây đều không biết đến mấy bận rồi.”

Nam Cung Việt nhìn theo ngón tay tôi, xem kỹ mấy cái lỗ, có lớn có nhỏ, có to có hẹp, có cao có thấp, mới xem thì không phải do một người gây ra. Xem ra trên tivi cũng không phải đều gạt người, tối thiểu buổi tối mọi người đến đây trộm đồ đều dùng cách này. Nhưng tôi cũng khó hiểu, tại sao nhưng người đến sau cứ phải chọc thêm lỗ mới? Dùng lỗ mà người đến trước để lại không được chắc? Mọi người xem, cái giấy dán cửa tốt thế này mà bị chọc lỗ chỗ chẳng khác gì cái lưới. Chẳng lẽ do cao độ không thích hợp

Tôi ở đây nghĩ ngợi lung tung, Nam Cung Việt sầm mặt, nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, kéo tôi đi vào. Thư phòng thì không nhỏ, nhưng bày trí cũng bình thường, tôi cũng vứt bỏ ý nghĩ muốn nhân tiện lấy chút đồ đi.

“Tìm thấy miếng da dê ở đâu?” tôi hỏi.

“Trên tường sau kệ sách có một ô ngấm.” Nam Cung Việt nói. Tôi không khỏi có chút khâm phục, xem xét tỉ mỉ kệ sách, được rồi! Nam Cung Việt anh tài thật! Chỗ bị che khuất vậy mà cũng có thể tìm được, nhưng nói thế nào, giống hệt trên tivi chiếu cũng có rất nhiều thứ được giấu sau kệ sách.

Ánh mắt vô tình lia đến một bức tranh bên cạnh kệ sách, bức tranh là một người ngồi đánh đàn dưới cây tùng. Tôi tiện tay vén bức tranh xuống, lại phát hiện sau bức tranh có một ô ngấm, Nam Cung Việt cũng

phát hiện, vội mở ô ngầm ra, mở ra vừa thấy thì cả hai đều há hốc mồm, choáng váng! Bên trong còn có một tấm da dê cũ nữa!

Tôi lấy ra, đối chiếu với tấm Nam Cung Việt cầm trong tay, giống như khuôn đúc, tôi choáng váng, đây cũng là bản đồ kho báu ư? Cái này rốt cuộc có bao nhiêu? Tôi nhìn NamCung Việt, muốn biết ý của anh ta.

“Tìm lại, xem coi trong phòng còn nữa không?” anh ta thấp giọng nói.

Cuối cùng, kết quả tôi và Nam Cung Việt lục lại là: trên tường có tổng cộng phát hiện 6 ô ngầm, trên vạc giường có hai cái, dưới đất có năm cái, trên nóc nhà 4 cái, tổng cộng 17 tấm bản đồ da dê! Đủ làm 10 đôi ủng nhỏ bằng da dê.

Nhìn một đồng bản đồ được lục ra, tôi suýt chút nữa bật cười lớn, nhưng nhìn sắc mặt của Nam Cung Việt mà đành nhịn, không dám làm bừa. Ký hiệu trên mỗi tấm bản đồ đều giống nhau, Giang An Bang này rốt cuộc là ý gì đây? Chúng ta ở đây lục ra được ít nhất hai mươi tấm, còn không biết có bao nhiêu lần trộm như vậy. Thế nào? Định cho mỗi người một phần? Vậy còn tạo ra đại hội vô lâm chi nữa?

“Tôi thấy bản đồ kho báu này mười tấm thì tám chín tấm là giả rồi!” tôi nói.

Nam Cung Việt gật gật đầu, thấp giọng nói: “Giang An Bang làm vậy để làm gì chứ? Nếu không phải cô nói, tôi cũng không nghĩ đến quay lại đây xem xét, lúc trước chắc cũng không ít người đi trộm cái gọi là bản đồ kho báu này, nhưng tại sao không nghe thấy động tĩnh gì nhỉ?”

“Chả lẽ bản đồ này là kế nghi binh? Còn bản đồ thật thì ở chỗ khác?”

Nam Cung Việt không nói, cúi đầu nhìn kỹ một chút tấm bản đồ, “Những chỗ đánh dấu trong bản đồ này dường như cách đây không xa, nếu bản đồ này là giả, tại sao không đánh dấu xa một chút? Đánh dấu một nơi gần thế này, người đi xem không biết là giả sao?”

Đúng đó, tôi cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao phải chuẩn bị bản đồ giả nhiều như vậy? Giống như là chờ người khác đến trộm đi vậy, trừ phi _____

“Bản đồ này là cố ý dẫn một người đến một nơi!” tôi kinh ngạc nói. Dường như Nam Cung Việt cũng nghĩ đến nơi này, gật đầu nói: “Không sai, một nơi ở ngoài Uyển Thành, e rằng nơi đó đã có người ở đó đợi chúng ta rồi.”

“Vậy chúng ta có cần đi xem qua không?” tôi hỏi.

Nam Cung Việt hơi do dự một chút, nói: “Tôi tự đi, cô quay về trước ở cùng với bọn An Dương đi.”

“Cho tôi cùng đi với!” tôi năn nỉ. Sự việc kích thích vậy, tôi sao có thể không đi cùng chứ? nhìn Nam Cung Việt chẳng có ý động dậy gì, tôi lại đe dọa: “Anh cũng biết rồi, Lạc Thiên chính là tam hoàng tử của Ngõa Lạc - Thừa Đức, hẳn cả ngày như là mèo rình chuột cứ rình ta vậy, anh yên tâm bỏ lại tôi một mình ở đây sao? Nếu tôi bị hấn bắt về, anh trả lời với Thẩm lão đầu thế nào?”

Nam Cung Việt vừa nghe tôi nói lời này, đột nhiên trở mặt, lạnh lùng cười nói: “Thừa Đức nếu muốn bắt cô thì đã bắt rồi, tuyệt đối sẽ không đợi đến bây giờ. Hơn nữa tính ra việc cô bị hấn bắt về thì có liên quan gì với tôi? Tôi lại không nợ Thẩm lão đầu cái gì, giúp cô chẳng qua là tình cảm, không cứu cũng là bổn phận, Chẳng lẽ cô biến thành cẩu bì cao được?” (2)

Tôi té xỉu, lời nói của Nam Cung Việt suýt làm tôi nghẹn thở lời nói của Nam Cung Việt làm tôi bị sốc, tí nữa thì nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên (3), sững sờ hồi lâu không nói ra lời. Anh ta sao nói trở mặt thì trở mặt, tôi trêu chọc anh ta cũng đã trêu chọc rồi, tôi sao có thể thành thuốc cao bôi trên da chó chứ? Tôi tính đầu ra đây không phải ném qua hai miếng đậu phụ của anh ta sao?

Tôi ù ù cạc cạc nhìn Nam Cung Việt. Con người này của ta mà, lúc vô sự thì cái miệng đều nhanh hơn ai khác, nhưng khi mà tức giận cực độ, ngay cả lời cũng nói không ra được.

Nam Cung Việt tránh ánh mắt của tôi, xem tấm bản đồ da dê, xem đi, xem đi, tôi thấy anh không thể nhìn ra đồng nhân dân tệ rồi! Càng nghĩ càng tức! Anh kéo cái gì chứ, tôi không tin thiếu tên đồ tể anh à không, thiếu NamCung Việt bán thịt anh tôi phải gặm lông heo.

Nam Cung Việt không quan tâm đến tôi, bắt đầu bỏ từng tấm bản đồ về chỗ cũ. Tôi không nói gì, ào ra ngoài, quẹo qua hành lang đến bên bức tường tôi lại gặp khó khăn, dựa vào thân thủ này của tôi cũng không ra được, chẳng lẽ vẫn phải nghênh ngang đi ra từ cửa chính của người ta ư?

Lúc này, tôi mong muốn mình cũng có thể giẫm chân nhảy lên, nhưng mà bản thân một thanh niên tân thời đã trải qua 9 năm giáo dục bắt buộc, dạng khinh công này từ góc độ vật lý học căn bản là không phù hợp với nguyên lý cơ học. Người xem ra có nhảy lên, người cũng chỉ có thể thấp trên 3 phân, vẫn là lên không được.

Tôi đang mâu thuẫn, Nam Cung Việt từ phía sau lại. Tôi quay đầu hướng cửa chính đi, bị hấn tóm lại, dưới chân trống không, người đã bị hấn bế tôi lên, còn chưa đợi tôi vùng vẫy, hấn đã bế tôi nhảy ra ngoài tường.

“Buông ra! Đừng chạm vào miếng cầu bì cao được gỡ không ra!” tôi thấp giọng tức giận nói.

Nam Cung Việt cười lắc đầu, vẫn y nguyên bế tôi nhanh bước đi.

“Buông ra!” tôi tức điên lên, quát to. Nam Cung Việt thích thú, còn nghe lời thả tay thật, nhưng lại không để tôi trên đất, mà dùng sức ném tôi lên không trung, mà còn thấy cây hải đường nở rực rỡ ở nhà bên cạnh.

“A_____” tôi sợ hãi hét chói tay, không phải tôi nhất gan, chỉ là từ sau khi tôi năm tuổi cha tôi cũng không dùng sức ném tôi cao thế này, mà NamCung Việt ném tôi vẫn không phải là độ cao thông thường. Mắt nhìn thấy mặt đất càng lúc càng gần, tôi hét lớn lên, Nam Cung Việt lại một phen bế tôi lên, cười xấu xa hỏi: “Còn thả nữa không?” (haha hai tên này đúng là... ^^)

Trái tim tôi vẫn ngừng lại trong cổ họng mắt không nhìn xuống, cho nên tạm thời không có cách gì trả lời câu hỏi của Nam Cung Việt, chỉ biết ôm chặt cổ anh ta, đánh chết cũng không buông. Nam Cung Việt chỉ cong khoe miệng cúi đầu nhìn tôi, khuôn mặt đỏ ửng lên, lòng tôi bỗng nhiên luống cuống, tôi cúi đầu không nhìn anh ta, thoáng chốc thời gian như ngừng lại.

Một lúc lâu sau tôi mới bình tĩnh lại, không quên trừng mắt hung dữ với anh ta một cái, vùng xuống đất, khi xuống được rồi tôi không quên đạp mạnh lên chân anh ta một cái, sau đó mới phui phui quần áo của mình. Bên cạnh có người đi qua, vô cùng kinh ngạc nhìn hai chúng tôi, tôi đỏ mặt, quay người vội vàng đi vào trong võ đài. Lúc đến xung quanh võ đài, đứng lúc thấy Mạnh An Dương và Diệp Phàm đứng đó đợi chúng tôi, nhìn thấy chúng tôi, hai chúng nói đều chạy lại.

Kể sơ lược tình hình trong đó cho bọn nó, Diệp Phàm nói mấy nhân vật quan trọng trên võ đài đều không động chỗ, xem ra hấn là chưa biết sự việc phía sau của chúng tôi.

Nam Cung Việt nhìn tôi một cái trước, sau đó đó quay đầu qua Mạnh An Dương nói: “Mọi người ở đây, huynh đi một mình xem xét, khoảng chừng tối sẽ trở về. Mọi người tự cẩn thận, đừng rời đám đông, nhớ kỹ chỗ nào náo nhiệt thì đi chỗ đó, chắc là sẽ không có chuyện gì.”

Đức hạnh (4)! Muốn nói thì nói trực tiếp với tôi không được sao, còn phải nói với Mạnh An Dương để cho tôi nghe. Tôi bĩm môi, trong lòng lại nghe mát dạ, quay đầu đi xem đấu võ trên đài.

Nam Cung Việt dặn dò vài câu thì lách mình đi, tôi và bọn Mạnh An Dương chen người đến phía trước, tiếp tục canh bạc hôm qua. Thật ra ba người chúng tôi đều có chút căng thẳng, cho nên mới càng phải tìm vài sự việc khác để thay đổi sự chú ý một chút. Tôi và Mạnh An Dương hét to, thu hút sự chú ý dồn dập của mọi người.

Chú thích:

(1) - Đào hôn : chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc, trước ngày cưới bỏ nhà trốn đi.

(2) - Cầu bì cao được: là một loại thuốc dùng để giảm đau, giảm sưng của Trung y, có nghĩa bóng là món hàng dùng để lừa bịp người khác.

(3) - Nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên có nghĩa là chết đi sống lại, trong đạo Phật, thế giới mỗi khi kinh qua một kiếp nạn đều có một vị Phật xuất thế, ra đời. Xuất thế nghĩa là sinh, thăng thiên nghĩa là tử.

(4) - Đức hạnh : thường mang nghĩa xấu. Châm biếm lời của người nói, biểu thị đáng vẻ nhìn không được của một người, như cử chỉ, hành động, tác phong v.v... Ở đây ý của Sở Dương mang nghĩa châm biếm lời nói của NamCung Việt.

Chương 20

Người dịch: giuhe & Yuuri

Vnthuquan. net

Vừa cá độ xong một trận với Mạnh An Dương, bên cạnh đột nhiên có người đáng vẻ như nô bộc tiến đến, cười hì hì: “Cô nương, cô nương.”

Tôi nhìn sang, anh ta vội thi lễ, nói: “Lạc thiếu hiệp thấy cô nương cùng Mạnh tiểu gia chơi vui vẻ cũng muốn tham gia cùng.”, nói rồi hay tay bưng một cái hộp vải không to lắm lên.

Tôi đón lấy, mở ra xem, “cách” một tiếng rồi vội vã đóng lại, nhìn xung quanh vẻ phòng bị. Thượng Đế ơi, chẳng trách năm chịch, đây ắp một hộp vàng.

“Anh ta muốn tham gia kiểu gì?”, tôi hỏi.

“Lạc thiếu hiệp nói cùng cô nương cá độ là được. Thiếu hiệp cá cô nương thắng.”

Tôi nhìn về phía khán đài. Tên Thừa Đức vừa hay cũng nhìn về phía tôi, cười một cách ôn hòa cứ như thể nghe thấy tiếng nói chuyện chỗ tôi, lại còn gật gật đầu nữa. Hừ! Đúng là biết cách giả làm quân tử.

Tôi nhìn tên ngốc Mạnh An Dương có tính cân đem bán cũng chẳng được cái giá này thì bảo cậu ta lấy gì cá độ? Bỗng nhiên tôi hí hửng, Phùng Trần Sở Dương tôi có nguyên tắc từ khi nào chứ? Với tên đây thì cần đến chữ tín không? Tôi cứ gặp vận đen, thua hết cả hộp vàng của anh ta đấy. Anh ta làm gì được?

“Được rồi. Người quay về nói ta đồng ý cá độ giúp.”

Người đó nghe xong vội đi bẩm lại với Thừa Đức. Tôi giật giật tay áo Mạnh An Dương, hạ giọng nói: “Vụ buôn bán lớn đến rồi...”

Chờ đến gần tối, tôi và Mạnh An Dương hò hét khàn cả tiếng. Tôi không những trận nào cũng thua, mà còn thua một cách sung sướng. Từ sớm đã giao ước với Mạnh An Dương, chỗ vàng đó cậu ta ba tôi bấy.

Tôi cầm hộp vải lên ra hiệu với Thừa Đức. Lúc anh ta nhìn tôi còn nhún vai tỏ vẻ không có cách nào, úp ngược cái hộp lại cho anh ta xem, nói rằng thua hết rồi.

Không ngờ Thừa Đức cười như ánh mặt trời rực rỡ, nghiêng người nói với thủ hạ ở bên cạnh mấy câu. Người đó gật gật đầu rồi chạy về phía tôi.

“Sở cô nương, Lạc thiếu hiệp nói thua cũng không sao, chúng ta không thiếu tiền.”, nói rồi lại đưa một hộp vàng nữa.

Tôi bỗng thấy mình như đang bị lừa. Tên Thừa Đức này chơi mình? Chỗ vàng này đối với anh ta chỉ là chuyện nhỏ, hóa ra anh ta bỏ tiền xem khỉ mua vui. Còn con khỉ tôi đây lại diễn trò không ngơi nghỉ, hét khàn cả tiếng.

Tôi lại quay đầu về phía Thừa Đức, thấy nụ cười trên gương mặt áysao mà đều thế!

Tôi lập tức giật lấy hộp vàng trên tay gia nhân, giần từng tiếng một: “Nói với anh ta, lại hết rồi. Còn bao nhiêu đem hết đến đây!”

Tên gia nhân này tuy ngạc nhiên, nhưng vẫn chạy lại chỗ Thừa Đức, thì thầm vào tai anh ta mấy câu, chỉ thấy Thừa Đức lại nhìn về phía tôi. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lại, còn anh ta chỉ cười, khẽ lắc đầu.

Cho tới bữa tối, Nam Cung Việt vẫn chưa quay lại. Mạnh An Dương sắp kiểm chế không được nữa. Thật ra tôi cũng rất hoang mang lắm nhưng biết mình lúc này tuyệt đối không được rối loạn, dù sao trong ba người mình cũng là lớn nhất.

Tôi ra sức an ủi bản thân: người đẹp trai như Nam Cung Việt cho dù xuất hiện trong tiểu thuyết kiếp hiệp hay tình cảm tuyệt đối chỉ có thể làm nhân vật chính, không có đoạn tình cảm kinh thiên động địa, quỷ thần rơi lệ với nữ nhân vật chính thì đúng là có lỗi với bạn đọc, có lỗi với tác giả, càng có lỗi với cái họ Nam Cung. Hoặc cùng lắm thì cũng phải có một cảnh nóng với nữ chính chứ. Đằng này tôi mới sờ được hai miếng đậu phụ mà anh ta đi đời nhà ma thì có công bằng cho tôi không? Hơn nữa tên này lúc sáng mới khen đều tôi là cầu bì cao được, bây giờ mà biến mất thật thì càng không công bằng.

Đương nhiên những suy nghĩ trên chỉ thiết lập theo giả thuyết “Phùng Trần Sở Dương là nhân vật nữ chính”, vấn đề bây giờ ở chỗ tôi có phải nữ chính không? Nếu phải thì có thể loại nữ chính gốc ghê tởm thể này không?

Đinh tiểu tiên chết tiệt, đối xử không công bằng!

Bên đó chưa có tin tức gì của Nam Cung Việt thì bên này lại có chuyện: Diệp Phàm biến mất rồi.

Mãnh An Dương, Diệp Phàm, tôi, tổng cộng ba người mà cả nửa ngày sau mới phát hiện ra thiếu mất một người! Tất cả là tại tên Mãnh An Dương nói không có phút nào ngừng. Cậu chàng đúng là bỏ nhà ra đi? Không khéo là bị đuổi ra khỏi nhà thì đúng hơn?

Lúc nào cũng là Mãnh An Dương mở miệng, còn Diệp Phàm chỉ ngồi im lặng nên không gây chú ý lắm, cho nên đến tận lúc Mãnh An Dương ngừng nói do khô cổ thì tôi mới phát hiện ra Diệp Phàm đã biến mất.

Diệp Phàm tuy còn nhỏ nhưng không phải là đứa trẻ không biết cái gì quan trọng cái gì không nên việc cô bé biến mất chắc chắn không phải ham chơi giống những đứa trẻ khác.

“Không thấy con dao con trong túi đồ của tôi nữa.”, Mãnh An Dương hốt hoảng, nói cho cùng vẫn còn là đứa trẻ, không che giấu được cảm xúc trên khuôn mặt non nớt.

Đứa bé chết tiệt này, đi cũng chẳng thèm nói câu nào. Không biết chạy đâu nữa? Tôi hơi lo, mất cô bé lúc sáng còn ngân ngấn nước, rồi khi nói tới Giang An Bang, mặt không giấu được vẻ hận thù, rõ ràng mối quan hệ giữa cô bé và Giang An Bang không hề đơn giản.

Một đứa trẻ sống ở miếu hoang, chưa đầy mười tuổi nhưng lúc nào cũng trầm ngâm tư lự. Sao tôi lại có thể quên tìm hiểu xuất thân của cô bé? Không hiểu tôi bận làm những gì nữa? Ở cái thế giới này, cả ngày tôi nghĩ những gì?

Đột nhiên thấy rất hối hận.

Tôi đi đi lại lại không ngừng, nghĩ bây giờ không biết nên làm sao? Nam Cung Việt vẫn chưa về, Diệp Phàm lại biến mất, mọi việc sao cứ đến dồn dập thế này?

“Tôi đi tìm cô ta!” Mãnh An Dương nhảy từ trên ghế xuống định chạy ra ngoài. Tôi vội kéo lại, nói: “Cậu đi đâu tìm? Cái nhà lớn thế này, người đông như thế, cậu định tìm kiểu gì?”

“Diệp nha đầu lấy dao của tôi. Cô ta đến tôi cũng không đánh lại được, cầm dao rồi càng nguy hiểm. Nếu cô ta định làm chuyện gốc ghê tởm thì sao?”. Mãnh An Dương mắt đỏ ngầu, hét đến khản cả giọng.

“Nếu làm thì đã làm rồi, cậu khóc thì có tác dụng gì chứ?”

Tôi nghiêm giọng mắng, ghét nhất là phải nhìn người khác khóc. Khóc có tác dụng gì đâu.

Mãnh An Dương lườm tôi, bực bội ngồi xuống.

Tôi ngày càng bất an, Diệp Phàm mất tích chắc chắn liên quan tới nhà họ Giang.

“Chúng ta đi tìm Lâm Y Y.” Tôi trầm giọng mà nói, “Nhưng không được hỏi về Diệp Phàm. Cứ coi như không hề có chuyện gì xảy ra. Chúng ta chỉ đi tán dóc với cô ta.”

Chỗ Lâm Y Y là nơi duy nhất có thể ra tay mà tôi nghĩ ra được.

Chúng tôi chờ ở phòng của Lâm Y Y rất lâu sau mới thấy cô nàng lạnh băng đi ra, vừa nhìn thấy đã hỏi hai người tìm đến có việc gì. Xong, tôi đắc tội với bà trẻ này khi nào chứ, hôm trước cô nàng gặp Nam Cung Việt mặt vẫn tươi như hoa mà.

Lần này thì hay rồi, còn tán dóc gì nữa. Cô ta mới thấy tôi đã nhúu mày, mặt thì đầy vẻ ghen ghét.

Bà đây cũng chẳng phải thích thú gì người nhé, lúc nào cũng mặc đồ trắng, tưởng mình là Tiểu Long Nữ chắc?

Tôi đoán rằng nếu mình nói muốn tán dóc chắc cô ta quay đầu đi luôn mất, đành mượn danh nghĩa Nam Cung Việt, hi vọng cái mặt đẹp trai của anh ta có tác dụng với vị tiểu thư này.

“Nam Cung đại ca có chuyện gì không đích thân nói mà lại nhờ cô đến chuyển lời? Cô là gì của đại ca?” Lâm Y Y lạnh lùng hỏi.

“Tôi? Hihi!” trong đầu tôi lúc này chỉ có mỗi ý nghĩ làm cách nào đề cập đến Giang An Bang, nên chẳng nghĩ được gì khác, thuận miệng nói: “Tôi là cô của Nam Cung Việt.”

Vừa dứt lời, không chỉ mình Lâm Y Y sững người ra mà đến cả Mạnh An Dương cũng ngạc nhiên không kém. Cậu chàng ra sức giật tay áo tôi.

“Cô là cô của đại ca? Thế sao lại mang họ Sở? Sao Nam Cung đại ca chưa nhắc đến bao giờ?”, Lâm Y Y kinh ngạc hỏi.

Anh ta nhắc đến? Anh ta mà biết chắc chém đầu tôi luôn mất. Việc đến nước này, chỉ còn cách bốc phét tiếp thôi. Ngay từ đầu đã biết tâm tư của Lâm Y Y với Nam Cung Việt không bình thường, cô nàng chắc liệt tôi vào loại gái không ra gì, dám mồi chài đại ca Nam Cung Việt của mình rồi, cho nên muốn chiếm được cảm tình, tôi tuyệt đối không thể có bất kì sự liên hệ thân mật nào với Nam Cung Việt, kể cả là em họ cũng không được. Thế là chỉ còn cách nâng mình lên một bậc, dù sao cũng không thể nói anh ta là chú tôi được. Ngu gì chịu thiệt!

“Haiz...” tôi cố ý thở dài, “Thật ra tôi cũng mang họ Nam Cung nhưng từ nhỏ đã bị đem cho người họ Chu nên mới mang họ này. Xét về vai vế thì tôi là cô của Việt nhi.”

Bố thân yêu, con chỉ vì lợi ích nên mới bày ra kế nhất thời này, bố nhất định không được giận nhé!

Lâm Y Y trợn tròn đôi mắt đẹp của mình như muốn nói: “Trời ơi! Sao có thể có chuyện thế này?”

Mạnh An Dương cũng trợn tròn mắt lên nhìn tôi như nói: “Đất hời! Cô cứ bốc phét đi. Tôi xem cô định bốc phét đến thế nào nữa.”

“Vậy sao nhìn cô còn nhỏ hơn Nam Cung đại ca?” Y Y hỏi.

“Cái này....” Tôi cố làm ra vẻ đau khổ, đúng vậy, sao người làm cô như tôi lại ít tuổi hơn cháu của mình? “Vì mẫu thân tôi chỉ là tiểu thiếp, nên tuổi ít hơn một chút. Cũng chính vì lí do này mà Nam Cung Việt càng không muốn nhận tôi làm cô trước mặt mọi người.”

Mẹ ơi, liệu mẹ có ngất khi nghe thấy con nói thế này không? Rõ ràng là chính thê mà bị đứa con hiếu thảo này hạ xuống cho làm tiểu thiếp. Nhưng mẹ cũng đừng tức giận quá, trừ phi phản cứng có điều kiện tốt chứ đâu phải ai cũng làm tiểu thiếp này được.

Đến đây, đừng nói tới Lâm Y Y, ngay cả Mạnh An Dương cũng có phần tin tôi đúng là cô của Nam Cung Việt. Dưới cái lưỡi không xương của tôi, mười phút sau tôi và Lâm Y Y đã tay trong tay, vai kề vai ngồi trên lan can hành lang mà nói những chuyện riêng tư của con gái. Lại thêm mười phút nữa, tôi cuối cùng cũng biết cậu Giang An Bang của cô ta vào thư phòng từ lúc ăn tối xong đến giờ vẫn chưa đi ra, giữa chừng còn gọi Giang Đại Long vào, lúc đi ra ôm một cái chăn to.

Sao có thể để cậu cả nhà họ Giang bê chăn từ trong phòng đi ra, trừ phi cái chăn ấy có vấn đề, hơn nữa ngoài trẻ con ra hoặc nói rõ hơn là Diệp Phàm thì không thể giấu người lớn vào một cái chăn được.

Mặt cười mà tay tôi thì ướt đầm mồ hôi.

“Cô cô, Nam Cung đại ca nhờ cô chuyển lời chuyện gì vậy?” Lâm Y Y có phần ngượng ngùng hỏi, đến cách xưng hô cũng tự động đổi theo Nam Cung Việt rồi.

“À... à?” Tôi vội tập trung tinh thần nhưng không nghĩ ra phải trả lời thế nào đành gượng cười: “Hề hề, cậu ta, cậu ta nói trắng đêm nay tròn thật.”

Tôi nói xong ngẩng đầu lên nhìn trời, cuối cùng cũng tìm thấy vầng trăng khuyết như lưỡi liềm, rồi quay sang nhìn đôi mắt rồi bởi không hiểu Nam Cung Việt có ý gì của Y Y.

Từ chỗ Lâm Y Y quay về, tôi càng thấy hoảng loạn, chẳng dám quay về phòng. Nếu như Diệp Phàm bị bắt thì tiếp theo liệu có phải là hai người bọn tôi? Cả ba đứa đều thuộc “Triều Thiên Tông”.

Không có Nam Cung Việt tôi càng khó trấn tĩnh. Ngày trước tuy đối mặt với Thừa Đức nhưng vì có thân phận công chúa ở đây nên cũng chẳng thấy có gì nguy hiểm đến tính mạng. Còn bây giờ, Giang An Bang mà định trừ khử cả bọn chắc tôi phải gọi Đình tiểu tiên để quay về mất. Tôi quay về là xong chuyện nhưng Mãnh An Dương thì sao?

Trong khi sợ hãi, ngoài Nam Cung Việt, không ngờ tôi còn nghĩ đến Thừa Đức nữa. Vừa phát hiện ra mình có suy nghĩ này tôi đã thấy khinh bỉ chính bản thân. Thừa Đức là kẻ thù, sao lại nghĩ tới sự giúp đỡ của anh ta được?

Mãnh An Dương nói chúng ta đừng trông chờ ở người khác, tự mình đi cứu làm tôi do dự. Nhưng cậu bé lập tức vỗ ngực đảm bảo dựa vào võ công của cậu ta thì cứu Diệp Phàm từ tay Giang Đại Long chỉ là chuyện nhỏ. Tôi suy nghĩ một lúc, đầu óc ngay tức khắc bị chủ nghĩa đại anh hùng che phủ, đồng ý với giải pháp của Mãnh An Dương. Tấn công giờ đây là cách phòng tránh tốt nhất. Còn Diệp Phàm, tôi thấy rất áy náy, nghĩ nó vẫn chỉ là đứa trẻ tôi đã thấy đau lòng.

Tôi và Mãnh An Dương hai người núp ở hậu hoa viên Giang phủ thì thì thầm thương lượng, tới nửa đêm thì thấy đây là lúc tốt nhất để hạ thủ Giang Đại Long. Hai đứa nhân trời tối mò đến khu nhà của Giang Đại Long. Cửa bị khóa từ sớm, chỉ có cách trèo tường vào. Khổ nỗi Mãnh An Dương một mình mà vất vả lắm mới trèo lên được chứ đừng nói là kéo tôi vượt tường như Nam Cung Việt. Thế là đành bắt chước người ta xếp thang người, đầu tiên tôi dẫm lên vai Mãnh An Dương để trèo lên rồi cậu ta tự mình trèo lên sau.

Vừa mới nhảy từ góc tường xuống, mũi kiếm lạnh băng đã ở nơi cổ tôi. Thật ra lúc này Mãnh An Dương chưa kịp xuống, nếu đủ anh dũng tôi nên ra tiếng báo động nhưng tôi thật sự không đủ dũng khí thành ra chỉ còn cách nhìn cậu ta nhảy xuống đất ngay sau mình. Lúc tiếp đất cậu chàng cũng được biệt đãi chẳng khác gì. Tôi quay ra cười méo xệch, Mãnh An Dương chỉ lờ mờ không còn cách nào khác.

Giang Đại Long hình như không ở đây, chỉ có mấy tên đáng vẽ võ sĩ nhốt bọn tôi vào một phòng nhỏ, cũng không thèm tra khảo cứ thế trói lại. Miệng tôi không hiểu bị nhét cái gì vào, tí nữa thì tắt thở.

Tôi hối hận vì nghe Mãnh An Dương. Nếu biết bản lĩnh của cậu ta kém thế có chết cũng phải đợi Nam Cung Việt quay về chứ không liều lĩnh đi cứu người cùng cậu ta. Không biết Diệp Phàm thế nào rồi, còn sống hay không, nghĩ đến mà tôi thấy lòng quặn thắt.

Trời sáng, có người đưa chúng tôi ra ngoài. Tôi đang nghĩ liệu bọn họ có giết người diệt khẩu không thì nhìn thấy Thừa Đức ở cửa.

Thừa Đức lấy cái nhét trong miệng tôi ra rồi giúp tôi cởi trói, nhẹ nhàng nói: “Một cô nương thế này mà cũng học người khác làm trộm, bị thế đúng là đáng đời.”

Tôi ngơ ngác, không hiểu tại sao Thừa Đức lại đến cứu.

“Nhầm lẫn, tất cả là nhầm lẫn.” Giang Đại Long đứng sau Thừa Đức cười rồi lại truyền lệnh cho gia nhân đưa bọn tôi về phòng nghỉ ngơi. Tôi với Mãnh An Dương về phòng mà không hiểu chuyện gì, ngồi cả nửa ngày cũng không nghĩ ra Giang Đại Long sao lại thả mình ra một cách dễ dàng vậy. Mới ngồi một lúc mà tôi sốt ruột không chịu được. Diệp Phàm vẫn chưa có tin tức gì, cho dù phải cầu xin Thừa Đức tôi cũng phải tìm cách cứu cô bé. Vừa định ra cửa thì Nam Cung Việt từ ngoài đi vào, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Mãnh An Dương nhanh miệng tường thuật lại tình hình cả bọn với Nam Cung Việt. Tôi thấy cậu ta nói lan man quá bèn tiếp lời: thứ nhất, Diệp Phàm biến mất, rất có khả năng bị Giang An Bang bắt giữ. Thứ hai, tối qua hai người tôi bị bắt khi đi cứu người nhưng sáng nay lại bị Thừa Đức và Giang Đại Long thả ra, lại còn nói là có nhầm lẫn.

Tôi nói tóm tắt tình hình xong liền hỏi Nam Cung Việt xem anh ta điều tra ra sao rồi. Nam Cung Việt mặt mày nghiêm trọng nói: “Bên ngoài thành chỉ là một cái bẫy. Chắc chắn có không ít người trúng kế. Giang

An Bang chẳng phải võ lâm nghĩa sĩ gì hết, đằng sau ông ta là người Ngõa Lạc.”

Tôi nói, cái này đâu cần anh kể, đằng sau ông ta nếu không phải người Ngõa Lạc thì Thừa Đức sao lại xuất hiện ở đây.

Nam Cung Việt lại nói một cách giản lược những gì mình phát hiện ra: thành ngoại thực sự có một cổ lăng, nhưng bên trong không cất giấu bảo tàng mà là người Ngõa Lạc. Phàm những võ lâm nghĩa sĩ đi vào hầu như không thấy quay ra, do bên trong hiểm ác nên anh ta mới chậm mất nhiều thời gian thế này.

Tôi không hiểu, nếu Giang An Bang chỉ muốn lừa những người ở đây đến đây để giết thì sao phải tốn nhiều công sức vậy? Bao nhiêu người ăn ở ở nhà họ Giang, trực tiếp hạ độc có phải hơn không? Tiết kiệm bao nhiêu công sức.

Nam Cung Việt nói anh ta bây giờ vẫn chưa điều tra rõ ràng nên phải ở lại đây nhưng trước hết sẽ đưa tôi và Mãnh An Dương lên núi vì nơi này quá nguy hiểm cho hai bọn tôi. Lần này tôi cũng chẳng thêm vận vẹo gì, hơn nữa tôi thực sự không muốn ở nơi của quỷ thế này, đi cũng được nhưng NamCung Việt phải cứu Diệp Phàm ra đây, ba người chúng tôi cùng đi.

Nam Cung Việt nghĩ một lúc rồi nói hiện nay không thể đi cứu Diệp Phàm, thân thể của cô bé vẫn còn là một câu hỏi, là bạn hay thù vẫn chưa biết, mà quan trọng nhất là nếu cố đi giải cứu thì có thể làm kinh động tới bọnGiang An Bang.

Tôi nói tôi không cần biết, Diệp Phàm chỉ là đứa trẻ, không thể là kẻ thù cho nên tôi không thể bỏ lại cô bé và càng có lý do để cứu cô bé ra.

Không ngờ Nam Cung Việt vẫn kiên quyết gác chuyện Diệp Phàm qua một bên, sinh mệnh của bao nhiêu người ở đây chắc chắn quan trọng hơn.

Tôi vừa nghe đã bực mình. Tính mạng của những người ở đây thì liên quan gì tới tôi, dựa vào đâu đòi tôi bỏ rơi Diệp Phàm để cứu bọn họ? Trong lúc tôi đói rét cơ cực Diệp Phàm cho tôi cơm ăn còn bọn họ cho tôi cái gì chứ?

“Cô đúng là hết thuốc chữa. Cái gì quan trọng cái gì không cũng không phân biệt được.” Nam Cung Việt giận giữ nói.

“Vâng! Tôi hết thuốc chữa. Tôi không hiểu nổi cái gì là quan trọng không quan trọng của anh. Với tôi, những người quanh mình mới là quan trọng nhất, còn những người khác, không cần biết bao nhiêu cứ cút sang một bên. Họ sống hay chết thì liên quan quái gì đến tôi. Bà này biết bọn họ là cái cọng hành nào?”

Nam Cung Việt nghe xong càng giận giữ: “Sao cô có thể ích kỷ đến thế?”

“Ích kỷ? Không sai, tôi ích kỷ đấy.” Tôi rướn cổ, hét trước mặt anh ta.

Nam Cung Việt tức quá, chỉ cười nhạt rồi nói: “Cô có bản lĩnh thì tự mình đi đi, nói với tôi làm gì.”

“Tôi không có bản lĩnh, anh không phải châm chọc. Tôi thừa nhận mình vô dụng. Anh đi mà làm đại hiệp, đi giải cứu lũ ruồi của anh đi. Tôi chẳng cần anh quan tâm.” Tôi cực kì tức giận, quay người đi ra ngoài luôn.

Mãnh An Dương thấy tôi vậy thì vội vàng chạy theo kéo lại. Tôi đẩy cậu ta ra, cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài mà không có mục đích, chỉ muốn cách NamCung Việt càng xa càng tốt.

Tôi không hiểu mình sao nữa, sao lại mất bình tĩnh thế? Đột nhiên thấy ầm ục trong lòng. Tôi không ra gì, không biết phải trái đúng sai, ích kỷ, con người tôi trong mắt anh chẳng lẽ không có điểm tốt nào sao? Đằng nào anh ta cũng khó chịu về tôi như vậy thì bám theo làm gì nữa? Tôi đi cho xong chuyện. Một mình cứ bứt rứt không yên vì lần đầu bỏ đi quyết liệt thế, đợi đến lúc người giận tôi mới phát hiện bụng sôi sùng sục, một khi đói rồi thì lập tức chẳng còn hơi sức nữa, chân nặng như chì. Quay đầu lại nhìn, NamCung Việt không thèm đuổi theo. Nói thật, tôi rất muốn anh ta đuổi theo sau, cho tôi cái bực để xuống. Người giận rồi mới thấy mình cũng có phần không hợp tình hợp lý lắm.

Lại nhìn xung quanh, chỉ cười gượng khi thấy mình vì giận dữ đã chạy ra khỏi Uyển thành khi nào không hay.

Lòng bỗng thấy mệt mỏi, từ lần đầu gặp Nam Cung Việt đã là tôi chủ động chạy theo người ta. Có cần không? Thế giới này đây chỉ mình anh ta đẹp trai.

Lý tưởng của anh ta chắc là làm một đại hiệp khách, nên sẽ không vì người cầu bì cao được như tôi mà phá vỡ nguyên tắc của mình. Trong mắt anh ta, tính mạng của Diệp Phàm sao có thể so bì với những võ lâm nghĩa sĩ kia.

Giờ chỉ muốn về nhà, tôi nhớ bố mẹ rồi. Tuy biết Đinh tiểu tiên đem tôi về thế giới tôi từng rời xa, buổi sáng mở mắt ra có thể nghe thấy tiếng hét gọi tôi dậy của mẹ, nhưng tôi chắc mình sẽ nhớ những người bạn ở đây lắm.

Cổ đại cũng chỉ thế mà thôi. Có lẽ đến lúc quay về rồi?

Ra khỏi đường lớn, tôi ngồi tựa vào gốc cây đào, giờ đã qua tiết hoa đào nở từ lâu, mà cũng chẳng có tâm trạng thưởng thức cảnh hoa đào ánh hồng mặt người ngồi dưới nữa.

Đôi chân sưng tấy, tôi tháo giày, cả tất cũng cởi ra nốt. Đôi chân trắng nõn nà của Phúc Vinh đặt trên nền cỏ non nhìn cũng không đến nỗi. Không biết nó bao năm chưa được gặp ánh mặt trời rồi? Nghĩ đến đây tôi thấy vui vẻ trở lại, chân ơi là chân, hôm nay người cùng ta ra nắng nhé. Chúng ta cùng thưởng thức ánh mặt trời.

Tôi ngả người về sau, giơ đôi chân lên dưới ánh mặt trời, nhắm trái nhìn phải, đang đắm chìm trong sự thích thú thì thấy Thừa Đức khoan thai đi lại gần.

Anh ta đến ngồi cạnh. Tôi liếc nhìn anh ta một cái, không hiểu tại sao bây giờ không thấy sợ nữa. Thấy anh ta lại mặc cả bộ trắng, chắc tên này cuồng mộ màu trắng. Trong trí nhớ tôi, anh ta không mặc trắng màu ánh trắng thì cũng là trắng màu thuần khiết, đứng với Lâm Y Y vừa khéo một đôi. Mặc thế này mà ngồi trên bãi cỏ không sợ tí nữa đứng lên xanh lè cả mông?

Thừa Đức thấy tôi không nói gì, cười: “Tôi nghi ngờ không hiểu cô có phải người Chu quốc không? Con gái nước Chu chẳng phải xem bàn chân là quý giá nhất sao? Hình như bị nam tử nhìn thấy xong phải gả cho người ta?”

“Chưa nghe thấy bao giờ, có điều anh yên tâm. Tôi có gả cho ai chứ nhất quyết không gả cho anh.”, tôi nói.

Thừa Đức chỉ mỉm cười, không thêm cãi nhau với tôi, đầu gối vào cánh tay nằm xuống bên cạnh.

“Một mình chạy đến đây làm gì? Không sợ tôi à?” Anh ta nói mà mắt vẫn nhìn lên trời.

Tôi lắc đầu, đáp: “Nói thật, có lúc thấy anh rất hợp ý tôi, chỉ tiếc... nếu không chúng ta đã thành bạn bè.”

Thừa Đức chẳng người, chuyển lời: “Sau này có dự định gì không?”

“Dự định?”, tôi cười như mếu, “Tôi nhớ nhà rồi, chắc là quay về.”

“Về nhà?” Thừa Đức ngồi hẳn dậy, nhìn tôi mà nói: “Cô không thể quay về. Đi đâu cũng được nhưng tuyệt đối không được về nhà.”

“Tại sao không được về cơ chứ? Anh định làm gì tôi?” Tôi cao giọng. Làm việc khác còn ngăn được, chứ tôi không tin anh ta có thể ngăn tôi về nhà. Nhất thời không nghĩ ra tôi nói “về nhà” với anh ta nói “về nhà” theo hai nghĩa khác nhau.

“Tuy không muốn gây khó dễ nhưng nếu cô nhất định quay về thì tôi chỉ còn một chọn lựa.”

Tôi hứ một tiếng, lại định uy hiếp, hôm nay bà không thêm sợ người nữa đâu.

Tay của Thừa Đức khê khàng đặt trên mặt tôi. Tôi nghiêng đầu định tránh đi nhưng lúc nhìn vào mắt anh ta xong không dám động đậy, bởi vì tôi nhìn thấy sát khí trong đôi mắt ấy. Vâng, sát khí.

Hai người cứ giữ tư thế như vậy cho tới lúc sát khí của anh ta dần mất đi. Sau đó Thừa Đức đột nhiên cười lớn.

Thấy anh ta cười, tôi thở phào nhẹ nhõm, thân người thả lỏng. Cảm nhận được sự biến đổi của tôi, anh càng cười lớn: “Tuồng cô hành tẩu giang hồ một thời gian thì gan cũng phải to lên, không ngờ vẫn như trước.”

Tôi không hiểu anh ta lúc này là cố tình trêu hay thật sự có ý giết người?

“Lần đó tôi chơi anh như vậy anh không muốn báo thù sao?” Tôi không kiềm được tò mò, có nhìn cũng không nhìn ra Thừa Đức lại là người rộng lượng đến thế.

“Nên báo thù cô thế nào? Quảng cô vào kĩ viện?” Thừa Đức cười rồi nói: “Nếu vậy thì bọn người ở đây đừng hòng sống mà đi ra.”

Tôi nhất thời không hiểu ý anh ta định nói, nhưng lại nghĩ đến cái kĩ viện lần đó đến.

“Anh xử lý cái kĩ viện đó thế nào?”

“Dỡ rồi.”

Dỡ? Nói thật nhẹ nhàng, chỉ đơn giản một câu mà dỡ bỏ kĩ viện nổi tiếng nhất Uyển thành. Tôi chờ người, lo lắng cho số phận mấy cô kĩ nữ ăn đậu phụ của Thừa Đức mà không dám hỏi.

“Thực ra nhiều khi tôi rất muốn giết cô. Giết cô sẽ giúp tôi thoát được không ít phiền toái.” Thừa Đức nói, đôi mắt bỏ câu nhử lại nhìn tôi, nhíu mày: “Nhưng tôi lại sợ nếu giết cô thì bản thân sẽ hối hận.”

“Anh tuyệt đối đừng giết tôi nếu không chắc chắn anh sẽ phải hối hận.” tôi vội nói.

Thừa Đức cười có phần lả lơi. Tôi không biết con trai cũng có thể cười như thế này, chẳng dám nhìn tiếp mà cúi đầu xuống, dùng chân nghịch đám cỏ xanh.

“Vẫn định xông pha giang hồ?” Thừa Đức hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Anh yên tâm, sau này tôi tuyệt đối không để lộ thân phận của mình. Phúc Vinh công chúa chỉ có một người duy nhất là người hiện đang trong tay anh.”. Tôi chậm rãi, “Anh không giết là tôi cảm kích lắm rồi.”

“Cô là một nha đầu thông minh.”

“Cám ơn khen ngợi.”

Thừa Đức lại cười, “Tặng cô cái này.”

Tôi nghi ngờ nhìn Thừa Đức, anh ta mà tốt thế? Tặng quà cho tôi? Liếc mắt nhìn sợi dây màu đỏ lấp ló nơi cổ anh ta, có khi nào không nở rồi tôi, định tặng tín vật? Phim toàn diễn như thế mà.

Thừa Đức nhìn theo ánh mắt tôi, lòi ngọc bội từ trong ngực áo ra, cười: “Muốn cái này?”

Tôi nhìn miếng ngọc bội vừa trong vừa sáng, biết chắc là đồ tốt, không tự kiềm chế được mà gật đầu. Cái này chắc chắn rất giá trị.

Thừa Đức vừa lắc đầu vừa cười, nhét ngọc bội vào chỗ cũ: “Thứ đồ này cho cô chỉ đem đến tai họa. Không cho thì tốt hơn.”

Tôi thầm nghĩ: anh ki bo thì cứ nói thẳng ra lại kêu tai họa cái gì. Giả dối!

Thừa Đức nhìn nét mặt tôi biết ngay tôi không tin, cũng không giải thích gì. Anh ta đứng thẳng lên, rồi nửa quỳ trước mặt tôi, xắn áo ở tay bên trái lên. Lúc này tôi mới thấy một vật chế tác rất tinh xảo được cột trên cánh tay trái anh ta, có vẻ giống cái bảo hộ cổ tay nhưng vị trí lại ở trên cao hơn nhiều. Thừa Đức tháo nó xuống, cẩn thận để trên đất rồi quay sang kéo tay trái tôi, bắt đầu giúp tôi xắn tay áo.

Áo xắn lên đến phía trên của cánh tay lộ ra dấu thủ cung được điểm vào lúc rời cung, qua bao nhiêu ngày mà không phai, màu sắc thậm chí còn đậm hơn lúc trước. Thừa Đức nhìn thấy chỉ sưng người ra một chút rồi cẩn thận cầm cái giống như bảo hộ cổ tay lên buộc vào cánh tay tôi.

“Đây là một loại ám khí rất tinh xảo, bên trong đựng vài chục cây kim bằng thép. Cơ quan ở đây, lúc bắn ra chỉ cần ngắm chuẩn đối tượng là được. Hơn nữa nó còn có thể dùng đi dùng lại nhiều lần. Mỗi lần xong

việc nhớ thu hồi lại kim thép là được.” Thừa Đức nhẹ nhàng căn dặn, “Những cây kim này đều tẩm thuốc, chỉ cần một mũi, đến bò cũng phải ngã xuống.”

“Thấy máu, phong yết hầu?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Thừa Đức lại cười: “Con gái mà cứ máu me như thế làm gì? Đây chỉ là loại thuốc mê cực mạnh, không làm chết người.”

Thừa Đức nửa quỳ, mặt rất chăm chú. Khóa của cái vật đó nhìn rất phức tạp, khi anh ta tháo xuống rất đơn giản, nhưng lúc đeo lên thì lằng nhằng rắc rối. Sóng mũi anh ta chẳng mấy mà lấm tấm mồ hôi.

Trong phút chốc, tôi rất cảm động, không ngờ anh ta lại tặng mình một vật thế này. Lúc này đây trên gương mặt anh ta là vẻ chăm chú, nghiêm túc mà tôi chưa bao giờ gặp. Tôi đã thấy vẻ hận thù, đã thấy vẻ bồn chột, nhưng chưa bao giờ lại thấy nét mặt này: mày hơi nhíu lại, môi mím chặt...

Tôi nghĩ, chắc mình đã bị vẽ chuyên tâm đó mê hoặc, nên tiếp theo tôi làm một việc đến nghĩ cũng chưa nghĩ đến bao giờ. Tôi cúi đầu xuống, hôn lên trán anh ta. Thật ra cái hôn này chẳng có ý gì khác ngoài biểu thị cảm động.

Toàn thân Thừa Đức rung rung, kinh ngạc ngẩng đầu lên làm tôi thấy mặt mình lập tức nóng như lửa, vội quay đi, không dám nhìn nữa.

Cái vật đó mới cột được một nửa đã bị Thừa Đức tháo xuống. Đừng thấy nó đeo vào phức tạp, đến lúc tháo xuống không mất thời gian chút nào. Tôi đang định hỏi tại sao lại tháo ra, đầu mới quay lại được một nửa thì Thừa Đức đã kéo tôi vào lòng.

“Làm cái gì...” tiếng chưa kịp ra khỏi miệng đã bị môi của Thừa Đức chặn lại... ..

Thừa Đức từng hôn rất nhiều chỗ trên người tôi nhưng chưa bao giờ hôn vào môi.

Tôi quên cả phản kháng, chỉ chờ đợi đón nhận sự nhiệt tình ấy. Đôi tay anh ta như có ma lực, đi đến đâu kích thích da thịt tôi đến đó. Giờ tôi mới biết: ngày trước Thừa Đức gần gũi mới mình chỉ là trêu đùa, còn giờ mới là thật.

Tôi ngượng ngùng, có phần không kiểm chế được cơ thể mình. Thừa Đức rất nhanh chóng kích thích sự ham muốn trong tôi. Tôi không phải một con bé ngây thơ, tuy không có kinh nghiệm thực tế nhưng đã xem trộm mấy thể loại cấm dưới mười tám tuổi. Đầu tiên tôi không hiểu được một người bình thường sao lại không khống chế được ham muốn của bản thân, giờ mới biết, có lúc, cơ thể con người thành thật hơn miệng nhiều. Cũng có lúc, ý trí chẳng kiên cường như mình vẫn tưởng.

Trong sự cuồng nhiệt, quần áo trên người đã cởi ra tự khi nào. Cái vật cứng cứng, ẩm nóng mà tôi từng tò mò cộm lên dưới người. Thừa Đức đặt tay sau lưng, đỡ người tôi lên, làm hai đứa áp sát vào nhau không còn một khe hở. Tôi chỉ biết ôm chặt lấy cổ anh, quên mất phản kháng.

Anh bắt đầu dùng lực, từ từ chuyển động phần hông. Một cơn đau kéo đến làm tôi vội lui người ra sau.

“Đau!” tôi ghen ngào khóc.

Thừa Đức như bừng tỉnh, vội dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh lửa trong mắt nhạt dần đi, cuối cùng buông tôi ra. Anh mau chóng chỉnh đốn lại quần áo của mình rồi không nói lời nào, giúp tôi mặc đồ. Tôi xấu hổ muốn chết. Nếu Thừa Đức không dừng lại kịp thời thì đây đã là nơi thất thân của tôi rồi.

Tôi không dám nhìn Thừa Đức, nước mắt cứ trào ra. Tôi ít khi khóc mà cũng ghét khóc, không ngờ hôm nay mình lại khóc. Tôi nghĩ có lẽ do xấu hổ, xấu hổ vì không ngờ ý trí yếu ớt của mình và vì sự trung thực của cơ thể.

Thừa Đức im lặng mặc đồ cho tôi, tiếp tục buộc cái áo kia lên tay, xong xuôi lại nhẹ nhàng kéo ống tay áo xuống. Anh thấy tôi vẫn để chân trần bèn đi tất, đi giày cho tôi. Tóm lại là mặc cho tôi không còn một khe hở.

Thừa Đức lại lấy một con dao từ giấy của mình ra nhét vào trong giày tôi, bấy giờ mới ngồi xuống bên cạnh.

Tôi vẫn cảm lạnh rơi lệ, mặc kệ anh bận rộn.

“Đồ ngốc, có gì để khóc? Tôi dừng lại rồi còn gì?” Thừa Đức cười.

Tôi khóc càng dữ, không sai, là anh dừng lại, nếu anh không dừng lại thì tôi cơ bản không có bản lĩnh nói dừng.

Thừa Đức xoa đầu tôi cười: “Không khóc nữa. Dừng nói đến một nha đầu như cô, đến cả trình tiết liệt nữ cũng không thoát khỏi sức hấp dẫn của tam hoàng tử tôi. Cô rơi vào cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.”

Tôi vẫn khóc. Thừa Đức cuối cùng không chịu được, khó chịu nói: “Được rồi, đừng khóc nữa! Đi đi! Cách nơi này càng xa càng tốt.”

Tôi đứng dậy, vừa bước được hai bước đã nghe thấy tiếng Thừa Đức vừa cười vừa hét sau lưng: “Đừng quên tôi đây! Nhớ là phải nhớ tôi! ”

Tôi không thèm để ý đến, cứ đi tiếp, bước thêm hai bước nữa lại nghe thấy tiếng anh ta nhẹ nhàng nói: “Dừng lại!”

Tôi dừng lại, quay đầu nhìn. Toàn thân anh chỉ có một màu trắng, ngồi dựa vào gốc cây, cười ngả ngớn.

“Quay lại! Cho tôi hôn một cái.”

Tôi bực mình, lườm lại. Nụ cười trên mặt anh trở nên nghiêm túc hơn, khẽ nói: “Chỉ hôn một cái thôi.”

Tôi như quay lại như bị mất hồn, quỳ xuống bên cạnh. Tay anh luồn vào tóc, giữ chặt đầu tôi hướng về phía mình rồi đặt môi lên môi tôi. Tôi tưởng anh lại khiêu khích như lúc này nên kiên quyết cắn chặt răng, nói thế nào cũng không chịu mở miệng, không ngờ anh không hề có một động tác nào khác, chỉ lấy tay dùng lực giữ chặt đầu tôi, để môi tôi ép chặt vào môi anh, không khiêu khích, không mơn trớn, chỉ là môi ép chặt môi.

Đột nhiên tôi thấy cảm giác bị thương, không phải của tôi mà từ môi anh truyền đến, sự bị thương không cách nào tránh được....

“Đi đi, quên lãng vẫn là cách tốt nhất.” Anh nói nhỏ, buông tay ra, không nhìn tôi nữa.

Tôi lặng lẽ đứng dậy rồi ra đi, tự bảo mình không được quay đầu. Thuở nhỏ bà nội từng nói: trán và hai vai của người mỗi nơi có một cái đèn. Buổi tối đi đường không được nhìn ngang nhìn dọc, càng không được quay đầu lại. Nếu quay đầu sang trái, cái đèn trên vai trái sẽ bị thổi tắt bởi hơi thở của mình; quay đầu sang phải, đèn bên vai phải cũng tắt theo; còn nếu quay đầu lại thì càng rắc rối, cái đèn trên trán cũng sẽ bị thổi tắt. Tất cả các đèn đều tắt rồi thì ma quỷ sẽ lại gần mình một cách dễ dàng.

Cho nên tôi không được quay đầu, tuyệt đối không được.

11. Chương 21-22

Chương 21 (1)

Người dịch: qiuhe & Yuuri

Vnthuquan. net

Tôi lặng lẽ quay về một mình, bất luận Nam Cung Việt bực bội thế nào, cũng không thể bỏ mặc Diệp Phàm, dù là đi cầu xin Nam Cung Việt, tôi cũng nghĩ cách cứu nó ra.

Đi trên đường cái rất lâu, thấy Nam Cung Việt đang cưỡi con ngựa có chỉ số IQ vượt trội của anh ta dừng lại ở đó. Không biết vì cớ gì, gặp lại anh trong lòng tôi có chút thiếu tự tin, miễn cưỡng đi lại gần anh ta, ngẩng mặt lên, thấy anh ta cứ ngồi trên ngựa, nét mặt giận dữ vô cùng, tôi nghĩ, anh còn như thế? còn gì danh hiệu nam tử hán đại trượng phu, bụng dạ còn hẹp hơn tôi.

Tôi cố nặn ra nụ cười, giơ tay về phía anh ta tỏ ý tốt, miễn cưỡng cười nói: “Lúc này là tôi không hiểu lý lẽ, tôi xin nhận lỗi, tôi xin lỗi. Nhưng anh cũng thông cảm tâm tình của tôi một chút, tôi thật rất lo Diệp Phàm xảy ra chuyện, nó là người đầu tiên trên đời này không phải vì thân phận của tôi mà đối xử tốt với tôi, tuy nó cho tôi chỉ là một chén cháo thừa, nửa cái bánh bao, nhưng..... đó.....” giọng của tôi có chút nghẹn ngào, nói không được nữa, trong mắt có chút ẩm nóng, chỉ lo mình lại khóc, vội ngước mắt lên cao, nhìn mấy áng mây bay theo gió, sau đó lại cười với Nam Cung Việt.

Màn sương lạnh lẽo trên mặt Nam Cung Việt không giảm bớt tí nào, tôi vô cùng kinh ngạc, anh ta đã giơ tay kéo tôi lên ngựa, động tác rất mạnh, lực mạnh kinh người, cánh tay tôi gần như đều phải kéo xuống.

Tôi ngồi một bên phía trước người Nam Cung Việt, sững sờ nhìn anh ta, không hiểu rõ anh ta ở đâu tức giận nhiều như vậy, bất luận là tôi có lỗi hay không, tôi cũng đã nhận lỗi rồi, còn muốn tôi thế nào nữa?

Nam Cung Việt không quan tâm đến tôi, quát ngựa phi điên cuồng, gió vù vù gào thét bên tai, tôi có chút sợ hãi, sợ đến hết to lên, bảo anh ta dừng lại. Nam Cung Việt cũng không nghe, ngược lại còn thúc ngựa tiến lên phía trước. Con ngựa đó vốn là ngựa thần, lại bị Nam Cung Việt thúc liên tiếp, chạy càng lúc càng nhanh, giống như bốn vó đều không chạm đất.

“Anh nổi cơn gì vậy?” tôi điên cuồng gào thét, tóc bay tứ tung trong gió, có vài sợi quét lên mặt, lại cảm giác đau.

Nam Cung Việt kéo mạnh dây cương gấp, thế con ngựa đó đột nhiên bị dừng lại, cứ thế hí một tiếng dài, dừng đứng người lên, ngay lập tức dừng lại, tôi ngồi không vững, va vào người Nam Cung Việt.

Tôi vừa sợ vừa tức nhìn Nam Cung Việt, nhất thời nghĩ không hiểu anh ta bị làm sao, làm sao biết anh ta đột nhiên lại nổi điên lên như vậy, đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu, anh ta nhìn thấy sao? Anh nhìn thấy rồi? (hắn ghen í mà hehe...)

“Tìm được tôi lúc nào vậy?” tôi hỏi.

Nam Cung Việt không nói, chỉ nhìn chằm chằm tôi dữ dội, nhìn anh ta bây giờ làm tôi thấy rất sợ, bất giác co người ra phía sau, nhưng bị anh ta kéo lại. Tôi đã bị anh ta dọa đến nói không ra lời, người run rẩy, dần người ra nhìn anh ta.

Nam Cung Việt đột nhiên dùng tay nâng mặt tôi lên, dùng ngón tay cái lau mạnh môi tôi, dùng sức như vậy, như muốn chùi tróc lớp da đi vậy. Tôi bỗng nhiên bình tĩnh, liền hiểu ý nghĩa hành động này của anh ta, anh ta nhìn thấy rồi, anh ta nhất định đã nhìn thấy rồi.

Sự nhục nhã to lớn như đợt sóng đánh vào tôi, tôi cố sức đẩy tay anh ta ra, nhưng anh ta lại xiết chặt như thế, hai cánh tay giống như không phải của người vậy. Tôi nổi nóng, chẳng để ý cái gì nữa cứ thế cào cào anh ta, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi cánh tay của anh ta. Anh ta nhìn tôi vùng vẫy, cơn tức giận trên mặt càng dữ dội, kéo mạnh tôi đến trước anh ta, mặc kệ tôi cào cào, môi mạnh mẽ áp xuống.

Tôi hoảng sợ dần mặt ra, Nam Cung Việt không phải dạng này, anh ta luôn luôn đối với tôi rất thủ lễ, cho dù là tôi uống thuốc mê, anh ta chỉ là vác tôi đến chỗ nước, mà hôm nay, anh ta, rất lạ.

Đây là nụ hôn mang tính chất trừng phạt, thô bạo, ngang ngược, không chút ý nghĩa của sự ngọt ngào dịu dàng, chỉ có cướp đoạt và chiếm lấy. Môi anh ta miết mạnh trên cánh môi tôi, ngấu nghiến điên cuồng với vẻ giận dữ.

Tôi tức giận, thật sự tức giận, tôi có thể chịu oan ức, nhưng tôi lại không chịu được sự lăng nhục, cắn mạnh môi trên anh ta, thân thể Nam Cung Việt cứng đờ, nhưng không dừng lại, liền sau đó hôn càng mạnh hơn, đầu lưỡi thâm nhập trong miệng tôi, tấn công kiểu chiếm đoạt, trong miệng đã đầy máu, cũng không rõ là của anh ta hay là của tôi.....

Tôi ngưng đánh, tay trái chống vào ngực anh ta, chỉ cần tôi ấn cơ quan, kim thép trong tay áo sẽ liên tiếp phóng ra, khoảng cách gần như vậy, cho dù anh ta là thần tiên cũng không tránh khỏi nhiều kim thép như vậy.

Nhưng, tôi lại xuống tay không được, cho dù anh ta đối xử với tôi như vậy, tôi vẫn xuống tay không được.

Đã hạ quyết tâm không tổn thương anh ta, chịu tổn thương như thế chỉ có thể là mình, tôi đã từng nói tôi ghét khóc, nhưng hôm nay tôi lại khóc hai lần, lần trước là cảm thấy nhục nhã khi đối mặt với Thừa Đức, còn lần này, là vì đau lòng đối với Nam Cung Việt.

Nước theo hai gò má trượt xuống khóe môi, hòa với vị máu trong miệng.

Tôi mệt mỏi rồi, thật sự rất mệt mỏi, tôi thật rất muốn về nhà.

Sự phục tùng của tôi làm Nam Cung Việt bình tĩnh lại, anh ta cuối cùng cũng dừng lại, hình như cũng bừng tỉnh nhận ra sự điên cuồng của mình, trong mắt đầy áy náy và thương xót, anh ta cúi nhẹ hôn môi tôi, nhẹ nhàng từng chút, hình như muốn hôn sạch máu trên môi tôi.

Tôi đẩy anh ta ra, lạnh lùng hỏi: “Đủ rồi chứ?”

“Xin lỗi, tôi.....” Nam Cung Việt khẽ giọng nói, muốn ôm tôi vào lòng, nhưng cánh tay tôi lại ngăn giữa hai người, không chịu nhường bộ.

Tôi lắc đầu: “Nếu như đủ rồi thì thả tôi xuống, Nam Cung thiếu hiệp, anh là chính nhân quân tử, hẳn là sẽ không làm khó.”

Nam Cung Việt sững sốt nhìn tôi, tôi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lúc rơi xuống đất tẹo chân một chút, suýt chút nữa té ngồi trên đất. Nam Cung Việt vội nhảy từ trên ngựa xuống, muốn đỡ tôi lên, giờ tay được một nửa thì bị ánh mắt lạnh băng của tôi ngăn lại.

Tôi tự đứng dậy, dùng tay áo chùi chùi miệng, cười nói: “Dù sao cũng không phải là nụ hôn đầu, hôn thì cũng hôn rồi, hơn nữa là anh một người đẹp trai như vậy, tôi cũng không thiệt thòi, song phẳng nhé.”

Về mặt tôi tuy cười, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào có chút run rẩy: “Anh về đi, Diệp Phàm là sống hay chết, đó là số mạng của nó. Tôi lại không phải là Quan Thế Âm, việc của mình còn tháo gỡ không được, đâu có thể đi lo chuyện không đầu của người khác.

Nam Cung Việt thấy tôi không giận ngược lại còn cười, có chút hoảng sợ, cứ nhìn tôi. Tôi nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của anh ta, cười rồi, nói: “Không cần nhìn tôi, da mặt tôi không có dày anh cũng không phải không biết, chúng ta chia tay ở đây đi, đường ai nấy đi, mẹ ai người ấy tìm.

Nói xong thì xoay người bước đi, cũng không nhìn đường, chỉ biết mình phải đi trang nghiêm, đi cho có khí thế. Bà nó chứ, chỉ một tên NamCung Việt, chỉ là một nụ hôn, có gì đáng phải đau lòng chứ? Phùng Trần Sở Dương, mày không phải muốn ăn đậu phụ của anh ta sao? Bây giờ ăn rồi đó, còn so đo nhiều như vậy làm gì chứ!

Nam Cung Việt lẳng lặng đi theo sau tôi, tôi đi anh ta cũng đi theo, tôi chậm lại, anh ta cũng chậm lại theo, tôi nổi điên, dừng lại, tức giận nói: “Anh còn chưa xong hả? Hay là hôn chưa đủ? Vậy anh lại đây, chúng ta hôn một lần nữa cho đủ, thật sự không được thì chúng ta lên giường, thế nào? Lại đây! Ở đây trời cao đất rộng, vừa vặn có thể lấy trời làm chăn lấy đất làm giường!”

Nói xong, lệ lại chảy xuống.

Nam Cung Việt vẫn đứng bất động, đứng cách chỗ tôi mấy mét, lẳng lặng nhìn tôi, lẳng lặng nhìn tôi bão nổi (chắc bão cấp 12 giật trên cấp 12 què ^^)

Anh cho rằng tôi không dám động đến anh, phải không? Đầu của tôi hoàn toàn là lò lửa, cánh tay trái nắm Nam Cung Việt, tay phải sờ vào cơ quan trên tay trái, nhìn nhìn khoảng cách hai người, sợ khoảng cách vẫn còn xa, cứ thế tiến tới bước (Yuu: về phía Nam Cung Việt), sau cùng đe dọa anh ta một lần nữa: “Đừng theo tôi, bằng không đừng trách tôi không nói tình nghĩa.”

Nam Cung Việt vẫn không động đây, không biết là không biết ám khí trong tay tôi, hay tin chắc là tôi sẽ không tổn thương anh ta. Tôi cắn cắn răng, tay trái hơi thấp, kim thép xé nát không khí, đã bắn ra.

Nam Cung Việt nhất thời sững sờ, không ngờ tôi ở đây sẽ bắn kim thép, lúc phản ứng lại, kim thép đã cách người không đầy một mét, anh ta vội vàng dùng tay bắt hai cây kim thép, tay còn chưa kịp bỏ xuống, thì kim thép phía sau lại tới, ám khí này là bắn liên tục, cho dù tránh được một lần, lại không thể tránh được lần thứ hai, lần thứ ba, hoảng hồ tôi cách anh ta gần như vậy.

Công phu của Nam Cung Việt quả nhiên không phải khoát lác, liên tiếp hoặc là tránh qua, hoặc là đỡ lấy, nhưng, vẫn còn một cây kim phóng đến chân anh ta, tôi vẫn còn nường tay, lúc phóng ra đầu né chỗ hiểm của anh ta.

Về mặt Nam Cung Việt không tin, cứ nhìn chăm chăm tôi, từ từ ngã xuống.....

Kéo Nam Cung Việt giấu trong bụi cỏ, sau đó nhìn nhìn con phỉ hắc mã bên cạnh anh ta, chỉ số IQ của con ngựa này quá cao, tôi chơi không lại nó, nên để nó ở lại với chủ nhân của nó tốt hơn. Sau đó hít sâu một hơi, tốt rồi, chuyện không vui đều đã qua rồi, bắt đầu từ bây giờ, Phùng Trần Sở Dương phải lần nữa lưu lạc giang hồ. Nhưng mà, Diệp Phàm làm thế nào? tôi thật sự có thể bỏ đi sao?

Thế là quyết định vẫn là quay về thành trước, lại có chút hối hận đã bắn ngã Nam Cung Việt, bị anh ta bắt nạt sỉ nhục cả buổi, sao cũng phải đem về chút vốn chứ, tối thiểu nhất cũng phải uy hiếp anh ta đồng ý cứu Diệp Phàm ra khỏi tay nói.

Đi cả buổi vẫn chưa đến cổng thành, mới biết Nam Cung Việt đã đem bà cô đi xa như vậy, còn phải để tôi quay về chứ, sớm biết thế này đã đâm trên người anh ta hai dao cho hả giận.

Thật ra trong lòng rất buồn bực, nhiều chuyện xui xẻo đến cùng một lúc thế này, không biết đắc tội với vị tôn thần nào. Cứ đi cứ đi, dần dần phát hiện xung quanh có chút không ổn, tuy không nhìn thấy gì, nhưng lại có cảm giác (na ná giác quan thứ 6), xung quanh có nguy hiểm.

Mãi cho đến khi mọi người xung quanh xuất hiện, tôi mới biết giác quan thứ sáu của mình thật chính xác, mới biết hôm nay đắc tội với vị thần nào, thì ra là ngọc hoàng đại đế của bà anh ta, không phải lời nói của anh ta, sao có thể gặp chuyện xui xẻo nhiều như vậy.

Hơn hai mươi mấy võ sĩ, phục sức giống nhau, vừa nhìn thì biết đến đây rất nhiều, bằng không sao tụ hợp phô trương thế này, đều mặc đồng phục thống nhất?

Vòng tròn càng lúc càng nhỏ, tôi quyết định tiên hạ thủ vi cường, kim thép bắn ra, quật ngã đến mấy người, nhưng lại có càng nhiều người mạo hiểm xuất hiện. Bây giờ tôi hối hận, hối hận không nên lãng phí kim thép trên người Nam Cung Việt, càng hối hận không nên quật ngã anh ta.

Đám người đó từ từ đến gần tôi, nhưng lại không ra tay giết, xem ra là muốn bắt sống, biết thân phận tôi rồi sao? Bằng không sao đến mức phiền phức thế này?

Tôi lại không sợ, dù sao cũng đang định ra đi, bây giờ lại đến nước này cái gì tâm tư đều phai nhạt. Về nhà thôi, nếu như tôi đột nhiên biến mất ở đây, mấy người này có đàn ra không? Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên cười, thấy tôi cười, bọn họ có chút ngạc nhiên.

Tôi bình tĩnh đứng đó, nét mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa, sau đó tay phải chằm lên trán, tay trái chỉ lên trời, trong miệng khẽ đọc 16 chữ khẩu quyết Đinh tiểu tiên nói với tôi, một cơn gió nhẹ không có căn cứ thổi nhẹ trên thảo nguyên mênh mông, thổi lay quần áo của tôi, rất có cảm giác! Tôi thầm nói.

Người xung quanh đều dừng lại, nhất thời bị động tác của tôi gạt. Giọng nói của Đinh tiểu tiên đột nhiên hiện ra trong đầu của tôi, không có môi giới, chỉ là đột nhiên xông vào đầu tôi.

“Người muốn quay về à?” giọng của ông ta hơi khê, hình như cố ý nén xuống, sợ bị người khác nghe thấy.

Tôi gật đầu, tại sao ông ta còn chưa hiện thân.

“Sở Dương à, người ở lại chơi một ngày nhé, ta hiện đang họp ở Giao Trì, nhất thời không bỏ đi được!” Đinh tiểu tiên ngại ngần nói.

Tôi té ngã! Thần tiên cũng họp sao?

“Ông họp gì chứ? Còn không nhanh đến đưa tôi về?” tôi bực bội nói.

“Họp cái gì à? Tây Vương gần đây làm ra cái ”Thần tiên bát thiên giới“, bây giờ đang tổ chức tiên viên mở đại hội cổ động.” Đinh tiểu tiên bắt đầu dĩ nhiên, “Được rồi, không nói với người nữa, lúc họp không thể khai thông thần tiên, bị Tây Vương Mâu nhìn thấy thì hỏng. Người kiên trì thêm một ngày nữa đi, ngày mai họp xong ta sẽ đi đón người.”

“Ông không thể như vậy.....” trơ tráo hai chữ còn chưa nói ra, Đinh tiểu tiên đã không còn động tĩnh rồi. Tôi choáng váng! Sao lại như vậy, gió từ từ ngừng lại, người xung quanh hình như không nghe được lời nói của Đinh tiểu tiên, tiếp tục từ từ vây quanh lại. Tôi cười, cười rạo rờ, đại trượng phu có được dân được, không phải một ngày sao, tôi nhẫn nại, giữ lại cái mạng nhỏ này, ngày mai tôi sẽ đi khỏi.

Nhưng mà, nhưng mà đến tận “ngày mai”, qua “ngày mốt”, tôi vẫn chưa gặp được Đinh tiểu tiên. Tôi lúc này mới hiểu ra, thực tế một ngày của Đinh tiểu tiên và một ngày của tôi là khác biệt quá lớn, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất!

Giời ạ! Đinh tiểu tiên, ông muốn hại chết tôi hả!

Con người tôi có một ưu điểm rất lớn, chính là rất thức thời, tuy trong ửng vẫn còn cây chủy thủ, nhưng chưa đến lúc then chốt tuyệt đối không thể dùng, mà bây giờ có dùng cũng không dùng được, không nói trước nhiều người cầm kiếm như vậy, chọn ra một thanh dài hơn của tôi không biết bao nhiêu.

Tôi cứ đang suy nghĩ đám người này là ai phái đến, đến lúc bị bọn họ quăng lên xe ngựa tôi vẫn còn suy nghĩ vấn đề này. Nói câu công bằng, đám người này đối với ta vẫn khách sáo, căn bản là không làm khó tôi, nếu như không tính lời nói trối tôi quăng lên xe ngựa.

Đây là chiếc xe ngựa không tệ, tốc độ rất nhanh, nhưng không đại diện cho sự thoải mái của nó, nhất là so với chiếc kia tôi ngồi lúc trước, mà thiết bị chống rung không tốt, tôi ngồi trong xe ngựa giống như trái banh đàn hồi, ngoài óc xe tương đối cao tôi vẫn chưa đụng đến, thì những vách xe tôi đều dùng thân thể biểu đạt sự ngưỡng mộ với chúng nó.

Xe ngựa hầu như thẳng một đường không ngừng, trong khi chỉ đổi ngựa, không thấy đổi người. Đầu óc choáng váng, tôi mơ hồ cảm thấy đang đi về hướng bắc, Bắc Kinh là Ngõa Lạc, xem ra bọn họ phải là người Ngõa Lạc, còn không thì là người của Thừa Đức, vậy bọn họ là thủ hạ của ai? Của lão hoàng đế?

Trên đường đi, người tôi mắng nhiều nhất là Đinh tiểu tiên, kế tiếp là Nam Cung Việt, ngẫu nhiên cũng mắng Thừa Đức, nếu không phải hấn phóng thủy, tôi có thể ngồi xe ngựa thoải mái của tôi tới Phồn Đô, không cần trên đường đi như quả bóng đàn hồi.

Sau khi đi được 5 - 6 ngày đường, xe ngựa chậm lại, tôi đoán là đến nơi rồi. Tiếng ồn ào ngoài xe lớn dần lên, chắc là hạp chợ, mà không phải chợ nhỏ.

Xe ngựa bắt đầu quẹo loạn xạ, do vậy nhìn không được bên ngoài, tôi chỉ nhớ xe quẹo trái ba lần, quẹo phải năm lần, sau đó thì dừng lại. Rèm xe bị vén lên, một phụ nữ cao lớn bước vào, phủ miếng vải đen lên đầu tôi, công tôi từ trên xe xuống.

Người phụ nữ này công tôi vòng vo cả buổi, cuối cùng dừng lại, đặt tôi xuống đất, vén miếng vải đen trên đầu ra. Tôi nhìn bốn bề xung quanh, căn phòng không lớn, nhưng trang trí rất... , một người đứng quay lưng về phía cửa, mặc một bộ áo dài nam (2) màu xanh nhạt, y phục giày dép tinh xảo, xem ra chắc là chánh chủ, chỉ là đứng quay lưng về phía cửa tay này (ám chỉ người đang đứng quay lưng lại) quá khuôn sáo, có cảm giác làm ra vẻ thần bí.

Người phụ nữ công tôi đến lui ra hết sức cung kính, người đó lúc này mới xoay người lại, tuổi tác không lớn, khoảng hơn 23 - 24, người cao trung bình, da mặt trắng nõn, nhìn tuần tú phong nhã, đôi mắt có chút xoi mói, rất giống một người.

“Là Phúc Vinh công chúa hở?” hấn khề cười hỏi.

Tôi gật gật đầu, thành thật thừa nhận. Hình như có chút ngoài dự đoán của hấn, hấn hơi kinh ngạc nói: “Không ngờ công chúa sẽ thành thật như thế, tôi còn cho rằng cô sẽ không thừa nhận thân phận của mình.”

“Tại sao phải không thừa nhận?” tôi hỏi, thừa nhận ít nhất tạm thời không lo lắng đến tính mạng. Đùng nói tôi là Phúc Vinh công chúa thật, cho dù không phải tôi cũng nói phải, anh nói thế nào?”

Hấn hơi nhú mày, ngạc nhiên với câu trả lời của tôi.

Tôi cười cười, nói: “Nếu như tôi thật không phải là Phúc Vinh công chúa, e rằng không còn sống mà rời khỏi đây, tôi nói đúng không?”

Hắn ta gật gật đầu, khen ngợi: “Công chúa quả nhiên thông minh.”

Nhìn thấy hắn cười, tôi nghĩ đến hắn giống ai, Thừa Đức! Nếu đoán không sai, anh ta không phải là đại ca của Thừa Đức mà là nhị ca của Thừa Đức.

“Mấy ngày nay công chúa phải chịu khổ rồi.” người đó hơi áy náy cười cười, nói.

“Đúng là có chút không tốt.” tôi nói. “Bất luận anh bắt tôi vì mục đích gì, có thể để cho tôi ăn trước chút gì không? Sau đó để cho tôi nghỉ ngơi một chút? Người của anh không hiền lành, xe ngựa đó quá xấu, anh trước tiên phải tự mình đi ngồi thử, rồi hãy dùng nói đi đón khách.”

Nghe xong lời nói của tôi, người đó cúi đầu khẽ ho hai tiếng, giống như mượn việc này để che giấu cái gì, sau đó mới căn dặn đầy tớ chuẩn bị cơm nước. Tôi nhếch mép ngồi xuống, vẻ mặt không sợ chút nào, mắt lạnh đạm nhìn hắn, cũng nhìn cách bày trí trong phòng. Người đó cũng đang quan sát tôi, nhưng mỗi lần tôi nhìn hắn, hắn lại chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

Hai người ngồi như vậy một lát, ai cũng không nói lời nào nữa. Có đầy tớ đến gọi cơm, người đó bảo đem đến trong phòng. Mấy tỳ nữ bước vào, thoáng chốc đã bày biện rượu và thức ăn lên bàn. Tôi không khách sáo, không đợi bọn họ mời thì bản thân đã ăn rồi. Màu sắc trên bàn rất đẹp, từ lúc tôi rời khỏi kinh đô nước Chu thì chưa nhìn qua những món này, mà mấy ngày nay luôn bị bọn họ áp giải đi đường, hầu như chưa có ăn một bữa no nê, hôm nay nhìn thấy lại những món này, vậy mà hết sức thân thiết. Mùi vị này và của kinh đô không giống nhau, mà có mùi vị quê nhà.

Tôi cúi đầu im lặng ăn, hắn ngồi bên cạnh cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi ăn. Được thôi, địch không động, tôi không động, người đã không nói, ta cũng không hỏi, chúng ta xem ai chịu đựng nổi ai!

Cuối cùng, hắn chịu không được, thanh thanh giọng, nói: “Công chúa không tò mò tại hạ là ai sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, không quan tâm hắn, thò đũa tiếp tục chiến đấu với đĩa thịt của viên giữa bàn, tròn quá, gấp không được.

Hắn cuối cùng chịu không nổi, giơ tay mang đĩa của ra xa tôi, nói: “Cô thật là công chúa Phú Vinh? Cô từng chưa ăn món này sao?”

Tôi trợn mắt nhìn hắn, nói: “Bề trên nhà các anh không dạy ngày lúc ăn cơm không được nói chuyện sao?”

Hắn lập tức bị tôi chẹn họng, sắc mặt đỏ lên, nhẫn nại nhẫn nại rồi mới nói: “Cô không lo lắng cho tình hình của mình? Cũng không muốn biết tôi là ai sao?”

Tôi không trả lời hắn, hắn đã mang đĩa của đi, tôi ăn món khác.

Hắn thấy đôi đũa của tôi thò qua đĩa khác, lại cũng không chịu được, để cái mâm trên bàn, giận nói: “Cô quá xem thường Thừa Hiền rồi mà! Không ai không nhận ra tôi ngoại trừ cô?”

Tôi lúc này mới ngừng lại, để đôi đũa qua một bên, nhìn hắn, nói: “Tôi tại sao phải hỏi anh là ai? Anh thấy bản thân anh không phải đã nói với tôi rồi sao! Anh không phải là Thừa Hiền sao? Nhìn dáng vẻ lớn hơn Thừa Đức, là lão đại hoặc lão nhị?”

Hắn ngớ ra, vẻ mặt âm ức càng đỏ lên.

Không được, đạo hạnh của hắn kém xa Thừa Đức, sau này làm sao là đối thủ của Thừa Đức chứ?

Thừa Hiền cười khẩy nói: “Cô cũng không muốn biết tôi vì sao bắt cô?”

Tôi cười cười, lắc lắc đầu nói: “Vương gia sai rồi.”

“Sai?” hắn vô cùng kinh ngạc.

“Vâng, Vương gia không phải bắt tôi, là cứu tôi, không phải sao?” tôi nói.

Hắn hơi ngớ người ra một chút, liền sau đó cũng thản nhiên cười, nói: “Không sai, là cứu cô, cứu cô trong tay của Thừa Đức. Tôi không những cứu cô, tôi còn muốn giúp cô, để cô gặp phụ hoàng của tôi, trở thành quý phi Phú Vinh thật sự, cô nói có tốt không?”

Tôi cũng thản nhiên cười, lúc đầu cứ không biết cổ nhân (người xưa) vì cái gì đều phải thản nhiên, bây giờ mới hiểu, ở nơi này, chỉ có như vậy mới hiểu bạn lộ ra vẻ sâu xa không lường. Cho dù trong lòng bạn đối với cái gì cũng không nắm bắt được, nhưng chỉ cần bạn có thể làm ra vẻ thản nhiên, bọn họ sẽ cho rằng bạn cái gì cũng biết.

Thừa Đức đã đem công chúa Phú Vinh giả đến Phồn Đô, bây giờ Thừa Hiền lại bắt tôi công chúa Phú Vinh thật, dường như muốn đem cái mũ “Phú Vinh quý phi” đó làm cho tôi phải quay về. Huynh đệ bọn họ, tranh nhau không phải là tôi, mà tranh nhau cái ngai vàng sau này của hoàng đế Ngõa Lặc.

Đinh tiểu tiên nói “Ngày mai” đến đón tôi, nhưng “ngày mai” này của ông ta chính là “ngày mai” tới năm sau, trong 360 này, tôi còn có thể phước lớn mạng lớn mà bưng bít đi sao? Nói thật, trong lòng tôi không có cơ sở, một chút cũng không có, lúc trước dám làm liều là vì trong lòng luôn có một chỗ dựa, bất luận tới khi nào, cùng lắm tôi có thể đi về, còn bây giờ, tôi tạm thời không đi được.....

Thừa Hiền muốn dùng tôi để dẫn kích Thừa Đức thì phải? Một hoàng tử đón dâu, nhưng giữa đường đã hoán đổi công chúa thật, cho dù vì mục đích gì, lão hoàng đế có thể tha thứ cho anh ta sao?

Tôi phải làm sao đây? Thật muốn cười lừa đi xem tuồng sao?

Để bảo toàn mạng sống, tôi phải tỏ ra yếu thế với Thừa Hiền, nhưng bảo tôi cùng hắn đi đối phó với Thừa Đức, tôi làm không được. Thừa Đức bất kể tai họa về sau giữ tính mạng của tôi lại, tôi làm sao có thể dâm anh ta được?

Càng suy nghĩ tôi cảm thấy mình buồn cười, tôi Phùng Trần Sở Dương lời nói từ trước đến nay không chắc chắn, bây giờ theo Thừa Đức, cùng lắm lúc tam đường hội thắm (3) lật lại bản án thôi. Đến lúc đó cùng lắm bị hoàng đế Ngõa Lặc cho “tùng tắc” là xong, ngược lại tôi cũng là linh hồn xuyên thời gian đến, đã có thần linh thì sẽ có quỷ, cùng lắm làm cô hồn dạ quỷ trên một năm rưỡi, còn có thể như thế nào? Đến lúc đó không chắc còn có thể với anh đẹp giai nào đó đến “linh hồn con gái đẹp”. Nghĩ đến đây, nụ cười trên gương mặt tôi càng rõ nét.

Thừa Hiền, đại hoàng tử của Ngõa Lặc, con trai cả của Tả hoàng hậu. Tôi lúc đầu cứ không hiểu, thân phận hắn như vậy vì sao không được lập ngôi thái tử, cổ nhân cũng nói con trai theo mẹ phú quý sao? Tả hoàng hậu xuất thân danh môn, phụ thân Tả Văn Huân đã từng giữ vị trí tướng vị cao của Ngõa Lặc, sau lưng có thể lực như vậy, vì có gì mà Thừa Hiền vẫn chỉ là thân phận một hoàng tử?

Sau này mới biết, từ khi hoàng đế Ngõa Lặc Hàn Chiêu đến huynh trưởng Hàn Kinh thái tử nắm ngôi vị hoàng đế trong tay, thì lập ra quy tắc như vậy, cả đời không lập thái tử, ngàn đời sau sẽ truyền ngôi vị cho con trai hiền đức.

Thật buồn cười, bây giờ hai hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế, đại hoàng tử Thừa Hiền và tam hoàng tử Thừa Đức, trái lại giành được hai chữ “Hiền Đức”. Nhị hoàng tử Thừa hậu mẫu thân xuất thân thấp kém, có thể cũng là do nguyên nhân này, luôn rất bình thản, xem ra là nuôi chí lớn làm Vương gia nhàn hạ.

Mà tộc mẫu hệ của Thừa Đức lại là có thể lực tương đương, mẫu thân Hạ Lan quận chúa hiện đang là vị trí quý phi, là ái nữ độc nhất của đại trưởng công chúa Xương Hoa em gái ruột của tiên đế, tức là biểu muội của đương kim hoàng đế Hàn Chiêu, hai người được xem là thanh mai trúc mã, tình cảm rất chân thật, hai mươi năm qua luôn được vua sủng ái không suy yếu, Thừa Đức cũng luôn được hoàng đế cưng chiều, chẳng trách Thừa Hiền con trai trưởng của hoàng hậu lo lắng vị trí của mình như vậy, hai người bất luận là đang được vua sủng ái với thể lực trên cũng kẻ tám lạng người nửa cân, không kém bao nhiêu.

Có khi tôi còn nghĩ, cha mẹ của Thừa Đức thuộc loại họ hàng gần kết hôn, tại sao Thừa Đức ngược lại chẳng gốc chút nào nhỉ?

Tất cả những điều này đều là hoàng đế ca đặc biệt dạy tôi ở hành cung (4), biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, chẳng qua lúc đó tôi lo chạy trốn, những thứ đó cũng không làm sao chui vào đầu, bây giờ nhớ lại có chút hối hận, có chết cũng không nghĩ rằng còn cơ hội đến Phồn Đô, càng không nghĩ rằng quay một vòng lại bị đưa vào hoàng cung, đi gặp chồng trên danh nghĩa của tôi.

Chỉ là không biết hoàng đế biết tôi bị con trai của ông ta đổi đi, mà còn nói ở bên ngoài chơi một vòng, không biết có tức đến đau tim không.

Công chúa giả đã tới Phồn Đô nửa tháng trước, vẫn chưa cử hành đại lễ, chỉ là luôn ở trong biệt viện hoàng gia ở ngoại thành. Tôi có chút lo lắng cho những tỳ nữ của tôi, không biết Thừa Đức có đổi họ hay không, nếu đổi rồi, e rằng bọn họ bây giờ đã là lành ít dữ nhiều.

Tôi vẫn còn chút lo lắng Thừa Đức, không biết anh ta biết anh ta đã lộ tẩy chưa, mà tôi công chúa thật này còn bị Thừa Hiền nắm trong tay. Tôi còn thường xuyên nhớ đến Nam Cung Việt, không biết anh ta nằm trong bụi cỏ bao lâu mới tỉnh, có đoán được tôi đã xảy ra chuyện hay không, nếu đoán không được thì anh ta nhất định là tên đần độn! Cũng không suy nghĩ, một mình tôi, có thể có việc lớn như vậy đột nhiên không thấy sao?

Tên Thừa Hiền đó đối với tôi trái lại cũng không tệ, từ hôm đó sau khi gặp mặt hắn, thì không thấy bóng dáng hắn, chỉ là mỗi ngày có mấy bà tỳ nữ với tôi, biện hộ cho cái gọi là hầu hạ, quý cũng biết bọn họ là theo dõi tôi. Tôi có nghĩ qua chạy trốn khỏi mấy bà này, nhưng nhìn thấy điệu bộ đi lại của bọn họ thì hoàn toàn tuyệt vọng, đừng nói không tiếng động, hầu như chân không chạm đất, vừa nhìn đã biết là cao thủ!

Thế là tôi từ bỏ, ngoan ngoãn chờ, dự tính giả mạo được một ngày hay một ngày. Tốt nhất có thể để tôi ở đây giả mạo hơn một năm, sau đó cái gì cũng giảm bớt. Nghĩ ngợi lung tung mấy ngày, cho đến khi Thừa Hiền xuất hiện lần nữa, mà lần xuất hiện này của hắn là đến mang tôi nhập cung!

Không dám mang theo chủy thủ trên người, cảm thấy cho dù mang theo trên người, e rằng đến lúc cũng bị người ta khám xét ra, hơn nữa, tôi một người không biết võ công, cho dù có đem chủy thủ thì có tác dụng gì? Cho nên cứ chơi trò may rủi.

Chú thích:

(1) - Giao Trì : nơi ở của Tây Vương Mẫu.

(2) - Áo dài nam: kiểu áo của Trung Quốc, dài quá gối.

(3) - Tam Đường hội thẩm: Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh - Thanh, được gọi là "Tam đường hội thẩm". Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành "Tam Pháp Ti", là cơ quan xét xử tối cao, thường là "Tam Pháp Ti" tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là "Tam đường hội thẩm".

Chương 22

Người dịch: qiuhe & Yuuri

Vnthuquan. net

Tôi một mình đứng chờ ở ngoài, giờ mới biết thế nào là lo lắng không yên. Thừa Hiền đi vào khá lâu rồi, không biết đang nói chuyện gì với lão hoàng đế. Trộm nhìn xung quanh, chỉ có vài tiểu thái giám im lặng đứng đằng xa, tất cả mang vẻ nửa sống nửa chết, cúi đầu nhìn xuống, như không hề biết đến sự tồn tại của tôi.

Rèm cửa bị kéo ra, Thừa Hiền lui ra ngoài, không thèm nhìn tôi một cái, cứ thế đi thẳng. Tôi băn khoăn, định hỏi anh ta mình bây giờ biết làm sao thì một tiểu thái giám từ trong phòng bước ra, đến cạnh tôi, khẽ nói: "Cô nương, xin mời vào trong."

Tôi đi theo tiểu thái giám, mắt có phần không kịp thích ứng với bóng tối trong phòng. Ngoài trời rất sáng vậy mà trong đây lại mờ mờ tỏ tỏ, xem ra giấy dán cửa sổ không tốt cho lắm, nếu có cửa kính thì sáng lên bao nhiêu. Nghĩ đến cửa sổ lại thấy kì quái, thời tiết bắt đầu nóng lên, sao không mở cửa ra để thông gió? Bịt kín cả ngày thế này, mà lại còn đốt trầm hương nữa, không thấy khó chịu sao? Rồi chợt nhớ ra mình đến để gặp hoàng đế, bản thân còn chưa biết sống chết ra sao lại rồi hơi quan tâm tới chuyện thông gió. Haiz, hay là do lo lắng quá nên mới nghĩ tới mấy chuyện linh tinh này?

Tiểu thái giám dẫn tôi vào phòng xong liền lui xuống, một tiếng động cũng không có làm tôi nghi ngờ những người ở đây đều luyện khinh công. Lén lút ngẩng đầu nhìn xung quanh, căn phòng này rất lớn, có vẻ giống “điện” hơn, sàn nhà lát đá xanh bằng phẳng, không biết kéo dài đến chỗ nào. Đằng sau tấm rèm màu vàng là một người đang ngồi dựa trên sập. Do cách quá xa, phòng lại tối nên không nhìn rõ hình dáng, chỉ đoán rằng người đó khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo bào vàng nhạt, bên dưới là quần lụa màu trắng ánh trắng, đang dựa vào cái gối tựa rất to, nhìn về phía tôi.

Tôi nghi ngờ, đây là hoàng đế Ngõa Lạc? Cha của Thừa Đức? Sao không mặc long bào? Lại còn có vẻ tùy tiện chẳng nghiêm chỉnh tí nào? Thừa Đức hơn hai mươi tuổi thì ông ta chắc cũng trên năm mươi? Có khi nào trẻ hơn một chút không?

Tôi đang nghĩ lung tung thì nghe thấy một tiếng nói trầm âm: “Phúc Vinh công chúa?”

“Hi hi.” Tôi cười. Con người tôi hề hồi hộp là y như rằng ngoác miệng ra cười ngốc nghếch, “Vâng”.

“Trẫm muốn biết tại sao ngươi lại rơi vào tay Thừa Hiền? Thừa Đức đâu?”

Nghe ông ta hỏi mà tôi sững người, không biết Thừa Hiền nói với ông ta thế nào, rồi kể tội Thừa Đức ra sao. Vấn đề này nhìn đơn giản nhưng tôi không biết nên trả lời kiểu gì. Làm cách nào vừa bảo toàn tính mạng của mình lại không kéo Thừa Đức vào?

“Nói thật, tôi cũng không biết. Ban đầu là tam điện hạ đi ngênh thân, nhưng khi dừng chân ở một thôn nhỏ tôi bị một đám người mặc đồ đen bắt đi. Đang mong chờ tam điện hạ đến cứu thì lại thấy người của đại điện hạ đến, cứ hồ đồ như thế mà đến Phồn Đô.” Tôi cứ câu thật, câu giả mà nói. Đám người mặc đồ đen ở thôn nhỏ là thật, tôi bị bắt đi là giả; mong chờ Thừa Đức cứu là giả, bị Thừa Hiền đưa đến Phồn Đô lại là thật.

“Ồ?” Hoàng đế nhẹ nhàng nói, dừng lại một lúc rồi hỏi: “Ngươi có biết còn một Phúc Vinh công chúa đang ở biệt viện ngoại thành?”

“Hả? Không thể nào! Tôi mới chính là Phúc Vinh công chúa.”

Hoàng đế không nói nữa, chỉ nhìn tôi, uy thế của ông ta dồn ép làm tôi nghẹt thở. Hoàng đế tôi cũng nhìn thấy rồi. Như hoàng đế anh trai tôi, uy thế của người không phải là nhỏ nhưng so với ông ta thì đúng là trứng chọi đá.

Lưng tôi dần dầm mồ hôi. Mình sẽ bị xử lý thế nào?

Một lúc sau, nghe thấy tiếng than thở bé không thể bé hơn của hoàng đế. Tôi không kìm được, ngẩng đầu lên nhìn, thấy ông ta không nhìn mình nữa mà nhắm mắt, ngửa đầu, dựa vào gối, tay xoa bóp hai bên thái dương.

“Trẫm không biết nên xử lý người ra sao đây. Thừa Đức sao phải giấu chuyện ngươi bị bắt cóc? Rồi lại kiểm công chúa giả ở đâu?” anh đế (anh đế: anh minh hoàng đế - ND) khẽ nói, có vẻ đang hỏi tôi, mà cũng giống như đang tự nói một mình.

“Có lẽ do sợ người trách phạt?” tôi nói thăm dò.

Hoàng đế vẫn không nói gì, khẽ lắc đầu.

“Đại điện hạ không nói gì với người sao? Sao điện hạ lại biết tôi bị bọn người mặc đồ đen bắt đi?” Tôi cố tình hỏi, lòng thầm nhủ thế nào cũng phải gặp lửa bỏ tay Thừa Hiền mới được. Tuy vậy tôi cũng băn khoăn, nếu Thừa Hiền cố dùng tôi để trị Thừa Đức vậy thì sao không mớm cung để tôi nói? Anh ta không sợ tôi và Thừa Đức có tư tình, đem bán đứng mình trước mặt hoàng đế?

Không ngờ hoàng đế lại cười khi nghe tôi hỏi vậy. Nhưng tiếng cười đầy vẻ bất lực không biết nên làm sao. “Thừa Hiền, tâm tư của đứa bé này ta lại không hiểu sao? Sợ bản thân nói nhiều sẽ không hay nên chẳng thêm nói gì, cứ thế đưa người đến trước mặt ta, không ngờ lại càng....” Hoàng đế dừng ở đây rồi không nói tiếp nữa.

Tôi ngày càng ngạc nhiên, hoàng đế có khi nào dễ tính thế? Chuyện gì cũng nói với tôi? Làm hoàng đế chẳng phải thiên uy khó đo sao? Ông ta sao có thể nói với tôi suy nghĩ của mình?

“Người muốn giết tôi?” Tôi run rẩy hỏi, nếu như ông ta cái gì cũng không giấu giếm, có nghĩa là định giết tôi để giết khẩu còn gì?

Hoàng đế sững người, nhìn tôi, một lúc sau mới nói: “Người là một cô nương thông minh.”

Trời đất! Không ngờ mình đoán trúng phóc. Ông già này đúng là định giết mình? Sẽ là bốc phét nếu tôi nói không sợ. Tôi có thể không sợ không chứ? Chẳng lẽ muốn tôi làm cô hồn dã quỷ một thời gian?

“Hê hê.” Tôi cười gượng với hoàng đế, thấy miệng lưỡi khô khốc, nói không lên lời.

Hoàng đế thấy phản ứng của tôi, sắc mặt có phần sững lại.

“Chúng ta có thể thương lượng chút không? Bệ hạ đừng giết, tôi đảm bảo không làm hỏng chuyện của người. Bệ hạ thấy thế nào?”

Hoàng đế không trả lời, chỉ yên lặng nhìn. Tôi thấy vậy càng hốt hoảng, lòng thầm nghĩ hay hoàng đế đang ở gian đoạn mãn kinh giống phụ nữ? Lúc này mới cười nói vui vẻ mà giờ không thèm để ý đến tôi nữa?

“Hi hi.” Tôi gật đầu cười.

Ông ta vẫn im lặng nhìn, không chịu nói tiếp.

“Được rồi, tôi từ bỏ. Bệ hạ muốn ra sao thì ra, nhưng người có thể cho tôi sống thêm vài ngày không? Dù sao tôi cũng nằm trong tay người, muốn chạy cũng chẳng được.” Tôi kì kèo mặc cả, tốt nhất là cho tôi sống thêm ba trăm năm mươi ngày nữa.

Hoàng đế như giật mình tỉnh dậy, lại nhắm mắt nằm xuống sập, lúc sau mới khẽ nói: “Cứ cười trừ như thế làm gì? Chẳng có vẻ nữ nhi chút nào. Cứ lui xuống, trầm mặt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Tôi trở mắt ngạc nhiên, tự nhủ, ông vẫn chưa nói có giết tôi hay không, ông đi nghỉ còn tôi thì sao?

Cả một cục tức trong bụng mà không dám để lộ ra ngoài, đành khè khàng lui ra. Vừa vén rèm lui ra phòng ngoài lại nghe thấy tiếng hoàng đế lẩm bẩm ở bên trong: “Hai mươi năm rồi, nhanh thật, không ngờ... lại có người cười ngốc ghêch như nàng... ..”

Đi theo tiểu thái giám tới một tiểu viện vắng vẻ, tôi nghĩ có lẽ nào đây là nơi chôn thân của tôi? Nhưng ở đây hai hôm rồi mà vẫn không thấy có rượu độc hay lụa trắng đến, chẳng lẽ hoàng đế trở nên từ bi độ lượng, không cần tính mạng của tôi nữa?

Vẫn chưa hiểu mọi chuyện rốt cục ra sao thì có tiểu thái giám tới truyền lời, tưởng rằng đi gặp hoàng đế, ai ngờ lại bị một chiếc xe nhỏ đưa đến biệt viện ngoại thành. Lúc gặp lại Tổ nhi và Hoàn Nguyệt, đừng nói đến bọn họ sững người ra, đến tôi cũng không dám tin vào mắt mình. Đưa tôi đến đây, là muốn khôi phục thân phận công chúa của tôi. Vậy... vậy thì công chúa giả đi đâu?

Chờ những người đưa tôi đến đều đi ra, mấy người Tổ nhi mới khóc lóc mà quỳ mọp dưới chân tôi.

“Công chúa, chúng nô tì tưởng không bao giờ được gặp lại công chúa nữa.” Tổ nhi vừa khóc vừa nói.

“Đứng lên, tất cả đứng lên đã.” Tôi khẽ nói, liếc mắt nhìn bên ngoài, “Hoàn Nguyệt, người ra canh cửa, có người đến nhớ thông báo. Đi mau!”

Hoàn Nguyệt hơi chần chừ nhưng vẫn lãnh mệnh. Trong phòng giờ đây chỉ còn lại hai người tôi và Tổ nhi.

“Người từ trước tới giờ đều ở đây?” tôi hỏi.

Cô ta gật đầu.

“Còn công chúa giả?” tôi lại hỏi.

Tổ nhi kinh ngạc khi nghe tôi hỏi về công chúa giả, “Công chúa, người cũng biết có một công chúa giả mạo danh người?”

Tôi gật đầu, “Ta biết, công chúa giả kia giờ đi đâu rồi?”

“Từ khi công chúa mất tích, đột nhiên có công chúa giả đến. Chúng nô tì tưởng công chúa bị cứu đi nhưng lại có người đến ra lệnh không được nói chuyện này ra, đừng nói chúng nô tì mà ngay tính mệnh của công chúa cũng khó giữ, cho nên chúng nô tì đành...”

“Ta đều biết.” Tôi cắt ngang lời cô ta, “Ta chỉ hỏi công chúa giả giờ ở đâu?”

“Tối qua đột nhiên chết rồi.” Tổ nhi nói.

“Chết rồi? Sao mà chết?”

“Nô tì cũng không biết, trên người không có vết thương nào, sáng nay Hoàn Nguyệt vào hầu mới phát hiện ra.”

Đúng là Hoàn Nguyệt! Xem ra là do Thừa Đức làm. Giết kẻ mạo danh, là để cứu tôi? Anh ta cái gì cũng biết rồi?”

Sáng ngày thứ hai, tôi cuối cùng cũng vào Phồn Đô với thân phận công chúa.

Lần đầu tiên thấy tương lai thật mật mù. Một năm, tôi có chờ được tới lúc đó? Ở nơi thâm cung giết người không thấy máu. Rồi lại nghĩ tới Thẩm lão đầu, còn cả cái tên Nam Cung Việt chết tiệt mà ông ta tìm được nữa, nếu không vì bọn họ chưa chắc tôi đã đến nước này. Haiz. Hình như lương tâm của tôi ít đi một chút khi nói những lời thế này.

Thừa Đức, tôi sẽ gặp lại Thừa Đức ở đây sao? Lúc gặp lại biết đối mặt với anh thế nào đây?

Lại nghĩ tới bóng hình dưới gốc cây của anh, tuy tôi rất muốn quên bức tranh đó nhưng nó cứ xuất hiện rõ nét tưởng như chỉ cần với tay ra là chạm vào được mỗi khi tôi nhắm mắt lại. Hơi lạnh trên môi anh, anh luôn tay vào tóc tôi, cảm giác sao mà thật đến vậy... ..

“Hãy quên đi!” anh nói, nhưng có thể quên được không?

Vào hoàng cung Ngõa Lạc, tôi bị xếp vào một cung điện có vẻ mới được tu sửa lại, ngẩng đầu nhìn bức hoành phi trên cửa, đếm thấy tổng cộng ba chữ mà không biết nghĩa là gì. Haiz, mù chữ đúng là không tốt! Sau này đi ra ngoài một mình mà lạc đường chắc cũng chẳng quay về được. Người ta hỏi: “Cô ở cung nào?” thì tôi biết nói gì? “Huh u hu, tôi không biết, tôi chỉ biết tên cung có ba chữ.”

Trong cung đã có không ít cung nữ đứng nghênh đón, thêm số cung nữ tôi mang đến nữa càng thêm náo nhiệt, xanh xanh đỏ đỏ, nhìn quanh đều là những cô gái xinh đẹp. Tôi lại nhớ tới “ba mươi sáu kế” mà mình đem tới, không biết bọn họ được sắp xếp ở đâu, chút nữa mà có thời gian phải hỏi bọn Tổ nhi mới được.

Thay một bộ quần áo khác tiện nhẹ hơn, nói là tiện nhẹ nhưng cũng có đến mấy lớp, tôi đau khổ không biết làm thế nào sống sót qua mùa hè. Tuy không có người đến giết nhưng sợ rằng tôi cũng chết vì cảm nắng. Có nữ quan Ngõa Lạc đến nói tôi phải đi vấn an Tả hoàng hậu theo quy định. Thế là tôi lại đóng bộ vào, sai người dẫn mình đi gặp chủ nhân cung này. Không biết cảnh vợ lớn gặp vợ bé sẽ thế nào?

Hoàng hậu xem ra là một người phụ nữ hiền đức, vẻ mặt đoan trang phúc hậu, tiếp tôi với nụ cười hiền hậu trên mặt. Tôi hành lễ xong hoàng hậu liền tới trước vực tôi dậy, ôn hòa nói: “Sau này đều là người một nhà, không cần phải hành lễ như thế. Công chúa mau đứng lên.”

Tôi vừa cười vừa đứng dậy, không biết phải nói gì với bà ta. Haiz, xem ra mình xem ít truyện về cung đình quá. Nhưng dù sao cũng phải khâm phục bà hoàng hậu này, không cần biết bà ta thật lòng hay không làm được thế này cũng không dễ dàng. Nghĩ mà xem, cho mọi người đối mặt với vợ bé của chồng rồi lại phải hỏi han quan tâm, liệu có mấy người làm được? Nếu là tôi, chắc cho cô ta một cái bạt tai từ sớm rồi, “Cho cái loại hồ li tinh như cô đi mời chài chồng tôi! Xem tôi có đánh cái đầu hồ li của cô thành đầu lợn không!”

“Công chúa ở có điều gì không quen cứ nói với ta.” Tả hoàng hậu ôn hòa nói, “Hoàng thượng hôm nay có chính sự, e rằng không kịp gặp công chúa. Công chúa đường xá mệt nhọc, cứ nghỉ ngơi trước, đợi tới ngày mai hoàng thượng và công chúa hành đại lễ xong bồng cung sẽ dẫn đầu hậu cung đến chúc mừng công chúa.”

Tôi lạnh cả sống lưng, ngày mai đã phải hành đại lễ rồi? Với cha của Thừa Đức? Tôi chết mất.

Đinh tiểu tiên, đồ khốn nạn, bao giờ ông mới đến được?

Nói vài câu đối khó với Tả hoàng hậu xong tôi lại bị đưa về cái cung gì đó của mình. Về đến nơi thấy bọn Tổ nhi đã sắp xếp đồ đạc đâu ra đấy. Bọn họ thấy tôi về đều xúm lại hỏi han, chắc là sợ tôi bị hoàng hậu đem ra thị uy. Tôi nói các người đừng nghĩ oan cho Tả hoàng hậu, đừng nói người ta định làm gì tôi, mà nếu có làm thì cũng là đáng đời tôi thôi, ai bảo tôi làm vợ bé chứ?

Trong lòng khó chịu, tôi đang định nằm nghỉ thì có cung nữ đến thông báo, nói bên ngoài có một vị công công đến, tôi nói sao không cho người ta nghỉ một tí, chẳng lẽ vị “tỉ tỉ” đó lại muốn thăm tôi? Ở dưới nhà người ta không tránh khỏi phải cúi đầu, đành cho tiểu thái giám đó đi vào. Tôi nhìn mà chờ người ra, tiểu thái giám này tôi gặp rồi, chính là người bên cạnh hoàng đế. Ông ta tìm tôi có việc gì?

“Công chúa, hoàng thượng muốn gặp công chúa. Mời công chúa đi theo nô tài.” tiểu thái giám kính cẩn nói.

Tôi ngờ người ra, sao mới quay về mà hoàng thượng đã muốn gặp mặt? Chẳng còn cách nào khác, đành đi theo. Tổ nhi muốn đi cùng tôi nhưng bị tiểu thái giám ngăn lại. Tôi đi ra cửa cung, thấy có một cái kiệu nhỏ màu xanh ở ngoài đấy. Bị bọn họ khênh đi quay một vòng, lúc xuống kiệu phát hiện ra đây chính là chỗ lần trước tôi đến. Hoàng thượng lại gặp tôi ở đây? Lại có trò gì nữa?

Vào trong phòng, nhìn hoàng thượng vẫn ngồi trên sập y như lần trước chỉ có điều lần này người mặc bộ long bào vàng tươi. Lần này nhìn kĩ mới biết, anh em Thừa Đức đều thừa hưởng đôi mắt của cha.

“Đến đây!” hoàng thượng nói.

Tôi cẩn thận tiến lên trước hai bước, không biết nên dùng thân phận nào hành lễ, xưng hô ra sao? Đang mâu thuẫn thì nghe thấy tiếng hoàng đế.

“Tưởng rằng sai thì cho sai luôn, không ngờ công chúa giả lại biến mất, xem ra người đúng là phúc tinh, phúc lớn mệnh lớn.” ông ta nói.

Tôi nghe thế vội đáp lời: “Cám ơn hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn.” Ông ta đã nói tôi phúc lớn mệnh lớn thế thì sau này chắc không nỡ lấy cái mạng con con của tôi?

Thấy tôi có phản ứng thế, hoàng đế chỉ mỉm cười.

Bên ngoài, tiểu thái giám khẽ bấm báo: “Tam điện hạ đến.”

Tôi tròn mắt, Thừa Đức sao lại đến đây? Là hoàng thượng gọi đến hay chỉ là tình cờ?

Hoàng đế nhìn tôi, nhẹ nhàng bảo: “Người lui ra đứng sau bình phong.”

Tôi không hiểu ông hoàng đế này định làm gì, đành nghe lời, bước đến bình phong ở phía sau cái sập hoàng thượng đang ngồi. Tiếp đó nghe thấy tiếng anh đế truyền lệnh: “Cho mời hoàng tử vào.”

Liền sau là tiếng hô của thái giám, chỉ phút chốc nghe thấy tiếng rèm cửa bị kéo lên, có người đi vào, rồi tiếng nói quen thuộc vang lên.

“Thừa Đức tham kiến phụ hoàng.” Mấy từ đơn giản như khắc vào tâm can, làm tim tôi muốn ngừng đập.

“Ừ. Về rồi?” hoàng thượng nói.

“Thưa vâng. Công việc cũng thuận lợi chỉ có điều giữa chừng xảy ra chút phiền toái nên chậm mất vài ngày.” Thừa Đức trả lời.

“Ồ, làm xong thì tốt. Người cũng mệt rồi, lui về nghỉ ngơi đi.”

Tôi đứng bên trong nghe mà giật thon thót, không biết việc bọn họ nói đến là việc nào, là chuyện võ lâm đại hội chăng? Không biết Nam Cung Việt thể nào rồi? Bên ngoài im lặng trong phút chốc rồi nghe thấy tiếng “thịch”, có vẻ như Thừa Đức vừa quỳ xuống.

“Phụ hoàng, nhi thần có tội.” Thừa Đức hạ giọng nói.

“Hử?”

“Thừa Đức đi nghênh thân, giữa đường không cẩn thận để lạc mất công chúa.” Thừa Đức nói.

“Lạc mất?”

“Thưa vâng, đúng là thế. Bị bắt đi khi ở Ngũ Ngưu thôn. Nhi thần sợ Chu quốc hay tin sẽ gây sự phiền toái nên đành bưng bít thông tin, một mặt tìm người đến thay thế công chúa, mặt khác cho người đi cứu công chúa Phúc Vinh thật, nhưng...”

“Nhưng cho đến nay vẫn không tìm thấy?” hoàng thượng điềm đạm nói.

“Xin phụ hoàng trị tội nhi thần.” Thừa Đức cầu khẩn.

Đầu óc tôi rối như tơ vò, Thừa Đức thế này là định diễn trò gì? Biết rằng mình bị lừa dối nên cố tình nói thế? Nhưng sao hoàng đế lại cho tôi nghe cuộc đối thoại này? Ông ta định làm gì? Hay ông ta đã biết chuyện giữa tôi và Thừa Đức? Tâm trí nguội lạnh, chân cũng hơi run, tôi như muốn ngồi luôn xuống đất.

Bên ngoài yên lặng trong phút chốc rồi nghe thấy giọng hoàng đế mệt mỏi cất lên: “Người lui đi, trầm mặt rồi. Việc này xử lý sau.”

“Phụ hoàng... ..” Thừa Đức có vẻ vẫn muốn nói tiếp nhưng bị hoàng đế ngăn lại, sau đó nghe thấy tiếng anh lui ra ngoài. Lúc sau, hoàng đế nói: “Ra đây.”

Tôi đi ra, lại nhìn thấy hoàng đế đang tựa trên sập mà day day hai bên thái dương. Thấy tôi đi ra, ông ta liền dừng lại, nhìn tôi đầy ẩn ý mà nói: “Thừa Đức đúng là trúng tà rồi. Người đúng là phúc tinh sao? Trầm thấy hối hận khi đòi nước Chu đưa người đến đây.”

Đầu óc tôi quay mòng mòng, sao mỗi câu nói của bọn họ tôi đều nghe hiểu nhưng khi chúng đứng cùng nhau thì tôi lại không hiểu gì nữa? Nếu nói Thừa Đức là tiểu hồ li thì hoàng đế này phải là thượng hồ li tinh? Ông ta rốt cục có ý gì? Chuyện gì mà không nói thẳng ra được.

Haiz, biết thế tôi cứ ở nhà đi thi đại học, giải bài toán vi tích phân. Đang yên đang lành đòi quay về quá khứ làm gì? Tôi hối hận! Tôi thật sự hối hận rồi.

Cho tới khi bị thái giám đưa về cung tôi vẫn chưa hiểu hoàng đế tại sao lại muốn mình xem vở kịch này. Có quá nhiều vấn đề nơi đây. Nhưng chỉ cần vấn đề liên quan đến những chuyện lằng nhằng rắc rối là tôi chẳng còn tí thông thái nào nữa, cho nên tôi không thể nghĩ về nó, mới nghĩ đến đã thấy hai cái đầu heo rồi. (hai cái đầu heo: ý nói rất ngốc nghếch, ngu như heo - ND).

Về tới cung thấy bọn Tổ nhi đang đợi tôi mặt nhăn mày nhó, hỏi ra mới biết cung nữ Ngoã Lặc vừa đưa lễ phục tới. Từ trước đã định mặc lễ phục của Chu quốc nhưng xem ra bên Ngõa Lặc không đồng ý. Chỉ là chuyện mặc cái gì, nhìn thì đơn giản mà dưới con mắt bọn Tổ nhi lại động chạm đến lòng tự hào dân tộc.

Tôi xem bộ lễ phục của Ngõa Lặc rồi kiên quyết mặc lễ phục Chu quốc. Quyết định này của tôi làm bọn Tổ nhi ngân ngẩn nước mắt nhìn đầy vẻ biết ơn. Tôi toát mồ hôi, không dám nói với bọn họ mình chọn Chu quốc chỉ vì bộ lễ phục của Ngõa Lặc dày hơn gấp nhiều lần. Giờ đã là tháng năm rồi mà còn phải mặc nhiều đồ như thế chắc tôi chết ngạt mất.

Lại thêm một đêm thức trắng, nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhiều người, hoàng đế anh trai, Thẩm lão đầu, Thừa Đức, Diệp Phàm, Mãnh An Dương, Nam Cung Việt... theo thứ tự xuất hiện, không phân trước sau. Nhưng nghĩ đến nhiều nhất vẫn là Nam Cung Việt và tên Thừa Đức. Điền cái đầu!

Chẳng lẽ mình phải làm phi tử của ông hoàng đế này một năm? Tuy hoàng đế không chỉ không già mà còn có sự hấp dẫn của những người đàn ông trung niên, nhưng tôi cố mãi mà chẳng có cảm giác gì, cho nên tôi thực sự không muốn, đặc biệt là làm phi tử của ông ta rồi bản thân sẽ thành mẹ ghê của Thừa Đức. Haiz!

Lại phải dậy từ sáng sớm, gần giống như hôm rời khỏi hoàng cung Chu quốc, cả đám cung nữ vây quanh tôi, cuối cùng cũng đem tôi quần thành cái bánh chưng. Lần này tôi rất ngoan ngoãn, đây không phải địa bàn Chu quốc, theo nguyên lý tranh đấu của hậu cung, có rất nhiều tai mắt nhìn vào, và cũng có quá nhiều đôi tay chờ để tóm chỗ sơ hở của tôi, tuy không sợ chết nhưng thà sống vất vả còn hơn chết vinh quang.

Cho nên, tôi rất thận trọng.

12. Chương 23-24

Chương 23

Người dịch: Yuuri

Đại lễ tiến hành coi như thuận lợi, Hoàng Thượng đứng trên lễ đài cao, nhìn tôi hơi ngẩn ngơ, hình như người đứng trên đó không phải là Hoàng Thượng, mà là Thừa Đức của hai mươi năm sau.

Lúc đi ngang qua Thừa Đức, nhìn xuyên qua rèm châu, tôi lén nhìn anh ta một cái, tên đó vẫn đáng vẻ hoàng tử phong độ nhẹ nhàng, trên mặt nở nụ cười hòa nhã. Nhưng không biết tại sao, tôi cảm thấy vẻ mặt anh ta không giống lúc trước, hơi nhợt nhạt.

Quý đạo ban đầu vốn không phải được thiết kế như vậy sao? Phía trước chẳng qua chỉ là không cẩn thận rẽ qua một chỗ ngoặt nhỏ mà thôi.

Tiến hành xong đại lễ, sau đó là tế trời, tế tổ tiên v.v... Tôi mệt đến nổi tuột máu, nhưng trong lòng lại thấy nhẹ nhõm, thâm nghĩ, mệt đi, mệt đi, dù sao thì cũng không phải một mình tôi mệt, Dù tốt dù xấu tôi cũng là một thanh niên chưa đầy hai mươi tràn đầy nhiệt huyết. Tôi đã mệt như thế này, lão hoàng đế trung niên đó nhất định càng mệt chịu không thấu. Tốt nhất là lão mệt chết luôn đi, tôi thà làm góa phụ. Dù mệt đến không chết, cũng mệt đến nỗi lão một tháng leo lên giường không nổi!

Chật vật mãi mới đối phó xong phần bên ngoài, ở trong cung còn một buổi tương tự như tiệc tối gặp gỡ gia đình đang đợi tôi. Tôi có hơi ngạc nhiên, càng bực bội hơn khi dường như chỉ có mình tôi là mệt, còn lão hoàng đế đó vẫn vẻ mặt hồng hào, đáng vẻ chẳng chút mệt mỏi gì hết, tôi lại hoài nghi, lão này thật là sắp 50 tuổi sao?

Trong lòng rất bực bội, nên có chút cam chịu, ra sức uống rượu, bất kể ai đến kính rượu tôi đều uống sạch sẽ, chỉ uống thôi thái hậu cười nói tôi: “Thật là đứa trẻ hiền lành!”

Thừa Đức ngồi phía dưới cách chỗ tôi không xa, nhưng tôi lại không dám nhìn anh ta, sợ người khác nhìn ra sơ hở gì, cuối cùng một lần tôi chịu không nổi, lén nhìn anh ta một cái, vậy mà phát hiện ra anh ta cười rất rực rỡ, khe giọng cười nói với các huynh đệ bên cạnh, thật là thoải mái! Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là buồn bực.

Có lẽ anh ta giết công chúa giả kia không phải là vì cứu tôi, chỉ là vì anh ta đã biết âm mưu của anh ta đã bại lộ mà thôi.

Tôi không phải là có hơi quá đa tình không? Nghĩ đến đây, tôi càng buồn bực.

Tuy tôi rất không hài lòng, nhưng tiệc tối tan vẫn là lúc thái hậu nói một lời, tôi quay về tẩm cung của mình. Đương nhiên, với tư cách là tân lang hôm nay, lão hoàng đế đó cũng muốn ngủ ở chỗ tôi.

Tôi khó chịu, chỉ ước đi cả đời cũng không đến cuối đường. Nhưng lúc cách tẩm cung không đến 100 mét, Tôi chỉ ước có thể chạy ngay về, tại sao? Vì tôi đột nhiên muốn đi nhà xí.

Đúng! Tôi muốn đi nhà xí, mà không chỉ đi một lần, nói cho lịch sự một chút tôi đột nhiên bị đi tả, nói thô tục một chút, tôi bị tiêu chảy!

Hoàng đế đứng trong diện của tôi, gọi thái y cho tôi, sau đó dời giá đến cung của hoàng hậu.

Ngồi trên cái bô, bụng tôi tuy rất không dễ chịu, nhưng trong lòng lại rất vui.

Trận tiêu chảy này đến sáng ngày thứ hai mới khỏi, người tôi gầy rạc đi, thái y nói có thể tôi là vì không hợp thủy thổ, tôi nghĩ, tôi đã đến Phồn Đô được mấy ngày rồi, tại sao cứ hôm qua là thủy thổ không hợp chứ? Chẳng lẽ tôi uống không được nước trong hoàng cung này?

Thái hậu, hoàng đế đều phái người đến thăm hỏi tôi, Tả hoàng hậu còn đích thân đến thăm tôi, tôi cảm thấy hơi ngại, bạn xem, tôi bệnh đều không biết chọn lúc bệnh, các mỹ nhân khác của người ta mỗi khi bệnh đều là đau tim hay cái gì đại loại như thế, sao đến chỗ tôi thì thành tiêu chảy chứ? Cái này bảo tôi làm sao mà nói ra chứ.

Nhưng mà cũng tốt, dù sao cũng tránh được đêm động phòng hoa chúc với lão hoàng đế, nhưng lại bắt đầu thấy lo âu sau đó, cái bụng không thể đau cả năm, đừng nói là không nói trước, tôi cũng chẳng có nhiều thịt để mà giảm bớt!

Hai ngày sau, vì bụng tôi tuy đã khỏi, thủy thổ không hợp lại thay đổi, trên người tôi nổi cái mụn đỏ, thái y nói đúng là thủy thổ không hợp! Nhưng tôi vẫn có chút khó hiểu, tại sao tôi sau khi uống trà của Văn Nguyệt rót thì thành thủy thổ không hợp chứ? (Sao tui nghi dzy nì có tên Thừa Đức nhún tay vào qué ^^)

Lão vua cũng đành chịu, chẳng qua là trong cung cũng còn rất nhiều mỹ nhân, làm sao mà không háo sắc, chỉ sai người nhả lời cho tôi, cứ dưỡng bệnh.

Đêm nay, tôi đang nường áp chảo trên giường, trong lòng tính toán làm sao sớm có thể thoát ra cái lồng chim này, thì cảm thấy có chút không ổn, lật người qua phía mép giường vừa nhìn lên, hoảng hồn suýt chút nữa ngất xỉu, một bóng người mờ mờ đang ngồi trên mép giường của tôi, tôi còn chưa kịp la lên, tay của hắn đã bịt miệng tôi lại, tôi nhìn chăm chú, đích thị là tên Thừa Đức.

Hắn thấy tôi đã nhận ra hắn, khẽ giọng cười, thả tay ra.

“Anh không muốn sống sao? Đây là nơi anh đến được sao?” tôi nói nhỏ.

Thừa Đức khẽ cười nói: “Sao không thể đến chứ? Hoàng cung nước Chu các cô ta đều có thể tự do ra vào, đừng nói chi là địa bàn của ta.”

Hắn nói xong thì cởi giày ra, đặt phía đầu giường, tự mình vượt qua tôi đến phía trong giường.

Tôi càng hoảng sợ! Choáng váng, cái này mà bị người khác nhìn thấy, không phải là bắt kẻ thông dâm điển hình trên giường sao.

Tôi ngồi dậy, sau đó đập Thừa Đức trên giường một cái, dùng ta bóp cổ hắn, làm ra dáng vẻ hung dữ, nghiêng răng hỏi: “Nói! Có phải anh đưa thuốc cho bọn đây tớ không?”

Thừa Đức cười gật đầu, gỡ tay tôi ra, đến sát bên tai tôi nói: “Không như thế làm sao có thể để nàng có những ngày ung dung tự tại như vậy?” (hehe... nghi dzy là có đó mè ^^).

“Những ngày ung dung tự tại? Vậy những cái mụn đầy mặt đầy người tôi?”

Cái mỗ ầm nóng của anh ta gần như muốn kề sát rạt bên tai tôi, cảm giác nhột nhột ngứa ngứa, tôi hơi không thoải mái, vội né đầu ra. Thừa Đức nâng mặt tôi lên, nường theo ánh đèn lờ mờ xuyên qua rèm, chăm chú nhìn, sau đó chép miệng, nhẹ cười: “Vốn đã không xinh đẹp, bây giờ lại càng xấu!”

Về mặt cười trên nỗi đau của người khác!

Tôi hơi nổi cáu, vừa tính đập cho anh ta một cái biết tay, anh ta lại nói sát bên tai tôi: “Nào, cởi ra cho ta xem, có phải hiệu quả tốt như vậy không?” Nói xong, tay còn muốn cởi đồ của tôi.

Tôi lật đật né hắn xa một chút, tức giận nói: “Anh không muốn sống hả? Để người khác nhìn thấy chúng ta có nói cũng không nói được!”

“Sợ người khác nàng còn không đến gần ta một chút, nói lớn như vậy nàng không sợ mấy cung nữ bên ngoài nghe được à?”

Hèn chi anh ta cứ kê miệng đến sát bên tai tôi mới nói, thì ra là sợ người bên ngoài nghe được, xem ra tôi trách oan anh ta rồi, tôi không vững tâm nhìn ra bên ngoài, đành ngồi kế bên anh ta, vừa tính mở miệng,

anh ta lại sát đến, khẽ giọng nói: “Muốn nói gì vậy? đến gần một chút rồi nói.” Nói xong thì tiến sát đến bên tai tôi.

Tôi đỏ khóc đỏ cười, đành đến gần hỏi: “Công chúa giả đó là anh giết hả?”

Thừa Đức gật đầu.

“Tại sao vậy?”

Thừa Đức trợn mắt nhìn tôi, nói: “Nàng thật không biết? Nếu không phải vì giữ lại cái đầu của nàng, ta cần gì phải giết cô ta?”

Tuy có nghĩ đến chuyện này, nhưng nghe chính miệng Thừa Đức nói, trong lòng có chút hạnh phúc.

Thừa Đức đột nhiên thở dài, nhẹ giọng nói: “thật ra ngay từ đầu chỉ định bảo vệ tính mạng của nàng là xong, nhưng mà.....” đang nói thì ôm tôi vào lòng, tôi vùng ra, nhận ra anh ta ôm rất mạnh, nên đành thôi.

“Hôm đó khi thấy nàng mặc lễ phục đỏ thắm đi với hắn, ta nhận ra..... vẫn là buông không được, cả đời này..... nàng đừng mong với người khác, ai cũng không được!” Thừa Đức khẽ giọng nói.

Cả đời, có thể cả đời sao? Cuộc đời của tôi không phải ở đây.

Tôi vùng ra khỏi ngực của Thừa Đức, “Anh đã có thể dễ dàng vào đây, thì cũng dễ dàng cứu em ra, có được không?”

Thừa Đức lẳng lặng nhìn tôi, không nói gì hết.

“Cầu xin anh, hãy đem em ra khỏi đây đi, anh cũng không muốn em trở thành vợ bé của cha anh, đúng không?” tôi nói một cách thăm thưng.

Thừa Đức lắc lắc đầu, khẽ sát bên tai tôi nói: “Không muốn, ai cũng không thể chạm đến nàng, người khác không được, ông ta càng không được.”

“Vậy thì đưa em ra ngoài đi.”

“Cũng không được!”

“Tại sao?”

“Vì ta không muốn chết.” Thừa Đức nói xong, đột nhiên cười.

Tôi từng nghĩ qua, nếu cứu tôi ra ngoài, có thể Thừa Đức sẽ bị lão vua hoài nghi, nhưng cũng không đến nỗi anh ta phải chết, tôi nhìn Thừa Đức vẻ không tin.

“Hừ, nàng thật vô lương tâm, không nghĩ đến ta chút nào.” Thừa Đức thở dài, “Cho dù nha đầu vô lương tâm như nàng không để ý đến ta, nhưng những thị nữ đó của nàng cũng không quan tâm sao? Không duyên không cớ bỗng nhiên nàng mất tiêu, đừng nói những người trong cung này không sống được, mà bên ngoài còn không biết phải có bao nhiêu người bị liên lụy, nàng nhẫn tâm sao?”

Thừa Đức nói một hồi tôi có chút bối rối và lo lắng, lúc mới đến thế giới này chỉ là nghĩ mình đến đây ăn uống vui chơi thôi, đối với bọn Tổ Nhi ngược lại cũng không bận tâm lắm, lần trước ở Ngũ Ngưu Trấn nhân lúc chạy trốn cũng không nghĩ nhiều đến sự an nguy của bọn họ, nhưng bây giờ ở đây lâu, bọn họ lại khẳng định ở lại với tôi, nếu biết rõ mình chạy trốn sẽ mang đến tai họa cho bọn họ mà vẫn còn chạy trốn, e rằng cả đời này của tôi cũng đừng mong sống yên ổn.

“Nói như vậy tôi phải ngoan ngoãn ở lại đây rồi?” tôi không cam lòng hỏi.

Thừa Đức gật đầu, có vẻ đồng tình với cách nói của tôi: “Ừ, ở lại, e rằng phải ở cả đời rồi.”

Cả đời, lại là cả đời, bà mày ở đây nhiều nhất là một năm! Nghĩ đến đây lòng tôi miễn cưỡng dễ chịu một chút.

“Đúng rồi, còn Diệp Phàm? Nó sao rồi?”

“Diệp Phàm? Tên nhóc đó hả?”

Tên nhóc? Tôi nghe lầm chẳng, Diệp Phàm từ khi nào trở thành con trai vậy? Nó là một cô nương không thích nói mà.

Thừa Đức nhìn vẻ mặt cực ngố của tôi, cúi đầu cười thầm, nói: “Nàng thật là ngốc, thật là không nhìn ra nó là một đứa con trai?”

Tôi ngẩn người gật đầu, thật nhìn không ra, một đứa bé trai xinh đẹp vậy tôi không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng trên tiểu thuyết đều nói nữ cải nam trang, con trai cải trang thành con gái rất ít.

Thừa Đức làm ra vẻ đành chịu dùng tay xoa trán, khẽ giọng nói: “Ta hối hận rồi, lúc đầu tưởng nàng thông minh sáng dạ mới giữ nàng lại, không ngờ nàng là một nha đầu ngốc như vậy! Ta nhìn nhầm rồi, hối hận, thật hối hận!”

Tôi nguyền anh ta một cái, xấu hổ nói: “Mặc kệ nó là trai hay gái, em chỉ hỏi anh nó thế nào rồi?”

“Còn sống! Sống rất tốt.”

“Thật không?” tôi nhìn không được vẻ mặt mừng rỡ, tốt quá rồi, Diệp Phàm không sao. Lại nhớ tới Nam Cung Việt, nhưng không biết phải mở miệng với Thừa Đức thế nào, “Thế..... thế.....”

Thừa Đức liếc tôi một cái, hình như đoán được tôi muốn hỏi gì, vẻ mặt có chút không vui, lạnh lùng nói: “Muốn hỏi Nam Cung Việt chứ gì?”

Tôi hơi chột dạ nhìn Thừa Đức, nhưng lại nghĩ tôi chột dạ cái gì chứ, lập tức ngẩng cằm lên, không chịu yếu thế nhìn lại anh ta, miệng còn hừ một tiếng để tăng thêm khí thế.

Thừa Đức thấy tôi phản ứng như vậy, xui xuống, ôm tôi từ phía sau, “Đừng có vô lương tâm như vậy, Vinh nhi (1)” Thừa Đức mềm giọng nói, dùng tay chỉ nhẹ vào ngực trái của tôi, “Chỗ này..... chỉ có thể có một mình ta thôi.”

Giọng trầm ấm dịu dàng của anh ta, vang bên tai tôi, khiến tim tôi cũng đập thành thịch, dường như ngón tay anh ta mỗi lần điểm xuống là tim tôi run rẩy theo, cảm giác này, thật kỳ lạ.

Thật không ngờ anh ta có tình cảm chân thành với tôi, mà còn sâu đậm như vậy, tôi phải làm gì đây? Nhất thời lòng dạ rối bời, nói không cảm động là gạt người, có lẽ lúc trước là tôi đã mắc oan anh ta, có lẽ

Chưa đợi ta rồi được mấy giây, khuôn mặt thật của tên Thừa Đức này đã lộ ra, ngón tay đó lúc đầu nhẹ nhàng điểm vào ngực tôi vậy mà đã đổi từ điểm thành nắm.....

“Cút đi, đồ lang sói!” tôi khẽ giọng mắng, gắng sức kéo tay hất ra khỏi ngực trái của tôi, nhưng tay của tên đó sau đó lại di chuyển sang ngực phải của tôi, tôi vội che ngực phải lại, thở hổn hển vùng ra khỏi ngực anh ta, nhưng một cánh tay anh ta ôm vai tôi chặt quá, nhất định không chịu buông ra.

Tình hình trước mắt là tôi hơi dựa vào ngực của Thừa Đức, gối đầu lên một cánh tay của anh ta, tuy anh ta chỉ có một tay có thể tự do hành, động, nhưng, cánh tay này đối với tôi mà nói thì rất là khủng bố.

Mặt tôi đỏ bừng, đánh thì đánh không lại, mắng cũng dám mắng lớn tiếng, đối phó với tên ma quỷ hơn kẻ vô lại như vậy, đành phải hai tay che ngực lại, một dáng vẻ một con cừ non yếu đuối.

“Ha ha, che tốt chưa?” Thừa Đức hỏi bên tai tôi, sau đó cười lên hai tiếng quái gở, tay lại xuôi theo ngực trượt xuống.

A! Tôi nổi điên lên, thật là quá không công bằng mà, con trai chỉ có chỗ, con gái lại có tới 3 chỗ. Cũng tình huống tắm rửa như nhau có người xông vào, con trai chỉ cần hai tay che một chỗ là được, vẫn rất thoải mái, còn con gái phải hai tay che 3 chỗ, làm thế nào cũng không che hết toàn bộ.

Tôi hiện giờ, hận mình không thể mọc ra cánh tay thứ ba. Nhìn mặt Thừa Đức cười nham nhở, bản tính đánh đá của tôi lần nữa bùng nổ, buông hai cánh tay trước ngực ra, liều mạng nắm cánh tay không an phận của tên Thừa Đức đó lại, ôm chặt vào ngực.

Thấy Thừa Đức nhất thời đần mặt ra ở đó, tôi cười đắc ý.

Thừa Đức trái lại cũng không vùng ra, cánh tay đó ngoan ngoãn để tôi nắm chặt. Đột nhiên, ngoan ngoãn lại, khiến tôi có chút không thích ứng, không biết tên này lại muốn âm mưu quỷ quái gì đây, phải hoàn toàn

đề phòng. Trong phòng càng yên tĩnh hơn, hầu như chỉ còn lại tiếng thở của hai người, còn loáng thoáng kèm theo tiếng tim đập, không biết là của tôi, hay là của anh ta.

Trong bóng tối lơ mờ, mắt của Thừa Đức càng sáng rực lên, đầu của anh ta từ từ thấp xuống, cách tôi càng lúc càng gần.....

Tôi chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giống như trong lồng ngực nhảy ra, ngay cả thở cũng không dám, cơ thể cứng lại ở đó, sợ hãi gần như nhắm mắt lại. Có lẽ, trong lòng cũng có chút mong đợi.....

Đợi một hồi môi không có hạ xuống, Thừa Đức đột nhiên khẽ cười thành tiếng. Tôi mở mắt ra, nhìn anh ta vẻ không hiểu, anh ta cười càng lúc càng dữ dội, hơi thở không ổn định nói: “Không được rồi, mụn đồ đầy mặt, thật sự là hôn tiếp không được nữa.”

Tôi nổi điên, thật quá mất mặt, tuy da mặt tôi dày, cũng phải đỏ rồi. Tôi vùng ra khỏi ngực anh ta, tay cẩn thận đụng trúng chỗ nhạy cảm của anh ta, tôi lập tức hóa đá, đây, tên này sao lại có phản ứng sinh lý như vậy?

Cơ thể của Thừa Đức cũng cứng lại, liền sau đó buông tôi ra, sau đó bò đến mép giường mang giày vào, vừa mang vừa cười: “Không còn sớm nữa, ta phải đi đây, bằng không để người khác bắt được hai kẻ thông dâm trên giường thì bảo vệ không nổi cái mạng nhỏ của nàng đâu.”

Tôi ngớ ngẩn nhìn anh ta mang giày vào, vén rèm đi ra. Tôi thò đầu ra khỏi rèm, vừa tính lên tiếng, Thừa Đức xoay người lại dùng tay để lên môi ra hiệu im lặng, tôi vội thở mạnh cũng không dám thở ra, chỉ lo bọn cung nữ bên ngoài nghe thấy.

Anh ta xoay người lại, đi đến bên mép giường, cúi xuống bên tai tôi khẽ giọng nói: “Muốn nói gì?”

Tôi lắc lắc đầu, cũng kè miệng gần tai anh ta nói: “Không có gì, lúc ra ngoài cẩn thận, nhất thiết đừng để người khác nhìn thấy.” nói xong tôi hối hận, sao lại nói những lời kỳ quặc như vậy, toàn là lời của một kẻ gian phu dâm phụ.

Thừa Đức cười: “Yên tâm đi, bọn cung nữ bên ngoài đều ngủ như chết, sét đánh cũng không tỉnh lại!” tiện thể còn hôn lên mặt tôi một cái.

Tôi thở nhẹ, nhìn bóng Thừa Đức mất hẳn bên ngoài, bất giác sờ lên mặt, vẫn còn cảm giác nóng bừng, nhưng lại cảm thấy không đúng, đột nhiên hiểu ra, Á! Tên Thừa Đức này treu chọc tôi! Người bên ngoài đều ngủ như chết, làm gì phải kể tai nói nhỏ.

Nhưng mà, cảm giác hai người dựa sát vào nhau kể tai nói nhỏ thật không tệ.

Tối nay tôi ngủ không được, giống như là nằm mơ, một hồi là Thừa Đức cười với tôi nói ở lại đi, cùng với tôi cả đời, một hồi là Nam Cung Việt đứng đó lặng lẽ nhìn tôi không lên tiếng, một hồi lại đổi thành ba mẹ, ba tôi nghiêm mặt nói lúc đến trường, tuyệt đối không được nói chuyện yêu đương! Mẹ khóc nói, con đứa nha đầu vô lương tâm, mẹ nuôi con hai mươi năm, con chớp mắt đã quên rồi sao? Vì đứa mặt trắng này thì không cần cha mẹ rồi.....

Buổi sáng thức dậy, quần áo trên người đầu bị mồ hôi thấm ướt, trong lòng rất hoảng sợ, tiếng khóc của mẹ dường như vẫn còn bên tai, không được, tôi không thể lún sâu vào nữa, thế giới thuộc về tôi. Đến du lịch mấy ngày thì được, nếu cả đời ở lại đây, tôi chịu không được, không có tì vi, không có vi tính, không có cái gì của thời hiện đại cả, quan trọng nhất là, ở đây không có người thân của tôi! Tôi không thuộc về nơi này!

Nhưng mà, hiện thực mặc kệ tôi có muốn thế nào, tôi phải sống ở đây một năm mới có thể quay về.

Chú thích:

(1) - Cách gọi thân mật của người Hoa, thường phía sau tên của một người hay kèm theo chữ Nhi như Thừa Đức gọi Sở Dương là Vinh nhi. Tên gọi kèm chữ nhi thường là bề trên gọi về dưới, nếu cùng tuổi mà quan hệ thân mật thì là con trai gọi con gái.

Chương 24.

Tôi cuối cùng cũng chính thức bắt đầu cuộc sống cung đình. Hậu cung nơi tôi ở không phải cẩn trọng từng li từng tí như trong truyện viết, thứ nhất vì tôi không muốn tranh đấu từ trong tâm can; thứ hai là một công chúa của bại quốc, cần sắc đẹp không có, cần hậu thuẫn cũng không có nốt cho nên chẳng có mỹ nữ nào thèm để ý đến. Tôi trong mắt đám cung tần mỹ nữ kia còn không được xem như một địch thủ trong giả tưởng.

Tôi hay qua lại chỗ thái hậu, lấy lòng bà ta, dù sau này có chuyện gì, ôm chặt chân Phật chắc cũng không đến nỗi nào. Ngày ngày ngoan ngoãn đến thỉnh an hoàng hậu, đầy vẻ thành thật, biết thân biết phận, chỉ thiếu nước thề trước mặt Tả hoàng hậu mà nói tôi chẳng có chút hứng thú gì với chồng bà, mong bà đừng có nghĩ kế trị tôi.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này đều phải thực hiện dưới một tiên đề đó là tránh xa hoàng thượng. Ông ta làm tôi cảm thấy rất ám muội, không tài nào chịu được.

Ngoài những chuyện này, tôi cố thủ trong cung của mình, không ra ngoài gây chú ý, và cũng vì bản thân không thể nào đóng giả một người cổ đại cho đúng mực dù là hành động hay lời nói, giả vờ một lúc còn được, nhưng chỉ nửa ngày là lòi đuôi, cho nên loanh quanh trong địa bàn của mình cho an toàn.

Để đảm bảo an toàn, tôi sa thải không ít cung nữ, đến cuối cùng chỉ còn sót lại bọn Tổ nhi, một vài cung nữ lớn, và mấy nha đầu chuyên làm việc nặng bên ngoài.

Thời tiết ngày càng nóng, tôi bắt đầu lén lút thiết kế cho mình quần áo thoáng mát một chút, ví dụ như váy hai dây, ví dụ như dép lê, rồi đóng cửa cung lại hưởng thụ những tháng ngày nhàn nhã.

Thừa Đức ngoài đêm đó, không thấy bén mảng đến nữa. Tôi thấy thế này cũng tốt, có cần thiết nhảy xuống khi biết trước mắt mình là hố lửa không? Mấy anh đẹp trai ở đây có thể chơi bởi nhưng tuyệt đối không được yêu, đặc biệt là loại người như Thừa Đức.

Thật ra bản thân rất thích sự náo nhiệt, nói chung tôi thuộc loại chỉ sợ thiên hạ không loạn, nửa tháng trời trong cung Ngõa Lạc khiến người tôi bứt rứt, khó chịu. Chẳng có cách nào khác, mình đã chọn sinh mệnh giữa nó và cảm giác kích động; chọn người giữa làm một người biết thân biết phận với một con quỷ phong lưu tự tại.

Không phải tôi sợ chết, chỉ là không hiểu rõ việc làm quỷ.

Mùng năm tháng năm âm lịch vốn là tết Đoan Ngọ (1) nhưng ở Ngõa Lạc lại biến thành “mộ xuân tiết” (2), chỉ nhìn trong hoàng cung cũng biết ngày lễ này không phải là bé, rất được “các vị lãnh đạo” xem trọng, không nói Tả hoàng hậu bắt đầu sai người chuẩn bị bữa tiệc tối cho hôm đó từ sớm, đến cả hội Tổ nhi cũng nhập gia tùy tục, chuẩn bị các vật dụng cần thiết để ăn tết.

Hoàn Nguyệt thậm chí còn học theo cung nữ Ngõa Lạc tết cho tôi một dây đeo tay ngũ sắc, nói rằng có thể tránh tà.

Lúc cô vào phòng, tôi đang chân trần nằm trên sạp trúc, bực mình vì không được ăn bánh chưng, thấy cô nằng nặc định buộc cho tôi mấy cái xanh xanh đỏ đỏ, không kiềm chế được, nói có phần nặng lời hơn bình thường. Hoàn Nguyệt thấy tôi không vui, sợ hãi quỳ ngay xuống, mắt ngân ngấn nước. Về vừa lo lắng vừa ầm ứ đó làm tôi hối hận, sao mà mới làm công chúa một thời gian mà tính tình dễ nổi nóng thế này? Người ta hầu hạ tận tình như thế, mọi người đều là người, quát mắng vậy lương tâm có cắn rứt không?

“Giúp ta, ta đeo vào là được chứ gì.” tôi nói, “Mau đứng dậy, do ta không tốt, không nên giận cá chém thớt. Ta xin lỗi.”

Hoàn Nguyệt thấy tôi nói vậy vội đáp đầu: “Là do nô tì không tốt, làm công chúa tức giận.”

“Được rồi, ta biết ngươi oan ức, mau đứng dậy, không giúp ta đeo vào là ta không thêm đeo nữa đâu đấy.” tôi uy hiếp.

Hoàn Nguyệt bấy giờ mới hết sục sùi, quay ra cười rồi lại gần buộc vòng cho tôi. “Công chúa, không phải nô tì nhiều chuyện nhưng buộc vòng này là phong tục của Ngõa Lạc. Tiệc tối nay công chúa phải tham dự, nếu một mình công chúa không đeo, nô tì e rằng có kẻ mượn chuyện này....”

“Ta biết.” tôi cắt ngang Hoàn Nguyệt, nhìn vòng tay kết từ dây lụa của cô ta thấy cũng không khó coi lắm, “Còn không?”

“Còn đây.”

“Cho ta thêm một dây nữa.”, tôi nói.

Hoàn Nguyệt thấy tôi lúc này khẳng khẳng không chịu đeo giờ lại đòi thêm, không khỏi tò mò, nhưng nhiều năm sống trong cung đã nuôi dưỡng cho cô thói quen không lên tiếng hỏi cho dù có thắc mắc nhiều đến đâu, cho nên đi lấy ngay một dây khác tới khi thấy tôi đòi mà không hỏi câu nào.

Tôi đón lấy dây lụa, không nhờ Hoàn Nguyệt đeo cho mình nữa, tự cúi xuống buộc dây vào cổ chân rồi giơ lên xem. Chẹp, nhìn cũng không đến nỗi!

Tổ nhi cầm mấy bộ quần áo, vém rèm đi vào, hỏi tôi muốn mặc gì trong bữa tiệc, tôi liếc nhìn chỗ quần áo trên tay cô mà nói: “ Các hậu phi khác mặc thế nào, trang điểm ra sao ta cũng làm y hệt vậy. Họ lòe loẹt, ta lòe loẹt; họ mờ nhạt ta cũng mờ nhạt theo. Nói tóm lại là theo cùng một tiêu chuẩn. Chỉ cần các người không nhận ra ta ngay lập tức trong một đám người là được.”

Dẫn đầu bọn Tổ nhi đến điện Quang Ly điện, nơi tổ chức tiệc, cũng chẳng còn sớm nữa, các hậu phi đến không ít nhưng thái hậu, hoàng hậu, và Tả hoàng hậu cùng những boss lớn chưa có ai đến cả. Theo sự chỉ dẫn của tiểu thái giám trong điện tôi tới chỗ ngồi của mình, yên vị xong liền quan sát kĩ càng xung quanh, không thể không khen ngợi sự hoành tráng của bữa tiệc. Bàn tiệc được bày từ trên điện cho tới tận bên ngoài, ra ngoài nữa là tiền triều, không thuộc phạm vi hậu cung nữa rồi.

Phong tục của Ngõa Lặc thoáng hơn Chu quốc nhiều, chỉ cần thông qua tối nay là có thể thấy bởi dự tiệc không chỉ có các binh phi chôn hậu cung còn có người nhà của các trọng thần trong triều, thậm chí còn có mấy sử tiết ngoại quốc (3).

Đảo mắt nhìn một vòng, phát hiện ra trong đám hoàng tử ngồi phía dưới có cả Thừa Đức, hai ánh mắt gặp nhau làm tôi sợ vội nhìn sang chỗ khác, nhưng vẫn kịp liếc thấy nụ cười gian manh của chàng ta.

Tiếng hô cao vút của thái giám vang lên, trong ngoài điện, tất cả mọi người vội cung kính đứng lên, chỉ nháy mắt cả cái điện to là thể không còn một tiếng động. Hoàng đế và Tả hoàng hậu, một trái một phải cùng dìu thái hậu đi vào, đằng sau còn có mấy nữ tử rất xinh đẹp, chỉ khoảng hơn ba mươi, khí tiết thanh đạm, quần áo hoa lệ đi theo làm tôi nhìn không rời mắt.

Đội đám boss này yên vị, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu.

Nhìn vị mỹ nhân cũng đang lạnh lùng nhìn tôi từ trên bàn tiệc tôi đột nhiên nhớ ra, bà ta chính là Lan quý phi, mẹ Thừa Đức, người tôi chưa có cơ hội gặp mặt. Trời, không biết do bà ta bảo dưỡng quá tốt hay do lấy chồng quá sớm?

Chỉ mãi nhìn trộm mẹ của Thừa Đức, hoàng đế nói gì tôi cũng chẳng nghe rõ.

Nói là tiệc tối nhưng trên bàn, ngoài hoa quả, bánh ngọt thì chỉ có rượu, chẳng có cái gì khác mang tính thực tế một chút, sau đó là ca múa, nhưng người đến cả “đêm xuân”(4) cũng không xem hết như tôi thì có thể có hứng thú với thể loại ca múa này không? Tôi vô cùng chán ngán nhìn đám vũ nữ quay đi quay lại mà nhớ tiết mục tương thanh (5) của Quách Đức Cương (6).

Đột nhiên nhớ đến “ba mươi sáu kế” của tôi, từ khi đến hoàng cung chưa nhìn thấy lần nào, không biết bọn họ sao rồi?

Phía dưới có một sử tiết ngoại quốc đứng lên nói muốn dâng tặng hoàng đế bộ hạ ca vũ của nước họ, hoàng đế mỉm cười gật đầu rồi thấy một đám vũ nữ mặc phục trang truyền thống của bọn họ đi lên. Tôi nhìn thấy mà hí hửng, đây không phải trang phục của Hàn Quốc sao? Về chi tiết có một số chỗ không đồng nhất nhưng đại thể thì giống nhau.

“Công chúa, chính vì bọn Cao Ly này ra quân giúp Ngõa Lặc đánh lên nên nước chúng ta mới thất bại, để Ngõa Lặc chiếm Mất Uyển thành.” Tổ nhi nói khê vào tai tôi.

Cao ly? Á à, đến tên cũng y hệt.

Kết thúc vũ khúc, hoàng đế gật đầu cười với sứ tiết đó, thái hậu cũng khen ngợi nhảy đẹp, làm hân dương dương tự đắc.

Lại thêm một đám vũ nữa đến, tôi nhìn vừa mừng vừa ngạc nhiên, không ngờ lại là “ba mươi sáu kế”!

Trang phục cung đình với ống tay áo rộng, vạt váy dài quét đất, họ như những con bướm đầy màu sắc đang nhảy múa xung quanh một cô gái gương mặt thanh tú đứng giữa. Cô gái đó hát rất hay, đến tôi cũng buột miệng ngân nga theo. Chẳng nhớ cô ta tên là kế nào nữa dù sao thì hát hay mà người lại thanh tú, khiến người ta nhìn vào thấy soáng khoái.

Mọi người trong bữa tiệc yên lặng như thể hẹn trước, chăm chăm nhìn vào “ba mươi sáu kế” đang nhảy múa giữa điện. Chẳng lẽ bị hút hồn rồi? Cũng đâu có giống? Hơn nữa tôi còn phát hiện có mấy người liếc trộm tôi tỏ vẻ đồng tình? Đang băn khoăn thì thấy cô gái đó phạm lỗi sai, không biết có phải do không khí quá lạ này trong điện nên hồi hộp hay không mà tự giẫm vào vạt váy mình, người ngã ra đất.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn kinh ngạc, tôi còn kinh ngạc gấp nhiều lần. Thế này, thế này đúng là mất mặt quá!

Âm nhạc dừng lại, “ba mươi sáu kế” đều quỳ trên điện, cô gái bị ngã đó cũng phủ phục trên đất, vai run run. Chắc là sợ quá đây?

“Lui xuống đi, chỉ là giải trí thôi, không sao hết.” thái hậu cười.

Mạn Thiên vội dẫn đầu “ba mươi sáu kế” đập đầu tạ ơn rồi lui đi. Tả hoàng hậu quay ra mỉm cười với tôi như ngầm nói không sao, còn Lan quý phi vẫn lạnh lùng nhìn, khóe miệng nhếch lên vẻ châm chọc.

Các binh phi, đến cả những mệnh phụ trong triều cùng đứng ánh mắt giễu cợt nhìn như thể tôi mới là người ngã làm tôi thấy mình sắp không chống đỡ được. Đúng là oan ức, cô ta ngã thì liên quan gì đến mình chứ? Cho dù bọn tôi đến từ một nước thì các người cũng đâu cần nhìn tôi thế?

Đang băn khoăn không biết làm sao thì cái tên sứ tiết Cao Ly vừa dâng ca vũ lại nhảy ra bới móc.

“Trình độ này mà Chu quốc cũng định dâng lên bệ hạ sao?”, tên sứ thần đó cố ý nói, “Chẳng lẽ các người không còn ai khác? Mấy người này đến cả vũ nữ thuộc cấp thấp nhất của Cao Ly cũng không bằng.” nói xong lại còn hứ một tiếng khinh thường.

Lần này thì xong, tôi thành tâm điểm của sự chú ý rồi.

Lửa trong người bốc lên ngàn ngút, tôi thầm nghĩ người là cái thá gì chứ, đồ đâm lén sau lưng lại còn ngồi mà bốc phét. Phùng Trần Sở Dương ta là người dễ bị bắt nạt thế sao? Tôi tuy không thích sinh sự nhưng cũng đừng được đằng chân lân đằng đầu. Giờ mà rụt cổ lại thế nào cũng bị coi là con rùa nhất gan? Sao không nghĩ rằng tôi cũng có thể là rắn độc nhỉ?

Thừa Đức lắc đầu với tôi ngầm nhắc phải kiềm chế. Tôi liếc nhìn hoàng đế, ông ta tuy vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt bản thân chẳng có vẻ quan tâm đến những gì đang xảy ra, không biết ông ta đang ngồi suy tính gì nữa.

Kiểm chế hay không đây? Tôi ngồi so sánh hậu quả của hai lựa chọn, lại nghĩ đến hoàn cảnh hiện nay. Kiểm chế, tội gì phải đấu võ mồm với ông ta? Cùng lắm thì chờ cơ hội đâm lén sau lưng hắn ta là được, tôi cố kìm lại sự bức tức trong lòng, mỉm cười rồi cầm chén rượu lên nhấp một ngụm.

Có lúc tuy bạn không sinh sự nhưng đó không có nghĩa là mấy cái chuyện linh tinh đấy không đến làm phiền bạn.

“Hoàng đế bệ hạ.” Sứ thần đứng dậy, “Nguyên Thuần có chuyện này không biết nên nói hay không?”

Hoàng đế gật đầu, cho phép ông ta nói tiếp.

“Nguyên Thuần từ rất lâu đã nghe nói Phúc Vinh quý phi không chỉ tinh thông sử sách còn hát hay múa giỏi.”

Cả điện lập tức yên lặng, chỉ còn tiếng nói tự cao tự đại của tên sứ thần. Một người nam trẻ trung ngồi cạnh giật giạt tay áo ông ta ra hiệu đừng nói nữa, nhưng ông ta vẫn cố tình làm ngơ.

“Hôm nay vừa hay là ngày lễ lớn, không biết có thể mời quý phi....”

Không đợi ông ta nói xong tôi đã đứng bật dậy, đây đúng là lời mời không có tình nghĩa gì, ông ta không những không coi thân phận công chúa của tôi ra gì đến cả chức vị quý phi Ngõa Lạc cũng chẳng nhớ tới.

Sắc mặt hoàng đế giờ này cũng tỏ vẻ không vui. Tên Cao Ly này đúng là không biết trời cao đất dày, đã gọi đến tên rồi thì tôi còn có thể tiếp tục rụt cổ lại không?

“Hoàng thượng”, tôi nói, “Sứ thần đã nói vậy thì xin người cho thần thiếp mạn phép múa rìu qua mắt thợ.”

Hoàng đế có phần kinh ngạc nhìn tôi, nhú nhú lông mày, rồi đột nhiên cười và gật đầu đồng ý.

“Quý phi múa bài nào? Có cần mời nhạc công đến?” Tả hoàng hậu hỏi.

“Không cần, quần áo của thần thiếp không thích hợp để múa. Chỉ cần gọi vũ nữ Mạn Thiên tới, thần thiếp hát còn cô ta múa.” Tôi nói xong rồi chỗ ngồi đi ra giữa điện.

Mạn Thiên quay lại điện, hành lễ rồi yên lặng đứng cạnh tôi.

“Có biết vũ đạo của Cao Ly không?” tôi khẽ hỏi.

Mạn Thiên gật đầu.

“Thế thì tốt. Chút nữa ta hát, người cứ tùy theo nhịp điệu mà múa một đoạn là được.”

Quay đầu lườm sứ thần tên Nguyên Thuần kia, tôi lại nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, sứ thần có vẻ không thích ca múa của Chu quốc, chi bằng cho thần thiếp hát một bài của Cao Ly có được không? Thế này cũng giúp Nguyên sứ thần vui đi nỗi nhớ nhà.”

Hoàng đế đáp: “Vậy thì tốt.”

Tôi đến trước bàn tên sứ thần đáng ghét, cười: “Mượn khăn trải bàn của sứ thần một chút không biết có được không?” chẳng thèm đợi họ trả lời, tôi ngay lập tức lôi tấm vải lụa trải bàn ra làm hoa quả trên bàn rơi xuống đầy dưới đất, bình rượu cũng đổ văng lên người bọn họ làm tên sứ thần Nguyên Thuần tức giận, trợn tròn đôi mắt một mí bé tí.

“Cám ơn nhé.” Tôi cười rồi cầm cái khăn trải bàn về chỗ cũ, bắt Mạn Thiên giơ hai tay lên, vừa quăn cái khăn lên người cô vừa nói, “Nguyên Thuần đại nhân sống cũng chẳng dễ dàng gì, chúng ta đừng mượn y phục múa của đại nhân, dùng tạm cái này vậy, nhìn cũng na ná như nhau.” Ngay từ đầu đã có ý nói to cho mọi người cùng nên giọng nói không hề nhỏ, nói xong còn thắt một cái nơ bướm nơi ngực Mạn Thiên. Thấy tôi dùng khăn trải bàn làm trang phục Hàn quốc cho Mạn Thiên mặc, trên điện đã có không ít tiếng cười thầm.

Tôi làm như không có chuyện gì, ra hiệu cho Mạn Thiên chuẩn bị rồi bắt đầu hát. May mà giọng của cô Phúc Vinh này không tồi tệ đến mức hết thuốc chữa như giọng tôi, ít ra thì cũng không bị lạc điệu. Hát bài tôi hát được nhất mỗi lần đi karaoke với bạn bè, không phải vì bài này hay mà do nó gần như không có nhịp điệu gì, có thể đều đều hát một mạch hết bài.

Bài hát chính là bài “Vẫy gọi”, nhạc phim chính trong phim “Nàng Dae Jang Geum”, lại còn là “nguyên bản” nữa.

Kết quả tốt hơn cả mong đợi, người Ngõa Lạc không hiểu tôi hát cái gì nhưng thấy vẻ mặt của sứ thần Cao Ly cũng đoán ra được tôi làm họ rất kinh ngạc, chờ đến khi tôi hát lại lần hai thì người nam ngồi cạnh Nguyên Thuần đã không kiềm chế được gõ nhịp xuống mặt bàn và lầm nhảm hát theo.

Mạn Thiên không ngoa khi là một kẻ trong “ba mươi sáu kế”, tự biên tự diễn mà múa vẫn đẹp có điều cái bộ “váy truyền thống Hàn quốc làm bằng khăn trải bàn” hơi buồn cười, nó làm những động tác múa uyển chuyển gần như biến thành trò hề.

Bài hát kết thúc, tất cả mọi người đều ngạc nhiên không nói nên lời. Thái hậu mặt lộ vẻ vui mừng hỏi: “Đứa bé này đúng là lanh lợi, đến tiếng Cao Ly cũng biết? Không đến nỗi tôi, chỉ có điều không biết ý nghĩa bài hát ra sao.”

Chẳng đợi tôi đáp lời, người nam ngồi bên Nguyên Thuần đã vội đọc:

Người muốn về, khi nào quay về
Người muốn đi, khi nào ra đi
Ta cười gió bay lượn nhưng không tìm thấy bóng hình người
Người nơi đâu
Để lại ta một mình chơi vơi
Ái da, phải làm thế nào mới được
Nếu người không quay về
Thì xin hãy đưa ta đi cùng.

“Sai rồi, đại nhân nói không đúng.” Tôi đột nhiên nói.

Người nam đó sững lại, không hiểu sao tôi lại nói thế. Mọi người nhất thời cũng sững lại.

Tôi hài lòng nhìn biểu hiện của mọi người, lòng thầm nhủ mình đợi chính là thời điểm này đây. Liếc nhìn Thừa Đức, chỉ có tên đó vẫn nhìn tôi cười cứ như biết tôi sắp giở trò gì.

“Vị sứ thần này dịch không đúng, ca khúc này là một câu chuyện ở quê hương ta, kể về hai anh em nhà họ, người anh tên là Võ Đại Lang bị một tên cường hào ức hiếp còn người em Võ Tông báo thù cho anh trai.”

“Ca khúc này rõ ràng dùng tiếng Cao Ly để hát, quý phi tuy có vài chỗ hát không đúng lắm nhưng cũng có thể nghe được đại khái nội dung, sao lại thành chuyện báo thù cho anh trai được? Có khi nào quý phi không biết mình đã hát cái gì?” Nguyên Thuần nói móc lại.

“Sao ta lại không biết mình hát cái gì? Có khi nào Nguyên Thuần đại nhân nghe không rõ? Ta hát lại một lần nữa cho đại nhân nghe vậy.” Tôi khẽ cười rồi uốn lưỡi hát lại một lần nữa:

Võ Đại Lang, Võ Đại Lang bị lợn đánh
Bị đánh rồi, bị đánh rồi, bị lợn đánh rồi
Đánh anh, đánh cả lợn. đánh một cách hồ đồ
A, em trai! A, em trai! Em trai tức giận
Nào đập, nào đá, con lợn bị đánh
Khóc đi, khóc nữa đi, hấn sẽ đi đời
Võ Đại Lang, Võ Đại Lang bị lợn đánh
Anh ta đánh, anh ta đánh, bị lợn đánh rồi
Anh ta đánh người, anh ta cũng đau, đánh người khốn kiếp
A, em trai! A, em trai! Em trai khóc rồi.

Tuy phiên âm không giống hoàn toàn lúc nãy nhưng mọi người cũng nghe thấy na ná giống nhau chỉ có điều khi nãy hát câu chữ luyến láy với nhau còn lần này thì rõ từng từ từng chữ.

Mọi người chuyển từ kinh ngạc sang cười, lúc đầu chỉ lác đác tiếng cười thầm đến khi tôi hát được nửa bài thì tất cả đã cười nghiêng ngả. Hoàng đế đầu tiên cố nhịn, đến cuối cùng không kiềm chế được đành nhấc chén rượu lên che, không ngờ uống ngụm rượu đúng lúc tôi hát tới câu “Nào đập, nào đá, con lợn bị đánh...” thể là phì hết cả rượu trong miệng ra làm vị thái giám đứng sau giật cả mình, vội vỗ vỗ lưng cho hoàng đế.

Hoàng đế cười làm những người buồn cười nhưng không dám cười vụng dạ lên. Các hậu phi, mệnh phụ nươngng ngừng cười, chỉ dám dùng khăn tay che miệng chím chím còn dám đại thần thì chẳng để ý nhiều như vậy, có vài võ thần không kiềm được to tiếng cười.

Chỉ có vài người không cười, sắc mặt đã biến từ trắng sang đỏ rồi từ đỏ sang đen cứ như thể con tắc kè. Tên Nguyên Thuần giận tím tái cả mặt mày, chỉ thiếu nước nôn ra máu.

Tôi hát xong, quay đầu sang hỏi một cách nghiêm nghị: “Sứ thần đại nhân, lần này đã nghe rõ chưa?” Không đợi ông ta trả lời tôi quay ngay về chỗ ngồi. Bọn Tổ nhi dùng ánh mắt sùng bái nhìn làm tôi chột dạ, lòng thầm nhủ thế này là do bất đắc dĩ, dù sao thế cũng tốt hơn là cho cái tên Cao Ly đó hỏi một câu lườm một câu, kiểm tra trình độ sử sách của mình. Có điều qua đêm nay, “tiếng tăm” của tôi chắc là bị truyền bá rộng khắp.

Tả hoàng hậu thấy tên Cao Ly như vậy bèn vội vàng nói đỡ lại để bữa tiệc được tiếp tục. Qua chuyện lúc này, tôi ngồi trong điện mà tâm trí không sao chú tâm vào ca vũ được, đầu óc chỉ nghĩ tới những ảnh hưởng cho cuộc sống sau này của mình mà bữa tiệc đem tới.

Tên Cao Ly trẻ trẻ ngồi cạnh Nguyên Thuần thỉnh thoảng lại nhìn thăm dò làm tôi càng khó chịu, cúi gầm mặt uống rượu.

Khó khăn lắm mới chờ đến lúc tàn tiệc, có thể về cung, lúc này tôi đã gom góp được cả một đầu đầy câu hỏi. Tôi không thể hiểu được tại sao mọi người lại có phản ứng kì lạ thế đối với điệu múa của “ba mươi sáu kế”? Còn nữa, tối nay tôi đắc tội với người Cao Ly rồi, sau này liệu có bị báo thù không? Cho dù bọn họ không định làm gì thì hoàng đế có cái nhìn thế nào về tôi? Tôi còn có thể sống nhàn nhã thế này nữa không?

Càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện khó hiểu, đầu óc cứ căng phồng lên, tôi tặc lưỡi chẳng thèm nghĩ gì nữa, gọi bọn Tổ nhi giúp mình tẩy trang, tắm nước nóng rồi đi ngủ.

Nằm trên giường mãi mà không ngủ được, đột nhiên nhớ ra hôm nay mình ra mặt như vậy mà tên Thừa Đức có khi nào lại chẳng có động tĩnh gì? Đêm nay, mười phần thì có đến tám phần là anh ta sẽ đến. Nghĩ vậy tôi liền bò xuống giường, kéo cái sập tre đến góc tường rồi nằm ở đó, lòng nghĩ: anh đến đi, xem anh lần mò trên giường mà không thấy tôi thì làm thế nào.

Càng nghĩ càng thấy hứng thú thành ra chẳng còn chút buồn ngủ, tôi nằm mở mắt chờ Thừa Đức đến. Đến khoảng mười hai giờ thì cửa sổ quả nhiên được mở ra không một tiếng động, một bóng người luồn vào.

Bóng đen đẩy lại gần giường, khẽ khàng vén màn lên, thấy bên trong không có người bèn sững lại nhưng ngay sau đó quay ra nhìn sập trúc.

Tôi bỗng phát hiện đây không phải Thừa Đức, dáng người anh ta cao lớn hơn Thừa Đức một chút. Tôi giật thon thót trong bụng, có lẽ nào là thích khách? Nhưng chờ đến khi người đó tiến lại hai bước thì tôi mừng đến mức suýt hét âm lên, ngay lập tức nhảy từ sập xuống, nhào vào lòng người ta.

Không sai, đến đúng là người đã lâu không gặp – Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt kéo miếng vải đen che mặt xuống, khẽ nói: “Sao nhận ra ta?”

“Cảm giác, cảm giác đó là anh.” Tôi vui mừng.

Nam Cung Việt hơi dờ người ra, lại hỏi tiếp: “Nếu cảm giác sai thì sao?”

“Sai thì sai chứ sao.” Tôi nói, “Biết làm sao được, nói linh tinh gì thế? Sao anh lại đến?”

Nam Cung Việt cười: “Đón nàng đi.”, nói rồi định kéo tôi đi luôn.

Tôi ngạc nhiên, đi, đi với Nam Cung Việt? Chạy khỏi chốn thâm cung này? Nhưng những cung nữ trong cung thì sao? Thừa Đức thì sao?

Nam Cung Việt phát hiện sự nghi ngại của tôi, quay đầu lại vẻ không hiểu.

“Tôi không thể đi.” Tôi lí nhí.

Nam Cung Việt không nói gì, vẫn nắm chặt cổ tay tôi, trầm ngâm nhìn như đang đợi một lời giải thích.

“Tôi đi thế này bọn Tổ nhi sẽ bị liên lụy. Tôi... .. không thể.” Tôi nói nhỏ.

Nam Cung Việt nhíu mày kinh ngạc, “Chỉ vì lý do này?”

Tôi nghĩ rồi gật đầu, “Ừ, chỉ vì chuyện này. Tôi không thể vì lợi ích bản thân mà khiến những người vô tội phải hi sinh vì mình.” Thật ra có một câu tôi không dám nói ra, tôi cứ thế mà đi thì Thừa Đức sợ rằng cũng bị liên lụy theo.

Nam Cung Việt trầm ngâm, lúc sau mới khẽ nói: “Nàng thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi?” tôi gượng cười, “Không phải do tôi thay đổi mà chỉ là thời gian qua lâu rồi, có nhiều thứ sẽ biến thành cái bao bám chặt trên lưng.”

“Biết là cái bao trách nhiệm rồi sao còn muốn cõng trên lưng?”

Tôi cười, rút tay ra, “Không còn cách nào khác. Tuy biết là bao trách nhiệm nhưng cũng chỉ có thể cõng trên lưng, vì nó quá chắc chắn, hơn nữa...” tôi lấy hai tay giơ giơ trước ngực, nói: “Còn có nút thắt ở chỗ này nữa.”

Nam Cung Việt lặng lẽ nhìn tôi, không chịu nói gì làm tôi thấy mình trở nên bi thương. Làm cái gì cơ chứ, khó khăn lắm mới gặp được nhau mà thành ra như sinh ly tử biệt thế này? Tôi dấm lên ngực anh, khẽ cười: “Không sao đâu mà. Thực ra hoàng cung Ngõa Lạc cũng không khủng khiếp như tôi tưởng, ngày ngày hết ăn lại ngủ. Anh xem, có phải tôi béo hơn ngày trước không ít không?”

Tôi quay hai vòng trước mặt Nam Cung Việt, anh giữ tôi lại: “Vẫn còn giận ta sao?”

“Giận?” tôi cười, “Đang yên đang lành giận anh làm gì?”

“Vậy sao không chịu đi cùng ta?” Nam Cung Việt cố hỏi.

Tôi nghe câu hỏi của Nam Cung Việt lại quay về chỗ cũ, không kiếm được lườm anh ta một cái, thở dài vì không biết làm sao: “Tôi không đi không phải là vì anh mà vì tôi không thể bỏ rơi...”

“Liệu có thể vì ta mà ra đi không?”

Nam Cung Việt nắm chặt đôi tay tôi đặt lên ngực anh làm tôi cứng đờ người lại, không biết nên trả lời sao.

Thoát khỏi thâm cung, sẽ không phải ngày ngày lo lắng, sợ hãi; có thể phiêu du tự tại mà sống hết cuộc đời. Tôi động lòng, động lòng thật rồi!

“Ta muốn mình ở bên nhau.” Nam Cung Việt nói, “Cùng ta đi khắp chân trời góc bể, cùng ta từ từ già đi, cùng ta suốt cả cuộc đời.”

Cả cuộc đời! Ba chữ đó như tiếng sét đập vào tim tôi.

“Tôi không làm được.” Tôi ngẩng đầu lên, chậm rãi nhưng kiên quyết mà nói. Đúng vậy, tôi không làm được. Tôi lấy gì để đi cùng anh ta suốt đời? Tôi chỉ thể ở thế giới này một năm.

Nam Cung Việt đứng yên, nhìn tôi không rời. Tôi định rút tay ra thì phát hiện anh nắm chặt quá làm tôi không động đậy được.

Tôi nghiêng rặng nói: “Được, tôi không giấu anh nữa. Tôi không phải là người của thế giới này. Anh có tin không?”

“Ta biết. Từ lúc ở nhà họ Giang ta đã biết nàng không thuộc về thế giới này.” Nam Cung Việt khẽ nói.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi, Nam Cung Việt cười gượng rồi nói tiếp: “Nàng biết vì sao ta tên là Nam Cung Việt không?”

Vì sao tên là Nam Cung Việt? Họ Nam Cung thì đương nhiên gọi là Nam Cung Việt rồi, chẳng lẽ gọi là Bắc Cung Việt? Tôi thâm nhủ, muốn gọi thế nhưng bố anh chắc gì đã đồng ý.

“Việt có nghĩa là “xuyên việt” (7), mẫu thân của ta và nàng chắc rằng đến từ cùng một nơi.” Nam Cung Việt nói.

Tôi ngu người, xuyên việt? Mẹ của Nam Cung Việt cũng là người hiện đại quay về quá khứ? Trời đất, tôi thấy đầu óc mình quay như chong chóng.

“Tức là chúng ta gần như là đồng hương.”

Nam Cung Việt gật đầu cười, “Đi với ta, đến gặp mẫu thân. Người rất muốn gặp nàng.”

Tôi nhìn Nam Cung Việt mà càng thấy mâu thuẫn, đang không biết trả lời sao thì nghe thấy một giọng nói lạnh lung cất lên: “Cô ta không được đi mà người sợ rằng cũng chẳng đi được.”

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Thừa Đức đang khoanh tay ngồi trên cửa sổ, nhìn về phía tôi vẻ lạnh băng.

Đến chết mất, bọn họ sao lại đụng mặt nhau thế này? Thế này thì có hơn gì Trái Đất bị vệ tinh va vào đâu! Tôi cười hì hì hai tiếng, định rút tay khỏi tay Nam Cung Việt không dấu vết nhưng làm thế nào cũng không rút ra được, đành sốt ruột nhìn anh ta. Nam Cung Việt gườm gườm nhìn Thừa Đức, nắm tay tôi càng chặt như để ra uy.

Có cần thế không? Phùng Trần Sở Dương tôi từ khi nào biến thành cái màn thầu thơm phưng phức thế này? Hai anh chàng đẹp trai cùng đánh nhau vì mình? Cái cảnh này sao mà giống kịch do bà Quỳnh Dao viết thế. Chẳng lẽ mình chưa từng quay về quá khứ? Chỉ là đang đóng phim của Quỳnh Dao?

“Còn phải xem người có bản lĩnh đấy không.” Nam Cung Việt nói.

Thừa Đức lạnh lùng cười một tiếng rồi nhảy từ bệ cửa sổ xuống, đi về phía tôi. Nam Cung Việt kéo tôi đứng sau lưng anh, cơ thể căng cứng vì lo lắng.

Xong, chiến tranh vừa chạm vào đã bộc phát ra luôn. Có điều bọn họ đánh nhau bên ngoài mà không nghe thấy gì mới lạ. Tôi vội đi ra, đứng giữa hai người mà nói: “Dừng lại! Có chuyện gì từ từ nói, nhất quyết không được động chân động tay, đều là người nhà cả, có gì hay ho đâu mà đánh nhau?”

Cả Nam Cung Việt và Thừa Đức cùng quay ra lườm. Thành ra tôi đồng thời làm méch lòng cả hai bên.

Tuyệt đối không được để bọn họ đánh nhau! Tôi nghiêng rằng nói với Nam Cung Việt: “Anh đi đi! Tôi sẽ không đi cùng anh đâu.”

Nam Cung Việt đứng sững người, lúc sau mới từ từ hỏi: “Là vì hấn ta?”

Cái đồ ngốc này, đánh nhau với anh ta ở trong cung thì anh được lợi gì chứ? Tôi gật đầu không nói gì.

Nam Cung Việt đột nhiên cười, khê giọng nói: “Ta biết từ trước chỉ là bản thân không muốn tin.”

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn mặt anh, thật sự là không dám. Trong phòng im ắng đến ghê người, chờ đến lúc tôi ngẩng đầu lên thì không thấy Nam Cung Việt đâu nữa, chỉ còn Thừa Đức cười hờn hờ nhìn tôi.

“Anh cũng cút đi.” Tôi tức giận.

Lòng đột nhiên thấy hoang mang, dường như có cái gì đó chặn trong ngực khiến tôi không thở được. Không thèm để ý tới Thừa Đức, tôi quay người đi về phía giường nhưng vừa bước hai bước đã thấy chân rời đất, bị Thừa Đức bế lên từ đằng sau.

Tôi tức giận quay đầu nhìn Thừa Đức, sững người không biết làm sao khi bắt gặp vẻ mặt nghiêm trọng của anh ta. Thừa Đức bế tôi đi đến giường rồi ngồi xuống.

“Anh làm gì đấy?” Tôi lo sợ.

Thừa Đức sa sầm mặt lại, không nói gì, chỉ lật người tôi lại đặt trên đầu gối anh. Tôi bị giữ chặt eo không giãy ra được. Anh ta muốn đánh vào hông tôi? Có cần thiết không? Cảnh này phim nào chẳng có, Thừa Đức có khi nào cũng định bắt chước?

“Anh mà dám đánh thì tôi cũng dám kêu cứu.” Tôi quay đầu lại uy hiếp, tiếng chưa dứt thì hông đã bị đánh một cái đau điếng. Đánh không có tiếng mà cũng đau như vậy là sao chứ?

Tính ương bướng của tôi nổi lên, mặc cho anh ta đánh, chẳng thèm cựa quậy mà cũng chẳng thèm kêu la.

“Phát này là vì nàng cố tình ra mặt mà không lường trước hậu quả.” Thừa Đức nói, bàn tay lại hạ xuống, nhìn thì nhẹ nhàng không có tiếng động gì nhưng đánh vào hông thì đau điếng.

“Có biết như thế sẽ thêm bao phiền phức không? Đồ nha đầu không hiểu biết.” Anh giằn giọng nói, “Phát này, ai cho nàng để hấn ta cầm tay?”

“Cái này cũng đánh em? Có phải em chủ động cầm tay anh ta đâu?” tôi gào lên, “Chẳng có đạo lý gì cả.”

Vô vị! Tôi chẳng thèm tranh cãi nữa. Có thể sự ngoan ngoãn của tôi làm Thừa Đức bất ngờ, anh dừng lại, kéo tôi dậy.

“Đánh đủ rồi?” tôi lạnh lùng hỏi.

“Khóc rồi sao?” Thừa Đức nhẹ nhàng hỏi, giơ tay ra định lau nước mắt cho tôi. Tôi ngay lập tức nghiêng đầu làm tay anh sưng lại ở không trung.

Thấy tôi tỏ thái độ, Thừa Đức đặt tay xuống, cười: “Vô dụng. Mới đánh có hai phát mà đã khóc.”

“Ai nói em khóc?”

Thừa Đức vươn tay lau mặt tôi, rồi giơ ra cho tôi nhìn, “Không khóc thì là gì đây?”

“Rơi lệ không có nghĩa là khóc.” Tôi nói, “Mà khóc cũng không nhất thiết phải rơi lệ.”

Thừa Đức có vẻ chóng mặt khi nghe tôi nói lòng vòng như thế. Anh kéo tôi lại rồi nói: “Lúc này vì tức quá nên mới dạy dỗ nàng, đừng giận ta nữa.” Anh lại lấy tay khê gạt những giọt nước mắt trên mặt tôi, nói tiếp: “Hiện giờ ta đang vui, rất vui.”

“Đánh em làm anh vui đến thế à?” tôi nói.

Thừa Đức ôm tôi vào lòng mà cười, dựa cằm lên đầu tôi: “Ừ, rất vui.”

Tôi đẩy anh ra, người gì mà vui khi đánh người khác chứ? Tôi lườm: “Anh đừng có mà tưởng bở. Em không đi cùng Nam Cung Việt không phải là vì anh.”

Thừa Đức mặc kệ tôi, cởi giày lên giường.

“Này, anh có nghe em nói không đấy?” tôi đập anh một cái, nói một cách khó chịu.

Thừa Đức giữ chặt chân tôi, nhìn cái vòng dây ngũ sắc ở cổ chân vừa cười vừa hỏi: “Ai bảo nàng đeo cái này vào cổ chân?”, nhìn lên lại thấy tay tôi cũng đeo cái dây y hệt bèn tháo cái ở cổ chân ra. Tôi vùng chân ra mà không được đành để mặc anh tháo vòng. Thừa Đức tháo xong đưa cho tôi, giật đứt cái dây trên cổ tay mình, giơ cổ tay ra trước mặt tôi: “Buộc vào cho ta.”

“Anh có nghe em nói không?” tôi có ghim nổi bực tức lại.

“Có mà.” Thừa Đức cười cười, “Ta muốn đeo cái dây này của nàng.”

Tôi nhìn anh, định quát ầm lên nhưng nghĩ lại thấy cái vòng chân của mình mà đeo lên tay anh ta thì mình lãi rồi, thế là lại cầm lấy cái dây buộc vào tay Thừa Đức.

“Đúng rồi, sao tối nay, khi xem Chu quốc biểu diễn ca vũ mọi người lại có thái độ như vậy?” tôi hỏi.

“Bọn họ phạm phải điều kiêng kị của lão gia tử. Ca khúc này tuy lưu truyền từ lâu nhưng lão gia tử lại không thích, hình như là không thích từ hai mươi năm trước cho nên trong ngoài cung gần như không có ai dám hát.” Thừa Đức đáp, vẻ mặt đắc thắng nhìn tôi đeo dây cho.

Không thích bài hát này? Vậy tại sao hội Mạn Thiên còn cố tình hát? Mà lại là ca khúc cổ lỗ từ hai mươi năm trước? Chẳng lẽ bọn họ lại không biết? Tôi bức bối trong lòng.

“Em đắc tội với sứ thần Cao Ly rồi, liệu có sao không?” tôi lo lắng hỏi.

Thừa Đức nhếch miệng cười: “Mấy người Cao Ly đó cũng quá đáng. Ta thấy lão gia tử cũng thấy phản cảm. Dựa tiếng từng ra quân giúp Ngôã Lặc đánh trận mà quên mất bản thân họ tên là gì, hơn nữa chỗ biên giới Cao Ly có phần không an sinh, cho bọn họ một bài học cũng chẳng sao.”

Tôi vẫn không yên tâm, không phải vì bọn Cao Ly tép riu mà sợ lão hoàng đế vì biểu hiện tối nay mà kiểm chuyện với tôi.

“Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, tối nay lão gia tử không lật mặt đã là tốt lắm rồi.” Thừa Đức nói đoạn lại gần tôi, mặt hí hửng: “Đến đây, thơm một cái, bao nhiêu ngày không đến làm ta nhớ chết mất.”

“Cút ra một bên.” Tôi giận giữ.

“Có gan thì nàng cứ gọi người đến.” Thừa Đức vẽ càn rợ

Tôi chẳng có cách nào, đành để Thừa Đức mặc sức bắt nạt...

(1) Tết Đoan Ngọ: tết Đoan Ngọ của Trung Quốc khởi nguồn cũng giống như tết Đoan Ngọ của Việt Nam (hay còn gọi là ngày diệt sâu bọ) nhưng cho tới ngày nay người ta dùng ngày lễ này để tưởng nhớ Khuất Nguyên. Khuất Nguyên là người nước Sở, sinh năm 340 trước công nguyên. Ông không những là một minh thần mà còn là nhà thơ theo chủ nghĩa lãng mạn vĩ đại nhất Trung Quốc. Ông được Sở Hoài Vương tin tưởng , thường cùng vua bàn việc nước , tham gia xây dựng pháp luật , cải cách hành chính , đảm nhiệm công việc ngoại giao... nhưng vì tính tình cương trực ngay thẳng nên bị gian thần ghen ghét , bầy mưu hãm hại khiến ông dần mất tín nhiệm với Sở Hoài Vương. Năm 305 trước công nguyên Khuất Nguyên vì phản đối Sở Hoài Vương kí hiệp ước với nước Tần nên bị Sở Hoài Vương đuổi ra khỏi kinh thành, bắt đầu cuộc sống lưu lạc bốn phương. Những tuyệt phẩm mà ông sáng tác trong thời gian lưu lạc trở thành một trong những khởi nguồn của văn học Trung Quốc. Tới năm 278 trước công nguyên nước Tần tấn công vào Sở , chiếm giữ kinh thành. Ngày mừng năm tháng năm năm đó, Khuất Nguyên vì tuyệt vọng và phần nộ đã nhảy sông tự vẫn. Người đời sau để đã dùng ngày tết Đoan Ngọ để tưởng nhớ Khuất Nguyên. Vào ngày này người ta thường hay ăn bánh chưng buộc chỉ ngũ sắc và tham gia hội đua thuyền. Tương truyền bánh chưng buộc chỉ ngũ sắc là hi vọng lũ cá dưới sông thay vì rỉa thịt Khuất Nguyên sẽ quay sang rỉa bánh chưng còn hội đua thuyền là để tìm ra con thuyền nhanh nhất để cứu Khuất Nguyên lên bờ.

(2) mộ: chỉ thời điểm chạng vạng tối.

(3) sử tiết: tương đương với chức vị đại sứ.

(4) Đêm xuân : là tiết mục ca nhạc thường niên của đài truyền hình trung ương Trung Quốc tập trung các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng nhất với nhiều tiết mục tổng hợp phát vào tối ngày 30 tết.

(5) Tương thanh : là một hình thức nghệ thuật do một, hai người hay một nhóm người đứng trên sân khấu thông qua lời nói (hơi giống kiểu đứng diễn thuyết) để chọc cười khán giả.

(6) Quách Đức Cường : là một nghệ sĩ tương thanh nổi tiếng của Trung Quốc.

(7) Xuyên việt :là phiên âm Hán - Việt của từ có nghĩa là quay trở về quá khứ.

13. Chương 25-26

Chương 25

Buổi sáng thức dậy, đợi rất lâu mà không thấy cung nữ đến, có chút khó hiểu, nhìn ra bên ngoài, Văn Nguyệt trực tới qua đang ngủ ngon lành trên chiếc giường nhỏ, nhìn vào phòng của bọn Tổ Nhi, cũng vẫn chưa thức dậy. Hôm nay sao vậy? Lúc trước bọn họ đâu có như vậy, chợt nhớ ra tối hôm qua là Thừa Đức và Nam Cung Việt hai người, người trước người sau, chẳng lẽ hai tên này đã ra tay với bọn họ?

Mãi cho đến lúc mặt trời lên cao, mấy người bọn Tổ Nhi mới ba chân bốn cẳng từ bên ngoài chạy vào, vừa đánh thức Văn Nguyệt, vừa xin thỉnh tội với tôi. Tôi ra hiệu không sao, thăm nghĩ, Văn Nguyệt ở bên ngoài phòng tôi, hai tên đó chắc chắn bỏ thuốc cô ta nặng hơn mấy cô này rồi, chả trách cô ta ngủ chết!

Tôi tự làm vệ sinh xong, ở ngoài vườn tập vài động tác thể dục, sau đó về phòng, Tổ Nhi đã dẫn Mạn Thiên vào.

Bảo bọn Tổ Nhi lui xuống, tôi nhìn Mạn Thiên, Mạn Thiên không thấp không cao đứng đó, ngược lại rất bình tĩnh.

“Ca vũ hôm qua là ai vậy?” tôi hỏi.

Mạn Thiên trả lời: “Là nô tì.”

“Oh? Là cô?” tôi cười cười, “Mạn Thiên, cô học múa bao lâu rồi?”

“Nô tì bắt đầu học múa từ lúc 5 tuổi, đã 13 năm rồi.”

“Còn người múa đơn ngày hôm qua?”

“Chỉ Tang học múa cũng được 10 năm rồi.”

“10 năm?” tôi cười khẩy, “Luyện 10 năm mới được trình độ như vậy? Các cô dù sao cũng là ca vũ của hoàng gia Đại Chu, chẳng lẽ chưa gặp qua sự kiện lớn sao, mà còn gây ra sai sót hả?”

“Nô tì có tội, làm cho Đại Chu mất thể diện.” Mạn Thiên quỳ xuống nói.

“Không cần làm bộ dạng này với ta, lúc sắp đến đây hoàng đế ca ca dặn dò cái gì với các người ta không biết, nhưng nước cờ này đi quá mạo hiểm đó.” tôi lạnh giọng nói, “Cả nước Ngõa Lạc đều biết hoàng đế không thích bài hát đó, chỉ có các người không biết? Làm như vậy để làm người khác chú ý rồi!”

Mạn Thiên đang quỳ, dường như bị giọng điệu nghiêm khắc của tôi làm cho khiếp sợ, cúi đầu không nói.

“Còn không chịu nói thật?”

Mạn Thiên ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt hơi do dự.

“Ta biết hoàng đế ca ca không để ta biết vì muốn tốt cho ta, nhưng ta là công chúa nước Chu, các người là do ta đưa đến, các người có chuyện gì, ta nói không biết, người ta sẽ tin sao?” tôi nhẹ nhàng nói, ngừng lại một chút, nói tiếp, “Mạn Thiên, người cũng là người thông minh, đạo lý này còn không hiểu sao? Chúng ta đã là người chung một thuyền rồi, giấu ta thì có lợi sao? Ngộ nhỡ các người có chuyện gì, ta muốn bảo vệ các người ta cũng không biết làm sao bảo vệ?”

Mạn Thiên toàn thân run rẩy, dập đầu lạy nói: “Công chúa, không phải nô tì không chịu nói, chỉ là nô tì cũng không rõ, bài hát này lúc ở kinh thành đã được diễn tập rồi, lúc đến đây là do Hồng công công đặc biệt dặn dò.”

Hồng công công? Là lão thái giám bên cạnh hoàng đế ca ca?

“Còn Chỉ Tang té ngã thì sao? Là cố ý hay là.....” trong lòng tôi hoảng sợ, xem ra đây thật sự không phải bài ca vũ đơn giản.

Mạn Thiên run giọng trả lời: “Việc này nô tì cũng không biết.”

Thật không biết, hay là không muốn nói.

Hỏi lại Mạn Thiên, nhưng cũng không hỏi ra được điều gì, đành bảo Tổ Nhi đưa cô ta về.

Tổ Nhi đi một lát thì vội vàng quay về, còn mang về một tin giật gân, vừa nãy có thái giám đến chỗ ca vũ truyền chỉ ý của hoàng đế, mang Chỉ Tang đi.

Tôi hoảng sợ đến không nói nên lời, nhanh vậy, hôm qua té ngã, hôm nay đã bị hoàng đế gọi đến, là vui hay buồn đây? Hoàng đế ca ca rốt cuộc định làm gì vậy? Hoàng đế kia lại là vì cái gì chứ?

Mãi cho đến trưa tôi vẫn chưa hiểu sắp xếp này của hoàng đế ca ca rốt cuộc là vì cái gì? Tại sao cứ bảo bọn họ dùng cách thức này để gây sự chú ý của lão hoàng đế chứ? Mục đích của hoàng đế ca ca là gì?

Ăn bữa trưa xong, đang tính đi ngủ một lát, thì có tiểu thái giám đến thông báo, nói là rất quan tâm đến sức khỏe của tôi, có lòng tìm cho tôi thần y.

Tôi vừa nghe tin này đã hoảng sợ, mấy ngày trước đây, “Thủy thổ không hợp” của tôi thủ phạm là do thuốc của Thừa Đức, bây giờ trên người vẫn còn mấy cái mụn đó, nếu bây giờ hoàng đế gọi thần y đến, sẽ nhìn ra vấn đề gì hay không?

Vân Nguyệt đỡ tôi lên giường, giúp tôi buông rèm xuống, bên ngoài vang lên vài tiếng bước chân nhẹ, sau đó là giọng nói dịu dàng: “Dân nữ Hồ Thị tham kiến quý phi nương nương.”

Giọng nói này nghe rất quen, tôi len lén vén rèm vừa đủ khe nhỏ, nhìn ra bên ngoài, vừa nhìn thấy đã không cần lo nữa, vui mừng suýt bật ra tiếng, thần y đứng cúi đầu lại là Chị Hồ đã gặp dọc đường!

Tôi kìm nén xúc động, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Tổ Nhi, dẫn tiểu công công ra ngoài uống trà, những người còn lại đều lui xuống đi, để một mình Hồ thần y ở đây là được rồi.”

“Tổ Nhi biết rồi.”

Thấy Tổ Nhi dẫn mọi người đi ra, tôi vội vàng ngồi dậy, vén rèm, vui mừng nói: “Chị Hồ? Còn nhớ em không?”

Chị Hồ giật mình sững sờ, hồi lâu mới trở lại bình thường, vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, “Thảo nào gặp người đi cùng với quý tộc Ngõa Lạc!, ta còn khó hiểu, giọng của quý phi này sao nghe quen như vậy, thì ra là người tiểu nha đầu! Làm sao mà thành quý phi vậy?”

Tôi vui mừng leo xuống giường, “Sự tình không còn cách nào khác, nếu không em cũng không giữa đường chạy trốn.”

“Vẫn là bị người khác bắt lại?” chị Hồ cười nói.

Tôi gật đầu, “Vâng, còn bị nhốt ở đây, ngọt ngào muốn điên lên! Chị Hồ sao lại thành thần y vậy, còn đến xem bệnh cho em nữa?”

“Vốn không phải việc của ta, chỉ là sự thúc của ta đã chạy rồi, không còn cách nào khác, chỉ có ta đến thôi.” chị Hồ đành nói, “Nha đầu người bị sao vậy? thấy người khỏe như vâm, không giống người có bệnh.” chị Hồ nói liền thăm dò cổ tay của tôi, tôi theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng tay chị ta như có lực hút, lập tức giữ cổ tay tôi.

“Em không sao, ha ha.” Tôi khẽ cười, “Mấy cái mụn trên người là do em uống thuốc, là cố ý đó.”

“Cố ý?” chị Hồ xem mạch cho tôi hỏi.

“Vâng.” Tôi gật đầu, xấu hổ nói, “Để khỏi phải ngủ với lão hoàng đế!”

Chị Hồ gật đầu, cười cười, “Là dùng thuốc, nhưng mà, nha đầu, người lâu dài cũng không phải là cách đâu.”

“Sao?”

“Người nội hỏa quá mạnh, âm dương không điều hòa, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì không cần dùng thuốc, trên mặt người cũng nổi mụn.”

“Nội hỏa tràn đầy, âm dương không điều hòa?” tôi nghe không hiểu, chẳng lẽ sắp đến dịch đậu mùa rồi sao?”

Chị Hồ nhìn khuôn mặt lơ mơ của tôi, nhìn nhìn ra bên ngoài, cười khê: “Nha đầu, người giấu sao nổi ta, dạo này có phải bị kích thích suốt đúng không?, cứ thế này, sẽ hại thân đó!”

Tôi mồ hôi me, mồ hôi con! Chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống. Định rút cổ tay nóng rực từ tay chị ta ra, thế này cũng rút ra được chứ?

Tôi nhìn chị Hồ không dám tin, đích thực là tên Thừa Đức mấy lần dụ dỗ tôi, tuy nhiên đến lúc quan trọng thì anh ta phanh lại, nhưng mà, mỗi lần đều là cho đến khi cả hai người phải thở hổn hển, thật đúng là bị kích thích mà.

Chị Hồ ngồi xuống, nhìn tôi cười ha hả, hỏi: “Nha đầu, ta nói có đúng không?”

Tôi gật đầu theo bản năng, sau đó liền lắc đầu, “Không phải, không phải!” sợ lời nói của mình không có sức thuyết phục, còn kéo tay áo lên, để lộ dấu thủ cung sa (1) cho chị ra xem, “Em vẫn chưa thất thân đâu! Chị đừng nói bậy.”

“Nói bậy? Người vẫn là xử nữ không sai, nhưng là nói người gần đây không có bị kích thích, thì là nói gạt người khác!” chị Hồ liếc nhìn dấu thủ cung sa trên cánh tay tôi, rồi cười khẩy,

“Cái này thì có tác dụng gì chứ, không phải là xử nữ (con gái còn trinh), ta cũng có cách điểm cho người tám mươi cái y hết!”

Oạch, dấu thủ cung sa mà điểm tám, mười cái sao? Chị Hồ này thật không phải là người xuyên thời gian chứ? Sao lời nói còn mạnh bạo hơn người hiện đại vậy?

“Không tin?” chị Hồ hỏi, “Nếu không tin vậy chúng ta thử đi.”

Tôi toát mồ hôi, điểm trên người nhiều dấu thủ cung sa như vậy, thì còn gọi là dấu thủ cung sa sao? Thế thì không phải thành da mẫn cảm sao!

“Không cần, không cần!” tôi vội nói, “Thế này vẫn dễ nói hơn, chỉ là chị đừng bỏ những mục mụn trên người em xuống là được rồi, em không muốn ngủ với lão hoàng đế đâu!”

Chị Hồ liếc tôi một cái, chậm rãi nói: “Tiểu nha đầu, người trốn thế này cũng không phải cách, há chẳng phải lãng phí tuổi thanh xuân sao?”

Tôi muốn lãng phí sao? Ở đây chỉ là lãng phí tuổi thanh xuân ư, đây chính là lãng phí sinh mạng đó.

“Vậy em phải làm sao?” tôi chau mày vẽ mặt đau khổ nói, “Chị Hồ cũng thấy rồi đó, mọi người đều nói vào gia đình danh gia vọng tộc sâu như biển, em bây giờ đã vào hoàng cung rồi, cũng không phải là biển, mà là thủy tinh cung! Em phải làm thế nào? Cho dù em có thể chạy trốn, nhưng những cung nữ của em thì sao? Cũng không thể gởi lại mà mang theo!”

Chị Hồ nhìn tôi, cũng chau mày.

“Đúng rồi! Chị Hồ,” tôi chợt nghĩ đến vài thứ, “Chị biết dùng độc, có thể khiến cho người uống thuốc giả chết không?” tiểu thuyết hay nói vậy, sau đó có thể đem người đó đi thần cũng không biết mà quỷ cũng không biết!”

“Thuốc giả chết?”

“Đúng, cho em uống thuốc giả chết, như vậy có thể lên bỏ trốn, sẽ không liên lụy những người bên cạnh em.”

Chị Hồ suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Loại thuốc này ta có thể bào chế ra.”

Tôi vui mừng, nhìn chị Hồ tràn đầy hy vọng.

“Nhưng mà, nha đầu,” chị Hồ nhíu mày nói, “Cách này của người vẫn không được, người có nghĩ tới chưa? Người là một quý phi, mà không nói chết vì bạo bệnh thì sẽ có người không bị liên lụy hay không, cho dù có qua được, chuyện hậu sự của người tuyệt đối sẽ không đơn giản, có thể người sẽ được chôn trong lăng mộ hoàng tộc, người leo ra được sao? Đến lúc đó đã bị người ta chôn sống rồi!”

Vừa nghe chị Hồ nói vậy, nghĩ đến chuyện như vậy, tôi liền như quả bóng xì hơi, chẳng còn chút sức lực.

Lại bàn bạc với chị Hồ, chị ta cũng chẳng có cách nào hay. Tiểu thái giám đợi bên ngoài có hơi sốt ruột, nói là phải quay về thưa lại với hoàng đế, đành phải tiễn chị Hồ, nhưng chị Hồ quả là bạn chí cốt, cho tôi biết bao nhiêu thứ tốt, gần đến lúc sắp ra về còn không quên nhỏ giọng dặn dò tôi, nếu ngày đó dấu thủ cung sa biến mất thì tìm chị ấy, chị ta nhất định có thể làm nó trở lại. Tôi toát mồ hôi lần nữa! Gượng cười cảm ơn ý tốt của chị ấy.

Thời gian dài đằng đặc cũng qua được mấy ngày, tôi đối với việc bay ra khỏi chốn thâm cung này đã không còn hy vọng.

Ngày hôm đó làm Nam Cung Việt bị thương, tôi biết, nhưng mà còn cách gì chứ? Bây giờ cho anh ta một phát còn đỡ hơn là cứ từ từ xẻo thịt anh ta, đau ít lúc nào cũng dễ chịu hơn đau nhiều.

Không ngờ anh ta có tình cảm với tôi, tuy những lúc ở cùng anh ta, tôi cũng đã động lòng, cứ cho rằng đó là bệnh mê giai của tôi tác quái, chung quy đối với giai đẹp, ai cũng sẽ hoang tưởng. Cũng cảm thấy giữa hai người như có chút tình cảm tồn tại, nhưng cứ cảm thấy nó luôn mịt mờ, trước giờ chưa từng nghĩ sau này sẽ thế nào, bây giờ nhìn rõ nó mịt mờ thế này, mới phát hiện, tôi thật sự chẳng có tí vốn nào trong mối tình cảm này.

Tình của anh ta quá lớn, tôi nhận không nổi, nếu như không báo đáp lại tình cảm với người ta, tôi thà lựa chọn không nhận tình cảm này.

Thừa Đức cũng mấy ngày rồi không có tin tức, không rõ trong lòng là tình cảm gì, đối với anh ta, tôi đã mơ hồ rồi, lý không rõ ràng đạo không sáng tỏ, biết rõ anh ta là thuốc phiện, nhưng bản thân vẫn cứ nghiện. Anh ta và Nam Cung Việt không giống nhau, tôi đã tự nói với bản thân mình, anh ta là người phóng khoáng,

phong lưu, tình cảm của anh ta có thể nhận vào thả ra tự do, giống như những lúc anh ta thân mật với tôi có thể phanh lại bất cứ lúc nào, cho nên, cho nên sau này tôi trở về hiện tại, anh ta cũng chẳng có tổn hại nào.

Có lẽ, không đợi đến lúc tôi quay về, anh ta đã chán ngấy rồi, tôi tự chế giễu mình. Có lẽ, tôi đối với anh ta mà nói, chỉ là thứ mới lạ và kích thích nhất thời thôi.

Tôi nghĩ, tôi và Thừa Đức, chơi xong trò chơi tình ái, thì lúc tôi trở về, cũng là lúc game over, tôi sẽ tiếp tục cuộc sống ở thế giới hiện đại của tôi, và anh ta, sẽ ở đây tiếp tục tranh giành hoàng vị của anh ta, sau đó ngồi ôm ấp ba ngàn mỹ nhân của anh ta.

Những mục mụn trên người tôi dưới sự “chữa trị” của Hồ thần y đã nhanh chóng khỏi rồi, nhưng Hồ thần y lại dặn dò, do những mục mụn là do nhiệt độc trong người tôi gây nên, tuy bây giờ đã hết rồi, nhưng độc trong người vẫn còn, cho nên nhất thiết không được hầu ngủ, nếu không độc sẽ lây sang hoàng đế.

Tôi vui mừng quá đổi thiếu chút nữa tôn chị Hồ làm Phật sống, dù sao đi nữa những mụn này nổi trên người ai thì người ấy cũng đều khó chịu. Lão hoàng đế cũng không nói gì nhiều, không ngờ rằng tôi là bạn cũ của vị Hồ thần y này.

Khí hậu ngày càng oi bức, cho nên tôi càng không thích ra ngoài, ngày nào cũng đóng cửa cung, mặc váy hai dây với mang dép lê, lôi kéo bọn Tổ Nhi chơi mạt chược, hoặc giả dùng lời nói thời cổ đại, đánh mã điệu.

Mấy người bọn Tổ Nhi vui mừng được an nhàn, chỉ là mỗi lần thua lúc đưa tiền cho tôi, ngoài miệng tuy không nói ra, nhưng trong lòng khó tránh rửa thắm. Tốt xấu gì cũng là công chúa của một nước, quý phi của một nước, làm sao mấy đồng tiền nhỏ này còn tính toán rõ ràng chứ, một chút cũng không giống nương nương của cung khác, tiền trên bàn thuận tay thưởng cho những người hầu.

Thấy tiền trong tráp của mình ngày càng nhiều, tôi cảm thấy hài lòng chưa từng có, tuy ở chốn thâm cung này không dùng đến tiền bạc gì, nhưng nhìn thấy chúng tôi cũng cảm thấy vui, có chút cảm giác ăn lỵ kem vào mùa hè, cảm thấy sáng khoái từ trong ra ngoài.

Lão hoàng đế đã triệu tôi đến một lần, cũng không nói gì cả, chỉ tùy tiện hỏi cuộc sống hàng ngày của tôi, tôi liền miêu tả cuộc sống hạnh phúc hiện nay của tôi, và tình cảm của tôi đối với Ngõa Lạc, đối với hoàng thất, đặc biệt là lòng biết ơn đối với hoàng thượng, đã để tôi đến cung này cho tôi có cảm giác giống như ở nhà. Quả thực rất ấm áp, hoàng thượng quan tâm tôi, thái hậu yêu thương tôi, hoàng hậu quan tâm tôi, ngay cả hoàng tử cứ ban đêm là đến thăm tôi, đương nhiên, câu hoàng tử sau cùng là tôi nói trong lòng, có đánh chết cũng không dám nói cho lão hoàng đế nghe.

Lần gặp mặt hoàng đế đã mỉm cười nghe tôi nói, trong lúc nói chuyện còn gọi thị nữ đến rót trà cho tôi. Lúc đón ly trà sợi tơ buộc trên cổ tay tôi rơi xuống, lão hoàng đế còn liếc một cái, sau đó nhìn sợi tơ màu vàng sáng trên tay lão, giật giật khóe miệng. Tôi hơi chột dạ, nhớ tới sợi tơ đỏ của Thừa Đức và của tôi giống nhau, sợ lão hoàng đế nhận ra, vội thu sợi tơ vào trong áo.

Lén nhìn lão hoàng đế, lão ta có vẻ không chú ý lắm, tôi thầm thở ra nhẹ nhõm, trong lòng cứ nghĩ có phải mình quá nhạy cảm hay không, tất cả chỉ có mấy màu, ngoại trừ màu vàng sáng riêng biệt của lão hoàng đế, những người còn lại dùng màu sắc na ná như nhau, tránh sao được trùng lặp, tôi thậm chí còn muốn có bảy màu kia, sắp xếp thành một tổ hợp, thì tổng cộng có bao nhiêu màu nhỉ? Suy nghĩ hồi lâu, cũng không tính ra, xem ra có mấy ngày không học xác suất, quên gần hết rồi.

Lão hoàng đế sau khi tán gẫu với tôi vài câu thì bảo tôi đi ra, cũng không làm khó tôi. Qua việc nói chuyện lần này, tôi nhận ra lão hoàng đế còn là người đàn ông quyến rũ và chín chắn, nói không nhiều lắm, nhưng câu nào câu nấy đúng trọng tâm, xem ra, đàn ông vẫn thật là già càng già càng cay.

Lại gặp mặt Thừa Đức, nhưng là ở yến tiệc phong phi cho ca vũ Chỉ Tang. Ai cũng không ngờ rằng Chỉ Tang sẽ được phong phi, tôi tuy đã nhận ra Chỉ Tang không chỉ là một ca vũ bình thường, hoàng đế ca ca phái đi “ba mươi sáu kế”, thì nhất định là sự sắp xếp của anh ta, anh ta đã không muốn nói cho tôi biết, tôi chững chảng ham nghe ngóng, chung quy mấy chuyện này biết được nhiều, ngược lại không gặp phải cũng là điều tốt.

Nhưng tôi cũng không ngờ lão hoàng đế sẽ phong phi cho Chỉ Tang, lão hoàng đế tuyệt đối không phải là

kẻ lừa bịp, điểm này thì tôi sớm đã nhận ra, lão ta chẳng lẽ không nhìn ra Chỉ Tang là âm mưu sao? Tại sao lại còn cố tình trúng kế?, với lại tại sao còn sủng ái Chỉ Tang

chứ?

Chỉ Tang rất xinh đẹp, chẳng những đẹp, mà còn mang một chút khí khái anh hùng. Nhưng

trong hậu cung này không thiếu gì mỹ nữ, tại sao lão hoàng đế đặc biệt chọn cô ta chứ? Bài hát đó có tác dụng lớn vậy ư? Trong chuyện này có bí mật gì không để cho người ta biết chứ?

Tôi quả thật không hiểu.

Nghi thức phong phi rất long trọng, xem ra lão hoàng đế rất coi trọng, tôi quyết định ít nói chuyện, ít lộ diện, để mọi người ít chú ý đến tôi, nhưng không ngờ rằng, tôi vẫn thành điểm nóng trong điểm nóng. Bởi vì, tôi bị bắt cóc, tôi bị bắt cóc trong hoàng cung, ngoài ý muốn, có phải không?

Đang lúc Chỉ Tang tiếp nhận sắp phong, Tả hoàng hậu tươi cười nhìn Chỉ Tang, nhưng sao tôi nhìn có cảm giác không vui, người phụ nữ này, tấm lòng quá quảng đại hay sao? Chẳng lẽ ông chồng mình cưới vợ bé, bà ta quả thật không ghen chút nào sao?

Tôi không tin, cho nên tôi bắt đầu có cảm giác bà Tả hoàng hậu này giả dối sao ấy, vẫn không bằng Hạ Lan quý phi, mang vẻ mặt không vui. Nhìn lão hoàng đế đỡ Chỉ Tang đứng dậy, nắm tay bước lên lễ đài, Hạ Lan quý phi thậm chí còn cười khẩy.

Trong đám thị vệ đột nhiên hỗn loạn, một người mặc trang phục giả thị vệ đột nhiên cầm kiếm xông ra, khuôn mặt che khăn, đoán là nhân lúc mọi người không chú ý đã bật lên. Bên dưới nhất thời hỗn loạn, bởi vì ai cũng không biết người này rốt cuộc là ai, làm sao trà trộn vào đám thị vệ.

Thà nói hấn xông lên, còn hơn nói hấn bay lên, mũi chân đạp lên vai mấy người, thì đã đến trước đài.

Phía sau hấn cũng có thị vệ võ công cao cường xông lên, đuổi theo sau hấn, nhưng lại chậm hơn vài bước. Do ở đây đều là dòng dõi hoàng thất, nhất thời ai cũng không dám tùy tiện phóng ra ám khí, lỡ ngộ thương ai đó thì gánh vác không nổi.

Người đó giống như tên rời khỏi cung, cả người cầm kiếm vòng tới, mũi kiếm chĩa thẳng vào lão hoàng đế, bên cạnh lão hoàng đế đã có tùy tùng dùng thân che chắn. Thừa Đức cũng không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh lão hoàng đế, nghiêng người qua thanh kiếm của tên thích khách, một chưởng thẳng tới, kiếm của tên thích khách đó vung lên, trượt lên tay

Thừa Đức, có máu nhỏ xuống, cánh tay Thừa Đức lập tức nhuộm đỏ.

Lúc này đám thị vệ ở phía sau đã đuổi tới, bao vây tên thích khách. Tên thích khách đó công phu quả thật tuyệt vời, bị bao nhiêu là cao thủ bao vây như vậy mà không sợ hãi, thanh kiếm múa vun vút đến cả một ngọn gió cũng không lọt vào được, toàn thân giống như được bảo vệ, giọt nước cũng không lọt vào.

Trong nhất thời, có hơi hỗn loạn, ai cũng không ngờ ở đây sẽ có thích khách đến hành thích hoàng đế, đây quả thật là khiêu khích với thể lực của nhà vua. Đã có thị vệ vây quanh bảo vệ lão hoàng đế, không ngờ lão hoàng đế khoát tay bảo bọn họ lui ra, nét mặt trầm mặc nhìn tên thích khách.

Thị vệ tới bảo vệ các phi tần lui ra, ngoài hoàng hậu và Hạ Lan quý phi, các phi tần khác hầu như đều sợ đến đứng không vững, đa số đều được các cung nhân (danh xưng của cung nữ) bên cạnh dìu đỡ mới đứng vững.

Thừa Đức khoanh tay đứng bên cạnh lão hoàng đế lạnh lùng nhìn chăm chú cuộc chiến bên dưới, nghe thấy động tĩnh bên này, nhìn qua, lúc ánh mắt lướt đến chỗ tôi thì dừng lại, lộ vẻ hơi mỉm cười một chút rất khó nhận ra, sau đó quay đầu đi như không có chuyện gì, chăm chú nhìn những biến đổi của cuộc chiến.

Thủ lĩnh thị vệ trong cung Phó Thành Hữu sợ toát mồ hôi “lạch cà lạch cạch” rơi lại phía sau, không biết là bị thích khách dọa hay là bị ánh mắt lạnh lẽo của lão hoàng đế dọa, hấn ta len lén nhìn sắc mặt của lão hoàng đế, khuôn mặt co rúm lại, nhắc đao lên cũng không nổi. Thị vệ nhiều như thế vẫn không khống chế nổi một tên thích khách, cho dù lão hoàng đế không sao, e là cái đầu của bọn họ cũng không giữ nổi.

Tôi nhìn có hơi ngẩn người ra, cái cảnh này hơi giống màn đấu võ trong phim kungfu của lễ trao giải Oscar, hầu như không giống thật. Tôi lúc này mới biết người ta cao thủ chân chính đều đi làm thích khách, không có người tham gia đại hội võ lâm, so sánh cao thủ trên đại hội võ lâm với tên thích khách này, giống như là dùng điệu múa ương ca (2) so sánh với múa ba lê vậy. (Ặc Ặc non nước này mà tên này còn nghĩ đến các điệu múa nữa, pó toàn tập luôn ^^)

Không biết thế nào, thân hình của tên thích khách đó tôi càng nhìn càng thấy quen, càng nhìn lòng càng kinh sợ, lúc Tổ Nhi đến dìu tôi lui xuống, tôi quên trả lời cô ta luôn.

Phó Thành Hữu không xứng đáng là thủ lĩnh thị vệ, cầm đại đao uy phong lẫm lẫm, tên thích khách đó cũng cảm nhận được áp lực. Chỉ nghe một tiếng thét dài, thì nghe một loạt tiếng “leng keng” binh khí trong tay bọn thị vệ đều bị kiếm của thích khách đánh rơi, mọi người còn chưa phản ứng lại, tên thích khách đó đã vượt lên, nhẹ nhàng xoay mình như một con diều hâu thoát ra khỏi vòng vây.

Thị vệ bên cạnh lão hoàng đế vội vàng bảo vệ lão hoàng đế đứng ở giữa, không ngờ tên thích khách đó chỉ liếc lão hoàng đế một cái, nhưng lại không xông đến hướng bên đó, mà hướng đến đám phi tần yếu ớt xông tới.

Đám phi tần chưa kịp lui xuống là hét sợ hãi, bọn thị vệ vội đỡ kiếm lên nghênh địch, nhưng tên thích khách đó lướt qua người bọn họ, đánh rơi vũ khí của bọn họ, cuối cùng chạy tới chỗ tôi!

Tôi không bỏ chạy, tôi biết cho dù có chạy cũng không chạy lại hắn, nhưng tôi cũng không có ý định chạy, bởi vì tôi nhận ra thích khách đó là Nam Cung Việt!

Tôi còn chưa hiểu là chuyện gì, thì đã rơi vào tay Nam Cung Việt, anh ta một tay vòng qua eo tôi, một tay kề kiếm vào cổ tôi.

Tôi lúc này mới ngẩn người ra, không ngờ anh ta xông tới bắt tôi làm con tin!

Bọn thị vệ nhất thời không dám xông lên, chỉ vây thành vòng tròn quanh chúng tôi, tôi khê giọng mắng: “Anh uy hiếp lão hoàng đế còn có tác dụng hơn tôi nhiều đó! Uy hiếp tôi có ích sao?”

Nam Cung Việt không nói gì, chỉ xông đến lão hoàng đế lạnh lùng quát: “Bảo bọn chúng lui xuống đi! Bằng không ta sẽ giết đứa con gái này!”

Chú thích:

(1) - Thủ cung sa: Trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa () là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết.

Thủ cung vốn là một giống tắc kè (thạch sùng, còn có tên là yển đình, tích dịch) được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.

(2) - Múa ương ca: một điệu múa dân gian của Trung Quốc.

Chương 26.

Tôi nghe anh ta nói thế ,tức đến muốn ngất luôn!

Nhưng tóm lại tôi phải giúp Nam Cung Việt chạy thoát, chính là không biết lão hoàng đế có coi trọng cái mạng này của tôi không nữa ,thậm chí suy nghĩ, tôi nên làm như thế nào diễn mới chân thật, phải làm anh hùng rơm “Mặc kệ ta, cứ ra tay đi!” ? . Thôi vẫn là làm cầu hùng khóc lóc “Đừng tới đây , thả hắn đi” vẫn hơn.

Thừa Đức đã dẫn thị vệ phong tỏa xung quanh , đứng ở ngoài vòng, nhếch miệng cười lạnh. Tôi có chút lo lắng, chẳng lẽ Thừa Đức cũng nhận ra Nam Cung Việt?

Vòng tay Nam Cung Việt ôm thắt lưng của tôi thật chặt,tôi không chịu nổi nghiêng đầu thấp giọng nói: “Anh siết mạnh quá ,một hồi đầu không rơi, lưng cũng sẽ gãy lìa!”

Nam Cung Việt ôm tôi từ từ lùi xuống , bọn thị vệ bao vây chúng tôi cũng chập chập từ từ tiến tới .

“Cứu em với ! Hoàng Thượng.” Tôi lớn tiếng khóc than, làm ra bộ dạng muốn giãy dụa nhưng không dám giãy giụa , cảm thấy người Nam Cung Việt ở phía sau như chấn động, chợt nghe thấy anh ta thấp giọng hỏi nói: ” Cô thực lưu luyến không muốn rời nơi này?”

Ta đổ nhện , chẳng lẽ hẳn không nhìn ra là tôi đang diễn kịch? Tôi thật sự rất muốn quay lại lườm hẳn một cái, lại ngại thanh kiếm bén ngót đang kề trên cổ ,chỉ đành trừng mắt lên trời , nghiêng răng rít lên : “Lưu luyến cái đít! Tôi là đang bị anh bắt cóc ! Chẳng lẽ lại nhăn răng cười như khỉ , có làm bộ thì cũng phải diễn cho giống một chút chứ !”

Nam Cung Việt nghe tôi nói như thế,thì im lặng, tôi lại có cảm giác cái eo của tôi càng bị anh ta siết chặt hơn nữa ! Thật sự là gần gãy lìa mất rồi !

“Anh vì sao lại đến hành thích lão hoàng đế?” Ta cúi đầu hỏi nhỏ.

“Như vậy mới mang được cô đi mà không làm liên lụy những cung nữ bên cạnh !” Anh ta trả lời.

Tôi thiếu chút ngắt thêm lần nữa, đúng là suy nghĩ chu đáo ! Như tôi bị “Thích Khách” cướp đi ,những cung nữ bên cạnh không có liên quan gì ,bất quá chỉ liên lụy tới bọn thị vệ trong cung .

Còn đang muốn hỏi thêm Nam Cung Việt chút ,nhưng lời nói chưa tới cửa miệng ,đã trôi đi mất tiêu ,bởi vì tôi trông thấy thêm một toán cấm vệ quân tràn vào trong cung,mỗi người cầm theo cung tiễn , hơn nữa đã kéo cung cài tên, vây quanh hai người chúng tôi,lần này muốn chạy , coi bộ không dễ dàng gì rồi !

Tôi hoảng sợ nhìn phía trên đài,về mặt lão hoàng đế vẫn bình thản ,tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh , tình thế này ,đừng nói Nam Cung Việt còn muốn mang theo cả tôi ,một mình anh ta chỉ sợ cũng thoát không được , bốn phía đều là tên , sợ chim cũng không bay lọt được !

Nam Cung Việt, tôi không thể để anh ta chết ở chỗ này! Cái ý nghĩ không thể để anh ta bị tôi báo hại mà chết ,đôi tay theo bản năng vòng ra sau ôm lấy người Nam Cung Việt như để che chắn cho anh ta .

Thừa Đức đứng đằng sau bọn thị vệ , không xa , chính là tôi nhìn sắc mặt hẳn có chút mơ hồ , không biết là do nước mắt hay tại thị giác suy yếu , tất cả đều nhìn thấy hết sức mơ hồ.

Cánh tay Thừa Đức dần dần giơ lên , chậm rãi hạ xuống, tuyệt tình như vậy , hẳn quay đầu lại nhìn lão hoàng đế ,rồi phẩy tay một cái, tôi nghĩ không đến, cũng muốn không ra, chẳng lẽ đây là kết cục sao?

“Bắn” một tiếng hô phát ra từ phía sau, tiếp đó những âm thanh đầy sức lực xé gió bay vút tới , trong đầu tôi trống rỗng , chỉ phải tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Theo tiếng vang càng ngày càng gần, như một cơn cuồng phong từ phía sau thổi tới, thôi xong rồi, tôi nghĩ.

Một cái gì đó xé gió bay vút từ bên cạnh bay ra , sau đó chợt nghe một tiếng hét thảm thiết , tôi mở bừng mắt ra , trông thấy gã thị vệ bên cạnh lão hoàng đế bị một mũi tên bắn ngập trong người ,những thị vệ khác sợ tái cả mặt .

Mọi người kinh hãi quay nhìn về hướng đã bắn ra mũi tên ,tôi cũng theo ánh mắt bọn họ nhìn tới , phía sau trên nóc đại điện đã đứng sừng sững một bóng người , hình như không có che mặt ,nhưng vì người đó đứng ngay hướng ánh sáng phía mặt trời mọc ,nên không nhìn rõ được gương mặt ,chỉ thấy tà áo trắng ẩn ẩn hiện hiện , trông cứ như là thiên thần í !

Hắn ta chậm rãi lắp tên vào cung , lần này nhắm thẳng mũi tên vào lão hoàng đế .

Hành động này khiến cho bọn thị vệ đứng dưới được một phen kinh hoàng , mũi tên bắn ra vừa rồi rõ ràng chỉ là cảnh cáo , nếu ngay từ đầu mục đích của người đó là lão hoàng đế , thì tên thị vệ kia đã không bị ăn một mũi tên lãng xẹt như thế .

Lão hoàng đế kia cũng đã tái mặt , cung tên của bọn cấm vệ cũng đã đổi hướng nhắm về phía người đang đứng trên nóc điện kia.

“Thả bọn họ đi.” Người đó chậm rãi mở miệng, như là thuận miệng mà nói, nhưng trong âm thanh có lẫn sự đe dọa .

Phó tướng cảm y vệ nhìn về phía lão hoàng đế xin chỉ thị , lão hoàng đế sắc mặt thật không tốt, nhìn về phía người đứng trên nóc đại điện kia , thở dài một cái , rồi phất phất tay .

Thấy đám cảm y vệ buông cung tên xuống ,Nam Cung Việt một tay bế thốc tôi lên , tay kia thu kiếm lại ,nhún chân một cái , mượn lực xoay người lên , tức thì bọn tôi đã ở trên nóc đại điện rồi .

Lúc nam nhân kia còn giương cung với lão hoàng đế, Nam Cung Việt ôm tôi chạy xoẹt qua người đó,hướng ra ngoài cung mà chạy như bay , cảnh những phòng ốc trong cung chỉ kịp loé lên lùi lại đằng sau ,chớp mắt một cái là đã tới cổng thành hoàng cung (hâm mộ quá ,hix ,ước gì banhbaochieu có trình độ như vậy ,đi cướp ngân hàng khỏi sợ bị ai đuổi kịp ,heheh)

“Có người đuổi theo kìa !” Tôi hoảng thốt nói , lời nói còn chưa dứt , một người từ phía sau lưng đã chạy vụt lên song song với Nam Cung Việt ,đúng là cái người mặc áo trắng đứng trên nóc đại điện.

Người kia thấy tôi nhìn hẩn ,liền nhe hàm răng trắng bóng ra nhìn tôi cười cười .

Lúc này tôi mới nhìn thấy rõ dung mạo người này, hẩn ta cũng thuộc loại khá tuần tú đẹp trai , chỉ tiếc là không còn trẻ nữa, hình như có đến bốn mươi mấy tuổi , nhưng phong thái thì khá hoạt bát như thiếu niên.

“Bé Việt Việt à, công phu của người bị thối lui rồi à ! Nếu đại ca biết người kém cỏi như vậy, thế nào cũng đét vài phát vào mông người cho mà coi .” Người kia cười nói .

Bé Việt Việt ? Nickname của Nam Cung Việt ? Hah ,thiếu chút nữa là tôi cười phá lên rồi ,không thể tưởng tượng người to lớn thô kệch như Nam Cung Việt mà lại có biệt danh đáng yêu như vậy !

“Tối đây làm gì ?” giọng Nam Cung Việt lạnh tanh hỏi , nhưng chân thì không hề dừng lại .

Người kia vẫn vừa chạy vừa cười hồ hồ ,tốc độ chạy không hề chậm hơn Nam Cung Việt tí nào ,nghe Nam Cung Việt hỏi thế ,hẩn cứ cười hề hề ,nói :” Người đánh lộn giỏi lắm , nên ta tới coi cho vui.”

Ngất trên cành quất luôn , mém chút nữa là bọn tôi trở thành con nhím , hẩn xem còn khen náo nhiệt ?

“Người vì sao không bịt mặt lại ?” Tôi hỏi .

“Tại sao phải che mặt lại ? Ta đẹp trai ngời ngời như thế này , bịt mặt lại thì làm sao người khác nhìn thấy được ? ” Hẩn nghiêm trang nói.

Tôi á khẩu luôn , trên đời sao lại có người tự kỷ đến vậy !

Đột nhiên ông ta quay đầu nhìn lại đằng sau ,nói :” Bé Việt Việt , người chạy chậm quá, đã có người rượt tới rồi kìa ,hay là để ta bồng cô ấy cho ?”

Nam Cung Việt đưa mắt liếc người đó một cái ,không thèm trả lời ,vẫn tiếp tục ôm tôi mà chạy , tốc độ bắt đầu nhanh hơn trước .

Cũng may nơi này không phải chợ nên khá vắng vẻ , bọn tôi ít bị phiền toái gì .

Nam Cung Việt đột nhiên rẽ vào một ngõ tắt bên hông đường cái , tôi còn chưa hiểu chuyện gì , thì đã có thêm hai người nữa từ một ngõ tắt khác chạy tới ,chạy hướng về bọn tôi, một nam một nữ, cách ăn mặc của người nam khá giống với Nam Cung Việt, còn người nữ kia thì ăn mặc khá giống với tôi .

Cả hai người chạy ra khỏi ngõ hẻm ,cái người nam ăn mặc giống Nam Cung Việt kia bế người nữ ăn mặc giống tôi lên ,điệu bộ như Nam Cung đang bế tôi vậy,khi thoát ra khỏi ngõ hẻm , họ hướng về phía ngược lại tiếp tục chạy , bọn truy binh từ sau đuổi tới ,không biết chuyện đã xảy ra , cứ tiếp tục đuổi theo cặp nam nữ kia , cả một lúc lâu sau ,tiếng ồn ào hỗn loạn mới từ từ lắng dịu xuống.

Có cả người tiếp ứng nữa chứ ? Tôi bức bối ngược lên nhìn Nam Cung Việt , hẩn cố tình lẩn tránh ánh mắt tôi, buông tôi xuống rồi một mình đi vào trong nhà .

Nam nhân mặc đồ trắng từ phía sau đuổi kịp tới , thấy tôi đứng đần người ở đây ,ông ta cười cười nói :” Làm sao thế ? Còn không đi , phía trước còn có rất nhiều người chờ người đó .”

Tôi tuy còn đang ngỡ ngàng với thái độ thay đổi thất thường của Nam Cung Việt ,nhưng cũng đi theo nam nhân này vào trong nhà.

“Nên gọi người là công chúa hay gọi là quý phi ?”

“Gọi thẳng tên là tốt nhất ” Tôi nói.

Ông ta mỉm cười,nói tiếp :“Vậy gọi người là Vinh nha đầu đi , dù sao thì Thẩm Triệu Thiên vẫn hay gọi người như thế.”

Thẩm lão đầu? Bọn họ đều biết cả? Xem ra hôm nay việc này cũng không hề đơn giản như tôi nghĩ ,cặp nam nữ đã dẫn dụ bọn truy binh rồi đi vừa rồi là ai ? Hy vọng bọn họ không bị binh lính bắt được. Hôm nay nhiều chuyện lộn xộn không rõ ràng , đầu tôi có chút loạn ,không để ý được chuyện gì cả .

Vừa rồi chúng tôi rõ ràng là đi từ cửa nhỏ của một nhà lớn ,đi thêm một lúc nữa là đi tới cửa lớn của một căn nhà nhỏ. (^_^)

“Ta họ Mãnh ,người có thể gọi ta là Mãnh Tiêu Nhiên ,hay cứ gọi theo Việt nhi , gọi là Mãnh thúc thúc.”

Mãnh Tiêu Nhiên ? Cha của Mãnh An Dương ? Tôi há hốc mồm kinh ngạc.

Một loạt âm thanh bát nháo vang tới, rồi đột nhiên có một nhóm người túa ra chạy tới chỗ tôi , cả nam lẫn nữ ,tôi càng trợn tròn mắt kinh ngạc

“Vinh nha đầu!” Thẩm lão đầu kêu lên.

Tôi thật không ngờ ông ta lại ở chỗ này.

Một cô nương khoảng ngoài ba mươi tuổi vạch đám đông bước tới chụp lấy vai tôi lắc lắc , kích động hỏi :” Cô thật là từ tương lai quay về ?”

Tôi ngẩn người ra, gật gật đầu .

Cô ta lập tức mừng như điên ,ôm ghì lấy tôi ,sau đó quay đầu lại nói lớn với một cô nương đang đeo khăn che mặt đứng đằng sau :” Huyền nhi ,cô ấy từ tương lai quay về , cô ấy đúng là từ tương lai quay về !”

Huyền nhi ? Thật là Đường Huyền Nhi ? Lần này , đến phiên tôi mừng như điên , không thể tưởng được thật sự có thể gặp được “tiền bối” từ tương lai quay về hai mươi năm trước .

Chỉ hai bước nhún , nữ nhân đó đã đứng sát bên tôi ,nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu, rồi run giọng hỏi :“Người từ năm nào tới vậy ?”

“Cô chính là Đường Huyền Nhi ? Tôi tới từ thời điểm năm 2007 , còn cô ?”

“Năm 2006 .” Đường Huyền Nhi vội vàng nói , sau đó kéo vị cô nương hồi nãy đến sát bên cạnh rồi nói :” Cô ấy cũng từ tương lai quay về , bọn mình tới cùng với nhau !”

Ba người chúng tôi nhìn nhau , ba giây tĩnh lặng, rồi ôm chầm lấy nhau ,mừng mừng tủi tủi ,vừa khóc vừa cười ,đánh chết cũng không thể tưởng tượng là gặp được đồng hương ở chỗ này .

Những người khác thấy thì choáng váng cả, nói không ra lời .

Cả một hồi lâu ,bọn chúng tôi mới bình tĩnh trở lại .

“Làm thế nào lại có nhiều người quay về được vậy ?” Tôi vui vẻ hỏi,“Nam Cung Việt có nói mẹ anh ấy cũng từ tương lai quay về đó !”

Huyền nhi cổ vể ngượng ngùng ,liếc nhìn hai người bọn tôi, vị cô nương đứng bên cạnh tôi che miệng ho khụ khụ hai tiếng ,sau đó nói :“Tôi chính là mẹ của Việt nhi , tên là Trương Tĩnh Chi .”

Tôi há hốc mồm nhìn cô ta ,cô ta cũng lắm là ngoài ba mươi tuổi thôi ,nhưng lại là mẹ của Nam Cung Việt ,thật có chút phi lý . Hoặc giả người từ tương lai quay về không bị già đi ?

Trương Tĩnh Chi thấy mặt tôi thộn ra ngốc nghếch , cười cười, kéo một người đàn ông tới bên cạnh ,nói luôn:” Đây là ông xã tôi, cha của Việt nhi, tên Nam Cung Vân.”

Tôi vừa nhìn thấy thì càng đàn cả người ra ,trời ạ , sao mà khéo thế, đây chẳng phải là Nam Cung Việt mười mấy năm sau sao !

“Đây là con gái của tôi Nam Cung Như.” Trương Tĩnh Chi kéo qua một cô bé chừng mười ba ,mười bốn tuổi , cô bé đỏ mỏm cười ngọt ngào nhìn tôi.

“Đây là chồng của Huyền nhi , Thiệu Dương ,đây là 2 con trai Thiệu Tiệp cùng Thiệu Huy, người này thì cô đã gặp qua,đây là Mãnh Tiêu Nhiên , và vợ của ông ấy ,tên là Xảo Ngọc ,...”

Trương Tĩnh Chi bắt đầu giới thiệu cho tôi từng người một , nhìn thấy nhiều người như vậy , tôi có chút hơi khớp .

“Còn có ta! Sở Dương tỷ!” Trong phòng trong truyền đến giọng nói của tiểu tử Mãnh An Dương.

“Kêu la cái gì! Khôn hồn thì ở yên trong đó thằng ngốc !” Mãnh Tiêu Nhiên hướng về phía phòng đó quát lên, quay lại thấy Xảo Ngọc nhíu mày một cái, thì vội vã xoa xoa tay cười trừ,cái khí khái anh hùng trên nóc đại diện vừa nãy hoàn toàn biến mất tiêu .

Không biết Mãnh Tiêu Nhiên đã làm gì đắc tội với bà vợ nữa ,Xảo Ngọc lạnh giọng hừ một tiếng , ông ta đánh trống lảng giả vờ như không nghe thấy.

“Còn có Văn Hinh cùng Lôi Hồng, cô đã gặp qua bọn họ rồi, chính là hai người đã dụ bọn truy binh đi nơi khác, có lẽ sắp trở về rồi,” Trương Tĩnh Chi nói tiếp,” Văn Hinh rất muốn gặp cô.

Đột nhiên lò ra nhiều người như vậy ,tôi có chút loạn , liếc nhìn qua Thẩm lão nhân, ông ta nãy giờ vẫn đứng bên cạnh không nói năng gì ,về mặt phẳng phát nổi cô đơn.

Ông ta đã biết tôi là Vinh nhi giả ,tôi,từ đầu đã không phải là Vinh nhi của ông ấy,hiện tại, đối với ông ấy mà nói ,Vinh nhi đã trở thành người xa lạ .

“Thẩm tiên bối, tiểu nữ” tôi đột nhiên muốn an ủi ông ta .

Thẩm lão đầu khoát tay ,ngăn không cho tôi nói tiếp , thở dài nói : “Mệnh số, đây đều là mệnh số.”

Rồi đột nhiên, có hai bóng người từ bên ngoài phóng vào, là cặp nam nữ hồi nãy dẫn đi truy binh ,cô gái kia có khuôn mặt rất đẹp ,lại rất quen thuộc, tôi có cảm giác như đã gặp qua ở đâu ,

Là mẹ quý phi ! Tôi đột nhiên nhớ ra , cô ta so với bức họa mẹ quý phi giống nhau như đúc, chỉ thiếu chút khí chất.

“Vinh nhi!” Mỹ nữ kia run run giọng gọi ,nhảy tới ôm chầm lấy tôi .

“Hê hê, cô là...?” Tôi cười gượng, hỏi.

“Vinh nhi, ta là dì của con nè!” Mỹ nữ nói xong, nước mắt ào ào chảy xuống.

Tôi hoàn toàn đơ cả người luôn, thật là, mỗi ngày đều có chuyện lạ , vấn đề là hôm nay đặc biệt hơi nhiều á ! Ở đâu đột nhiên mà lò ra nhiều “Chuyện lạ có thật ” quá vậy ?

Nam Cung Việt đâu? Tại sao từ lúc vào nhà đến giờ không thấy hấn ? Hấn trốn đi sao?

Người đẹp kia ôm ta khóc khóc cười cười um sùm cả buổi, nam nhân đi chung với cô ta một hồi sau mới ồn lên tiếng, “Văn Hinh, công chúa cũng đã mệt mỏi ,hãy cho cô ấy nghỉ ngơi trước đi , sau này còn thiếu gì thời giờ cơ chứ.”

Thì ra cô ấy là Văn Hinh mà Trương Tĩnh Chi đã nói , khó tránh cô ta và mẹ quý phi của ta giống nhau đến như thế , thì ra là hai chị em .

Văn Hinh bị ông chồng Lôi Hồng kéo qua một bên ,còn có chút lưu luyến nhìn tôi, đôi mắt đầm lệ tràn ngập tình yêu thương mẫu tử , làm tôi hơi khớp chút .Thật là ,người xưa nói :” Đàn bà, được chế tạo ra từ nước.” quả không sai tí nào.

“Thôi được, mọi người cuối cùng cũng gặp nhau rồi, hãy để cho Vinh nhi muội muội nghỉ ngơi một chút , tất cả đi ra ngoài thôi.” Trương Tĩnh Chi bắt đầu đuổi người , ngay cả Văn Hinh cũng bị kick ra luôn .

Cuối cùng, trong nhà chỉ còn lại có tôi , Trương Tĩnh Chi,và Đường Huyền Nhi .

Chả là vì ba người ba chúng tôi đều là từ tương lai trở về , vốn không hề thuộc thế giới này , không ngờ có dịp gặp gỡ nhau ở đây, dù đã cố kiềm nén trong lòng ,nhưng vẫn không khỏi lộ ra sự kích động ! Ngồi xuống nhìn nhau cả buổi rồi mà vẫn không biết nên mở miệng như thế nào .

Vẫn là Đường Huyền Nhi mở miệng trước ,hỏi :” Làm sao cô quay về đây được ?”

“Chuyện nói ra thì hơi dông dài , em là trong lúc vô tình cứu người , không ngờ người này có một ông ca ca cực kỳ lợi hại ,vì để trả ơn đó, ông ấy đưa em về đây du ngoạn vài ngày.”

“Được người đưa về ?” Trương Tĩnh Chi kinh ngạc hỏi.

Tôi gật đầu, hồng biết sao khi nói chuyện với cô ta , tôi không được tự nhiên cho lắm, nhất là tưởng tượng đến cô ta là mẹ của Nam Cung Việt,tôi càng thấy quái .

“Nói như vậy cô còn có thể trở về ?” Đường Huyền Nhi ngạc nhiên hỏi .

Tôi gật đầu.” Đúng vậy , chỉ là bất quả xảy ra một vài vấn đề, cho nên em phải ở lại đây lâu hơn , chỉ sợ phải chờ tới sang năm mới có thể trở về.”

Đường Huyền Nhi vẻ mặt vừa mừng vừa lo hỏi tiếp ,” Thế thì tốt quá ,cô cũng có thể trở về được , khi nào gặp lại nhân vật lợi hại kia , cô có thể nhờ hắn đưa giúp chúng tôi trở về luôn không?”

Hách , Đinh tiểu tiên mang mình tôi quay về đã là quá khó khăn , nhờ ông ấy đem luôn hai cô kia ? Chỉ sợ đến lúc đó chẳng những không được , ông ta nổi sùng bỏ tôi ở lại đây luôn thì có .

“Chỉ sợ không được,” tôi khó xử nói ,” Em chỉ là linh hồn được ông ta đưa tới,thân thể còn ở lại thời điểm hiện đại , chờ ông ấy đưa em trở về, vẫn là đem hồn về nhập vào thể xác , còn hai người ? Thân thể và linh hồn vẫn là không thể tách ra ?

Đường Huyền Nhi vẻ mặt thất vọng, “Hai người bọn tôi vì một sự cố nên mang cả thân thể cùng đi luôn .”

“Hai người đã ở đây bao lâu rồi ?” Tôi hỏi.

“Hơn hai mươi năm , ” Trương Tĩnh Chi trả lời, vì nghe tôi nói không thể mang bọn họ cùng nhau trở về,nên mặt buồn rười rượi .

Tôi cũng hiểu được tâm trạng của bọn họ , hơn hai mươi năm, ở trong một thế giới lạ lẫm ,sự nhung nhớ quê hương người thân nhất định là mãnh liệt hơn nhiều so với tôi,

” Cho dù có thể đem hai người trở về ,chỉ sợ hai người cũng không thể đi ,” tôi nói ,” Hai người đã ở đây một thời gian lâu , cũng đều đã có chồng có con , hai người nỡ bỏ họ mà đi sao ?”

Bọn họ lộ vẻ trầm tư , như đang tự hỏi bản thân về vấn đề này, sau một lúc lâu,Trương Tĩnh Thi thở dài, nói:

“Thật đúng là trở về không được”

sau đó thì nhìn về phía Đường Huyền Nhi, hỏi:

“Còn cô? Còn nghĩ muốn trở về không?”

Đường Huyền Nhi cười buồn , nhưng quả quyết nói: “Không nghĩ , ta yêu bọn họ yêu tất cả những người ở đây ,nếu quay trở về , bọn họ làm sao bây giờ ? ”

Vừa dứt lời, chợt nghe gặp ngoài cửa sổ “Bộp” một tiếng, như có cái gì từ nóc nhà rớt xuống, sau đó nghe được một thiếu niên hoảng hốt gọi “Ba” .

“Thiệu Huy! ? Các người ở bên ngoài làm gì?” Đường Huyền Nhi hướng về phía ngoài cửa sổ quát to.

Bên ngoài vang lên tiếng cười đàn ông ha hả ,” Thiệu Dương, người đứng là một tên vô dụng , chỉ mới nghe bà vợ nói thế mà đã kích động như thế rồi ?”

Trương Tĩnh Chi đứng phắt dậy , bước tới giật tung cánh cửa sổ ,quát lên :” Nam Cung Vân , Người xuống đây cho ta!”

Lại nhìn ra bên ngoài,bọn họ đã biến đi mất tiêu , xa xa vang lại những tiếng cười rúc rích.

Đầu mùa hè, đêm đẹp trời, gió thổi đến, cũng không khô nóng, đám côn trùng trong bụi cỏ cũng bắt đầu xướng lên những ca khúc hay ho muôn thuở. Có một người ngồi ở cuối góc hành lang dài, nhìn vào bóng đêm mờ mịt phía trước, cảm nhận được sự lạc lõng cô đơn. Hồi chiều trò chuyện với Trương Tĩnh Chi cùng Đường Huyền Nhi, tôi mới đại khái hiểu được sự tình từ đầu đến cuối. Chuyện là bà mẹ quý phi của tôi hai mươi năm trước là kỳ nữ tung hoành ngang dọc giang hồ, chị em cùng mẹ khác cha với Văn Hinh, bọn họ lúc nào cũng tìm kiếm tung tích của bà, nhưng lại không ngờ là bà ta thay tên đổi họ tiến cung làm quý phi nương nường. Trước kia khi nghe Thẩm Triệu Thiên nhắc tới vị quý phi này, ai cũng ngỡ là hồng nhan tri kỷ của ông ấy, khi Thẩm lão đầu dùng bỏ câu đưa tin phái Nam Cung Việt đi cứu ta, bọn họ cũng chỉ cho là giúp Trầm lão đầu một chuyện vặt, mãi đến lúc Thẩm lão đầu rời cung tìm được bọn họ, thì mới phát hiện thì ra quý phi chính là người bọn họ muốn tìm.

Sau đó bọn họ đã tụ tập đến ở chung chỗ của Đường Huyền Nhi để tính kế thâm nhập hoàng cung, vừa tới nơi này đã gặp phải Nam Cung Việt bị tôi đuổi đi, hiểu rõ mọi chuyện, bọn họ bắt Nam Cung Việt trở lại thêm lần nữa để đem tôi trở ra.

Loạn, chính là một chữ loạn. Quan hệ lằng nhằng phức tạp quá, tôi không tài nào nghĩ ra nổi, Văn Hinh cùng mẹ quý phi của tôi giống nhau như vậy, chẳng lẽ Thẩm Triệu Thiên không thấy lạ? Văn Hinh lại là sư muội của ông ấy! Cũng không phải không biết!

“Vinh nha đầu.”

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng Trầm lão nhân, tôi ngạc nhiên, linh thật, vừa nghĩ tới Tào Tháo thì Tào Tháo thật xuất hiện.

Tôi quay đầu lại nhìn ông cười cười, vỗ vỗ nhẹ vào chỗ ngồi kế bên, ý bảo ông ấy tới ngồi cạnh.

“Một mình ngồi đây nghĩ ngợi gì thế?” Trầm lão nhân ngồi xổm xuống bên cạnh, hỏi.

Tôi nhìn ông ấy một cái, “Thành thật mà nói, quan hệ giữa các người với nhau rắc rối quá, thật là phức tạp!”

Trầm lão nhân nghe ta nói như thế, cười khổ một chút, nói: “Đích thật là thực phức tạp.”

“Nói thật đi! Ông thích mẹ quý phi của tiểu nữ?” Tôi cười hỏi.

Trầm lão nhân thoáng bối rối, trừng mắt liếc tôi một cái, vờ nổi giận nói: “Tiểu nha đầu, nói tầm bậy!”

Xời! Bày đặt sĩ diện, giấu diếm chỉ cho khổ cái thân. Tôi lườm ông ta một cái, quay đầu đi tiếp tục ngắm cảnh đêm, không để ý ông ta nữa.

Sau một lúc lâu, Trầm lão nhân đột nhiên thở dài nói: “Kỳ thật, lúc đó ta cũng không rõ ràng, mẹ người với Văn sư muội rất giống nhau, đến giờ ta cũng không biết, rốt cuộc là vì thích mẫu phi người, hay vì cô ấy lớn lên giống Văn sư muội.”

“Mẹ quý phi và dì Văn Hinh giống nhau như vậy, ông không hề hoài nghi hai người họ có thể chính là tỷ muội?” Tôi tò mò hỏi.

Trầm lão nhân trầm mặc một lát, lắc lắc đầu.

Nhìn bộ dáng ông ấy ỉu xiu như cái bánh bao chiều, tôi có chút không đành lòng, cười nói: “Ông quả thực thích mẹ quý phi, nếu không sẽ không vì bà ấy mà phí nhiều tâm tư như vậy, còn làm ra cái trò chim khách bay đây trời nữa.”

Ông ta ngạc nhiên hỏi, “Tại sao ngươi biết?”

Tôi cười, “Nam Cung Việt nói cho tiểu nữ biết, nói sâu đều là do ông bắt về rồi.”

Ông ấy có chút ngượng ngùng, cười cười, nói: “Trong thâm cung rất khó sinh tồn, cô ấy thì không có bối cảnh đặc biệt gì, nếu không có tài năng hơn người, làm sao có thể sống thoải mái trong cung.”

Tôi khẽ nhếch môi cười, quả thực, ông ta rất thích mẹ quý phi, mặc dù bản thân cũng không biết rõ ràng tình cảm của chính mình.

Đột nhiên nghĩ tới hai hình mặt trăng mặt trời trong lòng bàn chân , nếu chuyện chim khách bay đầy trời là giả , vậy hai cái hình nhật nguyệt này? Quay người lại nhìn Thẩm lão đầu,tôi hồ nghi hỏi :” Còn chuyện hình xăm trên chân tiểu nữ, thật sự là như thế nào?

Ông ta giống như có chút chột dạ, hướng về phía tôi cười hề hề, nổi hồ nghi trong lòng tôi lớn dần lên ,tôi nhìn chăm chăm ông ta, ông nhìn lảng đi ,thấp giọng cười nói: “Hề hề, kỳ thật, kỳ thật là người còn lúc còn rất nhỏ, nhiều năm mùa đông ta ôm người trong lòng để sưởi ấm ,có một lần vô ý , không cẩn thận để lửa làm phỏng chân người, lúc đó người khóc rống lên, ta sợ mẹ người biết được chửi ta , nên lén động tay động chân chút...”

Choáng ,lần này ngắt thật luôn , tôi vốn có chút hơi kiêu ngạo về chuyện thần kỳ này, ai ngờ đều là giả, thiệt là buồn như con chuồn chuồn.

Thẩm lão nhân nhìn thấy mặt tôi đổi màu , chột dạ vội vàng đứng dậy, cười nói : “Thôi, đã không còn sớm nữa , đi ngủ đi !” nói xong thì ông vội vàng chuồn thẳng .

Tôi phì cười ,đột nhiên trong lòng có chút xót xa ,mẹ quý phi có phải cũng thâm thương yêu ông ấy ? Như thế tại sao phải tiến cung làm chi ? Chốn hoàng cung kia , đâu thích hợp với người phiêu bạt giang hồ như bà ?

Những người sống trong hoàng cung , ai cũng lạnh lùng vô tình cả , đột nhiên lại nghĩ tới Thừa Đức , nhớ tới lúc hần chậm rãi phẩy phẩy tay , hần thật muốn lấy mạng tôi ? Tôi cười khổ, tuy nói ngày ấy đuổi đi Nam Cung Việt , là bởi vì sự an toàn của anh ta ,không phải cũng bởi vì Thừa Đức sao? Thật là tự mình gạt mình ,trong lúc đối mặt cùng Thừa Đức và Nam Cung Việt , chính mình trong lòng đã âm thầm chọn lựa Thừa Đức rồi .

Nghĩ đến Nam Cung Việt ,trong buổi cơm chiều nay,hần cũng có mặt ,nhưng không ngồi cùng bàn với tôi , hơn nữa cả buổi chiều ,hần không nói với tôi câu nào . Ngày hôm nay đi cướp tôi về, không phải do anh ta tự nguyện , tôi cũng biết , con người anh ta kiêu ngạo như thế,còn lâu mới thềm quay lại tìm tôi sau khi bị tôi đuổi đi như thế . Mà như vậy cũng tốt, bất luận là Thừa Đức hay là Nam Cung Việt, vốn đã không cùng một thế giới , tôi gì phải dây dưa cùng một chỗ, như vậy lúc tôi trở về sẽ không phải vướng bận gì , không phải rất tốt sao, nghĩ vậy, tuy rằng trong lòng vẫn có chút chua xót, thế nhưng tôi vẫn nở nụ cười.

Phía sau có tiếng bước chân rất nhẹ nhàng đi tới, ngó Thẩm lão nhân quay lại ,tôi quay đầu lại cười nói: “Ngủ không được sao? Chỉ biết ”

Lời nói còn chưa dứt, tôi đã ngăn người ra bồi rồi, vì không nghĩ tới, cái người mới tới đó là Nam Cung Việt.

Anh ta liếc nhìn tôi một cái, không nói gì, yên lặng đứng dựa cây cột đường hành lang .

Tôi nhìn anh ta cười cười, nói: “Còn giận tôi sao?”

Nam Cung Việt vẫn không trả lời, thấy như vậy, tôi cũng không có chuyện gì để nói, bèn quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Qua sau một lúc lâu, Nam Cung Việt đột nhiên hỏi: “Là bởi vì cô biết sẽ đi nên hôm kia mới nói những lời như thế ?”

Tôi lặng người, không biết nên trả lời anh ta như thế nào, nghĩ một hồi , mới chậm rãi nói: ” Anh cũng đã biết ,tôi vốn không phải là người ở thế giới này , một năm sau tôi phải đi, cho nên cảm tình đối với tôi mà nói nó là gánh nặng, nếu tôi đã biết rõ như vậy mà còn tiếp nhận cảm tình của anh, như vậy khác nào tự đào mồ chôn mình !” Tôi cười cười, nói tiếp: “Tuy rằng chúng ta không được tốt lắm, chính là như vậy nên tôi càng không nên .”

Nam Cung Việt nhìn tôi chăm chăm , như đang xem thử lời tôi nói là thật hay đùa ,anh ta trầm ngâm thêm một lát, đột nhiên lại hỏi: ” Còn Thừa Đức thì sao? Cảm tình của hần không là gánh nặng à?”

Tôi cười, trong lòng lại nhói đau , Thừa Đức, anh ta mà thực tình với tôi sao ?

” Anh ta với anh không giống nhau , anh ta đối với tôi chỉ là đùa vui , còn anh thì sẽ không bỏ cảm tình này xuống được , ” tôi cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Hơn nữa, Thừa Đức đối với tôi cũng không có tình thật,chuyện

hôm nay không phải là chứng minh sao? ” tôi cười khổ.

Nam Cung Việt sững sốt một lát, trên mặt hiện lên một tia do dự, nhìn nhìn tôi, xoay người bước tới hai bước, rồi lại ngừng lại.

“Anh ta... Hôm nay đã sớm thấy được Mạnh thúc thúc, chắc là biết cô sẽ không bị thương, cho nên... Cô không cần phải oán anh ta.”

Tôi bị lời nói này của Nam Cung Việt làm cho ngỡ ngàng, cả buổi vẫn không thể nói ra lời, một lúc lâu sau, mới thốt lên được:

“Tại sao anh lại nói cho tôi biết?”

Nam Cung Việt khựng một chút, không trả lời, rồi bỏ đi thẳng.

Nhìn hắn bỏ đi, tôi ngồi phịch xuống hành lang, trong lòng thật là rối loạn.

Sáng sớm Đường Huyền Nhi đã đập cửa gọi tôi, theo nàng đi vào sảnh điện, phát hiện tất cả mọi người hầu như đã đến đông đủ.

“Từ ngày hôm qua Ngõa Lạc hoàng đế đã ra lệnh đóng hết các cửa thành, bắt đầu tìm kiếm, khoảng chừng đến giữa trưa sẽ lục soát đến đây.” Chồng của Đường Huyền Nhi - Thiệu Dương nói.

Tôi hoảng kinh, lại nghe Nam Cung Vân nói:

“Ngõa lạc hoàng đế còn điều động ngự lâm quân nữa, hình như là đang bao vây từ ngoài thành bên kia, nói như vậy, thân phận chúng ta đã bại lộ.”

Nói xong còn lạnh lùng nhìn lướt qua Mạnh Tiêu Nhiên, ý rõ ràng là nói tại ông ta.

Mạnh Tiêu Nhiên vẻ mặt tức tối, hét lên: “Tại sao là tại ta? Đi là cùng đi một nhóm, tại sao lại trút đổ lỗi lên đầu một mình ta?”

Trương Tĩnh Chi nhìn hắn, trách móc nói: “Không phải ông thì là ai? Vào hoàng cung bắt cóc người, mặt nạ thì không thèm che, còn ăn mặc một cây trắng toát, cả ngày đeo cung đi rêu rao khắp nơi, bộ ông tưởng người ngỗ lạc toàn bọn ngu dốt cả sao? Ai mà không nhận ra ông là Lưu Vân trại chủ!”

Mạnh Tiêu Nhiên thấy Trương Tĩnh Chi la hán như thế, thì xui xuống, thở ngắn than dài:

“Xời, quả là danh tiếng hại thân, nổi tiếng quá cũng là một điều thiệt thòi.” Trên mặt không dấu được vẻ dương dương tự đắc. Vài cặp mắt hình viên đạn, chứa đầy sát khí cùng liếc về phía Mạnh Tiêu Nhiên, ông ta lật đật chạy tới đứng sát bên cạnh bà vợ, cười hèn hèn.

“Thực xin lỗi,” tôi nói, “Đều là tại tôi cả, làm liên lụy mọi người, mang đến nhiều phiền toái cho mọi người.”

“Không phải lỗi của cô,” Trương Tĩnh Chi cười nói, “Chúng tôi từ lâu đã ngứa mắt bọn người ngỗ lạc, hôm nay đem bọn họ ra đùa chút cũng vui ghê, Nam Cung Vân, anh nói có phải hay không?”

Cô ta vừa mới dứt lời, Nam Cung Vân đã vội vàng gật đầu cái rụp (hah-toàn là phùng sợ vợ -BBC)

“Chúng ta cùng Tiêu Nhiên quay về sơn trại, cô có cùng đi với chúng tôi?” Trương Tĩnh Chi hỏi.

Tôi nhìn thoáng qua Nam Cung Việt, anh ta đứng lặng ở một góc cũng không mở miệng, cầm chén trà trong tay xoay tới xoay lui.

“Em không đi,” tôi nói, “Em không hề có chút công phu gì, đi theo chỉ gây thêm phiền toái thôi.”

“Lỡ đám người ngỗ lạc kia lục soát tới nơi này thì phải làm sao?” Trương Tĩnh Chi miệng thì hỏi tôi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Đường Huyền Nhi.

Đường Huyền Nhi cười nói: “Chị không cần lo lắng, tốt xấu em đã ở nơi này lăn lộn hai mươi năm sau, còn không thể giấu được một tiểu cô nương?”

Trương Tĩnh Chi thở dài, nói: “Như vậy cũng tốt, có Huyền Nhi ở trong này, cô cũng không sợ bị thiệt thòi.”

Tiếp đó liếc Nam Cung Việt một cái,hỏi tiếp :” Việt nhi, còn con ? Muốn cùng chúng tôi trở về ,hay là muốn ở lại ?

Nam Cung Việt lắc đầu nói: “Con còn có chút việc, nên tạm thời chưa về đâu.”

Nam Cung Vân đi đến bên cạnh con trai, thân mật vỗ nhẹ vai “Tự mình bảo trọng.”

Nam Cung Việt gật đầu.

“Tốt,thế mới đúng là con trai của ta!” Trương Tĩnh Chi cười nói.

Mọi người lập tức khăn gói lên đường , vì bọn lính ngõa lạc đã bao vây cửa thành,nên bọn họ chỉ có thể nhờ Đường Huyền Nhi âm thầm đưa ra ngoài , may mắn Đường Huyền Nhi ở Ngõa Lạc cũng hơn hai mươi năm ,kinh doanh không nhỏ ,cũng có không ít quan hệ với bọn quan viên ngõa lạc, hơn nữa cô con gái là nhạc nữ được sủng ái ,thường xuyên được ra vào cung , cho nên chuyện đưa một vài người ra khỏi thành không gặp khó khăn gì .

Lúc gần đi, Trương Tĩnh Chi kéo Nam Cung Việt đến gần nói nhỏ cái gì đó , Nam Cung Việt vừa nghe vừa có vẻ bồn chồn ,nhưng liếc qua bên cạnh thấy ông cha đang lườm lườm mình,nên cũng không dám có biểu hiện gì , ra vẻ ngoan ngoãn nghe bà mẹ dặn dò.

Nhìn thấy cảnh tượng này ,tôi cảm thấy trong lòng ảm áp lạ , có chút thông cảm với Nam Cung Việt, hồi trước ở nhà tôi cũng bị bà mẹ lăng nhăng mãi, nhưng lại không dám lộ ra vẻ bất phục , vì bà luôn luôn có đồng minh là ông bố, lúc nào cũng sẵn sàng “bênh vực kẻ yếu ” (là mẹ.)

Tiến mọi người rời khỏi ,sợ bên ngoài nhiều tai mắt để ý , nên tôi và Nam Cung Việt chỉ dám đưa bọn họ một đoạn ngắn , sau đó thì đứng lại nhìn bọn họ rời khỏi .Trương Tĩnh Chi khi đi tới trước cửa , bất ngờ quay đầu lại , nắm tay lại gơ về phía Nam Cung Việt, la to lên : ” Cố lên , con trai!”

Nam Cung Việt vì bất ngờ nên mắt trợn trắng lên , mặt xanh lè , tôi cũng giật bắn người , có tí hơi ngượng ngùng (<-hah Sở Dương mà cũng biết ngượng sao ,đúng là heo biết bay,ặc ặc-BBC)

” Sở Dương tỷ, Diệp Phàm còn ở trong tay tên tam hoàng tử kia, tỷ đi cứu cô ấy đi!”Mãnh An Dương mới vừa nói một câu , đã bị cha hắt tung chân đá cho một cú bay tới ngoài cửa.

“Tỷ biết.” Tôi hướng về phía ngoài cửa đáp.

Tôi xoay người đi trở về , mới vừa đi được hai bước thì Nam Cung Việt gọi giật lại , anh ta nhìn tôi , mà không mở miệng nói câu nào, Đường Huyền Nhi thấy vậy cười cười , kéo ông chồng đi trước , trên đường chỉ còn lại có tôi và Nam Cung Việt .

Tôi quyết định phá vỡ sự im lặng , nên nhìn về phía hấn cười nói :” Thế nào? Có chuyện muốn nói sao?”

Nam Cung Việt bước thêm vài bước nữa đến sát bên tôi, khoảng cách quá gần ,tôi theo bản năng định bước lui ra,nhưng đột ngột bị anh ta giữ chặt ,tôi có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt Nam Cung Việt rất nghiêm túc ,làm tôi hơi khớp.

“Nếu tôi cũng muốn tham gia trò đùa này thì sao?” Anh ta nói.

Tôi cứng đờ người,không nghĩ anh ta sẽ nói thế này.

“Cô làm thế nào biết tình cảm này tôi không bỏ xuống không được ?” Anh ta cười cười hỏi . Nhìn về mặt anh ta như thế ,tôi có chút ngốc , thường ngày miệng mồm lạnh lợi là thế, nhưng lúc này cứ như con dằm .Trong lòng đột nhiên nổi dậy một tình cảm sâu sắc , là cảm động, sự thật thà của anh ta làm cho tôi có chút đau lòng , ngày hôm qua câu nói kia, anh ta rõ ràng có thể không nói, rõ ràng có thể cho tôi oán hận Thừa Đức, anh, nhưng anh ta lại ngậy ngô nói cho tôi biết.

Một người đàn ông như vậy, được hấn yêu thích, thì đúng là tôi thật có phước khí .

Trong lòng đột nhiên thấy vui vẻ, tôi bật cười , không những vậy , mà còn gập người ôm bụng mà cười ha hả,Nam Cung Việt thộn mặt ra nhìn tôi, không hiểu vì sao tôi lại ngớ ngẩn như thế. Sau một lúc lâu , tôi mới từ từ ngưng cười lại, thẳng lưng đứng dậy , nghiêm túc nói:

” Được rồi, nếu anh đã không ngại , tôi cũng không có lý do gì để từ chối ,nhưng mà ,tôi cảnh cáo trước ,sau này anh mà bị đau lòng ,cũng không liên quan gì tới.”

Nam Cung Việt cũng cười , vui vẻ ôm tôi vào lòng.

Thời gian một năm , còn rất dài, có phải hay không? Trò chơi tình yêu có lẽ là hơi muộn,nhưng trong thời gian một năm này ,có thể lưu lại vài kỷ niệm đẹp , như thế cũng đáng. Tôi nghĩ, lần này có Nam Cung Việt làm bạn, tôi có thể thỏa thích ngao du phiêu bồng . Không những thế , còn có thể ỷ thế hiếp người nữa.Hà hà .Nghĩ thế, đột ngột tôi đẩy Nam Cung Việt ra , sau đó hai tay chống nạnh , ngửa mặt lên trời hét to :” Giang hồ , những chàng đẹp trai của ta ơi ,vàng bạc châu báu của ta ơi , phùng trần sở dương ta tới đây!”

Nam Cung Việt nhìn tôi kinh ngạc rồi nổi giận lên , đem tôi cấp vào nách, rồi dậm chân lấy đà phi thân lên trên không

14. Chương 27-28

Chương 27

Tốc độ của người Ngoã Lặc còn nhanh hơn cả dự đoán, đang ngồi ăn sáng với Nam Cung Việt thì có người tìm đến.

Tôi vẫn “xì xà xì xụp” húp cháo đột nhiên thấy Nam Cung Việt không ăn nữa, định hỏi có chuyện gì thì anh hét: “Ai?” tiếng hét chưa dứt đã thấy Nam Cung Việt lấy đôi đũa trong tay phỉ ra ngoài cửa sổ thay cho âm khí.

Bên ngoài vọng lại giọng nói khàn khàn: “Tiểu nhân Phụng Thiện, phụng mệnh chủ nhân đến tìm Sở Dương cô nương.”

Phụng Thiện? Tôi vội đến gần cửa sổ, nhìn ra ngoài thấy một người vừa gầy vừa đen đứng giữa sân, đúng là người của Thừa Đức - Phụng Thiện.

Nam Cung Việt lạnh lùng nói: “Các hạ cứ thế đột nhập vào nhà của ta, gan cũng không nhỏ.”

“Không phải tiểu nhân to gan mà là không thể không tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân. Mạn phép nhờ thiếu gia mời Sở Dương cô nương ra nói chuyện. Chủ nhân lệnh tiểu nhân chuyển một bức thư cho Sở Dương cô nương.”

Thừa Đức gửi thư cho tôi? Chẳng lẽ anh không biết rằng tôi mù chữ? Tôi tò mò không hiểu Thừa Đức làm cách nào biết được tôi trốn ở đây, còn sai Phụng Thiện đưa thư đến nữa.

“Vậy thì các hạ đặt thư xuống xong có thể quay về được rồi.” Nam Cung Việt nói.

Phụng Thiện lại nói: “Chủ nhân căn dặn thư này ngoài Sở Dương cô nương ra không được phép trao cho bất kì ai khác.”

Tôi có phần do dự, nhìn sang Nam Cung Việt rồi hỏi: “Anh đánh gục anh ta được không?”

Nam Cung Việt nghe thấy xong cười mà đáp: “Không vấn đề gì. Giết hắn ta thì hơi mất thời gian một chút nhưng hắn muốn ra khỏi đây cũng chưa chắc được.”

Nghe Nam Cung Việt trả lời xong tôi cười hí hửng rồi hiên ngang bước ra ngoài. Có tuyệt thế cao thủ võ lâm bảo vệ thì sợ gì Phụng Thiện chứ? Hơn nữa Thừa Đức chắc không đời nào ra tay với tôi.

Phụng Thiện thấy tôi từ trong nhà đi ra liền khom người hành lễ rồi hai tay dâng bức thư lên vẻ cung kính. Tôi cầm bức thư xong định quay người đi thì nghe Phụng Thiện nói: “Chủ nhân nói bức thư này phải được cô nương mở ra ngay lúc nhận được. Chủ nhân vẫn có lời muốn nói sau khi cô nương đọc xong thư.”

Tôi càng thêm hoài nghi. Bắt mình xem thư ngay lập tức? Thế này thì làm khó nhau quá! Nhưng nhìn vẻ kiên quyết của Phụng Thiện tôi đành mở phong thư, bên trong có mấy trang giấy, thay cho những dòng chữ chi chít là từng bức tranh một. Tôi cẩn thận nhìn, nét mặt biến đổi theo từng trang giấy.

Trang giấy thứ nhất vẽ hai người ngồi dưới gốc đào; trang giấy thứ hai vẽ một toàn nhà có một cô gái mặc quần áo trong cung còn ngoài tường là một chàng trai trẻ; trang giấy thứ ba, cô gái mặc quần áo trong cung đó bị người bịt mặt bắt cóc; trang thứ tư lại vẽ chàng trai trẻ bị trói, quỳ trước mặt người mặc long bào.

Mắt mày của chàng trai trẻ đó có vài phần giống Thừa Đức. Bức tranh cuối cùng có khi nào muốn nói anh bị hoàng đế bắt giam rồi? Chẳng lẽ hoàng đế tưởng tôi bị bắt cóc là do anh đạo diễn? Càng nghĩ càng thấy hoang mang. Hoàng đế chắc cũng biết sơ chuyện giữa tôi và Thừa Đức, có khi nào ông ta lại nghi ngờ Thừa Đức đứng đằng sau chuyện này? Nếu thật như thế thì việc tôi ra đi khác gì hại chết Thừa Đức?

Nam Cung Việt thấy tôi có biểu hiện khác thường, chưa kịp lại xem trong thư viết gì thì bức thư trong tay tôi đã bị Phụng Thiện nhanh tay cướp mất, hai tay nắm lại, lúc mở ra phong thư chỉ còn là bột giấy.

Nam Cung Việt biến sắc, có phần tức giận.

“Sở Dươg cô nương, chủ nhân còn một câu muốn hỏi cô nương.” Phụng Thiện nói, “Chủ nhân hỏi, cô nương có chút tình cảm thật nào với người không? Nếu có thì mời cô nương đi cùng tiểu nhân.”

Có chút tình cảm thật nào không? Không cần biết có hay không tôi đều phải đi cùng anh ta, không đúng sao? Tôi sao có thể nhìn anh vì mình mà bị liên lụy chứ.

“Người chờ chút. Ta còn chút việc phải làm, xong rồi sẽ đi cùng người.” Tôi nói.

Phụng Thiện khom người, ưng thuận một tiếng rồi lui ra ngoài cửa.

Tôi quay người đối diện với Nam Cung Việt, định giải thích rõ ràng với anh nhưng không hiểu tại sao môi như bị dính vào nhau, mở miệng ra mà lại không biết nên nói thế nào.

“Quyết định đi?” anh hỏi.

Tôi gật đầu. Tuy thích cuộc sống tiểu ngạo giang hồ cùng anh nhưng tôi không làm được. Anh, nên có người con gái khác tốt hơn tôi bầu bạn cả cuộc đời.

“Chẳng phải đã nói là một năm sao? Mới có nửa ngày ngắn ngủi mà nàng đã đổi ý?” anh lại hỏi.

Tôi nhìn anh, lắc đầu: “Xin lỗi.” Lúc này đây, bất cứ một lý do nào cũng chỉ là ngụy biện, vậy thì nói nhiều để làm gì chứ?

Nam Cung Việt nhìn tôi, không nói gì, rồi đột nhiên anh cười lớn và quay người đi.

Tôi đứng lặng yên nhìn bóng hình anh biến mất ngoài cửa, thở dài một cái rồi cũng quay người đi ra. Đẳng nào cũng phải cắt đứt, sao không cắt cho triệt để? Nứu nứu kéo kéo chỉ càng đau thêm.

Ra khỏi nhà, Phụng Thiện đang đứng chờ ngoài cửa thấy tôi đi ra không hỏi gì nhiều, dẫn tôi tới mé tường rào, nói một câu thất lễ rồi hai tay xốc nách tôi vượt tường. Bên ngoài tường đã có một chiếc kiệu nhỏ màu xanh đợi sẵn tự bao giờ.

Ngồi trong kiệu, tôi dần bình tĩnh lại, thấy mình hại mọi người vất vả đến cuối cùng lại chính mình ngoan ngoãn quay về. Xem ra mình với hoàng cung đúng là có duyên phận, ngày trước chạy trốn xong kết cục bị người ta tóm được, lần này vừa mới trốn chưa được một ngày đã phải ngoan ngoãn quay lại.

Lần này quay về tôi phải nói thế nào với hoàng đế mà không để lộ về hội Nam Cung Việt đây? Còn nữa, tôi quay về xong thì làm cách nào rửa tội cho Thừa Đức? Anh vừa bị bắt thì tôi đã tự mình quay về, thế này khác gì càng khẳng định thêm tội danh? Thừa Đức nghĩ thế nào vậy? Nghĩ thế nào mà lại mệnh Phụng Thiện mang bức thư này đến tìm tôi, chẳng lẽ anh không nghĩ đến chuyện này càng lộ rõ thêm mối quan hệ giữa hai người sao?

Càng bình tĩnh trở lại thì càng nhiều câu hỏi hiện ra. Chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

Kiệu phu khênh kiệu vợ vàng đi trong những ngõ nhỏ để tránh gặp phải những binh lính đang đi truy tìm khắp kinh thành.

Lúc sau, kiệu dừng lại, Phụng Thiện vén rèm kiệu lên, tôi bước ra ngoài thấy mình đứng ngoài cửa ngách một khu nhà lớn mà cười gượng trong lòng. Hai hôm nay đều phải đi cửa ngách, không biết đây lại là đâu? Rõ ràng không phải hoàng cung, chẳng lẽ Thừa Đức ở đây? Anh không bị hoàng đế bắt giam sao?

Phụng Thiện sai kiệu phu lui đi rồi dẫn tôi vào trong, lại một hồi lòng vòng rẽ bên này, đi lối kia mới đến một tiểu viện.

“Cô nương, mời vào trong.” Phụng Thiện nói còn bản thân mình thì lui ra ngoài.

Tôi thấp thỏm không yên, không biết Thừa Đức hoạch định những gì, sao không trực tiếp đưa tôi vào cung, chẳng lẽ có sắp xếp khác?

Vào trong nhà, bên trong bày biện trang nhã có phần giống thư phòng. Tôi định lại gần xem những cái giá sách đầy sách đột nhiên nghe thấy tiếng cười quen thuộc từ sau giá sách cất lên.

Thừa Đức, là Thừa Đức! Tôi vội chạy lên đứng trước giá sách muốn xem anh ở đâu nhưng tìm một lúc mà cũng không thấy cửa ở chỗ nào. Lúc này tiếng cười ấy rõ ràng vang lên từ sau giá sách, chỗ đóng mở ở đâu được cơ chứ?

Tôi bắt đầu xem xét giá sách một cách kĩ càng, mới được một nửa lại nghe thấy tiếng cười, và ngay sau đó có mấy khoang sách rơi xuống, một cái cửa nhỏ lộ ra. Tôi do dự một lúc mới đi vào. Bên trong không ngờ là một phòng ngủ với đầy đủ mọi thứ. Tôi tưởng đây là một mật thất nhưng hóa ra chỉ là một căn phòng bình thường với cửa sổ, cửa ra vào, chỉ khác một điều là có cửa mật thông với thư phòng. Gần tường phía trong kê một chiếc giường, trên giường là một chàng trai trẻ đang cười với tôi, không phải Thừa Đức thì còn ai vào đây nữa?

Cái cửa nhỏ sau lưng tôi đóng lại, từ bên này nhìn, chỗ đó chỉ còn là một bức họa sơn thủy giản đơn.

“Anh không bị bắt giam. Anh lừa dối em.” Tôi tức giận.

Thừa Đức cười: “Thấy ta vẫn ngồi ở đây, nàng vui hay thất vọng?”

Tôi lườm anh, không thèm đáp lại, chẳng trách trên đường đi tôi nghĩ thế nào cũng không ra, hóa ra là Thừa Đức lừa mình. Lúc nhìn thấy mấy bức tranh đầu óc cứ rối tung lên, chẳng thèm hoài nghi liệu có phải do Thừa Đức cố tình làm trò không.

Thừa Đức vẫn ngồi cười, chẳng trách anh ta cười lảm nhảm, chơi tôi một vở như thể con ngốc, đổi thành người khác cũng cười chẳng kém gì. Tôi bực mình đi ra ngoài. Lần này đến cửa bí mật cũng không thèm đi, cứ thế ra cửa chính luôn, cùng lắm thì bị hoàng đế bắt về cung, dù sao cũng được cho ăn, cho uống.

“Đừng đi!” Thừa Đức từ đằng sau kéo tôi lại, nhẹ nhàng nói: “Ta sai rồi, được không? Đẳng nào nàng cũng đến rồi, thế có nghĩa là trong tim nàng có ta, sao lại đi?”

“Anh đắc ý lắm, đúng không?” Tôi quát ầm lên, muốn giằng tay Thừa Đức ra, “Đùa bỡn với tôi như thể với một con khỉ. Anh vui lắm, đúng không? Tôi còn đang nghi hoặc tam hoàng tử thông minh, giảo hoạt là thế sao lại có thể bị hoàng đế bắt giam chứ? Thế mà tôi lại định dùng bản thân mình để đổi lấy anh. Cuối cùng chỉ có tôi là con ngốc. Cuộc sống tốt đẹp trước mặt không sống mà lại quay về để làm trò cười, để mua vui cho anh.”

Tôi cố giằng tay Thừa Đức ra nhưng không được thế là cơn giận càng lớn, giơ chân lên đá luôn. Thừa Đức lách người tránh được, cười lạnh: “Đừng giận nữa, ta sai rồi, thế này đã được chưa?”

“Cút đi!” tôi đáp không trúng càn bực hơn. Tại sao tôi lúc nào cũng không thắng được anh ta? Lúc nào cũng bị anh ta bỡn cợt cho quay vòng vòng? “Để tôi đi!” tôi hét tướng.

“Đi đâu?”

“Anh quản cũng chẳng được. Có giỏi thì cứ đưa tôi quay về hoàng cung, còn không thì để cho tôi đi. Tôi muốn đi tìm Nam Cung Việt. Tôi muốn cùng anh ta đi tiểu ngạo giang hồ.” tôi hét lên, hết sức bực mình.

“Nàng dám!” Thừa Đức lạnh lùng nói.

Tôi cười nhạt: “Anh thử xem tôi có dám hay không. Buông tay ra!”

Thừa Đức vẫn nắm chặt tay tôi không chịu buông. Tôi nôn nóng, đằng nào cũng không đá trúng thì hạ khẩu cho rồi. Thế là gờ cánh tay của anh ta đến gần, há miệng ra cắn vào. Thừa Đức thấy vậy vội lấy bàn tay kia giữ lấy cằm tôi, kéo đầu tôi ngẩng lên, giần giọng nói: “Cẩn, cẩn, chúng ta cùng cẩn.”

Anh một tay kéo tôi vào lòng, tay kia giữ chặt cằm tôi, cúi đầu xuống, bờ môi ấm nóng ngay lập tức phủ lên miệng tôi.

Tôi ghét cái kiểu vỗ về thế này, cứ như con chó con, bị chủ nhân đá cho một phát rồi lại được anh ta ôm vào lòng mà vuốt ve. Tôi không thoát ra khỏi cánh tay rắn chắc của Thừa Đức được bèn chọn cách phản đối trong im lặng, cắn chặt răng, có chết cũng không cho lưỡi của anh ta đi vào.

Thừa Đức ngẩng đầu lên nhìn, tôi lờm anh như muốn chứng minh bản thân có thể tránh khỏi sự mê hoặc đấy. Nhìn ánh mắt bốc lửa của tôi Thừa Đức cười, từ từ nới vòng tay, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, đầu lại cúi xuống, môi nhẹ lướt trên môi tôi như gần như xa, như một chiếc lông vũ chạm nhẹ vào, tê tê buồn buồn, làm tim tôi đập rộn rã.

Thừa Đức, anh ta là cao thủ tán tỉnh, sao tôi có thể quên được. Tôi còn lâu mới để anh ta nhìn thấu mình. Tranh thủ lúc đầu óc còn tỉnh táo, tôi vội tránh đôi môi ấy ra nhưng anh ta nhất quyết không từ bỏ, ôm eo tôi mà đuổi theo, khoe miệng nhếch lên cười, còn sự hoảng loạn của tôi thì đang phản chiếu trong đôi mắt long lanh của người đó.

“Khốn nạn, anh... A! Anh buông ra!” đôi chân đột nhiên rời xa mặt đất, trái tim dường như cũng mất trọng lượng theo.

“Không buông, dù thế nào đi nữa cũng không buông.” Anh nói thầm bên tai tôi, “Vốn dĩ thuộc về ta, là do ta cứ lui lại. Giờ đây khó khăn lắm mới ôm được nàng, sao ta có thể buông ra được?”

Lưng đột nhiên có cảm giác êm nhẹ, cơ thể đã được đặt lên giường. Lần này, Thừa Đức không phải trêu đùa như trước nữa. Đây là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu tôi, xong rồi, lần này không khéo thành thật mất. Tôi vội vã lật người lại muốn lẩn trốn khỏi anh nhưng vừa mới nhô được nửa người dậy thì cơ thể Thừa Đức đã đè xuống.

“Quân tử không ức hiếp mật thất... quân tử không được nhìn nếu thất lễ, á ... quân tử... không được sờ vào nếu thất lễ!” tôi cuống cuống hét tắt cả những gì có từ quân tử.

Nhưng, bà nó chứ, Thừa Đức từ trước tới giờ có khi nào là quân tử đâu.

Quần áo trên người càng ngày càng ít, lòng càng thêm hoảng loạn, miệng cũng cuống theo, nhớ được cái gì thì hét cái đấy.

“Đừng có chạm vào đấy!” tôi hét, vừa ngượng vừa cuống, hai tay đưa lên che ngực, còn vấy lại ít đi một lớp.

“Thừa Đức! Không được ỷ mạnh hiếp yếu.”

“Ta không ỷ mạnh.” Thừa Đức cười, những ngón tay thon dài lướt trên eo làm tôi nổi da gà.

“Không được... không được cởi thêm nữa.” Tôi gào. Quần áo trên người ít đến tội nghiệp, tôi vội kéo chắn ra quấn chặt người, đến cả đầu cũng quấn vào trong chắn, không khác gì con đà điểu về nhà.

Thừa Đức kéo chắn của tôi ra, xí, tôi ngu gì buôn tay, buông ra thì lộ hết mất. Giằng co với Thừa Đức một hồi đột nhiên thấy anh không kéo nữa, quái lạ, chẳng lẽ lương tâm xuất hiện. Tôi hé chắn ra nhìn một cách hoài nghi, tí nữa thì ngất khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Anh ta, anh ta đang cởi quần áo.

Thân hình cũng không tồi mà. Tôi mãi nhìn quên cả việc nhắm mắt vào. Mẹ nó chứ, đến lúc này rồi mà mình vẫn háo sắc. Tôi tự mắng bản thân rồi hét: “Đừng cởi nữa, mau mặc đồ vào!”

“Sao? Cởi đồ của mình mà cũng không được à?” Thừa Đức nhìn tôi cười, tiếp tục cởi.

“Bỉ ổi! Anh là đồ điên thích khoe hàng!” tôi chửi, nhắm mắt, nhắm mắt, không thể tiếp tục nhìn nữa, nhìn nhiều sẽ bị híp mắt mất. Nhưng, tại sao tôi không nhắm mắt vào được?

“Nàng sợ rồi?”

“Anh mới phải sợ, tôi chẳng có cái gì là chưa gặp. Làm gì, anh kéo chăn của tôi lên làm gì? Bỏ ra! Đi ra, đi ra! Anh không thể như thế. Anh xem xem tôi còn cái này.” Tôi vội giơ cánh tay ra trước mặt Thừa Đức, lắc lắc cái đầu thủ cung, “Cái này mà mất thì tôi cũng chẳng sống được.”

Thừa Đức không thèm để ý đến, ấn người tôi xuống giường, giữ chặt tay tôi phía trên đầu còn môi di chuyển từ ngực xuống dưới...

“A!” Sức lực tập hợp từ nãy đến giờ chỉ đủ đẩy anh ta ra, nhưng chân tay lại mềm nhũn không chạy được thế là tôi đành dùng chút sức lực còn lại nằm sấp người xuống giường, tay che ngực.

Từ sau lưng vang lên tiếng cười của Thừa Đức rồi nghe thấy giọng khàn khàn của anh: “Muốn bắt đầu từ đằng sau? Cũng được.”

Cảm giác vừa tê vừa buồn như bị điện giật từ lưng truyền xuống khiến toàn thân tôi run rẩy.

“Đừng... ..” tôi nói mà giọng run run.

“Vinh nhi... đừng sợ... cho ta.” Anh thì thầm, giọng nói đầy ắp dục vọng.

Cơ thể tôi bị lật lại đối diện với mặt anh, tôi nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh vì phải kiềm chế, đôi lông mày đang nhíu lại, và trong đôi mắt đang sôi sục dục vọng của anh tôi nhìn thấy bóng hình mình đang đắm chìm xuống... ..

Mười ngón tay đan xen vào nhau, như có cùng một vận mệnh, dù thế nào cũng không thể tách rời... ..

“Bảo bối, dậy ăn cơm thôi.”

“... ..”

“Bảo bối, chẳng phải đã đói từ lâu rồi sao?”

“... ..”

“Lại giả trò?” anh cười.

“Lưng của em muốn gãy ra làm đôi, không bò dậy được... ..” tôi thều thào không còn chút sức lực.

Thừa Đức tâm trạng rất tốt, chỉ cười nhìn tôi, tự mặc quần áo của mình rồi kéo tôi dậy, giúp tôi mặc đồ.

Tôi nhìn cái giường bừa bộn mà xấu hổ, im lặng để anh mặc cho tôi từng thứ một. Bản thân có phần không dám đối mặt với anh nhưng lại không kiềm chế được ý nghĩ muốn nhìn trộm nét mặt, nhìn trộm vẻ chăm chú của anh.

Những việc lén lút làm nhiều tự nhiên sẽ bị phát hiện. Cho đến lần nhìn trộm thứ n thì bị anh bắt gặp. Tôi vội vã nhìn sang chỗ khác, giả vờ như không có gì nhưng lòng thì tính toán nếu anh dám trêu lại thì mình phải đối phó thế nào. Cuối cùng, đợi một hồi lâu cũng không thấy có tiếng động, tôi liếc mắt lại, phát hiện anh đang ngoác miệng cười sung sướng.

Đột nhiên tôi thấy lòng mình rất vui vẻ, chỉ muốn được cười như anh.

Chờ đến lúc Thừa Đức mặc đồ cho tôi xong thì đã có tỳ nữ bưng thức ăn cúi đầu đi vào, để trên mặt bàn rồi khe khẽ lui đi. Mặt tôi ngay lập tức đỏ ửng, cô tỳ nữ đó nhất định biết giữa tôi và Thừa Đức xảy ra chuyện gì. Thôi rồi, mất mặt mất mặt đến tận nhà rồi!

Thừa Đức không đi giày cho tôi mà bế tôi đến ngồi cạnh bàn.

“Không cần anh đút.” Tôi nói xong vội cầm đũa gấp thức ăn cho vào miệng.

Thừa Đức cười, không nói gì cả, nhìn tôi vẻ cưng chiều rồi bắt đầu ăn. Hai người vừa ăn được một lúc đã nghe thấy tiếng Phụng Thiện.

“Chủ nhân, phía trước có người trong cung đến mời người vào cung.”

Vào cung? Buổi tối? Tôi ngẩng lên nhìn Thừa Đức vẻ bất an. Anh sưng người ra một chút nhưng ngay sau đó cười với tôi, nhẹ nhàng nói: “Không sao, nàng cứ ăn trước đi, ta đi xem thể nào rồi quay về với nàng sau.” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài. Vừa được hai bước lại quay người lại, thấy tôi vẫn đang ngăn người ra bèn hôn khẽ vào môi tôi, đến lúc này mới cười mà đi.

Thừa Đức vừa đi tôi cũng hết hứng thú ăn uống. Tim cứ lên lên xuống xuống không an. Muộn thế này rồi hoàng đế còn gọi anh vào cung làm gì? Chẳng lẽ biết tôi đang ở chỗ anh? Nhỡ như thế thật thì điều gì đang chờ tôi? Và chờ đợi Thừa Đức là cái gì?

Càng nghĩ mà lòng càng bồn loạn, tôi đành ôm gối ngồi trên ghế. Tôi cố suy nghĩ xem mình sau này nên làm thế nào nhưng không ngờ trong đầu chẳng có biện pháp nào hiện ra, bực mình quá bèn đánh vào đầu mấy cái. Dốt, dốt quá! Trước kia có thể đâu, chẳng lẽ lên giường với đàn ông xong sẽ bị ngu đi?

Tôi cứ ngồi trên ghế không biết bao lâu. Cơ thể mệt mỏi vì cả ngày không ăn gì, đói mà ăn không vào.

Cửa khe khẽ đẩy ra, Thừa Đức cuối cùng cũng về. Tôi ngẩng đầu, chăm chú quan sát nét mặt anh, muốn tìm kiếm đáp án từ ánh mắt ấy. Thừa Đức thấy tôi vẫn ngồi trên ghế đành lắc đầu cười, lại gần bế tôi lên giường, bản thân cũng trèo lên, ôm tôi vào lòng xong mới thở dài một tiếng.

“Thế nào?” Tôi khẽ hỏi, “Bị phát hiện rồi?”

Thừa Đức lắc đầu, tỉ mỉ cảm lên đầu tôi.

“Không bị phát hiện sao còn thở dài?” tôi cười, cuối cùng cũng không phải lo lắng nữa.

Thừa Đức không nói gì, chỉ im lặng ôm lấy tôi. Tôi thấy bất bình thường bèn đẩy người ra, nhìn thẳng vào mắt anh: “Có chuyện gì vậy? Nói cho em biết đi.”

Thừa Đức lại ôm tôi vào lòng, khẽ thở dài: “Vinh nhi, ta hối hận. Ta hối hận quá.”

Hối hận, hối hận cái gì? Tôi nhìn nghi ngờ, không hiểu sao anh lại nói thế. Thừa Đức nhấc cánh tay tôi, kéo tay áo lên đến chỗ có dấu thủ cung. Cái dấu đỏ ấy quả nhiên đã biến mất.

“Đúng là biến mất rồi! Thần kì thật! Có căn cứ khoa học nào không?” Tôi tò mò hỏi.

Thừa Đức không trả lời, chỉ đưa cánh tay tôi lên gần miệng, nhẹ nhàng hôn.

Tôi đột nhiên nghĩ ra: “Anh hối hận chuyện này?”, tôi hỏi.

Thừa Đức nhìn tôi, cười gượng gập rồi gật đầu.

Trong phút chốc tôi phẫn nộ. Tôi còn chưa hối hận khi lên giường với anh ta thì thôi mà anh ta dám. Là do hoàng đế gây áp lực? Chỉ vì nó mà hối hận? Nếu thế sao còn lừa tôi đến đây? Sao còn ngủ với tôi?

Tôi cười nhạt. “Hối hận cái gì? Em đã đòi anh chịu trách nhiệm đâu.”

Thừa Đức cười, nụ cười thâm trầm sự mệt mỏi: “Lại nghĩ lung tung.”

Anh ta hối hận vì đã lên giường với tôi lại còn dám nói tôi nghĩ lung tung? Tôi tức giận nhìn, định nói tiếp mà không sao mở miệng được.

Thừa Đức lại muốn ôm nhưng bị tôi đẩy ra. Tôi đang định nói mấy câu lấy thể diện thì nghe thấy tiếng anh: “Lão gia tử phái ta đi đánh trận. Ta đi rồi thì nàng ra sao? Ta thật hối hận khi muốn nàng vào thời điểm này.”

Tôi chờ người, quên cả tránh người, một lần nữa rơi vào vòng tay anh.

“Ra trận? Anh phải đi đâu?” tôi hỏi.

“Tây bắc, người Tây La Minh xâm phạm nước Hách Liên. Tộc người Hách Liên cầu cứu, hi vọng ta thu nạp họ. Nhưng người Tây La Minh cũng đưa thư tới uy hiếp nếu chúng ta thu nạp tộc người Hách Liên thì bọn họ sẽ khai chiến với Ngõa Lạc. Lão gia tử thái độ cứng rắn không kém, không những thu nạp mà còn giúp người Hách Liên lấy lại thảo nguyên của mình.”

Tây La Minh, Hách Liên là cái gì? Sao tự dưng lại đánh nhau thế?

“Giúp đỡ hữu bang? Gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp?” tôi hỏi, hoàng đế mà lại có phong cách cao thế này?

Thừa Đức nhếch mép: “Giữa các quốc gia chỉ có lợi nhuận, không có hữu bang, chúng ta ra quân cũng chẳng phải vì giúp Hách Liên phục quốc, chẳng qua là nhằm vào thảo nguyên của người ta thôi.”

Giữa các quốc gia, haiz, không biết người Hách Liên có nghĩ đến việc mình dẫn Ngõa Lặc vào khác gì cửa trước đuổi sói cửa sau hổ vào không? Dựa vào sức lực của người khác để phục quốc, cái ý tưởng này đến là buồn cười.

“Khi nào đi?” tôi hỏi.

“Ba ngày sau.”

“Đem theo bao nhiêu người?”

Thừa Đức nhẹ nhàng đáp: “Trên danh nghĩa là mười lăm vạn, kị binh năm vạn, bộ binh mười vạn, nhưng thực chất không được đến chỗ đó. Năm ngoài mới đánh nhau với Chu quốc, nguyên khí còn chưa kịp hồi phục thì lấy đâu ra lắm binh lực như thế. Hơn nữa phía đông còn vương Cao Ly, không thể không đề phòng.”

“Sao lại bắt anh đem quân ra trận? Hoàng tử cũng phải lập chiến công sao?”

Thừa Đức cười, “Chính vì là hoàng tử nên càng cần lập chiến công. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta chuyển sang làm chuyện gì vui vẻ hơn đi.” Anh nói xong bèn nhìn tôi ánh mắt đầy ẩn ý.

Tôi gạt bàn tay lang sói của anh ra, gắt lên: “Anh nghiêm túc chút có được không? Đến lúc nào rồi mà còn tâm trí đùa bỡn. Anh đi rồi thì em biết làm sao? Đúng rồi, trong cung nói thế nào về chuyện em bị bắt cóc.”

“À, phong tỏa tin tức, một quý phi bị bắt cóc ngay trong cung, chuyện này mà nói ra ngoài thì hoàng gia còn mặt mũi nào nữa.”

“Thế thì còn truy tìm cái gì? Phong tỏa thành làm gì?” tôi hỏi.

“Chỉ nói hoàng cung gặp thích khách, không nói bị mất quý phi.” Thừa Đức cười hí hửng đáp lại.

“Không tìm được em thì sao? Chẳng lẽ quý phi bỗng dưng lại biến mất? Hơn nữa em còn là công chúa cầu thân, nếu hoàng đế anh trai đòi người thì sao?” tôi tò mò.

Thừa Đức cười nhạt: “Thế thì sao? Cùng lắm thì cứ tìm một công chúa giả vào thay thế, rồi qua một thời gian công bố với bên ngoài là quý phi đột nhiên bạo bệnh qua đời. Hoàng đế anh trai nàng chẳng lẽ lại đào hoàng lăng lên xem người bị chôn có phải em gái mình không à?”

Tôi nghe mà sồn hết cả gai ốc, chẳng lẽ những chuyện ám muội của hoàng gia đều dùng cách này để che giấu sao? Thừa Đức thấy vẻ kinh ngạc của tôi cười lớn: “Làm gì phải thái độ thế, đừng nói với ta là Chu quốc của nàng chưa từng có chuyện như thế này?”

Tôi lắc đầu, không phải không có mà do tôi chưa từng nhìn thấy.

Thừa Đức thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Hoàng cung, không cần biết là Chu quốc của nàng hay Ngõa Lặc của ta, bề mặt thì huy hoàng, lấp lánh nhưng thực chất bên trong thì tăm tối đến cùng cực. Có chỗ nào của cung điện không có các vong hồn chết oan? Có quý nhân nào tay không dính máu? Càng không nói đến cái ngai vàng đắm chìm trong biển máu, chẳng qua là mọi người không muốn nhắc đến mà thôi.”

“Thế sao anh còn tranh hoàng vị?”

“Nàng nói để tay người ta dính máu của mình tốt hay tay mình dính máu người ta tốt hơn?”

Tôi nghĩ một lúc rồi đáp: “Giữa giết và bị giết thì em chọn về đầu. Sinh mệnh của bản thân vẫn là quan trọng nhất.”

Thừa Đức cười, càng ôm chặt tôi vào lòng, khen ngợi: “Không hổ danh là người ta yêu thương. Ta thích thể này.”

Tôi lườm anh, nghiêng rằng: “Đừng có mà nịnh bợ, em chẳng mắc lừa đâu. Anh đã quyết định ra trận thì chắc phải an bài cho em xong rồi? Nói cho em nghe thử coi.”

Thừa Đức cố tình giả vờ bị tôi làm khó dễ, nhưng mặt thì vẫn nguyên nụ cười ban nãy: “Nói thật là không dễ chút nào. Bây giờ không cần biết nàng rơi vào tay ai đều không tốt, đặc biệt là chỗ mẹ ta. Sợ rằng bà đến nằm mơ cũng muốn lấy mạng nàng.”

“Hạ Lan quý phi?” tôi ngạc nhiên, “Em có làm gì đắc tội đâu, sao mẹ anh lại muốn giết em?”

“Bởi vì nàng mê hoặc con trai bà, khiến con trai bà trở nên nhân từ, do đó không thể để lại mối nguy hại là nàng được.” Anh cười, tiện thể lại hôn lên mặt tôi.

“Em là mối nguy hại? Em đúng là mối nguy hại thật sao?” Tôi dùng vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Thừa Đức, anh chỉ cười rồi gật đầu.

“Đúng rồi, bọn anh rút cục có âm mưu gì? Sao lúc đầu lại định dùng công chúa giả thay thế em?” tôi nói ra nỗi thắc mắc từ lâu.

Thừa Đức nhìn tôi rồi chậm rãi nói: “Vậy nàng có thể trả lời ta hoàng đế anh trai nàng đưa Chỉ Tang đến là có ý tốt gì?”

“Chỉ Tang? Đúng rồi, cô ấy thế nào?”, tôi hỏi. Tối qua lúc bị bắt đi, nghi thức phong phi của cô ta vừa xong, sau đó bị Nam Cung Việt với Mãnh Tiêu Nhiên làm náo động như thế, không biết giờ ra sao.

“Thế nào? Còn thế nào được nữa?” Thừa Đức nói, “Tốt không còn gì tốt hơn. Tối qua mới được lão gia tử sủng ái, cả ngày hôm nay lại không rời hoàng đế một bước. Lúc này ta vào diện kiến, lão gia tử mới cho cô ta tránh đi, giờ này chắc lại triệu về rồi.”

Tôi tí nữa thì cắn vào lưỡi, sao hoàng đế nhìn chẳng có chút gì giống người dễ bị đắm chìm trong dục vọng? Chẳng lẽ bị Chỉ Tang mê hoặc thật? Hoàng đế anh trai rút cục định đánh bài gì?

Tôi thở dài: “Người ta nói người già yêu cũng như căn nhà cũ bị cháy, chẳng thể cứu nổi, chẳng lẽ đúng thật?”

“Căn nhà cũ bị cháy?” Thừa Đức lẩm bẩm.

“Ừ.” Tôi gật đầu, nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói: “Hoàng đế anh trai có ý gì em không hề biết. Anh ấy cũng chẳng nói gì với em ngoài việc em đến đây không phải vì Chu quốc làm gì hết, chỉ cần bảo toàn bản thân là được, cho nên em cũng không biết nguyên nhân Chỉ Tang được sủng ái. Nói thể tin hay không là tùy anh.”

Thừa Đức cười, không nói gì.

“Anh có thể nói cho em biết bọn anh định làm gì không?”

Thừa Đức lắc đầu, khẽ nói: “Không được, đối với nàng, cách nghĩ của ta và hoàng đế anh trai nàng là đồng nhất: biết nhiều quá chỉ có hại chứ không có lợi, cho nên...”

Tôi gật đầu hiểu ý: “Được thôi, nếu anh đã không muốn nói thì em cũng không ép nhưng có một điều em muốn nói, anh và hoàng đế anh trai không giống nhau.”

Tôi nói đoạn vùng ra khỏi lòng Thừa Đức, chẳng thèm đi giày cứ thế chân trần chạy ra ngoài.

“Vinh nhi.” Thừa Đức giữ lại từ đằng sau.

Tôi quay đầu cười: “Yên tâm, em không phải chạy trốn mà chỉ là đói rồi, muốn ăn cái gì đó.” Lời vừa dứt thì bụng đã kêu “ọc ọc” một cách ăn ý. Thừa Đức nghe thấy bèn cười theo, buông tay ra.

Tôi đang nhai điểm tâm thì Thừa Đức đột nhiên hỏi: “Nếu ta đưa nàng cùng ra trận thì nàng có đồng ý không?”

Tôi sung sướng quay đầu lại, vội nuốt chỗ đồ ăn trong miệng nhưng vì quá vội vàng nên bị nghẹn. Tôi trợn mắt, vội cầm cốc nước uống lấy uống để vì nuốt mãi mà không trôi. “Anh nói gì? Đưa em đi cùng?”

Thừa Đức ngồi trên giường nhìn, không đáp lại.

“Đi, tất nhiên là em muốn đi cùng.”

“Còn nếu ta lưu nàng lại đây, để Phụng Thiện bảo vệ nàng thì sao?” anh lại nói.

Mặt tôi ngay lập tức xì xuống nhưng ngay sau đó liền tươi tỉnh trở lại, phần khởi nói: “Cũng được. Em có thể tiếp tục đi du lịch giang hồ, còn có thể đi làm quen với càng nhiều mỹ nam, hơn nữa có Phụng Thiện bảo vệ thì sợ gì bị bắt nạt.”

Nhìn vẻ mặt hí hửng của tôi Thừa Đức khó chịu: “Thôi, nàng cứ ra trận cùng ta vậy.”

“Sợ rằng không được. trong đại quân không phải không cho phép có con gái sao? Nghe nói như thế sẽ làm hỏng vận may.” Tôi dè dặt nói.

“Đấy là người Chu quốc còn Ngõa Lạc chúng ta chẳng có cái quy định vớ vẩn ấy. Ngày trước đến cả nữ tướng còn có nữa là một tiểu binh như nàng.” Thừa Đức nói.

“Ồ! Thế sao. Nhưng em ra trận cùng rất nguy hiểm. Đánh nhau mà, đao kiếm vô tình, nguy hiểm chết. Thôi, anh cứ để Phụng Thiện đưa em đi du sơn ngoạn thủy được không? Chờ đến lúc anh thắng trận trở về em lại mở tiệc chúc mừng. Đồng ý đi mà.” Tôi nháy mắt với Thừa Đức, cười lấy lòng.

“Nàng ở cạnh ta là an toàn nhất.”

“Ồ, đành nghe theo anh sắp xếp vậy.” Tôi chẳng còn cách nào khác, quay người đi tiếp tục ăn điểm tâm mà mặt không giấu được vẻ đắc ý. Thừa Đức ơi là Thừa Đức, không ngờ anh cũng có ngày bị mắc bẫy.

Ra trận! Được chứng kiến cảnh hoành tráng của thời kì lãnh binh khí, không khéo chút thông minh ít ỏi tôi có được lại có chỗ dùng đến. Ha ha, cái khác không nói làm gì nhưng ít nhất tôi cũng thuộc lòng ba mươi sáu kế, đúng không? Trước mắt tôi xuất hiện cảnh: trong cái lều uy nghiêm, tôi đang đứng trước bản đồ để hoạch định chiến dịch tiếp theo; ngoài lều, một phó tướng phi như bay vào, không thèm nhìn Thừa Đức một cái, chỉ cung kính quỳ xuống bẩm báo với tôi: “Chủ soái, quân địch đã đầu hàng.” và tiếp theo là tiếng hoan hô của hàng vạn binh sĩ từ bên ngoài vọng vào; quay trở lại trong lều, Thừa Đức nhìn tôi vẻ sùng bái, tôi thì một phát dấm anh dưới chân, cười gằn: “Có phục hay không?”

Trời ơi, hí hí, viễn cảnh mới đẹp để làm sao. Tôi cứ ngồi mơ mộng mà không kiềm chế được cười cả ra tiếng, cười một lúc thấy có vẻ bất thường, quay đầu lại vừa hay Thừa Đức đứng ngay sau lưng, vẻ mặt gian manh: “Nghĩ gì mà cười vui vẻ thế? Hử?”

Tôi bắt đầu chuẩn bị đồ dùng khi ra trận. Thừa Đức cũng rất bận rộn, cả ngày không nhìn thấy mặt, nửa đêm thức giấc phát hiện anh nằm cạnh nhưng đến sáng hôm sau tôi tỉnh dậy thì người đã đi tự bao giờ.

Đi tây bắc đánh trận không phải việc dễ dàng vì mọi người không thông thuộc Tây La Minh, chỉ biết đại khái qua lời kể của những người Hách Liên trốn thoát được. Người Tây La Minh là dân tộc sinh sống ở đại thảo nguyên vùng tây bộ. Họ nhanh nhẹn, dũng cảm, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chỉ trong vòng mười mấy năm đã tiến cả thảo nguyên tây bộ. Họ làm tôi nhớ đến người Mông Cổ, có khi nào lại là người Mông Cổ nhưng đến thế giới này được gọi bằng cái tên Tây La Minh không?

“Bọn họ có phải có thân hình không cao nhưng vạm vỡ, chân vòng kiềng không?” tôi hỏi Thừa Đức.

Anh đáp: “Không. Theo người Hách Liên nói, những người Tây La Minh đều có thân hình cao lớn, màu tóc không giống nhau, đến cả mắt cũng có năm màu sáu sắc.”

Hả? Người châu Âu? Chẳng lẽ là người châu Âu? Mặc kệ họ là người nào, đi đi rồi tính. Tôi thầm nghĩ.

Sau ba ngày vất vả, cuối cùng cũng cho những thứ cần mang đi vào hai bao lớn, một bao quần áo, bao kia là vật dụng hàng ngày. Tôi nhìn hai cái bao to như núi mà thấy có cảm giác như mới đạt được thành tựu lớn, vỗ vỗ tay, chống nạnh đứng nhìn đắc ý. Thừa Đức đẩy cửa vào thấy biểu hiện của tôi mà ngạc nhiên: “Sao thế? Cái đồ đồ này là sao?”

“Đồ cần mang đi chứ sao.” Tôi cười, “Xuất môn tại ngoại không tiện đi mua đồ dùng.”

Mắt Thừa Đức trợn càng to hơn: “Nàng có biết chúng ta phải đi đâu không?”

Tôi gật đầu.

“Biết rồi sao còn mang những thứ này?” Thừa Đức cười méo.

“Hay là chỉ mang một bao đi thôi?” tôi chột dạ, đành hỏi lại bởi đem đồng đồ này đi đánh trận công nhận cũng hơi khoa trương một tí.

“Cái gì cũng không được mang đi! Trong quân có đồ dùng của ta.” Thừa Đức nói, tiện tay vắt bộ đồ cầm trong tay về phía tôi.

Tôi đón lấy nhìn thì hóa ra là quân phục của một tiểu binh: “Để em mặc?”

“Ừ, bắt đầu từ hôm nay, nàng là tùy tùng thân cận của ta. Tên cứ gọi Sở Dương cũng được.” Thừa Đức cười.

“Bắt đầu từ hôm nay?” tôi hỏi, đây là thân phận mới của tôi.

“Ừ.” Thừa Đức trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên cười đểu giả: “Để mai bắt đầu, tối nay vẫn phải làm nữ nhân của ta.”

Chương 28

Người dịch: banhbaochieu

Nguồn : vnthuquan

Ngoã lạc hoàng đế trị vì hai mươi ba mùa hè , Tây Bắc phát động chiến tranh , tam hoàng tử Thừa Đức thống lĩnh mười lăm vạn đại quân chinh phạt đạo quân Tây La Minh ,trợ giúp bộ tộc Hách Liên phục quốc, đại quân xuất chinh đã hai mươi ngày ,đã vào địa phận thảo nguyên Hách Liên quốc.

Thảo nguyên xinh đẹp hơn những gì tôi từng tưởng tượng, bởi là mùa hè, xa xa những bụi hoa dại mọc trên những bờ dốc thoải ,từng khóm từng khóm , tuyệt đẹp, nếu không phải đang theo đại đội nhân mã ,tôi đã dừng lại để thưởng hoa bắt bướm rồi.

Tuy thảo nguyên đẹp dễ thế, nhưng dường như thiếu thiếu cái gì đó , ngẫm nghĩ hồi lâu , tôi mới phát hiện ra nơi này rất ít những căn lều bạt , nơi này có trời xanh , mây trắng, muôn cây đua nở, nhưng lại thiếu màu trắng của những căn lều bạt , cùng đàn gia cầm .

Từ khi tiến vào thảo nguyên , đoàn quân của Thừa Đức đã phải tập trung cảnh giác cao độ , hành quân cũng chậm lại , từ trước đã phái các tay dò thám đi tìm hiểu xung quanh, nhưng cũng chưa tìm thấy chỗ đóng đồn của đạo quân Tây La Minh .

Thừa Đức vén màn đi vào lều , tôi đang nằm sắp trên giường xoa xoa cái mông đáng thương ,miệng không ngừng rên rỉ đau đớn .

” Đã bảo nàng ngồi xe, nàng lại muốn chơi nổi . Đây có phải là tự mình làm khổ mình không ? ” Thừa Đức nói.

“Hic, cái này gọi là đua đòi thì thiệt thân ! ” Tôi thở dài, nếu biết trước như thế này, cỡ nào tôi cũng nhất định ngồi xe thôi.

Thừa Đức tiến lại ngồi xuống bên giường ,với tay lột quần tôi ra , tôi hốt hoảng đẩy anh ta ra , la lên:

“Anh làm gì vậy? Không phải đã nói xuất chinh không được gần gũi nữ sắc sao ?”

” Nhìn nàng như vậy, ta còn hứng thú được sao ?” Thừa Đức nạt tôi một cái, mặc kệ tôi vùng vẫy , vẫn lật người tôi lại,xé toạt quần tôi ra, nhìn thoáng qua nói ” Mông sưng vù như đít khỉ vậy ”

Tôi đỏ bừng mặt , nép sát vào mép trong giường , ngưỡng đến nỗi không mở miệng được ,quay đầu lại thì thấy Thừa Đức nghiêm mặt lấy từ trong ngực áo một cái bình sứ nhỏ , nắp bình vừa mở ra, một mùi hương

dịu dàng lan tỏa ra khắp nơi ,anh ta định xức thuốc cho tôi ? Tôi đột nhiên hiểu ra , càng thêm ngượng chín cả người.

“Em tự thoa được rồi!” Tôi vội la lên.

“Đừng nhúc nhích!” Thừa Đức dùng tay đè tôi nằm xuống lại, giọng đe dọa :” Nàng mà cử động thêm chút nào nữa là ta quẳng luôn bình thuốc đó ”

Tôi bị dọa sợ không dám nhúc nhích nữa ,đành để mặc cho anh ta thoa thuốc . Một hồi sau,Thừa Đức thoa thuốc cho tôi xong, với tay lấy cái khăn mỏng phủ lên phần thân dưới cho tôi ,rồi mới đứng dậy đi rửa tay.

” Bắt đầu ngày mai, nàng ngồi xe đi.”

” Ừ,” tôi ngoan ngoãn gật đầu,” nhưng người hầu mà ngồi xe thì có kỳ không?” Em thì muốn , nhưng liệu người khác sẽ đàm tiếu ? .”Tôi hỏi.

Thừa Đức quay đầu lại nhìn tôi cười nói:” Vậy lúc này đây không phải là ta đang hầu hạ cái người hầu là nàng sao? ”

Tôi ngượng ngừng cười cười, từ hôm bắt đầu xuất chinh đến giờ, tôi tuy mang tiếng là người hầu ,nhưng trên cơ bản toàn là Thừa Đức chiếu cố phục vụ cho tôi, một người hầu như tôi, trên dưới đều không hợp tình hợp lý .

Tôi lật người nằm nghiêng lại, xoay đầu ngắm nhìn Thừa Đức ,tuy rằng bộ võ phục trên người đã làm giảm đi một vài phần tuấn tú của anh ta,nhưng lại làm tăng thêm vài phần khí phái anh hùng, nhớ tới lúc anh ta dẫn đầu đạo quân rời khỏi kinh thành, đám đàn bà con gái hâm mộ la hét đổ xô bu đây hai bên đường , lúc đó tôi có chút bức bối ,có lẽ bình thường anh ta phong hoa hái nguyệt cũng không ít, nếu không làm gì có nhiều fan hâm mộ như thế . !

Nhưng bây giờ, một Thừa Đức như vậy đứng trước mặt tôi , tôi đột nhiên nổi cơn kiêu ngạo lên , bởi vì hiểu rõ, người anh ta yêu thích chính là tôi!”

“Đang nghĩ tới cái gì vui? Mà cười ngốc ghê như thế ! Chảy cả nước miếng ra rồi kìa !” Thừa Đức cười nói.

A? Nước miếng, tôi vội vàng đưa tay lên chùi miệng , lại phát hiện tôi vốn không có chảy nước miếng , anh ta chơi tôi ? Tôi bất giác đưa mắt lườm anh ta một cái.

” Quần bị anh làm rách rồi , bây giờ tính sao đây , chẳng lẽ để mông trần trụi như thế mà nằm đây à.” Tôi nói.

Thừa Đức lục từ trong rương lấy ra một bộ quần áo, ném đến cho tôi, nói:” Nàng mặc đồ cái này đi.”

Tôi đỡ lấy bộ quần áo , nhìn Thừa Đức, anh ta cười nham nhở nhìn tôi,không chịu tránh đi , tôi đành kéo cái quần đút vào dưới tấm chăn mà mặc, xong kéo chăn ra thì phát hiện ra cái quần kia to chẳng, nên tuột luột xuống luôn, làm tôi phải dùng hai tay giữ chặt lấy lưng quần ,nhìn Thừa Đức cười khắc khắc vẻ mặt thật gian ác, tôi biết anh ta cố tình mà!

Tiến vào thảo nguyên đã được ba ngày , có thám tử hồi báo phát hiện ra doanh địa của bộ lạc Hách liên , đứng đằng xa nhìn tới, thấy mấy doanh lều xập xệ , Thừa Đức thúc ngựa chạy tới xem, tôi cũng vội vàng chạy theo đằng sau lưng anh ,còn chưa tới nơi , một mùi máu tanh nồng thốc tới tởm lợm , Thừa Đức ngừng lại, quay đầu trở về ,vươn tay chụp lấy dây cương ngựa tôi , nói :

“Đừng qua đó.”

“Không còn ai sống sót cả sao ?” Tôi nhẹ giọng hỏi .

Thừa Đức lắc lắc đầu , sắc mặt trắng bệch, hạ lệnh xuống cho binh sĩ an táng những người kia, rồi cùng tôi thúc ngựa trở về.

Trong lòng tôi đang rất khó chịu , cứ nghĩ sẽ tìm được một số người bộ tộc Hách liên , không ngờ lại gặp thảm cảnh này , Thừa Đức không cho tôi tới gần xem , bởi vì là sợ tôi thấy cảnh đó sẽ không chịu nổi.

Ở lại thảo nguyên thêm hai ngày nữa, chúng tôi rút cuộc gặp được quân Tây La Minh, cả một đạo kỵ quân, tiên phong thành hai cánh trái phải trực tiếp tấn công chúng tôi.

Thừa Đức bình thản đứng dưới trướng trung quân, quan sát cảnh chiến đấu của binh lính Ngõa lạc và Tây La Minh, nhóm người tới cũng không nhiều, chẳng qua chỉ hơn trăm người ngựa, đã bị binh lính Ngõa lạc bao vây chính giữa, bọn họ dường như không hề sợ chết, ra sức gào la quơ đao múa kiếm như muốn xông thẳng tới tận đây.

“Không được để ai sống sót.” Thừa Đức lạnh lùng hạ lệnh.

Lính liên lạc tiến đến truyền lệnh, một tên xông thẳng vào trận chiến đang hỗn loạn, quơ cờ xí, ngỗ ngược, binh bắt đầu rút ra, ngỗ ngược binh lính hai bên bắt đầu dùng cung tên bắn tới bọn Tây La Minh, nhưng không ngờ tới bọn người đó cũng có tinh thần chiến đấu không tồi, không để ý tử thương, cứ xông bừa về phía trước tấn công.

Binh lính Ngõa Lạc thấy quân Tây La Minh liều chết quyết chiến, có vài người bị bắn ba bốn mũi tên ngập trong người mà vẫn la hét điên cuồng xông tới, khiến cho lính ngỗ ngược trong lòng không khỏi run sợ, trong phút chốc, đội hình có chút xáo trộn, quân Tây La lợi dụng cơ hội đó mở đường máu thoát hiểm từ phía tây, phá vòng vây lao ra ngoài, mới vừa thoát khỏi vòng vây, bọn họ còn quay người lại vung đao loạn xạ, la hét cười cợt như muốn chế bai lính Ngõa lạc quá vô dụng.

Thừa Đức giận tái xanh cả mặt, tuy rằng bọn họ hạ gục cũng không ít quân Tây La Minh, nhưng còn có khoảng ba bốn mươi kỵ binh chạy thoát, đã vậy còn bị bọn họ đánh một trận tơi tả như vậy, tổn thất thật sự lớn hơn nhiều so với bọn kia.

“Đại tướng quân, không thể đuổi theo, cẩn thận là hơn!” Lão tướng Triệu Đức Phương ở bên cạnh thấp giọng khuyên nhủ.

Thừa Đức không nói, xoay người trở lại lều lớn, phía sau các tướng sĩ cũng đều đi vào theo.

” Bọn họ rõ ràng đang thị uy với ta mà.” Thừa Đức lạnh giọng nói, không che dấu được sự tức giận trong lòng.

“Thỉnh Đại tướng quân cho phép mặt tướng đi truy kích tên cầm đầu, mặt tướng nhất định đem đầu tên này về đây!” Một gã hạ tướng sĩ(1) dưới trướng cao giọng nói.

Thừa Đức không nói, lẳng lặng nhìn tên hạ tướng sĩ kia.

“Mặt tướng xin thề, nếu không lấy được đầu tên đó, mặt tướng tình nguyện đem đầu mình thế chỗ!” Hạ tướng kia quỳ phục xuống nói.

Thừa Đức không để ý đến hắn, nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Đức Phương, nhẹ giọng hỏi:

“Ý của Triệu lão tướng quân thì thế nào?”

Triệu Đức Phương thản nhiên nhìn lướt qua viên hạ tướng sĩ, trầm giọng nói:

“Ta cho rằng không thể, bọn họ là thị uy, cũng là dụ địch!”

Vừa dứt lời, còn có một gã lính liên lạc từ ngoài trướng chạy vào, quỳ rạp xuống đất bẩm:

“Bẩm Đại tướng quân, phía trước lính tiên phong đã tìm được Tây La Minh bản doanh, Tả tướng quân dẫn người đánh lên bản doanh bọn họ, kẻ địch có hơn ba nghìn người, một nhóm hơn một nghìn người nhằm hướng tây chạy trốn, Tả tướng quân đã dẫn quân truy kích, đặc biệt lệnh – ”

“Cái gì” một tiếng, Thừa Đức quăng chén trà đang uống đổ xuống đất, “Ai lệnh cho hắn tập doanh (2) ? Hả?” Thừa Đức giận dữ nói, “Ai lệnh cho hắn truy địch !”

Tên lính liên lạc kia nhìn thấy Thừa Đức nổi giận, sớm đã quỳ mọp sát đất không dám hó hé tiếng nào, lão tướng Triệu Đức Phương phát phát tay với hắn ta, hắn vội vàng bỏ càn chạy lui xuống.

“Đại tướng quân bớt giận, Tả tướng quân cũng là nhất thời cầu thắng, chuyện tới nước này, cũng chỉ có thể nghĩ cách yểm trợ.” Triệu Đức Phương trầm giọng nói.

“Yểm trợ?” Thừa Đức hừ lạnh một tiếng, “Hắn đã làm hao tổn của ta một vạn tinh binh. Cái này rõ ràng là kế dụ địch của quân Tây La Minh, nếu chúng ta không dẫn binh đi yểm trợ, chỉ sợ đám quân binh đó toàn bộ bị diệt, còn nếu đi cứu, chính là trúng gian kế của kẻ địch ”

“Đại tướng quân, chẳng lẽ trơ mắt nhìn Tả tướng quân lọt vào bẫy của bọn họ ?” Một hạ tướng sĩ khác hỏi .

Ánh mắt lạnh lẽo của Thừa Đức quét nhìn hắn một cái, âm hiểm cười nói,

“Nếu Tả tướng quân một lòng nghĩ muốn lập công đầu, cứ để hắn đi cũng tốt lắm, ” anh dừng một chút, rồi nói tiếp: “Hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, mọi hành động của chúng ta ,bọn Tây La Minh đều để ý biết , không khéo bọn họ đã chuẩn bị sẵn thông lọng chờ chúng ta dút đầu vào ,ý của Triệu lão tướng quân thì sao?”

Nói xong thì nhìn về phía Triệu Đức Phương.

Triệu Đức Phương nói:

“Mặt tướng cũng cho rằng Đại tướng quân nói rất đúng, thảo nguyên mặc dù rộng lớn, chúng ta cũng không thông thuộc địa hình ,so với người mù không có gì khác nhau, hiện tại việc cấp bách là tập hợp những người của bộ tộc Hách Liên , khôi phục lại đội quân , thám thính tin tức quân Tây La Minh, dù sao nơi này từng là lãnh địa của bọn họ, hiện tại tốt nhất là quân ta nên án binh bất động, dù sao lương thảo dự trữ cũng sung túc , những chuyện khác tính sau.”

Các tướng sĩ dưới trướng đều lui ra ngoài, Thừa Đức sắc mặt không được tươi như trước , nhưng vẫn bình thần ngồi lại , ngậy người chăm chăm nhìn bản đồ ,tôi cúi người nhặt chén trà trên mặt đất đem đi rửa sạch sẽ, rồi rót một chén trà khác ,đem tới trao cho Thừa Đức, nhẹ giọng hỏi:

“Trong lòng đang thương tiếc một vạn tướng sĩ kia ?”

Thừa Đức nghe vậy thì lặng người ,ngẩng đầu lên nhìn tôi, cười mệt mỏi.

“Người họ Tả kia là ai ? Mà lại vô kỷ luật như vậy ? Không có quân lệnh mà dám tự mình hành động ?” Tôi hỏi.

“Hắn là người của đệ đệ .” Thừa Đức bất lực nói.

“Người của đệ đệ ?Thừa Hiền sao?”

Thừa Đức gật đầu, nói:

“Hắn là do Thừa Hiền cài vào, chắc là có ý định kiểm soát anh ,chính là Thừa Hiền cũng không ngờ rằng hắn chẳng làm được tích sự gì , mới vừa tới hai ngày đã bị quân Tây La Minh bắt đi ,không chừng chuyện này cũng không phải là chuyện xấu!”

Thừa Đức nhìn tôi cười cười, với lấy cái khăn trùm đầu của tôi xuống, lùa tay vào dòng tóc mềm mượt của tôi ,nhẹ giọng nói :

“Nàng lo nhiều như vậy làm gì , đây là chuyện của đàn ông !”

“Cái gì kêu là chuyện của đàn ông ! Anh đúng là kỳ thị phụ nữ ! Anh là loại người như thế, ở ngoài mặt tỏ vẻ tôn trọng phụ nữ ,nhưng trong lòng thì lại xem thường,nếu ở chỗ em, nhất định là bị nhân quyền phụ nữ đập chết !”

“Nhân quyền phụ nữ ?” Thừa Đức hỏi.

A! Hồng rồi, lỗ nói hớ rồi,” hê hê” ,tôi cười gượng , thế nào quên mất mình đang ở quá khứ ,nhìn về mặt Thừa Đức còn đang thắc mắc nhìn tôi, đáng điệu tò mò ngó ngán, tôi cười gượng nói :

”Đó là cách gọi của bọn phụ nữ chúng tôi, thực ra đó chỉ là một hội võ thuật phụ nữ.

“Hội võ thuật phụ nữ ??” Thừa Đức vẫn là có chút hồ đồ.

“Đúng vậy, đúng vậy, ” tôi vội vàng nói, sợ hắn hỏi lại, vội vàng chuyển đề tài, hỏi:

“Triệu lão tướng quân kia có phải rất lợi hại hay không ? Em thấy anh có vẻ rất kính trọng ông ta!”

” Ông ta là võ tướng lão luyện ,lần này xuất chinh , phụ hoàng cho ông ấy theo ,trên danh nghĩa anh là chủ tướng, thực tế anh cũng không có chút kinh nghiệm chiến trường gì ,toàn là nhờ ông ấy cả .”Thừa Đức đáp.

“Vậy sao, như vậy xem ra ông ta cũng không tệ lắm.”

“Hả?” Thừa Đức cười nụ ,hỏi:“Sao nàng biết ông ấy không tệ ?”

“Lời ông ta nói rất có đạo lý , chúng ta tới nơi này, đích thực không có ưu thế gì, nếu cứ như vậy tùy tiện hành động, chỉ sợ thật sự sẽ bị bọn Tây La Minh xỏ mũi đi, đến lúc đó thật sự sẽ bị thiệt thòi lớn, chỉ bằng biết người biết ta, phát động quân chúng một chút, tốt xấu gì chúng ta cũng là đang trợ giúp bọn họ phục quốc.”

“Phát động quân chúng?”

“Đúng vậy!” Tôi gật đầu nói, “Mặc dù chỉ là dân thường ,nhưng chính là nạn nhân của trận chiến , người thân bị quân Tây La Minh giết hại, đất đai nhà cửa cũng bị bọn ấy cướp đoạt , nhất định trong lòng bọn họ hận quân Tây La Minh thấu xương, tại sao chúng ta không lợi dụng điểm này,nhờ bọn họ giúp chúng ta dẫn đại quân an toàn vượt qua thảo nguyên,bọn họ biết rành địa hình ở đây hơn chúng ta ,chúng ta thu nạp bọn họ , cho làm binh,sau đó cho bọn họ trực tiếp chiến đấu với quân Tây La Minh ,chúng ta chỉ việc ở đằng sau yểm trợ cho bọn họ, như vậy vừa có thể giảm bớt tổn thất của chúng ta,vừa có thể đứng ngoài cuộc chiến này,để ý tìm những tên chủ chốt , lựa thời cơ thích hợp, cho chúng nó mỗi đứa một đao, trận chiến tranh này , không nên là chiến tranh của chúng ta với quân Tây La Minh, mà nên là cuộc chiến giữa quân Tây La Minh và Hách Liên tộc, bọn họ vì tranh giành lãnh thổ mà chiến đấu , có câu ”cò vạt đấu nhau, ngư ông đắc lợi.” ,anh không phải cũng đã nói qua,chúng ta không phải tới nơi này để trợ giúp người Hách Liên phục quốc, mà mục đích chính là kiếm lợi sao ? ”

Lúc bắt đầu thì Thừa Đức thản nhiên cười nghe tôi nói, lần lần, sắc mặt anh ta bắt đầu nghiêm túc lại ,chờ tôi nói xong , anh ta trầm mặc một lát , sau đó ngẩng đầu lên ,trên mặt đã có ý tán dương ,cười nói:

“Tuy rằng nói đầu đuôi không xuôi lọt ,hơn nữa suy nghĩ lại quá đơn giản , nhưng đạo lý chính thì anh nghe hiểu được , ý nghĩ cũng không tồi .”

Tôi muốn cà lăm, muốn khen tôi thì khen đi, tại sao lại phải chêm hai câu châm biếm đằng trước nữa chứ! Chuyện khác thì tôi không biết ,chứ kịch truyền hình thì cũng đã xem không ít , nhất là đề tài chiến tranh ,ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết .

Thừa Đức cười, một tay ôm tôi, một tay điểm nhẹ mũi tôi, thản nhiên nói: “Nàng ngay cả chữ cũng không biết ,không ngờ đối với binh pháp cũng có hứng thú .”

Tôi mà không biết chữ? Xỉu, tôi chỉ là không nhìn được dạng chữ nơi này, tôi lườm hắn một cái, thâm nghĩ, tốt xấu cô nãi nãi tôi cũng là sinh viên xuất sắc, chẳng những biết chữ Trung Quốc , tiếng Anh cũng biết, mà ngay cả ngôn ngữ Nhật Bản lằng ngoằng rắc rối tôi đây còn biết được chút ít! Tất nhiên những lời này đầu dám nói với Thừa Đức ,chỉ phải chính mình vụng trộm bĩu môi.

“Anh như thế nào biết em không biết chữ ? Phúc vinh công chúa em nổi tiếng là tài nữ đó !” Tôi mạnh miệng nói.

“Tài nữ?” Thừa Đức cười lớn, “Đúng vậy, tài nữ!” Anh ta làm ra vẻ mặt sùng bái , nói: “Ngay cả ‘thượng tử’ bảy mươi ba chương đều có thể để sau lưng tài nữ! Bội phục á, bội ”

Tôi hung hăng néo mạnh bắp tay anh ta ,Thừa Đức khẽ rên lên một tiếng , tôi nhân cơ hội đó nhảy từ trên đùi anh ta nhảy xuống , chộp lấy cái khăn choàng dưới nón giáp ,tay cầm hai mép kéo giật về phía trước một cái, rồi bỏ chạy ra cửa, Thừa Đức đuổi theo , tôi chạy ra tới cửa, quay đầu lại cười nói :

” Đại tướng quân ,người nên chú ý hình tượng của mình ! Người ở ngoài mà thấy ngài đùa giỡn tung tăng thế này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng anh minh thần võ của ngài lắm đấy ạ .”

Thừa Đức bất đắc dĩ ngồi trở lại ghế, tôi nhìn anh ta mà nhe răng ra cười đắc ý .

Ngay sau đó Thừa Đức lập tức cũng các tướng lĩnh thương nghị ,sau đó đại binh Ngõa lạc đóng quân lại,chỉ phái một vài tên dò thám tìm hiểu tình hình xung quanh,hơn nữa phái tùy quân tìm cách băng qua thảo nguyên liên lạc với các Hách liên nhân quý tộc.

Chạng vạng ngày hôm sau, Tả Thiên Nham suất lĩnh(3) tàn quân từ vòng vây quân Tây La Minh thoát ra được, lúc đi một vạn quân ,lúc trở về còn chưa tới một ngàn người,Thừa Đức đã không tức giận, ngược lại còn dùng lời để an ủi Tả Thiên Nham một chập ,nói là do ông ta vì sốt ruột cầu thắng(4), tuy ông ta là thân quốc cữu,là trưởng bối của Thừa Đức , nhưng lại gây ra chuyện hậu quả nặng nề như vậy, chính anh ấy cũng không thể bao che cho ông ta , chỉ phải phái một trăm kỵ sĩ hộ tống ông ta quay về Phồn Đô,chờ đợi Hoàng Thượng xử lý.

Tôi hỏi Thừa Đức:

“Ông ta không tuân theo quân lệnh ,anh lại dễ dàng thả ông ta đi như vậy, sau này làm sao quân thúc thuộc hạ ?”

Thừa Đức thản nhiên cười ,nói:

“Ông ta là thân quốc cữu ,mặt sau lại là người của Thừa Hiền,chẳng lẽ trực tiếp dùng quân pháp xử tội ông ấy? Như thế thì thật mất mặt hoàng gia. Người thì đã thả, nhưng ông ta có bình yên sống sót trở về Phồn Đô hay không, tùy thuộc vào vận số của ông ấy,dù sao hiện tại chúng ta đang ở trên thảo nguyên xa xôi,cho dù Tả Thiên Nham xui xẻo bị quân Tây La Minh giết , cũng không liên quan gì tới ta.”

“Muốn mượn tay Tây La Minh trừ khử ông ta?” Tôi hỏi.

Thừa Đức liếc mắt nhìn tôi một cái,cười nói:

“Tiểu nha đầu,trong lòng đã hiểu rõ sự tình, còn hỏi cái gì?”

Vài ngày sau đó , rất nhiều lần bọn quân Tây La Minh lại đến quấy nhiễu , nhưng bất quá chỉ là một nhóm kỵ binh nhỏ, Thừa Đức thì không manh động, tới một người thì giết một người, chứ không hề đuổi theo những kẻ chạy thoát .Mười vạn đại quân của Thừa Đức đóng quân ở đây,dù có muốn ,binh mã của bọn họ cũng không đủ nhiều để có thể bao vây đại quân ngõa lạc , nên cũng không dám liều lĩnh tấn công ,trong một khoảng thời gian ngắn,hai bên cứ giằng co qua lại.

Cục diện như thế dây dưa kéo dài đến nửa tháng sau,người được phái đi tìm kiếm quý tộc Hách liên trở về báo cáo đã tìm được công chúa Đại Liên Na ,người đã may mắn sống sót, trước kia nổi tiếng là mỹ nữ xinh đẹp nhất đại thảo nguyên.

“Thỉnh an ngõa lạc vương tử tôn quý, hãy cho phép ta thay mặt bộ tộc Hách Liên đa tạ ơn trợ giúp của quý quốc,” một người mặc bộ đồ đồ chổi mắt , đầu đội mũ kim cương sáng lấp lánh,nữ nhân kia ,một tay đặt ngang ngực trái ,khom người nói, mái tóc đen tuyền xòa dài trên lưng ,cùng với chiếc áo trần châu nàng đang mặc càng trở nên lộng lẫy, nàng ngẩng đầu lên miệng cười tươi tắn,hai mắt sáng như vầng trăng non, chiếc mũi cao thanh tú ,đôi môi đỏ mọng như hai cánh hoa kia đang hé mở, lộ ra hàm răng nhỏ trắng bóng đều đặn,trong lúc nhất thời, trong lều im phăng phắc ,toàn bộ tướng lĩnh ngõa lạc đều bị diện mạo mỹ lệ của Đại Liên Na hút mất cả hồn vía .

Đại Liên Na công chúa nhìn lướt qua bốn phía ,thấy thế thì hài lòng , khoe miệng khẽ nhếch lên, cười nhìn về phía Thừa Đức, nói: “Công đức này của điện hạ ví như thái dương soi sáng trên thảo nguyên ,muôn đời muôn kiếp vĩnh viễn Hách Liên tộc ghi nhớ ở trong lòng.”

Tôi quay qua nhìn Thừa Đức , hắn cũng đang tươi cười mê hoặc hướng về phía cô công chúa kia:

” Công chúa quá đa lễ, chính là nước láng giềng với nhau, cũng nên như thế.“Thừa Đức tiếp tục tươi cười nói,”Không biết lần này công chúa đã tìm được ít nhiều Hách Liên dũng sĩ ?”

” Trước mắt đi theo bên người Đại Liên Na chỉ có ba trăm dũng sĩ ,nhưng vương tử yên tâm,ta cũng đã phái người liên lạc với bộ tộc ta đang ẩn trốn sâu trong rừng,đại khái vài ngày sau là có thể chiêu tập đến một vạn dũng sĩ ,đến lúc đó sẽ cùng đại quân của vương tử hội hợp cùng một chỗ, cùng nhau tiêu diệt bọn ác ôn Tây La Minh”

Thừa Đức cười gật đầu, “Nơi này là thảo nguyên của người Hách Liên, chúng tôi rất hy vọng được công chúa dốc sức tương trợ ,công chúa đi đường cũng mệt nhọc , xin mời lui xuống nghỉ ngơi ,ngày mai sẽ lại cùng công chúa thương nghị chiến sự .”

“Vậy được,tất cả đều nghe theo an bài của vương tử.” Đại Liên Na cười yếu ớt nói, hướng Thừa Đức thi lễ, rồi theo người hầu lui xuống.

Lập tức có người tới hướng dẫn công chúa Đại Liên Na về doanh trại của nàng, ba trăm dũng sĩ mà nàng mang tới cũng được an bài thích đáng,chờ cho các vị tướng lĩnh lui xuống hết,cũng đã đến bữa cơm ,lúc binh vệ đưa cơm tới, Thừa Đức còn đang bận ngồi xem thư từ Phồn Đô gửi đến,tôi cũng không để ý đến hần,một mình ngồi xuống ăn trước.

Thừa Đức đợi một hồi cũng không thấy tôi gọi hần ăn cơm,ngẩng đầu lên nhìn tôi, đi tới ngồi xuống kế bên,cười nói:

“Tại sao lại không kêu anh ?”

“Kêu anh chi ? Không phải anh đã no rồi sao ? Cần ăn làm gì nữa !” Tôi nói.

“No rồi? Anh còn chưa ăn mà!” Thừa Đức nói xong cầm lấy một cái bánh mì.

Tôi liếc xéo Thừa Đức một cái, giật lấy cái bánh mì từ trong tay anh ta, hung hăng ngoạm một cái,nói :

” Đại Liên Na công chúa kia xinh đẹp như vậy, ngắm nhìn thôi cũng đủ no, còn cần chi ăn nữa ?”

Thừa Đức nghe tôi nói như vậy, cũng không để ý tôi,giật lại bánh mì trong tay tôi,cười cười ,mắt lướt qua chỗ bánh mì bị tôi ngoạm dở,cũng không ăn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi đột nhiên lúng túng, mặt đỏ lên.

Thời gian cứ trôi qua như thế ,không khí trầm lắng hần đi, hai người bọn tôi cũng không nói năng gì với nhau,yên lặng cầm đầu mà ăn,ăn xong tôi dọn chén đứng lên , đi ra ngoài , đưa cho binh vệ,rồi quay trở vào,nhìn thấy Thừa Đức còn đang tiếp tục ngồi đọc sách ở án thư (5), cũng không để ý đến hần, liền đi trái giường chiếu , đang làm , cảm giác phía sau lưng có chút không được tự nhiên,quay đầu lại nhìn Thừa Đức, anh ta cầm quyển sách trong tay, nhưng ánh mắt thì nhìn về phía tôi, thấy tôi quay đầu lại nhìn ,anh ta cười cười về đắc ý lắm, tôi tức mình không thể tát vào cái gương mặt tuần tú kia một cái cho đã .

” Người nào ?” Ngoài truyền truyền đến tiếng quát chói tai của binh vệ, liền đó nghe được một giọng nói thanh tao êm mượt trả lời:” Đại Liên Na cầu kiến Ngõa lạc vương tử.”

Khuya rồi, nàng đến làm gì chứ ? (choài ơi,cần gì phải hỏi,đương nhiên là đến quyến rũ Thừa Đức-BBC)

Tôi trừng mắt liếc Thừa Đức một cái,Thừa Đức mỉm cười nhìn tôi,sau đó làm mặt nghiêm lại , hướng nhìn ra ngoài lều ,lớn tiếng nói:

“Mời công chúa vào.”

Màn trướng bị vén lên, một làn gió thơm tho tới,Đại Liên Na mặc một bộ màu hồng tiến vào , khoé mắt nhìn thoáng qua Thừa Đức, sau đó thì ánh nhìn dừng lại chỗ tôi đang đứng bên giường.

“Công chúa đêm khuya đến có việc gì sao?” Thừa Đức cười nói.

Đại Liên Na nhìn nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: ” Xin vương tử cho người hầu này lui xuống được không ?”

Đuổi tôi đi? Bộ tôi chương mắt lắm sao? Nửa đêm nửa hôm đến tìm Thừa Đức, ngoài “chuyện kia” ra ,còn có thể có gì nữa? Tôi khinh bỉ nhìn thoáng qua Đại Liên Na, thăm nghĩ đường đường cũng là công chúa của một nước,không đến nông nổi nửa đêm khuya khoắt lại mò vào lều của đàn ông, tôi quay qua nhìn về phía Thừa Đức,hần ta đang cười cười nhìn Đại Liên Na ,không chú ý đến tôi.

Đi thì đi, tôi xoay người đi ra ngoài, còn chưa đi tới cửa,phía sau lưng có tiếng Thừa Đức gọi giật lại:

“Dừng lại, ai cho ngươi đi ra ?Còn không mau dâng trà cho công chúa.”

Tôi nghe vậy dừng lại, quay đầu lại nhìn anh ta,anh ta quét mắt liếc tôi một cái, sau đó quay qua Đại Liên Na ôn tồn nói:

“Hắn là người hầu cận của ta, công chúa không cần đề phòng, có gì thì nói ở đây.”

Đại Liên Na lẳng lặng đứng đó, xem ra trong lòng đang đấu tranh tư tưởng, tôi quay lại, đi rót cho nàng một chén trà, đem tới đặt bên cạnh.

Sau một hồi, Đại Liên Na vừa cười vừa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Thừa Đức, cắn cắn cánh môi hoa, nói:

” Đại Liên Na cảm tạ vương tử đã đến giải cứu tộc nhân của ta, hiện tại bản thân nước mất nhà tan, không có gì có thể đền đáp vương tử, chỉ có thể dâng lên chính bản thân Đại Liên Na.”

Nàng nói vừa xong, thì tự mình thoát y.

Tôi ngây người ngu ngơ khờ khạo luôn, cô công chúa này quả đúng là người tư tưởng thoáng á! Đối với người đàn ông mới gặp lần thứ hai mà đã tự nguyện hiến thân, hơn nữa thấy nàng đã có chuẩn bị, bởi vì ngoài bộ đồ màu hồng nàng mặc ở ngoài, nàng không hề mặc gì nữa ở trong, thân thể nàng lồ lộ hiện ra, dưới ánh đèn chập choạng, không thể không thừa nhận, body của nàng thật sự quá tuyệt hảo, là một bảo bối vô giá.

“Xin công chúa mặc lại quần áo,” Thừa Đức thản nhiên nói, “Đừng quên chính mình vẫn là một công chúa.”

Đại Liên Na mặt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào Thừa Đức, Thừa Đức cũng không tránh né, nhìn thẳng lại nàng ta, một phút sau đó, Đại Liên Na vớ lấy áo quần mặc vào lại rồi lao nhanh ra ngoài.

“Tại sao hồi nãy anh không quay đầu đi! Nhìn thấy choáng váng?” Tôi nổi giận nói.

Thừa Đức chớp chớp mắt, cười nói: “Chẳng phải vừa rồi em cũng nhìn choáng váng đó sao? Trách anh gì chứ?”

Tôi á khẩu, có thể so sánh sao? Được rồi, tôi thừa nhận vừa rồi là mắt cũng hoa cả lên, nhưng tôi với anh ta có thể giống nhau sao? Dù gì tôi cũng là phụ nữ mà. Tôi giận quá xoay người sang chỗ khác, không để tới Thừa Đức, Thừa Đức từ phía sau ôm lấy tôi, kéo tôi vào trong lòng, ôn tồn nói:

“Sẽ không bị nàng ấy mê hoặc, cho nên mới không cần trốn tránh, nàng ấy mặc dù cỡi hết, ở trong mắt anh, so với một con cừu đã bị cạo sạch lông thì không có gì khác nhau, lại có cái gì đẹp.”

Tôi không nói, tuy là trong lòng cũng đã bị Thừa Đức thuyết phục.

“Vinh nhi, không được đem anh nghĩ thành tên nhà quê ngu ngốc, nếu anh thích nữ nhân như vậy, từ đã từ sớm rồi, chứ đâu để bị em bắt giữ như thế này.”

“Em làm sao bắt được anh!” Tôi biện hộ nói, cơn giận cũng tiêu tan.

“Đúng, đúng, em không có bắt anh,” Thừa Đức thấp giọng cười nói, “Em chỉ là hút mất hồn anh thôi, nói như vậy đúng chưa.”

Nghe anh ta nói như thế, trong lòng tôi run lên sung sướng, ngay cả khóe miệng cũng không nhịn được nụ cười, vừa định đối đáp với anh ta thêm vài câu, thì anh ta đã tiến đến gần bên, thấp giọng nói:

“Buổi tối chúng ta phá quy củ đi?”

“Quy củ, quy củ gì?” Tôi khù khờ hỏi.

Thừa Đức cười xấu xa, thấp giọng nói: “Trong lúc xuất chinh không được gần gũi nữ sắc...”

Mặt tôi lập tức đỏ bừng lên, vội vàng đẩy anh ta ra xa, nhưng anh ta càng ôm lấy tôi chặt hơn, tôi vừa định há miệng la lên, Thừa Đức đã kề miệng thì thầm vào tai:

” Không thể kêu, nếu binh sĩ ở ngoài nghe được thì sẽ cho rằng quân lệnh của Đại tướng quân anh không có chút trọng lượng gì cả.”

Tôi vội vàng che miệng lại, không dám hó hé ra tiếng, liền đó nghe Thừa Đức thì thầm ở bên tai bốn cột “Đương nhiên, một hồi là có thể kêu, nhưng là cũng không nên lớn tiếng quá.”

...

Ngày hôm sau buổi sáng tôi đi ra nhìn thấy binh vệ canh giữ ở ngoài lều, có chút ngưng ngừng nhìn bọn hắn, sợ bọn họ nghe được động tĩnh tối hôm qua, bọn hắn vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, chắc là không có nghe được, cũng hơi yên lòng.

Đại Liên Na công chúa từ buổi đêm qua thì không có động tĩnh gì khác, không còn một mình đến tìm Thừa Đức nữa, nữ nhân này, thật sự là động vật kỳ quái, tuy rằng tôi cũng là phụ nữ, bởi vì hiểu được Thừa Đức tuyệt đối không động tâm với nàng ta, tôi lại thấy chút thương hại cô ta, một công chúa mất đi đất nước của mình, hành động đêm đó, chỉ sợ cũng là bất đắc dĩ.

Hôm nay Thừa Đức triệu tập các tướng lĩnh ở lều lớn nghị sự, tôi phát hiện Đại Liên Na công chúa kia lại chưa tới, trong lòng có chút tò mò, mấy lần trước nàng ta tới rất đúng giờ, thừa dịp mọi người không chú ý, tôi lặng lẽ đi ra ngoài, vừa tới ngoài doanh trại nàng ta, chợt nghe thấy âm thanh nôn mửa từng chập từng chập bên trong.

“Công chúa Đại Liên Na?” Ta ở ngoài hô lên.

Bên trong im lìm một lát, rồi giọng nàng ta lạnh lùng vang lên “ Vào đi.”

Ta đi vào, nhìn thấy nàng ta đang ngồi ở thảm trên, sắc mặt có chút hồng, ngay cả trong mắt đều đọng chút thủy khí.

“Có chuyện gì?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Đại tướng quân mời cô đến nghị sự.” Tôi đáp.

Đại Liên Na vừa muốn nói cái gì đó, đột nhiên lại dùng tay che miệng, cuống quýt ghé vào một cái bồn đồng nôn thốc tháo.

“Cô không khoẻ à?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Đại Liên Na ngừng nôn khan, lạnh lùng đưa mắt liếc tôi một cái, nói: “ Ta vì ăn nhầm đồ hư, không có việc gì nữa, người đi về trước đi, chút nữa ta đến sau.”

Tôi nghe vậy thì lui ra, cảm thấy có gì đó không ổn, nôn mửa như vậy, thoát nhìn rất giống là mang thai, haiz, thật là một ý nghĩ hoang đường, đường đường nàng ta cũng là một công chúa, lại bị tôi nghĩ thành như thế, nhất định là do xem phim nhiều quá, hề thấy người ta nôn mửa thì cho là mang thai, tự mình cảm thấy mình vô duyên.

Ở bên ngoài đi bộ một vòng, khi trở lại thì thấy nàng ta đã đến họp, bọn họ đang thương nghị về hành động tiếp theo. Đang nói, bên ngoài tiến vào một gã lính, nói phía trước năm mươi dặm phát hiện ra một đạo quân, ước khoảng có hơn một vạn người, có không ít phụ nữ và trẻ con, cùng đàn gia súc, đang đi về hướng này.

Tên lính kia vừa dứt lời, công chúa Đại Liên Na đã mừng rỡ reo lên:

“Là người Hách Liên tộc của chúng tôi, nhất định là người Hách liên của chúng tôi, thuộc hạ của ta rốt cuộc đã tìm được bọn họ.”

Thừa Đức nghe vậy mừng rỡ, vội vàng lệnh cho một gã tướng quân tiến đến nghênh đón, chúng tôi đóng quân ở nơi này cũng gần hai mươi ngày, tuy rằng lương thảo dự trữ dồi dào, nhưng cứ tiêu hao lần mòn cũng không phải là biện pháp, hiện giờ tìm được tàn quân của bộ tộc Hách Liên, thật là một bước tiến đáng kể, hưởng chi bọn người kia mới từ sâu trong thảo nguyên trở ra, bọn họ nhất định biết rõ tình hình của quân Tây La Minh!

“Em cũng muốn đi xem náo nhiệt!” Tôi đi đến bên người Thừa Đức thấp giọng nói, đến thảo nguyên đã lâu, không có cơ hội nhìn thấy dân tộc du mục chân chính, lần này đoàn người Hách liên đến, nói cái gì tôi cũng phải đi xem, ý nghĩ cuối cùng tôi cũng có thể mở mang tầm mắt, đột nhiên xúc động ghen không thành lời.

Thừa Đức cúi đầu nhìn tôi, cười cười, gật gật đầu, thừa dịp các tướng lĩnh Ngõa lạc không để ý, thấp giọng nói: “Đi thì đi, nhưng phải cẩn thận, thứ nhất không được ngã ngựa, thứ hai đừng đùa cái móng. Nếu không khi trở về xem anh như thế nào trị em!”

Tôi cười, vội đi theo vị tướng quân phụng lệnh đi nghênh đón Hách liên nhân ra ngoài, lên ngựa dẫn người đi theo Đại Liên Na .

Phóng ngựa rong ruổi trên thảo nguyên một hồi, thì thấy đoàn người tộc bọn họ như lời Đại Liên Na , xa xa đám người rất đông, còn có cả người đeo khăn tang trắng .

Tôi dừng ngựa lại , là muốn nhìn kỹ hơn , đột nhiên có chút thấy kỳ lạ , đám người kia tốc độ cũng không chậm ,trang phục nhìn từ xa thì cũng giống như người của bộ tộc Hách Liên ,tôi tiến thêm một đoạn nữa, thì càng thấy có gì đó không đúng lắm , nhóm người này, mặc dù có nam có nữ, có phụ nữ, có trẻ con,có cả binh lính nhưng lại ở một điểm là nhóm phụ nữ và trẻ con thành nhóm ở đầu, quân lính thì đi phía sau , từ xa nhìn lại,nhóm phụ nữ và con nít giống như là bị quân lính áp tải vậy!

Tôi hơi hốt hoảng liếc nhìn về phía Đại Liên Na công chúa,nàng ta nét mặt lạnh lẽo,môi khẽ nhếch lên một nụ cười nham hiểm.Không đúng , một công chúa tìm lại được tộc nhân của mình sao lại có vẻ mặt này . Nàng phải mừng vui mới đúng chứ?

“Dừng lại!” Tôi điên cuồng gào thét.

Tất cả mọi người giật mình nhìn về phía tôi,vị tướng quân biết tôi là người thân cận của Thừa Đức ,nên đối với tôi cũng có chút cung kính ,ông ta ngừng lại, hỏi :

” Có chuyện gì vậy?”

“Tướng quân, chuyện này có điều kỳ lạ! Ông nhìn kỹ bọn họ xem.” Tôi chỉ vào đám người xa xa kia nói.

Tướng quân kia cũng không phải kẻ ngu dốt, ông ta theo lời tôi nhìn kỹ , sắc mặt cũng có chút thay đổi, :

“Ý người nói bọn người này không phải là Hách liên nhân ?”

Tôi gật đầu, nhìn về phía Đại Liên Na, “Công chúa, đây là chuyện gì?”

Cô ta cười khinh miệt,nói:

” Sao lại thế này? Không nghĩ tới các người có thể phát hiện,nhưng bây giờ mới nhìn ra, cũng là đã quá trễ .”Nói xong liền phóng ngựa phi nhanh về phía bên đó.

“Trở về mau!Nhất định là quân Tây La Minh, mau về báo cho Đại tướng quân biết!”Tướng quân kia quát lớn,rồi vội vã quay đầu ngựa lại phi về doanh trại.

Quân Tây La Minh phía sau phóng ngựa như bay đuổi theo, xem ra đã tính toán không cho chúng tôi sống để trở về báo tin.

Tôi cũng cuống cuống phóng ngựa phi nước đại,chính là lúc này tài cỡi ngựa cao thấp mới lộ ra sự khác biệt,tuy bình thường tôi cỡi ngựa cũng không tồi lắm,nhưng lúc này, tôi dần dần bị tuột lại đằng sau.Bên cạnh thỉnh thoảng có kỵ binh Ngõa lạc bị quân Tây La Minh bắn rớt xuống ngựa,tướng quân kia thấy tôi bị tuột lại,cũng trụ ngựa chậm lại,la lên:

“Nhanh lên đi chứ! Ta bọc hậu cho , người về trước đi!”

Tôi cười khỏ, nhìn thấy đằng sau bọn quân Tây La Minh tới càng gần,bèn bảo ông ta:

” Đừng lo cho tôi, ông về trước đi!”

“Không được! Đại tướng quân có lệnh, nhất định phải bảo vệ người an toàn!” Hãn kiên trì nói.

“Đồ điên! Ông không trở về truyền tin, nếu tất cả chúng ta đều không thể quay về, Đại tướng quân chỉ sợ cũng sẽ mất mạng, không có hãn, tôi còn có thể chu toàn cái đất á!” Tôi giận dữ quát lên, “Còn không mau đi!”

Tướng quân kia thấy tôi sốt ruột, lại nhìn tình thế thật sự khẩn cấp, lúc này, là một quân nhân, ông ta biết rõ sự nặng nhẹ giữa cái mạng này của tôi so với mạng của hơn mười vạn quân sĩ , khẽ cắn môi, rồi thúc ngựa phi nước đại mà đi!

Nhìn ông ta dần dần chạy xa, tôi không khỏi nhẹ nhàng thở ra, vừa định quay đầu lại nhìn xem quân Tây La Minh còn cách xa tôi lắm không, đột nhiên cảm thấy phía sau một khí lực mạnh thổi tới từ đằng sau, tôi

cuồng quít nghiêng người tránh né, chỉ cảm thấy phía trên vai trái giống như bị người ta đánh một chưởng, lập tức từ từ ngã quỵ xuống...

- (1).Hạ tướng sĩ: tướng sĩ hạ thuộc, ý chỉ các tướng quân dưới quyền Thừa Đức.
- (2).Tập doanh: tập kích doanh trại.
- (3).Suất lĩnh: cầm đầu(một đội quân).
- (4).Cầu thắng: cầu mong thắng lợi.
- (5).Ấn thư: nơi để thư từ sách vở hoặc dùng để viết thư.Gọi nôm na ở đây là bàn làm việc.

15. Chương 29-30

Chương 29.

Người dịch: Yuuri.

Tỉnh lại lần nữa phát hiện mình nằm trong một cái lều vải cũ nát, áo giáp mềm trên người cũng không có, chỉ mặc bộ quần áo cũ rách màu nâu. Vai trái bị băng vải dày giống như gói đồ, nhận ra mùi thuốc xộc vào mũi, bên trên vẫn âm ỉ máu, hề cử động, đau như kim châm muối xát. Tôi đang ở đâu đây? Chẳng lẽ bị bắt rồi? Người Tây La Minh sẽ đối xử với tù binh thế nào đây? Không biết có ký qua Hiệp định Geneve chưa. Thừa Đức thế nào rồi? Thế Thiên Tương đã đưa tin tức về rồi sao? Không biết bọn họ có phòng bị hay không.

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung, thì có người chui vào lều vải. Là người phụ nữ khoảng 40 tuổi đổ lại, và cách trang điểm có hơi giống Đại Liên Na, cũng là trên đầu đội cái mũ nhỏ màu đen, tóc tai bù xù, chỉ là chẳng qua tóc chị ta có hơi khô vàng, với lại trên cái mũ cũng không có cần viền. Nhìn thấy tôi tỉnh lại, trên khuôn mặt đen thui của người phụ nữ đó lộ vẻ vui mừng, bò đến bên cạnh tôi, hai tay chấp trước ngực nhỏ giọng niệm: “Đa tạ thần linh phù hộ, đã giữ linh hồn của cô lại Cách Đại Nhi.”

Hả? có thể nghe hiểu! May mà chị ta không sợ một tràng như chim hót, nếu không chắc tôi không biết tìm chỗ nào mà khóc.

“Chị có thể cho tôi biết là tôi đang ở đâu không?” tôi hỏi.

“Đây là thảo nguyên Cách Đại Nhi nơi Thần linh đã ban cho chúng tôi.” Chị ta nói một cách thành kính.

Oạch, nói thế thì không nói còn hơn, có khác gì trả lời đây là Trái Đất chứ không phải Sao Hỏa đâu.

“Chị là tộc người Hách Liên?”

Chẳng lẽ tôi được tộc người Hách Liên cứu? Thừa Đức bọn họ tìm lâu như vậy mà tìm không được tộc người Hách Liên, chẳng lẽ bị tôi gặp được sao? Vận mệnh của tôi lúc này là tốt hay là xấu đây?

“Chị cứu tôi?” tôi hỏi, hỏi xong thì hối hận, không phải hỏi thừa sao? Không phải chị ta cứu tôi, thì tôi làm sao nằm trong lều của chị ta được? Xem ra chỉ số IQ của tôi cũng cần phải được nâng cao á.

“Chúng tôi biết cô đến giúp người Ngõa Lạc của chúng tôi, Mẹ Ô Vân dùng rất nhiều thảo dược mới chữa khỏi vết thương của cô. Thần linh phù hộ, mũi tên mới không tổn thương đến phần xương. Mẹ Ô Vân nói chỉ mấy ngày thôi thì cô sẽ hồi phục! thần linh phù hộ.” chị ta lại chấp hai tay nói.

Chị ta nói một hơi ba bốn lần như thế, tôi chỉ nghe được đại khái, lần đầu, tôi không chết là do có sự phù hộ của thần linh của bọn họ; lần thứ hai, tôi không chết là phải đa tạ cái người được gọi là Mẹ Ô Vân; lần

thứ ba, e rằng phải cảm ơn sự chăm sóc của người phụ nữ trước mặt này. “Cách Nhĩ Thái, mau đến nhóm lửa!” bên ngoài là giọng của một người phụ nữ giọng ồm ồm gọi to.

“Vâng! Đến liền!” người phụ nữ trong lều trả lời to. Do lều rất thấp, chị ta phải bò ra ngoài, bò đến cửa, quay đầu lại nhìn tôi, “Kiên cường lên! Hoa Bất Thoát! Đi ra đón ánh mặt trời đi, Thần linh sẽ ban cho cô khỏe mạnh trở lại.”

Nhìn thấy nụ cười chân thật trên khuôn mặt của chị ta, lòng tôi cũng thấy ấm áp hẳn lên, dường như tràn trề sinh lực. “Vâng!” tôi gật đầu, chút khó khăn này chẳng làm khó được tôi đâu, tôi phải mau khỏe lại, sau đó đi tìm Thừa Đức!

Nhưng mà, đợi đã, chị ta vừa gọi tôi là gì nhỉ? Hoa Bất Thoát?

“Đợi đã!” tôi vội kêu lên, Cách Nhĩ Thái dừng lại quay đầu nhìn tôi.

“Chị vừa gọi tôi là gì vậy?” tôi chợt dạ hỏi.

“Hoa Bất Thoát!” chị ta trả lời, vẻ mặt quan tâm.

“Hoa Bất Thoát?” tôi không dám tin vào tai mình, đây là..... tên mới của tôi ư?

“Ừ, tôi đặt tên cho cô, ở tộc Hách Liên chúng tôi nó có nghĩa là con chim con đáng yêu, cô chính là con chim con gãy cánh mà chúng tôi cứu được, rồi sẽ có một ngày, cô vẫn sẽ tung cánh bay giữa bầu trời xanh!” chị ta nói một cách tự hào.

Hoa Bất Thoát ư? Con chim nhỏ ư? Vừa tỉnh lại, thì tôi đã thành người chim rồi? (^^)

Cách Nhĩ Thái cười cười, bò ra ngoài lều vãi. Nụ cười của chị ta đã cảm hóa tôi, tôi cố nhịn cơn đau ở bả vai, cũng bò ra ngoài lều vãi, tôi phải mau khỏe lại, chỉ có như vậy thì tôi mới có sức mà đi tìm Thừa Đức!

Bò ra khỏi lều vãi, tôi nhìn thấy một bếp phụ nữ tộc Hách Liên, bọn họ đang nấu nồi lẩu mấy mươi người ăn, hơi nóng trong nồi, cộng với khói dày đặc từ dưới nồi bốc lên làm mắt tôi cay xè, tôi nhìn hồi lâu, mới tìm được Cách Nhĩ Thái, chị ta đang bỏ thêm củ vào.

“Cách Nhĩ Thái!” tôi gọi, dùng tay giữ vai phải của mình đi về phía chị ta.

“Xuyt.....” chị ta ra hiệu, nhìn ra xa. Tôi hơi khó hiểu, nhìn theo chị ta, mém té xỉu, cách chỗ này không xa là kỵ binh của người Tây La Minh. Nhìn lại xung quanh, thì thấy toàn người bọn tôi, được lắm, rõ ràng bị người ta giam ở bên trong còn gì.

Cách Nhĩ Thái vội kéo tôi ngồi xổm xuống bên cạnh cái nồi, lấy tro đen trong đồng lửa, trộn lẫn với đất, bôi lên mặt tôi, “Hoa Bất Thoát, da cô quá trắng, sẽ bị người Tây La Minh chọn.” bôi xong khuôn mặt tôi, thuận tay còn chà lên tóc tôi, làm cho tóc tôi vừa dơ vừa rối, sau đó chị ta nhìn nhìn tôi, gật đầu vẻ hài lòng, rồi nói: “Thế này thì tốt rồi!”

“Các người cũng là tù binh à? Bị bọn Tây La Minh bắt đến hả?” tôi khẽ hỏi.

Cách Nhĩ Thái lắc đầu, nói: “Chúng tôi không phải tù binh, chúng tôi chỉ là bị bọn Tây La Minh hung ác giam giữ thân xác, linh hồn của chúng tôi vẫn còn ở trên thảo nguyên Cách Đại Nhĩ, nhận được sự phù hộ của Thần linh!”

Oạch, cảm giác là bà chị này hơi có vấn đề, còn không chịu là tù binh, vậy thì thế nào mới chịu? Tiêu rồi tiêu rồi, vốn cho rằng chỉ ở trong bộ lạc của người Hách Liên, nghỉ ngơi khỏe thì có thể đi tìm đồng đội, vừa vặn lúc này, tính cả buổi vẫn là bị bọn Tây La Minh bao vây ở đây.

“Đúng rồi, các người là người hôm đó bị bọn Tây La Minh truy đuổi ở phía trước, phải không?” tôi hỏi.

Lần này Cách Nhĩ Thái cũng chịu gật đầu, khẽ giọng nói: “Đúng, chúng tôi lúc đầu không biết tại sao bọn họ làm như vậy, sau đó mới biết bọn họ là vì mê muội người Ngõa Lạc các cô.”

“Thế sao đó thì thế nào? Bọn Tây La Minh thắng rồi sao?” tôi vội hỏi.

“Không biết nữa, hình như là thắng, nhưng hình như cũng không thắng.”

“Cuối cùng là thắng hay là không thắng?” tôi có hơi sốt ruột, nói chuyện với chị ta thật phứt, cũng không biết bọn Thừa Đức bây giờ thế nào.”

“Người của các cô đa số đều sống ở đây, chỉ là bị người Tây La Minh giết một phần.” chị ta nói, suy nghĩ, rồi lại nói, “Người Tây La Minh nói chiến tranh vẫn chưa kết thúc, lần sau các cô sẽ không có vận may như thế nữa đâu!”

Tôi thở dài, cảm hận nói: “Cũng tại công chúa giả kia!”

Khuôn mặt Cách Nhĩ Thái nghiêm túc nhìn tôi, đột nhiên nói: “Công chúa Đại Liên Na là thật đó.”

Thật sao? Là thật sao giúp kẻ địch đối phó với người trong tộc của mình chứ? Tôi có hơi không dám tin.

“Thật đó, cô ta là công chúa Đại Liên Na của chúng tôi, chỉ là linh hồn của cô ấy bị ác quỷ lấy đi.” Cách Nhĩ Thái lại nói. Tôi lại phải thất vọng, thì ra là thế! Thật hy vọng Thần linh của bọn họ có thể mang thân xác của Đại Liên Na đi.

“Còn không mau làm việc!” sau lưng vang lên giọng nghiêm khắc, tiếp đó là Cách Nhĩ Thái bị đập một cái từ phía sau, té nằm sấp trên đất.

Đằng sau là một gã đàn ông khỏe mạnh cao to đứng ở đó, người Tây La Minh! Tôi hung hăng trừng mắt gã Tây La Minh đập Cách Nhĩ Thái, Phùng Trần Sở Dương tôi có khi nào chịu thiệt thòi thế này? Tôi trước giờ luôn đứng ở thế thượng phong! Cách Nhĩ Thái vội kéo tôi quỳ xuống, hạ mình nói: “Đại nhân, chúng tôi biết sai rồi.”

Gã Tây La Minh đó mắng té tát xong bỏ đi, tôi hơi cảm phần, nhìn Cách Nhĩ Thái vẻ không hiểu, vừa này chị ta vẫn còn là một người kiêu hãnh như thế, sao chớp mắt cái đã thành ra thế này?

“Hoa bất thoát, cô hãy nhớ, chỉ có sống, Thần linh mới có thể giải cứu cho chúng ta! Dũng sĩ của chúng ta mới có thể cứu chúng ta! Bọn họ mong muốn nhìn thấy là những người phụ nữ khỏe mạnh, mà không phải trở thành những người phụ nữ chết đi!” Cách Nhĩ Thái nói từng chữ từng câu.

“Tôi hiểu rồi!” tôi khề giọng nói, nhưng vẫn cảm thấy ảm ức, nhìn thịt dê nấu trong nồi, hỏi, “Cho bọn Tây La Minh ăn hả?”

Cách Nhĩ Thái gật đầu, tôi nhìn xung quanh không có bọn Tây La Minh, liền đứng dậy đến bên trong nồi nước miếng vào trong nồi. Thật hối hận không đem mấy cái bình của chị Hồ cho, bằng không nhất định sẽ bỏ vào thức ăn của bọn chúng! Cách Nhĩ Thái thấy tôi hành động giống đứa con nít như vậy, thì cười, sau đó cũng nhìn xung quanh, cũng rất nhanh đứng dậy chạy lại nhổ nước miếng vào trong nồi, hai người chúng tôi nhìn nhau mà cười.

Sau đó mấy ngày, tôi lại quen biết với mấy người phụ nữ tộc Hách Liên, theo như Cách Nhĩ Thái nói, Mẹ Ô Vân còn có cô con gái nhỏ Ô Nhật Na Giai, một tiểu cô nương đáng yêu. Nhờ thảo dược của Mẹ Ô Vân, và sự chăm sóc chu đáo của Cách Nhĩ Thái, vết thương trên bắp vai tôi đã khỏi được bảy tám phần, miệng vết thương đã khép lại, cử động cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Tôi len lén quan sát xung quanh bọn Tây La Minh, ở đây chủ yếu là kỵ binh của bọn chúng, nếu muốn thoát ra khỏi đây, e rằng có hơi khó khăn, nhưng cũng không phải là chuyện không thể, chỉ cần tìm cơ hội tốt. Chỉ cần vết thương khỏi nhanh, tôi sẽ nghĩ cách trốn ra ngoài, đối với việc chạy trốn này, tôi có lòng tin vào bản thân mình.

Trời vừa nhá nhem, tôi như thường lệ cùng Cách Nhĩ Thái nấu thức ăn cho bọn Tây La Minh, vừa bỏ thịt dê vào nồi, thì nhìn thấy có mười mấy kỵ binh phóng ngựa xông vào, mặt Cách Nhĩ Thái biến sắc, liền nói với tôi: “Mau trốn vào trong lều!”

Tôi cũng không kịp hỏi kỹ, vội vàng chạy vào trong lều, phía sau Cách Nhĩ Thái đã bị một kỵ binh tóm lấy, nhìn chị ta một cái, “Đàn bà xấu xí! Không cần!” tiện tay ném xuống đất. Tôi mới chạy có hai bước, thì cảm thấy chân đã rời khỏi mặt đất, gã vừa ném Cách Nhĩ Thái xuống đất tóm lấy vai tôi xách lên ngựa, nhìn nhìn khuôn mặt tôi, rồi dùng tay áo chùi chùi, cười với một gã kỵ binh khác: “Đàn bà đẹp, cần.” nói xong thì ném tôi qua tên kỵ binh kia, tôi chỉ cảm thấy mình giống như bay, sau đó thì rớt lên ngựa của gã kia, được rồi, cái tên này của tôi được đặt chẳng hợp chút nào, lại còn phải làm con chim con nữa chứ.

Tiếp theo là một đứa con gái bị ném qua, gã kỵ binh này lại giơ tay đón lấy, chất lên người tôi, sau đó lại một đứa con gái bị chất lên, tôi chỉ cảm thấy mình sắp bị đè chết, gã kỵ binh kia mới quay về.

Lúc rớt xuống đất, đã ở trước lều lớn của bọn Tây La Minh. Đếm được mười mấy gã Tây La Minh đang ngồi xung quanh đồng lửa, cười nói ồn ào, mùi thịt nướng từng đợt rời rạc theo gió bay trong không khí, còn có tiếng cười ồn ào mạnh mẽ của bọn Tây La Minh.

Mấy gã kỵ sỹ Tây La Minh tiếp theo sau đó cũng ném bọn con gái trên ngựa của mình vào trong đám người đó, hơn mười mấy người con gái tộc Hách Liên bị bắt nằm cuộn tròn bên cạnh đồng lửa, khẽ giọng khóc thút thít.

“Mông ca, sao lại chọn mấy món hàng này đến?” một gã đàn ông cao to vạm vỡ khuôn mặt râu quai nón đi đến phía trước bọn tôi, thò tay tóm lấy hai người con gái Hách Liên nhìn nhìn, cười mắng tên bắt kỵ sỹ Tây La Minh vừa bắt chúng tôi.

“Mấy đứa này hả? cũng không tệ, gần đây không bắt được cừu con mới nào, các người lại muốn ăn tươi, đành phải đi bắt mấy đứa Hách Liên xấu xí, được mấy đứa này cũng không tệ!” cái gã được gọi là Mông ca phàn nàn.

“Vương, ngài qua chọn trước một đứa chứ?” gã râu quai nón quay đầu gọi to tên đàn ông đang đứng trước lều lớn.

Gã đàn ông kia vẫn không trả lời, người bên cạnh hắn cười rồi nói: “Ê Râu, người chọn trước đi, Vương của chúng ta có Đại Liên Na công chúa xinh đẹp vậy, không thêm mấy đứa này đâu!”

Gã râu quai nón xấu hổ cười ha ha lên hai tiếng, sau đó lại gọi: “Vương, khi nào thì cho chúng tôi ném thử mùi vị của công chúa đây?”

Tôi náu mình trong đám người Hách Liên, nghe bọn họ nói như thế, thì giật mình, không ngờ rằng gặp được Tây La Minh vương ở đây, càng không ngờ rằng Đại Liên Na công chúa đó là người của Tây La Minh vương, càng không ngờ hơn là bọn người Tây La Minh lại nói chuyện láo xược như vậy, muốn người con gái của chủ chứ?

“Lúc nào cũng được.” gã đàn ông kia cười nói.

Tôi mém té xỉu, đây là vua của Tây La Minh sao? Để cho cấp dưới cùng hưởng thụ người con gái của mình ư? Bọn chúng thật không xứng làm người, Cách Nhĩ Thái đã nói đúng, bọn chúng là quỷ dữ.

Người con gái bên cạnh khẽ khóc thút thít, nỗi buồn của bọn họ cũng ảnh hưởng đến tôi, tuy tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng vẫn lập cập như đánh điện báo.

Có chết cũng không thể bị hủy hoại trong tay bọn này! Phùng Trần Sở Dương, bình tĩnh, bình tĩnh, kiên cường, kiên cường, nhất định phải nghĩ cách, không có chuyện gì mà không được.

Gã râu quai nón đó đẩy dạt mấy đứa con gái Hách Liên tiến vào bên trong lều, tôi muốn núp ở phía sau để không bị lộ, nhưng vẫn chưa động dậy gì, tay của gã râu quai nón đã thò tới, hắn một tay nhấc tôi lên, một tay vén mái tóc rối bù của tôi ra khỏi mặt, nhìn nhìn, cười lớn nói: “Con cừu con nồn nà này là của tôi!”

Mông ca cũng qua kéo tôi lại, nói với gã râu quai nón với vẻ không vui: “Đứa này là của ta, người chọn đứa khác đi!”

Tên râu quai nón tức giận: “Dựa vào cái gì mà nói nó của người?”

“Cô ta là do ta tìm được!” Mông ca cũng nổi nóng mặt găng đỏ, tức giận nói.

Hai gã đó lôi kéo tôi trước đám đông, tranh giành đến nổi đỏ mặt tía tai, không ai muốn buông tay. Vết thương trên bắp vai tôi vẫn chưa khỏi hẳn, bị hai cái gã to khỏe như vượn người này kéo, đau đến chảy nước mắt.

Gã Tây La Minh bên cạnh cười chế giễu tựa như gã râu quai nón và Mông ca đang làm trò hề, càng có nhiều người xúm lại đùa bỡn.

Khuôn mặt cả hai đều không nén được tức giận, cùng lúc buông tôi ra, rút trong thắt lưng ra thanh đao cong, tư thế sẵn sàng liều mạng. Đánh đi, đánh đi, chết đi một người thì ít bớt một người, tôi nói thầm, sau đó len lén bò vào trong đám con gái Hách Liên. Mới bò không được hai bước, thì bị hai người bọn họ phát hiện, lại mỗi gã một tay kéo tôi lại, kéo mạnh đến nỗi tôi suýt chút bị xé ra làm hai.

“Buông tay!” tôi tức xịt khói, thở phì phì đập hai gã mỗi gã một đập, hai người bọn họ không ngờ một con cừu con đang chờ làm thịt như tôi sẽ có phản ứng như vậy, nhất thời dần mặt ra, ngoan ngoãn buông tay ra.

Lập tức, tất cả mọi người đều im lặng, ánh mắt chĩa vào tôi không giống nhau, giống mũi tên vậy. Đặc biệt là ánh mắt của gã đàn ông đối diện, nhìn đến nỗi tôi sợ khiếp vía, tôi hơi hồi hận, muốn cười ruồi hai tiếng, nhưng mở miệng lại không ra tiếng.

“Hai anh hãy thương lượng trước đi, nếu không được thì mới độ kiếm, tôi thích người đàn ông khỏe mạnh.” tôi đột nhiên cười nói.

Có tiếng huyết sáo nổi lên trong đám đông, có người bắt đầu hưởng ứng, có người bắt đầu thấy náo nhiệt, càng có người dùng ánh mắt u ám nhìn tôi.

“Chẳng có tiến bộ! Hai người các ngươi còn là dũng sĩ Tây La Minh của ta sao? Vương phủ của chúng ta thiếu gì các cô gái khỏe mạnh, xinh đẹp, sau khi trở về ta sẽ cho hai người hai đứa!” gã đàn ông được gọi là Vương nói, ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn tôi một cái, nói tiếp: “Đứa con gái này trả lại cho Râu, Mông ca người chọn đứa khác đi!”

Mông ca có hơi không phục, nhưng lại không dám nói gì, vẻ mặt âm ức. Gã râu quai nón vẻ mặt đắc ý kéo tôi lại, tôi vội né cánh tay hắn, la to: “Khoan đã!”

Mọi người đều sửng sốt.

Đầu óc tôi căng thẳng, nghĩ làm sao mới có thể thoát khỏi số phận trước mắt.

“Anh là dũng sĩ Tây La Minh?” tôi trầm giọng hỏi.

Râu quai nón nhìn tôi, kiêu ngạo gật đầu, nói: “Tôi là dũng sĩ dũng cảm nhất của Tây La Minh, không tin cô có thể hỏi Nặc Đốn Vương!” nói xong quay đầu nhìn gã đàn ông vừa nói lúc nãy một cái.

Norton Vương? Tôi còn Kaspersky (1) cơ! (oạch... ^^)

“Thế thì tốt, tôi là con gái dũng cảm nhất Hách Liên, tôi muốn khiêu chiến với anh, nếu anh thắng tôi, tôi cam lòng làm nô lệ của anh, nếu anh thua, anh.....” phải thổi phồng mình lên rồi hắn nói.

“Ta không thể thua!” râu quai nón kiêu căng ngắt lời tôi.

Tôi cười khẩy, vậy thì không chắc, nếu anh thua, anh phải thả tôi đi!”

Râu quai nón cười coi thường, gật đầu nói: “Được thôi, ta hứa với ngươi.”

“Anh không được, tôi phải có sự bảo đảm của Nặc Đốn Vương của các anh!” tôi chỉ gã đàn ông đối diện.

Nhất thời mọi người đều ngẩn ra, đều nhìn theo cánh tay tôi chỉ gã đàn ông được gọi là Nặc Đốn Vương, gã đàn ông đó lại nhìn tôi bằng ánh mắt u ám.

Khuôn mặt gã râu quai nón kìm nén đến đỏ lên, tức giận nói: “Người không tin lời hứa của ta sao? Người Tây La Minh chúng tôi đều nhất nhất trọng chữ tín, Thần linh có thể làm chứng!”

Thần linh? Ông ta quá bận rộn rồi, tôi nói thầm, vừa phải quan tâm người Hách Liên, vừa phải làm chứng cho bọn Tây La Minh các người, ông ta bận thế đến có kịp không? Hơn nữa ông ta bây giờ e rằng vẫn còn ở chỗ Tây Vương Mẫu họp thần tiên ấy chứ, đâu có rảnh mà lo mấy chuyện vớ vẩn ở đây!”

“Tôi không phải không tin anh, tôi chỉ là không quá tin Nặc Đốn Vương của các anh!” tôi cười khẩy, “Cho nên tôi cần phải có sự chấp thuận của ông ta!”

Mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Nặc Đốn Vương.

“Ta đồng ý, nếu cô thắng Râu, cô được thả.” Nặc Đốn Vương nói.

Tiếp sau đó mọi người lại sôi nổi lên, đều chờ đợi xem náo nhiệt, gã râu quai nón vứt thanh đao ở thắt lưng hẳn xuống đất, cười gằn.

“Đợi đã!” tôi vội la to.

“Lại làm sao nữa?” gã râu quai nón hỏi, vẻ mặt đã hơi không còn nhẫn nại nữa.

Nói thật, trong lòng tôi rất sợ, khiêu chiến với hắn chỉ là lời nói ứng phó nhất thời, chứ tường tôi thế này, không bằng một nửa của hắn, hắn giơ tay ra là đã hơn thắt lưng của tôi, đánh, tôi chắc chắn không thể thắng nổi hắn.

“Anh đói sao?” tôi đột nhiên hỏi.

Râu quai nón ngó người, sau đó lắc đầu, “Không đói, người ở đâu mà nói nhảm nhiều như vậy, rốt cuộc đánh hay không đánh? Không đánh thì đến làm người phụ nữ của ta.”

Lời của gã râu quai nón làm cho đám đông cười một trận.

“Anh không đói, tôi lại đói, bây giờ đánh, rất không công bằng. Sức anh căn bản không mạnh bằng tôi, nhưng vì tôi đói đến không còn sức, nên anh mới có thể mạnh hơn tôi một tí ti.” Tôi giơ tay ra, nói so với đầu ngón tay út, “Như vậy đối với tôi không công bằng, đến Thần linh cũng không chấp nhận được.”

Râu quai nón bị tôi nói đến choáng váng, tuy lúc nghe tôi nói tôi mạnh hơn hắn thì khuôn mặt vẻ không tin, nhưng vừa nghe tôi nói Thần linh sẽ không chấp nhận được, cũng hơi bối rối, lấy tay gãi gãi đầu, hỏi: “Vậy thì làm thế nào?”

“Làm thế nào? Đương nhiên là phải đợi tôi ăn no rồi mới độ sức!” tôi nói.

Vừa nói dứt lời, lại làm cho mọi người cười vang, bọn chúng đều cho rằng tôi sợ, nói muốn đấu với râu quai nón, chẳng qua là nói để giữ thể diện.

“Các người rốt cuộc có đấu hay không? Râu, nếu người không dám thì để cho ta!” Mông ca ở bên cạnh nói.

“Xéo!” râu quai nón chửi Mông ca, sau đó quay đầu nói với tôi, “Vậy cô ăn nhanh đi! ăn xong rồi đấu!” nói xong thì dùng tay xách tôi đến ngồi bên đồng lửa, cầm một con dao nhét vào tay tôi, chỉ thịt dê đang nướng trên lửa nói, “Mau ăn đi!”

“Ồ!” tôi đáp, nắm chặt con dao trong tay, bây giờ lén cho hắn một dao? Không được, cho dù đâm trúng, bọn họ cũng không bỏ qua cho tôi, e rằng sẽ gây họa cho tôi, vậy phải làm sao đây? Cũng không thể cứ ăn mãi, rồi cũng ăn xong thôi, phải nghĩ cách thắng gã Râu này. Gã Râu này, nhìn rất hung ác, có lẽ chỉ hung ác bên ngoài thôi, chứ bụng lại thật thà, tôi nói đói thì hẳn để cho tôi ăn.

Bọn Tây La Minh bên cạnh đều dùng ánh mắt quái gỡ nhìn tôi, giống như chưa bao giờ nhìn thấy người Hách Liên như tôi vậy, chỉ có vẻ mặt gã Nặc Đốn Vương thần nhiên uống rượu, khỏe miệng còn treo nụ cười hơi lạnh lùng.

“Sao hả? Không khát sao? Hay là muốn con gái?” Nặc Đốn Vương cười, “Đi chọn đứa con gái các người muốn đi, như vậy mới náo nhiệt.”

Chú thích:

(1) - Norton: âm Hán Việt là Nặc Đốn nên Sở Dương nghe ra là Norton phần mềm diệt virus của Symantec, và nói mình còn là Kaspersky (cũng là phần mềm diệt virus) ý ví mình cũng không kém cạnh gì.

Chương 30

Dennis Q. dịch

Bọn người Tây La Minh đang ngồi quây thành vòng tròn nghe được lệnh của đại vương chúng bèn cười nói đứng ra lôi kéo các cô gái Hách Liên mới cướp về. Râu quai nón lại không màng đến chuyện đó, chỉ bẻ một miếng đùi dê từ con dê nướng rồi dúi vào tay tôi, nói: “Ăn nhanh đi! Phụ nữ khỏe mạnh mới xinh đẹp! Người quá ốm yếu đấy!”

Suýt ngã, sao tôi lại nghe ra có vẻ hần đường như đã xem tôi như người phụ nữ của hần vậy nhỉ!

Một lúc sau, khi bọn người Tây La Minh quay lại, hầu như mỗi người đều cấp theo một cô gái tộc Hách Liên trong lòng, thoáng chốc, tiếng cười khoái trá của bọn chúng cộng tiếng khóc nỉ non của các cô gái hòa trộn với nhau, đâm vào tai tôi như kim chích. Cử chỉ của một số đứa trong bọn chúng càng lúc càng dè tiện, trước mặt bao người mà vẫn bắt đầu xé bỏ quần áo của các cô gái ra.

Bọn khốn, bọn khốn kiếp này! Tay tôi không kìm được run lên bần bật, quân lang sói! Nặc Đốn Vương đang dò xét tôi bằng ánh mắt lạnh băng, tôi trừng mắt nhìn hần, hậm hực rút một miếng thịt đùi dê trong tay, cật lực nhai rau rầu, đồ khốn, ta cắn chết ngươi cho biết! Ngươi cố ý đây mà, thả bộ hạ ra làm thế để chọc tức ta hả? Được thôi, ngươi cứ tạm ngưng cuồng vậy đi, rồi sẽ có ngày Thừa Đức đánh bại được ngươi, đến lúc đó rơi vào tay ta rồi, ta sẽ thiến ngươi >.<!!!

“Ngươi ăn no chưa vậy?” Tên Mông ca ngồi kế bên tôi bỗng hét to, “các người rốt cuộc là có đấu hay không?”

“Phải rồi, haha, huynh râu à, huynh chắc là không bị đàn bà thu phục đó chứ?” Vài tên bắt đầu khiêu khích.

“Xoạt” một tiếng tôi đứng dậy, bước ra giữa trảng đấu, lạnh lùng nói, “Được rồi, đấu thôi.”

Râu quai nón cũng đành phải đứng lên, bước đến trước mặt tôi bảo: “Hay là ngươi nên chịu thua đi, thân hình ngươi thế này, ta sợ sẽ không cẩn thận mà bẻ gãy xương ngươi ra mất!”

Tôi lắc đầu, cười nói: “Không cần, cảm ơn, có điều ngươi là đàn ông, ta là phụ nữ, ngươi phải nhường ta một chút!”

“Được thôi, ta nhường ngươi đánh trước, ta không trả đòn là được!” Râu quai nón trả lời.

“Cũng không ổn, như thế thì đấu sao được!” Tôi cười nói, lại nhìn thanh đao hần giắt vào eo, rồi tiếp, “Thế này vậy, ngươi nhường thanh đao của ngươi cho ta dùng, ngươi không được dùng binh khí, được chứ?”

Râu quai nón thấy tôi cứ cười với hần thì cũng hơi ngượng, bèn lôi thanh đao ra đưa tôi rồi nói: “Được.”

Tôi nhận lấy nó, lùi ra sau hai bước, lại cười: “Chúng ta cũng phải nói trước với nhau, đây chỉ là đấu chơi thôi, chỉ cần không chế được đối phương là xong, không được giết, ta là phụ nữ, ngươi phải nhường ta!”

Râu quai nón cười đáp: “Được, ta không làm ngươi bị thương đâu!”

“Ừ,” Tôi cười gạt đầu, “Ngươi chuẩn bị chưa đó, ta sắp tấn công rồi đó” Vừa nói vừa nâng thanh đao cong cong lên ngang tầm với mặt, làm bộ dạng vẻ như sắp chém ai đến nơi. Tôi không tin rằng mình sẽ chém trúng hần, sự đã đến nước này rồi thì đành trông chờ vào khả năng lừa đảo của mình vậy.

Tôi hơi cúi đầu, cắn răng một cái, rồi ra sức cắn vào lưỡi mình, đau quá! Trong miệng thoáng chốc đầy mùi máu tanh tanh, được rồi, chuẩn bị xong rồi, bắt đầu diễn thôi!

Khi tôi ngước lên lại, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, đây cũng chẳng phải là diễn, dù gì trình độ tôi chưa đạt đến mức được nhận giải Oscar mà, cắn lưỡi quả là đau thật! Máu đột ngột trào ra, vẻ mặt tôi kinh hoàng, sau đó một tay ôm bụng, dùng thanh đao chỉ vào tên Râu quai nón, “Ngươi, ngươi, thật bỉ ổi, hạ độc ta!” Nói xong bắt đầu lăn đẩu, đứng không vững nữa.

Râu quai nón nghếch ra, thoát hai bước nhảy đến trước mặt tôi rồi đỡ lấy tôi đang loạng choạng muốn ngã, cuống lên: “Sao vậy? Cái gì có độc?”

“Râu! Cẩn thận!” Sau lưng hần vang đến tiếng Nặc Đốn Vương, tiếc là chậm quá rồi, thanh đao của tôi đã kề vào cổ hần.

Râu quai nón đỡ ra, sau đó sắc mặt đỏ bừng lên, tức tối hét, “Ngươi lừa gạt!”

“Đây không gọi là lừa gạt!” Tôi cười hì hì, “mà gọi là ‘binh bất yểm trá’ (*)”

Râu quai nón tức đến nổi lông mày dựng đứng, trợn mắt hằm hè nhìn tôi, bắt lực cái là thanh đao của tôi đang kề sát vào cổ hần, cho dù hần có chịu thừa nhận hay không thì cũng đã thua rồi.

“Ngươi thắng rồi, có thể đi được rồi!” Nặc Đốn Vương lạnh lùng nói.

“Đa tạ! Làm phiền chuẩn bị thêm cho tôi một con ngựa!” Tôi cười đáp, đao vẫn không rời khỏi cổ Râu quai nón.

Nặc Đốn Vương phát tay, liền có một con chiến mã được dắt đến trước mặt tôi.

“Thả Râu ra, ta đã nói thả người thì sẽ không nuốt lời!” Nặc Đốn Vương nói.

Râu quai nón mắt vẫn đỏ, giận dữ hét: “Người nghĩ là dùng đao đấu với ta thì uy hiếp được ta chắc, hừ!”

Tôi rút đao về, cười nói: “Người là dũng sĩ chân chính, nói là thực hiện. Đấu vũ lực, ta không thắng được người, ta thắng không vinh quang gì.”

Hắn nghe lời tôi nói xong, sắc mặt cũng khá hơn đôi chút.

“Ta không thể trả người thanh đao này, cho ta mượn dùng trước, được không?” Tôi dịu dàng nói, vẻ mặt đáng thương nhìn hắn.

Râu quai nón cau mày, nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu.

Tôi vội vã lên ngựa, chỉ sợ tên Nặc Đốn Vương kia nuốt lời, bọn người này, nếu có một tên ngăn lại thì tôi không đi nổi! Vừa cưỡi ngựa đi chưa được hai phút, tôi luôn cảm thấy chuyện hôm nay quá sức suôn sẻ, không lẽ tôi có được sự bảo vệ của Đình Tiểu Tiên thật, cứ như thế mà để tôi chạy? Càng nghĩ càng bất an, quay đầu lại nhìn bọn người Tây La Minh một cái, tên Nặc Đốn Vương kia hươ tay, hai tên Tây La Minh cao to lập tức lên ngựa phi về phía tôi.

Ngoan nào, chẳng lẽ nuốt lời nhanh vậy? Tôi cuống quýt thúc ngựa phi nhanh, chỉ nghe đằng sau vang đến một tiếng huýt sáo rõ ràng, sau đó con ngựa tôi cười chồm lên, rồi tôi bị nó hất xuống một cách rất vô dụng.

“Người không biết giữ lời!” Mắt tôi ngùn ngụt lửa giận trừng trừng nhìn tên đang đứng trước mặt, hận thù nói.

Nặc Đốn Vương cười lạnh, “Ta nhận lời thả người đi, chứ đâu có nói sẽ không tóm người lại, binh bất yếm trá mà” Hắn lại nhìn tôi, hỏi “Người tên là gì?”

“Hoa Bất Thoát!” Tôi trợn mắt nhìn hắn một cái.

“Cô ta không phải tên là Hoa Bất Thoát!” Một giọng nói quen thuộc vẳng đến, sau đó một bóng áo đỏ bước ra từ sau căn lều trại to.

“Đại Liên Na!” Đây đúng là ‘kẻ thù gặp nhau vô cùng tức giận’ mà! Tôi trợn trừng nhìn cô ta một cái. Đại Liên Na cười nhẹ, bước đến trước mặt tôi nhìn nhìn rồi quay lại cười nói với Nặc Đốn Vương, “Vương, cô ả không phải là người tộc Hách Liên của thiếp, mà là tình nhân của hoàng tử Ngõa Lặc đó!”

“Ồ?” Nặc Đốn Vương lộ ra nụ cười đắc ý.

“Người thật vô liêm sỉ!” Tôi nhìn Đại Liên Na rồi lạnh lùng chỉ vào Nặc Đốn Vương nói, “Lúc người cởi bỏ hết quần áo trước mặt tên đàn ông bàn tay vấy đầy máu tộc nhân này, người đã từng nghĩ mình là ai không?”

Đại Liên Na tái mặt, đưa tay ra định tát tôi. Ngoan nào, người muốn đánh ta, vẫn kém hơn rồi, dù gì tôi cũng là người lăn lộn trong giang hồ nên trong tích tắc đã tóm gọn cổ tay cô ả, một tay kia tát mạnh vào mặt cô ả, chỉ nghe thấy “chát” một tiếng, khuôn mặt trắng nõn của Đại Liên Na đã hằn đủ năm dấu ngón tay.

“Đây là đánh thay cho những cô gái bị làm nhục của tộc Hách Liên các người!” Tôi nói.

Đại Liên Na bị tôi đánh đến mức hơi ngơ ngẩn, cứ đứng đờ ra ở đó.

“Chát!” , lại một tiếng nữa, “đây là đánh thay cho các tướng sĩ Ngõa Lặc đã hy sinh của bọn ta!”

“Chát”, lại thêm một cái tát tai thật mạnh, tôi cười mà rằng, “Ngại quá, cái này hơi nặng hơn tí, vì là đánh thay cho ta!”

Đại Liên Na bị tôi tát tai liền ba cái, khóe miệng đã rỉ máu, hoàn toàn ngẩn ra, quên cả kháng cự, chỉ dờ dãn nhìn tôi. Tôi đẩy cô ta một cái ngã phịch xuống đất, nhìn tên Nặc Đốn Vương này giờ vẫn lạnh lùng bàng quan, cười nhạt: “Người đàn bà của người đã bị ta đánh rồi, người không đau lòng à?”

Không biết kế tiếp đây sẽ là kiểu hành hạ gì, sự đã đến nước này thì tôi chỉ mong chọc giận được hắn để tôi chết thoải mái một tí, nhưng có đánh chết tôi cũng không thể ngờ rằng Nặc Đốn Vương lại nói ra câu này.

“Tay của người không đau sao?” Hắn hỏi.

Lần này đến lượt tôi nghếch mặt.

Tôi không ngờ rằng Nặc Đốn Vương lại nói câu này nên hơi thuôn ra, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Đại Liên Na ngồi bệt trên đất, gương mặt đang quay lưng lại với Nặc Đốn Vương lại không hề phần nộ như tôi đoán, chỉ phảng phất nụ cười lạnh lẽo. Tôi lại nhìn Nặc Đốn Vương, mới phát hiện ra mắt hắn ta là màu xanh đen, màu xanh đậm gần như là đen, có hơi giống sói, nhưng lại đậm hơn cả đồng tử mắt của sói, chỉ không biết mắt hắn có phát quang trong bóng tối hay không thôi.

Đại Liên Na đã lồm cồm bò dậy, trên mặt đã ngập đầy tức giận, nộ khí xung thiên trùng tôi, sau đó nhìn Nặc Đốn Vương, làm tôi hơi hoài nghi nét cười lạnh thoáng qua trên gương mặt cô ta ban nãy là ảo giác của mình.

“Chàng không thấy cô ta ngênh ngang thế nào à? Tính xử lý thế nào đây? Giết chết cô ta hay là... thu về làm tì thiếp, hả?” Đại Liên Na chất vấn Nặc Đốn Vương.

Nặc Đốn Vương không trả lời, chỉ nhìn tôi bằng cặp mắt chẳng hề có chút ấm áp nào, tuy đang là mùa hè và trên người tôi chất đồng lộn xộn y phục của phụ nữ tộc Hách Liên, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh lạnh.

“Người về trước đi!” Nặc Đốn Vương nói với Đại Liên Na.

“Người!” Đại Liên Na giận dữ, nhưng nhìn gương mặt Nặc Đốn Vương thì lửa giận đã hạ xuống, chỉ quay lại hăm hực nhìn tôi rồi quay người bỏ đi.

Kỳ thực trước cửa trại rất đông bọn người kia, nhưng đều không ai bảo ai mà cố giữ sự im lặng, đợi xem Nặc Đốn Vương xử lý tôi thế nào. Mùi thơm của thịt dê nướng vẫn thoảng trong không khí, nhưng đến mũi tôi ngửi thì lại trở thành thứ mùi vị đáng sợ. Tôi thừa nhận rằng lúc này tôi rất sợ hãi, có lẽ tôi vô dụng, có lẽ tôi yếu đuối, giờ tôi không nghĩ ra nổi cách đào thoát, chỉ thấy toàn thân lạnh cóng, là một người phụ nữ rơi vào vòng xoáy trong Cố Cung, cái chết hoàn toàn không phải là thứ đáng sợ nhất...

“Chẳng ngờ nổi người lại là tình nhân của Hoàng tử Ngõa Lạc.” Hắn bỗng cười nói, nhưng nụ cười đầy nét nham hiểm, “Sao không nói nữa đi? Vừa này còn ghê gớm lắm mà?”

“Ta đang sợ.” Tôi thành thực trả lời, “Lúc người ta sợ hãi thì thường biểu hiện cũng khác nhau, hoặc là cứ lải nhải không ngớt, hoặc sợ đến nổi không nói được gì. Ban này ta biểu hiện như kẻ trước, còn giờ là kẻ sau.”

Gương mặt Nặc Đốn Vương thoáng một nét cười, hỏi: “Người luôn thành thực thế này à? Thành thực nói ra suy nghĩ của mình, không giống phụ nữ chút nào!”

“Hy vọng Ngài không coi tôi là phụ nữ!” Tôi đáp.

“Hử?” Hắn có vẻ kinh ngạc, “Không là phụ nữ vậy chứ là gì?”

Tôi hít hơi thật sâu rồi trả lời: “Là người Ngõa Lạc, Ngài cho tôi là kẻ địch cũng được, hoặc đầu tiên là một con người mà không phải chỉ là phụ nữ, tôi không muốn nhận được sự ưu đãi phụ nữ ở chỗ Ngài! Vậy nên, tôi mong muốn có được sự tôn trọng của Ngài, đó chẳng phải chỉ là sự tôn trọng đối với tôi mà còn là tôn trọng chính Ngài!” Tôi nói, cứ tăng bốc hắn đã rồi tính.

Tên Nặc Đốn Vương nhìn tôi chăm chú hồi lâu rồi mới nói: “Người có một cái lưỡi dẻo thật đấy!”

Tôi cười nói: “Vốn cũng khá dẻo, nhưng thật tiếc là ban này bị chính mình cắn rách mất rồi, nên giờ nói hơi cứng một tí.” Sau đó ngượng ngịu liếc tên Râu quai nón đứng cạnh một cái.

Râu quai nón hừ lạnh một tiếng rồi vênh cằm lên, quay người bỏ đi.

“Như người mong muốn, ta sẽ không để người bị làm nhục, nhưng với một điều kiện.” Nặc Đốn Vương nói. Điều kiện? Hẳn mà cũng có điều kiện à? Trong một lúc, não tôi xẹt qua bao nhiêu suy nghĩ, đến cả ý tưởng hắt bết tôi đi lừa Thừa Đức tôi cũng đã nghĩ đến.

“Nếu tôi có thể làm được thì tôi sẽ chấp nhận điều kiện của Ngài!” Tôi đáp, cứ cho mình con đường lùi trước đã, làm được thì mới chấp nhận, đến lúc đó nếu nhớ không muốn làm thì nói là làm không được cho xong.

“Trước khi người bỏ trốn thì người phải làm người hầu của ta, thế nào? Chấp nhận thì kể từ mai sẽ theo hầu ta, bọn hắc sẽ không làm khó người, nếu không chịu thì ta cũng chẳng còn cách nào bảo vệ được người, có bị làm nhục hay không thì phải xem bọn kia thế nào!” Nặc Đốn Vương nhìn quét một lượt bọn người Tây La Minh rồi nói.

Tôi cũng nhìn khắp bọn Tây La Minh như sói như hùm một lượt, rồi lại nhìn những cô gái tộc Hách Liên vẫn không ngừng than khóc nỉ non, hỏi tiếp: “Người hầu sẽ không bị làm nhục?”

Nặc Đốn Vương mặt lạnh, gật đầu đáp, “Chỉ phụ trách những việc hàng ngày của ta thôi.”

Tuy hiện giờ tôi vẫn không hiểu được vì sao hắc lại làm thế, nhưng theo tình hình hiện giờ thì chỉ có thể chấp nhận thôi, thế là tôi gật đầu, “Được thôi, tôi chấp nhận!”

Đột sóng gió này tạm qua đi, từ thân tín của Thừa Đức thoát nhiên tôi biến thành kẻ hầu của Nặc Đốn Vương, thế giới này quả là hoang đường hết biết! Thừa Đức ơi Thừa Đức, bây giờ anh thế nào rồi? Có phải đang tìm kiếm em như điên không? Nhìn thấy em nhận lời làm kẻ hầu của hắc, anh có giận không? Không đâu, không đâu, anh vẫn luôn hiểu em, anh biết em chỉ cố nhịn nhục vì đại cuộc thôi, anh biết là em bó tay rồi, anh cũng không muốn em cứng đầu cố chấp, hễ có chuyện là đòi lấy cái chết ra để kháng cự, đúng không? Chỉ cần người còn sống là quan trọng hơn hết thảy.

Nhìn bọn người Tây La Minh xung quanh rượu xong là điên cuồng trác táng, tâm trạng tôi bỗng trở nên u ám, thậm chí còn bắt đầu oán trách Thừa Đức, anh rốt cuộc thế nào rồi? Sao còn không đến cứu em? Chẳng lẽ không cần em mà tự mình bỏ đi rồi hay sao? Nếu Nam Cung Việt mà ở đây thì anh ta đã tìm ra em lâu rồi.

Haizzz, Sở Dương à Sở Dương, sao mày lại nghĩ đến anh ta rồi, mày đã làm tổn thương anh, quên bém anh đi, không đến làm phiền anh nữa, như thế mới là tốt nhất với anh, mày thật là vô liêm sỉ! Gặp khó khăn là lại nghĩ đến người ta, “Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ!” Tôi vừa động thanh đao xuống đất, vừa thấp giọng nghiến răng mình.

Chửi mãi chửi mãi, tự nhiên cảm thấy xung quanh yên tĩnh lạ thường, ngẩng đầu lên thấy những người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, vừa hơi kinh ngạc, lại có vẻ đồng cảm. Tôi hơi ngẩn ra, quay đầu lại thấy Nặc Đốn Vương đang lạnh băng nhìn mình, trong tích tắc chợt hiểu ra, tiêu rồi, bọn họ hiểu lầm rồi!

“Hãy hãy”, tôi cười khan, “Không phải tôi mắng Ngài, tôi thật sự không mắng Ngài đâu!”

Nhưng giải thích hình như chẳng mấy tác dụng, màu đen thì luôn càng tô càng đen mà. Sắc mặt Nặc Đốn Vương càng lúc càng xấu, ánh mắt sắc bén như dao khiến tôi toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

“Không còn sớm nữa, các người về nghỉ ngơi cả đi!” Nặc Đốn Vương ra lệnh.

Bọn người Tây La Minh đang cười đùa nhốn nháo đều ngoan ngoãn đứng dậy, cúi người thi lễ rồi lui xuống, lúc đi còn không quên cấp theo phụ nữ Hách Liên mà mình chọn được.

Nặc Đốn Vương cũng đứng dậy, không thèm nhìn tôi cái nào, quay người đi cũng ôm theo một cô gái, sau đó bước về phía căn lều to. Thoát chốc chỉ còn lại mình tôi đứng đờ ra đó, không biết nên làm thế nào, không ai thèm để ý tôi? Vậy tôi có thể chạy được rồi? Không phải chứ! Tôi thấy hơi không tin nổi. Có người đẩy tôi một cái, tôi ngạc nhiên quay lại, nhìn thấy đúng tên Râu quai nón.

“Còn đứng đờ ra đó làm gì? Không mau đi theo đi, người hầu thì không được rời khỏi Vương đâu.” Hắc thô lỗ nói.

“Không được rời khỏi Vương? Buổi tối cũng không được?” Tôi hỏi.

“Vớ vẩn! Người phải đứng canh cửa lều chứ!” Râu quai nón hừ lạnh một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Giữ cửa lều á? Tức là tên đại vương kia ti toe trong lều với người con gái ấy, còn tôi phải đứng canh lều cho hắn? Thế chẳng phải là được giáo dục giới tính miễn phí à? Thế cũng chẳng phải là quá quá quá quá quá không phải là chuyện người làm à!!!

(*): Binh bất yếm trá: Trong chiến tranh, - tức là việc dụng binh “tha hồ” nói dối. Tất nhiên, nói dối sao cho có lợi thế về mình. Phải “thắng”, bằng mọi thủ đoạn, kể cả nói dối.

16. Chương 31-32

chương 31.

Người dịch :Banhbaochieu (xxBlack&Whitexx)

Một tấm rèm cửa mỏng manh, ngăn cách hai thế giới, ở bên trong thì ấm áp như mùa xuân, ở bên ngoài gió lạnh thấu xương .Một cơn gió lạnh cắt da thổi tới, tôi tự mình biến thành con tôm , ngồi co rút ở bên ngoài lều lớn , mũi hít khụt khịt , thâm mắng cái thời tiết quái quỷ , rõ ràng buổi trưa thì nóng đến chết người , tại vì sao buổi tối lại lạnh tê tái thế này chứ.

Bên trong lều vang lên tiếng rên rỉ mơ hồ , nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vừa đủ tôi phải tập trung mới nghe được loáng thoáng.

Vừa mới bắt đầu ,nghe được bên trong có tiếng nữ nhân khóc cầu cứu, đầu tôi nóng lên, cực kỳ can đảm xông vào, cảnh tượng dâm dăng bên trong khiến người ta rách cả mi mắt, xị cả máu đầu ,một cặp nam nữ khóa thân trần trụi đang dính chặt với nhau , sự xâm nhập bất ngờ của tôi làm cho hai người kia khựng lại một khắc,sau đó nữ nhân kia đưa mắt nhìn tôi cầu cứu , tôi giận điên cả người ,định mở miệng mắng Nặc Đốn Vương vô sỉ ,cứu nữ nhân đáng thương kia ra, nhưng khi nhìn thấy tia mắt lạnh lẽo của hắn, lòng cũng đột nhiên lạnh theo,lời nói tới miệng không cách nào thoát ra thành lời ,tôi đứng chôn chân choáng váng tại chỗ .Nặc Đốn Vương nằm trên người nữ nhân kia ,ngay cả tư thế đều không có thay đổi, nghiêng đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

“Xem đã mất không?” Hắn hỏi.

Tôi dờ dẩn cả người, không có chút phản ứng.

“Cô ta có thể thả, người tới thay cô ta?” Hắn còn nói thêm, nét mặt không đùa cợt chút nào.

Tôi nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của nữ nhân đang nằm dưới người hắn,rùng mình một cái ,đột nhiên hiểu được, hắn không phải Nam Cung việt, hắn không phải Thừa Đức, hắn thậm chí cũng không là người có thể bận tâm như Hoàng đế ngô lạc , hắn chính là một người đàn ông, đối với người Tây La Minh chuyện này không có gì sai trái cả,huống hồ hắn lại là Nặc Đốn Vương đang nắm giữ quyền sinh sát tôi trong tay,tôi dựa vào cái gì tin tưởng bản thân mình có thể giải cứu nữ nhân này, chỉ bằng sự càn quấy của tôi ? Tôi làm không được một đấng cứu thế, dùng tôi đi đổi nàng? Tôi không có vĩ đại được như vậy .

Hắn vẫn giữ nụ cười lạnh nhìn tôi, tôi bắt đầu từng bước một lui về phía sau, giống như khí lực toàn thân bị hút hết cả,bước chân có chút lảo đảo, một mực thối lui tới cửa, lúc này mới giống như nổi điên xoay người hướng phía ngoài chạy đi, không khóc,nhưng lệ sớm đã làm mờ nhật đôi mắt , không biết là phương hướng nào , chỉ biết là ra sức chạy về phía trước, chạy thoát khỏi lều lớn kia, muốn chạy thoát khỏi thảo nguyên này.

Lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là bất lực, lần đầu tiên ý thức được chính mình nhỏ bé, lần đầu tiên hiểu được chính mình yếu đuối, lần đầu tiên xấu hổ cho sự ích kỷ của chính mình, lần đầu tiên thật sâu cảm nhận được hương vị sợ hãi...

... Bụng trên bị người hung hăng đánh một quyền, sau đó thân thể bị thủ vệ binh vệ xách đi, sau đó lại bị xách đến trước lều lớn, ném xuống đất, ở trong này, như thế nào có thể cho người ta dễ dàng chạy thoát.

Tôi co ro ôm người, cảm thấy càng lạnh hơn, hiện tại đã bình tĩnh hơn, tôi đã trở lại là một Phùng Trần Sở Dương ương bướng ngang ngạnh đầy sinh lực, nếu có thể sống sót, ưu buồn là một ngày, vui vẻ cũng là một ngày, tại sao lại không làm cho chính mình vui vẻ mà sống?

Loáng thoáng tiếng nữ nhân rên rỉ bên trong, rồi tiếng ồ ồ thở dốc của nam nhân, tiếng thở dốc ngày càng gấp, tựa hồ như gần tới lúc ... Tên Nặc Đốn Vương biến thái, người hay lảm, người nghĩ ta đang ở trong lòng bàn tay người thì có thể tùy tiện ô nhục ta, là người lảm to.

Đột nhiên, một chủ ý gian tà hiện ra trong đầu tôi, tôi cười cười, sau đó ngồi thẳng lưng lên, lấy tay vỗ về yết hầu cho cổ họng thanh thanh, mạnh mẽ lớn tiếng hát: “Ta nhìn lên, ánh trăng phía trên, có bao nhiêu giấc mộng được tự do bay lượn, ngày hôm qua quên đi a, hóng gió sâu thương, ta muốn cùng người gặp lại trên bầu trời mệnh mông kia ... , ai ở kêu gọi, tình thâm ý dài, làm cho khát vọng của ta tượng mây trắng phiêu đảng, phía đông mục mã, phía tây chăn dê, nóng bỏng khúc tình ca liền xuống tới hừng đông, ...”

Tôi cơ bản cổ họng xương ngũ âm không được đầy đủ, không nghĩ tới cổ họng của cái cơ thể này cũng không được tốt lắm, bị tôi ra sức gào hét to như vậy, có cảm giác như cổ họng muốn rách nát, nhưng cũng ráng sức tiếp tục la lớn, lâu lâu dùng ngón tay miết lên cổ họng, làm cho âm thanh lúc cao lúc thấp, mỗi lúc đến đoạn âm cao dùng giả âm không thể cao, chỉ có thể thấp giọng trầm, sau một lúc, đảo một hơi đi lên, tiếp tục như vậy, ra sức càng gào càng lớn hơn trước.

Bên trong dường như đã bị khựng lại, hy vọng bên trong cái tên biến thái kia bị phân tâm, muốn ra cũng ra không nổi, cho hắn tẩu hỏa nhập ma luôn càng tốt. Như thế sau này coi hắn làm sao ăn hiếp người ta. Nghĩ vậy, tôi càng ra sức gào to hơn nữa, “Phía tây chăn dê, nóng bỏng khúc tình ca liền xuống tới hừng đông, ...” Ca từ không nhớ rõ, tôi liền gộp chung hai câu xuống thành như vậy, một lát sau xa xa truyền đến tiếng sói tru, một tiếng tiếp theo một tiếng, hơi có chút giống như là cùng tôi hát bè vậy.

Trong doanh địa đã có vài lều thấp sáng đèn lên, có người hùng hùng hổ hổ đi ra, quát: “Hát cái gì mà hát, có mau ngủ đi hay không hả!”

“Ngủ không được, ca hát cũng không cho à!” Tôi rống họng trả lời lại, sau đó nhìn thấy một bóng người xa xa, đang phùng mang trợn mắt dòm tới, lúc này tôi mới ngừng lại. Cảm thấy cổ họng mình rất buốt, nuốt nước miếng một cái cũng thấy khó khăn.

“Người có vẻ hưng phấn nhỉ!” Một giọng lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Nặc Đốn Vương mặc một cái khố đang đứng ở trước cửa, tôi cười gượng hai tiếng, nói:

“Nhìn thấy cảnh đêm ở thảo nguyên đẹp dễ như vậy, nhịn không được hát hò vài câu”

Giọng của tôi khàn khàn, không biết là bởi vì là vừa rồi gào hét, hay vì sợ hãi.

Hắn nhìn tôi, cười lạnh một tiếng, nói: “Đi đem nữ nhân bên trong mang đi, sau đó đổ cho ta thùng nước, ta muốn tắm rửa.” Nói xong liền xoay người đi vào lều lớn.

Tôi cố nén tức giận theo hắn đi vào, cảnh tượng dưới đất thật bừa bãi, người nữ nhân hách liên đáng thương kia nằm cuộn mình co ro dưới đất, đôi mắt đầm lệ bắn loạn, có vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy tôi.

Nặc Đốn Vương xếp bằng ngồi xuống cái bàn nhỏ, tự rót cho mình một chén rượu, uống một ngụm, sau đó liếc mắt gian ác nhìn tôi.

Đồ cặn bã, súc sinh, tôi thầm mắng trong lòng, sau đó ngồi xổm xuống đỡ nữ nhân kia lên, nàng thấy tôi hướng về nàng thì run rẩy hơi lùi lại một tí, cúi đầu thấy thân thể mình lỏa lồ, thì có vẻ xấu hổ. Tôi có thể đoán ra nàng đang suy nghĩ cái gì, nàng tự xấu hổ cho bản thân mình, vừa nãy nằm dưới người kẻ địch, lại thốt ra âm thanh rên rỉ.

“Đừng sợ, ” tôi thấp giọng nói, “Cái này không phải lỗi của nàng, cũng đừng tự trách mình .”

Nghe tôi nói như thế, nàng lại rút nước mắt .

Tôi thấy quần áo nàng không được nguyên vẹn,bèn cởi chiếc áo khoác trên người, khoát lên cho nàng,sau đó quay lại đối diện với nàng, , thấp giọng nói:

“Đứng lên, ngươi là một Hách liên nữ nhân kiên cường, coi như là bị chó điên cắn một cái đi.” Tôi không dám đem hai từ “Chó điên” nói ra thành tiếng, mà chỉ làm dấu cho nàng hiểu .

Nàng cảm kích nhìn tôi, run rẩy vươn tay đến nắm chặt tay tôi ,cắn chặt môi, cố nén không cho ra tiếng khóc .Nhìn bộ dạng này của nàng ta, tôi thật muốn tát chính mình một cái,trong lòng cảm thấy quá hổ thẹn,không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng ta. Tôi giúp nàng đứng lên , thất thểu đi ra ngoài, mới vừa vén rèm lên, phía sau liền truyền đến giọng lạnh băng của Nặc Đốn Vương:

“Mau mức nước đến.”

Mức nước, mức cái đầu người á ! Tôi hơi khựng một chút, sau đó thì đứng thẳng lưng, đỡ nữ nhân kia đi ra ngoài .

Lều lớn sớm đã chuẩn bị nước sạch, chuyện của tôi là xách gàu mức nước đem về đổ vào cái thùng tắm to chẳng trong kia thôi.Người tôi đẩy mở hồi,hồng hộc chạy đi chạy về đến mấy bậc,một hồi lâu sau rốt cuộc hần mới gật gật đầu,ra hiệu đã đủ,tôi quăng cái gàu ra xa, ngồi phịch xuống thở dốc,thăm nghĩ, này giờ nước cũng đã lạnh rồi ,hần tắm như thế, vái trời cho hần ta bị vọt bể chết đuối luôn trong thùng càng tốt.

Hần đang đứng trước mặt , ánh mắt cọt nhả nhìn tôi ,tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần nhìn nhìn tôi, sau đó thì nhìn nhìn lại cái khổ trên người hần , sau đó thì lại nhìn nhìn tôi đùa cợt. Tôi đột nhiên hiểu được, hần muốn chính tôi cởi nó .Đồ bệnh hoạn .Hần đang cố ý làm khó tôi . Thật là khi dễ người ta mà, hần cần gì tới tôi phải cởi quần cho hần mới được chứ!

Tôi nổi giận đùng đùng , ngực tức thở không ra hơi,hiện tại nếu có thể soi gương, tôi nhất định có thể thấy cái miệng mình đang há hốc tròn vo.

“Cởi quần cho ta mau !” Hần lạnh giọng nói.

Ta nhắm mắt lại, cắn chặt răng, sau đó hít một hơi thật sâu, đưa bàn tay đến thắt lưng cầm sợi dây lưng quần bên hông hần kéo một cái ,tức thì cái khổ đã rút xuống đất .(Tới đoạn này tớ bị xịt máu mũi T.T -BBC)

Hồi lâu sau mà cũng không thấy có phản ứng gì ,tôi cúi đầu mở mắt ra , vừa lúc nhìn đến đôi chân to của hần, không phải là hần muốn đùa giỡn tôi chứ? Xời,bà cô nãi nãi cũng không phải là chưa thấy qua nam nhân khỏa thân,còn có thể để người chọc ghẹo ta ? Nghĩ thế tôi ngạo mạn chậm chạp ngẩng đầu lên,từ dưới từ từ nhìn lên ,tầm mắt lướt qua đôi chân thon dài rắn chắc của hần, rồi tới vùng kín,rồi thấy một vết sẹo lồi ngang vùng thắt lưng của hần,rồi hiện lên bộ ngực cường tráng,cuối cùng nhìn thẳng vào cặp mắt xanh biếc sâu thẳm,tôi chép miệng:“Chặc chặc” hai tiếng,sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu,thân hình này,cũng gọi là tầm tàm , so với Thừa Đức thì kém xa.

Tôi châm chọc nói: “Vương tôn quý à, chẳng lẽ ngài mỗi lần tắm rửa còn cần người hầu bế ngài vào thùng tắm sao ?”

Khoé miệng hần nhếch lên một nụ cười lạnh,quay người nhảy vào thùng tắm,tôi nhẹ nhàng thở ra,liền xoay người đi ra ngoài,Nặc Đốc Vương biến thái như vậy,tôi cũng không hy vọng mình sẽ xảy chuyện gì với hần.

Mới vừa đi hai bước, chợt nghe thấy hần ở sau lưng nói: “Lại đây chà lưng cho ta .”

Tôi giận run người, vì cái gì cái nhóm người này đều thích đợi khi người khác xoay người đi rồi mới nói nửa câu sau ! Tôi hít sâu hai hơi, sau đó ra vẻ tươi cười quay lại, nói:

“Mong ngài từ đây về sau có gì thì nói cho hết luôn một lần được không .”

Nặc Đốn Vương tựa vào thùng tắm đưa lưng về phía tôi, không nói gì, ta cầm lấy cái khăn kẻ bên thùng nước,vừa chà lưng cho hần vừa tức tối nghĩ,thôi cứ coi như là tắm cho heo vậy đi!..

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu trên thảo nguyên,tôi mới vừa ngồi gù gù ngủ gục bên cái bàn nhỏ không tới hai tiếng đồng hồ, đêm qua, cái tên Nặc Đốn Vương biến thái chết tiệt kia bắt tôi chà lưng cho hắn đã đời, rồi lại bắt tôi xách nước trong thùng tắm đem đổ, khi tôi làm xong hết trở lại, thì hắn đã nằm ngủ khò khò từ đời nào

Tôi hạ giọng kêu hắn hai tiếng, nhìn hắn không có phản ứng, nhìn thấy thanh đao sáng ngời treo trên tường ,tôi rón ra rón rén đi tới đó, lấy được thanh đao xuống cầm trên tay, đem tới đặt lên người hắn, hắn đang ngủ say sưa,khi ngủ trông hắn có vẻ hiền hòa hơn, nhìn hắn bắt quá độ ba mươi là cùng, sao lại biến thành con người hiểm ác như thế ?

Tôi cầm thanh đao so đi so lại trên cổ hắn, nếu như vậy một đao chém xuống, hắn có thể lập tức đi châu Diêm Vương ? Vua của người Tây La Minh đột nhiên lăn ra chết ,quân tâm nhất định đại loạn, tin tức này đối Thừa Đức mà nói nhất định là tin vui ... Tôi giờ đao lên , nhưng vẫn không chém xuống được,tôi chém một đao là hắn xong đời, vậy còn tôi ?? Bên ngoài đều là binh lính Tây La Minh, chắc chắn là chạy không thoát được, ngày mai bọn họ thấy tôi giết vua của họ, bọn họ còn không xử đẹp tôi? Dùng mạng của tôi đi đổi mạng của hắn, tôi đáng giá sao?

Tôi cầm đao trên tay,gìu lên hạ xuống nhiều lần, hắn làm chuyện bậy, Thiên Lôi sẽ tới thanh toán hắn, đâu đợi tới phiên tôi làm anh hùng trừ gian diệt bạo.

Tuy nói không sợ chết, bắt quá chỉ làm quỷ lưu lạc trên thảo nguyên này nửa năm thôi, mà hắn cũng đã chết, hồn quỷ của hắn có thể buông tha cho hồn vía của tôi ? Cỡ nào tôi cũng đánh không lại hắn .Nếu vậy nửa năm còn lại dù có làm quỷ cũng bị hắn trả thù ,sợ cuối cùng hồn phi phách tán,không cách nào siêu sinh được thì khổ!

Tôi rút cuộc dài thở dài một hơi, đứng dậy treo thanh đao trở về chỗ cũ,lúc quay đầu lại nhìn hắn, phát hiện khoé miệng của hắn dường như hơi nhếch lên một tia cười , tôi hốt hoảng mở to mắt nhìn kỹ ,thì không có ,nhất định là tôi bị hoa mắt, đều là tại tên biến thái này hành hạ! Tôi thở dài.Bên ngoài thật sự rất lạnh ,quần áo trên người thì mỏng manh,quay lại nhìn hắn đang ngủ say sưa, chắc là không phá gì tôi nữa,ngủ vậy tôi đi đến cái bàn nhỏ ngồi xuống, đầu vừa mới đặt lên bàn, liền lập tức ngủ ngay.

Bên ngoài vang lên tiếng tù và , tôi đang ngủ say sưa, đột nhiên cảm giác có người đập nhẹ lên vai, một cơn choáng váng chóng mặt ập tới , tôi mở mắt ra nhìn vừa lúc Norton vương đến ngồi xổm trước mặt .

“Á” tôi kêu lên sợ hãi , theo bản năng đứng bật dậy,nhưng chân vốn ngồi một chỗ không cử động trong một khoảng thời gian lâu , sớm đã mất cảm giác, đột nhiên bị động,liền cảm giác tê dại cả đi , như có hàng trăm hàng vạn con kiến cắn cùng lúc,nhịn không được bật lên một tiếng rên.

“Đứng lên, ” hắn lạnh giọng nói, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi dụi dụi mắt, vội vàng đi theo hắn đi ra ngoài. Ra doanh địa,một khoảng đất trống rộng dùng làm nơi luyện tập cho binh lính, từ sớm đã có trên trăm Tây La Minh tráng sĩ đứng ở đó, nhìn thấy Nặc Đốn Vương đi tới,nhất loạt đưa tay lên bái,hô to một tiếng“Vương!” . Âm thanh to vang dội bốn bề .

“Ồi giời” tôi thấp giọng than thở , Norton vương quay đầu ánh mắt sắc bén liếc nhìn tôi một cái, làm tôi thâm run lấy bầy.

“Tại sao ngươi cũng đứng đây?” Norton vương hỏi.

Tại sao tôi lại đứng đây? Tôi ngăn người nhìn hắn,sau đó nhìn tới hàng ngũ quân đứng trước mặt, không phải hắn kêu tôi ra đây sao.

Nặc Đốn Vương cười cười, nói:

“Nếu cũng muốn cùng mọi người cùng nhau thao luyện, vậy phải tập lực tay trước.”

Phía dưới hàng ngũ quân Tây La Minh cười rộ lên , nhìn tôi như trò hề ,mặt tôi lập tức đỏ bừng,thật là đồ vô sỉ. Châm chọc người khác thì cao hứng như vậy sao!

Nặc Đốn Vương quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, thấy tôi còn đứng đần người ra ở đó, lên giọng:”Còn không mau trở về dọn dẹp lều trại, người không muốn làm người hầu nữa chắc?

Tôi thật muốn hét lên một tiếng “Không”, nhưng chung quy thì không có gan nói, chỉ phải cúi đầu trở về, trên đường đi không ngớt rửa xả tổ tông dòng họ tên Nặc Đốn vương.

Dọn dẹp, dọn dẹp thế nào đây? Tôi đến thế giới này đã đến nửa năm, cũng chưa bao giờ phải động tay làm những chuyện thế này, mới vừa lau chùi món này nọ sạch sẽ, chợt nghe ngoài lều có tiếng binh vệ quát lớn:

” Người nào?”

Rồi giọng nói nhỏ nhẹ của Cách Ngươi Thái ở bên ngoài trả lời:

” Quân gia, chúng tôi phụ trách nấu cơm ở nhà bếp, nghe nói Hoa Bất Thoát phải ở lại chỗ này phụng dưỡng Nặc Đốn Vương, cố ý đem tới vài bộ quần áo cho nàng ấy thay đổi.”

Tôi nghe vậy vội vàng phóng ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Cách Ngươi Thái đang dây dưa với bọn binh vệ gác cổng, ngoài ra còn có một hách liên nữ nhân cao gầy, bế bao phục con nhộng, cúi đầu đứng bên cạnh.

Tên binh vệ kia không thèm để ý tới Cách Ngươi Thái, chỉ nhìn nhìn cô nương cao gầy kia, sau đó thì phách lối nói:

” Người ngẩng đầu lên cho ta xem.”

Nữ nhân kia từ từ ngẩng lên, sau đó vội gục đầu xuống ngay, tên binh vệ kia càng nheo mắt cười đều, đưa tay định nâng cằm nữ nhân kia lên.

“Dừng tay!” Tôi quát!

Tên binh vệ kia lập tức khựng lại, quay thấy vừa thấy là tôi, biết tôi là người hầu mới của Nặc Đốn Vương, hơn nữa cũng biết chuyện náo loạn tôi gây hôm qua, cũng không dám đắc tội, chỉ ngượng ngùng cười cười, hỏi:

“Người quen họ sao?”

Tôi gật gật đầu, lạnh giọng nói:

“Bọn họ đem quần áo đến cho ta thay, chẳng lẽ chuyện vặt này cũng muốn ta bẩm Vương, rồi dờ Vương đến gặp người để phê chuẩn sao?”

“Không dám, không dám,” Binh vệ kia vội vàng cười nói, xoay người nạt nộ Cách Ngươi Thái: “Còn không mau đi.”

Cách Ngươi Thái vội vàng khom người xuống chào binh vệ kia một cái, rồi kéo nữ nhân kia đi về hướng tôi, phía sau tên binh vệ về tiếc nuối nhìn Cách Ngươi Thái kéo nữ nhân kia đi.

“Dem quần áo của ta vào trong đi, ta đang thay Vương dọn dẹp, vừa lúc các người đến, lại đây giúp ta một tay.” Tôi liếc chừng tên binh vệ, ra vẻ thản nhiên nói.

Kéo hai người bọn họ vào lều lớn, vào trong rồi, tôi mới quay đầu lại ôm chặt lấy Cách Ngươi Thái, mừng rỡ reo:

” A, Cách Ngươi Thái, cuối cùng người cũng đến, ta còn nghĩ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại người.”

” Nha đầu khờ của ta, người là Hoa Bất Thoát dũng cảm, thần linh sẽ phù hộ cho người, sớm muộn gì người cũng thoát khỏi đây.” Cách Ngươi Thái trào nước mắt, xúc động nhìn tôi nói.

Tôi nhìn nữ nhân đứng phía sau Cách Ngươi Thái, cô ta còn cúi gục đầu đứng ở nơi đó, không khỏi có chút bức bối, hỏi Cách Ngươi Thái:

“Nàng ấy là ai, như thế nào người lại dẫn người đến cái nơi sói lang này?”

“A, ta xúc động quá nên quên,” Cách Ngươi Thái về mặt ngượng ngùng cười cười, quay đầu liếc mắt nhìn nàng kia một cái, thấp giọng nói với cô ta:

“Không phải người muốn tìm Hoa Bất Thoát sao? Sao còn đứng trơ ra đó?”

Nghe Cách Người Thái vừa nói như thế, lòng tôi nhảy tung lên một cái, tìm tôi ? Trên đại thảo nguyên này ngoài Thừa Đức ra , còn có ai tìm tôi nữa? Nhìn theo Cách Người Thái về phía nữ nhân kia,nàng ta còn ra sức gục đầu xuống nữa, bộ tóc đen thùi lù phủ xuống che gần hết mặt.

Càng nhìn càng thấy có gì đó không đúng lắm, nữ nhân này vóc dáng khá cao ráo,cho dù nữ nhân hách liên tộc hơi cao lớn so với nữ nhân chu quốc, nhưng cũng rất hiếm thấy nữ nhân cao gầy như vậy,đã thế,dáng người cũng khá thô ,nhất là cái mông ,dẹp lép bè bè như tấm thớt , nếu đặt mông ngồi xuống dám đè bẹp đầu trâu chứ chả chơi. Tuy thế, vòng eo thoát nhìn cũng khá nhỏ nhắn,hơn nữa bờ vai thì hơi to so với nữ nhân.

Chỉ cảm thấy dáng người thật quen thuộc,trong lòng hơi hốt hoảng,một ý nghĩ hiện ra trong đầu,vừa hy vọng là hân,mà cũng sợ chính là hân.

“Người... ngẩng đầu lên ”giọng tôi run run .

“Nàng” nghe lời ngẩng đầu lên,tuy mặt lem luốc đầy bụi đen,nhưng cũng nhìn rõ,một cặp lông mày rậm đen ,một đôi mắt hoa đào biết cười,cái mũi cao thẳng tắp,khoé miệng khê nhếch lên cong cong.....

Tôi nhảy chồm tới,vòng tay ôm lấy cổ hân, đu luôn người kẹp hai chân trên lưng hân,hét nhỏ:“Úi, Thừa....”

Âm thanh còn lại bị hân nuốt luôn trong miệng, Thừa Đức ôm ghì lấy tôi vào lòng,hung hăng hôn tôi,hai người chúng tôi ôm nhau chặt đến mức không thể nào chặt hơn được nữa,hân không thể hoà tan vào nhau thành 1 thể

Một hồi lâu sau, Thừa Đức mới tiếc nuốt rời môi tôi, tôi thở hổn hển dựa đầu vào ngực anh ta,nghe tiếng tim hân đập kịch liệt,bên cạnh đột nhiên có tiếng cười rúc rích,tôi quay đầu lại thấy,Cách Người Thái đang dùng tay che mắt,về mặt ngưỡng ngưỡng cười cười,qua khe hở ngón tay của cô ta,tôi có thể nhìn thấy rõ ràng là ánh mắt láu lỉnh châm chọc

Tôi hốt hoảng ,cuống quýt từ trên người Thừa Đức nhảy xuống,ngưỡng không biết để đầu cho hết,quay lại nhìn Thừa Đức,thấy anh ta tỉnh bơ ,về mặt tự nhiên , giống như vừa rồi cùng tôi hôn nồng nhiệt dường như không phải hân vậy .

“Cách Người Thái, người nhìn lên chúng tôi thân thiết , như vậy thần linh sẽ không phù hộ người.” Tôi phụng phịu nói.

“Ôi trời,có thần linh làm chứng, ta không có dòm lên người.Ta đã lấy tay che mắt rồi mà.!” Cách Người Thái về mặt ầm ục hét lên.

“Che mắt? Há há, ” tôi nhìn nàng cười nói “Vậy tại sao qua kẽ tay người, ta còn nhìn thấy ánh mắt người ?”

“Ông trời ơi , thật là oan uổng,tay của ta vốn là như vậy mà,” Cách Người Thái nói xong liền khoa tay múa chân cho tôi xem, sau đó còn nói thêm: “Chúng tôi là dân lao động ,tay chân thô kệch, không giống như các người Ngõa Lặc nữ nhân yếu ớt, việc gì cũng không cần làm,nên có một đôi tay không chút tỳ vết , tay chân bọn tôi nó vốn như vậy mà, đâu trách được chứ.” Về mặt có vẻ thành thật lắm ,tuy thế lại cười gian trá.

Tôi bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã nhìn bà ta đắc ý cười cợt .

“Há,vẫn còn mồm mép quá nhỉ?” Thừa Đức thấp giọng cười nói.

Nghe Thừa Đức vừa nói như vậy tôi mới nhớ tới đến tình cảnh hiện tại ,ở đây là lều của Nặc Đốn Vương ! Thừa Đức là chủ soái Ngõa Lặc , đầu thế xuất hiện ở nơi này được!

“Sao anh lại tới đây? Nguy hiểm lắm !” Tôi vội vàng nói.

“Không tới sao được? Chẳng lẽ mặc kệ nàng ở nơi này?” Thừa đức cười nói, “Không chừng ta mà đến muộn một tí nữa, sợ là nàng đã trở thành Nặc Đốn Vương phi.”

“Xí, còn chọc ghẹo người ta,” tôi vội la lên,“Anh đã quên thân phận của mình sao ? Anh là Chủ soái ba quân tướng lĩnh,tại sao lại liều lĩnh đến đây,còn đội quân thì như thế nào? Nếu những chiến sĩ sẵn sàng anh đừng hy sinh kia biết anh chỉ vì vợ mà mạo hiểm đi vào hang địch , anh nói bọn họ nghĩ như thế nào?”

Thừa Đức ôm tôi vào lòng , cười cợt nói :

“Từ hồi nào tự nghĩ mình là vợ của ta vậy? Ta còn chưa đồng ý mà,nàng thật không biết khách sáo nhỉ?”

“Anh?”

“Được rồi! Yên tâm đi,trong đội quân có Triệu Lão tướng quân,ta đi vài ngày không có vấn đề gì đâu.”

“Vài ngày? Anh là Chủ tướng mà! Quân không thể một ngày không có tướng !” Tôi ngoan cố nói.

“Vinh nhi, ta tự biết phân nặng nhẹ,chuyện cầm binh,ta cũng không am hiểu gì,có Triệu lão tướng quân ở đó, ta rất yên tâm, ông ấy biết rõ ràng hơn ta làm cách nào đối phó quân Tây La Minh , hơn nữa những chuyện khác ta cũng đã an bài thỏa đáng, chuyện ta vắng mặt vài ngày không có ai biết,cho nên chuyện quân tâm không có vấn đề gì ,nàng không cần phải bận tâm.” Thừa Đức nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà, anh cũng không thể tới nơi này. Nơi đây là hang hùm miệng cọp,nếu thân phận của anh bị bại lộ , bọn họ nhất định sẽ...”

“Bởi chính nơi này là hang hùm miệng cọp,ta mới càng không thể để nàng ở lại nơi này.” Thừa Đức trầm giọng nói.

Tôi cảm động, hắn chung quy cũng đã đến,không để ý thân phận địa vị của hắn, tới nơi này để cứu tôi, tuy là trong lòng cũng thật mâu thuẫn, trước kia hắn không đến tôi thầm oán trách hắn không đến, bây giờ thật sự hắn không màng nguy hiểm mạo hiểm tới trước mặt tôi, tôi lại giận hắn đã chạy tới đây vì tôi.

“Yên tâm đi, Vinh nhi, nàng đừng quên, ta chính là truyền nhân của phái Huyền Thiên Tông , luận võ công, ta nghĩ trên thảo nguyên này không có ai có thể đánh thắng ta đâu!” Thừa Đức cười nói.

” Đồ kiêu căng !” tôi thấp giọng than thở, còn Huyền Thiên Tông với chả Hưởng Lên Trời Tông, chẳng phải tôi cũng đang bị biến thành trái banh người ta tùy tiện đá qua đá lại sao.

“Nói cái gì đó?” Thừa đức hỏi.

“A, hê hê, không có gì,” tôi vội vàng cười gượng nói, nhìn thấy Cách Ngươi Thái vẫn còn đang đứng bên cạnh cười tủm tỉm, lại hỏi Thừa Đức:

“Anh đến đây hồi nào? Tại sao biết mà tìm được Cách Ngươi Thái?”

“Đúng là nha đầu ngốc, vốn dĩ đêm qua ta đến tìm nàng , định canh lúc tối trời cứu nàng ra, ai ngờ nàng lại làm doanh địa địch náo loạn một trận,” Thừa Đức đỡ khóc đỡ cười nói,“Báo hại ta không cách nào hiện thân cứu nàng ra, đành phải núp lại ở chỗ Cách Ngươi Thái, mới biết thì ra các nàng ấy quen nàng , còn đặt cho nàng một cái tên Hách Liên tộc nghe thật oách nữa chứ.”

“Ừa, là Hoa Bất Thoát!” Tôi kiêu ngạo nói, liếc qua bên Cách Ngươi Thái , thấy nàng ta cũng có vẻ căng căng kiêu ngạo .

“Hoa Bất Thoát?” Thừa Đức cười phá lên.

“Cười cái gì mà cười?” Tôi nổi giận nói, không phải là đã biết nghĩa của Hoa Bất Thoát là Chim Nhỏ sao, có gì vui mà cười chớ?

Thừa Đức thấy tôi trừng mắt , vội cố nén cười , nói: “Tên rất hay, tên rất hay!”

“Chúng ta phải đi thôi, một chút nữa Nặc Đốn Vương sẽ trở lại.” Cách Ngươi Thái đột nhiên nói.

Vừa nghe bọn họ phải đi, tôi có chút không đành liền ôm riết lấy Thừa Đức,Thừa Đức vỗ vỗ lưng tôi, trấn an nói:

“Đừng sợ, tối nay ta sẽ trở lại cứu nàng ra.”

Tôi ngược mặt lên, hai mắt nhật nhòa lệ,cười nói:

” Em không sợ , là em lo lắng cho anh,lần sau anh có đến nhớ trét thêm nhiều nhiều bụi đen lên mặt, đừng quên dọn thêm vài thứ ở thắt lưng, bằng không chỉ sợ anh sẽ bị binh lính Ciro kéo vào bụi cỏ mất .Ai chứ

anh mà giả gái, so với con gái thật thì còn đẹp hơn vài phần, thật nguy hiểm. Nếu bị Nặc Đốn Vương chiếu cố đến, thì thật không may,nếu buổi tối phải chứng kiến hân khi để anh, em chắc là nổi điên”

Thừa Đức dùng sức siết chặt tôi vào lòng,sau đó cười cười,khẽ hôn nhẹ lên một tôi một cái,rồi mới chịu cúi đầu đi theo Cách Người Thái ra ngoài.

Tôi đi theo sau lưng Thừa Đức cùng Cách Người Thái ra ngoài,tên binh vệ kia nhìn thấy Thừa Đức đi ra, cặp mắt thò lơ chăm chăm nhìn về phía anh ta, Thừa Đức đã phải gục đầu xuống hết cỡ,đi theo sau Cách Người Thái, ra cái bộ dáng tiểu cô nương nhút nhát ,tôi cố nén cười,đến nỗi muốn đau cả ruột, nắm tay nhá nhá Thừa Đức , sau đó nhìn về hướng tên binh vệ kia bĩu bĩu môi, Thừa Đức lén lén nhe răng ra cười với tôi ,rồi vụng trộm ra dấu tay một chữ “Sát” , phồng chùng trong lòng thật muốn lật cái đầu tên binh vệ kia xuống,tôi vội vàng lắc lắc đầu,ra dấu bảo hân tuyệt đối không nên.

Thừa Đức thấy tôi hoảng lên, thì nở nụ cười ,nháy mắt một cái, sau đó lắc lắc cái mông, vừa đi vừa nhịp nhịp mông vài bước,rồi cố ý quay đầu lại nhìn nhìn tên binh vệ, cười mím chỉ một cái,sau đó thì cúi đầu chạy nhanh đuổi theo Cách Người Thái.

Tôi kinh ngạc há hốc mồm , biến thái quá, hân muốn gì mà cố ý liếc mắt đưa tình với tên binh vệ kia? Tôi lấy làm khó hiểu nhìn về phía Thừa Đức,thấy trong mắt hân ẩn hiện sát khí,hân thật muốn giết người.

Quay đầu lại nhìn đến tên binh vệ kia, cặp mắt hân ta muốn thiếu điều lòi ra ngoài, miệng thì há hốc,nước miếng nước mồm chảy ròng ròng ,hôn phách thật bị Thừa Đức bắt mất rồi,cái đồ ngu,cái đồ mê gái, chỉ sợ không còn mạng để hưởng.

Bên ngoài thường thường có một đội binh đi tuần tra,tôi cũng chỉ tiến bọn họ được một đoạn,không thể đi xa hơn, chỉ có thể nhìn theo bọn Thừa Đức đi càng lúc càng xa,rồi xoay người trở về lều lớn, liếc nhìn đến tên binh vệ, nhìn thấy hân còn say mê dõi theo dángThừa Đức đi khỏi.

Vào lều rồi mới phát hiện hồi nãy mê mải nói chuyện với Thừa Đức, cả đồng hồ tạp trong lều còn chưa có dọn dẹp,một chút nữa Nặc Đốn Vương trở lại chẳng phải đã có lý do để mạt sát tôi. Tôi lập tức bắt đầu dọn dẹp,mọi thứ vừa trở nên gọn gàng hơn thì nghe bên ngoài có tiếng xôn xao, bọn binh đi thao luyện đã trở về.

Màn trưởng bị xốc lên, Nặc Đốn Vương xầm xầm tiến vào, phía sau còn có vài tên tướng lĩnh cùng uống rượu đêm qua,mình mảy tên nào cũng mồ hôi mồ kê đầm đìa,tên tướng có bộ râu quai nón đi vào sau cùng ,thấy tôi,liền có vẻ ngượng ngượng mất tự nhiên.

Cái người tên Mông Ca nhìn thấy tên râu quai nón như vậy,liền châm chọc:

” Râu ,nếu lần sau người đầu thắng tiểu nương xinh đẹp này,không chừng lúc đó Vương thí nàng ta cho người làm vợ, sau đó thì sinh cho người vài tên tiểu râu.Haz ”

“Người câm miệng cho ta!” Râu quai nón nổi giận nói, ” Con mẹ nó ,tối ngày cứ nói bậy nói bạ!” Sau đó còn lên liếc trộm tôi một cái.

Mông ca bị chửi mặt đỏ lên,trợn mắt lên nhìn râu quai nón đầy tức giận, tên râu cũng không yếu thế, trừng mắt nhìn lại.Hai người có vẻ như chuẩn bị đánh nhau tới nơi, vài tên binh Tây La Minh thấy vậy bèn bước tới can ngăn.

Chỉ có Nặc Đốn Vương kia lạnh lùng đưa mắt nhìn, không nói lời nào, có người kề tai thấp giọng nói với Mông Ca cùng Râu quai nón cái gì đó, hai người đều ngừng lại, chột dạ nhìn về phía Nặc Đốn Vương.

“Đánh nhau đi, sao không đánh?” Nặc Đốn Vương lạnh giọng nói.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, Râu quai nón cùng Mông Ca lại càng cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

“Ta xem mấy ngày nay nhàn hạ ,các người rồi rảnh muốn sinh chuyện!” Nặc Đốn Vương cả giận nói, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó thì lạnh lùng quét mắt liếc tôi một cái,:

“Hai người mỗi người đi ra ngoài lĩnh hai mươi roi!”

“Vương, bây giờ là lúc cần dùng người, chờ lúc đánh thắng bọn người Ngõa lạc rồi hãy tính sau, thỉnh ngài cho phép bọn họ được đóa công chuộc tội đi.” Một người khá lớn tuổi vội mở miệng khuyên nhủ.

Nặc Đốn Vương rét căm căm nhìn Mông ca cùng Râu quai nón, một lúc mới nói:

“Vây nhớ cho rõ, lần sau đánh Ngõa lạc, một đầu người đổi một roi.”

Hai người vừa nghe, vội tạ ơn Nặc Đốn Vương, trên mặt tràn ngập cảm kích.

Tôi cười thầm trong bụng, thủ đoạn này, tưởng dễ qua mắt được tôi sao, chẳng phải tát người ta một cái rồi lập tức đem kẹo ra dỗ ngọt người ta sao? Tôi biết hẳn vốn không định phạt roi bọn họ, chỉ là làm bộ làm tịch, tôi nhin không được bữu môi, xui xẻo vừa lúc bị Nặc Đốn Vương bắt gặp.

“Người còn ở đây làm gì, còn không mau đem điểm tâm đến cho mọi người!” Nặc Đốn vương nói.

Tôi quay người đi, bên ngoài binh lính đã đưa thức ăn đến, đều là thịt, còn có chút trà sữa gì linh tinh gì đó, khó trách bọn người này ai cũng vạm vỡ cường tráng như thế, chính là ngày nào cũng ăn những thứ như vậy, cũng không ăn rau cải gì, chẳng lẽ cả bọn không ai bị táo bón sao? Tôi không khỏi có chút bực bội.

Bưng lên vài khay đồ ăn đi vào, tốt xấu gì hẳn cũng là Vương, chắc không chỉ có mình tôi là người hầu hạ, nếu sau này mọi chuyện của hắn đều trút đổ lên đầu mình tôi, chẳng phải tôi sẽ phải chết luôn? Cũng may là đêm nay bà nãi nãi tôi sẽ bỏ trốn, sâu này người phải tìm người khác đi thôi.

Hầu hạ xong cái đám đại gia bên trong, tôi tự mình đi kiểm thứ gì để lót bụng, chính là nhìn thấy cái đồng thịt kia, đã ớn lên tới óc, chả có hứng thú mà ăn, tôi xoay người tu một hơi cả hai chén trà sữa. Buông chén xuống, sờ sờ bụng, chính là uống rồi mà có cảm giác chưa uống gì cả, không cam lòng xoay người đi, vừa lúc đó nhìn thấy một cái hách liên nữ tử bưng một khay đồ ăn định đi ra, đúng là nữ nhân đêm qua.

“Hê!” Tôi vội vàng kêu một tiếng, nàng ta nghe liền dừng lại, nhìn thấy tôi, liền ngượng ngùng cười cười.

“Cô vẫn ổn?” Tôi đi qua chào hỏi, nói xong thì lập tức thấy hối hận, làm sao ổn được, nhưng nhìn đến cô ta cũng đã ăn được đồ này nọ, trong lòng cũng có chút thoải mái, chỉ cần chính trong lòng cô ta nghĩ thoáng một chút, đối với cô ta cũng rất tốt.

Cô ta nhẹ nhàng gật gật đầu, đôi mắt lại rưng rưng đỏ, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua cảm ơn người.”

“Đừng cảm ơn ta, ” tôi vội vàng xua tay nói, trong lòng cũng có chút khó chịu, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, ta không thể giúp cô.”

“Người cũng đã hết lòng, ta sẽ ghi nhớ.” Cô ta đưa tay quạt nước mắt, gượng cười nói tiếp ” Tự mình người cũng phải bảo trọng, bọn họ đều là sói lang.”

Tôi gật đầu, thấy bộ dạng nàng ta như thế, cảm thấy cổ họng mình đắng ngắt.

“Được rồi, ta phải trở về, phải đem thức ăn về cho công chúa, kéo công chúa đợi lâu.” Nàng ta nói.

“Công chúa? Tôi kinh ngạc hỏi, ”Đại Liên Na?”

Nàng ta gật gật đầu, nói:

“Ừ, còn chưa nói cho người biết, ta gọi là A nhã, là thị nữ bên người Đại Liên Na công chúa.”

“Cô là thị nữ của nàng ta? Tại sao nàng ta không che chở cô? Cô đã bị như vậy, sao còn hầu hạ cơm nước cho nàng ấy nữa?” Tôi nổi điên giận dữ nói.

Chương 32.

Người dịch: Yuuri.

A Nhã Kỳ hiển nhiên không ngờ rằng tôi bỗng nhiên phát hỏa, chỉ rụt rè nhìn tôi, không dám nói gì, tôi nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của cô ta, đành thổ dài: “A Nhã Kỳ, cô lúc nào cũng đáng vẻ này, tại sao không nghĩ ngơi một chút, làm sao còn hầu hạ cô ta?”

“Cô ta là công chúa.” A Nhã Kỳ nói.

“Cái gì cũng không được! Cô ta dù sao cũng phải có chút nhân tính chứ?” tôi tức giận, sau đó nhìn A Nhã Kỳ nói tiếp, “Chính vì có một công chúa như vậy, mà hại mọi người đến tình cảnh của ngày hôm nay.”

“Không phải, không phải vì công chúa!” A Nhã Kỳ biện bạch cho Đại Liên Na, “Cô đừng nổi giận, cô không biết sự tình của công chúa Đại Liên Na, cô ấy cũng rất đáng thương, cô ấy.....”

“A Nhã Kỳ!” tiếng của Đại Liên Na đột nhiên vang lên, A Nhã Kỳ sợ hãi run lấy lấy, mâm thức ăn trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

“Người không trở về, thì ra là ở đây lười biếng trốn việc.” Đại Liên Na lạnh lùng nói.

Sắc mặt A Nhã Kỳ trắng bệch, cổ không nói chuyện với tôi nữa, vội vã bưng mâm thức ăn trở về, đến bên cạnh Đại Liên Na, vừa quỳ xuống hành lễ với Đại Liên Na, thì đã bị Đại Liên Na hung hăng tát một cái trời giáng. “Cẩu nô tài, còn biết ai là chủ của ngươi sao?” Đại Liên Na mắng A Nhã Kỳ, mắt lại nhìn ở chỗ tôi. (cái này là chữ chó mắng mèo rùi ^^)

Tôi nhìn thấy cô ả đánh A Nhã Kỳ, lửa lập tức “phụt” lên, dám dọ với tôi à, người còn kém xa. Nhìn khuôn mặt tủi thân của A Nhã Kỳ đứng bên cạnh Đại Liên Na, mắt rõ ràng đầy nước mắt, nhưng ngay cả khóc cũng không dám, tôi như nổi điên, thật là thương cho cô ấy không may và tức cô ấy không tranh cãi, làm gì mà hiền đến nỗi để cho ả ta đánh? Vì ả ta là công chúa khôn khéo gì chứ? Cứ thử đi, Nặc Đốn Vương tôi đánh không lại, chứ ả hả tôi còn đánh không lại ư? Không giáo huấn ả, ả ta còn tưởng tôi là con mèo bệnh.

Thế nào? Tối hôm qua ăn 3 bạt tai chưa thấy đủ sao? Tôi hung hăng nghĩ đến, xoắn xoắn tay áo lên, tính xông tới, mới đi chưa được hai bước, phía sau có tiếng của râu quai nón, “Hoa Bất Thoát, mau đến đây, Vương tìm người kia!”

Tôi quay đầu, thấy râu quai nón đang đứng gần đó gọi tôi, Nặc Đốn Vương muốn tìm tôi? Tôi không phải đã mang đồ vào rồi sao? Tìm tôi làm gì nữa? Tôi căm tức nhìn Đại Liên Na, ả đang nhìn tôi vẻ như thích thú lắm, vẻ mặt cười lạnh lùng. Tôi đi tới chỗ râu quai nón được hai bước, nhưng trong lòng không cam tâm, dừng lại, quay đầu nhìn Đại Liên Na, mạnh mẽ nói: “Người tốt nhất đừng có bắt nạt A Nhã Kỳ nữa, chúng ta còn ở đây, ai cũng cao quý không kém ai, người hãy bỏ cái bộ dạng công chúa thúu tha của người đi. Nếu để ta biết được người còn dám đánh cô ấy, người đánh cô ấy 1 bạt tai, ta sẽ “quạt” người mười cái, nếu người đánh cô ấy mười cái, ta sẽ quạt cái đầu người thành đầu heo đó! Không tin thì người cứ thử đi!”

Đại Liên Na tức đến mặt tái mét, không động đậy gì hết, chỉ trợn mắt nhìn tôi “đắm đuối” (haha). Tôi hài lòng nhìn biểu hiện của ả, lúc này mới quay người chạy lại chỗ râu quai nón.

“Người quấy rầy cô ta gì vậy?” râu quai nón đợi tôi đến gần, giọng không vui khê nói, “Vương gọi người mau đến thu dọn lều lớn sạch sẽ, chúng tôi còn phải bàn việc chính sự nữa!”

Lại bảo tôi thu dọn lều lớn ư? Giời ạ, Nặc Đốn vương ơi là Nặc Đốn Vương, người cố tình dìm ta hả? Xung quanh người nhiều “lính” như vậy, người không sai, cứ nhè ta mà sai? Chẳng lẽ người biết ta tối nay muốn chạy trốn, nên muốn ta một chết sao?

“Râu này, người nói xem có phải hấn ta quá đáng không, hứ?” tôi vừa đi vừa nói với râu quai nón đi phía trước.

Râu quai nón cũng hơi ngạc nhiên, quay người lại trợn mắt nhìn tôi vẻ không hiểu, hỏi: “Ai?”

“Ai hả? Đương nhiên là Nặc Đốn vương của các người rồi! Người nói xem hấn ta dù sao cũng là vương mà, không đến mức có một mình tôi là người hầu, sao cứ sai khiến có mình tôi? Có nhiều đại lão gia như vậy sao hấn ta không dùng, sao cứ cần phải bảo tôi một đứa con gái yếu ớt đi bưng cơm dâng nước cho hấn chứ? Đây không phải là cố tình bắt nạt người ta sao!” tôi tức tối nói.

Râu quai nón nghếch mặt ra nhìn tôi, thoáng im lặng, rồi hỏi: “Người thấy cực hả?”

“Không đáng (1) chứ chẳng lẽ thấy ngọt chắc?” Ta từ sáng hôm qua tới giờ chưa chớp mắt, một lát nếu lúc tôi mang đồ cho Vương của các người đột nhiên ngất xỉu, người nhớ nói với hấn ta, không cần cho tôi uống thuốc, chỉ cần đưa tôi đến 1 nơi yên tĩnh ngủ một giấc thì được rồi.”

Râu quai nón nghe tôi nói như vậy, ha hả cười tôi, rồi nói: “Người ráng chịu đựng, đợi lần sau ta lập chiến công, ta sẽ nói với Vương đòi người lại.”

Trong đầu tôi đang tính toán chuyện tối nay sẽ trốn cùng Thừa Đức, lời của râu quai nón tuy lọt vào lỗ tai, nhưng lại không chui vào đầu, chỉ tùy tiện “Ừ” một tiếng, đi chưa được hai bước, lúc này mới phản ứng lại hần vừa nói cái gì, đòi tôi lại? Choáng! tôi nhìn dáng sau lưng râu quai nón giống như gấu vậy, không khỏi lạnh xương sống, thẳm nói người đừng lập chiến công trước nha.

Theo sau đuôi râu quai nón vào lều lớn, trong lều khá im lặng, bọn tráng sĩ nhìn nhìn râu quai nón, lại nhìn nhìn tôi đi theo ở phía sau, vẻ mặt không giống nhau, chỉ có gã Nặc Đốn vương vẫn giữ nguyên bộ mặt cứng nhắc khó ưa đó của hần, nhìn tôi một cái, sau đó lại quay đầu đi tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Tôi cúi thấp người thu dọn nhanh mọi thứ trên bàn, đem ra bên ngoài giao cho binh sĩ làm cơm. Trong lều lớn không gọi tôi nữa, tôi cũng lười chẳng muốn vào ngồi trước mặt bọn tướng lĩnh Tây La Minh hổ lang đó, bèn đến mép lều lớn tìm hướng mặt trời, ngồi xuống, ôm vai bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Không biết buổi tối thì khi nào Thừa Đức sẽ đến, tính là ngủ không được rồi, lúc chạy trốn sức khỏe là quan trọng nhất, cho nên nhân lúc bây giờ có thời gian, nói gì thì cũng phải dưỡng cho tinh thần sáng khoái.

Lúc này giấc ngủ trái lại rất bình yên, cũng không có ai quấy rầy, tỉnh lại thì đã qua chính Ngọ (12 giờ), mặt trời đã chệch sang hướng tây. Bị mặt trời chiếu hầu như cả ngày, tôi chẳng thấy nóng tí nào, xem ra mùa hạ trên thảo nguyên này sắp qua rồi. Đứng lên hoạt động chân cẳng một chút, nhìn nhìn xung quanh bọn lính Tây La Minh canh giữ hơi lỏng lẻo, bản thân cảm thấy gã Nặc Đốn vương này có hơi quái gở, sáng sớm tôi vừa mới ra ngoài một lát, hần đã cất công sai râu quai nón tìm tôi, vậy mà tôi bây giờ tôi lười biếng ngủ hơn nửa ngày, hần ta chẳng chút động tĩnh nào, hần ta rốt cuộc muốn làm gì? Hần ta muốn tôi theo hần rốt cuộc có ý gì?

Nơi Cách Nhĩ Thái đóng quân lại thấy khói bếp bốc lên. Cơm của chúng tôi và bọn Tây La Minh không giống nhau, mỗi ngày chỉ ăn hai bữa, sáng sớm khi mặt trời lên đầu người thì gọi là “Bữa sáng”, buổi chiều khi mặt trời chỉ còn cao xấp xỉ một người thì gọi là “Bữa chiều”. Nhìn mặt trời ở đây, đoán cũng sắp đến giờ ăn “Bữa chiều”.

Không biết bây giờ Thừa Đức sẽ núp ở đâu, hay là cũng ở trong cái lều vải nhỏ cũ nát của Cách Nhĩ Thái? Nghĩ đến Thừa Đức, tôi cảm thấy trong lòng ấm áp, trên khóe môi nở nụ cười. Đang do dự có nên đi đến lều lớn của Nặc Đốn vương xem xem hay không, thì có một tên lính đến gọi tôi, nói là làm cơm trong nhà ăn tập thể, kêu tôi đi lấy cho Vương. Tôi hơi bức bối, sao thấy mình giống như thành viên phục vụ tiệm cơm vậy? Bụng cơm cũng gọi tôi ư? Hơn nữa hần lại nắm thời gian thật chính xác, tôi mới vừa thức dậy, hần đã gọi dọn cơm.

Về đến cửa lều lớn, nhìn thấy đã có người bưng mâm đợi ở đó. Lần này không chỉ có thịt dê, còn nhiều bánh mì, nhìn thấy bánh mì, tôi chợt phát hiện mình hình như đã mấy ngày rồi chưa có ăn thức ăn làm bằng bột mì, đột nhiên cảm thấy bụng rất đói, mắt nhìn bánh mì chịu không được cứ chảy nước miếng.

Gã Nặc Đốn vương vẫn còn ngồi bên cái kỷ thấp xem mấy tấm bản đồ da dê, nghe thấy tôi vào, chỉ hơi ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Đến bên cạnh.” Tôi y lời để mâm cơm lên cái kỷ thấp, vừa tính đi ra, lại nghe hần thở ơ nói: “Người cũng ngồi xuống đi.” bảo tôi ngồi xuống? Tôi liếc Nặc Đốn vương một cái, không biết hần lại muốn gì đây. Ngẫm nghĩ, dù sao cũng thế này rồi, còn sợ gì nữa chứ, bèn đặt mông ngồi lên thẳm.

Gã Nặc Đốn vương này cũng không quan tâm đến tôi, chỉ cúi đầu nhìn tấm bản đồ của hần. Tôi ngồi kế bên, cái mũi chỉ ngửi thấy mùi thơm của bánh mì, cảm thấy giống như từ trước giờ chưa từng ngửi thấy mùi thơm như vậy, nước bọt tiết ra không kềm chế được cứ tăng tốc, chỉ cảm thấy trong miệng dường như lập tức không chứa được nữa, đành len lén nuốt xuống. Tuy đã cố sức cẩn thận rồi, nhưng vẫn phát ra tiếng. Nhưng nhất thiết đừng để hần nghe thấy, bằng không việc này có thể mất mặt chết đi được!

Trong bụng tôi chỉ mong gã Nặc Đốn vương xem quá chăm chú, không nghe thấy tiếng tôi nuốt nước miếng. Tôi chợt dạ nhìn hần một tí, hần dường như thật chưa phát giác, vẫn xem tấm bản đồ của hần như cũ, tôi vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thì nghe thấy tiếng “ùng ục” nổi lên, trong lều lớn yên tĩnh nghe rõ ràng như vậy, sau đó gã Nặc Đốn vương kia cuối cùng cũng ngước đầu lên, nhìn theo hướng phát ra tiếng kêu..... cái bụng của tôi. Hần ta cười, trong ánh mắt xanh thẳm xao động chút sóng lẫn tẩn, nhìn tôi có chút ấm áp.

Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng, tức mình sao lại mất mặt như vậy, hai cái bánh mì làm tôi thêm ăn thành như vậy. Tôi nhìn nhìn gã Nặc Đốn vương, nhưng mắt lại tha thiết nhìn mấy cái bánh mì trên bàn, đợi hần có thể mời tôi.

“Đến giờ ăn rồi.” hắn nói, thò tay cầm cái bánh lên ăn, chẳng có ý mời tôi tí nào.

Ăn đi, ăn đi, ghen chết người luôn! Tôi mắng thầm trong lòng, căm tức nhìn hắn, sau đó tự nói với mình bánh mì đó rất khó ăn, hắn ăn ngon như vậy là cố ý để tôi nhìn, nhất định đừng bị lừa. Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng cái bụng lại không chịu thua dùm mình, một tiếng tiếp theo lại vang lên.

“Người không muốn ăn một chút sao?” hắn hỏi.

“Không ăn!” tôi tức giận nói, nhưng vừa mới nói xong, tay lại không chịu yên thò qua. Hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy, vẻ mặt lộ ra nụ cười chế giễu. Người cười thì cứ cười đi, ta không bắt hòa với bản thân nữa đâu, ăn no rồi mới có thể chạy trốn chứ, tôi tự khuyên mình, giả vờ không thấy hắn cười chế giễu, cũng cầm bánh ăn, vừa gặm hai miếng, thì thấy có người vào lều.

“Vương, bây giờ đã ổn rồi, chỉ chờ thả dê.” Người phía sau cười nói.

Tôi nghe giọng này hơi quen, nhìn không được quay đầu lại nhìn hắn, vừa thoáng nhìn đã thấy, một luồng khí lạnh từ dưới chân thổi lên, thổi thẳng đến tim. Người này trang phục binh lính bình thường, nhưng khí chất trên người hoàn toàn thay đổi, hắn ta hiện giờ, tuyệt đối không phải là một tên lính bình thường.

Người đó thấy tôi nhìn hắn vẻ hoảng sợ, cười ha hả với tôi: “Xin chào, người tình đáng yêu của vương tử Ngõa Lạc.”

Bấy? Hắn vừa nói bấy, tôi chợt hiểu ra, thảo nào Nặc Đốn vương bảo tôi làm người hầu của hắn, thảo nào buổi sáng Cách Nhĩ Thái và Thừa Đức có thể dễ dàng vào lều lớn, thì ra đây vốn là một cái bấy, một cái bấy đang chờ Thừa Đức chui vào, mà tôi, chẳng qua là một mồi nhử trong bấy mà thôi.

“Sao vậy? Tại sao không ăn nữa? Đói bụng thì chạy không nổi đâu.” Nặc Đốn vương cười nói.

Tôi cười gượng, nói: “Ăn no rồi cũng chạy không được.”

“Người phản ứng rất nhanh.” Nặc Đốn vương nói.

Tôi cười khẩy: “Ta phải cảm ơn sự khen ngợi người sao? Ta còn nói nữa, một người như người, làm sao mà buông tha cho ta chứ, thì ra là giữ ta lại còn có dụng ý. Chỉ là ta có chút không hiểu, tại sao hồi sáng người không động thủ chứ?”

” $\frac{3}{4}$ $\frac{3}{4}$ “Không ngờ hắn sẽ đến nhanh như vậy.” Nặc Đốn vương nhẹ nhàng nói, “Mà còn đích thân hắn đến

“Không ngờ anh ấy sẽ đích thân đến cứu ta sao?” tôi cười khẩy, “Con gái, trong mắt người chẳng qua là công cụ để lợi dụng, người đương nhiên không nghĩ rằng anh ấy sẽ vì ta đích thân xông vào hang ổ sói lang này.”

“Đúng là không nghĩ tới, nhân lực buổi sáng không đủ, không thể bảo đảm có thể bắt được hắn, cho nên chỉ có thể đợi bấy ổn thỏa rồi mới nói.” Nặc Đốn vương im lặng nhìn tôi, rồi nói tiếp, “Người thật dễ hắn như thể này ư? Để cho hắn vứt bỏ ba quân tướng sĩ mạo hiểm đi tìm người?”

Tôi lạnh lùng liếc hắn một cái, không trả lời, loại người như hắn, đương nhiên sẽ không hiểu tình yêu giữa nam nữ là cái gì.

“Ta vẫn còn việc không hiểu.” tôi nói, “Hồi sáng chúng tôi rõ ràng không phát hiện xung quanh có người nghe lén, người làm sao biết cuộc nói chuyện của chúng tôi?” Dựa vào khả năng của Thừa Đức, nếu có người lén mai phục quanh lều lớn, anh ấy nhất định sẽ phát hiện, chẳng lẽ bọn Tây La Minh cũng có cao thủ lợi hại như vậy? Nói như vậy thì Thừa Đức lần này thật sự sắp bị tôi hại rồi.

Nặc Đốn vương cười cười, nhìn tên lính ở phía sau tôi, nói: “Có những người có giác quan nhạy hơn người bình thường, có thể là cái mũi, có cũng thể là đôi mắt, hoặc là đôi tai. Cáp Đan, nói cho cô ta biết hồi sáng người nghe được những gì.”

Người ở phía sau được gọi là Cáp Đan cười, hắng giọng rành mạch nói: “Em không sợ, là em lo lắng cho anh, lần sau anh có đến nhớ trét thêm nhiều nhiều bụi đen lên mặt, đừng quên dọn thêm vài thứ ở thất lưng, bằng không chỉ sợ anh sẽ bị binh lính Tây La Minh kéo vào bụi cỏ mất. Giới ạ, ai chứ anh mà giả gái,

so với con gái thật thì còn đẹp hơn vài phần, thật nguy hiểm. Nếu bị Nặc Đốn Vương chiếu cố đến, thì thật không may, nếu buổi tối phải chứng kiến hấn bắt nạt anh, em chắc là nổi điên

Giọng nói thì không giống giọng của tôi, nhưng nội dung mà lúc sáng tôi nói với Thừa Đức một chữ cũng không sai, tôi cảm thấy trong lòng càng lúc càng lạnh, giống như rơi vào kẽ nứt trong tảng băng vậy.

Nặc Đốn vương cười, khuôn mặt treo nụ cười ám muội, cố ý hỏi: “Ta sẽ bắt nạt hấn thế nào?”

Tôi tức tối nhìn chằm chằm hấn, cố gắng kiềm chế cơ thể mình không run rẩy, cũng không nói ra được lời gì.

Cáp Đan cười dâm dăng nói: “Vương, vương tử Ngõa Lạc đích thực rất khôi ngô, so với các cô còn xinh đẹp hơn nhiều, ngài nhìn thấy rồi sẽ thích cho mà xem.”

Tôi quay đầu cảm tức nhìn Cáp Đan, muốn đi lên lụ cho hấn một dao.

“Vương, đến giờ rồi, tôi đi trước nha?” Cáp Đan nói.

Nặc Đốn vương gật đầu, Cáp Đan lẳng lặng lui xuống, trong lều lớn chỉ còn lại tôi và tên Nặc Đốn vương biến thái này, lúc này, trong lều yên tĩnh tàn bạo.

“Tại sao lại im lặng vậy? Không lo lắng cho tình nhân của người sao?” Nặc Đốn đột nhiên hỏi.

“Bằng không thì thế nào?” tôi cười khẩy, “Tình nhân của ta còn chưa rơi vào tay người mà, ta khóc lúc này, còn sớm quá đấy.”

Lúc này, trong lòng tôi ngược lại phải bình tĩnh lại, đi báo tin cho Thừa Đức, nhưng mà không được, gã Nặc Đốn vương đã giữ tôi lại trong lều lớn, tôi muốn thoát khỏi hấn, e là không thể, nhưng chẳng lẽ cứ ở đây chờ xem Thừa Đức bị bắt sao? Vô công của Thừa Đức tuy cao, nhưng đây là địa bàn của bọn Tây La Minh, trên thảo nguyên này, vô công cao thì có tác dụng gì chứ? Cả một đám kỵ binh chạy tới, nội móng ngựa thôi cũng đủ đập chết người á!

Tôi nhìn gã Nặc Đốn vương kia, hấn cũng đang quan sát tôi. Tôi nhìn hấn cười, cầm cái bánh mì còn lại, tiếp tục ăn, hấn nhìn thấy phản ứng này của tôi, cũng không nén nổi vẻ ngạc nhiên.

Bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới nghĩ ra cách. Tôi tự nói với mình. Nhưng tôi phát hiện mình quả thật rất vô dụng, đến thời khắc cần cứu người thế này, tôi lại chẳng nghĩ ra được cách gì.

Thời gian trôi đi từng chút một, trong lều đã tối lại, nhưng không có ai vào thắp đèn.

Tôi đang đợi, gã Nặc Đốn vương đó cũng đang đợi, chẳng qua hấn đang tính toán kỹ trong lòng, mà tôi tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng lòng lại theo mặt trời lặn xuống từng chút một, tay vẫn nhét cái bánh vào miệng y như cũ, chẳng có mùi vị gì, không đói cũng không no.

Đột nhiên, hấn kéo tay tôi lại, “Đừng nhét nữa! ăn nữa cái bụng sẽ căng nứt ra đó!”

Tôi có hơi dờ ra ngẩng đầu lên nhìn hấn, một lúc mới phản ứng lại với những gì hấn nói, trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ, coi như xong rồi, Thừa Đức nhất định sẽ bị tôi hại chết, nhiều người như vậy, làm sao có thể chạy thoát chứ?

Bên ngoài vọng lại nhiều tiếng bước chân rất gấp, tôi bỗng nhiên đứng dậy, lao người đến vách lều nơi có treo thanh đao, rút đao ra nhào tới Nặc Đốn vương, hấn chỉ nghiêng người, né qua, dùng tay tóm sống đao, chế giễu: “Cuối cùng ngồi không yên rồi hả?”

Tôi dùng hết sức bình sinh kéo thanh đao lại, nhưng vẫn không nhúc nhích tí nào. Hấn cười cười, đột nhiên buông tay ra, tôi giữ đao không nổi, loạng choạng ra sau mấy bước mới đứng lại. Hấn nhìn tôi cầm đao chìa trước hấn, nói một cách xem thường: “Người không hại được ta đâu, cho nên tốt nhất hãy ngoan ngoãn bỏ xuống đi.”

Cửa lều bị mở ra, Cáp Đan bước nhanh vào, khuôn mặt không cười. Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, tôi cảm thấy thần kinh đang căng thẳng quá lâu của mình đột nhiên giãn ra, bọn họ không bắt được Thừa Đức! bằng không hấn sẽ không có vẻ mặt này! “Vương, không tìm được hấn..... có lẽ đã chạy rồi!” Cáp Đan nhỏ giọng nói, “Hấn đến gần nhưng không có vào đây.”

Lông mày của Nặc Đốn vương nhăn tít lại, xoay đầu nhìn tôi lạnh lùng. Tôi mừng rơn, Thừa Đức đã chạy thoát rồi, tên này, gian xảo như cáo ấy, hẳn nhất định phát hiện chỗ không ổn, nên sớm đã chạy mất tiêu rồi, hại tôi toi công lo lắng cả buổi.

Ánh mắt Nặc Đốn vương lạnh lùng chĩa vào mặt tôi, giống như muốn xem trên mặt tôi có lộ ra cái gì không, sau đó lại nhìn tôi vẫn cầm thanh đao trong tay như cũ.

Tôi thuận theo ánh mắt của hắn nhìn đến thanh đao trên tay tôi, trong bụng thì lo, tay thì thả lỏng, tiếng thanh đao rơi “lạch cạch” xuống đất. Tôi vội ngồi xổm xuống nhặt thanh đao lên, treo về chỗ cũ, cười hi hi với hắn, rồi nói: “Ngại quá, ngại quá, tự tiện đụng vào đồ của người.”

Nặc Đốn vương nhìn tôi lạnh lẽo, không nói gì. Tôi nhìn khuôn mặt lạnh băng của hắn, trong lòng hơi hoảng sợ, sợ hắn sẽ trút giận lên người tôi. Cáp Đan thấy tình hình có vẻ không ổn, lạng lẽ lui xuống trước.

Trong lều lớn lúc này đã tối đen, đã đến giờ thấp đèn, có thị vệ cầm lửa nhẹ nhàng đi vào, vẫn chưa đến chỗ thấp đèn, thì nghe Nặc Đốn vương lạnh giọng quát: “Cút ra ngoài!”

Thị vệ đó vội vã lui ra, tôi vội vàng định theo sau hắn đi ra, còn chưa kịp quay người, thì bị Nặc Đốn vương tóm tay lại, đau thấu xương.

“Muốn đi hả?” hắn cười khẩy.

“Hi hi.” Tôi cười ruồi, “Người bảo ta cút ra ngoài, ta đây không phải muốn cút ra ngoài.”

Nặc Đốn vương cười khinh miệt, nói: “Người sợ chết như vậy, ta vẫn chưa nói thế nào với người mà!”

Tôi nhìn con người như sắp bốc lửa của hắn, thẳng lưng lên, khề nói: “Không sai, là ta sợ chết, ta sợ người sẽ giận cá chém thớt lên người ta, tuy ta chưa làm chuyện gì không đúng. Bộ sợ chết mất mặt lắm sao? Chẳng lẽ người không sợ chết?”

Nghe tôi nói như vậy, hắn ngệt mặt ra, chỉ im lặng nhìn tôi, vẻ tức giận trên mặt từ từ xẹp xuống, sau đó hơi mỉm cười, cứ nhìn tôi vẻ ngạc nhiên lẫn nghi ngờ bất định. Hắn không tranh cãi với tôi, xoay người ra khỏi lều, tôi đang thắc mắc sao hắn bỏ đi, thì hắn quay trở lại, trong tay cầm mồi lửa, thấp sáng mọi nơi trong lều, nháy mắt trong lều đã sáng trưng.

“Ta cứ không hiểu sao có thể thích đứa con gái như người chứ.” Nặc Đốn vương cười, nhìn nhìn mặt tôi, còn quét hai mắt từ trên xuống, rõ ràng ngầm nói là: là đáng người của người, diện mạo của người, chắc.....

Tôi trong lòng không vui, thầm nói Thừa Đức chưa ghét bỏ ta mà, người trái lại sao cứ bươi móc lên thế, đáng vẻ của ta người quần được sao? Nhìn cái vẻ mặt mỉa mai của hắn nhìn tôi, tức không chịu được:

“Đừng nhìn nữa! Có gì đẹp mà nhìn? Cho dù ta không được xem là xinh đẹp, nhưng dù sao cũng được xem là người thanh tú dễ thương nhỉ? Người cho rằng ai cũng thích ăn củ cải như người á, Thừa Đức thích ăn củ cải xanh như ta này, thì sao nào?”

Nặc Đốn vương lắc lắc đầu, cười khẩy nói: “Có lẽ ta cũng nên thử món củ cải xanh có mùi vị gì.”

Tôi hoảng hồn, vừa nhẹ nhàng lùi ra sau, vừa gượng cười: “Củi xanh thì có mùi vị gì chứ, người ăn thịt quen rồi, hay là đừng ăn củi xanh, sẽ đau bụng đó.”

Nặc Đốn vương không nói, ánh mắt ngầm chằm biếm nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, nói: “Lại sợ rồi hả?”

Tôi mơ hồ không hiểu ý của hắn, không dám trả lời.

Hắn cười khẩy một tiếng, quay lại cái bàn thấp ngồi xuống, lạnh giọng nói: “Đừng sợ, hắn thích người, nhưng ta thì không.”

Tôi nghe hắn nói như vậy, liền thở phào, hắn liếc tôi một cái, đã trở lại ánh mắt lạnh lẽo bình thường, chỉ nghe hắn thờ ơ nói: “Đi lấy nước cho ta.”

Lấy nước? còn tắm nữa hả? Hắn vẫn còn bảo tôi làm người hầu nữa sao? Bây giờ Thừa Đức đã chạy rồi, giá trị lợi dụng của tôi chẳng còn, chẳng lẽ hắn ta lại buông tha cho tôi thật? Tôi có hơi khó hiểu, không biết hắn rốt cuộc là yên tâm cái nỗi gì, chẳng lẽ còn muốn dùng tôi dụ Thừa Đức mắc câu?

Hắn thấy tôi không động đậy, liền hỏi: “Không muốn làm người hầu của ta nữa hả? Vậy nếu không thì ta đem người cho tên râu nha?”

“Đừng!” tôi vội nói, “Vẫn làm người hầu đi.” nói xong vội chạy ra ngoài lều.

Chú thích:

(1) - Trong tiếng hoa đẳng và khổ là cùng một chữ, là chữ này đây . Cho nên Sở Dương mới trả lời như vậy.

17. Chương 33-34

CHƯƠNG 33:

Dennis Q dịch

Hai ngày sau đó vẫn không nghe thấy tin Thừa Đức bị bắt, tim của tôi rối cuộc cũng được đặt trở lại vào lồng ngực, xem ra anh đã quay về doanh trại của Ngõa Lạc rồi, chỉ không biết làm sao anh có thể phát hiện ra có điều gì không ổn ở đây thôi.

Người Tây La Minh và quân Ngõa Lạc đánh nhau vài trận, có thắng có thua, chiến tranh đã đến hồi giằng co quyết liệt.

Tôi tiếp tục ở lại làm người hầu cho Nặc Đốn Vương, hắn cũng không gây khó dễ cho tôi nữa, cứ như tôi vốn vẫn là người hầu của hắn vậy. Ban ngày tôi giúp hắn dọn dẹp lều trại, cơm bưng nước rót, buổi tối thì túc trực ở cửa lều, có lúc thì ở ngoài, lúc lại ở bên trong. Chuyện này còn tùy thuộc vào đêm đó hắn có tìm gái hay không, nếu có thì tôi rất tự giác trốn ở bên ngoài, hoặc đi xa thêm vài bước, không nghe gì để khỏi bực bội, sau đó đợi hắn gọi tôi vào lấy nước cho hắn tắm rửa. Những người con gái ở trong lều với hắn, có lúc là phụ nữ tộc Hách Liên mới bị cướp về, có khi vẫn là những người có sẵn ở đó, tôi nghĩ có lẽ mình cũng đã tê liệt mất rồi, lòng cũng cứng rắn hơn, ở cái nơi quỷ quái này thì đến cả bản thân tôi cũng còn không bảo vệ nổi, sức lực ở đâu ra mà đi cứu giúp kẻ khác.

Nhưng vẫn thấy hơi hiếu kỳ, tại sao mấy hôm nay không nhìn thấy cô ả công chúa Đại Liên Na vào lều của hắn nhỉ? Cô ả công chúa đó rõ ràng xinh đẹp hơn nhiều so với những cô gái bị cướp về, lại không cần phải cưỡng đoạt nữa.

Đại Liên Na và cô hầu A Nhã Kỳ luôn ở trong lều của họ, hiếm khi ra ngoài. Có mấy lần tôi định đến thăm A Nhã Kỳ, nhưng chưa mon men được tới cửa đã bị bọn binh lính ngăn lại.

“Người đừng theo ta mãi có được không?” Tôi hét lên tức tối với tên lính theo sau, hôm nay khó khăn lắm Nặc Đốn Vương mới đi tuần xem xét quân đội của hắn, tôi đang muốn đi thăm dò địa hình, xem có cơ may nào đào thoát không, sau lưng lại có cái đuôi vấy mãi không dứt.

“Vương lo lắng cho sự an toàn của người, nên ta mới đi bảo vệ đó chứ.” Tên đó điềm nhiên nói.

Tức quá, bảo vệ cái đít ta ấy! Chứ chẳng phải sợ ta chạy mất rồi không còn ai để dụ Thừa Đức vào tròng?

Rìa phía tây của nơi đóng quân có một con sông, không sâu nhưng nước chảy rất xiết, một vài phụ nữ tộc Hách Liên đang bận giặt giũ quần áo bên binh lính đưa đến, vài tên lính Tây La Minh đang đi canh gác xung quanh. Tôi mới đi về phía con sông được vài bước thì giọng nói bình thản của tên lính phía sau lại vọng đến: “Lát nữa Vương sắp về đến rồi, nếu không thấy thấy người trong doanh trại sẽ giận dữ lắm đấy!”

Tôi lạnh lùng lườm hắn một cái, hắn tức giận thì liên-quan-chớ-gì-đến-tôi!

Một bóng dáng gầy nhỏ bên bờ sông đứng thẳng dậy, vô thức nhìn về phía tôi, sau đó vui mừng hét lên một tiếng: “Hoa Bất Thoát!” Chính là cô cháu gái Ô Nhật Na Giai của bà Ô Vân.

“Ô Nhật Na Giai!” Tôi vui quá hét toáng lên, vẫy vẫy tay với cô bé, từ khi bị bắt ra khỏi vùng đất của tộc Hách Liên, tôi vẫn chưa gặp lại cô nhóc ấy, lúc này nhìn thấy xa xôi vậy, không ngờ lại thấy thân thiết như thế.

Cô bé tỏ ra rất vui mừng, quên bẵng cả đám Tây La Minh đang đứng gần đó quát thúc họ, chỉ muốn chạy nhanh đến bên tôi. Mới nhấc chân một bước, ngọn roi của người Tây La Minh đã quất vào lưng, cô giật mình, chân như đạp phải thứ gì đó, thân người lảo đảo rơi xuống nước.

Trong một lúc, mọi người đều ngẩn ra, cả tôi nữa, mắt mở trừng trừng nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô ngã “tùm” một cái xuống nước. Nước sông không sâu nhưng chảy rất xiết, cô nhanh chóng bị nước sông cuốn đi, trôi ra xa hơn nữa.

“Đừng hoảng hốt!” Tôi hét to, chạy nhanh đến đó.

Ô Nhật Na Giai chưa bị nước cuốn đi bao xa thì may mắn được một tảng đá trôi lên giữa lòng sông chặn lại, tốc độ cũng giảm hẳn, cô bé cũng nhanh trí vội vươn tay ôm cứng lấy tảng đá đó.

“Giữ chặt lấy!” Tôi đã nhào đến bên bờ sông, hét với lên với cô. Ô Nhật Na Giai mặt mày trắng bệch không một giọt máu, hai tay cố ôm ghì lấy tảng đá trơn tuột, nhưng có thể thấy là cô bé không thể cố gắng được bao lâu nữa.

Tôi cuống lên như kiến bò trên nồi lẩu, những phụ nữ tộc Hách Liên cũng bắt chập đòn roi của bọn Tây La Minh cũng chạy về phía này.

“Chân Thần ơi! Bây giờ phải làm sao?” Một cô gái bên cạnh khóc lóc. Họ đều là dân du mục, rất ít người biết bơi, Ô Nhật Na Giai mà bị nước cuốn đi thì cầm chắc cái mạng nhỏ không giữ được nữa.

Tôi nhìn dòng nước, quả thật là không sâu, chỉ đến bắp đùi tôi thôi, nhưng nghĩ mãi không ra tại sao trên thảo nguyên lại có con sông nước chảy xiết thế này. Tôi biết bơi, nhưng tốc độ nước thế này thì căn cứ vào trình độ của mình, chắc cũng không trụ vững.

Tôi khoát khoát tay với tên Tây La Minh nãy giờ vẫn bám theo sát gót, “Mau lên! Ra đó cứu cô bé ấy!”

Hắn tỏ vẻ kinh ngạc, “Ta đi?”

“Vớ vẩn!” Tôi cuống lên.

“Ta không biết bơi!” Vẫn giọng điệu bình thản.

“Nước không sâu! To xác như ngươi, có xuống cũng không bị cuốn trôi đâu!” Tôi vội vã nói.

Hắn lắc đầu, “Ta không thể mạo hiểm vì một đứa con gái Hách Liên thấp hèn như thế, dũng sĩ phải chết ở nơi chiến trường chứ không phải chết đuối.”

Tôi tức run lên, sớm biết là không thể hi vọng gì ở bọn này mà! Tay của Ô Nhật Na Giai dần dần không còn chút sức lực nào, sắp buông tay ra đến nơi rồi.

“Cố gắng một chút!” Tôi gào lên, rồi cố tìm kiếm một tảng đá nào đó bên bờ sông thật nhanh, cuối cùng trời vẫn còn thương, bên này vẫn còn vài tảng đá khá to, tôi chọn lấy tảng to nhất, nghiêng răng nhấc bổng nó lên, đang định nhào xuống nước thì tên lính Tây La Minh phía sau giữ lấy tay tôi, “Ngươi làm gì vậy?”

“Làm gì hả?” Tôi quay lại giận dữ, “Bộ ngươi không có mắt à? Các ngươi không đi thì ta đi!”

Hắn có vẻ dờ ra, ngốc nghếch đứng đó nhìn tôi.

“Buông tay!” Tôi hét. Rồi quay người đi từng bước xuống dòng nước, thể trọng của tôi cộng thêm cả tảng đá tôi đang ôm trước ngực, chắc không đến nỗi bị nước đẩy đi, hơn nữa tôi cũng không đi thẳng hướng của Ô Nhật Na Giai mà xuất phát từ điểm chếch lên phía trên của cô nhóc, thế này thì cho dù nước có cuốn tôi đi chếch hướng thì cũng vẫn có thể tìm đến chỗ cô.

Chỉ cách có mười mấy mét thôi, tôi không ngờ lúc đi lại thấy xa như vậy, tuy ôm lấy tảng đá nhưng đi trong nước vẫn rất cực nhọc, đặc biệt là với dòng sông nước chảy xiết thế này.

“Giữ chặt lấy!” Tôi vớt tảng đá đi, hai tay níu chặt lấy tay của Ô Nhật Na Giai, dựa vào tảng đá cực to giữa sông, gắng hết sức kéo cô về bên tôi, trên bờ vang lên những tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Thân người Ô Nhật Na Giai run bần bật, níu chặt lấy tôi không rời. Kinh qua lần sinh tử này, đến cả người lớn cũng còn kinh hoảng sợ hãi, huống gì cô nhóc chỉ là một đứa bé mới mười hai tuổi.

“Ôm chặt lấy chị, chân vòng qua eo chị này!” Tôi hét lớn, thử thò chân ra đi một bước, tuy có hơi loạng choạng nhưng vẫn được, chưa đến nỗi bị nước đẩy đi. Tôi cống Ô Nhật Na Giai, bắt đầu quay trở lại.

Thực ra tôi đã tính toán quá ẩu, quên mất không tính đến sức lực của bản thân. Lúc đến phải ôm tảng đá nặng trong người đã khiến tôi mệt đến đứt hơi, bây giờ lại cống thêm cô bé, cảm thấy chân bắt đầu nhũn ra, thân người lắc lư như đang bay.

Tôi cố nói với cô bé bằng giọng bình tĩnh nhất, “Nhớ này, lát nữa nếu chúng ta bị cuốn đi, em đừng hoảng, nín thở lại, đừng cố níu kéo lung tung, chị sẽ nắm được em, đợi nước chảy đến chỗ chậm sẽ kéo em lên!” Tôi sợ rằng nếu chúng tôi bị nước đẩy ngã, do cô bé không biết bơi sẽ cố sống cố chết bám lấy tôi, đến lúc đó dù tôi biết bơi cũng sẽ bị thít nghẹn mà chết.

Ô Nhật Na Giai nắc nhen “ừ” một tiếng, tứ chi càng ôm bám tôi chặt hơn. Tôi cười khổ, một người không biết bơi, dù nói thế nào cũng không tránh khỏi nỗi sợ hãi với nước. Tôi lại tiến lên một bước, chỉ thấy đầu gối nhũn ra, kế đó nhào xuống nước, bên tai văng đến tiếng người kêu thét kinh sợ. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là, tiêu rồi, lần này chỉ cần ngã xuống thôi, sợ là sẽ không bò dậy nổi nữa, cô nhóc sẽ như quả cân đè tôi xuống, không nổi lên được. Tôi hối hận rồi, người tốt việc tốt thì không phải dễ dàng làm được, tôi phải học hỏi Lôi Phong (Lôi Phong: chỉ người có ích cho xã hội) gì đó mới được!

Mũi vừa chạm nước, tim cũng hoảng loạn theo, Ô Nhật Na Giai quả nhiên không nhớ lời tôi dặn, cô nhóc càng ôm ghì lấy tôi chặt hơn, chẳng lẽ tôi phải bỏ mạng nơi đây sao? Tiếng người, tiếng nước, trong thoáng chốc trào lên về phía tôi, trong mơ hồ hoảng loạn, dường như tôi còn thấy được mấy cẳng chân ngựa nữa...

Đột ngột cảm thấy thất lưng bị ai túm, thân người đã rời khỏi mặt nước, tôi cuống quýt túm lấy Ô Nhật Na Giai đã bị ngạt nước ngất đi. Ngẩng đầu lên nhìn, Nặc Đốn Vương đang ngồi trên lưng ngựa, một tay túm lấy thất lưng tôi, vẻ mặt đầy giận dữ nhìn tôi chăm chăm.

“Buông tay!” Hấn lạnh lùng nói.

Tôi cúi đầu nhìn Ô Nhật Na Giai mình đang ôm cứng trong tay, lắc đầu.

“Người lại vì một người Hách Liên thấp hèn mà đến tính mạng mình cũng không cần hả?” Hấn giận dữ.

“Cô bé ấy là người, sau đó mới là người Hách Liên, cũng là một mạng người, tôi không thể buông.” Tôi đáp, giọng đã không kìm được run lên.

“Người không buông thì ta sẽ buông.” Nặc Đốn Vương lạnh lùng.

Tôi ngửa cổ lên nhìn hấn, cười thâm nảo, vẫn lắc đầu: “Tôi có nguyên tắc của mình, không buông!”

Lông mày hấn xoắn lại, mắt nheo nheo, phát ra ánh sáng sắc nhọn.

Tôi vừa thấy hấn như vậy, lập tức muốn chữa lại ngay, buông thì buông chứ, vẫn nên lo cho cái mạng của mình là quan trọng nhất! Nhưng còn chưa kịp mở miệng, tôi đã thấy người nhẹ hẫng, tên khốn này, quả nhiên là buông tay rồi, tôi kéo theo Ô Nhật Na Giai chìm xuống nước lại. Như vậy cũng tốt, cô nhóc đã ngất đi rồi, không còn ôm chặt cứng tôi nữa, chỉ cần tôi giữ bình tĩnh, đợi đến nơi nước chảy chậm lại sẽ cứu cô nhóc lên, tôi nghĩ vậy.

Nhưng người tôi tiếp đó lại bị nhắc bổng lên, hấn lạnh lùng liếc mắt đảo qua tôi một cái, cũng nhắc cả Ô Nhật Na Giai lên lưng ngựa.

Lên được đến bờ, ngã nhào xuống từ lưng ngựa, tôi phát hiện ra tứ chi mình đã mềm nhũn, không động đậy nổi nữa, nghĩ lại ban này cảnh tượng Quý Môn Quan hải hùng ấy, chỉ thấy kinh sợ phát khiếp. Ô Nhật Na

Giai cũng dần dần tỉnh lại, mở to mắt ra, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy tôi là “ò” lên một tiếng khóc nức nở.

“Được rồi, đừng khóc nữa!” Tôi miễn cưỡng đứng dậy, đến bên cô bé, “Chẳng phải vẫn chưa chết đó sao?”

Nặc Đốn Vương vẫn ngồi trên lưng ngựa, lạnh lẽo nhìn tôi, tôi bước đến bên hắn, ngẩng đầu lên cười nói, “Đa tạ nhé, xem như Ngài vẫn còn chút nhân tính.”

Hắn cười lạnh một tiếng, đáp lại, “Không cần cảm ơn, không chừng ngươi sẽ nhanh chóng hận ta ngay thôi!” Nói xong cười tàn nhẫn rồi cười ngựa bỏ đi.

Loại người này, người khác cảm ơn lại còn thấy ngứa ngáy! Tôi liếc hắn một cái, không thèm đếm xỉa nữa.

Lúc đưa Ô Nhật Na Giai về chỗ bà Ô Vân, tôi nhìn thấy Cách Nhĩ Thái. Vì bên cạnh bà luôn có tên lính kia lẳng nhẳng bám theo nên tôi không tiện hỏi về chuyện của Thừa Đức, chỉ nói chuyện qua loa với bà vài câu rồi rời khỏi lều của bà Ô Vân. Không ngờ lúc ra khỏi đó lại đụng ngay A Nhã Kỳ, cô nàng thấy tôi thì có vẻ hoảng hốt, vội vàng quay trở lại.

“A Nhã Kỳ!” Tôi gọi, lúc này cô nàng mới dừng lại nhìn tôi, rồi phát hiện ra toàn thân tôi đang ướt sũng.

“Cô bị sao vậy?” A Nhã Kỳ hỏi.

Tôi nhìn người mình đang ướt như chuột lột, cười đáp: “Tắm một cái, không có gì. Cô làm gì thế, sao mấy ngày nay chẳng nhìn cô đâu cả?”

“Có... có gì đâu” Cô trả lời, “Tôi bị đau bụng, muốn tìm bà Ô Vân xin chút thuốc uống. Cô mau về nhanh đi, mặc đồ ướt sẽ bị lạnh đó.”

Tôi nhìn cô nàng, cảm thấy cô như đang cố ý che giấu điều gì đó, nhưng lúc này cảm thấy người mình bắt đầu lạnh dần, tạm thời không nghĩ ngợi nhiều, nên chạy lúp xúp trở về lều trại lớn.

Về đến nơi, may mà Nặc Đốn Vương không ở đó, bên trong cũng chẳng có ai khác, tôi lục lọi tìm kiếm quần áo mà hôm đó Cách Nhĩ Thái đưa đến, cuối cùng tìm đại một bộ để thay, vừa mặc xong thì nghe thấy bên ngoài lều vắng đến giọng mồm loa của tên Râu quai nón.

“Hoa Bất Thoát! Ngươi sao rồi?” Hắn đưa tay vén bức trướng, sải từng bước dài đi đến.

“Ta không sao! Ngươi yên tâm được rồi!” Tôi cố làm vẻ điềm tĩnh né tránh bàn tay gấu của hắn, cái tên Râu quai nón này, mấy hôm nay lúc nào cũng lui tới tìm tôi, xem ra có vẻ nảy sinh hứng thú với tôi rồi đây. Tôi thì chẳng muốn vướng mắc gì với hắn, nên trốn được thì cố trốn thôi. Khó khăn lắm mới đuổi tên Râu đi được, tôi mới tìm ra cơ hội để ngồi xuống nghỉ ngơi, thở ra một hơi cho thoải mái. Những ngày tháng ở đây, tôi đã sống đủ rồi, tóm lại phải làm sao mới chạy thoát khỏi đây được chứ? Tôi có thể không? Lần đầu tiên, tôi thấy không chút tự tin với bản thân mình.

Tối hôm nay, lại có tên lính khác đưa gái đến chỗ Nặc Đốn Vương, tôi nhìn chiếc chăn nhàu nhĩ quấn quèo, cười lạnh một tiếng, tinh lực của hắn quả thật dồi dào, khinh thị đảo mắt một cái rồi theo tên lính kia ra khỏi căn lều. Tôi vừa tìm được một chỗ khuất gió gần căn lều để ngồi xuống, liền nghe trong lều vắng ra tiếng kêu thét hãi hùng.

Tiếng thét đó như ngọn roi quất thẳng vào tim tôi, tôi nhảy vọt lên, vội vàng vén bức trướng căn lều nhào vào.

Quả nhiên, Ô Nhật Na Giai mặt đầm đìa nước mắt đang co rúm lại ở một góc trong lều, thấy tôi bước vào, Nặc Đốn Vương vẻ mặt đầy nét cười lạnh lùng đang nhìn về phía tôi.

“Ngươi không phải là người!” Giọng của tôi không kìm được run lên.

Hắn nhếch nhếch mép, hỏi: “Ngươi lại nhìn không quen rồi à? Chẳng phải đã coi như chuyện thường rồi sao?”

Tôi nhào đến Ô Nhật Na Giai, kéo cô bé đứng dậy, gào lên điên cuồng với Nặc Đốn Vương: “Ngươi nhìn nó đi, nhìn đi, năm nay nó mới 12 tuổi, nó vẫn còn là trẻ con mà! Đến cả đứa trẻ con người cũng không tha hay sao hả?”

Hắn đảo mắt nhìn Ô Nhật Na Giai đang run rẩy rúm ró lại, lại nhìn về phía tôi cười cười, “Con gái trên thảo nguyên, 12 tuổi đã là lớn rồi, nó đâu có thấp bé hơn người bao nhiêu!”

Tôi giận đến mức không nói được gì, chỉ lấp bắp nhìn hắn, ban ngày tôi mới cứu được Ô Nhật Na Giai khỏi dòng nước, buổi tối hắn đã đưa cô bé vào trong lều, đây chẳng phải rõ ràng là đang hành hạ tôi sao? Tôi còn có thể giữ được vẻ trở lại như mấy ngày trước không? Khoan không nói đến chuyện bà nội của cô bé là người đã cứu sống tôi, cho dù giữa tôi và họ không có ân tình gì, tôi có thể thản nhiên nhìn một đứa bé gái như Ô Nhật Na Giai bị tên biến thái này bức hại không?

“Hôm nay không ra ngoài à? Hay là muốn ngồi cạnh thưởng thức?” Hắn cười nói, nụ cười tàn khốc như của một tên ma quỷ ăn thịt người.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, cố kiềm chế lửa giận trong lòng, từ từ mở miệng, “Rốt cuộc người muốn thế nào đây? Nói thẳng ra đi, ta không tin người chỉ là thích thú với cô bé!”

“Người nói xem nào?” Hắn đến bên cạnh, nâng cằm tôi lên, nheo đôi mắt màu xanh thẫm nhìn tôi, giống như sói dữ đang nhìn con mồi.

“Ta nghĩ vốn người là kẻ làm việc không từ thủ đoạn, tuy không thể coi là anh hùng, nhưng cũng có thể gọi là kiêu hùng, nhưng, bây giờ, ta coi thường người, thật sự coi thường người!” Lần đầu tôi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, không hề lùi bước, chỉ muốn nhìn thấu tận đáy lòng hắn, xem rốt cuộc ở nơi sâu kín âm u ấy hắn đang che giấu thứ gì.

Tay của hắn bóp lại chặt hơn, tựa hồ muốn bóp nát cằm tôi ra.

“Thực ra vốn chỉ là một chuyện đơn giản biết là bao, người hà tất phải dụng tâm khổ não như thế? Chẳng lẽ là vương của người Tây La Minh lại rảnh đến mức đi so đo thiệt hơn với một đứa con gái bình thường như ta?” Tôi cười bảo, “Sử dụng sức mạnh với phụ nữ, là chuyện người quá quen thuộc rồi, giờ ta đã rơi vào tay người, xử lý thế nào chẳng phải đều tùy thuộc ở người cả à?”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn tôi ra chiều thích thú.

Tiếng khóc của Ô Nhật Na Giai từ từ dừng hẳn, cô bé mở to đôi mắt sợ sệt nhìn Norton. Tôi nhìn cô bé, thấy tim co thắt lại, tôi biết, bất kể bà của cô bé có từng cứu tôi hay không, tôi cũng không thể làm được cái chuyện bỏ rơi cô bé một mình lại đây được.

“Đưa cô bé về đi, tôi thay.” Tôi quay đầu đi nói.

Nặc Đốn Vương nhìn tôi ra chiều suy nghĩ, ánh mắt sắc nhọn như có thể nhìn thấu tim tôi, nhìn thấy nhịp tim tôi đang đập cuồn cuộn lên dữ dội, nhìn thấy sự khiếp đảm bắt đầu nảy nở trong lòng tôi. Hắn cười, khẽ vỗ tay hai cái, có người bước vào, không đợi hắn dặn dò đã khiêng Ô Nhật Na Giai ra ngoài.

“Nghĩ kỹ hậu quả rồi chứ?” Hắn hỏi tôi.

Tôi cười nhạt, hậu quả, có nghĩ đến thì cũng liên quan gì.

“Người phải biết rằng một khi người thất thân ở đây, tên hoàng tử của người sợ rằng có yêu cũng không chịu đựng nổi đâu.” Hắn nói.

Tôi trả lời nhạt nhẽo: “Nếu anh ấy yêu ta, biết ta gặp phải chuyện không may sẽ chỉ thấy thương tiếc hơn; còn nếu anh ấy không yêu ta, ta hà tất phải để ý đến cảm giác của anh ấy làm gì?”

Hắn chờ ra một lúc.

Tôi cười, kéo hắn đến bên tấm thảm, đẩy nhẹ hắn ngồi xuống đó, đứng vào chính giữa hai đùi hắn, “Nhắm mắt lại đi, được không?” Tôi dụ dằng hỏi.

“Người?” Hắn vừa mở miệng đã bị tôi dùng ngón tay chặn lấy môi.

“Suyt— đừng nói gì, nhắm mắt lại đi.”

Nhân thần của hắn lộ ra nét nghi hoặc, đồng tử vốn lạnh lẽo đã bắt đầu mơ màng, có vẻ ngẩn ra chờ dẫn nhìn tôi. Tôi nở nụ cười dụ dằng với hắn, “Nếu như người sợ thì thôi bỏ đi vậy.”

Tuy ánh mắt hắn vẫn lóe lên tia do dự, nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Tôi cười lạnh, tuy hắn nắm thóp được tôi, tính được sự nhất gan của tôi, nhưng đầu nghĩ tới tôi không hề sợ chết. Tôi nhắc mạnh chân lên, đạp mạnh xuống phần háng của hắn.

Chân mới xuống nửa chừng, hắn đã mở bừng mắt, ánh sáng trong mắt vụt lóe lên, hai tay vội che lại phần thân dưới. Tôi cười thầm, lực chân không giảm mà tay đã co thành nắm đấm vụt vào mũi hắn.

Đau quá! Tôi không nén được hít một hơi, nhìn thấy kiệt tác của mình, lại thảm tán dương chính mình, tốt! Một đấm là thấy máu!

Đôi mắt xanh thẫm của hắn dường như biến thành màu đen, bên trong trào lên sự giận dữ điên cuồng, hai cặp lông mày đậm đã xoắn tít lại, một tay đã tóm chặt lấy cổ tôi. Tôi mạnh mẽ nhìn thẳng lại hắn, thấy mũi hắn đã rỉ máu, tôi nhin không được lại muốn cười, có lẽ tôi đã điên rồi, giờ phút này lại có thể quên cả sợ hãi!

“Người giết ta đi, có giỏi thì giết ta thử xem!” Tôi khiêu khích.

Hắn nhìn tôi chòng chọc, nghiêng răng nói: “Chết? Quá dễ dàng, có một số chuyện còn kinh khủng hơn cả chết.” Hắn nhìn tôi, bỗng cười lớn, ánh mắt mang sát ý rõ hơn, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, hòa trộn với máu đỏ tươi, hệt như ác quỷ trong địa ngục.

“Nếu ta thả ngươi vào trong doanh trại, ngươi nói xem những thằng đàn ông đó sẽ làm ngươi ra nông nổi nào, hả? Nói ta biết.”

“Vậy ngươi hãy nói ta biết trước, bị một con chó điên cắn chết và bị mười con chó điên cắn chết, có khác gì nhau?” Tôi cười lạnh, hỏi.

Hắn im bật, tay càng xiết chặt hơn.

Tôi cười nói, “Thôi thì chết nhanh hơn chút, ngươi nói xem? Nặc Đốn Vương tôn quý của ta!”

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, tôi cố gắng giữ nụ cười trên mặt, nhưng sau đó thì há hốc mồm ra, muốn hít thở nhiều không khí hơn nữa, hai tay lại túm chặt lấy tay hắn, muốn cật lực kéo ra.

Không ngờ, tôi lại chết theo kiểu này.

Trong tích tắc, hắn buông tay ra, tôi mềm nhũn đổ xuống đất.

“Thế nào? Cảm giác sắp chết ra sao hả?” Hắn hỏi.

Tôi sờ sờ vào cổ họng, ra sức hít hơi, không nói nổi lời nào.

“Vương!” Ngoài lều vang đến tiếng nói cấp bách, “Đại Liên Na công chúa xảy ra chuyện rồi.”

Nặc Đốn Vương toàn thân rung động, nhưng vẫn giữ giọng lạnh lùng, “Cô ta thì có thể xảy ra chuyện gì?”

“Quân y nói, nói, công chúa bị sẩy thai rồi.” Người ngoài kia thấp giọng đáp.

Sẩy thai! Trong đầu tôi vụt lướt qua hình ảnh Đại Liên Na nôn khan ở doanh trại quân Ngõa Lạc, và cả nét sợ hãi hoang mang của A Nhã Kỳ khi ở chỗ bà Ô Vân. Cô ta quả nhiên đang có thai, xem ra thì chắc là của Nặc Đốn Vương rồi! Cô ta cố ý uống thuốc cho ra thai sao? Tôi ngược lên nhìn Norton, hắn đang quay lưng lại với tôi, sống lưng càng ưỡn thẳng hơn, tay xuôi theo thân người đã co thành nắm đấm, nắm rất chặt, các ngón tay đều trắng bệch cả...

Hồi lâu sau, hắn mới lạnh lùng cất tiếng, “Sẩy thì sẩy rồi, có cần phải hoảng hốt thế không?”

Giọng nói ngoài kia như do dự một lúc, sau đó lại cất lên một cách bất an, “Quân y nói công chúa chảy máu nhiều quá, e rằng...”

Trong lều Đại Liên Na, ánh đèn có phần u ám, tôi theo sau Nặc Đốn Vương bước vào, A Nhã Kỳ đang phủ phục bên người Đại Liên Na khóc rầm rức.

Tôi thấp giọng hỏi cô, “Sao lại ra thế này?”

A Nhã Kỳ ngược lên nhìn tôi, lại cúi đầu xuống tiếp tục khóc, không chịu nói gì.

Norton bước lên, đá A Nhã Kỳ sang một bên, nắm lấy cánh tay Đại Liên Na kéo lên khỏi giường, lạnh lẽo hỏi, “Là vì đứa con của ta, hả?” Giọng nói lạnh lẽo nhưng không che được sự tức giận.

A Nhã Kỳ cuống quýt nhào đến, khóc lóc, “Thả công chúa ra, công chúa không chịu nổi, không chịu nổi.” Hai tay níu lấy tay Nặc Đốn Vương, liều mạng kéo tay hắn ra.

Norton không đếm xỉa gì đến, tiếp tục đá cô nàng ra một bên, nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch của Đại Liên Na, hần học hỏi, “Nói đi chứ, người chẳng phải ghê gớm lắm à? Trong một lúc uống hết bao nhiêu thuốc, là vì không cần đứa trẻ này, đến tính mạng mình cũng không thiết mà.”

Đại Liên Na chẳng nói chẳng rằng, mím chặt đôi môi, nhưng khóe mắt lại rơi ra một giọt lệ.

“Đủ rồi! Đã thế này rồi mà người còn muốn đòi mạng cô ấy sao?” Tôi hét lên, giằng tay Đại Liên Na ra khỏi tay hắn, để cô nằm lại xuống giường.

Norton dờ ra, nhìn tôi chăm chăm, giống như không hề quen biết vậy.

“Mau đưa bà Ô Vân đến đây, bà ấy chắc sẽ có cách hơn là quân y.” Tôi nói với A Nhã Kỳ, thấy cô ta vẫn còn chân chừ, lại cuống lên, “Mau đi đi! Còn đứng ngẩn ra ở đó làm gì, muốn dọn xác công chúa các người à?”

A Nhã Kỳ như giật mình choàng tỉnh, vội vã chạy ra ngoài.

Norton lúc này như đã bình tĩnh trở lại, liếc tôi một cái, rồi cười hỏi, “Người lại tội nghiệp cô ta rồi? Người đã quên chính cô ta hại người à.”

“Chưa quên”, tôi nhạt nhẽo nói.

“Vậy còn cứu làm gì?”

“Không phải tôi muốn cứu cô ta, tôi làm gì có bản lĩnh đó, tôi chỉ tội nghiệp thôi, đứng trên góc độ cùng là phụ nữ với nhau mà tội nghiệp cô ta.”

Rèm mi dài của Đại Liên Na khẽ run run, nước mắt không ngừng trào ra.

Nhìn thấy bà Ô Vân theo A Nhã Kỳ vội vã bước vào, tôi lẳng lặng lui ra ngoài. Đối với Đại Liên Na, tôi vừa ghét vừa hận, nếu không bị cô ả lừa gạt, quân Ngõa Lạc đã không bị bọn Tây La Minh đánh lén, sẽ không bị thương vong nhiều chiến sĩ đến thế, tôi cũng sẽ không bị rơi vào chốn này, sẽ không...

Nhưng tất cả những chuyện này, thật sự đều oán trách cô ta ư? Dù sao cô ta cũng vẫn là một người con gái đáng thương, thân là công chúa của Hách Liên, nhưng lại mang trong mình đứa con của Tây La Minh, cô ta hận hay yêu Nặc Đốn Vương? Nếu là hận, thì sao lại cam tâm bán mạng cho hắn? Nếu là yêu, thì sao lại nỡ lòng vứt bỏ tính mạng bản thân không nuôi tiếc và cho ra cả đứa con đang mang trong bụng?

Nặc Đốn Vương từ trong lều Đại Liên Na bước ra, sắc mặt hơi tái, lạnh lùng nhìn tôi một cái, không nói lời nào mà quay người bỏ về căn lều trại của mình. Nhìn theo bóng hắn phảng phất sự cô đơn, tôi chỉ thấy trong lòng rối bời, nếu nói Đại Liên Na yêu hắn là sự bất hạnh của cô ta, vậy còn hắn thì sao? Trong tim hắn cũng có vị trí dành cho Đại Liên Na chăng? Tôi không nghĩ ra, cứ luôn nghĩ tình yêu rất đơn giản, yêu chính là yêu, không yêu thì là không yêu, tại sao khi đến hai người họ lại trở thành phức tạp thế này?

Bước đến trước cửa lều của Nặc Đốn Vương, tôi hơi chần chừ một lúc, nghiêng rằng, cuối cùng cũng vén tấm trướng bước vào.

Một luồng hơi rượu xộc thẳng đến, Nặc Đốn Vương đang ngồi một góc lạng lẽ uống rượu, thấy tôi bước vào, hắn nở một nụ cười mỉa mai.

“Nếu lo lắng thì hãy đến chỗ của cô ta đi.” Tôi hồ hững nói.

Hắn liếc tôi một cái, nét cười bên khóe môi càng đậm, nói, “Người con gái như người, không thể hiểu nổi người đang nghĩ những gì?”

Tôi lẳng lẽ nhìn hắn, nhẹ nhàng đáp, “Ta yêu Thừa Đức, hận người, cũng hận cả Đại Liên Na, ta biết rất rõ chuyện này. Nếu có thể, ta nghĩ ta bây giờ có thể một dao giết chết người.”

“Vậy còn lo gì đến chuyện giữa ta và cô ả?” Hấn hỏi.

“Không phải ta đang lo chuyện của hai người, mà ta thấy tội nghiệp tình yêu.” Tôi đáp.

“Tình yêu?” Hấn cười, giọng có vẻ chua xót, “Người tưởng giữa ta và cô ả có tình yêu à? Ha ha ha, người thật ngây thơ!” Giống như nghe được chuyện nực cười, hấn lấy tay chùi nước mắt vì cười, nói, “Người tình của cô ta sớm đã bị phụ vương cô ta giết chết rồi, và ta, trước giờ cũng chưa từng yêu cô ta, cô ta chẳng qua là đồ chơi của ta, là dụng cụ mà ta có thể lợi dụng thôi.”

Tôi nhìn đáng vẻ như nửa điên nửa tỉnh của hấn, cảm thấy hơi sợ hãi, bản thân cũng ăn đấm đủ rồi, quan tâm mấy chuyện vợ vãn này làm gì? Nghĩ đến đây, tôi bèn đứng dậy, định bước ra ngoài.

“Người yêu hấn thật chứ? Nếu hấn không phải là hoàng tử Ngõa Lạc, người vẫn yêu?” Hấn đột nhiên hỏi.

“Phải, tôi yêu anh ấy, cho dù anh ấy là ai đi nữa.” Tôi trả lời.

“Nếu hấn từng lợi dụng người, lừa gạt người thì sao? Người vẫn yêu hấn như trước chứ?”

Tôi ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp, “Phải, tôi yêu anh ấy, chỉ cần anh ấy yêu tôi, cho dù là anh ấy lợi dụng, lừa gạt tôi, chỉ cần anh ấy đừng làm tổn thương tôi, tôi vẫn sẽ yêu anh ấy. Tình yêu, không chỉ là đòi hỏi, lợi dụng tôi một lúc nhưng không hề làm tổn thương tôi, thì sao lại không thể?”

Hấn cười, “Lợi dụng, lừa gạt không bị coi là làm tổn thương à?”

“Không hấn thế, không ai có thể có lý do đòi hỏi đối phương phải dâng hiến tất cả. Cùng lúc với việc bạn tận hưởng tình yêu của anh ấy dành cho bạn, thì bạn cũng phải trả giá, như thế mới đúng, cho dù là bạn tự nguyện cho, hay là bị anh ấy lấy đi trong vô thức. Nếu không, đó chỉ có thể gọi là được cưng chiều, được cưng chiều như vật cưng.”

“Người đúng là một người con gái kỳ lạ.” Hấn cười nói, “Xem ra ta thật không thể thả ra rồi, người con gái như người, quả là hiếm thấy.”

Tôi rùng mình một cái, kiềm chế không để bản thân quay lại nhìn hấn, lạnh lùng đáp: “Tùy người thôi.”

“Những thứ hấn có thể cho người, ta cũng có thể cho như vậy.” Hấn trầm giọng nói.

“Người không thể.” Tôi đáp, chân không dừng lại, thoăn thoắt bước ra ngoài. Con người luôn thêm khát đồ của kẻ khác, mà không thấy được những thứ quanh mình là tốt, e rằng hấn cũng vậy mà thôi. Bây giờ bỗng nhiên hiểu ra, khi mấy người đàn ông cùng theo đuổi một phụ nữ, có thể thứ họ muốn tranh chấp hoàn toàn không phải người phụ nữ đó, mà là một thứ ý chí nào đó.

Cũng không biết hôm nay là ngày gì mà bầu trời thật u ám, thảo nguyên không ánh trăng có vẻ hơi đáng sợ. Đi loang quanh trong khu vực đóng quân, vẫn không biết phải nên đi đâu, chạy không thoát, nhưng lại không muốn quay trở về căn lều của hấn. Giờ đây Thừa Đức đang làm gì? Có phải là đang nghĩ cách cứu tôi hay không? Anh thực sự toàn tâm toàn ý yêu tôi chứ? Không hề lừa gạt, cũng không giấu giếm chút gì? Anh cũng là người của hoàng gia, tình yêu của anh cũng có thể đơn giản như tình yêu của tôi chứ?

Bỗng thấy mình lúc này thật tức cười, tự dưng lại đa sầu đa cảm như thế, có giống như Phùng Trần Sở Dương đâu?

“Phấn chấn lên nào! Phùng Trần Sở Dương! Đây là người kiên cường nhất nhất mà!” Tôi nắm tay lại tự động viên mình, nhưng khẩu khí thì thế mà trong lòng lại ủ rũ chán chường, “Thừa Đức, em nhớ anh, thật sự, rất... nhớ anh...” Tôi lẩm bẩm.

Đột ngột, sau lưng một bàn tay thò ra bịt lấy mũi miệng tôi, chưa đợi tôi chống cự lại đã kéo vào một góc khuất.

“Đừng lên tiếng, tôi đến để cứu cô.” Người sau lưng tôi thấp giọng nói nhỏ vào bên tai tôi, giọng rất trầm, nhưng không phải Thừa Đức.

Tôi cố kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, gật gật đầu. Người đó buông tay ra, tôi vội quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục người Tây La Minh, khuôn mặt hơi quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra anh ta chính là người cùng tôi đi theo Đại Liên Na ra ứng tiếp quân lính của tộc nhân hôm đó.

“Thừa... đại tướng quân đâu?” Vốn muốn hỏi Thừa Đức, nhưng chợt phát hiện ra gọi tên anh như thế thật kỳ cục, nên gượng gạo đổi thành đại tướng quân.

“Người đang ở trong đại quân, đại quân ta đã bao vây nơi này rồi, đại tướng quân sợ cô gặp nguy hiểm nên bảo chúng tôi nhân lúc hỗn loạn cứu cô ra.” Anh ta thấp giọng nói.

Trong lòng tôi trào lên niềm vui mừng khó tả, lần trước sau khi Thừa Đức chạy thoát, Nặc Đốn Vương cũng ra lệnh đổi nơi đóng quân, tôi đang đau buồn nghĩ liệu quân Thừa Đức có tìm thấy được nơi này không, không ngờ họ đã đến rồi.

“Các anh đến bao nhiêu người?” Tôi thì thầm hỏi.

“Mười người, đều được chọn lựa kỹ càng trong đại quân, cô nương yên tâm, bảo đảm cô sẽ được an toàn.” Anh ta đáp.

Tôi cười khẽ, biết anh ta đã hiểu lầm ý tôi hỏi, tôi đâu phải sợ họ không cứu nổi mình, tôi chỉ muốn thưởng thức một chút màn kịch hay đêm nay, dù sao tôi đã phải chịu khổ ở đây mấy ngày nay rồi, nói gì thì nói cũng phải hưởng thụ một chút rồi mới đi chứ!

“Bọn họ đâu?” Tôi lại hỏi.

“Đã ẩn nấp xung quanh đây cả rồi, chỉ cần đợi tín hiệu của tôi là đến thôi.”

“Họ có sợ chết không?” Tôi hỏi tiếp.

Anh ta nhìn tôi một cái, trong mắt đầy áp sự kiên định và kiêu ngạo, thấp giọng đáp, “Ở đây đều là tử sĩ của đại quân, chuyện này xin cô nương đừng lo.”

“Vây được! Chúng ta tạm dừng đi, tặng quà cho đại tướng quân rồi hãy chạy, tên Nặc Đốn Vương kia hôm nay uống rượu, e rằng giờ đây đã say túy lúy rồi...” Tôi ghé vào tai anh ta thì thầm, dần dần sắc mặt anh hiện lên nét vui mừng, nhìn tôi như có vẻ không tin tưởng lắm, ánh mắt lại lóe lên tia nghi hoặc.

Sau vài tiếng rít khe khẽ như tiếng côn trùng, vài bóng người nhanh nhẹn từ tứ phía vụt đến. Anh ta thì thảo với họ vài câu, mấy người này lại tản ra xung quanh, mất hút trong bóng đêm...

Vài khắc sau, vài mũi hỏa tiễn từ trời hạ cánh xuống, rất chuẩn xác hạ xuống trên nóc lều của Nặc Đốn Vương, đồ vật toàn bằng lông thú, gặp lửa liền bén lấy nhanh chóng...

Nhìn thấy đám binh sĩ Tây La Minh hỗn loạn, tôi vừa cười vừa vỗ vào vai anh lính bên cạnh, nói, “Được! Quá chuẩn! Đến tôi còn không thấy rõ hỏa tiễn từ đâu bắn ra nữa là...”

Anh ta thấy tôi tán dương thì có vẻ ngượng ngùng cười cười.

Một tên nhóc Tây La Minh thấy chúng tôi mặc quần áo quân Tây La Minh vẫn ôm thùng nước đứng đó thì quát một ngọn roi đến, mắng mỏ, “Còn không mau đi dập lửa”. Anh lính kia thấy thế liền vội dùng thân người che chắn cho tôi, cùng lúc lông mày chau lại, muốn nhào đến giết bég tên lính thôi kia cho xong. Tôi quỳnh lên liền đưa mắt ra hiệu cho anh ta, kéo anh ta dừng lại, giờ vẫn chưa phải lúc động thủ mà.

Lửa phía bên kia vẫn chưa dập tắt, căn lều trại phía Đại Liên Na đã khét lẹt mùi khói, tiếp đó, từng mảnh vải bắt đầu bén lửa cháy lên. Tôi và mấy người lính Ngõa Lặc vội vàng vàng chạy đến dùng thùng nước “dập lửa”, nhưng cuối cùng vẫn “không cẩn thận” làm lửa bén khắp nơi, thế là, lửa cháy càng lúc càng to hơn.

Tiếp ngay sau đó, chỉ thấy mặt đất cơ hồ cũng rung lên, tiếng hét “giết” vang vọng, càng lúc càng gần, kỵ binh của Ngõa Lặc đã sắp đến rồi, tôi quăng luôn thùng nước trong tay, kéo anh lính bên cạnh hét, “Mau lên, chúng ta phải tìm một chỗ an toàn để ẩn náu! Dao kiếm không có mất đâu!”

Mặt anh ta cuối cùng cũng nở một nụ cười, cũng quăng thùng nước trong tay đi, nói một câu “đắc tội rồi” rồi kẹp luôn tôi vào nách, gầm lên một tiếng, dẫn gần mười người chạy khỏi nơi đóng quân.

Đại doanh của Tây La Minh đã chìm trong biển lửa, cục diện trở thành tương tìm không ra quân, quân cũng chẳng tìm ra tướng, đồng thời tình hình bắt đầu rối loạn, ai nấy đều hốt hoảng, nhất thời chẳng ai quan tâm tới ai nữa.

Tôi lại lần nữa bị người ta kẹp vào nách, chỉ nghe thấy bên tai tiếng gió ào ào, thỉnh thoảng ngọn cỏ trên đồng lại xước qua mặt, không nhìn nổi cảm thấy ử rử, sao đám cao thủ võ công đều thích mang người ta bay như thế này nhỉ? Thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đắc ý, Nặc Đốn Vương à Nặc Đốn Vương, chắc người không ngờ rằng ta lại chơi người một võ thế này nhỉ, còn tiếc cho người đã xem ta là người hầu nữa, nếu không sao ta có thể ghi nhớ lều trại của các người rõ ràng thế được! Có điều không biết vì sao, khi chỉ cho họ biết lều của Đại Liên Na, trong lòng tôi thoáng chút bất nhẫn, cũng có chút do dự, nhưng nghĩ lại cô ta rất có khả năng là điểm yếu của Nặc Đốn Vương, tôi liền cứng rắn hẳn, trên chiến trường tôi tội cho họ, họ có tội nghiệp tôi bao giờ chưa? Thôi thì mạnh ai nấy lo mạng mình vậy.

Chương 34

Người dịch :Banhbaochieu

Gặp lại Thừa Đức, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Thừa Đức tiến vào, lúc tôi còn xoay mặt nhìn ở bên trong, nghe đằng sau lưng có tiếng người bước tới, chính là có chút không dám quay đầu lại nhìn, sợ là không phải hắn, sợ lúc nhìn thấy hắn không cầm lòng được rơi lệ, sợ.....

Người bước tới sau lưng, ngồi xuống, đôi tay ôm choàng lấy tôi từ đằng sau, tôi nhìn đến Thừa Đức có vẻ mệt mỏi, tuy thế ánh mắt ánh lên nét tinh anh.

Anh ta nhìn tôi, đôi mắt hoa đào kia mở lớn đang nhìn tôi, ánh mắt sáng rực niềm vui, cuối cùng mỉm lên một nụ cười.

Tôi nhìn anh ta, muốn nói, nhưng không có cách nào mở miệng được, mắt cũng nhắm lệ từ khi nào, nhìn thấy Thừa Đức có chút mơ hồ, vội vội vàng vàng đưa tay lên lau nước mắt.

Thừa Đức cúi đầu cọ cọ trán vào trán tôi, bàn tay nhẹ nhẹ vuốt tóc tôi, nén giọng thở dài một hơi.

Nghe được âm thanh thở dài của hắn, sự uất ức những ngày vừa qua bùng lên trong lòng, rốt cuộc không cầm cự được, sự kiên cường giả tạo hoàn toàn rơi xuống, tôi vòng tay ôm lấy cổ hắn, úp mặt lên vai anh ta, khóc lớn lên.

Thừa Đức chỉ im lặng, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, vuốt lưng tôi, ôm lấy đầu tôi.

Một lúc lâu sau, tôi mới ngừng khóc, vẫn lặng lẽ tựa đầu vào vai hắn, không muốn nhúc nhích.

“Vinh nhi,” hắn lên tiếng, tôi ngừng ghen ngào, ngẩng đầu nhìn anh ấy, chờ đợi anh ấy mở miệng.

Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, rồi ngọt ngào nói:

” Nàng nên đi tắm đi, cả người đều bốc mùi hôi.”

Tôi khịt khịt mũi, túm một lọn tóc chính mình ngửi ngửi, sau đó đưa mũi ngửi ngửi cổ hắn, ngạc nhiên nhìn hắn, nói:

” Không có, người em không bốc mùi hôi, là do mũi của anh có vấn đề mà.”

“Cái gì?” Anh ta nhú nhú mày, trong ánh mắt không dấu được ý cười.

Tôi bật cười, cố ý làm ra vẻ ngượng ngùng, thấp giọng nói:

” Có thể là lúc này nhìn thấy anh, xúc động quá, nên không cẩn thận ...xì hơi một cái....Nhắm lúc anh há mồm to để thở, cho nên...”

Thừa Đức cười to, làm ra bộ dáng tức giận hung ác, đẩy tôi té ngã trên giường, xì lên trán tôi cười nói:

” Xú nha đầu, còn dám chọc ghẹo ta?”

Tôi lẩn qua lẩn lại cười sằng sặc, cố tránh né ma trảo của Thừa Đức,:

” Em sai rồi, là không phải em xì, là anh xì, hahaha, tha cho em.”

”Nói, chịu thua chưa?

“Chịu thua ,chịu thua rồi,hahaha” Tôi cười đến nỗi không thở nổi,cho dù cố trốn tránh, cũng không cách nào thoát được bàn tay Thừa Đức,“Em sai rồi, ha haha, tha cho em đi.”

Thừa Đức nhìn tôi cười cợt, rồi đột nhiên ngừng lại, lẳng lặng nhìn tôi, trên mặt đã không còn ý cười cợt nữa, không ngôn từ, ánh mắt cũng nói lên tất cả, sau đó ôm chầm lấy tôi, siết chặt, tôi cơ hồ không thể thở nổi.

Không khí lập tức trầm xuống yên tĩnh, tôi không muốn động đậy, nằm yên trong vòng tay anh ấy, cảm nhận độ ấm toát ra từ trên người Thừa Đức, cảm nhận được tim anh ta đập gấp gấp điên cuồng trong lồng ngực.

“Vinh nhi, trước giờ ta đã có nói ta yêu nàng chưa? Thừa Đức nhẹ giọng nói:” Nếu chưa, bây giờ ta sẽ nói, ta yêu nàng, ta thật sự yêu nàng, mặc kệ sau này có như thế nào, ta chỉ yêu có mình nàng, chỉ một mình nàng mà thôi.”

Nước mắt tôi lại tuôn trào, trong lòng nhói đau, người đàn ông này, làm sao tôi có thể lìa xa, bây giờ cùng nhau ở một chỗ, càng không rời xa được.

Hai người nằm ôm nhau cả nửa ngày trời, rồi Thừa Đức mới dần buông tôi ra, nhìn thấy đôi mắt tôi ửng đỏ, cười nói:

“Sao tự nhiên yếu đuối như vậy? Trước kia cỡ nào cũng không thấy nàng rơi lệ mà, nhưng như vậy cũng vui, hay là nàng khóc thêm vài chập nữa đi.”

Tôi tròn trố mắt lên, thầm nghĩ không cần anh ta trêu chọc tôi, nhớ ngày nào Phùng trần sở dương tôi đường đường cũng là một “Hiệp nữ”, xông pha giang hồ, cũng đã tham gia võ lâm đại hội, chuyện gì mà tôi chưa biết chứ, không phải Thừa Đức nhà người cũng đã bị tôi đưa đến kỹ viện một lần sao? Chỉ là người làm bộ làm tịch không nhớ chuyện này thôi.

“Cười cái gì? Nhìn gian xảo thế?” Thừa Đức nhìn tôi, nghi hoặc hỏi.

Anh ta vừa mở miệng hỏi, tôi đã không nhịn được cười phá ra, còn nhớ thêm lần đó trên mặt hấn đầy dấu son phấn của các cô nương, tôi lại té ra cười bò trên giường.

Thừa Đức thấy tôi kỳ cục như vậy, không nói không rằng chỉ ngồi nhìn. Lúc này, ngoài lều có người thông báo là đêm nước tắm tới, Thừa Đức bảo bọn họ khuôn vào, rồi mới quay đầu lại nhìn tôi cười cười.

Tôi vừa nhìn thấy cái thùng nước tắm lớn này, nhớ lại trước đó vài ngày làm trâu ngựa ở chỗ Nặc Đốn vương, hiện tại nhìn tới Thừa Đức cũng không có ý tốt, không khỏi đề cao cảnh giác, vẻ mặt dè chừng hỏi:

” Gì chứ?”

“Nàng nói đi?” Thừa Đức cười xấu xa nói.

Tôi nhìn anh ta, rồi quay lại nhìn thùng nước,:

“Anh phải tắm rửa?” Hỏi xong lập tức thấy mình ngu, mở miệng nói toàn lời nhảm nhí như vậy, nước đó không để tắm chẳng lẽ để uống sao.

Thừa Đức cười:

” Đúng phân nửa.”

Rồi bước tới bế tôi lên.

“Cả người nàng đều hôi thối, lại đây, để ta tắm cho.”

“Không được, không được,” Tôi hoảng hốt la to, “Anh đi ra ngoài đi, em tự mình tắm được.”

“Sợ cái gì? Cũng không phải chưa thấy qua.” Thừa Đức cười nham nhở, đôi tay cũng nham nhở không kém, phút chốc đã lột tôi trần như nhộng, rồi quăng tôi vào thùng, tôi mắc cỡ quá, ngụp xuống nước, thấy Thừa Đức đang đứng trước mặt cũng đang thoát y, lòng càng hoảng, vội la:

“Không được, không được, thùng này nhỏ lắm, đợi em tắm xong rồi anh hãy tắm.”

Thừa Đức chớp mắt cười xấu xa, không để ý tới lời tôi nói, chính mình tự lột quần áo trên người.

“Người em dơ dáy lắm! Cả nửa tháng rồi không tắm rửa gì! Một hồi nước tắm đen ngòm thì đứng trách em bẩn” Tôi mở giọng hăm dọa.

Thừa Đức cũng không nói năng gì, chỉ nhú nhú mày, trên người quần áo càng ít đi.

“Thôi! Anh đừng....” tôi còn chưa nói hết câu,Thừa Đức đã đưa tay vọc vọc nước,rồi nhảy ùm vào thùng ,nước văng tung toé lên mặt tôi.

“Đồ....” tôi tức muốn hộc máu, đưa tay vuốt nước trên mặt,rồi trợn mắt,Thừa Đức vẽ mặt quái quỷ đã kẻ sát tôi,làm tôi nín khe,vội quay người đi, đưa lưng hướng về hắn.

”Lưng trước nhé? Thừa Đức khê cười nói.

“Hả?” Tôi ngẩn người ra dần dần nhìn hắn.

Thừa Đức nở một nụ cười mê ly,làm tôi trong chốc lát bị bị hớp mất hồn ,thấy tôi như thế, hắn cười hài lòng nói :

“Thì là phải kỳ cọ toàn thân,theo ta đã lâu rồi mà không tiến bộ tí nào.”

Tôi nổi giận, quên mất tình cảnh hiện tại ,xoay người lao phía hắn phùng mang trợn mắt, vừa đến nửa đường, nhìn thấy hắn cười cười giang rộng cánh tay chờ đón, mới phát hiện mình bị trúng kế, cũng đã không còn kịp, theo quán tính, cả người tôi đổ ập tới trong vòng tay của hắn ta.

Thừa Đức vòng tay ôm chặt ,càng cảm nhận được thân thể trắng kiện của hắn , tôi cứng đờ người, cũng không dám nhúc nhích cử động.

” Xú nha đầu,” Thừa Đức nhẹ giọng nói,” Hôm nay ta mệt mỏi cả người, không có chút khí lực,cho dù có ý xấu thì cũng không có cách nào,nàng không cần phải đề phòng ta như vậy.”

“Thật?” tôi ngẩng đầu,nhìn thẳng vào mắt Thừa Đức.

“Thật.” Anh ta hầm giọng nói.

“Thật sự không làm được chuyện xấu?”

Thừa Đức nhẹ nhàng cười ,gật gật đầu.

Lần này tôi vui vẻ,liếc qua bộ dáng Thừa Đức lười biếng ngồi dựa vào thành thùng nước, hơi nước nóng làm mặt mày anh ta hồng hào, lòng tôi lại rung động, đặt tay lên ngực anh ta vuốt ve. Phùng trần sở dương tôi từ trước đến nay không ưa cứng rắn, phương châm của tôi là :địch tiến ta lui, địch lui ta phá.

”Vinh nhi, nàng làm gì? Thừa Đức có vẻ kinh hãi hỏi, chụp lấy cánh tay không an phận của tôi.

“Hê hê, anh nói đi.” Tôi cười hì hì nói,mặt áp sát tới khuôn mặt tuần tú của hắn.

Thừa Đức bất đắc dĩ cười,nhẹ giọng nói:

“Đừng thừa nước đục thả câu.”

Không thừa nước đục thả câu? Thế chẳng phải...thiệt thòi cho Thừa Đức sao? Tôi hí hửng nhìn anh ta cười cười,không thêm để ý đến sự kháng cự của anh ta .Đưa tay nâng cằm anh ta lên,nói:

“Cùng,cười với đại gia một cái nào.”

Thừa Đức nhìn tôi cười quỵn rũ một cái, lập tức tôi cảm giác hôn phách chính mình đều muốn bay ra ngoài, vội trấn tĩnh lại,đưa tay sờ soạng ngực anh ta,treu đùa:

“Lại đây, để đại gia thơm một cái nào!” Nói xong thì hôn phớt lên môi anh ta một cái, rồi nhìn đến thấy anh ta bẽn lẽn quá, không cầm lòng hôn thêm một cái nữa,

Tục ngữ nói đúng,đừng được đăng chân lân đăng đầu, đạo lý này ai cũng hiểu được,chính là vì tôi tham lam thấy được rồi làm tới.

Vô tình ngược mắt lên nhìn, thấy đôi mắt Thừa Đức loé lên tinh quang, bản năng muốn lùi lại, cũng là quá trễ, Thừa Đức đã giữ chặt gáy tôi, hung hăng ngấu nghiến hôn tôi....

Xem tình hình này, hình như là tôi luôn luôn dụ dỗ hấn, hấn ta rõ ràng đã nói là mệt mỏi, thế mà , rõ ràng là hấn cố tình giăng sẵn bẫy cho tôi lọt vào . Thật là có muốn khóc cũng không ra tiếng được.

Trong lúc mơ mơ màng màng bị hấn hôn, tôi đột nhiên phát hiện chân lý :“Vô tình mắc lỗi thì không sao, nếu cố tình làm vậy thì sẽ không có đường lui.”, trong tình cảnh này cái câu:“lời nói đàn ông nếu có thể tin, thì heo cũng biết leo cây.” hoàn toàn đúng. Tôi chính mình cảm nhận được một câu:“Nếu lời nói Thừa Đức có thể tin, thì cái ngày người biến thành lợn cũng không xa.”

Ngày đại chiến xảy ra đó, chủ lực Vương hoàn toàn bị đánh bại, chỉ còn không tới một vạn binh hộ tống Vương chạy trốn sâu trong thảo nguyên ,Thừa Đức đã ra lệnh thuộc hạ cầm đầu kỵ binh tinh nhuệ đuổi theo, tuy thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Thừa Đức chỉ là làm dáng thế thôi, mục đích chính vẫn là “Thừa nước đục thả câu”, kiếm chút lợi ích. Trận đánh này tuy mang tiếng là thắng lợi , nhưng vẫn là không thể hoàn toàn tiêu diệt thế lực Vương, đó là điều quá khó khăn . Bởi vì năm trước Ngõa lạc cùng Đại Chu đã đánh nhau một trận. tuy rằng thắng nhưng cũng hao tổn nhiều nguyên khí, hơn nữa phía Đông còn có nước Cao Ly lăm le dòm ngó , vả lại Thừa Đức cũng đã có chủ ý riêng, cho nên việc thắng lợi này cũng đủ để tạo thêm uy danh cho Ngõa Lạc.

Bọn Tây La Minh rời đi, người bộ tộc Hách Liên mới bắt đầu dẫn người thân, và đàn gia cầm , từ chỗ trốn đi ra. Sau khi tiếp nhận lại lãnh thổ, Hách Liên Vương bèn phái sứ thần đến cảm tạ , luôn tiện tiến cống lễ vật cho Thừa Đức- là đoá hoa xinh đẹp mỹ miều của thảo nguyên- công chúa Đại Liên Na.

Lần này tôi tức giận đến mức không thể thở nổi- mèm chút đi cháu ông bà tổ tiên, lại là Đại Liên Na , nàng ta không phải ở cùng với Vương đó sao ? Nàng không phải vừa mới bị hư thai đó sao? Sức khoẻ đã như thế , ít nhất cũng phải nghỉ ngơi vài ngày chứ , luât lao động chẳng phải đã qui định phụ nữ có quyền đó sao , như thế nào Đại Liên Na mang nội thương như thế mà đến đây làm vật cống như thế ? Tôi ngắt, thật sự là ngắt trên cành quất.

“Vinh nhi, nàng ngồi xuống đi , đừng đi tới đi lui như thế.” Thừa Đức nói.

Tôi thở hồng hộc, đi tới đi lui hai ba vòng, giận dữ nói :

” Bọn họ sao lại vô liêm sỉ như thế? Đại Liên Na lần trước hại chúng ta thê thảm như vậy , ông vua già đó không biết sao ? Tại sao lại còn tiến cống cô ta , lại còn nói rõ là hiến tặng cho anh nữa chứ ? Ông ta tưởng anh thiếu đàn bà chắc ? Hay nghĩ con gái ông ấy là tiên nữ hạ phàm sao ?”

Thừa Đức cười cười:

” Đây là thủ đoạn thường tình giao bang giữa hai nước, nữ nhân trong hoàng gia đều là những con cờ để dùng vào chuyện đó mà.”

Tôi ngăn người khờ khạo ra, nữ nhân trong hoàng gia, chính là dùng để làm tặng phẩm trong những cuộc chiến tranh sao ?

Thừa Đức thấy tôi lặng người như vậy , đoán là tôi đang nghĩ tới hoàn cảnh của bản thân mình, sợ tôi nghĩ nhiều, vội vàng nói :

“Đương nhiên nàng khác với bọn họ , Vinh nhi , không được suy nghĩ lung tung.”

“Em đương nhiên khác xa với nàng ta .” Tôi nói :” Em không có nghĩ lung tung đâu , chỉ là thấy kinh thường nàng ta .”

“Ta biết.” Thừa Đức nhẹ nhàng nói.

“Vậy anh còn muốn giữ lại nàng ta ?”

Thừa Đức im lặng gật gật đầu, nhìn tôi lẳng lặng nói :

” Hách Liên Vương đã gửi thư cho lão gia tử, nói muốn đem Đại Liên Na tặng cho ta, cho hai nước kết thông gia trở thành người một nhà,lão gia tử có vẻ đã ưng thuận,còn muốn ta dẫn nàng ấy về Phồn Đô,chỉ sợ chiếu thư kia vài ngày nữa sẽ tới.”

Tôi như người mất hồn, cả một lúc lâu sau mới có thể nói tiếp:

“Vậy sao ? Anh cũng đồng ý ?”

“Vinh như, nàng cũng là sinh ra trong hoàng thất , nàng cũng biết, có một số chuyện chúng ta không tự chủ được.” Thừa Đức thở dài nói :” Ta nghĩ lão gia tử làm vậy là vì cái thảo nguyên rộng lớn này,có Đại Liên Na trong tay, như là đã có thảo nguyên này trong tay vậy .”

”Hách Liên Vương không còn đứa con nào khác sao ?

“Còn một, đang ở Phồn Đô, nhưng có lẽ cũng không còn sống được bao lâu nữa.” Thừa Đức lạnh lùng nói.

Lòng tôi kinh hãi, hiểu được âm mưu thâm độc của lão hoàng đế, chỉ cần trừ khử đứa con này của Hách Liên Vương, như vậy Đại Liên Na trở thành người thừa kế thảo nguyên , nếu Đại Liên Na gả cho Thừa Đức,như vậy thảo nguyên này chẳng khác nào của hồi môn sẽ lọt vào tay lão hoàng đế.

“Hách Liên Vương là tên gốc?” Tôi hỏi.

Thừa Đức cười lạnh một tiếng ,nói :

” Hắn không phải là không biết , chỉ là không còn sự lựa chọn nào khác”

Nhìn nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí của Thừa Đức, tôi đột nhiên cảm thấy xa lạ, đứng như trời trồng ở đó, nói không ra lời . Thừa Đức thấy tôi như vậy, lập tức lấy lại dáng vẻ tươi cười,nói :

” Vinh nhi, nàng oán trách ta sao ?”

“Trách anh?” Tôi lắc lắc đầu, cười nói:” Em biết anh không thích nàng ta.”

Thừa Đức nhìn tôi cười cười,kéo tôi ôm vào lòng,thấp giọng nói:

“Thế mới đúng là Vinh nhi của ta, ta biết là nàng khác xa với những nữ nhân phàm tục chỉ biết ghen bóng ghen gió.”

Tôi liếc anh ta một cái,nói:

” Đừng có mà nịnh em , em không ghen tuông,bởi vì bản thân em chính là cái hũ dấm chua ,em không oán trách anh ,bởi vì em biết anh không thích Đại Liên Na, cũng bởi vì biết , anh không ngoan ngoãn nghe lời lão gia tử đâu.”

Thừa Đức cọ cọ cằm vào trán tôi,thở dài nói:

“Vẫn là Vinh nhi hiểu ta nhất,”anh ta dừng một chút,rồi nói tiếp:“Đừng nói là Hách Liên vương tử thân thể suy nhược,ngay cả công chúa yếu đuối này,dọc đường đi vì không chịu nổi mệt nhọc sinh bệnh mà chết,lão gia tử cũng không thể trách ta được, nàng nói có phải không?”

Thừa Đức trong giọng nói để lộ sát khí lạnh lẽo , làm tôi cũng không khỏi rung mình một cái, Thừa Đức cảm nhận được phản ứng của tôi, ôm ghì lấy tôi chặt hơn.

“Anh không cần tới thảo nguyên này?”

Thừa Đức nở nụ cười:

” Cần tới! Nhưng không cần phải thông qua một nữ nhân , chuyện trong nhà đã đủ loạn rồi,chuyện thảo nguyên từ từ tính sau, ta cũng không muốn lão Đại ở nhà tác oai tác quái ,mà ta lại muốn dẫn nàng cùng con chăn dê chăn ngựa trên thảo nguyên này.”

“Con? Ở đâu ra đứa con chứ?” Tôi ngạc nhiên nói.

Thừa Đức cười cười, ôn tồn nói:

“Thì là con của chúng ta,mặc dù hiện tại chưa có, nhưng sau thì cũng phải có thôi,ta phải tính toán lâu dài cho các người chứ!”

Nghe Thừa Đức nói như thế, tôi cảm thấy trong lòng nhói đau,không biết nên trả lời thế nào, căn bản chủ nhân thân thể này đã chết từ lâu,tôi,chẳng qua dựa vào phép thuật của Đỉnh tiểu tiên bám linh hồn mình vào cái thể xác này, tuy rằng có thể đi có thể đứng,vẫn tỏa ra nhiệt,nhưng căn bản là từ lâu linh hồn của cái thân thể này đã đi chầu Diêm Vương , cái thân thể này, làm sao có thể hoài thai ra đứa con được chứ !

Vốn là không định ở lâu nơi này,chỉ vì không khống chế được tình cảm của mình, làm cho bản thân càng lún càng sâu, tôi phải làm gì bây giờ?

Thừa Đức thấy tôi trầm ngâm không nói,nghĩ là tôi đang lo lắng mọi sự về sau,bèn cười nói :

” Nha đầu khờ, đừng nghĩ nhiều như vậy, có ta ở đây,còn sợ ta không lo nổi cho nàng sao?”

Tôi gượng cười không nói gì,anh ta đâu biết trong lòng tôi đang bấn loạn phân vân chuyện đi hay ở .

Đi, trở về với thế giới quen thuộc của tôi, có người thân, có bạn bè,có môi trường mà tôi đã sớm thích ứng, có lẽ cuộc sống tôi sẽ được nổi bật ,nhưng ít ra cũng có một cuộc sống thoải mái.

Ở lại, tôi chỉ có một mình Thừa Đức, mà anh ta thì, đâu chỉ có một mình tôi ?

Anh ta thua, tôi có thể đi theo anh ta chịu cực chịu khổ,cho dù có chết,tôi cũng không sợ ,nhưng nếu như anh ta thắng ? Trở thành hoàng đế ,thì còn có thể yêu mình tôi ,sủng ái mình tôi không?

Mặc kệ là tôi có muốn hay không, thân phận tôi cũng đã là Công Chúa Cầu Thân mà Chu quốc đưa tới, là Quý phi của hoàng đế Ngõa lạc, là Thừa Đức.....

Tôi lắc lắc mạnh đầu, đều là muốn lắc cho những ý nghĩa kia văng ra hết, không được suy nghĩ nữa, không thì điên mất.Mặc là công chúa hay không công chúa, hoàng phi hay không hoàng phi, dù sao cũng không định ở ,nghĩ nhiều như vậy để làm gì ? Thôi thì cứ sáng nay có rượu sáng nay say thì tốt hơn.

Nghĩ vậy nên trong lòng thấy thư giãn hơn một chút, quay lại thấy khuôn mặt anh tuấn của Thừa Đức, thậm nghĩ thẳng nhai này được sinh ra ở hoàng gia, lớn lên được bộ vó ưu nhìn như vậy, khẳng định là đã có không ít tình nhân rồi, tôi chắc chắn không phải là mối tình đầu của hắn,cho dù sau này cô nãi nãi tôi có phải mông bỏ của chạy lấy người, cũng không làm thương tổn nhiều đến hắn đâu,ngược lại một chút thương tổn này còn có thể giúp hắn trưởng thành hơn .

Gánh nặng trong lòng được bỏ xuống,người lập tức thấy nhẹ hẫng,ánh mắt nhìn Thừa Đức cũng trở nên khác liền .

Thừa Đức thấy thần sắc tôi đột nhiên sáng sủa hẳn ra, nét mặt có chút đề phòng, hỏi:

” Nàng lại muốn gì đây?”

Tôi nhìn hắn cười hề hề ,rồi luôn tiện kiễng chân hôn Thừa Đức một cái ,cười nói:

” Không có gì , tại thấy anh bảnh trai quá,em phấn khởi.”

Nhìn bộ vó lưu manh vô lại của tôi lúc này, Thừa Đức cũng đành bó tay, bất đắc dĩ lắc lắc đầu cười cười.

18. Chương 35-36

Chương 35.

Người dịch: Yuuri.

Hách Liên vương không những tặng công chúa, mà còn tặng không ít vàng bạc châu báu, xem ra có ý trông mong quân đội Ngõa Lặc sớm rút xéo đi, đợi Thừa Đức đem người đẹp, châu báu mau mau đi khỏi.

Châu báu được bọn họ chuyển vào lều của Thừa Đức rất nhiều. Lần này tôi thật mở mang tầm mắt, nếu nói tôi dù sao cũng từng trà trộn giữa hai hoàng cung nước Chu và Ngõa Lặc, những thứ quý giá cũng thấy không ít, theo lý thì chẳng có thứ nào tệ cả, nhưng tôi cũng là người đã từng hành tẩu giang hồ, hiểu sâu sắc tầm quan trọng của vàng bạc, cho nên vừa thấy ánh sáng lóng lánh của vàng, tôi vẫn là “tầm thường” hoàn toàn rồi.

Thừa Đức lười biếng nghiêng người trên cái sập (giường nhỏ) thấp, tuy thích thú nhìn tôi hai mắt sáng rỡ, sờ cái này sờ cái kia, khoe miệng nhin không được cong lên rất dữ, cuối cùng cười nói: “Chọn thứ nàng thích đi.”

“Thật không?” tôi quay đầu nhìn Thừa Đức, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng.

Thừa Đức nhẹ nhàng cười gật đầu: “Chọn thứ nàng thích đeo lên để ta ngắm xem.”

Tôi xắn tay áo, hít sâu vào rồi nói: “Thế cũng được, em không khách sáo đâu.”

Cái đội trên đầu, cái đeo trên cổ, cái đeo ở thắt lưng, vòng đeo ở tay, ngay cả chân tôi cũng không bỏ sót, lúc đứng dậy có hơi lảo đảo.

“Vinh nhi, nàng thật làm xấu mặt hoàng thất Chu quốc!” Thừa Đức nhìn tôi thở dài, “Cẩn thận coi chừng gãy cổ, lầy xuống đi.”

Tôi lắc lắc đầu, sau đó thì nghe thấy một loạt tiếng “Lách cách leng keng”, Khỉ thật! Mình sắp thành cái chuông gió rồi.

Đã quen trải qua những ngày nghèo khổ, tôi nhớ đến đã từng ở cùng với Diệp Phàm trong miếu hoang, vì nữa cái bánh bao mà đánh lộn với Mạnh An Dương, thì càng cảm thấy vàng rất đáng quý. Tôi lắc lư đi đến bên cái tủ lục bọc đồ ra, bắt đầu bỏ những thứ bằng vàng đáng yêu của tôi vào bao gói lại.

Thừa Đức trợn đôi mắt đào hoa chết người của anh ta, kinh ngạc hỏi: “Lại muốn chạy trốn hả?”

“Không chạy.” tôi trả lời.

“Vậy làm gì mà gói nhiều vàng như vậy?” Thừa Đức ngạc nhiên.

“Em nhìn thấy bọn nó thì vững bụng hơn.”

Thừa Đức buồn cười quá, “Ta đã nói với nàng rồi, mấy thứ châu báu kia đáng giá hơn mấy thứ này.”

Tôi quay đầu ngó anh ta một cái, quay người lại tiếp tục xếp vàng vào bọc đồ, “Mấy thứ đồ chơi đó không thực dụng!” nhớ lại lần đó cướp viên ngọc trên nón của Thừa Đức, rồi nói: “Lần đó cái nón trên đầu anh, đính viên minh châu to thế mà chỉ bán được một số tiền ít ỏi.

“Một số tiền ít ỏi?” Thừa Đức nghe nói năng lung tung, không hiểu gì.

“Thì là 250 lượng đó.”

“250 lượng bạc?” Thừa Đức hỏi lại, không biết là không tin lời tôi nói hay là không tin vào tai mình.

“Hừ! Còn làm em phí cả buổi trời miệng lưỡi mới bán được. Người ta lúc đầu chỉ trả cho em có 100 lượng, cho nên em mới không cần mấy cái thứ ngọc vất đi đó, lại mỏng manh nữa, rốt xuống là bể, còn vàng này của em thực tế hơn, đi đâu cũng dùng được.”

Nghe tiếng Thừa Đức hóp hóp không khí ở phía sau, tôi bối rối quay đầu lại, nhìn thấy anh ta khép mắt thở sâu thật mạnh, hồi lâu mới mở mắt, nhìn tôi yên lặng một chút, lúc này mới chậm chạp mở miệng:

“Nàng có biết viên ngọc đó đáng giá bao nhiêu không?”

Tôi lắc lắc đầu, Thừa Đức giơ ra một ngón tay, lắc nhẹ nhẹ.

“Một ngàn lượng?” tôi chợt dạ hỏi.

Thừa Đức lắc lắc đầu.

“Một vạn lượng?” tôi không khỏi cao giọng.

Thừa Đức lúc này mới nhẹ gật đầu, cười gượng gạo, nhắm mắt lại.

“Khỉ thật! Hắn lừa em! Hắn làm ăn gian dối!” tôi tức điên, không để ý đến một nửa sức nặng đang mang trên người mình, lách cách leng keng đến trước mặt Thừa Đức, kéo cánh tay anh ta lên tức giận nói:

“Chúng ta đi tìm hắn! Không tha thứ cho hắn! Khỉ thật! Hắn dám lừa em!

Hèn chi hắn muốn đưa em 250 lượng chứ, đây là công khai chửi em mà!”

Thừa Đức thở dài, thấy tôi tức giận thành dáng vẻ như vậy, cười yếu ớt nói: “Được rồi, không phải là một vạn lượng sao, không đến mức phải đáng vẻ như vậy.”

“Một vạn lượng! Một vạn á!” tôi lắc Thừa Đức nói, “Tìm hắn tính sổ! Tìm hắn tính sổ! Em chưa từng thua lỗ vậy!”

Thừa Đức bị tôi lắc đến chóng mặt, không còn cách nào đành nhận lời:

“Được, được, tính sổ, đợi chúng ta quay về thì tìm hắn tính sổ.”

Nghe anh ta nói như vậy, tôi mới buông anh ta ra, trong bụng còn chút tức tối bất bình, nhưng vẫn không quên tiếp tục với bọc đồ của tôi, nhưng vừa mới quay người thì bị Thừa Đức kéo tay lại, kéo tôi lòng anh ta.

“Ở đây với ta.” Anh ta đưa miệng đến sát tai tôi khẽ nói, sau đó nhẹ nhàng ngậm dái tai của tôi.

Tôi run rẩy trong lòng, vội đẩy anh ta ra, cười yếu ớt nhìn nhìn Thừa Đức, lại nhìn đến đồng vàng chói lóa mắt đó, có hơi do dự. Thừa Đức cười lẳng lơ, cánh tay thoảng dùng sức, kéo tôi lên giường, xoay người đè tôi, môi hôn lên cổ tôi từng chút một, khẽ cười: “Đồ hám tiền, những thứ đó đều là của nàng, chạy không được đâu.”

“Đều là của em thật ư?” tôi hỏi vẻ không yên tâm.

“Ừ.” Thừa Đức khẽ trả lời, giọng nói đã hơi khàn, líu ríu bên tai tôi,

“Đều là của nàng kể cả ta.”

Cùng lúc tay anh ta di động trên người tôi, đầu óc tôi càng lúc càng u mê, tim đập càng lúc càng nhanh. Chỉ nghe vào được câu Thừa Đức cũng là của tôi? Thế tôi không phải là phải nuôi anh ta sao? Viên ngọc đeo trên đầu của anh ta đã ngót nghét một vạn, quá hoang phí! Cho nên khi môi anh ta rời môi tôi đúng một khe hở (^-), tôi nói một câu vô ý thức, “Em không cần, anh tiêu tiền hoang phí lắm, em nuôi không nổi.”

Chỉ cảm thấy người Thừa Đức cứng lại, sau đó thì nghe thấy anh ta nói bên tai vẻ tức giận: “Nha đầu vô lương tâm, xem ta trừng phạt nàng thế nào!” nói xong, môi ép xuống trừng trị một cách thô bạo.

Đêm nay, Thừa Đức thay đổi cách vuốt ve an ủi trước kia, hoàn toàn cuồng nhiệt. Trong lều lúc này giống như trở thành một chiếc thuyền lá trong đêm sâu trôi giữa biển lớn mênh mông, giữa sóng gió tròng trành, tôi đành phải bám víu vào Thừa Đức, chìm nổi cuộc đời cùng với anh ta.

Đêm, còn rất dài

Đại quân nghỉ ngơi chỉnh đốn được hai ngày, thì thánh chỉ của hoàng đế đến, quả nhiên đúng như Thừa Đức dự đoán, giữ lại một nửa binh mã cho Triệu Đức Phương giúp người Hách Liên “trấn giữ” quê nhà, còn lại do Thừa Đức dẫn về Phồn Đô. Lúc đến thảo nguyên thân phận tôi là người hầu của Thừa Đức, nhưng về sau từ sau khi cứu tôi khỏi bọn Tây La Minh, rất nhiều người đã biết tôi người bên cạnh Thừa Đức là con gái, đang là thiếp sủng ái của Thừa Đức, cũng không có nhiều hoài nghi về thân phận của tôi, nhưng lần này sắp về Phồn Đô rồi, tôi có hơi lo âu.

“Sợ cái gì chứ, vẫn tiếp tục mặc đồ con gái đi.” Thừa Đức cười, “Dù sao mọi người đều biết nàng là người con gái của ta, mặc đồ cải nam trang nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, không đẹp chút nào.”

“Thế thân phận bại lộ thì phải làm sao?” tôi lo lắng hỏi.

Thừa Đức cười cười về thần bí, rồi nói: “Tự ta sẽ có cách.” Anh ta đã nói như vậy, còn sợ gì nữa, thế là cứ thoải mái mặc đồ con gái, leo lên ngựa của Thừa Đức.

Thừa Đức biết tôi thích rong chơi, bèn bỏ đại quân ở phía sau, chỉ mang tôi và vài người thân cận tiến xa lên phía trước. Một đoàn người trên thảo nguyên đi đi ngừng ngừng, tôi cảm thấy phong cảnh thảo nguyên này xinh đẹp vô cùng, trong lòng lại trong mong con đường này đi mãi cũng không đến cuối thì tốt quá.

Chiều tà trên thảo nguyên rất đẹp, đáng tiếc tôi vẫn không phải là người biết thưởng thức cái đẹp, cho nên khi Thừa Đức quay đầu ngựa ngược lại nhìn ánh chiều tà đỏ rực phía tây, thì thầm bên tai tôi hỏi lúc chiều tà có đẹp không, câu trả lời của tôi suýt chút khiến anh ta ném tôi xuống lưng ngựa.

Tình hình lúc đó là như vậy: một đoàn người cưỡi ngựa chậm chậm trên thảo nguyên, ánh chiều tà nguyên thủy hòa với màu xanh của thảo nguyên nhuộm lên một chút sắc vàng, Thừa Đức đột nhiên ngừng lại, sau đó quay ngược đầu ngựa lại, im lặng nhìn một mảng trời màu đỏ ở hướng tây, hồi lâu sau mới cúi đầu thì thầm bên tai tôi hỏi: “Đẹp sao? Vinh nhi.”

Kỳ thực lúc đó tôi đang ngủ có hơi mơ màng, chịu đựng nghiêng ngả trên lưng ngựa mấy ngày, ai mà còn tinh thần cho nổi, tuy sau lưng là vòng ôm mạnh mẽ mà áp áp của Thừa Đức. Nghe thấy Thừa Đức nói với tôi, nhất thời chưa phản ứng lại kịp anh ta nói những gì, là hỏi tôi đẹp cái gì? Bạn nói xem tôi không biết xấu hổ nói mình đẹp sao? Đừng nói tôi còn thật là không được xem là đẹp, tôi hoài nghi ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Trên bầu trời không có mây, cho nên nhìn không được cảnh ánh hào quang lúc mặt trời lặn, chỉ có một vầng thái dương đỏ rực, chiếu vàng đỏ cả một vùng phía tây.

Tôi gật gật đầu, khẽ nói: “Đẹp!”

Thừa Đức không nói, gác nhẹ cằm trên đỉnh đầu tôi, tuy không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng tôi có thể cảm thấy anh ta đang mỉm cười. Lúc này, hai người hầu như không muốn gì cả, chỉ im lặng ngồi trên ngựa, thị vệ xung quanh thấy tình huống này đều có hơi ngại mà cười cười, sau đó tản ra xung quanh, yên lặng chờ đợi.

“Thừa Đức?” tôi khẽ nói.

“Ừ?” Thừa Đức lười nhác trả lời.

“Em muốn ăn trứng vịt muối.” tôi thờ ơ nói, giống như đang nói tôi muốn uống nước.

Thừa Đức ngẩn người ra, xoay người tôi lại nhìn, trong mắt có một chút khó hiểu.

“Anh không cảm thấy mặt trời này giống như một cái lòng đỏ trứng vịt sao? Em thêm ăn rồi.” tôi nói hết sức thành thật.

“Nàng nói nó đẹp là vì nó giống lòng đỏ trứng vịt ư?” Thừa Đức nhướn mày hỏi tôi.

Tôi gật đầu, sau đó một hồi thì phát hiện cơ thể mình bị tên Thừa Đức này đưa một cánh tay từ sau lưng lên, giơ lên giữa không trung.

“Ăn hiếp phụ nữ không phải là hảo hán!” tôi tức giận nói.

Thừa Đức cười: “Ta ăn hiếp nàng sao?”

Thế này còn gọi không phải ăn hiếp? Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta giận dữ, “Vậy hiện tại anh đang làm gì vậy?”

“Làm sạch con sâu đống của nàng.” Anh ta cười.

Tôi nguyền anh ta một cái, giận dỗi khoanh tay nhắm mắt lại không đếm xỉa đến anh ta, dù sao cũng biết anh ta không nỡ quăng tôi xuống đất đâu. Quả nhiên, một lúc sau, anh ta thấy tôi không có phản ứng. Lại xách tôi trở về trong lòng, cười nói: “Giận rồi hả?”

Tôi lắc lắc đầu, nói: “Em chỉ là muốn ăn trứng vịt muối.”

Thừa Đức dở khóc dở cười: “Nói câu khác đi.”

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nói: “Em rất muốn ăn trứng vịt muối.”

“Cái khác đi.”

“Trứng vịt muối, em thật rất muốn ăn mà.”

Thừa Đức khóc, tôi thì cười

“Ta lúc nào cũng không có cách nắm bắt nàng trong tầm tay.” Thừa Đức khẽ thở dài, trong lời nói khó che đậy sự cứng chiều đối với tôi,

“Nàng nói ta làm sao yêu thích một người con gái như nàng vậy chứ?” anh ta hỏi một cách nghiêm trang.

“Bởi vì em yêu anh.” Tôi trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Thừa Đức im lặng nhìn tôi, trong ánh mắt bắt đầu từ từ hiện ra nét vui sướng, sau đó thì khóe miệng nhếch lên, anh ta cười, vẻ mặt hoàn toàn khác ý.

Trời sắp tối, mọi người đóng doanh trại bên một con sông nhỏ. Ăn xong bữa tối, đúng lúc tôi nhìn thấy ánh trăng bên ngoài, liền kéo Thừa Đức ra ngắm trăng, Thừa Đức nghe tôi nói muốn ra ngoài ngắm trăng cứ bĩu môi, chế giễu: “Trứng vịt không ăn được, vẫn còn nhớ đến lắm hả?”

Tôi cười làm ra vẻ muốn đá anh ta văng ra khỏi lều, anh ta lúc này mới kéo tay tôi rón rén mò ra khỏi lều. Né được mấy thị vệ gác đêm, hai người len lén ngồi trong bụi cỏ. Nhìn nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, lại nhìn Thừa Đức bên cạnh, trong lòng hạnh phúc không chịu được, không muốn nói ra, chỉ muốn mình thầm cười ngáy ngô.

Hai người im lặng như vậy một hồi, tôi đột nhiên cảm thấy người Thừa Đức căng ra, khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh ta, chỉ thấy thần sắc trên mặt anh ta nghiêm túc hẳn lên. Tôi vừa tính mở miệng hỏi anh ta, anh lại dùng tay ra hiệu im lặng. Anh ta dường như đang tập trung lắng nghe cái gì đó, sau đó thì thấy vẻ mặt anh ta chăm chú lên, tôi nhìn kỹ, trong doanh trại của chúng tôi có vài bóng người trốn ra, lướt đến bên cạnh chúng tôi.

“Chủ nhân, có người theo.” Một thị vệ cao gầy một chân bước tới trước khẽ giọng nói.

Thừa Đức thờ ơ gật gật đầu, đứng dậy khỏi đám cỏ, sau đó không quên quay người lại giơ tay ra cho tôi, cười dịu dàng, nói: “Đứng lên đi, có trò vui để xem rồi.”

Mấy thị vệ ở phía sau cũng tụ tập lại, cầm vũ khí trên tay, vây quanh bảo vệ tôi và Thừa Đức ở giữa.

“Tẩn ra chút đi, không cần phải cẩn thận như vậy.” Thừa Đức khẽ giọng nói, khoát khoát tay.

Thị vệ che chắn cho chúng tôi ở phía trước lui ra hai bước.

“Có cần lên ngựa không?” một thị vệ hỏi nhỏ.

“Không cần, ngựa của bọn chúng rất nhanh, chúng ta chạy không lại đâu.” Thừa Đức nói, cười khẩy một tiếng, rồi nói, “Mấy người này, vậy mà còn dám đến trêu chọc chúng ta.”

“Người nào thế?” tôi hỏi. Người đến từ phía tây, đại quân thì theo ở phía tây, ai còn dám đánh từ phía tây tới chứ? Người Hách Liên chắc chắn sẽ không dám làm vậy, bọn Tây La Minh thân mình còn lo chưa xong, cũng không chắc tới đây, chẳng lẽ là người của Phồn Đô tới, biết chúng tôi đã rời khỏi đại quân, nên đến để loại trừ Thừa Đức? Giống như Thừa Đức đã từng bỏ họ Tả?

Thừa Đức lắc lắc đầu, khóe miệng treo nụ cười hơi lạnh lùng, ánh mắt thản nhiên nhìn nơi xa, tay lại nắm chặt tay tôi, dường như muốn xoa dịu tôi.

“Em không sợ.” tôi đột nhiên nói.

Thừa Đức ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn tôi, niềm vui trong ánh mắt tan ra, khẽ nói: “Ta biết.”

“Chúng ta cứ đợi thế này sao?” tôi hỏi, “Nếu bọn người đang cười ngựa hướng đến chúng ta mà chém, chúng ta sẽ rất bất lợi.”

“Đương nhiên sẽ không đứng đây để bọn chúng chém.” Thừa Đức khẽ cười, vừa nói xong, những thị vệ lúc đầu ở doanh trại thì tản ra xung quanh khắp nơi, dần dần mất hẳn trong màn đêm.

Tôi đột nhiên hơi hiểu ra, mấy đồng lửa trong doanh trại, nếu kẻ địch phóng ngựa từ phía trước, tất nhiên sẽ hướng doanh trại xông đến, mà sẽ xem nhẹ binh vệ Ngõa Lạc đang nấu mình trong đám cỏ, mà những binh vệ đó sẽ bắt chước kẻ địch khi tiến vào doanh trại xuống tay thần không biết quỷ cũng không hay. Đương nhiên, tất cả là giả thuyết kẻ địch đến không nhiều.

Nhưng còn chúng tôi? Phải đứng ở đây làm bia sao? Nếu theo bản tính của tôi, ý nghĩ đầu tiên là lòng bàn chân trét dầu, hoặc là bò trong đám cỏ trốn tránh tính thể rồi hẩn hay, tam thập lục kế thì chạy thượng sách! Hảo hán không câu nệ thiệt thòi trước mắt, nhưng hiện tại tôi nhìn vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Thừa Đức, cùng với ánh mắt lấp lánh ánh hào quang đầy tự tin của anh ta, tôi biết người đàn ông ở trước mặt mình không chỉ là một Thừa Đức vẻ mảy vui cười cưng chiều tôi yêu thương tôi, anh ta còn là hoàng tử của Ngõa Lạc, là tướng quân rong ruổi trên chiến trường, một cái khung chảy dòng máu kiêu ngạo của người đàn ông, anh ta sẽ không bỏ chạy, bắt luận người đến là ai.

Phải đứng bên cạnh người đàn ông này, bạn cũng không thể cứ một mực bỏ chạy, nếu không bạn không xứng với anh ta, Sở Dương, tôi thầm nói, vô ý thức thẳng lưng lên, đem cái tôi sợ hãi trong người bỏ đi, đứng bên cạnh anh ta, tôi sẽ không nhát gan sợ phiền phức nữa!

Thừa Đức nhìn nơi xa, thờ ơ cười, tôi đã có thể nghe thấy tiếng vó ngựa từ từ đến gần, đích thật có người đuổi theo.

Vì có chút ánh trăng, cho nên trên thảo nguyên không hề tối đen như mực, nhìn xuyên qua ánh trăng, thấp thoáng ở xa hiện ra mấy bóng kỵ binh, hình như có hơn mấy mươi người, đang hướng doanh trại xông tới. Thấp thoáng móng ngựa và bóng đen đến gần khiến tôi trong lòng tôi không nén nổi có hơi run sợ, gần thế này mới nghe được tiếng móng ngựa, chẳng lẽ bọn chúng đều dùng đồ đeo móng ngựa?

Quay đầu nhìn Thừa Đức, trái lại vẻ mặt anh ta rất trầm tĩnh, chỉ là lông mày cũng chịu không được nhíu lại. Trong nháy mắt đám người đó đã xông vào trong doanh trại, lúc này trong miệng mới phát ra tiếng gào khóc quái lạ, thanh đao múa trong tay bổ nhào tới, khiêu bối chỗ lều vải lên.

Nhìn cách ăn mặc là bọn Tây La Minh, chính xác là bọn Tây La Minh? Còn đóng giả bè phái của Thừa Hiền ở Phồn Đô? Trong lòng tôi có chút hoài nghi, nhưng sau khi tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bên ánh lửa, tim đột nhiên thất lên.

“Là Nặc Đốn vương.” Tôi khẽ nói, vô ý thức nắm chặt tay Thừa Đức.

Phía Nặc Đốn vương đã phát hiện doanh trại trống không, cả đám người đang có hơi thắc mắc, xung quanh bụi cỏ vang lên tiếng tên bắn, mấy người bọn Tây La Minh nghe theo tiếng động từ trên ngựa nhào xuống, trong nhất thời, bọn Tây La Minh có hơi hỗn loạn.

“Mẹ nó, ra đây cho lão!” râu quai nói tức giận nói, thúc ngựa xông tới phía thị vệ Ngõa Lạc đang ẩn mình, nhưng thị vệ đó cũng không phải là tay tầm thường, chỉ thấy bóng người trong bụi cỏ nhảy lên, tôi còn chưa nhìn rõ, râu quai nón từ trên ngựa nhào xuống, Nặc Đốn vương liền giương cung bắn bắn thị vệ Ngõa Lạc đó, kiếp kiếp cứu râu quai nón dưới đao của hắn.

“Râu, quay lại!” Nặc Đốn vương lạnh lùng nói.

Ngựa của râu quai nón đã lật rồi, đành tự mình chạy về, thị vệ Ngõa Lạc kia lại biến mất trong bụi cỏ. Trong nhất thời, xung quanh lại chìm vào im lặng, chỉ có tiếng ngựa giẫm đạp không yên.

Về mặt Nặc Đốn vương lạnh nhạt nhìn thoáng xung quanh, ánh mắt xanh sẫm dường như tỏa ra ánh huỳnh quang của loài sói, lúc nhìn ra phương hướng của chúng tôi, hắn đột nhiên cười. Tôi chỉ cảm thấy có hơi hoảng sợ, mất hẳn là mất người sao? Phản quan nhìn chỗ tối đều có thể nhìn rõ như vậy sao?

Thừa Đức cười khẩy một tiếng, kéo tôi đi chậm chậm đi về hướng doanh trại.

Râu quai nón nhìn thấy tôi, có hơi ngạc nhiên mừng rỡ, gọi lớn: “Hoa Bất Thoát!”

Tôi ngang tàng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tôi không phải Hoa Bất Thoát, tôi tên Sở Dương!”

Râu quai nón hơi ngẩng ra, vừa tính nói nữa, thì nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Nặc Đốn vương, bèn ngoan ngoãn khép miệng lại. Nặc Đốn vương nhìn Thừa Đức, lại nhìn tôi, ánh mắt lại theo cánh tay tôi nhìn đến tay tôi và Thừa Đức nắm chặt, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh lẽo, nhiệt độ trong ánh mắt hạ xuống rất thấp.

“Ngõa Lặc vương tử?” Nặc Đốn vương hỏi.

Thừa Đức cười cười, gật đầu cười nói: “Đúng, các hạ là Nặc Đốn vương thì phải? Hôm giao chiến không thể nhìn thấy hình dáng của các hạ, thật là đáng tiếc.”

Trên mặt bọn Tây La Minh tràn đầy vẻ thịnh nộ, đêm hôm đó Thừa Đức đã tập kích đại bản doanh của bọn Tây La Minh, đúng lúc gặp phải Nặc Đốn vương uống rượu say, còn bị tôi phóng hỏa lều lớn của hắn, suýt chút nướng hắn thành con heo sữa quay rồi, may mà thuộc cấp cứu hắn ra, che giấu hắn ta để đưa ra ngoài trốn thoát, nhưng đại quân đã bị Thừa Đức đánh bại.

“Vương, ít phí lời với bọn chúng, chặt đầu bọn chúng rồi hắn nói!” Mông ca bên cạnh Nặc Đốn vương la to.

Thừa Đức lạnh lùng quét mắt qua Mông ca, Mông Ca ngớ ra, nhưng lại không dám la tiếp nữa.

“Ta đến không chỉ là muốn giết người,” Nặc Đốn vương cười khẩy, chỉ chỉ tôi nói, “Ta đến chủ yếu muốn mang đứa con gái này đi.”

Đến cướp tôi? Biết là tôi đốt đại doanh?

Thừa Đức cười khẩy nói: “VẬY e rằng các hạ phải thất vọng rồi, các hạ không thể mang cô ấy đi được.”

“Oh?” Nặc Đốn vương cười, đám người Tây La Minh bên cạnh hắn cũng lông bông cười theo.

Râu quai nón nhìn tôi, vẻ mặt có hơi bất nhẫn, la to: “Hoa Bất Thoát, người trở về với Vương đi, Vương thích người mà, trở về làm phi của Vương đi.”

Tôi cười, lắc lắc đầu, nói với hắn: “Tôi không về đâu, tôi có người yêu rồi.”

Trong ánh mắt của Nặc Đốn vương sát ý rất nặng, nhìn mắt Thừa Đức, cười gằn: “Nếu người yêu của cô chết rồi thì sao?”

Tôi quay đầu nhìn Thừa Đức, cười cười, rồi nhẹ nhàng nói: “Vậy thì tôi sẽ chết cùng anh ấy.”

Thừa Đức cũng dịu dàng cười với tôi, với tay qua vén dùm tôi vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai, mềm giọng nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây, không chết được đâu.”

“Làm trò đủ rồi chưa?” Nặc Đốn vương cười gằn nói.

Tôi lắc lắc đầu, nhìn Nặc Đốn vương, lạnh nhạt nói: “Ta vẫn thật không hiểu nổi, nếu người đến cướp Đại Liên Na, không chắc trong lòng ta còn xem trọng người một chút, còn hoặc giả người lần này đến là để giết Thừa Đức, ta cũng sẽ tôn trọng người một chút, nhưng không ngờ người vậy mà đến để cướp ta.” Tôi cười nhạt lắc đầu, “Ta coi thường người.”

Sắc mặt Nặc Đốn vương hơi tái, tôi thậm chí có thể nhìn thấy trán hắn nổi gân xanh.

“Không thấy không chiếm được là tốt nhất, không ngờ người làm Nặc Đốn vương chừng ấy năm như vậy, vậy mà ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu.” tôi lắc đầu thở dài.

Nặc Đốn vương im lặng hồi lâu, hào quang trong mắt lóe ra, chỉ nhìn tôi dữ dội. Tôi tỏ ra chẳng chút yếu kém đối mặt với hắn. Lòng bàn tay liên tục truyền đến hơi ấm của Thừa Đức, tôi sẽ không sợ, vì có Thừa Đức luôn bên cạnh tôi. Vẻ tức giận trong mắt Nặc Đốn vương từ từ giảm đi, chỉ còn sát ý lạnh lẽo, miệng hắn ta nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Giết!”

Bọn Tây La Minh bắt đầu khua đao trong tay, thị vệ Ngõa Lặc lúc đầu tản ra trong bụi cỏ, cũng hiện thân, hai bên nhanh chóng giáp lá cà. Máu, khiêu vũ dưới ánh trăng, tỏa ra mùi tanh ngọt mê hoặc. Thừa Đức che tôi ở phía sau, lạnh lùng nhìn Nặc Đốn vương ngồi cao trên ngựa, hai người đều bất động, nhưng sát ý lại tràn ra trong không khí.

Những người xung quanh từng người một ngã xuống, người Ngõa Lạc có, người Tây La Minh cũng có. Tôi hơi hoảng sợ, vượt qua người Thừa Đức xông tới Nặc Đốn vương phần nộ: “Người bệnh à! Vì ham muốn của cá nhân người, khiến nhiều người mất mạng như vậy, đầu người vô nước à!”

Nặc Đốn vương chớp mắt, đột nhiên tung ngựa tăng tốc xông đến chỗ chúng tôi. Một thị vệ Ngõa Lạc vội vung đao lên đỡ, Nặc Đốn vương vung đao, cả nửa cánh tay hắn chém tới, máu, lập tức bắn vào không trung. Thừa Đức buông tay tôi ra, phi thân lên, xông tới Nặc Đốn vương, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lạnh lạnh, tỏa ra những đốm lửa nhỏ.

Tôi chỉ biết nín thở nhìn Thừa Đức và Nặc Đốn vương đấu với nhau, hoàn toàn quên hoàn cảnh của mình, chỉ cảm thấy eo bị siết chặt, cơ thể đã bị người khác tóm eo nhấc lên, kinh hãi quay đầu lại nhìn, là Mông Ca trên ngựa.

“Lên đây nào cưng!” hắn cười độc ác.

Hắn cầm thanh đao sáng chói trước mặt tôi, “Kêu đi! Tại sao không kêu?”

Tôi tức điên, muốn đá hắn gì đâu, tiếc là cơ thể đang bị treo lơ lửng trong không trung, không có sức lực.

“Người không dám hại ta!” tôi kiềm nén sợ hãi, lạnh lùng nói.

Mông Ca cười giễu cợt, “Không dám hại người? Đồ đàn bà, người không thật cho rằng Vương vì người mà đến chứ? Đàn bà đúng là ngu xuẩn!”

“Vậy hắn tới đây làm gì?”

“Làm gì?” Mông Ca cười gằn, “Giết hết các người, để báo thù cho dũng sĩ Tây La Minh đã chết của chúng tôi.”

Bọn họ là chỉ đến báo thù? Thế sao Nặc Đốn vương còn nói là đến cướp tôi? Trong lòng tôi kinh sợ không thôi, lại nhất thời không rõ suy nghĩ.

Mông Ca dùng đao kề vào cổ tôi, lạnh lùng nói: “Kêu cứu đi!”

Tôi nghếch ra, hắn bảo tôi kêu cứu? Dùng đao đe dọa tôi kêu cứu? Thế này cũng không đúng, thông thường lúc uy hiếp con tin đều nói “Ngậm miệng” sao? Tôi nhìn theo ánh mắt của Mông Ca, Thừa Đức và Nặc Đốn vương đấu rất căng thẳng, đột nhiên hiểu ra dụng ý của Mông Ca, hắn muốn lợi dụng tôi làm loạn ý chí của Thừa Đức.

“Kêu cứu đi!” Mông Ca lặp lại, đao ép vào cổ tôi, một chút ớn lạnh truyền tới, khiến tôi nhịn không được run sợ cả người. Tôi cắn chặt răng, môi mím chặt.

Mông Ca không nghe thấy động tĩnh của tôi, hơi thất vọng, nâng cao tôi lên nhìn nhìn, sau đó dùng sống đao vỗ mạnh trên mặt tôi, tức giận nói: “Kêu to lên! Kêu đi!”

Trong miệng đã nếm được mùi tanh ngọt, bà mẹ nó, mặt nhất định đứt rồi. Tôi tức giận nhìn chằm chằm Mông Ca, hận không thể cắn cho hắn một cái.

Mông Ca nhìn thấy ánh mắt của tôi, ngó ra, sau đó lại cười lên, không cần quan tâm đến tôi, hướng phía Thừa Đức quát to: “Tên mặt trắng kia, con đàn bà của người đang ở trong tay ta nè, người nói người muốn nó chết thế nào hả?”

Thừa Đức vốn đã chiếm thế thượng phong, nghe thấy tiếng quát to của Mông Ca, anh ta nhìn lại bên này, nhìn thấy tôi bị Mông Ca nâng trong tay, sắc mặt anh ta biến đổi, sát khí trong mắt càng nặng.

Trong lòng tôi hoảng lên, Thừa Đức, Thừa Đức, bọn chúng cố ý chọc tức anh, anh nhất định đừng mắc lừa!

“Em không sao! Tiêu diệt Nặc Đốn vương trước hắn nói!” tôi hét to, còn chưa nói hết xong, trên mặt lại bị Mông Ca kéo một cái, mẹ nói, mặt lần này nhất định sưng rồi!

Mông Ca còn cười hô hô, dâm dăng nói: “Chặt đầu nó thế này, hay là lột trần nó ra rồi giết nhỉ?”

Thừa Đức ngăn đao của Nặc Đốn vương, giáng trả lại một kiếm, nhào đến ngựa của Mông Ca. Mông Ca thấy Thừa Đức bắt cần mạng sống mà xông tới, vẻ mặt hơi hoảng sợ, liền hạ đao xuống cổ tôi.

Xong rồi, phen này phải làm quỷ không đầu rồi! Tôi nói thầm, thấy Thừa Đức càng lúc càng gần, tôi căng miệng, muốn lưu lại cho anh ta một nụ cười xinh đẹp.

“Keng” một tiếng, một thanh đao từ giữa không trung vọt tới, Thừa Đức ở phía trước chặn dùm tôi thanh đao rơi xuống, thì nghe thấy tiếng Mông Ca kinh sợ lẫn tức giận: “Râu, ngươi”

Nói chưa hết câu, Thừa Đức đã đến trước mắt, ánh kiếm trước mặt lóe lên, một cái đầu người lăn lông lốc từ trên lưng ngựa xuống, chính là đôi mắt mở to của Mông Ca, sau đó tôi cảm thấy người nhẹ đi, rơi giữa không trung. Thừa Đức vội đưa tay ra đỡ người tôi nhẹ nhàng, lực rơi của tôi chậm lại, tiện thể lăn xuống bụi cỏ.

“Tự cẩn thận đó!” Thừa Đức hét to, đá thanh đao của Mông Ca cho tôi, không kịp nhìn tôi, lại xoay người đâm Nặc Đốn ở phía sau.

Hai tay tôi nắm chặt thanh đao, căng thẳng nhìn xung quanh, râu quai nón đang ngồi dần ra trên lưng ngựa, nhìn thì thấy của Mông Ca lăn trên đất.

“Vừa rồi cảm ơn ngươi.”

Hẩn tỉnh thần lại, trừng mắt nhìn tôi rất dữ tợn, không đếm xỉa đến tôi, quay người xông đến phía thị vệ Ngõa Lặc chém tới.

Có lẽ luận công phu chém giết trên lưng ngựa, Thừa Đức không bằng Nặc Đốn vương, nhưng nếu là cận chiến, Nặc Đốn vương có đuổi ngựa cũng không theo kịp Thừa Đức. Thừa Đức phi thân về phía sau, một chân đá ngã ngựa của Nặc Đốn vương, Nặc Đốn vương rơi xuống ngựa thảm hại, không đợi hắn đứng dậy, mũi kiếm của Thừa Đức đã tới, chiêu thức càng lúc càng lợi hại hung ác, mỗi kiếm đều có thể đoạt mạng người.

Bỗng nhiên nghe Thừa Đức nghiêm giọng quát: “Tất cả dừng tay!” mũi kiếm đã chĩa vào yết hầu của Nặc Đốn vương.

Doanh trại lập tức lặng xuống, tôi vội chạy đến bên cạnh Thừa Đức, quát to với bọn Tây La Minh trong doanh trại: “Tất cả hạ vũ khí xuống! Quỳ xuống, hai tay ôm đầu!”

Bọn Tây La Minh đó còn hơi do dự, Thừa Đức cười khẩy một tiếng, mũi kiếm lại tiến thêm nửa phần, thị vệ Ngõa Lặc xung quanh liền tiến lên chĩa vũ khí vào bọn chúng.

“Thả Vương ra! Hoa Bất Thoát, chúng tôi thả các người đi.” râu quai nón lạnh giọng nói.

Nặc Đốn vương sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nhìn Thừa Đức, không lên tiếng.

Thừa Đức nhìn Nặc Đốn vương, cười khẩy: “Nói đi, ta không tin ngươi vì cô ấy mà đến.”

Nặc Đốn vương cười khẩy một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Ta đã thua rồi, muốn chém muốn giết tùy ý ngươi, phí lời nhiều như vậy là gì?”

Thừa Đức cười lạnh nhạt, đột nhiên hỏi: “Thừa Hiền hứa cho ngươi cái gì?”

Sắc mặt Nặc Đốn vương biến đổi, liền sau đó khôi phục lại vẻ thờ ơ, lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì.

“Thảo nguyên này? Hay là Đại Liên Na?” Thừa Đức cười khẩy.

Nặc Đốn vương không nói gì, đột nhiên trong chớp mắt, thân người dồn mạnh ra phía sau, giống như có người lôi phía sau hắn, cứ trượt về phía sau. Mũi kiếm của Thừa Đức hướng tới trước đưa ra, cùng lúc tay trái tiện thể chưởng hắn, Nặc Đốn vương nghiêng đầu, tránh mũi kiếm của Thừa Đức, lại không tránh được chưởng của Thừa Đức, chỉ nghe Nặc Đốn vương kêu lên một tiếng, đã bị Thừa Đức chưởng lên ngực.

Máu từ khoe miệng của hắn tràn ra, Nặc Đốn vương không thể tin nhìn Thừa Đức, cơ thể lảo đảo hai cái, từ từ ngã xuống đất.

“Vương!” bọn Tây La Minh bị quần thúc hét to lên, không quan tâm gì cả xông đến chỗ Nặc Đốn vương. Thị vệ Ngõa Lặc vừa thấy tình hình, liền vung đao chém, ngay tức khắc, lại có không ít người Tây La Minh ngã xuống, ngay cả trên người của râu quai nón cũng bị chém một nhát, nằm sấp trên đất.

“Đừng giết hần!” tôi vội kêu lên với Thừa Đức, Thừa Đức nhìn nhìn tôi, lại nhìn toàn thân đầy máu của râu quai nón, bảo thị vệ bên cạnh ngừng tay. “Giết tôi đi! Có dũng khí các ngươi hãy giết bổ mày đi!” râu quai nón điên tiết hét to, chống mạnh người đứng dậy.

“Râu.” Phía sau tiếng Nặc Đốn vương yếu ớt vang lên, tôi nghe tiếng quay người lại nhìn hần, chỉ thấy mặt hần như tờ giấy vàng, một đường đỏ của Thừa Đức e rằng đã đứt hết kinh mạch của hần.

“Hãy sống trở về.” Nặc Đốn vương nói, râu quai nón mắt đỏ ngầu loạng choạng đến bên cạnh hần, muốn đỡ hần đứng lên, nhưng lại bị hần kéo ngã xuống.

Không biết tại sao, nhìn cảnh này, mắt tôi lại hơi cay, quay đầu đi không muốn nhìn.

“Ngươi còn muốn nói gì sao?” Thừa Đức lạnh giọng hỏi.

Nặc Đốn vương cười khinh thường, lắc lắc đầu, đột nhiên lại lên tiếng:

“Hoa Bất Thoát, ta muốn nói với cô mấy câu.”

Tôi ngẩn ra, nhìn Thừa Đức, thấy anh ta gật gật đầu, tôi mới nắm chặt thanh đao trong tay, cẩn thận tiến tới mấy bước, nhìn Nặc Đốn vương đề phòng.

Hần cười, có hơi thê lương, nhẹ nhàng nói: “Cô tuy đã rơi vào trong tay ta, nhưng ta chưa từng cưỡng ép cô cái gì, cô không cần đề phòng ta như vậy, ta chỉ là có việc muốn yêu cầu cô.”

Hần có việc muốn yêu cầu tôi? Yêu cầu tôi cái gì? Bây giờ nói với Thừa Đức sao? Nặc Đốn vương kiêu ngạo sẽ nói như vậy sao?

“Hy vọng cô giúp đỡ Đại Liên Na, giữ cô ấy lại thảo nguyên đi, cô ấy không thể rời khỏi đây.”

Nặc Đốn vương khẽ nói. Tôi ngẩn ra, không ngờ hần lại nói đến chuyện của Đại Liên Na, hần bảo tôi thả Đại Liên Na? Nói như vậy hần thích Đại Liên Na?

Tôi còn đang suy nghĩ chuyện hần và Đại Liên Na, không ngờ Nặc Đốn vương đột nhiên nhảy lên, xông đến chỗ tôi. Tôi hoảng hồn, chỉ biết nhắm mắt vung đao trong tay ra, cảm giác đao bị ngăn cản, đó là cảm giác chém vào cơ thể người. Máu nóng bắn tung tóe lên mặt tôi, tôi mở to mắt, nhìn thấy nụ cười trước mặt của Nặc Đốn vương.

“Nếu cô ấy cũng có thể giống cô thì tốt quá.” hần khẽ mỉm cười, vẻ mặt phẳng phất một nụ cười dịu dàng.

Tôi lúng túng sợ hãi buông tay, nhìn Nặc Đốn vương mang thanh đao từ từ ngã xuống trước mắt tôi, Thừa Đức ở phía sau cũng đã nhào tới, từ phía sau đỡ toàn thân đang run rẩy của tôi.

“Tôi giết người rồi, tôi giết hần rồi.” tôi run cầm cập nói, chịu không nổi nước mắt rơi xuống.

“Đừng sợ, Vinh nhi.” Thừa Đức khẽ vỗ về bên tai tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, “Đừng sợ, không phải nàng giết hần”

Râu quai nón lão đảo bỏ dây, chạy tới cố gắng ôm Nặc Đốn vương lên, loạng choạng chạy tới trước một chiến mã của Tây La Minh, để thi thể Nặc Đốn vương trên lưng ngựa. Hần quay đầu nhìn tôi một cái, rồi cũng leo lên ngựa. Thị vệ Ngõa Lạc muốn ngăn cản, nhưng bị Thừa Đức khoát tay ngăn lại, “Để cho hần đi đi.” Thừa Đức khẽ nói.

Doanh trại lại rơi vào yên lặng chết chóc, trên đất đầy thi thể của bọn Tây La Minh, còn có vài thị vệ Ngõa Lạc. Bên cạnh Thừa Đức chỉ còn lại vón vện bảy tám tên thị vệ, còn hầu như đều bị thương.

CHƯƠNG 36

Dennis Q dịch

Tôi vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi khiếp sợ vì giết người nên để mặc Thừa Đức ôm lấy mình, mấy người cùng ngồi một lúc như thế cho đến khi từ xa vọng lại tiếng vó ngựa gấp rút. Lần này, tiếng vó ngựa lại đến từ phía đông, mọi người đều kinh ngạc, Thừa Đức vội ôm lấy tôi nấp vào phía sau một căn lều. Hơn mười

người cười ngựa xông vào nơi đóng quân, rõ ràng cảnh tượng tanh nồng mùi máu này cũng khiến những kẻ mới đến kinh hãi.

“Mau tóa ra tìm chủ nhân!” Một người giọng trầm trầm lên tiếng, là giọng của Phụng Thiện.

Tôi mừng quá, vẻ mặt Thừa Đức cũng giãn ra, anh ôm lấy tôi bước ra khỏi nơi đó, nói gọn: “Không cần, ta ở đây.”

Phụng Thiện thấy Thừa Đức xuất hiện cũng vui mừng ra mặt, vội vã trở người nhảy xuống ngựa, quỳ xuống bên Thừa Đức, những người còn lại trên ngựa cũng vội nhảy xuống, cùng bái kiến sau lưng Phụng Thiện. Thừa Đức phất tay để họ đứng lên, rồi dặn dò: “Chôn cất mấy kẻ này đi, nhìn khó chịu lắm.” Sau đó nhìn lướt qua Phụng Thiện một cái, kéo tôi chậm chậm bước ra khỏi đó, cho đến một sườn dốc mới dừng lại, nhắm mắt hít vào mấy hơi thật sâu, như muốn đẩy hết mùi máu tanh tuổi ban này ra khỏi cơ thể. Tôi quay đầu lại, thấy Phụng Thiện đang lặng lẽ theo sau lưng.

“Chủ nhân xin hãy trách tội Phụng Thiện đã đến chậm trễ.” Phụng Thiện lại quỳ xuống.

“Chuyện gì? Tại sao người Tây La Minh lại tìm được đến đây?” Thừa Đức lạnh lẽo hỏi.

“Tin tức bên quận chúa truyền đến, hình như Đại hoàng tử đã ký hiệp ước bí mật gì đó với người Tây La Minh, quận chúa sợ chủ nhân xảy ra chuyện mới lệnh cho Phụng Thiện đem quân đến tiếp ứng người, không ngờ vẫn đến chậm một bước.”

Quận chúa? Chẳng lẽ chính là mẫu thân Hạ Lan của Thừa Đức sao?

Thừa Đức lạnh lùng hừ một tiếng, đáp: “Lão đại đúng là cuống quá hóa điên, dám liên minh với người Tây La Minh để giết ta, hẳn không sợ lão gia biết hay sao?” Phụng Thiện trầm tư không đáp, vẫn lặng lẽ quỳ dưới đất.

“Lần này người Tây La Minh có thể trốn lọt thoát khỏi đại quân, e rằng trong đại quân có kẻ làm nội gián, xem ra vẫn có người của lão đại đây.” Thừa Đức lạnh lùng nói, nhìn Phụng Thiện rồi bảo, “Đứng dậy đi. Mẫu thân ta còn nói gì nữa?”

Phụng Thiện đứng dậy, sắc mặt thoáng nét do dự, nhìn tôi rồi mới thấp giọng nói, “Quận chúa chỉ dặn chủ nhân cẩn thận, không dặn dò gì khác nữa.”

Thừa Đức chau mày, không nói nữa.

Trải qua trận chiến giết chóc đêm nay, ai ai cũng cảm thấy ám ảnh, tuy Thừa Đức không nói ra nhưng tôi biết tâm trạng anh không tốt, xem ra Phồn Đô còn nguy hiểm hơn thảo nguyên nhiều.

Ngày thứ hai, mọi người không lên đường mà quay đầu ngựa lại tìm về đại quân, vì là ở đó nên Thừa Hiền muốn làm gì cũng dễ phát hiện hơn.

Về đến nơi, Thừa Đức lại trở lại với thân phận đại tướng quân. Tôi chỉ thấy trong lòng hoang mang, nhớ đến Nặc Đốn Vương đã chết dưới thanh đao của mình, nhớ đến những lời hắn nói trước khi ngã xuống, và cả chuyện hắn cầu xin tôi giúp.

“Vinh Nhi, sao thấy nàng ngoan hiền thế?” Thừa Đức bước từ ngoài vào, cười khê, hỏi tôi.

Tôi nhìn nhìn Thừa Đức toàn thân vận giáp chiến, mỉm cười, giúp anh cởi bỏ trang phục ra, nói nhỏ, “Em đang nghĩ đến Đại Liên Na.”

Thừa Đức nghe xong ngẩn người ra.

“Cô ta phải chết sao?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Thừa Đức quay người lại nhìn tôi, hồi lâu mới thở dài: “Vinh Nhi, quá mềm lòng chỉ khiến bản thân sa vào cảnh tuyệt vọng thôi.”

Tôi gật đầu, ngẩng lên nhìn Thừa Đức mỉm cười, nhưng kiên quyết, “Em biết.”

Thừa Đức mỉm cười, rồi lại tỏ vẻ khó xử, nói, “Hay là ta cưới cô ta? Dù sao cô nàng cũng rất xinh đẹp mỹ miều, a...” Thừa Đức kêu lên thảm thiết một cách rất khoa trương, cười hì hì nhìn tôi.

Tôi nhéo Thừa Đức một cái, gần giọng nói: “Anh mà còn dám trêu ghẹo đứa con gái khác, em sẽ cắn chết anh.”

Thừa Đức cười, nhích sát khuôn mặt về phía tôi, nói: “Cẩn đi.”

Tôi nhìn gương mặt tuấn tú của anh, hận đến nổi ngứa cả răng.

“Chủ nhân, Lũng Nguyệt đến rồi.” Ngoài lều bỗng vẳng đến tiếng Phụng Thiện.

Thừa Đức trở lại với vẻ bình thường, nụ cười trên mặt cũng nhạt dần, nói gọn, “Để cô ta vào.”

Lời vừa thốt ra, một bóng người từ ngoài lách vào, bình tĩnh đứng ở cửa lều, thi lễ với Thừa Đức: “Lũng Nguyệt bái kiến chủ nhân.”

Một người con gái, tôi kinh ngạc nhìn. Trên người cô tuy mặc trang phục giả nam nhưng nhìn thì biết ngay là một người con gái trẻ trung, dáng vẻ dường như chưa đến hai mươi tuổi, tướng mạo tuy không thể nói là tuyệt sắc, nhưng gợi một cảm giác rất thanh nhã.

“Đứng dậy đi”, Thừa Đức nhìn tôi, rồi lại nói với cô ta, “Sau này người phải luôn ở bên Sở Dương, về lại Phồn Đô rồi hãy thay đổi thân phận.”

“Lũng Nguyệt đã rõ.” Cô nàng trầm giọng đáp lại.

“Tạm lui đi, đừng để người khác nhìn ra thân phận của người.” Thừa Đức lạnh lùng nói, cô gái đó vâng một tiếng rồi lui ra ngoài, chỉ còn lại tôi có phần mù mờ nhìn Thừa Đức.

Thừa Đức thấy bộ dạng tôi như thế thì cười nói, “Không hiểu sao?”

Tôi thành thực gật đầu, Thừa Đức vừa lắc đầu vừa cười, “Bình thường thấy nàng cũng nhanh nhẹn, sao việc này lại nghĩ không ra?”

“Cái gì mà gọi là về đến Phồn Đô rồi hãy đổi thân phận?” Tôi hỏi.

Thừa Đức nhìn tôi, thở dài một tiếng rồi mới nói khẽ, “Nàng tưởng người trong đại quân đều mù cả sao? Người con gái mà ta mang theo bên người kể cả khi xuất chinh, Thừa Hiền sao lại không biết được? Cho dù hắn không nghĩ ra là nàng nhưng cũng vẫn sẽ đem lòng nghi ngờ. Về đến Phồn Đô sẽ có người nhắm vào nàng, đến lúc đó mà ta muốn giấu nàng đi để không ai thấy, e rằng càng khiến bọn họ nghi ngờ hơn. Cho nên...”

“Nên anh mới tìm người để thay thế em, để về đến Phồn Đô thì người mà người ta nhìn thấy sẽ là cô ấy, cho rằng cô ấy là người anh luôn mang theo bên mình?”

Thừa Đức gật đầu, hôn nhẹ lên môi tôi một cái, cười nói: “Thông minh.”

“Nhưng mà, nhưng mà tướng lĩnh trong đội của anh đều nhìn thấy em cả rồi, sẽ không lộ ra chứ?”

Thừa Đức cười nói: “Họ đều là người trong quân đội, về đến Phồn Đô rồi sẽ bị điều đến nơi khác ngay, hơn nữa nếu họ ở lại Phồn Đô cũng sẽ không đến gặp nàng, người muốn gặp nàng e là người trong cung thôi, đương nhiên sẽ không bị lộ.”

Lúc này tôi mới yên tâm gật đầu, rồi lại bỗng nghĩ đến điều gì đó, Lũng Nguyệt, Văn Nguyệt, Cán Nguyệt, sao lại giống tên những cung nữ vốn ở cạnh tôi trong cung đến thế, giống như cùng một nhà vậy, tôi liếc Thừa Đức, đột ngột hỏi: “Cô ấy ở cùng với Văn Nguyệt?”

Thừa Đức ngẩn ra, rồi vội mỉm cười: “Gì mà Văn Nguyệt?”

Tôi nhìn dáng vẻ anh như thế, lòng thầm nghĩ anh cứ giả vờ đi, em xem anh giả vờ thế nào đây.

“Anh không biết Văn Nguyệt là ai à?” Tôi lạnh lùng hỏi.

Thừa Đức cười, với tay xoa mái tóc tôi đang được buộc gọn ra, khẽ khàng đáp: “Biết, ta không giấu nàng, Văn Nguyệt quả thực là người của ta.”

“Nói như vậy thì họ đều là người của Nguyệt Tự Bối?” Tôi hỏi.

Thừa Đức thần ra, “Nguyệt Tự Bối?” rồi cười và gật gật đầu, “Cho là vậy.”

Đại quân lại di chuyển thêm hai ngày nữa, rồi đến biên giới thảo nguyên của Cách Đại Nhĩ, Miên Sơn sừng sững xa xa đã hiện ra trong tầm mắt, tôi quay lại nhìn thảo nguyên bao la sau lưng, trong lòng không biết đang có cảm giác gì.

Mới chỉ qua có hai tháng, nhưng lại xảy ra quá nhiều việc.

Nhìn đại quân di chuyển ngoằn ngoèo, tôi như bị ma xui quỷ khiến, đến bên xe ngựa của Đại Liên Na. Từ khi Đại Liên Na được đưa đến đại doanh trại của Ngõa Lạc, tôi chưa nhìn thấy cô ta, nhưng hôm nay lại muốn đến xem thế nào. Tuy không hỏi qua Thừa Đức, có điều tôi có cảm giác rằng Thừa Đức muốn hạ thủ với cô ta trong mấy ngày này.

Mọi người đều biết tôi là người bên cạnh Thừa Đức nên không ai ngăn cản. Nhảy lên xe ngựa của cô ta, vén rèm ra, nhìn thấy A Nhã Kỳ đang trốn mắt kinh ngạc, cô nàng nhìn thấy tôi thì ban đầu kinh ngạc xong chuyển sang vui mừng, “Hoa Bất Thoát.”

Tôi gật đầu, nhìn Đại Liên Na đang dựa ngồi ở phía trong, gương mặt tái nhợt như không có chút giọt máu nào, không còn là một cô gái kiều diễm toàn thân vận đồ đỏ nữa.

Đại Liên Na vốn đang nhắm mắt ngồi dựa ở đó, nghe thấy giọng A Nhã Kỳ bèn ngược lên nhìn tôi vẻ lãnh đạm, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Hoa Bất Thoát, xin cô hãy cứu công chúa, đã mấy ngày nay công chúa không ăn gì rồi.” A Nhã Kỳ nói, vẻ mặt khẩn khoản.

“Không ăn gì? Tại sao không nói sớm?”

“Công chúa...”

“Câm miệng, A Nhã Kỳ.” Đại Liên Na quát.

Tôi nhìn Đại Liên Na, do dự không biết có nên nói chuyện Nặc Đốn Vương cho cô ta nghe không.

“Đại Liên Na, cô không cần phải thế, tôi cũng chẳng coi cô ra gì, muốn ăn hay không thì tùy.” Tôi lạnh lùng nói, “Tôi đến chỉ để báo cho cô biết một chuyện, Nặc Đốn Vương chết rồi.”

Đại Liên Na toàn thân chấn động, mở choàng mắt ra, một lúc lâu sau mới định thần, lại ngã người vào lưng ghế, nhắm mắt lại xoay mặt sang nơi khác, chậm chậm nói: “Hắn nên chết từ lâu rồi.” Nước mắt lại rơi ra từ khóe mắt cô, trượt qua gò má tái nhợt, lặng lẽ rơi xuống áo.

Quan hệ giữa đôi nam nữ này, tôi quả thực không thể hiểu nổi.

“Trước khi chết hắn cầu xin tôi đến tha cô ra.” Tôi nói.

Đại Liên Na không động đậy gì, ngồi im ở đó tựa như chết rồi. Nhìn thấy bộ dạng như sắp chết đến nơi của cô ta, tôi lại nổi cơn thịnh nộ, nói, “Rốt cuộc muốn thế nào đây? Nói ra xem!”

Đại Liên Na cười, gương mặt đầm nước mắt, “Ta muốn như thế nào? Ha ha, ta muốn như thế nào?” Gương mặt Đại Liên Na hiện lên sắc đỏ bất thường, cô ta cười như điên, tựa như vừa nghe được một câu chuyện rất đáng cười.

Nụ cười của cô ta khiến tôi thẹn quá hóa giận, tôi cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô ả.

“Ta có thể làm chủ được mình từ khi nào?” Đại Liên Na cười nói, “Người Tây La Minh đến, phụ vương yếu đuối của ta tặng ta cho Nặc Đốn Vương. Người Tây La Minh đi rồi, ta lại được tặng cho Hoàng tử Ngõa Lạc. Người nói xem, ta muốn gì đây?”

“Cô có yêu hắn không?” Tôi đột ngột hỏi.

“Yêu?” Đại Liên Na cười thê thảm, “Có thể yêu sao? Nợ nước thù nhà, tình yêu có nghĩa lý gì chứ?”

“Vậy tại sao cô còn giúp hắn đến lừa chúng tôi?” Tôi hỏi. Nếu trong lòng vẫn còn nước nhà, tại sao lại cam tâm bị Nặc Đốn Vương lợi dụng?

Đại Liên Na cười lạnh một tiếng, đáp, “Các người? Người Ngõa Lặc? Các người có thể mạnh hơn họ bao nhiêu? Chẳng qua cũng thích thú với thảo nguyên này mà thôi, và cũng chỉ có phụ vương ngu muội của ta mới không nhìn ra dã tâm của các người.”

Tôi không nói nổi lời nào, vì cô ta nói không sai, quả thực người Ngõa Lặc đến đây cũng chẳng có ý gì tốt, nhìn Đại Liên Na nhắm mắt ngồi đó, lại nhìn sang A Nhã Kỳ trông mắt hoe đỏ, bỗng nhiên tôi nảy ra một quyết định rõ ràng, tôi muốn thả họ ra, thả họ về lại thảo nguyên.

“Tôi sẽ thả các người ra.” Tôi nói gọn lỏn. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Đại Liên Na, tôi cười, bỗng cảm thấy tảng đá trong lòng như đã rơi xuống, nhẹ nhõm hơn rất nhiều. “Cô phải nhận lời tôi, trên thảo nguyên này không còn công chúa Đại Liên Na nữa.”

Hồi lâu sau, Đại Liên Na mới chậm chậm gật đầu. “Tại sao lại thả tôi ra?” Cô ta đột nhiên hỏi.

Tại sao lại thả họ ra? Tự tôi cũng không biết, không quan tâm đến hai người sau lưng nữa, tôi chui ra ngoài, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Cuối cùng tôi đã thả Đại Liên Na đi, ở một thị trấn nhỏ giáp ranh đất Ngõa Lặc. Đối với chuyện bỏ trốn này tôi rất rành rẽ, hiểu rằng càng ở nơi đông người thì càng dễ chạy trốn, hơn nữa tôi còn dặn họ đừng chạy ngay ra thảo nguyên, tốt nhất là đến Ngõa Lặc đi một vòng trước đã, nếu không ngại khổ thì có thể đến Đại Châu ở phía Nam vui chơi, coi như là du lịch công phí đi, tôi sẽ trả tiền.

Lúc tiễn hai người họ, trông mắt A Nhã Kỳ lại hoe đỏ, nước mắt lưng tròng nhìn tôi, thiếu điều quỳ xuống dập đầu lạy tạ. Đại Liên Na vẫn bình tĩnh, nhưng vẻ mặt không còn lạnh lùng nữa, có điều sắc mặt vẫn tái nhợt.

“Hoa Bất Thoát, cô nhất định là thị nữ bên cạnh Chân Thần, cô...” A Nhã Kỳ lại cảm động, tôi vội ngăn cô nàng lại. Lại nữa rồi, lại là thị nữ, chẳng lẽ cả đời tôi phải làm kiếp thị nữ sao? Tôi là thiên sứ bên cạnh Thượng đế mà!

“Nhân lúc trời tối hãy đi đi, nhớ hãy nấp trước đã, đừng chỉ biết cầm đầu cầm cổ mà chạy.” Tôi thấp giọng căn dặn.

Đại Liên Na và A Nhã Kỳ gật đầu, tôi kéo tay nải trên vai xuống đưa cho A Nhã Kỳ: “Nhớ lấy, phải sống cho mình đã. Nếu bị người ta đuổi theo thì một người chạy trước, được người nào hay người đó.”

A Nhã Kỳ có phần ngượng ngập nhìn tôi, lại nhìn Đại Liên Na vẻ thiếu tự tin, không ngờ trên gương mặt Đại Liên Na lại phảng phất nét cười.

“Đi đi.” Tôi đẩy đẩy họ.

Họ chạy được hai bước thì Đại Liên Na dừng lại, quay đầu nhìn tôi, rồi nói, “Cám ơn cô.” Nói xong không đợi tôi đáp lại đã quay người chạy nhanh về phía trước.

Tôi nhìn tay nải sau lưng A Nhã Kỳ, “ối” một tiếng, A Nhã Kỳ dừng bước, tưởng rằng tôi còn căn dặn gì nữa, tôi nghĩ ngợi một hồi rồi cắn răng, nói, “Đi đi, không có gì đâu.” A Nhã Kỳ mới quay người vội vã đuổi theo Đại Liên Na.

Nhìn thấy họ đã chạy xa, tôi tự biện minh cho mình. Thực ra lúc này tôi muốn nói với họ là, số tiền vàng đó là của riêng tôi, hãy tiết kiệm một chút đừng có hoang phí, nếu sau này còn có dịp gặp nhau thì nhớ trả lại cho tôi, không cần tiền lãi. Về sau ngẫm nghĩ, thôi thì nhân tình đã tặng rồi, thì tặng cho họ một chút vậy.

Lén lút thả công chúa tộc Hách Liên, chỉ còn lại hoàng tử Ngõa Lặc đang cần tôi đây. Tôi hơi lo sợ không biết nên nói với Thừa Đức thế nào, cũng không chắc rằng anh sẽ phản ứng ra sao sau khi nghe kể.

Lần này quân Ngõa Lặc ở trong trạm nghỉ của người ta, xem như không cần ở lều trại nữa. Tôi lặng lẽ đến phòng của Thừa Đức, bên trong mù mịt hơi nước, Thừa Đức đang ung dung ngâm mình trong thùng tắm.

“Vinh Nhi?” Anh khẽ hỏi, không quay đầu lại.

“Em đây.” Tôi cười hì hì, không đợi anh sai khiến đã chủ động cầm khăn lên chà sau lưng cho anh, ai bảo bạn làm điều hổ thẹn lương tâm làm chi, giờ đây tôi hoàn toàn lý giải thế nào là “chẳng ai không việc gì lại nhớ đến người khác, không có tà tâm thì ắt cũng làm chuyện gì xấu.”

Thừa Đức cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhớ trước kia tôi có bao giờ đối đãi nhiệt tình thế này đâu? Trước giờ đều coi anh là kẻ sai vật, hôm nay lại đổi tính, anh có vẻ không quen lắm, quay lại nhướn mày nhìn tôi.

“Hi hi, hi hi.” Tôi vẫn cười ngốc nghếch, cầm gàu nước lên mức một ít thấm lên lưng anh, nịnh nọt, “Đa anh đẹp thật, hết phụ nữ vậy.”

Thừa Đức nhướn mày, “Phụ nữ?”

“A, không phải, đẹp hơn cả phụ nữ.” Tôi vội đính chính, biết rằng đàn ông ở đây không thích bị so sánh với phụ nữ, tiện tay còn sờ soạng lên lưng Thừa Đức một cái, ăn chút đậu phụ. (^O^: Den cũng muốn ăn >_<)

Thừa Đức cười, trong màn hơi nước dày đặc, chỉ có ánh mắt anh sáng đến kinh người, “Vinh Nhi, nàng có chuyện gì phải không?”

“Hả? Chuyện gì? Không có gì, không có gì? Hi hi.” Tôi vội cười khan, “Em thì có chuyện gì được chứ.”

Thừa Đức quay đầu lại, dựa vào thùng tắm, vừa cười vừa nói, “Đến đây chà phía trước.”

Tôi làm chuyện sai trái nên tự nhiên chẳng dám cãi lời anh, đi như chạy vòng đến phía trước, hoàn toàn quên bằng đẳng trước thì tự anh cũng làm được, cần gì tôi phải đến chà giúp chứ. Thừa Đức cũng rất biết hưởng thụ, nhắm mắt lại, khoe môi thấp thoáng nụ cười, thoải mái đến độ thiếu điều ngân nga ca hát.

“Thừa Đức?” Tôi chột dạ nhìn anh

“Hử?” Anh lười nhác hỏi.

“Em yêu anh.” Tôi nói.

Anh cười, vẫn nhắm mắt dựa vào đó, khẽ gật đầu, “Ta biết.”

“Em muốn sống với anh.” Tôi khê khàng nói.

Thừa Đức vẫn nhắm mắt gật đầu, “Ta cũng vậy.”

“Có khi nào em mang đến quá nhiều phiền phức cho anh không?” Tôi hỏi.

“Có.” Anh khê thở dài nói, rồi lại động đậy khoe môi, “Nhưng ta không sợ.”

“Thật ư?”

Anh gật đầu, tay đã nắm chặt lấy tay tôi, nhẹ nhàng xoa xoa lên trước ngực anh, lại chậm chậm kéo tay tôi trượt xuống phía dưới. Thùng tắm này vốn đã cao, để gần anh hơn, tôi gần như đã bò lên mép thùng.

“Phiền phức gì cũng không sợ à?” Tôi vẫn không yên tâm lắm.

Thừa Đức cười, vẫn nhắm mắt gật đầu.

“Em đã thả Đại Liên Na rồi.” Tôi bỗng nói.

Thừa Đức mở choàng mắt ra, nhìn tôi chăm chăm, bàn tay anh vốn nắm chặt tay tôi đã rê xuống phần bụng dưới, sự kinh ngạc này khiến cánh tay anh vận sức, giật tay tôi kéo sang bên người, thân tôi đang chơi vơi trên mép thùng không giữ được thăng bằng, rơi cắm đầu vào thùng nước.

Đợi anh kéo lên thì tôi đã uống mấy ngụm nước tắm của anh rồi.

“Phi... phi...” Tôi phun nước trong miệng ra ngoài, tay vuốt những giọt nước còn đọng trên mặt, tức giận, “Ưc hiếp người quá đáng! Muốn chìm chết em hả?”

Thừa Đức nheo mắt nhìn tôi, lãnh đạm nói, “Vinh Nhi, nàng chớ có gấp lửa bỏ tay người đi.”

Thủ đoạn của tôi bị anh nhìn thấu rồi, thế là vội thay đổi nét mặt, giả giọng xu nịnh, “Em giúp anh tắm nhé?” Vừa nói vừa động thủ khắp người anh. Thừa Đức tóm lấy tay tôi áp chặt trước ngực, nghiêm túc

nhìn tôi, tôi thấy không xong rồi, bèn ngoan ngoãn cúi đầu, nói bằng giọng thành thực và rất đáng thương: “Em sai rồi, em biết em sai rồi mà.”

“Ta để cô ả chết, là vì nàng.” Thừa Đức nói.

“Em biết.” Tôi cúi đầu nhận lỗi.

“Nàng thả ả đi có thể sẽ để lại mối họa khôn lường cho chúng ta.”

“Em biết”, tôi gật đầu, chu mỏ ra hôn lên khoe môi anh.

Thừa Đức tránh sang một bên, tiếp tục nói, “Nàng thả ả đi rồi, lão gia quản ta lại cần người, thế phải làm sao?”

“Thì nói là cô ta chạy mất rồi.”

Thừa Đức cười khỏ, “Có ai tin được không? Lão đại đang muốn tìm sơ hở của ta đây.”

“Thế thì cứ đổ hết tội lên đầu lão đại đi, nói hấn phái người đến cướp đi, đến lúc đó bảo lão gia đi tìm hấn mà đòi.” Tôi nói.

“Ồ?” Trong mắt Thừa Đức lóe lên nét cười khó nhận thấy.

“Em đã dặn dò kỹ Đại Liên Na rồi, nếu lỡ có người bắt được thì bảo rằng Thừa Hiền phái người đến cướp cô ta, là vì không muốn anh và tộc Hách Liên liên hôn, dù gì cũng rất hợp với cách làm của hấn mà.” Tôi nhẹ nhàng nói, không dám ngẩng đầu lên nhìn Thừa Đức, sợ thấy bộ điệu nghiêm túc của anh.

Hồi lâu sau vẫn không thấy Thừa Đức nói gì, tôi đang thấy hơi kỳ quặc thì cảm thấy ngực anh đang khê rung rung, tôi e ngại ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt đang cố nín cười của Thừa Đức.

“Vinh Nhi, nàng thật đúng với khẩu vị của ta.” Anh cười nói.

Tôi có phần mơ hồ, không rõ ý của anh là gì.

“Chỉ mong sao Đại Liên Na không vô dụng như nàng, chưa chạy được bao lâu đã bị bắt lại.” Thừa Đức cười nho nhỏ, thấy tôi vẫn tỏ vẻ ngờ nghệch thì lại cười, “Đợi một lát đi, một lát nữa chắc sẽ có thư.”

Một hồi sau, bên ngoài có tiếng người kêu thét, “Có thích khách.”

19. Chương 37-38

CHƯƠNG 37

Dennis Q. dịch

Thích khách? Trong tích tắc tôi nhảy nhồm lên, định trèo ra ngoài chạy trốn, Thừa Đức từ phía sau kéo tôi một cái: “Làm gì thế?”

Làm gì à? Thích khách đó! Tất nhiên là phải trốn đi đã! Những người làm nghề thích khách không phải giỡn chơi đâu, ở đây chúng ta là chính chủ mà người ta tìm nữa, hảo hán thì không chịu thiệt trước mắt đâu! Tôi trừng mắt với anh, thấy anh vẫn ngồi ung dung ở đó, cũng cảm thấy có điều gì đó kỳ quặc, lại nghi hoặc nhìn anh.

“Lại muốn chui gầm giường nữa à?” Thừa Đức cười giễu.

“Vậy phải làm sao?”

“Cứ đợi đi.” Thừa Đức cười khẽ, đáp.

Bên ngoài đã náo loạn lắm rồi, một vài thị vệ chạy vào trong nhà để bảo vệ Thừa Đức, xuyên qua cửa sổ, tôi mờ mờ thấy ngoài kia đèn đuốc sáng choang, tiếng người kêu la thất thanh.

Một lúc sau, lại nghe thấy có người đứng ngoài hô lớn: “Đại tướng quân, Đại Liên Na công chúa không thấy đâu nữa rồi!”

Thừa Đức hí mắt lại với tôi, đột ngột gầm lên với người bên ngoài, “Không thấy? Có chuyện gì?”

“Có thích khách trà trộn vào đây, cướp công chúa đi rồi.” Người ngoài kia run rẩy trả lời.

“Một đám ăn hại! Còn không mau đi tìm cứu công chúa!”

Người ngoài cửa vội vã đáp lại một tiếng, chỉ còn lại một thị vệ túc trực trong nhà, thấy Thừa Đức nổi giận thì không dám làm gì, chỉ lặng lẽ đứng canh phía ngoài.

“Lui xuống cả đi! Còn ở đây làm gì nữa!” Thừa Đức lạnh lùng ra lệnh.

Đợi người ngoài đã đi xa rồi, tôi mới hoàn hồn lại, ngờ nghếch nhìn Thừa Đức, “Anh?”

Thừa Đức cười về đắc ý, “Màn kịch của nàng mới được một nửa, ta phải thay nàng diễn nốt chứ.”

Nước trong thùng tắm đã hơi nguội, tôi bỗng rùng mình hắt xì. Thừa Đức vội ôm tôi bước ra khỏi thùng, cũng không thêm lau nước trên người mà chỉ lo cởi quần áo ướt trên người tôi ra, lấy tấm thảm cuộn người tôi lại rồi đặt lên trên giường, xong việc mới đi lau hết nước trên người.

“Anh biết em lên thả Đại Liên Na?”

Anh quay lại nhìn tôi, nhướn nhướn mày, “Nàng nghĩ sao?”

“Vậy ra lúc này anh chỉ diễn kịch thôi à?” Tôi thâm căn răng hỏi.

“Nếu không làm sao có thể để nàng ngoan ngoãn nghe lời được?” Anh cười.

“A...” Tôi gào toáng lên rồi chồm về phía anh.

Khi Thừa Đức dẫn các tướng lĩnh Ngõa Lạc tiến vào Phồn Đô thì tôi không xuất hiện, trước đó một ngày Thừa Đức đã lệnh cho Phụng Thiện lên đưa tôi vào Phồn Đô trước rồi. Anh nói nếu cùng anh vào Phồn Đô thì quá gây chú ý, cho dù giả nam trang làm một tên lính cũng không được, tuy có thể đội mũ mặc giáp nhưng mặt vẫn bị lộ ra, hơn nữa còn phải ngồi trên lưng ngựa cao để người ta nhìn thấy, nên dù tôi có ngọt nhạt dỗ dành hay uy hiếp thế nào, anh cũng không chịu đồng ý, chỉ để Lũng Nguyệt đổi thân phận với tôi và cùng vào thành. Tôi đau buồn quá, không để tôi ở bên cạnh anh thì cũng được đi, nhưng sao lại phải để Lũng Nguyệt thay tôi chứ?

Được thôi, tôi thừa nhận tôi đang ghen, cho dù Thừa Đức chẳng có chút xíu tình ý gì với cô ấy cả.

Trước khi theo Phụng Thiện vào thành, nhìn thấy dáng vẻ không yên tâm của Thừa Đức, tôi nghĩ cũng may đây là thời cổ đại, chứ nếu không anh đã trực tiếp đem gói tôi lại rồi mang vào trong thành, chứ quyết không để cho Phụng Thiện đưa tôi đi.

Vì tôi không cùng vào thành với anh nên quang cảnh hoành tráng thế nào tôi cũng không được nhìn thấy, nhưng Lũng Nguyệt lúc trở về kể lại cảnh tượng lúc ấy, hai bên đường đều nêmin kín người, khoa trương hơn là tuyệt đại đa số đều là các cô gái chưa chồng lớn tuổi và các phụ nữ có chồng nhỏ tuổi, khi Thừa Đức toàn thân vận áo trắng cưỡi ngựa tiến vào trong thành, các cô các bà đều phát điên, kêu gào, khóc lóc, lại còn có người ngất xỉu nữa chứ, Lũng Nguyệt nói cũng may lúc ấy tôi không có mặt ở đó, nếu không chắc chắn đã bị té xuống khỏi ngựa bởi tiếng kêu thét của bọn họ rồi. Tôi nghe xong thì có phần không tin lắm, phụ nữ Ngõa Lạc sao lại to gan thế được? Tôi còn hỏi Lũng Nguyệt rằng, có người nào ném hoa tươi trái cây v.v... cho Thừa Đức không, Lũng Nguyệt lắc đầu đáp không, tôi vừa thở phào nhẹ nhõm thì Lũng Nguyệt lại nói, nhưng có rất nhiều cô nương ném khăn tay cho Thừa Đức.

Hừ, tôi dường như có thể hình dung ra cảnh Thừa Đức nhướn cặp mắt đẹp như hoa đào của mình, tươi cười đắc ý quét mắt khắp xung quanh rồi, thảo nào không chịu để tôi cùng vào thành với anh! Tôi cảm hận dùng ngón tay vạch vạch lên trên bàn, giảo cho anh Thừa Đức, đợi anh về rồi xem tôi trừng trị anh thế nào!

Nhưng liền một lúc mấy ngày tôi chẳng nhìn thấy bóng dáng Thừa Đức đâu cả, biết rằng anh trở về rồi có rất nhiều chuyện phải làm, chẳng hạn như đi gặp hoàng đế này, giao quyền binh này, tế trời, thăm viếng quý phi mẫu thân này, hoặc là đi thăm người yêu cũ cũng nên, nhưng không gặp được anh lâu như vậy, trong lòng vẫn thấy không quen!

Sau khi vào Phồn Đô, tôi vẫn ở tiểu viện trước kia, lúc này mới biết thì ra đây vốn là một tiểu viện ở nơi sâu nhất trong vương phủ Thừa Đức, hỏi Phụng Thiện thì anh ta nói Thừa Đức đã căn dặn rằng, nấp ở nơi khác không an toàn bằng ở đây, có chuyện gì thì cũng giải quyết dễ hơn.

Tôi vốn là người chẳng thể ngồi không, như bây giờ ở trong tiểu viện này, chẳng gặp được ai, mỗi ngày mở cửa ra không gặp Lũng Nguyệt lạnh lùng điềm tĩnh thì cũng thấy Phụng Thiện vẻ mặt nghiêm khắc, tôi cảm thấy mình chán đến nỗi muốn mọc lông thật rồi, đến đánh một ván mạt chược cũng ba thiếu một nữa! Hai chữ để hình dung thôi, “buồn nản”.

Hai ngày mới bắt đầu chỉ cảm thấy buồn nản, nhưng về sau lại dần dần thấy hơi sợ hãi, sợ mình sẽ phải tiếp tục như thế mãi. Nghĩ đến thân phận mình, lại nghĩ đến thân phận Thừa Đức, dù anh có yêu tôi thì phải làm gì nữa? Tôi sợ rằng mãi mãi mình cũng sẽ không thể cùng anh xuất hiện dưới ánh mặt trời, chẳng lẽ tôi chỉ có thể lén lút trốn trong tiểu viện nhỏ bé này đợi anh đến ư?

Mùa thu trời rất ít mây, bầu trời lúc nào cũng xanh ngắt đến chói mắt, trong lòng tôi cảm thấy rất bức bối khó chịu, chỉ muốn nhảy ra khỏi tiểu viện này thôi, muốn tìm đến Hồ tỷ tỷ, muốn đến thăm vợ chồng Đường Huyền Nhi, thừa lúc Lũng Nguyệt không để ý, vừa mò đến cửa đã gặp ngay gương mặt nâu bóng của Phụng Thiện.

“Xin cô nương nhẩn nại đợi chủ nhân trở về, chủ nhân...”

“Xong việc sẽ tự khắc đến tìm cô nương” Tôi tiếp lời, nhìn gương mặt đen đúa của Phụng Thiện, chỉ có thể lườm cho một cái, câu này của anh ta tôi nghe đến cả mấy lần rồi.

“Tôi đâu phải muốn chạy trốn, chỉ là muốn ra ngoài đi lòng vòng chút thôi mà, nếu không thì anh đưa tôi đi là được rồi.” Tôi nói vẻ rất nịnh nọt.

Phụng Thiện mặt không biểu cảm nhìn tôi, lắc đầu.

“Tôi cải nam trang cũng không được sao? Tôi bó gối ngồi đây đã sáu ngày rồi, tôi đi tìm chủ nhân của anh cũng không được à?” Tôi hơi muốn lật mặt rồi đấy.

“Chủ nhân đã phái người đến nhắn khẩu tín (thư miệng) rồi, nói người vẫn ổn, xong việc sẽ đến đây ngay.” Phụng Thiện vẫn lãnh đạm.

Phải, Thừa Đức đã nhờ người đưa khẩu tín đến, tuy nói là nhắn cho Lũng Nguyệt nhưng tôi biết thực chất là nhắn cho tôi, chỉ vài câu cực kỳ đơn giản, nói anh phải ở trong cung với hoàng thượng và mẫu hậu, tất cả đều ổn.

Xem ra tôi cũng khó qua nổi ải Phụng Thiện này rồi, vừa quay người trở vào thì Lũng Nguyệt cũng bước đến, lần này cũng tốt luôn, càng đỡ nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa. Tôi trở vào trong nhà rào một vòng, càng thấy trong lòng buồn phiền hơn, cần rằng một cái, nhấc chiếc ghế bành mang ra ngoài, Lũng Nguyệt nhìn thấy thế vội đến để đỡ lấy, nhưng tôi không thèm đếm xỉa gì, vẫn một mình “phì phì phò phò” đem ghế ra tựa vào tường, rồi leo lên trên.

“Yên tâm, tôi không chạy đâu, chỉ thấy buồn bức khó chịu nên muốn xem bên ngoài thế nào thôi.” Tôi lạnh lùng đáp.

Lũng Nguyệt nhìn tôi có vẻ khó xử, tôi không ngó ngang gì đến cô ta, bèn rướn chân lên tì vào tường, cố gắng ngẩng cổ lên nhìn ra bên ngoài. Không nhìn thì thôi, chứ đã nhìn thì càng thấy bức bối hơn, chỉ thấy bên ngoài độc một con đường vắt qua, còn lại thì là tường! Chóng mặt! Đừng nói gì đến ngắm cảnh, đến xung quanh Vương phủ ra sao cũng không thấy nổi nữa là...

Ủ rũ ngồi xuống trở lại ghế, tôi cảm thấy mình chẳng còn chút sức lực nào, trước kia cũng từng bị nhốt thế này, nhưng chưa từng có cảm giác như hiện giờ, lúc đó chỉ nghĩ nên ra ngoài thế nào, lăn lộn giang hồ ra

sao, rồi ăn uống chơi bời, vì vậy tuy bị giam hãm nhưng trong lòng luôn vui thích. Còn như bây giờ chết đi ở đây, lại chẳng biết phải làm sao? Ra ngoài ư? Thế còn Thừa Đức thì thế nào?

Càng nghĩ càng thấy phiền muộn, vốn nghĩ sẽ đến đây chơi bời thỏa thuê được một năm, nhưng không cẩn thận một chút là đã bị Thừa Đức trói chặt bằng tình cảm rồi.

Cái tên Thừa Đức này, quả là giảo hoạt!

Có rất nhiều chuyện không thể nghĩ được, mà càng nghĩ càng làm cho bản thân buồn bực, vậy nên ăn cơm tối xong là tôi trèo lên giường, thôi cứ ngủ đi, ngủ rồi sẽ không nghĩ ngợi gì nữa.

Mơ mơ hồ hồ chập chờn đến nửa đêm, chợt thấy sau lưng mình có thêm một người, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, hay chưa, bị Thừa Đức ôm như một cái gối ôm, muốn động dậy cũng khó khăn.

Tôi vịn vịn người, khiến Thừa Đức tỉnh dậy.

“Sao thế?” Anh ngái ngủ hỏi.

“Anh về khi nào vậy?” Tôi khe khẽ thắc mắc.

Thừa Đức mở mắt ra, nhìn sắc trời bên ngoài, “Được một lúc rồi, trời còn sớm mà, sao đã dậy rồi?”

“Ngủ không được nữa.”

Một thoáng lặng im, không nghe thấy Thừa Đức có động tĩnh gì, tôi bèn quay đầu lại, thấy anh đang nhắm mắt, có vẻ như đã ngủ thiếp đi. Vốn có một bụng tâm sự muốn kể lể anh nghe, nhưng thấy anh buồn ngủ đến mức này, nên có phần không nhẫn tâm gọi anh dậy, đành phải xoay người trở lại, nhẹ nhẹ thở dài.

“Thở dài gì thế?” Anh đột nhiên lên tiếng hỏi, lúc này tôi mới biết anh chưa hề ngủ.

“Tình hình thế nào rồi?” Tôi không kìm được, lên tiếng hỏi.

“Cũng ổn, được phong vương.”

“Chuyện Đại Liên Na thì sao? Giải quyết ổn thỏa cả chứ?” Tôi hỏi.

“Ừ, không sao cả.” Anh thấp giọng trả lời, “Lão đại cũng không gây phiền phức gì, chắc là sợ ta lộ chuyện lão cấu kết với Nặc Đốn Vương ấy mà.”

Tôi do dự một lúc rồi khẽ hỏi, “Vậy... còn em?”

“Nàng?” Thừa Đức cười, khe khẽ đáp, “Cũng không có gì.”

Tôi ngoái đầu nhìn Thừa Đức, thấy đôi mắt thấp thoáng nét cười của anh không che giấu được sự mệt mỏi, trong lòng càng băn khoăn, không biết có nên nói rõ hết mọi chuyện không, hay là cứ giấu trong lòng mình là hơn?

Tôi cắn cắn răng, quyết tâm thôi thì cứ nói ra, sao lại phải che giấu mãi làm gì? Chẳng lẽ tâm tư của hai người cứ phải dò tới đoán lui?

“Thừa Đức.”

“Hử?”

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Tôi nói.

“Ta nghe đây, nàng cứ nói đi.” Thừa Đức chậm rãi đáp, cầm cọ cọ vào vai tôi.

“Mấy hôm nay không thấy anh, em cũng đã suy nghĩ rất nhiều... Thân phận của chúng ta quả là quá đặc biệt, dù trong cung hiện giờ cũng có một Phúc Vinh quý phi giả, em vẫn chẳng thể nào cùng anh xuất hiện quang minh chính đại được, em thấy rất mâu thuẫn... Không biết nên làm thế nào nữa, em thừa nhận rằng em thích anh, em yêu anh, nhưng hề nghĩ đến chuyện em phải lén lút trốn ở cái tiểu viện bé nhỏ này để đợi anh đến là em thấy sợ hãi, đây không phải là cuộc sống em cần, anh cũng biết tính cách của em, em không thể ở đây mãi được, sẽ buồn chán đến phát điên mất, cho dù là có tình yêu của anh, em cũng không thể sống nổi.” Tôi nói một mạch, không dám ngừng lại, chỉ sợ hề dừng lại thì sẽ không mở miệng nổi, cứ thế mà nói ra tất cả những lời tự đáy lòng mình, “Hơn nữa anh là người có dã tâm, em biết, một khi anh đã

ngồi lên được vị trí đó, em phải làm sao? Phải làm sao đây? Một hoàng đế có thể chỉ yêu một người phụ nữ thật không? Dù cho anh chỉ yêu mình em, nhưng còn đất nước của anh, chúng đại thần của anh? Họ có chịu cho anh yêu một người phụ nữ trong bóng tối hay không?”

Xem như đã nói hết những lời ấp ủ mãi trong lòng rồi, không biết vì sao mà cảm thấy khóe mắt cay cay, cổ họng cũng nghẹn đặc lại.

Thừa Đức nằm phía sau tôi im lặng không nói, mãi hồi lâu sau anh mới khẽ thở dài, nói, “Mới có mấy ngày đã khiến nàng phiền muộn đến mức tâm tư trùng trùng thế này rồi à?”

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Không phải chỉ mấy hôm nay mà em đã nghĩ lâu lắm rồi, lúc trên thảo nguyên thì còn có thể lừa phỉnh mình không nghĩ ngợi gì, nhưng đã đến đây rồi thì nghĩ hay không cũng khó.”

“Vinh nhi, nàng có tin ta không?” Thừa Đức đột ngột hỏi.

Tôi nhìn anh, cười lớn, “Không tin, vì anh quá xảo hoạt, e rằng anh đem bán em đi mà em còn giúp anh đếm tiền đến mỗi cả tay ấy chứ.”

Thừa Đức sững lại, rồi cười thất thanh, nói, “Sẽ không mỗi tay đâu, nàng bán đâu được giá như vậy!”

Tôi cười khổ lắc đầu, đến sức lực đầu vô mồm với anh dường như cũng chẳng còn nữa.

Thừa Đức chải chải tóc tôi, dịu dàng nói, “Đừng nghĩ linh tinh nữa, tất cả những chuyện này ta cũng từng nghĩ đến rồi, cũng trên chiếc giường này đây.”

Anh ngừng lại một chốc, thấy tôi sững sờ thì cười gian, đáp, “Nha đầu ngốc, nàng quên rồi à, trên chiếc giường này ta lần đầu tiên muốn nàng ấy.”

Anh nói như thế, tôi chợt nghĩ đến vài ngày trước khi ra thảo nguyên, mặt thoát đở bùng lên.

“Hôm đó trước khi nàng đến, ta ngồi trên chiếc giường này nghĩ ngợi, nghĩ rất nhiều, cả những chuyện nàng đã nghĩ nữa. Lúc đó ta đã nghĩ, chỉ cần nàng theo Phụng Thiên đến đây, ta sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa, cho dù là thiên đường hay địa ngục, ta cũng sẽ kéo nàng theo.” Thừa Đức trầm giọng nói, “Ta cũng sớm nghĩ đến chuyện Vinh nhi của ta nếu không được đường đường chính chính xuất hiện thì đâu còn là Vinh nhi ta cần nữa, vậy nên, rồi sẽ có ngày ta sẽ để nàng quang minh chính đại sống bên cạnh ta. Đừng vội, Vinh nhi, cho ta thêm chút thời gian, được không?”

Tôi nhìn Thừa Đức, nhìn người đàn ông đã nói sẽ đưa tôi theo bất kể là thiên đường hay là địa ngục này, không còn thấy do dự băn khoăn gì nữa, anh đã nói như thế thì tôi còn sợ hãi gì đây?

Tôi xoay người lại, co gọng người lọt thỏm vào trong lòng anh, khẽ thở dài, nói, “Được rồi, anh đã nói như vậy, em cũng đã bước lên con thuyền cùng anh rồi. Anh phải nhớ rằng em đây là không trả hàng lại được đâu đó, sau này đừng hối hận là được.”

Thừa Đức cười khê, ôm tôi chặt hơn, im lặng một lúc rồi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, khê khàng hỏi, “Vinh nhi, sinh cho ta một đứa con... được không?”

Tôi chỉ cảm thấy tim mình co rút lại thật mạnh.

“Vương phi của Lão đại sinh rồi... một đứa con trai, ta cũng thấy thèm rồi, cứ nghĩ đứa con Vinh nhi sinh cho ta sẽ thế nào nhỉ?” Thừa Đức sau lưng tôi lẩm bẩm.

Con? Tôi có thể sinh con cho anh sao? Bằng chính thân thể này? Tôi lén đưa tay lên lau lệ ở khóe mắt, kìm giữ tâm trạng một lúc rồi mới nhẹ nhàng nói, “Chắc là xấu lắm, may mà tướng mạo em cũng xem như thanh tú đáng yêu đó!”

Thừa Đức sau lưng tôi cười khàn khàn, trái tim tôi lại bị vụn đến mức như có thể chảy nước được.

“Thừa Đức, ngày mai đưa em đi gặp một người được không?”

“Ai?”

“Hồ tử tử của Hồi Xuân Y Quán.”

“Hồ tử tử? Người ở Uyển Thành ấy à?” Thừa Đức hỏi.

“Ừ, được không?” Tôi hỏi.

“...”

“Xin anh đẩy.”

“...”

“Đi không nào? Không đi thì mình em đi.” Tôi tức giận.

“Được rồi.” Thừa Đức nhẹ nhàng trả lời.

Đi theo Thừa Đức và Phụng Thiện, tìm mãi mới thấy được cái “Hồi Xuân Y Quán” mà Hồ tỷ tỷ nói. Nhìn thì không to, bên trong cũng không nhiều người, chỉ có một lão Hán lớn tuổi đang ngồi bên trong, có vẻ như là đại phu.

“Đại phu, tôi muốn xem bệnh.” Tôi bước lên phía trước, lúng búng nói.

Ông lão đó nhìn tôi một cái rồi hất cằm, ra hiệu tôi ngồi xuống.

“Bệnh gì?” Ông tiện miệng hỏi.

“Toàn thân trên dưới đau đầu nhức.” Tôi đáp. Lời vừa thốt ra, mọi người trong nhà đều ngẩn ngơ, sau đó nghe thấy Thừa Đức hừ khê rồi cười nhỏ, Phụng Thiện nhìn tôi như nhìn quái vật, ngay cả ông lão cũng ngẩng lên với ánh mắt kỳ dị.

Tôi cười hì hì với ông lão rồi hỏi tiếp, “Đau đầu thì làm sao?”

“Đầu đau trị đầu.” Ông lão đáp gọn lỏn.

“Còn đau chân?” Tôi lại hỏi.

“Chữa chân.” Ông ngừng một lúc rồi lại hỏi, “Mạo muội hỏi một câu, khách quan tuổi tác thế nào?”

“Hai mươi chưa tới, ba mươi có lẽ, bốn mươi hơn tí...” Tôi cười đáp.

Ông lão nét mặt hiện một nét cười, cười hì hì nhìn tôi rồi lại nhìn Thừa Đức và Phụng Thiện sau lưng.

“Họ là bạn của cháu.” Tôi giải thích.

Ông lão vuốt vuốt cằm có mấy cọng râu ít đến thăm thương, đứng dậy rồi nói một câu, “Mời đi theo lão.”

Tôi quay lại cười với Thừa Đức rồi vội vã đuổi theo ông lão ra phía sau nhà, Phụng Thiện và Thừa Đức cũng theo sau. Đằng sau Y Quán có một ngôi nhà nhỏ, tôi đang e ngại không biết một nơi to như thế này thì Hồ tỷ tỷ có thể trốn được ở đâu, thì thấy ông lão lấy ra một chiếc thang, đặt dựa vào tường rồi trèo lên, sau đó còn vẫy vẫy tay với tôi ra hiệu tôi cũng lên theo.

Tôi nhìn Thừa Đức, anh cười cười, vươn tay ra cấp lấy tôi rồi nhún mình một cái nhảy vọt qua tường. Nhưng ai mà ngờ được bên này tường vốn không phải đất liền mà là một cái hồ nằm sát tường, tôi thảm kêu lên thôi tiêu rồi, thì đã ngã tùm xuống nước với Thừa Đức, haizzz, xem ra Thừa Đức cũng không có công phu đập trên nước nhỉ. Tiếp đó cũng “tùm” một tiếng, là Phụng Thiện cũng rơi xuống nước theo chúng tôi.

Cũng may mà nước không sâu, chỉ ngang ngực tôi, nhưng cả người thì đã ướt đẫm. Lốp trang điểm tinh tế mà sáng nay Lũng Nguyệt làm cho tôi đã bị nước dính ướt hết, lấy tay chùi một cái đã hiện nguyên hình.

Ông lão đó vẫn tựa vào tường nhìn xuống chúng tôi với vẻ mặt vô tội, tôi nổi quạu, “Sao ông không nói sớm bên này có hồ nước?”

Ông lão chớp chớp mắt, nói bằng giọng cực kỳ ngây thơ (vô số tội > <): “Tiểu thư làm đấy, nói là có một số người tự nghĩ mình biết chút khinh công là quên mất cách đi đứng, nên mới làm một cái hồ ở đây.”

Tiểu thư? Hồ tỷ tỷ? Tôi bất lực đảo đảo mắt, ai bảo ra oai cùng với Thừa Đức làm chi, bây giờ đáng đời lắm. Ngẩng lên nhìn Thừa Đức, thấy anh hơi chau mày, ôm lấy tôi nhảy ra khỏi hồ nước, đập khê mấy bước đã đáp gọn lỏn bờ.

Ồi chao, thì ra anh có thể phi thân trên mặt nước được, tôi nhìn anh với vẻ tràn đầy ngưỡng mộ. Thừa Đức đứng vắt vắt nước ở chéo áo, không nói lời nào, sắc mặt có phần không tốt lắm.

“Anh biết phi thân trên nước sao lúc này còn bị rơi xuống hồ?” Tôi hỏi.

“Nhất thời bất ngờ.” Thừa Đức khẽ đáp, thấy tôi toàn thân cũng ướt như chuột lột thì lông mày vắn xoắn lại, ánh mắt nhìn ông lão lạnh thêm mấy phần.

Ông lão chậm rãi vòng đến từ một đầu khác của bờ tường, lúc này mới chịu dẫn chúng tôi đến căn nhà đó. Thừa Đức nắm tay tôi đi theo, trên đường cảm giác một luồng hơi nóng từ người Thừa Đức truyền từ tay sang người tôi, tôi ngược lên nhìn về thắc mắc, anh cười khẽ với tôi, dịu dàng đáp, “Đừng để cảm lạnh.”

“Tiểu thư, có người tìm cô.” Ông lão đứng ngoài một căn phòng nhỏ cung kính nói.

“Ai nữa đây? Chẳng phải đã nói với ông rồi sao, đừng có dẫn người lung tung vào đây tìm tôi.” Bên trong vắng đến giọng nói nóng nảy của Hồ tỷ tỷ.

Tôi quá đổi vui mừng liền trả lời ngay, “Hồ tỷ tỷ, là em đây.”

Người trong phòng rõ ràng ngẩn ra, sau đó rèm cửa xoẹt một tiếng bị kéo sang bên, một cô gái mặc áo màu vàng thiên nga thò đầu ra, không phải là Hồ tỷ tỷ thì còn là ai? Nét mặt chị vui mừng hớn hở, sau đó lại nhìn Thừa Đức đằng sau lưng tôi, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, rồi lại thấy Phụng Thiện sau lưng Thừa Đức, lần này thì xong, nụ cười trên mặt Hồ tỷ tỷ lại biến thành cười khan.

Hồ tỷ tỷ để chúng tôi vào trong, thấy tôi ướt lướt thướt bèn cười nói, “Tiểu nha đầu, theo ta vào phòng thay quần áo đi, để vậy sẽ cảm lạnh đó.” Nói rồi không đợi tôi phản ứng đã kéo tôi vào trong, thấy Thừa Đức đứng sau cũng muốn theo vào thì lại cười nói, “Vị công tử này có thể đứng đợi bên ngoài một chút được không?”

Tôi cười nhìn Thừa Đức, biết anh lo lắng nên bảo, “Không sao, em theo Hồ tỷ tỷ vào trong, anh đứng đợi được rồi.” Thấy quần áo trên người anh cũng ướt hết nên lại quay lại nói với Hồ tỷ tỷ: “Phiền chị tìm giúp em một bộ đồ khô ráo cho anh ấy được không?”

Hồ tỷ tỷ cười cười rồi dặn dò ông lão dẫn chúng tôi vào đi tìm hai bộ quần áo cho Thừa Đức và Phụng Thiện, sau đó kéo tôi đi vào trong. Bên trong có vẻ như là phòng ngủ, bài trí cũng tinh tế, Hồ tỷ tỷ đóng chặt cửa lại rồi ghé sát tai vào nghe ngóng, vội vã đến trước giường, đẩy chăn đệm dịch ra, rồi lật tấm ván giường lên, bên dưới hiện ra một cửa hang tối om.

Tôi đứng chờ ra đó, thì ra mật đạo đúng là giấu dưới giường mà!

Hồ tỷ tỷ ngoắc tay với tôi ra hiệu tôi theo xuống dưới. Tôi nhìn nhìn lỗ hang tối om om phía dưới, lại nhìn khuôn mặt lộ rõ nét căng thẳng của Hồ tỷ tỷ, hỏi, “Làm gì thế?”

“Mau chạy thôi, lần này không thể hạ độc được, hai người ta cũng không đánh lại, chúng ta cứ chạy cho nhanh là hơn.” Hồ tỷ tỷ hạ giọng nói, kéo tay tôi muốn xuống phía dưới, “Đều tại mi cả đấy, tiểu nha đầu, toàn gây chuyện cho ta, xem xem những gì mi làm kìa, có người tình tốt rồi à?”

Tôi vừa nghe thấy Hồ tỷ tỷ nói muốn chạy trốn thì nhẹn không nổi phì cười. Hồ tỷ tỷ nghe tôi cười thì hơi sững sờ, nhưng vốn là một người cực kỳ thông minh, nhìn thấy tôi như thế thì thoáng chốc đã phản ứng trở lại, đặt tấm phản giường xuống, mở rương ra lấy cho tôi một bộ quần áo rồi cười nói, “Bị tiểu nha đầu như mi dọa cho thất thần, quên mất là hai người nắm tay nhau đến, hẳn là người tình nhỏ bé của mi à?”

Coi kìa, cái gì mà người tình nhỏ bé, thật khó nghe.

“Hồ tỷ tỷ, em có chuyện muốn xin chị giúp.” Tôi nói.

Hồ tỷ tỷ nhìn tôi, bỗng hiểu ra điều gì đó, nhanh nhẹn tóm lấy cổ tay tôi rồi xắn tay áo lên.

“Nhóc con này hay lắm, vì lý do này mới đến đây à?” Hồ tỷ tỷ cười hỏi.

Tôi vừa nhìn thấy vẻ mặt chị ta đã nhớ đến ngay chuyện chị nói làm bảy tám dấu thủ cung gì đó, vả cả mồ hôi hột, biết chị hiểu lắm sự viếng thăm này của mình nên vội cười giải thích, “Không phải như chị nghĩ đâu, em muốn hỏi chị chuyện này, có cách nào giúp em thay đổi tướng mạo không?”

“Thay đổi tướng mạo?” Chị sững sờ hỏi.

Tôi gật đầu, muốn xuất hiện một cách quang minh chính đại bên Thừa Đức, thân phận thì dễ rồi, có thể làm giả, nhưng còn tướng mạo thì sao, người trong cung nhìn một cái là biết ngay tôi là nàng công chúa Phúc Vinh, chỉ còn cách hoán đổi gương mặt này thôi.

Hồ tỷ tỷ chăm chú nhìn tôi một lúc rồi khẽ hỏi, “Nha đầu, mi lên chạy ra khỏi cung nên sợ người ta nhận ra à?”

“Nên em mới muốn thay đổi hình dáng, không thể cứ trốn tránh mãi được.” Tôi đáp.

Hồ tỷ tỷ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “Tiểu nha đầu à, thế giới này làm gì có phép thuật nào có thể thay hình đổi dạng được? Nếu đã chạy thoát khỏi cung rồi thì chi bằng chạy trốn với người tình nhỏ của mi đi, có phải tốt hơn không? Hà tất phải thay đổi tướng mạo?”

Tôi cười khổ lắc lắc đầu, tôi có thể chạy, nhưng Thừa Đức sao được? Thấy Hồ tỷ tỷ cũng không giúp được, tôi lại nghĩ đến phẫu thuật thẩm mỹ của thời hiện đại, haizz, nếu ở đây có kỹ thuật đó thì tốt quá, đổi gương mặt, như giỡn chơi thôi ấy mà.

Thay xong đồ bước ra, Thừa Đức vẫn đứng bên ngoài đợi tôi, y phục vẫn chưa thay nhưng đã khô rồi, tôi hoài nghi liệu anh có dùng nội công gì đó để hong khô quần áo của mình hay không.

Chương 38.

Người dịch: Yuuri.

Cáo từ Hồ tỷ tỷ đi ra, tôi cảm thấy lòng mình càng nặng, tướng mạo là không thay đổi được, chẳng lẽ cứ làm con chuột không nhìn thấy được ánh sáng? Mới nghĩ đến đây tôi đã rầu thúi ruột, lại nghĩ đến những lời Hồ tỷ tỷ đã nói sau khi bắt mạch cho tôi, trong lòng càng cảm thấy lạnh lẽo.

Tỷ ấy nói: “Tiểu nha đầu, ta nói thật với mi, lần trước lúc bắt mạch trong cung cho mi không để ý, lần này xem kỹ, phát hiện dạng mạch của mi trước giờ ta chưa gặp qua, dường như tất cả đều đúng, mà cũng không đúng. Sợ rằng sự thúc ta trở về cũng không làm sao nói rõ thể chất này của mi, cho nên nói người có thể thụ thai hay không, ta cũng không chắc chắn.”

Bên tai lại nhớ đến lời của Thừa Đức tối qua, anh nói: “Vinh nhi, sinh cho ta một đứa con nhé!”

Tôi cảm thấy lòng mình càng rối, nhìn nhìn Thừa Đức, cảm thấy áp lực trong lòng càng nặng, như hết hơi vậy.

Thừa Đức dường như nhận ra tôi không ổn, dừng bước, quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Sao vậy? Vinh nhi.”

“Đừng gọi em Vinh nhi nữa, sau này gọi em là Sở Dương đi.” tôi đột nhiên nói, cũng không biết tại sao mình lại nói ra như vậy.

Thừa Đức hơi ngẩn ra, sau đó nhếch nhếch môi, lắc đầu.

Rẽ qua góc phố, lúc đi ra mới phát hiện đã là một con đường náo nhiệt khác, bên cạnh là một tiệm rượu đang tưng bừng. Lúc đi qua cửa, tôi kèm không được ngừng lại, ngược đầu nhìn lên ba chữ lớn trên tấm biển, nhẹ giọng hỏi: “Chữ gì vậy?”

Thừa Đức nhìn một cái, thờ ơ nói: “Thực Vi Thiên.”

“Vào đi, vào đi, chúng ta làm một châu!” tôi cười, đã đến cửa, còn có thể bỏ lỡ sao.

Thừa Đức nhìn nhìn tôi, cười thờ ơ, rồi nói: “Về đi, muốn ăn gì bảo bọn họ đem đến được rồi.”

Nghĩ Thừa Đức nói cũng đúng, ở đây đông người phức tạp, mà ở Phồn Đô biết tiếng Thừa Đức nhiều như vậy, ngộ nhỡ bị người ta nhận ra anh ta, tôi trái lại gây tai họa thật rồi.

Tôi thở dài, không nỡ quay đầu nhìn cái cửa náo nhiệt đó, quay người đi cùng Thừa Đức, vừa đi chưa được hai bước, thì nghe phía sau một giọng nam thấp trầm gọi: “Sở Dương!”

Tôi cứng người lại, toàn thân bị giọng nói đó ghim lại. Thừa Đức cũng nắm chặt tay tôi, sau đó nhẹ cười quay người lại, nhìn theo phía sau tôi.

Tôi cũng quay người lại, nhìn thấy Nam Cung Việt mặc bộ võ sĩ màu xanh đậm. Hai tháng không gặp, cảm thấy hình như anh ta lại cao hơn một chút, đường nét trên mặt càng thêm cường tráng, mang vẻ hơi phong sương. Ánh mắt anh ta lướt qua mặt tôi, sau đó rơi xuống tay tôi, nhìn chăm chú, liền sau đó né đi.

Tôi cúi đầu nhìn, tên Thừa Đức ấy đang nắm chặt tay tôi, không biết thế nào, tôi có cảm giác yêu đương vụng trộm bị người ta bắt gặp, vô ý thức vùng khỏi tay Thừa Đức.

Thừa Đức nắm càng chặt hơn, nhướn mày cười cười, nhìn Nam Cung Việt, nhưng nhiệt độ trong mắt lại hơi lạnh.

Nam Cung Việt nhìn thấy động tác nhỏ của tôi và Thừa Đức, khóe miệng nở một nụ cười mỉa mai.

“Nam Cung huynh, mấy ngày không gặp, dạo này khỏe không?” Thừa Đức cười, vẻ mặt thân mật tự nhiên, giống như anh ta và Nam Cung Việt là bằng hữu tốt gì đó vậy. Tôi không nhận được bầu môi, có hơi bất phục khả năng diễn kịch của tên này.

“Vẫn khỏe, chỉ chạy khỏi mấy hàng ngũ Giang gia mà thôi.” Nam Cung Việt lãnh đạm nói.

Sắc mặt Thừa Đức nghiêm lạnh, tiếp sau đó cười nói: “Thật là vất vả Nam Cung huynh rồi, không biết Y Y cô nương khỏe không?”

Nam Cung Việt thờ ơ gạt đầu, đột nhiên nói với tôi: “Sở Dương, tôi có mấy lời muốn nói với cô.”

Từ lúc gặp Nam Cung Việt, lòng dạ tôi rối bời, nếu nói đối với anh ta hoàn toàn không có cảm giác, thì quả thật gạt trời gạt luôn cả mình, nhưng tôi đã chọn Thừa Đức, thì không nên va chạm với anh ta, nên tôi cố gắng bảo mình quên Nam Cung Việt, quên khoảng thời gian chúng tôi sống chung với nhau, giống như từ trước giờ chúng tôi chưa từng quen biết nhau. Khoảng thời gian trên thảo nguyên, tôi hầu như đã bảo mình làm được, nhưng không ngờ, lúc tôi đang cho rằng mình có thể hoàn toàn trả Nam Cung Việt về vị trí bạn bè, anh ta lại xuất hiện.

Lại lần nữa gặp Nam Cung Việt, tôi phát hiện tần số nhịp đập tim mình thay đổi, tôi biết, là tôi không phải với anh ta.

Khỉ thật! Chẳng lẽ tôi cũng là một đứa con gái lẳng lơ lung tung sao? Tôi thầm mắng.

“Sở Dương theo tôi vào đây.” Nam Cung Việt nhẹ giọng nói, sau đó lại nói với Thừa Đức, “Tam diện hạ về trước đi, một lát Sở Dương muốn về, tự tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Tôi nghếch ra, Nam Cung Việt vậy mà muốn tìm tôi nói mấy lời nhẹ nhàng, mà còn chỉ rõ những lời này Thừa Đức không thể nghe.

“Chuyện gì nghiêm trọng à, còn làm ra vẻ thần bí như vậy.” tôi cười ruồi, “Anh ấy nghe cũng không được sao?”

Nam Cung Việt nhìn tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Anh ta không thể biết.”

Tôi không ngờ Nam Cung Việt nói dứt khoát như vậy, cái này không được rồi rõ ràng muốn gây sự? Tôi khó xử nhìn Thừa Đức, không ngờ Thừa Đức lại cười, anh ta cúi đầu kề sát bên tai tôi khẽ nói: “Nam Cung huynh cũng không phải người ngoài, huynh ấy đã có lời muốn nói với nàng, nàng cứ đi đi, ta về trước đợi nàng, về sớm một chút.” Giọng nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, tính toán vừa vặn có thể để Nam Cung Việt nghe thấy.

Thừa Đức nói xong nâng tay tôi lên, trước khi tôi chưa kịp phản ứng gì đã đưa lên môi anh ta hôn nhẹ một cái, đẩy mắt chạn chứa tình cảm dịu dàng ngọt ngào, sau đó nhướn mày nhìn Nam Cung Việt, lạnh nhạt cười, quay người bỏ đi.

Cái tên Thừa Đức này, anh ta nhất định cố ý mà! Tôi chợt dạ lên nhìn Nam Cung Việt, thấy mặt anh ta không biểu cảm gì quay người hướng “Thực Vi Thiên” mà đi, tôi vội chạy theo lên.

Trong lòng bối rối, tôi không làm chuyện gì có lỗi với Nam Cung Việt mà, tại sao thấy anh ta thì cảm thấy hình như nợ anh ta cái gì đó chứ? cảm giác này thật kỳ lạ! Tôi lắc lắc đầu, nói lảm nhảm: Sở Dương ơi là Sở Dương, chuyện tình cảm vốn là mây tự nguyện, mây không nợ anh ta, không nợ anh ta!

Nam Cung Việt và “Thực Vi Thiên” quan hệ rõ ràng không bình thường, ông chủ hiệu vừa nhìn thấy chúng tôi, tự động dẫn chúng tôi ra phía đến một phòng nhỏ yên tĩnh sau hậu viện.

Lần này một mình với Nam Cung Việt, tôi cảm thấy không tự nhiên, cái miệng tí lịa thường ngày dường như bị khóa lại, không biết phải nói gì.

“Dạo này vẫn khỏe hả?”

Nam Cung Việt nhìn tôi, lắc lắc đầu, lạnh nhạt trả lời: “Không khỏe.”

Choáng toàn tập, vị đại ca này đúng là thành thật, tôi vừa hỏi thì anh nói không khỏe, bảo tôi làm sao mà nói tiếp chứ? Thôi thì tôi cứ ngậm miệng lại, không nói hay hơn, bầu không khí trong phòng gượng gạo hẳn.

“Đi với thảo nguyên với hần à?” Nam Cung Việt hỏi.

Tôi gật gật đầu, “Ừ, mới về chưa được mấy ngày.”

Nam Cung Việt cười cười, nụ cười hơi cay đắng: “Ở Phồn Đô không thấy động tĩnh của cô, thì cho rằng cô có thể đi cùng với hần rồi.”

Tôi không biết phải nói gì, nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nam Cung Việt im lặng nhìn tôi hồi lâu, đột nhiên nói, “Cô tốt nhất đừng ở cùng với hần.”

Tôi ngẩn ra, làm sao cũng không ngờ anh ta đột nhiên nói vậy, tôi và Thừa Đức đừng ở cùng nhau ư? Nam Cung Việt nói ra những lời này sao? Tôi nghi ngờ nhìn Nam Cung Việt, anh ta né ánh mắt của tôi, không lên tiếng.

Có vài việc phải nói rõ mới được, tôi dùng tay vỗ nhẹ mặt mình, nở nụ cười nhẹ nhàng, cười nói: “Nam Cung Việt, tôi yêu anh ấy, sao có thể không ở cùng với anh ấy?”

Nam Cung Việt nhìn tôi sâu sắc, nỗi buồn không sao nói rõ hiện ra trong ánh mắt, anh ta im lặng giây lát, thản nhiên nói: “Sở Dương, cô bây giờ không hề vui vẻ, lúc này khi thấy cô ở bên ngoài, thì phát hiện cô thay đổi rất nhiều, không phải là Sở Dương trước đây.”

Thay đổi? là tâm trạng thay đổi chứ, lại cũng không cách nào khiến mình không quan tâm, lại cũng không cách nào đem chuyện này nói hết với người ngoài cuộc.

Tôi cười cười, vỗ vai Nam Cung Việt một cái, cười: “Làm gì mà vui vẻ nhiều như vậy, tôi không thể cứ cả ngày cười ngây dại trên phố? Còn thật cho rằng tôi là đứa bé gái gốc gác quê nhà à!”

Nam Cung Việt không tiếp lời, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như do dự giây lát, lúc này mới nói: “Vấn đề tính quay về sao?”

Tôi không biết phải trả lời anh ta thế nào, lúc trước nói muốn quay về nên mới từ chối anh ta, bây giờ nói với anh ta thế nào? Nói với anh ta tôi bây giờ không muốn quay về sao? Có quá tàn nhẫn với anh ta không? Tôi nghĩ nghĩ, đã không phải với anh ta, vậy thì cứ thẳng thắn nói hết ra đi, bất quá sau này cả hai không gặp nhau, quên sạch sẽ đối với ai đều tốt cả.

Tôi ngẩng đầu lên cười, “Trái lại bây giờ không muốn quay về, ở cùng với Thừa Đức, tôi rất vui.”

Người Nam Cung Việt sững lại, lúc này mới quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt thoáng qua có chút bất nhẫn, nhẹ giọng nói: “Nghe mẫu thân nói, nghe nói ở chỗ các cô họ hàng gần không thể kết hôn.”

Tôi gật đầu, khó hiểu Nam Cung Việt sao lại nói đến vấn đề này, trong luật hôn nhân có vẻ như nói họ hàng gần không được kết hôn, nhưng với tôi không có liên hệ gì mà, tôi và Thừa Đức một người Đại Chu một người Ngõa Lạc, bản đại bác cũng không tới.

Nam Cung Việt nhếch môi lạnh nhạt, nói: “Sau khi cô bỏ đi tôi có quay về núi một chuyến. Mẫu thân nói với tôi một số chuyện, tôi cứ do dự nên nói với cô hay không, nói với cô tốt hay là không tốt.”

Không biết tại sao, nghe anh ta nói vậy, tôi lại cảm thấy trong lòng hơi hoảng, một cảm giác bất an từ từ nổi lên, tôi gượng cười: “Anh lúc nào cũng nói rườm rà, có chuyện gì nói thẳng không thì thôi.”

Nam Cung Việt vẫn ngừng lại một chút, rồi nói: “Cô biết mẫu thân của cơ thể cô là Hoa Niệm Nô, bà vốn là nữ tử giang hồ.”

Tôi gật đầu, đúng vậy, lần trước có nghe mẹ quý phi nói đã từng là kỳ nữ giang hồ, vậy thì làm sao? Tôi vẫn không hiểu chuyện này thì làm sao lại liên quan đến họ hàng gần.

“Cha của Hoa Niệm Nô là Thánh Đức hoàng đế của Ngõa Lạc.” Nam Cung Việt nói, mắt cứ nhìn tôi.

Tôi chỉ cảm thấy đầu mình hơi choáng, quan hệ lẫn lộn này làm tôi hơi hồ đồ, mẹ quý phi của tôi là con gái ở dân gian của Thánh Đức hoàng đế Ngõa Lạc? Tôi cảm thấy hơi buồn cười, chuyện này thật trở thành nội dung vở kịch máu chó trong kịch truyền hình rồi!

“Anh nói mẹ quý phi là công chúa Ngõa Lạc? Là con gái của Thánh Đức ở dân gian?” tôi hỏi vẻ không tin.

Nam Cung Việt lặng lẽ gật đầu: “Tuy bọn họ không hề biết vẫn còn một công chúa như vậy, nhưng Hoa Niệm Nô thật sự là con gái của Thánh Đức hoàng đế, mẫu thân của bà vốn là con gái nhà quyền quý ở Uyển Thành, một lần đi thăm người thân bị Thánh Đức hoàng đế thời trẻ bắt, sau đó tuy chạy thoát, nhưng có mang, sinh hạ một con gái đặt tên Hoa Niệm Nô. Hoa Niệm Nô vừa sinh đã bị người ta lén mang đi, nên sau này mới lưu lạc giang hồ. Mẫu thân của bà luôn áy náy, đã ủy thác mẫu thân của tôi giúp bà tìm kiếm đứa con gái thất lạc của mình.

“Hoàng đế hiện tại là con trai của Thánh Đức hoàng đế? Cũng là ca ca của mẫu thân tôi hoặc đệ đệ? cậu của Phúc Vinh gì đó?” không biết tại sao, giọng tôi lại run rẩy.

“Những chuyện này mọi người đều không biết, trừ mẫu thân tôi. Bà nói lần trước cứu cô trong cung ra, muốn nói chuyện này với cô, nhưng cảm thấy những chuyện của quá khứ cũng là của quá khứ rồi, nhắc lại cũng chẳng tác dụng gì, bà cho rằng cô sau này sẽ không có liên hệ gì với hoàng đế Ngõa Lạc.” Nam Cung Việt trầm giọng nói.

Hoang đường, quá hoang đường! Tôi chỉ cảm thấy toàn bộ chuyện này quá hoang đường.

“Anh đang kể chuyện xưa cho tôi nghe thì phải?” tôi cười hỏi, khuôn mặt cười rất khó nhọc.

Nam Cung Việt im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

“Nói như vậy Thừa Đức lại thành anh họ của tôi?”

Nam Cung Việt gật đầu.

Đột nhiên lúc này, tôi rất muốn cười, tình tiết vở kịch này đúng là máu chó bà mẹ nó! Thừa Đức vậy mà lại là anh họ của tôi! Tôi nghĩ lần sau gặp anh ta có cần chua xót gọi anh ta một tiếng “Anh họ” hay không, cũng không biết anh ta nghe được thì sẽ có biểu lộ gì.

“Anh họ cũng không có gì, ở đây cũng không chú trọng họ hàng sao!” tôi chậm chạp nói, giọng nói kiên quyết, không biết là nói cho Nam Cung Việt nghe, hay là nói cho mình nghe. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Nam Cung Việt, tôi cười: “Cha và mẹ của Thừa Đức cũng là anh em họ mà, Thừa Đức cũng không ngốc, đoán chừng cũng không có vấn đề gì.” Ngừng một chút, rồi lại cười, “May mà anh không nói với tôi Thừa Đức là bậc cha chú của tôi, nếu không tôi thật không biết phải làm sao sống tiếp nữa.”

Nam Cung Việt nhìn nhìn tôi, nói: “Chỉ cần cô vui là được rồi.”

Tôi cười với anh ta: “Cảm ơn.”

Hai người lại im lặng tiếp, lại không biết phải nói gì, trong lòng không kèm nổi có hơi thất vọng, cho dù lúc trước đã là bạn, e rằng bây giờ tiếp tục là bạn cũng không được rồi.

“Tôi muốn về.” tôi nói.

“Tôi đưa cô về.” Nam Cung Việt thân nhiên nói.

Tôi vội lắc đầu, cười: “Không cần, không cần, ban ngày mà, tôi tự về được rồi.” nói xong thì đẩy cửa bước ra ngoài, Nam Cung Việt cũng không khác sáo nữa, ngay cả tiền cũng không.

Tôi mới đi được mấy bước, đột nhiên nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đành quay người trở lại, Nam Cung Việt vẫn đứng ở cửa sổ không động đây, tôi ngượng ngùng cười cười, rồi nói: “Chi bằng anh vẫn đưa tôi về nhé.”

Nam Cung Việt quay người, có hơi khó hiểu nhìn tôi.

Tôi hơi xấu hổ: “Tôi không biết đường về.”

Nam Cung Việt ngẩn ra, rồi cười, bước tới nắm tay tôi bước ra ngoài. Thấy anh ta nắm tay tôi, tôi hơi mất tự nhiên, nhưng thấy vẻ mặt anh ta tự nhiên, thì thấy tư tưởng mình có chút xấu xa, mọi người nhất định không nghĩ nhiều như tôi vậy.

Nam Cung Việt đưa tôi đến bên ngoài tiểu viện, thì bỏ đi. Nhìn anh ta đi tới đi lui, tôi lần nữa biểu lộ sự ngưỡng mộ chân thành khinh công của người xưa chúng tôi.

Về đến phòng, Thừa Đức đang ngồi bên bàn tự rót tự uống, thấy tôi bước vào, cười vẻ mặt sáng rỡ.

Tôi tròn mắt nhìn anh, tức giận nói: “Em muốn dọn nhà.”

“Dọn nhà?”

“Ừ! Em không muốn về nhà mình cũng phải leo tường ra leo tường vào.” Tôi nói, rồi nhớ lại đáng vẻ bị Nam Cung Việt cặp nách bay lên tường, bực bội, tại sao ngay cả cửa chính cũng đi không được! ban ngày ban mặt mà phải leo tường, phải leo đến lúc nào chứ?

Thừa Đức neho đôi mắt mắt đào hoa, cười: “Lại không có ai cho nàng leo tường đi.”

Mùi rượu theo gió bay lên, hấp dẫn cái bụng háu đói của tôi, tôi cười khì khì với Thừa Đức, bước tới gần.

Thừa Đức nhìn rượu trong ly, lại nhìn tôi, cười hết cách, hỏi: “Muốn uống?”

Tôi liền gật đầu, bụng cũng hơi đói, không khách sáo ngồi xuống vừa ăn vừa uống. Thừa Đức nhìn đáng vẻ ăn như hổ đói của tôi, cố ý nhíu mày nói: “Công chúa, xin nàng chú ý dáng vẻ của mình!”

Tôi nhếch mép cười: “Nhìn không quen đừng nhìn, ăn cơm là ăn cơm, chuyện vợ vẫn ở đâu nhiều như vậy?” nói xong còn bưng ly rượu của Thừa Đức uống một ngụm, cảm thấy hơi nóng theo một đường từ cổ họng trượt xuống, ái chà, rượu này mạnh thật! Tôi vừa nháy mắt vừa nhếch môi, làm Thừa Đức cười một trận.

Tôi không đếm xỉa đến anh ta, tiếp tục ăn, tiếp tục uống, hình như nghe ai nói qua, kỳ thực ăn uống cũng là một cách làm giảm xì trét, nếu ăn thì buồn bực trong lòng giảm đi không ít.

Thừa Đức vẫn cười mím chỉ cọp nhìn tôi, tôi đột nhiên nhớ lại lời nói của một người bạn trong phòng, cô ta nói: lúc ăn cơm với Sở Dương nhất thiết đừng để cô ta uống rượu, nếu cô ta nhất định muốn uống, bạn nhất định phải say trước khi cô ta uống say! Tôi cứ luôn không hiểu lời cô ta nói là ý gì.

“Đừng uống nữa, Vinh nhi, rượu này mạnh đó!” Thừa Đức nói, đưa tay giành ly rượu lại, tôi vội né tay anh ta, nói: “Không sao, anh không yên tâm tẩm tửu lượng của em à? Nhiều đây thì thấm gì.”

Tôi uống hăng say, đương nhiên không chịu trả rượu cho Thừa Đức.

“Em nói cho anh biết!” tôi cười với Thừa Đức, cảm thấy tâm tình rất tốt, chuyện đè nén mấy ngày nay không còn nữa, “Em uống rất có chừng mực.”

“Mẹ em có nói, con gái không được uống rượu ở bên ngoài, nhất là không được uống rượu bên ngoài với con trai.” Tôi lại trút đầy rượu trong miệng, rồi nói tiếp, “Thực ra lúc này em tính uống rượu bên ngoài, nhưng

em luôn nhớ lời mẹ dặn, lời của mẹ em không thể không nghe, mẹ nói nếu em làm mất mặt bà, mẹ sẽ đập em què giò.”

“Vinh nhi, đừng uống nữa, ngoan, nghe lời.” Thừa Đức dịu giọng nói.

Tôi cảm thấy đầu hơi choáng, nhưng thấy rất thoải mái, liền ôm hũ rượu vào lòng, lắc lắc đầu: “Anh yên tâm, em không có uống nhiều.”

Thừa Đức vẫn nhìn tôi chăm chú, tôi hơi giận dỗi, nói: “Anh nghe không vậy, em không có uống nhiều!”

Cuối cùng thấy Thừa Đức gật đầu, tôi mới yên tâm, rồi lại cười: “Em nói cho anh biết, thực ra ai uống nhiều rượu nếu say, thì người đó nhất định là giả vờ thôi, đầu óc tỉnh táo mà, nói trong lòng cái gì hiểu rất rõ.”

Lại đổ rượu vào miệng, đột nhiên cảm thấy hũ rượu ôm trong ngực đầu mất tiêu: “Rượu đâu? Đưa em!”

“Anh biết lòng em có nhiều nỗi buồn phiền sao?” tôi lôi cổ áo Thừa Đức, nói: “Anh ta bảo tôi sinh cho anh ta đứa con, nhưng mà, anh biết không? Em dường như vốn không sinh được, cơ thể này vốn không sinh được.”

“Em nói cho anh một bí mật, ha ha, em vốn không phải là công chúa Phúc Vinh gì đó, em chẳng qua là dùng thân xác của cô ta, chúng ta là linh hồn vượt thời gian, có thể trở về, chỉ cần Đình Tiểu tiên đến, chúng ta có thể trở về, ha ha.”

Chỉ cảm thấy người trước mặt chấn động, tôi lắc lắc đầu, cảm thấy nhìn càng lúc càng không rõ.

“Nam Cung Việt? Anh làm sao đến đây? Anh không phải đã bỏ đi rồi sao? Anh đừng trách tôi, nói thật, tôi cũng rất động lòng ấy chứ, ha ha, “Anh nói xem tôi có phải là người đẹp hay không?”

“Nam Cung Việt” cũng không chịu nói, chỉ đỡ tôi dậy bước đến giường. Tôi vội kéo người lại phía sau, vội nói: “Thế này không được, chúng ta uống rượu là uống rượu, nhưng không thể mượn rượu làm càn, nhưng không thể mượn rượu làm càn.”

Sắc mặt “Nam Cung Việt” hình như hơi tái, nhếch môi không chịu nói.

“Thật ra lúc đầu tôi không thích anh, ha ha, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã thích rồi, cho nên lúc tôi nói với anh tôi không tính ở lại đây là thật, tôi lúc đầu quả thật không tính ở lại đây, ha ha, nhưng sau này tôi không kiểm soát được bản thân mình.”

Đột nhiên lúc này, trong lòng cảm thấy tủi thân không chịu được, nước mắt không cầm được ứa ra. “Tôi biết nếu tôi ở cùng với anh ta, quả là không thể được, nhưng tôi không điều khiển được bản thân mình, Này? Nam Cung Việt, anh nói tôi có bệnh hay không? Luận tướng mạo, luận võ công, anh không kém gì anh ta, tôi làm sao lên trộm thuyền của anh ta chứ? Anh đi sớm làm gì? Nếu ở cùng với anh, tôi sẽ không có nhiều chuyện buồn phiền như vậy nhỉ? Anh nói đi, sao không nói?”

“Nam Cung Việt” vẫn không chịu nói, tôi cười, anh ta nhất định đang tức giận thì phải, rồi cười nói: “Đừng nhỏ mọn như vậy, tôi không phải đi cùng với anh sao.” Anh ta không nói gì, lập tức bế tôi lên.

“Tôi nhớ nhà, tôi rất nhớ nhà, hu hu.” Tôi khóc tức tưởi, “Tôi nhớ ba mẹ, tôi nếu ở lại đây, thì tôi sẽ rất lâu rất lâu không gặp được họ, nhưng nếu tôi trở về, tôi không gặp được Thừa Đức, tôi cũng không gặp được anh ta.”

“Đừng nói nữa, ngủ đi!” anh ta hung dữ nói.

“Anh ta nếu sau này làm hoàng đế thì làm sao? Tôi có được vào hậu cung của anh ta hay không? Khỉ thật! Tôi mới không cần dùng chung chồng với người khác, nghĩ thôi đã ngấy lên rồi! Nam Cung Việt, đến lúc đó anh lại tới đón tôi có được không? Nếu anh ta muốn người con gái khác, tôi sẽ bỏ chạy với anh, Thế nào?”

Đúng, đến lúc đó tôi cũng có thể không cần anh ta, nghĩ đến đây tôi lại cười, cười hì hì với “Nam Cung Việt” nói: “Đến lúc đó tôi lại bỏ chạy, ha ha, chúng ta không nói với anh ta.”

“Được, không nói với anh ta.” Anh ta nhẹ giọng nói.

Tôi lúc này mới yên tâm, rúc đầu vào ngực anh ta, thiếp đi.

20. Chương 39-40

CHƯƠNG 39

Dennis Q. dịch

Lúc mở mắt ra, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, hơi cử động một chút đã thấy đau như óc não kết dính lại [giống đậu hủ quá T_T]. Sao cổ cũng khó chịu thế này nhỉ? Nghiêng đầu sang nhìn mới phát hiện, ra là mình không gối lên gối đầu mà đè lên cánh tay Thừa Đức.

Thừa Đức dường như cũng cảm thấy được cử động của tôi bèn mở mắt ra nhìn, mắt anh vẫn đỏ tía máu, liếc qua cũng biết là không được nghỉ ngơi khỏe rồi.

“Tỉnh rồi à?” Anh hỏi, giọng nói khàn khàn.

Hễ gật đầu lại thấy đau nên không muốn động đây, chỉ “ừ ừ” trong họng một tiếng, vốn cũng định nói anh hỏi vớ vẩn quá, nhưng thấy thế lại phải há miệng ra, quả thực là lười quá, nên thôi bỏ đi.

“Tứ phẩm của nàng kém thật đấy.” Thừa Đức nói, đoạn lại nghiêng đầu sang bên kia, thần thờ ngấm lên trần phòng.

“Em biết, anh không nên để em uống rượu.” Tôi nói.

“Có biết mình đã làm nhầm những gì không?” Thừa Đức khẽ hỏi.

Tôi ngẫm nghĩ rồi vẫn gật đầu, đáp, “Biết chứ.”

Thừa Đức có vẻ sững sờ, quay lại nhìn tôi, khóe môi động đây, nhưng vẫn kìm lại không hỏi.

Tôi cười nói, “Em trước giờ vẫn luôn mượn rượu giả điên, lúc đầu em chưa nói anh biết sao?”

Thừa Đức ngẩn ra một lúc rồi thở dài một tiếng, đáp lại, “Nói rồi.”

“Có những lời em không dám nói nên đành mượn rượu giải bày, chuyện này cũng chẳng phải là lần đầu.” Tôi cười.

“Trước kia cũng có à?” Trong giọng nói Thừa Đức không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

“Ừ, chẳng hạn trước khi bạn học của em mượn tiền mà không trả, em lại ngượng không dám đòi, nên thường mượn lúc say rượu để nhắc. Rồi ví dụ như có người chọc giận em, bình thường không dám nổi điên, cũng mượn cơ say rượu để xả giận, rồi lúc tỉnh dậy lại giả như mơ mơ hồ hồ.” Tôi nghiêm túc nói.

Thừa Đức có vẻ sững ra nhìn tôi, hồi lâu sau thở dài rồi nói, “Nàng cũng thành thật quá!”

“Đa tạ đã khen.” Tôi cười đáp.

Hai chúng tôi lặng lẽ nằm đó một lúc, Thừa Đức bỗng hỏi, “Bây giờ nàng buồn lắm à?”

Tôi ưỡn thẳng người dậy nhìn anh, “Hiện giờ thì khó khăn anh mang lại cho em nhiều hơn niềm vui nhiều lắm.”

“Nàng nói là mượn xác đổi hồn, có thật là có chuyện này không?” Thừa Đức lại hỏi.

Mượn xác đổi hồn? Nói vậy cũng không đúng lắm, nhưng tôi cũng chẳng muốn khiến Thừa Đức hiểu lầm thêm, vì bản chất nó suy cho cùng cũng chẳng có gì khác biệt.

“Anh từng gặp công chúa nào như em chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa từng gặp qua.” Thừa Đức thấp giọng nói, ngừng một lúc rồi lại hỏi, “Nàng định đi à?”

“... Có thể.” Tôi đáp, lại nằm vật xuống giường.

Thừa Đức bật dậy thật mạnh, khóa chặt tôi xuống giường. Đôi mày anh nhíu lại, trong mắt thoáng lóe lên ánh phản nộ, cảm hận nói: “Có ta vẫn chưa đủ để nàng ở lại sao?”

Tôi ngẩng nhìn mày mắt sâu thẳm của anh, tay vô thức vuốt nhẹ gương mặt ấy, chậm chậm nhắm mắt lại, tay lần theo ngũ quan trên mặt anh, tôi muốn nhớ mãi hình dáng anh vào đầu, khắc vào trong tim, cho dù sau này không còn gặp lại anh nữa, tôi cũng sẽ nhớ tất cả tất cả về anh thật rõ ràng.

Lòng tuy đau nhưng chưa bao giờ bình tĩnh hơn, thậm chí còn cảm thấy bản thân lúc này lý trí đến đáng sợ.

“Tình yêu không thể thay thế tất cả, bắt em đem tất cả để đổi lấy tình yêu của anh, đổi lấy tương lai mà chúng ta không nhìn thấy được, trò cá cược này em không thể chơi.” Tôi buồn rầu nói.

Tay Thừa Đức xiết cánh tay tôi chặt hơn, đau, nhưng không bằng tim đau.

“Vinh Nhi, nàng có tim không?” Thừa Đức rít lên.

Tim? Tôi cười khổ, bây giờ có không đây? Trái tim tôi đã sớm đặt bên chỗ anh, bây giờ còn có tim được nữa hay không?

“Thừa Đức, em rất ích kỷ, em không thể chia sẻ anh cùng với bao nhiêu người con gái khác, cũng chẳng thể thuyết phục bản thân mình mỗi mòn trong cung chờ anh ghé thăm, cái em cần, là toàn bộ con người anh.”

“Ta có thể, có thể chỉ sủng ái mình nàng, không động chạm đến những người khác.”

Tim co thắt dữ dội, nhưng miệng vẫn nở nụ cười, “Em không thể sinh con được, hà hà, anh phải làm sao? Chẳng lẽ anh phải đoạn hậu sao?”

Thừa Đức khựng lại một lúc, rồi hận thù nói: “Không cần nàng sinh con, khắc có người làm chuyện đó.”

Tôi cười nói, “Anh hồ đồ mất rồi? Anh không đụng vào người con gái khác thì sao sinh con được? Nếu sinh con với người khác, sao lại nói chỉ sủng ái mình em?”

“Vinh Nhi, nàng chớ ép ta.”

Ép anh? Tôi cười khổ sở, tôi đang ép anh, vậy ai đang ép tôi đây?

Tôi lặng lẽ nhìn Thừa Đức, sắc mặt anh hơi tái, đầu lông mày vẫn nhăn lại, đôi môi hơi mỏng mím chặt, duy có đôi đồng tử sâu không lường nổi dường như càng sáng hơn bao giờ hết, đang trừng trừng nhìn tôi. Rất lâu sau, vẻ mặt Thừa Đức dần dần giãn ra, tươi cười rạng rỡ, mày mắt bay bổng, khóe môi cong thành một nụ cười tự tin, nói rằng, “Vinh Nhi, nàng nghĩ có thể đi dễ dàng vậy sao? Người ta không muốn thả ra thì không ai dẫn nàng đi được cả.”

Tôi thở dài thật khẽ, lắc lắc đầu, không muốn tranh luận với anh về vấn đề này nữa.

“Hôm qua em có nói anh biết chúng ta xem như là họ hàng thân thích không?” Tôi đột ngột hỏi.

Thừa Đức ngẩn người, nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi cười nói, “Xem ra em vẫn chưa uống đủ nên quên chưa nói anh biết, bà mẹ quý phi của em là Ngõa Lạc Thánh Đức Đế, ừ, cũng chính là con riêng của hoàng thượng gia gia của anh, nên xét về mặt huyết thống thì, chúng ta được xem là anh em họ.”

Thừa Đức cứng người lại, nhất thời không phản ứng gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm, tôi mỉm cười, lúc tôi nghe thấy tin này chẳng phải cũng có phản ứng như thế sao?

Một hồi lâu sau, Thừa Đức mới tỉnh ra, buồn bã hỏi, “Nàng nói thật ư?”

Tôi gật đầu, nhớ ra lúc chia tay với Nam Cung Việt, anh còn đưa cho tôi một chiếc bạch ngọc ban chỉ, liền vội vã lục tìm trong túi đưa cho Thừa Đức, lúc đó Nam Cung Việt nói là tín vật của Thánh Đức Đế cho bà mẹ quý phi, vốn định giao lại cho mẹ tôi, nhưng giờ chỉ còn cách đưa lại cho tôi.

“Đây là tín vật của mẫu thân em, chắc là đồ vật trong hoàng gia Ngõa Lạc.”

Thừa Đức nhìn tỉ mỉ chiếc ban chỉ, chìm đắm trong suy nghĩ, đột ngột, mắt anh thoáng nét vui mừng và cuồng nhiệt, mừng rỡ hỏi tôi, “Mẫu thân của nàng là Nam Tĩnh?”

Nam Tĩnh? Nam Tĩnh ở đâu ra thế này? Tôi có phần mơ hồ, chẳng phải bà mẹ quý phi tôi được gọi là Hoa Niệm Nô sao?

“Hà, ta diên mắt, sao nàng biết được, nàng đâu phải là công chúa Phúc Vinh thật.” Thừa Đức cười nói, hai chân khoắc xuống giường, bắt đầu lượn vòng trong phòng.

Tôi hơi ngêch ra nhìn Thừa Đức, không nghĩ ra là tại sao anh lại có hành động kỳ quặc thế sau khi nghe chuyện này. Hình như là kích động thì phải, có đến nỗi thế không? Hoàng gia vẫn ít chị em họ gì đó à? Không giống Thừa Đức chút nào, bình thường anh vẫn rất bình thản, hiếm khi thấy anh xúc động quá bao giờ, không lẽ thân xác anh cũng bị người khác nhập vào rồi?

Thừa Đức lượn hai vòng trong phòng, đột nhiên ngừng lại nhìn tôi một cách hứng chí rồi nói, “Vinh Nhi, ta có cách rồi.”

“Cách? Cách gì cơ?” Tôi thắc mắc.

Thừa Đức nhanh nhẹn tiến lại giường, đột ngột dùng hai tay kẹp vai tôi lên rồi thoát chốc đặt xuống đất, mắt thấy đôi chân trần trụi của mình sắp chạm nền nhà lạnh băng đến nơi, tôi hoảng lên quẩn hai chân vào người anh, lại ôm chặt cổ anh bằng hai tay, kinh ngạc, “Anh bị bệnh gì thế hả?”

“Một cách có thể khiến nàng thoát khỏi thân phận này.” Thừa Đức hớn hử.

“Thoát ra thế nào?” Nhất thời vẫn chẳng hiểu ra cách anh muốn nói, cứ ngốc nghếch hỏi lại.

Thừa Đức cười nhưng không đáp, ánh mắt lấp lánh, chỉ mặt mày hí hửng nhìn tôi, một lúc sau lại hỏi, “Vinh nhi, gan của nàng có to không?”

Tôi càng bối rối sờ sờ đầu mình, gan của tôi to không à? Câu hỏi này thật khó trả lời quá.

“Ừ... câu hỏi này khá là khó... hi hi... còn phải xem chuyện gì đã.” Tự tôi cũng thấy mình trả lời khá là khéo léo, khả khả.

“Anh nói chung quy là cách gì, nói nhanh lên, đừng có lập lờ nữa.” tôi giục.

Thừa Đức ngoác mồm ra cười, đáp: “Chúng ta tiến cung tìm gặp lão gia, kể rõ sự tình của mình...”

“Dừng lại!” Tôi kêu lên, dùng tay bịt miệng Thừa Đức, “Anh nói là cách này đó hở?”

Thừa Đức cười cười gật đầu, tôi chỉ còn nước lườm anh một cái, tưởng nói cách gì hay ho lắm, úp mở lâu ơ là lâu thì hóa ra là “khai thật sẽ được khoan hồng”, há chẳng phải là biểu ngữ của cảnh sát nhân dân à? Hơn nữa, tôi vẫn luôn nghĩ là phạm khi quá thật thà khai rõ, e rằng cũng “khoan hồng” không nổi.

“Em không đi!” Tôi lắc đầu, “Thế quá bằng tìm đến cái chết à, cho dù em là cháu ngoại của người thì sao? Không chừng người càng phải giết em để diệt khẩu! Anh có dám chắc người sẽ không thẹn quá hóa giận không? Đến lúc đó e rằng đến anh là nhi tử cũng còn không tha nữa là...”

“Không đâu, nếu đổi lại là người khác thì có thể, nhưng với nàng thì người sẽ không giết!” Thừa Đức đáp rất chắc chắn.

Tôi? Chẳng lẽ tôi đặc biệt hơn người khác? Tôi nhìn Thừa Đức đầy nghi ngại, không nghĩ ra nội tình sự việc.

“Ta còn nghĩ rằng, Châu quốc vì sao lại tặng Chỉ Tang đến đây chứ, thì ra là thế.” Thừa Đức lẩm bẩm.

“Khoan khoan, anh có thể nói rõ hơn một chút được không? Sao em thấy chúng ta nói chuyện thế này hình như có vấn đề thì phải.” Tôi chặn lại.

Thừa Đức cười, ôm tôi ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rối trên trán tôi, nhìn vết thương nhỏ bên góc, hỏi: “Nàng đã đổi hồn sau khi công chúa Phúc Vinh đập đầu vào cột đứng không?”

Tôi gật đầu, coi như là vậy đi, Phúc Vinh công chúa thật sự bức xúc quá đã đập đầu vào cột, khi tỉnh dậy đã là ý thức của tôi rồi.

“Chẳng trách nàng không nhận ra Chỉ Tang giống ai.” Thừa Đức thấp giọng nói.

“Cô ấy giống ai?” Tôi hỏi.

“Nghe mẫu thân nói, cô ta rất giống một người con gái bên cạnh lão gia thời trẻ - Nam Tĩnh.” Thừa Đức nhẹ nhàng nói.

Nam Tĩnh? Có phải là Nam Tĩnh mà vừa nãy Thừa Đức đã hỏi có phải là mẹ tôi không ấy ư? Sao lại thành ra người bên hoàng thượng rồi? Vậy là sao chứ?

Thừa Đức thấy mặt tôi đầy nét thắc mắc nên giải thích, “Nam Tĩnh này là một nghệ nhân ca vũ của phường ca vũ Phồn Đô, trong một đêm yến tiệc bị lão gia nhầm trúng, đem về trong phủ, về sau lại trợ giúp để lật đổ Thái tử Hàn Kinh lúc ấy. Và khi lão gia muốn diệt trừ bà ấy thì bà lại đột ngột trở thành công chúa mà tiên đế Thánh Đức Đế lưu lại ở chốn dân gian, lúc ấy đã lấy bạch ngọc ban chỉ này, để Thánh Đức Đế nhận ra bà, đồng thời tăng thêm ân sủng, phong làm Tú Vương.” Thừa Đức nói.

“Đợi một chút, sao em thấy hơi rối thế nhỉ, cho em tìm đầu mối chút đã.” Tôi vội nói.

Thừa Đức dừng lại một lúc, cười hí hí nhìn tôi.

Tôi chỉ thấy đầu mình hình như không đủ xài, Nam Tĩnh là nghệ nhân ca vũ, vậy thì vũ đạo mà Chỉ Tang cố ý thiết kế là sao chép của bà ấy, OK, đầu dây này thông rồi. Nhưng Nam Tĩnh đã giúp Hoàng đế đoạt giữ ngôi báu, vậy thì hà cớ gì Hoàng đế lại muốn diệt trừ bà ta? Hơn nữa nghe ra thì bà ấy là phụ nữ, làm sao lại được phong vương? Vả lại vừa nãy sao Thừa Đức lại cho rằng bà ấy là bà mẹ quý phi của tôi?

Nghĩ mãi một hồi lâu càng cảm thấy rối, chỉ đành đưa mắt cầu viện Thừa Đức.

“Nam Tĩnh là nam hay nữ?” Tôi hỏi.

Thừa Đức cười, “Nếu ban chỉ này thực sự do mẫu thân của nàng để lại thì, nàng nói thử xem? Đương nhiên là phụ nữ rồi.”

“Nhưng vì sao lại được phong vương?”

“Nghe mẫu thân nói rằng bà ấy lúc đó luôn cải nam trang, hơn nữa dung mạo còn tuấn tú, Thánh Đức Đế cũng ngộ nhận bà ấy là đàn ông thật.” Thừa Đức đáp.

Tôi toát mồ hôi, nghĩ đến một công chúa như tôi trước khi xuất giá đã bị bao nhiêu nữ quan kiểm tra thân thể, bà ấy lại còn được phong vương, chẳng lẽ không ai khám sức khỏe cho bà ấy sao?

“Vậy sau thì sao?” Tôi chưa bao giờ nghe thấy có Tú Vương nào cả.

“Về sau Thánh Đức Đế phái bà làm sứ Châu quốc, vừa lúc ấy có chiến tranh nổ ra giữa Ngõa Lạc và Châu quốc nên bà đã biến mất ở một vùng ven núi.” Thừa Đức nói, “Giờ đây nghĩ lại, chắc là bà đã vào hoàng cung của Châu quốc, trở thành quý phi mẹ nàng, nên Hoàng đế ca ca của nàng mới biết được điểm yếu của lão gia.”

Bà mẹ quý phi của tôi là Nam Tĩnh? Tôi có phần không dám tin, chỉ nghe nói bà từng là một nữ tử giang hồ, không ngờ lại có thân phận này! Luôn thấy có điều gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra, nếu nói rằng Chỉ Tang giống Nam Tĩnh, thì Chỉ Tang chắc phải giống quý phi mẹ tôi mới đúng! Nhưng bức vẽ về quý phi mẹ tôi thì tôi có nhìn qua, chẳng giống Chỉ Tang chút nào cả.

“Ảnh vẽ quý phi mẹ em, em có xem qua, căn bản không giống Chỉ Tang chút nào!” Tôi chậm rãi nói.

Thừa Đức sững người, thần sắc trên mặt bắt đầu tối lại, khàn khàn hỏi, “Không giống? Chẳng lẽ hai người họ không phải một? Vậy ban chỉ này là sao đây?” Nói xong mặt đầy vẻ nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi bất lực nhún vai với anh, vừa đúng lúc định bảo anh rằng tôi cũng không biết, thì trong đầu vụt lóe lên một tia sáng, có phần mơ hồ, nhưng dường như lại hiểu ra được điều gì đó. Ban chỉ này hoàn toàn không phải do quý phi mẹ tôi để lại, mà là của Nam Cung Việt đưa cho, điều đó chứng tỏ bà ấy chẳng biết gì về sự tồn tại của thứ này. Mà Nam Cung Việt thì có được là từ bà mẹ Trương Tĩnh Chi của anh ta, lời cũng chuyển từ Trương Tĩnh Chi đến, tại sao bà ấy lại biết tất cả những chuyện này? Trương Tĩnh Chi... Bảo Vân trại của bà ấy chẳng phải đúng là ở vùng núi sao? Nam Cung Vân... Trương Tĩnh Chi... Nam Tĩnh!

Vừa đúng mỗi tên lấy ra một chữ! Là trùng hợp, hay là? Bây giờ nghĩ lại, bỗng nhiên chợt nhận thấy mày mắt của Chỉ Tang đúng là có đến mấy phần giống Trương Tình Chi.

Chẳng lẽ Nam Tình đó là Trương Tình Chi? Chính tôi cũng bị mớ lý luận của mình làm giật mình một phen! Vậy cũng quá là... quá là... haizzz, không lẽ thật sự giống câu nói kia? Mỗi một nhân vật nữ xuyên thời gian đều có hoàn cảnh lạ lùng!

“Lại là mô-típ này! Đúng là nhàm chán cũ rích!” Tôi lẩm bẩm.

“Gì cơ?” Thừa Đức hỏi tôi.

Tôi cười hề hề với anh, tất nhiên là không thể kể anh nghe những tình tiết xuyên thời gian cũ mèm mà tôi nghĩ ra, nên chỉ nói, “Không có gì, chỉ nghĩ rằng Nam Tình và bà mẹ quý phi của em chắc không phải một người!”

Thừa Đức lại ngẩng ngửa ban chỉ trong tay, trầm trầm nói, “Bất chấp là phải hay không, đã có cái này thì nàng là vậy!” Ánh mắt anh nhìn tôi cháy bỏng, nói, “Vừa may có nước cờ Chỉ Tang này, lão gia e rằng cũng đem lòng nghi ngờ hoang thất của Châu quốc và Nam Tình có quan hệ gì đó, cho nên chúng ta vừa hay lợi dụng được! Chỉ cần nàng khẳng khẳng nói mẹ nàng là Nam Tình thì lão gia chắc chắn giữ nàng lại!”

“Cái tên Nam Tình này hữu dụng thế sao?” Tôi hiếu kỳ.

Thừa Đức mỉm cười gật đầu, “Người không những không giết nàng, e rằng còn bảo vệ và cho nàng một chốn đi về an toàn nữa.”

Tôi vừa nhìn thấy đức tính xấu xa của anh, nhếch nhếch mép, nói, “Chốn đi về mà anh nói chắc không phải là nói chính anh đó chứ.”

Thừa Đức cười ranh mãnh, ghé lại gần hôn lên mặt tôi một cái, cười nói, “Chứ còn ai nữa?”

Tôi không vặc lại anh như bình thường mà chỉ hỏi, “Chẳng phải anh nói lão gia vốn định diệt trừ Nam Tình ư? Sao người lại có thể hậu đãi con gái giả mạo của Nam Tình được?”

Thừa Đức cười lạnh đáp, “Diệt trừ? Chẳng qua sợ mình sa vào sâu quá thôi, nếu không yêu thương thì cần gì phải để ý.”

“Anh nói là lão gia trong lòng rất yêu Nam Tình sao? Bà là muội muội trên danh nghĩa mà?” Tôi kinh ngạc, cảm thấy có phần khó hiểu những người chức vị cao sang này, đã yêu thì sao còn muốn người mình yêu phải chết? Đây là kiểu yêu gì chứ?

Thừa Đức gật đầu, khẽ nói, “Lúc đó người chắc vẫn chưa biết gì, chỉ biết bà là nghệ nhân múa không đẹp, một tiểu tư (thằng nhỏ) ở bên cạnh, một người chiếm vị trí càng lúc càng nặng hơn trong lòng, nặng đến mức cảm thấy sợ hãi, cho nên mới muốn diệt trừ bà ấy... để vương, điều sợ nhất là yêu sâu sắc một người.”

“Cút thật!” Tôi chửi, “Lý luận cút gì thế này!” Trùng mắt nhìn Thừa Đức một cái, tức giận hỏi, “Khi nào anh định diệt trừ em đây?”

Thừa Đức cười khì khì, nhướn nhướn mày, vờ vịt hỏi: “Nàng tự tin nàng là người ta yêu nhất đến thế à?”

Tôi liếc anh một cái, lười chả muốn đáp lại nữa.

Thừa Đức lặng lẽ nhìn tôi một lúc lâu rồi bỗng thở dài, ôm tôi càng chặt hơn, trầm giọng nói, “Tuy thấy vụ việc Chỉ Tang này có thể nhận ra lão gia vẫn vương vấn Nam Tình, nhưng chuyện này vẫn phải đánh cược, có thể lão gia đã không còn nhớ tình cũ, Vinh Nhi, nàng có dám cùng ta đánh cược không?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thừa Đức, nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, đáp: “Cược thì cược chứ, cùng lắm là chết thôi, sau đó hồn ma của em sẽ bám riết theo anh, lặp lại một đoạn tình cảm nhân quỷ, ha ha.”

“Chẳng phải nàng luôn sợ chết sao?” Thừa Đức khẽ hỏi.

“Ai mà không sợ chết?” Tôi lườm anh một cái.

Thừa Đức cười hỏi, “Vừa nãy còn muốn rút lui, sao bây giờ đã dám làm rồi?”

“Ban này rút lui là vì không nhìn thấy chút hi vọng nào, giờ thì có rồi, dù chỉ một chút thì em vẫn muốn cố gắng hơn.” Tôi nghiêm chỉnh trả lời.

Thừa Đức cười dịu dàng, lấy tay vuốt vuốt tóc tôi, khẽ nói, “Yên tâm đi, nha đầu, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện đâu.”

Tôi gật đầu, “Em tin anh” rồi lại thêm một câu, “Có điều chết cũng chẳng sợ, sẽ bám theo anh nửa năm, suốt ngày hú hét bên tai anh, ha ha!”

Thừa Đức nổi quạu, tôi cười hì hì.

Sau đó thì bắt đầu luyện khẩu cung với Thừa Đức, chung quy vẫn chẳng thể kể hết toàn bộ sự tình cho hoàng đế biết, nếu nói hết thì e rằng Nam Tĩnh đích thân đến, Hoàng đế cũng không giữ nổi tôi lại. Nói dối ư, không thể dối hết, nếu không thì dù là có nói hay hơn cũng chẳng ai tin; nhưng cũng không thể nói thật hết, nếu nói thật hết thì còn gọi là nói dối ư? Vậy nên mới nói, kiểu này cũng cần phải có kỹ thuật đấy chứ!

Có điều, cả tôi và Thừa Đức đều là nhân viên cấp cao trong lĩnh vực này.

Cũng từng nghĩ đến hay là đến chỗ Nam Cung Việt hỏi cho rõ chuyện về Nam Tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có vướng mắc, đã chọn Thừa Đức rồi thì nên ít tìm đến Nam Cung Việt là hơn, gặp nhau vẫn không ổn bằng không gặp.

Ngày thứ hai, Thừa Đức ra ngoài một chuyến, lúc trở về thì bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho sự tiến cung. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, tôi cũng bắt đầu thấy căng thẳng, tuy đã nghĩ đến rất nhiều tình huống, nhưng chẳng ai đoán được kết quả sẽ ra sao.

Nhìn thấy điệu bộ căng thẳng của tôi, Thừa Đức cười hỏi, “Sợ rồi à?”

Tôi lắc đầu đáp, “Không sợ” nói rồi bước ra ngoài, Thừa Đức hơi sững sờ, hỏi, “Đi làm gì đấy?”

Tôi cười khan một tiếng, “Làm gì đâu, em đi một chút sẽ về thôi.” Tóm lại là không thể nói anh biết vì căng thẳng quá nên tôi cần đi nhà vệ sinh chứ, hic, mất mặt lắm, nhớ lúc tôi thi đại học cũng đâu đến nỗi này đâu.

Thừa Đức gơ tay ra trước mặt tôi, làm kịch hề, “Năm lần rồi, lần này là năm lần rồi đó.”

Lúc trở về phòng, thấy Thừa Đức chẳng biết moi ở đâu ra một bộ đồ đen sì sì, đến gần nhìn kỹ mới phát hiện ra đó là một bộ như kiểu giáp, lấp lóe ánh thuộc kim.

“Mặc nó vào bên trong.” Thừa Đức căn dặn.

Tôi ngêch ra, sau đó mới sực nhớ ra chắc đây là đồ vật kiểu như hộ thân bảo y vậy, trên tivi thấy cũng nhiều rồi, không ngờ lại có thứ này thật. Vươn tay ra chạm vào, mát lạnh, hết như được dẹt bằng kim loại, thứ này thì dao không đâm vào được ư? Nói thật thì tôi cũng có phần không tin tưởng lắm, thứ mỏng manh thế này, cùng lắm chỉ ngăn được bức xạ điện từ, nếu dao không đâm xuyên được thì còn cần gì đến áo chống đạn?

“Đây gọi là gì?” Tôi hỏi.

“Ô kim y.” Thừa Đức đáp.

Tôi “ồ” một tiếng rồi ngoan ngoãn để anh mặc vào cho mình, thứ này độ đàn hồi cũng khá, vừa vặn thân người nhưng không có cảm giác xiết chặt quá. Đột nhiên nghĩ nếu chỉ mặc độc thứ này, thấy cũng oách ghê lắm, có cảm giác như đang chơi rock vậy.

“Anh có không?” Tôi nói rồi liền đưa tay ra cởi áo Thừa Đức ra xem, không biết bên trong có mặc thứ gì không.

Thừa Đức cười né tránh, bảo rằng ô kim y này khó khăn lắm mới tìm thấy một chiếc, nên phải mặc cho tôi trước, tôi bèn hỏi mặc cho tôi cái này để làm gì? Lỡ như bên ngoài trời mưa sét đánh, Lôi Công lại cho tôi một đòn thì tiêu đời, bộ ô kim y này mặc lên thì toàn là tính kim, sét đánh mà không tránh tôi mới là lạ đó.

Thừa Đức ngăn ra, sau đó cười cười, nói, “Yên tâm, đã vào thu rồi, mưa to ở đâu ra.” Ngừng một lúc rồi lại nói, “Đêm nay vụ việc này vẫn có chút nguy hiểm, ai mà nói được thái độ của lão gia thế nào, lỡ như...”

“Lỡ như có chuyện thì để em chạy trước? Còn anh thì sao?” Tôi hỏi.

Thừa Đức cười gật gật đầu, “Ta đã sắp xếp cả rồi, vạn nhất xảy ra chuyện thì sẽ có người bên ngoài tiếp ứng đưa nàng ra. Còn ta sẽ không sao, lão gia không giết ta đâu.”

Tôi không kiềm chế được rung mình một cái, nghĩ rằng nếu nói chuyện với Hoàng đế không thành thì tôi phải chạy thật rồi. Chỉ không biết Thừa Đức sắp xếp thế nào, chẳng lẽ Phụng Thiện sẽ đến tiếp ứng tôi? Ngoài anh ta ra thì không thấy bên cạnh Thừa Đức có cao thủ nào được tự do ra vào cung như vậy nữa.

Tôi có cái tật xấu là mỗi khi càng căng thẳng lo sợ, thì càng nghĩ vẩn vơ những chuyện vô dụng, nên khi Thừa Đức bảo tôi chuẩn bị sẵn sàng để chạy khi tình hình không ổn, điều tôi nghĩ đến đầu tiên lại là nếu phải chạy thật thì tôi chạy thế nào đây? Chẳng lẽ lại bị cặp dưới nách như một cái bao tải nữa à? Không được, cảm giác đầu to mà chúi xuống thế thì quả không dễ chịu tí nào, nói gì thì nói cũng không thể lại thế được.

“Bàn bạc với anh một chuyện vậy.” Tôi nói vẻ rất nghiêm túc.

Thừa Đức thấy tôi như thế thì ngỡ có chuyện gì quan trọng lắm, bèn thu nụ cười lại, hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Anh có thể nói với cao thủ ấy rằng, vạn nhất phải đưa em chạy ra khỏi hoàng cung, có thể nào đừng kẹp em dưới nách được không?” Tôi ngại ngùng nói.

Vẻ mặt của Thừa Đức cứng lại.

“Còn nữa, bộ ô kim y này còn có thứ gì để quần cổ không? Vạn nhất có người muốn chém đầu em thì làm sao đây?” Tôi nhỏ giọng hỏi, nếu cung tên bắn vào đùi chắc cũng không chịu nổi.

Thừa Đức mở tròn đôi mắt hoa đào nhìn tôi có vẻ dở khóc dở cười, hồi lâu sau mới lắc đầu nói không có gì để quần cổ.

Chuẩn bị xong mọi thứ, thấy sắc trời cũng đã tối hẳn, Thừa Đức mới đưa tôi lên một chiếc xe ngựa, tiến thẳng đến hoàng cung. Hỏi Thừa Đức vì sao lại đưa tôi vào cung ban đêm, anh trả lời ban đêm dễ hành sự, tôi ngẫm nghĩ, thấy quả đúng như vậy, lỡ như Hoàng đế muốn giết tôi thì cao thủ kia đem tôi ra khỏi hoàng cung cũng tiện hơn, dù gì đèn đóm ảm đạm không ai nhìn rõ ai mà. Nếu không ổn nữa thì trốn trong cung, đám thị vệ đó sẽ không tìm ra ngay được, tóm lại vẫn tốt hơn ban ngày ban mặt thành cái bia di động cho người ta bắn. Haizzz, cũng chỉ có một người oách như Nam Cung Việt mới có thể cướp tôi ra ngoài hoàng cung giữa thanh thiên bạch nhật thôi...

Chương 40

Người dịch: Banhbaochieu=xxBlack&Whitexx

và sự cố vấn của “quân sư quạt mo” DennisQ ^^

Trên đường đi không gặp chuyện gì phiền phức, lúc vào cung cũng rất thuận lợi, dù sao đối với Ngõa Lặc, Thừa Đức là một hoàng tử khó đụng nhất, lại mới vừa lập được công lao, đương nhiên là càng được sủng ái hơn nữa.

Đi theo Thừa Đức tiến vào cửa điện, thấy lão hoàng đế thân mặc thường phục, đang ngồi nghiêng đầu xem xét các quyển sổ sách, thấy bọn tôi tiến vào, ông ta chỉ nhếch đầu nhìn lướt qua một cái, rồi lại cúi xuống tiếp tục xem xét sổ sách.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Thừa Đức quỳ xuống nói, tôi cũng nhẹ nhàng quỳ xuống sau lưng anh ta, cảm thấy tim mình đập điên cuồng loạn xạ. Nói thật, là tôi có chút sợ sệt lão hoàng đế này, cảm giác ánh mắt của hắn có thể nhìn thấu mọi thứ.

“Có chuyện gì không? Trễ thế này rồi mà còn tới gặp trẫm.” Lão hoàng đế thản nhiên nói.

“Nhi thần lần này thân chinh tìm được một người,vẫn không dám nói với phụ hoàng. Mấy ngày nay trở về Phồn Đô,nhi thần trong lòng có chút bất an lo sợ,thật sự không biết xử trí như thế nào, thôi thì cứ bẩm cáo cho phụ hoàng thì tốt hơn.” Thừa Đức trầm giọng nói.

Hoàng đế nghe vậy chậm chạp ngẩng đầu lên,nhìn lướt qua Thừa Đức, rồi chuyển ánh mắt nhìn về phía tôi.

Tôi tháo cái khăn che mặt xuống , khầu đầu ,nhẹ giọng nói:

“Phúc Vinh tham kiến bệ hạ.”

Trong điện nhất thời tĩnh lặng ,làm cho người ta rợn cả óc, mãi một lúc lâu sau,mới nghe thấy giọng nói thản nhiên của lão hoàng đế:

“Công chúa đã trở về rồi đấy ư ?”

“Vâng,ngày đó người kia bắt Phúc Vinh đi một đoạn, sau đó hắn nói không có ác ý gì với Phúc Vinh ,cũng không phải đến ám sát Hoàng thượng, chỉ là hắn nói Phúc Vinh không thể ở lại trong cung.” Tôi nhẹ giọng nói.

“Sao?” lão hoàng đế nhướng mày hỏi,ở điểm này hắn và Thừa Đức quả thật giống nhau.(hazz,cha con mà ko giống,thì ai mới giống đây?-bbc)

“Hắn còn nói nếu lỡ sau này Phúc Vinh bị bắt về trong cung,hãy đem vật này đưa cho bệ hạ xem,nói là người xem xong nhất định sẽ hiểu được.” Nói xong tôi lấy ban chỉ ra, hai tay dâng lên.

Thừa Đức lấy ban chỉ từ trong tay tôi, đem tới dâng cho lão hoàng đế.

Lão hoàng đế cúi đầu nhìn ban chỉ cả một lúc lâu sau ,cũng không nói năng gì. Tôi liếc mắt dòm Thừa Đức một cái, thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, trong lòng có chút an tâm, bèn quỳ thẳng người lên , ngẩng đầu trực diện nhìn về phía lão hoàng đế kia, có câu nói,“nếu muốn người ta tin mình nói thật,thì trước tiên bản thân mình phải tin rằng mình đang nói thật.”

Lão hoàng đế lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đã có chút hốt hoảng, trầm giọng hỏi :

” Cái này ở đâu ngươi có?”

Giọng nói tuy trầm,nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra âm thanh có chút run rẩy.

“Của mẫu phi trước lúc lâm chung giao lại cho Phúc Vinh.” Tôi nói xong, nhận thấy ngay lão hoàng đế kia run lên một cái ,cái ban chỉ kia, hình như đối với hắn có ý nghĩa rất đặc biệt.

“Mẫu phi....trước lúc lâm chung.....khó trách.....số phận nàng cũng thật hẩm hiu.....”

Lão hoàng đế thì thào, giọng nói không che giấu được nỗi bi ai, ánh mắt sụp xuống buồn bã , khoé miệng nhếch lên một nụ cười méo xệch.

Không biết tại sao, tôi cảm thấy chỉ trong nháy mắt, hắn đột nhiên trở nên già nua đi rất nhiều.

Lão hoàng đế lại nhìn về phía tôi ,ánh mắt thay đổi liên tục, tuy tôi cố giữ nét mặt bình thản, nhưng trong lòng rất hoảng hốt, cũng không dám tỏ ra biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng nhìn trả lại ông ta.

Lão hoàng đế nhìn cả nửa ngày, không biết có nhìn ra được cái gì không, rồi đột nhiên thở dài một hơi, rồi từ từ nhắm nghiền hai mắt lại. Cả một lúc lâu sau nữa, hắn mới nhẹ giọng hỏi :

” Mẫu phi người.....trước kia sống có được vui vui về về không ?”

Cuộc sống bà ta thế nào ? Làm sao tôi biết chứ ? Tôi thầm nghĩ trong bụng . Dĩ nhiên đánh chết cũng không nói ra câu trả lời như vậy được, hắn hỏi câu này có ý gì chứ ? Làm sao trả lời được đây ? Nói rằng bà ta sống được vui về ? Hazz, không trả lời như vậy được, nghĩ thử xem ,lúc trước mẹ quý phi bỏ rơi hắn , rồi đi lấy người đàn ông khác, còn sinh con ra nữa ? Nói bà ta sống được vui về, hắn còn không giận quá hóa đại ? Giận lây qua tới cả tôi, rồi đem tôi ra làm tấm bia trút giận ?

Nghĩ thế, nên tôi đổi giọng bi ai nói:

“Mẫu thân qua đời khi Phúc Vinh còn nhỏ , nên không biết bà sống có được vui vẻ hay không,nhưng nhớ là chưa bao giờ thấy bà ấy cười.”

Lão hoàng đế cúi đầu nhìn bàn chỉ trong tay,trong mắt ánh lên vẻ chua xót,thể nhưng ngay lập tức trở lại vẻ lạnh nhạt bình thường ,cười nhẹ nói:

“Người ở Chu quốc nổi danh tài nữ, là mẫu thân đã huấn luyện người ?”

Tôi sửng sốt, sao đột nhiên lão hoàng đế đổi qua đề tài về tôi ,tự nhiên nói tới cái chuyện này?

“Phụ hoàng.” Thừa Đức chen ngang , hình như đang muốn giải vây cho tôi.

“Ta không hỏi người, là ta đang hỏi Phúc Vinh công chúa.” Lão hoàng đế cũng lập tức chen ngang lời của Thừa Đức, rồi quay lại nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cắn chặt răng,nếu tôi đoán không lầm , hẳn hỏi như vậy chắc chắn là có ý đồ gì,Trương Tĩnh Chi đã nói qua ,cô ta cùng mẫu phi là hai tỷ muội,nếu vậy thì làm sao có thể đào tạo ra được tài nữ như tôi? Nam Cung Việt cũng có từng nói qua mẹ hẳn không biết chữ mà. Nghĩ vậy ,tôi trầm giọng nói:

” Đó là tin bịp bọn họ tung ra thôi,thực chất Phúc Vinh không phải tài nữ gì, mẫu thân cũng chưa hề dạy Phúc Vinh biết chữ, bởi vì chính bà ta căn bản cũng mù chữ .”

Tôi nói bừa mà trong bụng đánh lô tô, hên xui may rủi,dù sao cũng phải liều một phen.

Hồi lâu rất lâu lão hoàng đế cũng không nói năng gì. Tôi trăn mình cứng đờ cả người, sợ hẳn lên một tiếng gọi người vào lôi tôi ra ngoài chém, Thừa Đức đã an bài cao thủ nấp ở đâu ? Dù thế nào thì tôi cũng phải cần chạy ra tới cửa mới được chứ, tôi liếc mắt qua Thừa Đức,thấy hẳn vẫn rất trấn tĩnh ,trong lòng không khỏi thầm tự khinh bản thân mình, chưa gì đã rối lên rồi, vậy chẳng khác nào “lạy ông tôi ở bụi này sao”? Bình tĩnh, phải bình tĩnh lại mới được.

“Cũng không còn sớm nữa, người cũng mệt mỏi rồi, hãy lui về cung nghỉ ngơi trước đi.” Lão hoàng đế đột ngột nhẹ giọng nói.

Hồi cung? Là trở về cái chỗ lúc trước tôi ở à? Tôi hơi khựng một chút, lão ta sắp sếp như vậy còn có ý đồ gì nữa đây? Là tha hay không tha cho tôi?

Ngoài điện có một thái giám tiến vào, nhìn thấy tôi thì ngẩn người ngạc nhiên,nhưng cũng lập tức hồi phục lại vẻ bình thường, cúi đầu chờ lệnh của lão hoàng đế.

“Hộ tống Phúc Vinh công chúa quay về Hồi Xuân cung,trên đường đi, công chúa mệt mỏi nên sinh bệnh ,không thể ra gió (*)”

Thái giám kia vội vàng dạ một tiếng, dẫn tôi đi ra ngoài,tôi lại trộm liếc Thừa Đức một cái nữa, thấy hẳn vẫn giữ nguyên tư thế gục đầu ngất ngất,sắc mặt cũng không thay đổi, thì trong lòng có chút không yên tâm , lão hoàng đế lưu Thừa Đức lại chắc là để thẩm vấn? Liệu anh ta có qua được ải này không?

Đi theo tiểu thám giá về đến chỗ ở cũ, cánh cửa cung vừa mở, người mở cửa đúng là Tố Nhi ,nàng nhìn thấy tôi lập tức dẫn người sững sờ, không mở miệng thốt ra được lời nào.

“Hoàng thượng có dặn, thân thể công chúa không khỏe, các người phải hầu hạ công chúa thật tốt.” Tiểu thái giám nói xong,cúi đầu làm lễ với tôi một cái, rồi quay người rời khỏi.

“Công chúa.” Lúc này Tố nhi mới hoàn hồn lại, giọng nói đã run run muốn khóc, khoé mắt của đỏ hoe ,tôi thấy vậy lật đật xua tay lia lịa, vừa bước vào trong vừa nói:

” Không,đừng khóc, muốn hỏi gì, ta sẽ thành thật trả lời, như vậy được chứ ?”

Tố nhi đóng cửa cung lại, đi theo đằng sau tôi ,vẫn khóc hù hụ.

Tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng, đã bỏ trốn đi mấy lần , rốt cuộc cũng phải quay về chỗ cũ.

“Trong viện còn có ai nữa ?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Tố nhi lau nước mắt, cuống quýt nói:

“Còn có Văn Nguyệt và một vài nha đầu người mình, từ lúc xảy ra chuyện, Hoàng thượng đã điều động đi gần hết.”

Bước vào trong phòng, Văn Nguyệt nghe tiếng động xoay người dòm ra, thấy tôi bước vào, cả đám liền khóc thét lên (^ ^), tôi có chút hoảng hốt.

“Ta không phải bình yên vô sự đã trở về sao, còn khóc cái gì, chốc nữa lấy nước mắt của các người cho ta tắm cũng tốt lắm.” Tôi cười nói.

Các nàng kia cũng hiểu chuyện, mặc dù trong lòng còn buồn bực chuyện tôi mất tích, nhưng thấy bộ dáng tôi không muốn nhắc tới, cũng không hỏi thêm gì nữa, vội vàng chạy đi nấu nước tắm, chuẩn bị áo quần cho tôi.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, lại nằm ì ra trên giường, không cách nào nhắm mắt lại ngủ được, không biết Thừa Đức thế nào rồi, nói thật là tôi rất sợ, lão hoàng đế không dễ gì buông tha cho bọn tôi như vậy, nếu lão hoàng đế đem tôi giam lỏng trong thâm cung này, còn lại không nói tới cái gì khác, chúng tôi lần này mạo hiểm như vậy để được gì đây?

Thân phận của tôi sẽ như thế nào đây? Nghĩ tới lão hoàng đế tuyệt đối sẽ không tuyên bố thân phận của tôi ra đâu, nếu tuyên bố ra tôi là con của người đàn bà bỏ rơi hắn, hazz, không phải là cho người khác cơ hội cười chê thối đầu sao, lão ta sẽ không làm như vậy.

Cả đêm trần trọc, tờ mờ sáng mới lim dim được một chút, buổi sáng dậy còn chưa kịp vệ sinh cá nhân, đã có thái giám đến truyền thánh chỉ.

Tổnhi vội dẫn người tiếp giá, Văn Nguyệt vội vàng giúp tôi mặc quần áo, tuy thánh chỉ đến thật không đúng lúc, nhưng cũng không thể ăn mặc xuề xòa như vậy mà đi tiếp giá.

Cũng may Văn Nguyệt tay chân mau lẹ, lúc tôi xong xuôi đi ra ngoài, cái tên thái giám tới truyền chỉ còn chưa kịp có thời giờ để bực bội, tôi cùng các nàng quỳ xuống đất, cảnh tượng hoành tráng không khác gì cảnh chiếu trên Tivi cả, chỉ thiếu đoạn tung hô lên: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Tôi quỳ cả buổi, cũng chưa nghe thấy tiếng tên thái giám đọc thánh chỉ, có chút bực bội ngẩng đầu lên, phát hiện có hai tên thái giám khác mỗi người một đầu cầm quyển thánh chỉ tờ lựa kéo ra, kéo ra, kéo cả buổi rồi mà còn chưa kéo ra được hết.

Trong lòng tôi rối bời tan nát, thánh chỉ dài như vậy? vậy chừng nào mới đọc cho xong hết? đừng nói là khi tên thái giám này đọc xong hết thánh chỉ, tôi phải mời hắn luôn tiện ở lại dùng cơm trưa?

Thái giám tuyên chỉ bắt đầu háng giọng tuyên đọc ý chỉ lão hoàng đế.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, ...Con gái cần tâm, người xưa đã dạy, ...Quý phi Chu thị, đoạn trang thực đức, ...Phế đi quý phi, chuyên tâm tu hành, ...Là nữ đạo sĩ.”

Một câu bốn chữ, tôi nghe là thấy choáng váng cả đầu óc, mắt đổ sao luôn, so với cái kỳ thi nghe tiếng Anh còn dữ dội hơn nhiều. Lỗ tai đóng lên nghe cả nửa ngày trời, cũng chỉ hiểu được vài câu, hình như là nói tôi tuy tư cách tốt, vì thân thể quá yếu ớt, tuy đã được phong làm quý phi, nhưng vẫn không thể hầu hạ hoàng đế thị tẩm, sau đó còn nói cái gì đó tôi nghe không hiểu lắm, cuối cùng nói một câu nghe hiểu được, là truất phế ngôi quý phi của tôi, cho tôi làm nữ đạo sĩ.

Khi hắn vừa đọc xong thánh chỉ, hai tên thái giám kia cuốn thánh chỉ lại, rồi dâng bằng hai tay tới trước mặt tôi.

Tôi còn đang nghiễm ngẫm mấy cái từ hồi này là có ý gì, nên có chút ngốc.

“Niệm tinh chân nhân, mời tiếp nhận thánh chỉ.” Thái giám tuyên chỉ tùm tùm cười nói.

Lúc này tôi mới bật ra phản ứng, hai tay vội đỡ lấy thánh chỉ. Cái gì, mới nói cái gì, cái gì? Niệm kinh? Ni cô mà cũng phải tụng kinh sao? Nữ đạo sĩ này cũng có nghĩa là ni cô?

“Hoàng thượng có chỉ, Trường Xuân cung là nơi phạm tục, không thích hợp để tu hành, nên đem Hiên Nhã Các cấp cho chân nhân là chỗ tu hành, chân nhân xin hãy thu dọn, ngày mai theo lão nô đến chỗ ở mới.”

Thái giám tuyên chỉ nói xong, rồi cùng với mấy thái giám kia rút đi, trong viện chỉ còn lại tôi và Tổ Nhi mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, ngẩn người ngốc nghếch.

Tôi cầm quyển thánh chỉ dầy cộm trong tay, có chút đắn đo, lão hoàng đế nghĩ gì mà ra ý chỉ này? Định buông tha cho tôi và Thừa Đức? Cho nên phế đi phong hiệu quý phi của tôi? Còn dùng thánh chỉ bố cáo thiên hạ, nói tăng lão ta và tôi quan hệ trong sạch, là để tiện cho sau này tôi và Thừa Đức được ở chung một chỗ? Nếu thực lão ta tính toán như vậy, sao còn giữ tôi lại trong cung làm ni cô? Đá thẳng tôi ra ngoài chẳng tốt hơn sao?

“Công chúa.” Tổ Nhi ngấn nước mắt, nghẹn ngào, không cần phải nói cũng biết là nàng ta đang thương tiếc cho số phận “Trắc trở” của tôi, tôi vội khoát tay làm dấu STOP, tôi sợ cái dòng nước mắt chảy không ngừng của nàng ta rồi.

“Đừng nói gì cả, người đi thu dọn này nọ đi, Văn Nguyệt ra ngoài thám thính một chút tin tức đi, xem thử tối hôm qua chỗ Hoàng Thượng có động tĩnh gì không.”

Tôi ra lệnh cho Văn Nguyệt đi, chính là để thăm dò một chút tin tức của Thừa Đức.

Rồi nhìn tới thánh chỉ, xem nó được thợ may khéo léo tinh tế vô cùng, tôi đột nhiên có ý nghĩ, một khối vải gấm đẹp thế này, dùng như vậy thì có quá lãng phí không? Ngược lại nếu dùng để may áo đầm sườn xám, chẳng phải tốt hơn nhiều?

Tự mình lắc lắc đầu, bây giờ là lúc nào, còn có thể nghĩ tới những chuyện như thế nào, hơn nữa, cho dù có may, tôi có dám mặc đi ra ngoài? Nếu người ta biết tôi lấy thánh chỉ may áo đầm mặc, tôi còn không bị lôi ra chém?

Gần đến giữa trưa, Văn Nguyệt mang theo tin tức trở về đang nổi trận lôi đình, không biết tam hoàng tử đã chọc giận hoàng thượng cái gì, mà quỳ suốt cả đêm trước mặt hoàng thượng, trời hừng sáng mới từ trong phòng đi ra.

Có người đoán là vì dạo này tam hoàng tử được nuông chiều quá mức, tuy đánh trận giành được thắng lợi, nhưng trên đường lại sống mất công chúa Đại Liên Na, không thể đính hôn trở thành thông gia với người tộc Hách liên, làm trái thánh ý, chỉ sợ lần này tam hoàng tử sẽ bị thất sủng. Nhưng cũng có người không đồng ý với ý kiến kia, nói là tuy tam hoàng tử quỳ cả đêm trong phòng hoàng thượng, nhưng lúc đi ra thần sắc vô cùng tươi tỉnh, một chút cũng không nhìn ra được bộ dáng phải quỳ cả đêm, rồi lúc ăn điểm tâm ăn một lúc tới hai cái bánh, bọn họ còn nói một cách quả quyết giống như là đã tận mắt chứng kiến Thừa Đức ăn vậy.

“Xạo, xạo quá đi.” Tôi lẩm bẩm nói, “Anh ta không bao giờ ăn bánh vào buổi sáng cả.”

Văn Nguyệt nghe thấy thì tủm tủm cười. Tôi nghi ngờ nhìn nàng ta, tôi cho nàng ta đi ra ngoài lâu như vậy, chắc không chỉ thăm dò được có chừng đó tin thôi, tôi không tin cô ta không có liên lạc với Thừa Đức.

Văn Nguyệt liếc chừng những cung nữ đang thu dọn đồ đạc này nọ của tôi, rồi hạ thấp nói:

“Chủ tử phái người truyền tin, nói người đã thuyết phục được Hoàng thượng, nói công chúa hãy yên tâm đến Hiên Nhã Các trước, các chuyện khác người đã có an bài.”

Vừa nghe đến tin tức của Thừa Đức, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, xem ra tôi đã đoán đúng. Chả trách gì lão hoàng đế ban ra thánh chỉ, bắt tôi đi tu, ít ra thân phận quý phi đã không còn nữa, sau này cùng lắm thì hoàn tục lại thôi.

Trong lòng lập tức cảm thấy thoải mái, nhìn các nàng lăng xăn thu dọn đồ đạc, tôi cũng xắn tay áo chạy tới phụ. Các nàng thấy tôi muốn động thủ, vội vàng bảo tôi đứng qua một bên, nói tôi cái gì là quý thể, làm sao có thể động tay tới những chuyện của hạ nhân này được. Tôi cười cười, không để ý tới bọn họ, tiếp tục sắp xếp đồ đạc của tôi vào rương, thầm nghĩ Phùng trần sở dương tôi từ nhỏ đã đi học xa nhà, giỏi nhất là những chuyện dọn dẹp này nọ, tôi không làm được việc nặng nhọc. Tức cười.

Ngày hôm sau, tôi dẫn bọn Tổ Nhi hùng hồn hiên ngang đi ra, làm cho các nữ nhân khác trong cung tròn mắt ngạc nhiên, cả bọn chúng tôi hùng hăng hồ hồ đi tới Hiên Nhã Các, bắt đầu cuộc sống tu hành.

Tóc búi cao, trang phục tăng nhân, cầm cây phất trần phất qua phất lại, nhìn thấy chính mình trong gương, cảm thấy mình cũng có chút tiên khí. Bọn Tổ nhi thấy tôi hí hửng, thì có chút hồ đồ, mà không dám hỏi, về mặt âu sầu nhìn tôi lo lắng, phỏng chừng là nghĩ tôi bị bắt cóc, bị dọa một trận mất cả hồn vía, nên biến thành từng từng, chỉ có mình Văn Nguyệt là biết lý do tại sao, nhưng vẫn dẫu nhem mà tỏ ra tỉnh bơ.

“Tu hành” đã được mấy ngày, Thừa Đức vẫn không lên đến thăm tôi, tuy cũng biết hiện tại bọn tôi tạm thời xa nhau, nhưng cũng là để sau này được sống cùng nhau, tôi biết hẳn không đến cũng là vì hẳn có chuyện khó xử, nhưng thật tâm trong lòng, rất là nhớ hẳn lắm.

Ở trong cung cảm thấy thân thể không được khoẻ khoắn, hơn nữa lại ở trong cái Hiên Nhã Các nhỏ xíu này, càng thêm buồn chán. Đi theo bên người tôi chỉ có bọn Tổ nhi, cũng tạm đỡ, chứ nếu thêm người nữa, chỉ sợ không có đủ chỗ, chỉ là mỗi ngày tôi phải đối diện với quyển kinh thư dày cộm, cảm thấy mình như đang bị tra tấn vậy.

Nhưng ở Hiên Nhã Các này cũng thật tốt, tôi chỉ cần đóng cửa lại, người khác cũng không biết tôi đang làm gì, cũng thấy thật thoải mái, chỉ trừ thỉnh thoảng cũng có phi tần đến thấp nhang, tụng kinh, tôi danh nghĩa là “Niệm Kinh Chân Nhân” (***) do hoàng thượng sắc phong, không thể trốn đi đâu được, chỉ phải đứng ở một bên xem sách kinh với bọn họ.

Tôi đến đây còn chưa tới ba ngày, tất cả các phi tử hậu cung không ai mà không một lần ghé đến. Thật bức bối quá, trước kia người đến đây thăm hương có được tập nập như thế này không? Bọn họ đến tụng kinh hay đến coi tôi?

Mở kinh thư ra, một đám chữ gà bới giống hệt nhau, không có chút khác biệt. Giống như nhìn thấy một mớ cỏ dại, càng nhìn mắt càng hoa lên, tập trung thêm chút nữa, nhưic đầu muốn nôn luôn, đột nhiên nghĩ đến lão hoàng đế cho tôi làm ni cô cũng không có ý tốt đẹp gì, đã biết tôi mù chữ, còn phái tôi tới mỗi ngày phải nhìn cái đám kinh văn này, rõ ràng là muốn chơi tôi mà.

Mượn đỡ câu nói của người ta là “ Những ngày tháng nhạt nhẽo, vô vị.....”

Ở nơi này, tôi phát hiện không chỉ ngày là vô vị, mà miệng cũng nhạt nhẽo theo luôn. Tôi quay đầu lại nhìn cái mớ kinh thư trước mặt, rồi ngẩng đầu lên nhìn cái bức tượng đức bằng vàng ở trên, cay đắng thốt lên:

“Lúc nào cũng rau và đậu hủ, rồi lại đậu hủ và rau, ai đã quy định người tu hành không thể ăn thịt, hử?”

Tổ nhi nghe tôi nói câu này, tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

Tôi đưa tay ngoắc ngoắc nàng ta, ý bảo nàng kể tai lại, Tổ nhi vội liếc ra ngoài thăm chừng, hôm nay chưa có phi tần nào đến đây thấp hương, rồi nàng ta kể tai đến cho tôi nói nhỏ:

“Tổ nhi, có muốn ăn thịt không? ” Tôi thấp giọng nói.

Tổ nhi vừa nghe tới câu nói này của tôi, thì trợn mắt trừng trừng nhìn tôi, giống như không thể tin được những gì tôi mới nói. Tôi nhìn tới cái biểu hiện này của nàng ta, biết là nói những lời đó với nàng cũng vô ích.

“Quên đi, coi như ta chưa có nói.” Tôi thở dài, tiếp tục ngăn người nhìn những dòng chữ như gà bới trước mặt.

Văn Nguyệt bước vào, nói là tam hoàng tử biết thân thể tôi không khoẻ lắm, nên đặc biệt mời tới danh y, người đang đợi hầu ngoài cửa.

Thừa Đức lại muốn giở trò quỷ quái gì nữa đây, để đi ra ngoài xem thử, coi Thừa Đức mời danh y gì đến cho tôi. Ra tới cửa, trông thấy một lão gà râu tóc bạc phơ đang đứng ở cửa, thấy tôi đi ra, khom người hành lễ rồi nói:

“Lão hủ Tiết Văn đã gặp qua chân nhân.”

Tiết Văn? Cái tên sao nghe quen quen? Hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải.

“Ông chính là sư thúc của Hồ tỷ tỷ? Tiết thần y?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Lão già kia gật gật đầu, cười cười nói:

” Không dám nhận là thần y,nhưng đúng thật ta là sư thúc của nàng ta.”

Woww, sư thúc của Hồ tỷ tỷ á, đạo hạnh của nàng ta đã cao, chắc ông già này cũng không vừa gì rồi, đã già mà còn nhìn phong độ tráng kiện như vậy , nhìn có vẻ cũng tu được không ít tiên khí . Tôi thấy hấn cũng giống thần tiên như Đinh tiểu tiên vậy, trong lòng lập tức sinh ra lòng ngưỡng mộ kính trọng.

Tuy có câu nói “đừng trông mặt mà bắt hình dong” ,nhưng khi nhìn thấy diện mạo nhìn cũng khá khá này, tự nhiên là thấy có cảm tình.

Lập tức bảo bọn Tố nhi mời vị Tiết thần y này vào phòng,mời ngồi,dâng trà.

Tiết thần y cũng không vòng vo tam quốc, lập tức liền bắt mạch cho tôi. Tôi cảm thấy hơi khớp, về mặt khẩn trương quan sát ông ta.Nói thật, đối với y sĩ,tôi chính là có cảm giác sùng bái, không hiểu tự nhiên có cái cảm giác hơi run, liệu việc bắt mạch chẩn bệnh này, có chẩn ra luôn những tật xấu không?

“Mạch tượng của chân nhân thật khác với người thường .”

Tiết thần y vuốt vuốt râu trầm ngâm nói, tôi đột nhiên nghĩ ra tại sao người xưa hay nuôi bộ râu dài rậm, bởi vì vừa nói chuyện vừa vuốt râu nhìn có vẻ là người sâu sắc lắm.

Tôi mở to mắt chờ đợi ông ta nói ra câu kế tiếp,lão thần y liếc mắt nhìn tôi một cái,rồi mới chậm rãi nói tiếp:

“Thứ lỗi lão phu nói thẳng, mạch tượng của chân nhân dương khí không đủ, âm khí có thừa,thần khí không thông,ngũ tạng khí lạnh,tuy tạm thời thì không có việc gì, nhưng nếu để lâu dài ,sẽ rất nguy hiểm.”

Âm khí ,dương khí, tôi nghe hấn nói mà lạnh run cả người, sao nói chẩn bệnh mà tôi nghe không hiểu tí nào cả ? Cái gì là khí âm ,khí dương, lão ta đang coi bệnh cho tôi chứ có phải coi phong thủy đâu? Tuy vậy trong lòng cũng mơ hồ hiểu được,lão già này nói chuyện có chút đạo lý ,dù sao thân thể này cũng đâu phải là của tôi,hồn tôi nhờ pháp thuật của Đinh tiểu tiên mới được sống bám víu vào nó, không đủ dương khí cũng là lẽ dĩ nhiên.

“Không biết...có thể cứu được không? ” Tôi run rẩy hỏi.

Tiết thần y không nói nàng gì, chỉ cười cười. Tôi thấy bộ dạng lão ta thế,có chút yên tâm , lão ta cười tươi thế kia ,chắc là cũng có cách , cảm thấy vững dạ hơn, ngồi thẳng người lên,không còn thấy run nữa, thâm nghĩ vừa rồi lão ta cố tình nói như vậy là hù cho tôi sợ.

Tiết lão đầu thấy bộ dáng tôi trong chớp mắt biến từ con mèo bệnh trở thành bạch dương đại thụ , tia cười trong mắt càng dữ dội hơn, cũng không trả lời câu hỏi của tôi, rồi bảo người đem giấy viết đến.

Vân Nguyệt đem giấy viết bút mực tới,lão ta cầm cúi ghi,nét chữ rồng bay phượng múa ,tá lả tung lung gì đó cho cả nguyên một trang bự, tôi nhìn nhìn cái bức loạn xạ thư kia, ngẫm nghĩ, thấy thuốc ,đúng là thời đại nào cũng giống nhau cái chỗ viết ẩu tả như thế này.

Tố Nhi bưng thau nước tới, hầu hạ lão ta rửa tay,lúc này,Tiết lão nhân mới nói ;

“Cứ uống theo phương thuốc này, không tới một năm, bảo đảm chân nhân không có gì khác so với người bình thường.”

Lão ta tự tin đến thế sao? Đang nghĩ tới Hồ tỷ tỷ bắt mạch cho tôi cả nửa ngày trời cũng không chẩn ra tôi bị bệnh gì, lão ta vừa khám đã biết ,có thiệt không vậy? Tôi liếc nhìn lão ta một cái,xui xẻo bị lão ta bắt gặp ánh mắt hoài nghi của tôi.

Tiết lão đầu là ai ? Là sư thúc của Hồ tỷ tỷ đó ! Mà Hồ tỷ tỷ là ai ? Là kỳ tài đó, vậy chứ sư thúc của kỳ tài là ai? Chính là kỳ tài của kỳ tài đó. Bởi vậy trong mắt tôi hơi loé sáng lên một cái là đã nghe lão ta hừ lạnh một tiếng nói :

“Không phải lão phu khoe khoang ,trong thiên hạ, có thể nhìn rõ mạch tượng của người như lão phu cùng lắm chưa tới ba người ,còn có thể trị được bệnh cho người,cùng lắm chỉ có phân nữa.”

Hazz, chỉ trong chốc lát, “lão hủ” đã biến thành “lão phu”, chẳng lẽ tôi không có lấy một chút uy nghiêm nào, tôi thâm nghĩ, dù thế nào thì tôi cũng vẫn là công chúa á. Nhưng lão ta nói một nửa là sao, tại sao lại là một nửa? Nghĩ gì nói đó, tôi ngạc nhiên hỏi:

“Nửa kia là ai?”

(1) ra gió: ý lão hoàng đế nói câu này là ngầm nói Phúc Vinh liệu hồn đừng đi lung tung trong thời gian “án treo” ^^.

(2) Oạch, cái này Sở Dương nghe không rõ nên hiểu lầm, nhầm tưởng “Niệm Tĩnh Chân Nhân” thành “Niệm Kinh Chân Nhân”.^^

21. Chương 41-42

CHƯƠNG 41

Người dịch: DENNIS Q.

Tiết lão đầu lại lạnh lùng hừ một tiếng rồi mới nói: “Cái lão già vô thượng ấy, suốt ngày nghiên cứu thuật quỷ thần, cũng chỉ được tính là một nửa kia.”

Cái lão già vô thượng ấy? Người này là ai vậy nhỉ? Nhìn sắc mặt của Tiết lão đầu, dường như đang tức giận vì thấy tôi nghi ngờ, nên cũng không tiện hỏi ông ta. Ông ta đã kê đơn thuốc, tôi cũng không cần thiết giữ ông ta lại, khách sáo với ông ta vài câu, rồi bảo Văn Nguyệt tiễn ông ta về.

Tiết lão đầu vừa mới đi, tôi bảo Tổ Nguyệt đọc cho tôi nghe đơn thuốc của ông kê. Nghĩ Tổ Nguyệt dù sao cũng là một tiểu tài nữ, nhưng đọc đơn thuốc của Tiết lão đầu này vẫn khó khăn, tôi nghĩ có lẽ là cô nàng cũng vừa đọc vừa đoán mò chẳng!

“Tổ nhi chịu thua, có vài chữ đọc không được.” Tổ Nhi thấp giọng nói.

Tôi khoát tay, nói: “Không trách người, đem đơn thuốc này cho người bán xem, bọn họ tự nhiên xem sẽ hiểu.”

Tổ Nhi lúc này mới không ray rứt, hình như nghĩ đến điều gì, lại vui vẻ nói: “Công chúa, nghe nói Tiết thần y trước giờ không chịu xem bệnh cho người trong cung, hôm nay không biết thế nào mà mời được ông ta chẩn bệnh cho công chúa vậy?”

Thì ra là thế, tôi cũng nhớ lại lúc mới vào hoàng cung tôi giả bệnh, Hồ tỷ tỷ đến chẩn bệnh cho tôi cũng đã nói, người được mời vốn là sư thúc của chị ấy, nhưng ông ta lại đi rồi, nên chị ấy đành đi thay. Lần này Thừa Đức có thể mời được Tiết lão đầu, không biết lại dùng thủ đoạn gì đây.

Tổ Nhi tuy không đọc được hết đơn thuốc, nhưng tôi cũng nghe được đại khái, ngoài thuốc uống, thuốc ngâm để tắm, nói thật, tôi có hơi hoài nghi thuốc này có thể làm linh hồn và thể xác tôi hòa làm một ư? Người như vậy không phải còn lợi hại hơn thần tiên sao?

Tuy trong bụng có hơi nghi ngờ, nhưng đã nhìn thấy hy vọng le lói, ngày qua ngày cũng thoải mái hơn. Những phi tần hậu cung sau khi lần lượt tham quan, thấy hoàng đế cũng không có động tĩnh gì, người đến chỗ tôi cũng bắt đầu giảm bớt, đến sau cùng, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Vào một ngày, nhìn thấy chim tước vẫn thường đậu ở cửa sân sau, tôi đột nhiên suy nghĩ rất ác độc rằng, nếu đợi đến mùa đông, một trận tuyết rơi xuống, chỉ cần một nắm thóc như thế, một cái ki hốt rác, không phải đã có thể giải quyết vấn đề ăn mận sao?

Nhàn rồi cũng vô vị, tôi cuối cùng cũng có một quyết định trọng: tôi phải biết chữ! Thời đại này, mù chữ là chuyện không thể chấp nhận được! Không thể để mấy đứa bọn Tố Nhi biết tôi không biết chữ được, nếu để Tố Nhi biết công chúa tài nữ của cô ta hiện tại ngay cả tên mình cũng không biết, tôi sợ cô ta sẽ không chịu được đả kích này, nhưng lại không thể ra ngoài tìm cho tôi một thầy giáo đến, cũng chỉ có thể mở rộng từ trong nội bộ thôi. Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có Văn Nguyệt là có khả năng, mà cô ta là thủ hạ của Thừa Đức, đoán chừng việc của tôi chắc cũng biết chút ít, thế là mỗi buổi chiều biến thành giờ dạy học của tôi và Văn Nguyệt.

Học mấy ngày chữ như gà bới, tôi chợt hiểu ra, tại sao phải bắt đầu học từ thuở nhỏ, bởi vì, bởi vì, nếu để trễ quá thì sẽ nhớ không nổi.

Ngày thứ nhất, tôi cố sống cố chết học 100 chữ. Ngày thứ hai ôn tập trước một lần chữ của ngày hôm trước, lại hì hục học thuộc 100 chữ. Ngày thứ ba thì kiểm tra, chỉ viết ra được 7 chữ, thật là xấu hổ, chẳng những chữ của ngày hôm qua không nhớ, mà 97 chữ của ngày hôm trước cũng quên luôn.

Tôi thấy khóe miệng của Văn Nguyệt giật giật, đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với cô ta, cười gượng, chợt dạ nói: “Vẫn không tệ, phải không? Dù sao cũng nhớ được 7 chữ, trung bình cứ một ngày học hơn hai chữ lại, một năm nữa cũng được hơn 700 chữ! Ba năm nữa cũng gần như có thể dùng ứng phó ngày thường được rồi.”

Khóe miệng Văn Nguyệt lại giật giật, không nói gì.

Do kiểm tra quá vất vả, mà học thuộc chữ của hai ngày trước cũng rất mệt, tôi tự cho mình nghỉ ngơi một ngày, học và chơi kết hợp mà! Đây chính là tinh hoa của nền giáo dục hiện đại đấy.

Ngày thứ tư, tôi tính bắt đầu học từ mới. Văn Nguyệt cũng được coi là thầy tốt, biết trước khi học từ mới phải ôn tập từ cũ, bèn bảo tôi viết lại 7 chữ đã thuộc hôm qua, tôi cầm bút hì hục cả buổi, viết rồi vẽ một trang giấy, vẽ rồi lại viết, sau cả buổi trời, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Văn Nguyệt, ngại ngùng nói: “Hình như tôi lại quên hai chữ, như vậy hể đến 3 ngày thì nhớ không nổi bảy chữ rồi, trung bình tiếp theo không được hai chữ.”

Sắc mặt Văn Nguyệt không vui, nhưng cũng không thể trách tôi được chứ nhỉ? Tôi đã rất cố gắng mà, ai bảo chữ của bọn họ như gà bới vậy, viết bừa lên một tờ giấy vàng là có thể đem ra trấn áp quỷ dữ được rồi...

Sau khi học n ngày, tôi cuối cùng cũng biết viết được mấy chữ tôi muốn viết. Tôi cầm bút, vẽ lên giấy mấy chữ to, tôi không xem trọng viết được như thế nào, miễn sao đọc hiểu là đạt được mục đích, thế là OK rồi. Hơn nữa, viết chữ cũng xem trọng quan niệm nghệ thuật phải không? Hoa nào hợp mắt ấy, chưa biết chừng chữ của tôi trong mắt một nhà thư pháp lớn sẽ thành “Không trói buộc phong cách, tùy ý mà viết” í chứ ^^.

Thối thối nét mực, tôi nhìn lên trang giấy “Tình cảm hai người nếu bền lâu, há phải sớm tối bên nhau.” Khóe miệng đắc ý nhếch lên, đoán tên Thừa Đức này nếu nhìn thấy mấy chữ này, không biết về mặt sẽ biểu hiện ra sao. Nghĩ tới đây hơn con trăng, một lần cũng không gặp được anh ta, tuy có Văn Nguyệt đem lời nhắn của anh ta đến, nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung chịu không xiết.

Tên này đã không đến, chắc là có việc bất đắc dĩ, nhưng đã nhớ anh ta rồi, thì phải để cho anh ta biết. Chúng tôi là linh hồn mới của con gái mới trong thời đại mới mà, không làm chuyện ông a ông ọo đó, nhớ anh ta thì nói với anh ta là được rồi!

Nghiêng đầu nhìn giấy trắng mực đen, cảm thấy hình như thiếu thiếu cái gì đó. Đột nhiên linh cảm lóe lên, liền lấy son môi trong hộp trang điểm ra, tỉ mỉ thoa lên môi, sau đó chu môi in lên giấy, một dấu môi lung linh không gì sánh bằng đã nằm trên đó. (vậy là mọi người hiểu chuyện vết son in lên tờ giấy ở phần ngoại truyện rồi nhé)

Ha ha, như vậy đủ trọng lượng rồi nhỉ! Tôi gấp tờ giấy bỏ vào phong thư, len lén đưa cho Văn Nguyệt, nhờ cô ấy chuyển cho Thừa Đức, thâm nghĩ không biết tên này nhìn thấy phong thư có dấu môi điểm lệ không gì sánh bằng tìm có đập lỗi nhịp không.

Thư gửi đi rồi, tôi hồi hộp mong đợi Thừa Đức hồi âm, tới hôm đó, tôi đã đợi được rồi, nhưng đến không phải là tin nhắn, cũng không phải là thư, càng không phải là dấu môi anh ta in trên dấu môi mình theo suy

đoán của tôi, mà là con người bằng xương bằng thịt của anh!

Thấy Thừa Đức cười hí hửng đứng trước giường của tôi, tôi không kiềm nổi thở dài, chao ôi! Tên này không chịu được cảm dỗ thật, một câu nói, một dấu môi, thì đã dụ dỗ được cả người đến đây.

Thừa Đức cười ngồi bên thành giường, tôi bĩu môi lắc lắc đầu.

“Lắc đầu gì đó?” Thừa Đức khê cười hỏi, giơ tay túm chặt tay tôi.

“Anh đến làm gì?” tôi cố ý hỏi.

“Ta đến làm gì?” Thừa Đức cười gian manh, cúi đầu xuống, “Nàng nói đi? Là ai in thứ gì đó để dụ ta đến?”

Tôi lấy tay chống vào ngực Thừa Đức không cho anh ta tiếp tục cúi xuống thấp nữa, nói: “Đừng có động thủ trước, từ từ nói chuyện đi!”

“Không động thủ? Vậy phải động cái gì? (ẹc... ca ca có cần phô thế không >o<)” Thừa Đức khê cười cợt nhả, tay vẫn không chịu ngừng lại, “Nhớ ta không?”

Tôi ngẫm nghĩ, rồi gật gật đầu, nụ cười trên mặt Thừa Đức càng đặc ý, gỡ tay tôi ra, dè hẵn người xuống.

“Nè, nói chuyện trước đi, rồi làm việc sau!” tôi cuống lên, không kịp suy nghĩ gì buột miệng nói.

Thừa Đức cười dữ dội hơn, hỏi về ranh mãnh: “Làm việc gì nào?”

Tôi lập tức ghen hòng, mặt thoáng chốc đỏ bừng bừng, Thừa Đức thấy bộ dạng tôi như vậy, cố ý cười nói: “Đừng lo, đừng lo, chúng ta nói chuyện hay làm việc đều không bị nhớ việc đâu.” (tự tin!!!)

“Anh!” Choáng, tại sao miệng mềm lạnh lợi như tôi lại vô dụng trước anh thế kia chứ?

Thừa Đức cười cười, nén giọng nói: “..... Để ta kiểm tra thử dấu môi kia là thật không trước đã, vật dụ dỗ người của nàng.....”

Vật dụ dỗ người? Sao tôi lại trở thành vật dụ dỗ người thế? Cái tên Thừa Đức này, rõ ràng là bản thân không chống lại được cảm dỗ, còn muốn chụp mũ cho người khác, vốn muốn lườm cho anh ta một cái đã đời, đáng tiếc khoảng cách gần như vậy, thật ra trở mình không được nói chỉ trừng mắt với anh ta, bỏ đi bỏ đi, khoan tính toán với anh ta đã, hơn nữa đầu óc có phần choáng váng, để nghỉ ngơi trước rồi một lát hẵng nói sau vậy.....

Và trong cuộc sống gần như là yêu đương lén lút này, ngày tháng trôi qua như bay, chớp mắt thu đi đông tới, một trận tuyết rơi xuống, tôi mới nhận ra mùa đông ở Ngõa Lặc lại đến sớm như vậy.

Trên triều đường, Thừa Đức và Thừa Hiền đấu nhau vẫn kịch liệt; trong hậu cung, tôi vẫn tiếp tục làm “niệm kinh chân nhân”, vô cùng chán chường.

Có lúc chợt nghĩ, có phải niệm kinh có thể khiến lòng người tỉnh tại thật hay không? Nhớ lại lúc đầu tôi là một cô gái nhiệt huyết tràn đầy, chí hướng vĩ đại, xông pha giang hồ, cưa cẩm trai đẹp, nhưng giờ đây thì sao? Sao lại ngoan ngoãn nghiêm chỉnh ở lại trong hậu cung thế này? Nghĩ ngợi mãi, đến bản thân tôi còn không hiểu nổi, chẳng lẽ đây chính là thứ tên là “tình yêu” sao? Tình yêu khiến con người dần dần phải học cách thỏa hiệp?

Có lúc, tôi thật sự không hiểu nổi.

Tận sâu đáy lòng vẫn có một tiếng nói đang thúc giục: Cuộc sống này không phải là thứ mảy cần, mà mảy cần chính là tự do, chứ không phải chốn thâm cung này!

Phải, tôi biết rõ cuộc sống này không phải thứ tôi cần, nhưng tôi lại càng rõ hơn rằng Thừa Đức là người tôi cần, khi tự do và tình yêu không thể ở cùng nhau, tôi nên đứng về phía nào đây?

Không biết “kinh” của tôi còn phải niệm đến bao giờ, khi nào tôi mới có thể quang minh chính đại ở cạnh Thừa Đức? Phải đợi đến khi Hoàng đế thăng thiên chăng? Nhưng thấy Hoàng đế vẫn còn khỏe mạnh lắm! Bà nó chứ, chắc sẽ không bắt tôi phải niệm kinh cả đời đó chứ? Tôi thâm nghĩ, thậm chí còn ác độc mong chờ Hoàng đế sớm về châu ông bà cho rồi.

Rất nhiều sự thực chứng minh rằng, con người không thể ác độc, cho dù là nghĩ cũng không được! Vì tôi vừa trù ẻo Hoàng đế chưa được mấy ngày thì báo ứng đã đến!

Hôm ấy tôi đuổi bọn Tố Nhi ra chỗ khác, một mình ngồi trước thư án xem sách. Vốn là định xem kinh thư để nhận biết mặt chữ, tiếc là tôi lại phát hiện ra rằng hiệu quả ru ngủ của Kinh thư còn ghê gớm hơn cả sách tiếng Anh, xem được chưa mấy phút, cơn buồn ngủ đã kéo đến, nhìn quanh quẩn thấy Văn Nguyệt dù gì cũng không có ở đây, liền đặt sách sang một bên, bò lên trên bàn bắt đầu ngủ gục.

Dường như lại trở về trường mình khi xưa, thầy đang đứng trên bục giảng giảng bài thao thao bất tuyệt, tôi ngồi bên dưới lấy sách che mặt, ngủ rất ngon lành. Thầy đang giảng hăng hái thì đột ngột đi xuống, thẳng đến chỗ tôi ngồi, “Phùng Trần Sở Dương! Còn ngủ nữa à! Ban nãy tôi giảng cái gì?” Thầy giận dữ.

Tôi giật mình đến nỗi tỉnh ngay dậy, vội vã ngồi thẳng người, thấy trước mặt là thư án cũ kỹ, không kìm được cười bỏ lăn bỏ càng, rõ ràng là đang nằm mơ, thầy cô ở đâu ra chứ? Lại thấy trên sách vẫn còn ẩm ướt dính dính, không ngăn được rung mình, chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, lòng thầm nghĩ cũng may đã đuổi bọn Tố Nhi đi rồi, nếu không để chúng thấy cảnh tôi ngủ mà nước dãi chảy đầm đìa thế này thì không ổn, vừa cảm thấy tự đắc vì mình sáng suốt biết trước mọi việc, vừa vội lấy tay áo chùi nước bọt trên sách đi.

Đang mải miết làm, khóe mắt tôi đột nhiên lướt qua một vệt màu vàng sáng, tôi bắn khoản quay đầu lại, đột ngột cứng đờ người.

Hoàng đế toàn thân vận long bào màu vàng đang đứng ở bên cạnh, vẻ mặt cao thâm dò xét nhìn tôi.

Thấy Hoàng đế thoáng chau mày, thoắt nhiên cơn buồn ngủ của tôi đã bị ném xa đến ngoài mười vạn tám ngàn dặm, thoáng chốc tỉnh hẳn, “phịch” một tiếng nhảy từ ghế xuống, muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng cúi đầu xuống lại nhìn thấy mình đang mặc đạo bào màu xám, mới sực nhớ ra mình đang được xem như là một người tu hành, nếu hành lễ thì có hơi không hợp lắm, vội vã chấp hai tay lại muốn niệm câu “a di đà Phật”, nhưng lại chợt nhớ ra hình như không đúng, tôi là nữ đạo sĩ mà, có phải ni cô đâu, hành lễ kiểu này cũng không ổn, lúc này mới cuống quýt nắm tay lại, khom người một lát, cung kính “Tham kiến Hoàng thượng.”

Hoàng đế lướt mắt qua tôi, tự ngồi xuống ghế, sau đó mới thờ ơ bảo: “Miễn lễ, ngồi xuống đi.”

Ngồi xuống đối diện Hoàng đế, trong lòng mất tự tin hẳn, không hiểu vì sao ông hoàng đế này lại chuyển đến chỗ tôi, hơn nữa cũng chẳng mang thị vệ theo.

Hoàng đế dường như nhìn thấu tôi đang nghĩ gì, bèn nói: “Trẫm đi ngang đây, thấy hoa mai trong vườn người nở sớm, bèn vào đây thôi.” Nói xong liền nhìn về phía thư án của tôi với vẻ xuất thần.

Tôi nhìn theo ánh mắt của Hoàng đế, mấy cành hoa mai cắm trong bình đặt trên thư án đang nở rộ, lại nhìn gương mặt Hoàng đế như đang trầm tư gì đó, trong lòng kinh ngạc, Hoàng đế chắc không chê tôi làm hư hại hoa cỏ đấy chứ? Nhớ đến những đóa hoa mai này đúng là hôm qua tôi ngắt được ở trong vườn, mấy nhánh này mọc ngay đầu cành nên không phí sức lắm. Trước kia tôi thấy những cành hoa mai này trong công viên, thì nói gì cũng không dám hái, nếu ngắt hoa cỏ bừa bãi thì phải cần tổ chức cá nhân, nhưng cổ đại thì không vấn đề, bởi vậy tôi mới hứng chí dẫn bọn Tố Nhi đi hái hoa, đặt ghế rồi trèo lên ngắt mấy nhánh hoa mai xuống.

Hoàng đế ngắm hoa mai đến xuất thần, bỗng nhiên cười nói: “Trước đây mẫu thân của ngươi cũng từng thay trẫm ngắt hoa mai, có điều nàng không có thân thủ tốt như ngươi, lúc nào cũng ngắt bừa mấy nhánh thấp để lừa trẫm.” Ánh mắt của ông chuyển sang tôi, đến nỗi trong lòng tôi cứ rung mình liên tục.

“Đã quen với nơi này chưa?” Hoàng đế hỏi.

Tôi vội cười khan một tiếng, đáp: “Quen, quen lắm.”

Hoàng đế cười hờ hững, rồi hỏi: “Chắc ngươi hận trẫm lắm?”

“Hử?” Tôi nhất thời không hiểu Hoàng đế sao lại hỏi câu này, tôi có thể nói oán hận không? Cho tôi mượn thêm mấy lá gan tôi cũng chẳng dám nói.

“Chuyện của ngươi và Thừa Đức, trẫm đã biết từ lâu rồi.” Hoàng đế khẽ nói.

Tôi thoáng chốc không biết nên trả lời thế nào, vốn định há mồm ra nói dối, nhưng lúc này lại không dám. Hoàng đế nhìn tôi rồi thở một hơi dài, nói: “Người và mẫu thân người cũng có nét giống, nhưng lại có rất nhiều điều khác nhau.”

Mẫu thân của tôi? Chắc ông đang ám chỉ Nam Tĩnh chăng, tôi thầm nghĩ, khác nhau chứ, nếu giống mới lạ đó.

“Trẫm cứ nghĩ mãi không ra, tính khí của mẫu thân người sao lại vào thâm cung của Châu quốc chứ.” Hoàng đế khẽ nói, nhân thần có phần mơ màng, như đang hỏi tôi, cũng như đang lăm bắm với mình, “Trong cung này, không phải là nơi các người nên ở lại.”

Hoàng đế thấy tôi cứ im lặng mãi thì liếc qua một cái, thần sắc mơ màng trong đôi đồng tử vụt mất, đột ngột hỏi: “Người rất hiểu Thừa Đức?”

Tôi gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói thực, tôi chỉ quen thuộc với tình yêu của Thừa Đức, nhưng với cuộc sống khác của anh, chúng tôi không hề giao thoa, có thể xem là tôi hiểu anh ư?

Hoàng đế cười cười, nói: “Nó rất giống ta thuở nhỏ, luôn suy tính quá nhiều, đến cả người bên cạnh mình cũng không chịu bỏ qua, cho dù là người mình yêu, mà đứa trẻ như người, hà hà.” Hoàng đế vừa cười vừa lắc đầu.

“Ý của Người là Thừa Đức cũng đang suy tính đến tôi ư?” Tôi hỏi, quên bằng thân phận người trước mặt mình.

Hoàng đế không trả lời, tôi có phần nghi ngờ ông đang cố ý đến để tìm cách ly gián. Tôi không tin tình cảm của Thừa Đức với mình đều nằm trong tính toán, đặc biệt là sau chúng tôi đã cùng kinh qua bao nhiêu chuyện trước đây.

Hoàng đế nhìn tôi, phát ra một tiếng thở dài trầm ngâm, sau đó cười nói: “Người tưởng những chuyện các người cố che giấu ta thì ta thật sự không biết gì sao?”

Trong lòng tôi sững sờ, không biết Hoàng đế đang ám chỉ gì, là chuyện tư tình tôi và Thừa Đức luôn che giấu, hay là chuyện tôi mạo nhận là con gái của Nam Tĩnh?

“Thừa Đức đã sớm biết những chuyện này không qua mắt được ta, vả lại nó cũng chẳng có ý giấu giếm, có một số chuyện là nó cố ý làm để ta thấy.” Hoàng đế nói, “Giống như hai người các người cùng đeo một sợi dây giống nhau, người tưởng một đứa tình anh như Thừa Đức lại để lộ sơ hở rõ ràng như thế trước mặt ta sao?”

Chẳng lẽ là Thừa Đức cố ý để lộ sơ hở trước mặt Hoàng đế, cố ý để ông biết được giữa chúng tôi đã sớm có tư tình rồi hay sao? Nhưng tại sao anh phải làm thế? Dù dĩ Mẫu phi, tội danh này đối với anh có tác dụng gì? Tôi chỉ thấy trong lòng từng đợt lạnh buốt cứ dâng lên mãi.

“Những lời Người nói tôi không hiểu.” Tôi khẽ trả lời, không muốn để mình nghĩ ngợi nhiều hơn nữa. Giữa Hoàng đế và Thừa Đức, tôi thà chọn tin tưởng Thừa Đức, tôi không tin tình cảm anh dành cho mình lại có tính toán trong đó, tôi không tin diễn xuất của anh lại có thể cao siêu đến mức độ như vậy.

Hoàng đế nhè nhẹ lắc đầu, thở dài bảo: “Có vài việc sớm muộn gì cũng phải đối diện với nó.” Nói rồi đứng dậy chậm chậm bước ra ngoài, lúc gần đến cửa lại dừng bước, quay người lại nói nhỏ, “Trong lòng nó, người chung quy cũng chẳng là quan trọng nhất. Nó tưởng rằng như vậy có thể đánh lừa những người như Thừa Hiền, thậm chí cả trẫm, nhưng lại quên rằng phụ hoàng của nó cũng từ ghế hoàng tử mà ngồi lên được ngai vàng, tâm tư đó của nó sao ta lại chưa từng có chứ. Ta... đã từng phụ mẫu thân người, nên không muốn nhìn thấy người đi vào con đường của mẹ người nữa, phạm chuyện nào có thể nhìn thấu được thì sẽ tốt hơn.”

Hoàng đế quay người bỏ đi, chỉ còn lại tôi ngồi trong phòng, theo lẽ nghĩa thì tôi phải đưa ông ra cửa, nhưng tôi chỉ thấy sức lực của mình như bị rút cạn, đứng dậy cũng không nổi nữa.

Thừa Đức, thật sự như Hoàng đế đã nói sao? Thừa Đức, anh thật sự tính toán cả với em ư?

Sở Dương ơi Sở Dương, rốt cuộc mày nên tin ai đây?

Ngồi thần thờ một lúc mới hoàn hồn lại, trong lòng trống rỗng cực độ, chỉ thấy tất cả đều mờ mịt, rất nhiều việc càng nghĩ càng khó hiểu, cổ lắc đầu cật lực, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là “tẩu vi thượng” (chạy là hay nhất)!

Đà điếu, kiếp trước của tôi đích thực là một con đà điếu, tôi thăm mắng mình. Bây giờ tuyệt đối không phải lúc để chạy! Tôi nghĩ ngợi, lại ngồi xuống trước bàn viết, cầm bút lên vạch một đường thẳng lên giấy, bên trái bắt đầu viết những điều tốt đẹp Thừa Đức đối với tôi: chiều chuộng tôi, nghe lời tôi, trên thảo nguyên thì bất chấp nguy hiểm xâm nhập vào đất địch để cứu tôi...

Chỉ một thoáng mà đã viết được một nửa, sau đó bắt đầu viết những điều không tốt ở phía bên phải, cầm bút lên lại không sao đặt xuống, rốt cuộc anh đối với tôi có gì không tốt? Tại sao những gì tôi nghĩ được đều là những điều tốt đẹp của anh?

Tôi tức giận ném cây bút sang bên, đứng phắt dậy, chửi: “Bà nó chứ, lão hồ ly tự nhiên lại đến đây nói với ta những thứ này, lão tính toán gì đây?”

Vừa rảo quanh phòng hai vòng liền nghe thấy bên ngoài Văn Nguyệt gọi: “Công chúa, Hạ Lan quý phi đã đến.”

Hạ Lan quý phi? Mẹ của Thừa Đức? Hôm nay sao thế nhỉ, Hiên Nhã Các này cả nửa tháng chẳng thấy ai đến, lần này hay thật, lão Hoàng đế lần quý phi nương nương lần lượt kẻ trước người sau viếng thăm. Vị quý phi nương nương chắc không bị hoa mai trong vườn dẫn đến đấy chứ? Tôi thăm nghĩ, căm ghét nhìn mấy cành hoa “môi” (trong tiếng hoa, hoa “mai” và chữ “môi” – có nghĩa là độc – phát âm giống nhau), nếu là thật, bà đây tức lên sẽ cho chặt đẹp hết, sang năm trồng tất tạt hoa đào!

Trong lòng thăm lăm bầm, vội vã bước ra cửa, nhìn thấy quý phi nương nương đang bước vào cổng viện, sau lưng còn có hai người, một là tiểu cung nữ vận cung trang, người khác ăn vận như thiếu niên chừng hơn mười tuổi. Tôi nhìn kỹ, chợt ngẩn ra, thiếu niên ấy rõ ràng chính là Diệp Phàm đã mặc lại trang phục nam giới! Hơn nửa năm rồi không gặp, dáng người cậu đã cao hơn nhiều, nhưng ngũ quan vẫn không có gì thay đổi.

Chỉ hỏi qua loa Thừa Đức về an nguy của Diệp Phàm, nhưng chưa từng nghĩ cậu ấy lại theo bên cạnh Hạ Lan quý phi!

Diệp Phàm theo sau Hạ Lan quý phi, vẻ mặt điềm nhiên, như vốn không quen biết tôi, tôi vừa nhìn thấy vậy cũng không dám nhận cậu. Tôi cố đè nén xúc động trong lòng, trên mặt cũng tỏ ra đứng đưng, kiêu lễ với Hạ Lan quý phi rồi mời bà vào chính đường. Văn Nguyệt đã thấp một nén hương đưa đến, Hạ Lan quý phi đón lấy, cắm lên lư hương rồi mới quay người lại.

Tay tôi giữ phất trần, cúi đầu làm bốn phần đạo sĩ, định dùng bất biến ứng vạn biến, liền nghe thấy Hạ Lan quý phi hừ mũi một tiếng lạnh lẽo. Tôi vừa nghe đã biết, xong, vị này đến đây chắc chắn là để kiểm chuyện rồi.

“Các người lui xuống trước đi, ta nói chuyện với Chân Nhân, bàn luận kinh văn.” Hạ Lan quý phi lãnh đạm nói.

Cung nữ và Diệp Phàm theo bà vội cúi người lui ra. Văn Nguyệt nhìn nhìn tôi, trên mặt thấp thoáng nét lo âu, tôi cười ra hiệu cho cô nàng biết không sao, rồi để cô cũng lui ra.

Hạ Lan quý phi đưa đôi mắt phượng mang nét đe dọa nhìn lướt qua tôi trước, rồi mới lạnh lùng bảo: “Minh nhân không ám chỉ, có một số điều ta muốn nói thẳng cho người biết.”

Tôi “ừ” một tiếng, không tiếp lời, nhìn Hạ Lan quý phi sắc mặt nghiêm túc, đột ngột cảm thấy tình cảnh này có phần quen mắt, chẳng phải là đoạn kinh điển trong các phim tình cảm suốt mướt hay sao? Bà mẹ ác độc chia rẽ đôi uyên ương thường thường đều mở đầu bằng câu này, sau đó tiếp theo sẽ là “cô đừng si tình mù quáng nữa, X gia chúng tôi tuyệt đối không thể để hạ con dâu như cô bước vào cửa, cô ra giá đi, bao nhiêu cô mới chịu buông tha?” Rồi bà mẹ ác độc bắt đầu quăng ngân phiếu vào cô con dâu đáng thương, tiếp đó cô gái nghèo nhưng chí không nghèo này sẽ từ chối tiền bạc, sẽ khóc lóc kể lể trước, sau đó xách hành lý bỏ đi, đa số là trong bụng còn có mang theo một thứ gì đó! (còn thứ gì nữa trong bụng đây =.)

Nghĩ đến đây, thậm chí tôi còn bắt đầu nghĩ bà già độc ác này sẽ dùng bao nhiêu tiền bạc để ném vào tôi đây? Nếu bà ta làm thế thật thì tôi có cần không nhỉ?

Cần! Không cần thì bảo không cần, cần thì cũng nói cần đi! Có tiền rồi dễ làm việc, cùng lắm phải tay rồi trở mặt là được!

Hạ Lan quý phi thấy tôi có vẻ lơ đãng thì không kìm được nộ khí, lạnh lùng nói: “Tại sao không hỏi ta muốn nói gì?”

“Chẳng phải bà nói muốn luận kinh văn với tôi sao?” Tôi ra vẻ ngây thơ hỏi.

“Ngươi!” Hạ Lan quý phi tức đến nổi sắc mặt đỏ bừng, cố nhịn rồi cười lạnh, “Cứ giả ngây thì cũng chẳng phải cách hay!”

“Không phải giả, người ta ngây ngô cũng chẳng do tự nguyện, ai khiến cô ta phải ngây ngô, bà nói có phải không?” Tôi cười khê đáp.

Hạ Lan quý phi ngẩn ra, lạnh lùng nhìn tôi rồi đột nhiên cười, nói: “Ngươi hóa ra cũng có chút thú vị.”

“Cuộc sống đã quá vô vị rồi, không thể để mình có chút thú vị được ư?” Tôi dừng dừng đáp.

Hạ Lan quý phi lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, chuẩn bị binh đến thì tướng cản, nước vào thì đất ngăn, cả đời tôi dưng cảm nhất chính là đấu khẩu với người ta! Lão thái thái Hạ Lan à, bà cứ cố gắng hết sức đi! Tôi nhủ thầm.

Hạ Lan quý phi nhếch nhếch môi, lộ ra nụ cười xinh đẹp mà cao quý, khê nói: “Thừa Đức thích ngươi.”

“Ừ.” Tôi cũng cười cười, đáp, “Tôi biết.”

“Nó rất thích ngươi, đã có thể nói là yêu ngươi được rồi.” Hạ Lan quý phi chậm rãi nói, giọng mềm mại dễ nghe.

“Tôi biết, nếu anh ấy không yêu tôi, tôi sẽ không vì anh mà trở vào cái lồng giam này.” Tôi khê khàng trả lời.

Thừa Đức có mưu tính gì với tôi không, tôi không rõ, nhưng tôi lại tin tưởng tình cảm của anh, tin rằng anh cũng yêu tôi. Đây chẳng phải là sự tín nhiệm Thừa Đức, mà là sự tín nhiệm với chính bản thân tôi, tin tưởng vào cảm giác của mình.

Hạ Lan quý phi lại cười, giọng nói mang hơi hướm yêu chiều đứa con mình: “Nhưng ngươi lại chỉ là chương ngại trên con đường lý tưởng của nó.”

Tôi cười lạnh một tiếng, quả nhiên là thế, tiếp theo chắc là sẽ khuyên tôi nên từ bỏ chứ gì?

Hạ Lan lão thái thái à, quả thật xin lỗi nhé, người bà gặp phải chẳng là nàng công chúa bé bỏng yếu đuối, bị bà già ác độc hành hạ vùi dập rồi cứ thế mà ôm một bụng uất ức bỏ đi, để lại nam chính phải tìm kiếm mình khắp thế giới, chúng tôi không học theo họ, chỉ cần Thừa Đức yêu tôi, tôi... bà nó chứ... sẽ không thể bỏ cuộc!

Hạ Lan quý phi đảo mắt về phía tôi, thấy tôi không mở miệng nói gì thì bỗng lên tiếng: “Hoàng thượng thích ngươi.”

Tôi đang tự khích lệ mình đợi xem bà ta chia uyên rẽ thúy thế nào, ai ngờ bà lại quẳng cho tôi câu này, thoáng chốc nghếch ra, há hốc mồm, ngơ ngẩn không nói được gì.

Giống như một quả bóng bay, đã được thổi to đến cực hạn, đang đợi người nào đó đến đập một phát cho nổ tét ra, không ngờ lại bị người ta đứng sau chích cho một mũi kim, lần này hay lắm rồi, muốn nổ cũng không nổ được, chỉ có thể mở to mắt nhìn nó từ từ xì hơi.

“Hả?” Tôi há hốc mồm ra rất lâu, cuối cùng “hả” một tiếng, “Bà... đang đùa tôi đấy à?”

Hạ Lan quý phi lặng lẽ nhìn phản ứng của tôi, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

“Ta nói hoàng thượng thích người, cho nên mới không để tâm đến chuyện người trước kia, mới để người làm nữ đạo sĩ gì đó.” Hạ Lan quý phi thờ ơ bảo.

Tôi chỉ thấy những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay có phần kỳ lạ quá thể, liền nghĩ đến một câu nói đã bị nhai đến mòn vẹt: Không phải tôi không hiểu, chỉ là thế giới này thay đổi quá nhanh. Sau đó mới phát hiện, những quý nhân trong hoàng cung này đều là những cao thủ trong lĩnh vực giáng sét, Hoàng đế vừa giáng một cú sấm sét xong bỏ đi, vị Hạ Lan quý phi này đã nổi gót đến giáng thêm một đòn kinh thiên động địa nữa.

Tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, bầu trời đã có tuyết rơi hơi ẩm đậm, lòng nghĩ chẳng lẽ do tôi cứ mặc mãi bộ đồ tích điện đó sao? Chứ khi không cứ phải chịu bị sét đánh thế này? Ông trời ơi ông trời, thà để ông đánh một đòn cho tôi chết quách đi cho xong.

“Nếu người thật lòng yêu thương Thừa Đức, người nên làm điều gì đó cho nó.” Hạ Lan quý phi nhẹ giọng nói, “Vì lý tưởng của nó, mà làm những chuyện mà người có thể làm.”

“Chẳng hạn?” Tôi hỏi.

Hạ Lan quý phi cười khê, khoe mắt xuất hiện lờ mờ nếp nhăn, tôi mới nhận ra, Hạ Lan quý phi dung nhan mỹ miều cao quý cũng đã là một phụ nữ U40 rồi, tuy bà đẹp nhưng đã chẳng còn tươi trẻ nữa.

“Hoàng thượng thích người, nên Thừa Đức không thể thích người, phụ tử cùng tranh giành một người con gái, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.”

“Chuyện này hình như không do tôi quyết định được.” Tôi đáp, “Tôi có thể làm gì cho Thừa Đức đây?”

Hạ Lan quý phi nhìn thẳng vào mắt tôi, cuồng nhiệt trong ánh mắt thoáng lướt qua, cố nén giọng đáp: “Người có thể tranh giành sự sủng ái cho nó! Nếu người có thể khiến Hoàng thượng vui lòng, đồng nghĩa với việc giúp nó có được vị thế vững chắc bên cạnh Hoàng thượng.”

Lần này đến lượt tôi lặng lẽ nhìn bà quý phi nương nường được sinh trong phú quý, lớn lên trong nhung lụa trước mặt mình, nhìn ánh sáng cuồng nhiệt thoáng qua trên mặt bà, quả nhiên, chuyện bà ta có thể nghĩ đến cũng chỉ là thủ đoạn thường dùng của đám phụ nữ hậu cung, tranh sủng? Buồn cười.

“Thừa Đức thật lòng yêu tôi sao?” Tôi khê khàng hỏi.

Hạ Lan quý phi như chẳng ngờ tôi lại hỏi câu này, ngẩn ra một lúc rồi trả lời: “Phải, nó yêu người, vậy nên...”

“Vậy nên tôi không thể làm thế.” Tôi lắc đầu, điềm đạm nói. Khoan nói đến chuyện tôi đã mạo nhận là con rơi của Hoàng đế, ông vốn chẳng thể sủng hạnh tôi hơn, cho dù tôi chẳng phải, thì chỉ cần Thừa Đức yêu tôi, là tôi đã không thể ngốc nghếch đi làm những chuyện này. Nếu anh đã yêu tôi, anh càng không mong muốn tôi làm thế; nếu anh không yêu tôi, tôi càng không làm những chuyện này cho anh, bộ tôi điên chắc?

Khóe môi tôi thấp thoáng nụ cười nhìn Hạ Lan quý phi, thấy thần thái trên mặt bà ta phút chốc tan biến, sắc mặt lạnh hẳn xuống, đến cuối cùng phát ra một tiếng hừ lạnh trong cổ họng, rồi quay người phát tay áo đi mất.

“Thật ngại quá, không tiễn đi xa được nhé.” Tôi cười, nói với theo sau lưng bà ta.

Hạ Lan quý phi tức giận dùng dùng bước ra khỏi cửa, tiểu cung nữ và Diệp Phàm đang đứng đợi vội vã bám sát theo sau, không ngờ vừa đến cổng viện thì nghe Diệp Phàm “úi da” lên một tiếng, bàn chân vẹo hẳn sang bên ngồi thụp xuống, Hạ Lan quý phi làm mặt lạnh ngừng lại, quay sang trừng mắt nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội cúi thấp đầu, nói nhỏ: “Không cẩn thận chân lại đạp phải cục đá này, bị trẹo chân rồi.” Nói xong lấy tay xoa xoa mắt cá chân, lẩm bẩm nói: “Ai biết được dưới chân lại có cái thứ này đâu, không đề phòng kịp.”

“Đúng là đồ vô dụng.” Hạ Lan quý phi thấp giọng mắng một câu, quay đầu lại tức giận nhìn tôi một cái rồi xoay người bỏ đi.

Diệp Phàm vội đứng dậy, liếc nhanh tôi một cái rồi cũng theo sau bà già kia ra khỏi cổng.

Thấy Diệp Phàm và mấy người đã đi khỏi, tôi vội chạy lúp xúp ra chỗ Diệp Phàm vừa bị ngã ban nãy, cẩn thận dò tìm khắp nơi. Diệp Phàm biết võ, không thể bị một hòn đá nhỏ làm sái chân được, hơn nữa ánh mắt cậu ta nhìn tôi trước khi đi, hình như cũng có ý nào đó.

Mặt đất trống trải, ngoài cục đất nhỏ bị Diệp Phàm đạp phải ra, chẳng còn gì khác.

Cái cậu Diệp Phàm này, rốt cuộc là có ý gì? Tôi có phần mơ hồ không rõ.

“Công chúa, người đang tìm gì thế?” Văn Nguyệt từ phía sau bước đến hỏi, “Thần giúp người tìm?”

“Không cần, không cần.” Tôi vội hươ hươ tay, đứng thẳng dậy đi vào trong nhà, hôm nay đuối quá, tốt nhất là nên ngoan ngoãn nằm co trên giường, đỡ phải chịu thêm một trận sấm sét từ trên trời giáng xuống nữa, tôi lẩm bẩm.

Nằm trên giường cả một buổi tối, cũng chịu không rõ nổi mối quan hệ lằng nhằng phức tạp ở đây, Diệp Phàm tốt thế sao lại ở cạnh Hạ Lan quý phi? Tóm lại là không thể có chuyện Hạ Lan quý phi thấy cậu ta đáng thương nên mới giữ lại được. Hạ Lan quý phi hôm nay cũng có phần kỳ quặc, không giống ngày thường, nghĩ ra được ý nghĩ bốc mùi thế này, sao chẳng giống mẹ ruột của Thừa Đức gì cả.

Cuối cùng lại kết luận, hoàng cung này không phải nơi người ta nên ở, thời gian lâu dài thì người bình thường cỡ nào cũng đều biến thái hết.

Cho nên, tôi phải nghĩ cách ra ngoài, tốt nhất là quang minh chính đại mà đi, không biết “niệm kinh chân nhân” như tôi có thể ra ngoài niệm kinh không? Đạo sĩ chẳng phải là cũng có loại du phương đạo nhân (tức là đạo sĩ lang thang í ^__^) đó sao? Tôi nghĩ.

Để Văn Nguyệt mang thư đến cho Thừa Đức, bắt anh tối nay đến thăm tôi, bàn bạc một chút về vấn đề của mình, thấy Văn Nguyệt đi rồi, trong đầu tôi lướt qua lời Hoàng đế nói, Thừa Đức đang tính toán gì với tôi? Anh có thể làm thế không? Tôi có gì tốt để anh phải tính toán đâu? Người, anh đã tính được rồi, còn có thể tính đến thứ gì khác nữa?

Ban ngày cứ lơ lơ mất tinh thần mãi, trong đầu cứ lóe lên những chuyện hôm qua, và còn ánh mắt Diệp Phàm trước khi đi, chung quy cậu ta muốn nói gì với tôi? Tôi có nên liên lạc với cậu ta không?

Haizzz, đầu óc mình đúng là không đủ xài, có phần ngưỡng mộ những “cô nàng gián” (ý chỉ sức sống dẻo dai như cỏ dại), tại sao mới chớp mắt một cái đã có chủ ý, trong hậu cung chơi trò âm mưu tính kế đến mức gọi là “đắc tâm ứng thủ”, sao đến phiên tôi thì tôi lại trở thành một cô nàng eò uột vô dụng thế này?

Chương 42

Dường như luôn có 1 giọng nói vang lên từ tận đáy lòng : đây không phải là cuộc sống mày muốn , cái mày muốn là tự do chứ không phải chốn thâm cung này .

Đúng vậy, rõ ràng ý thức được đây không phải là cuộc sống mà mình muốn , nhưng tôi lại càng hiểu rõ Thừa Đức là người mình muốn, khi tự do và tình yêu không thể đặt cùng nhau, tôi nên chọn bên nào đây ?

không biết cái “kinh” này còn phải niệm tới bao giờ, đến khi nào tôi mới được ở bên cạnh Thừa Đức 1 cách quang minh chính đại? Nhất định phải đợi đến lúc hoàng đế thăng thiên sao? Nhưng Hoàng đế trông vẫn còn rất khỏe mạnh ! Bà nó chứ, có khi nào bắt mình niệm kinh cả đời ko? Tôi lẩm bẩm, trong lòng thậm chí còn ác độc đến mức mong chờ Hoàng đế sớm qui tiên nữa.

Sự thật chứng minh, con người không được độc ác, dù chỉ trong ý nghĩ cũng không được! Bởi vì toooi vừamowis ***** rửa Hoàn thượng chưa được 2 ngày, báo ứng đã đến.

Hôm đó sau khi đuổi mấy người Tố Nhi ra ngoài, tôi ngồi 1 mình trước bàn xem sách. Vốn định ngồi xem kinh thư để học lấy vài chữ, chỉ tiếc rằng tôi phát hiện ra hiệu quả ru ngủ của kinh thư còn tốt hơn cả sách tiếng anh, mới xem được vài phút, cơn buồn ngủ đã lập tức kéo đến. Ngó nghiêng thấy Văn Nguyệt không ở cạnh, tôi liền đặt sách sang 1 bên, bò dài người ra trên bàn mà ngủ gật.

Trong cơn mơ, tôi dường như quay trở lại trường, thầy giáo ê a giảng bài trên bục giảng, tôi ngồi dưới dùng sách che mặt, ngủ ngon lành. thầy giáo giảng được 1 lúc liền bước xuống dưới lớp, đi thẳng xuống chỗ ngồi của tôi: ” phùng trần Sở Dương! Vãn ngủ! Tôi vừa giảng cái gì hả? ” - Thầy giáo quát lớn .

Tôi giật thót người, trong phút chốc tỉnh hẳn ngủ, vội ngồi thẳng lưng dậy, thấy cái thư án kiêu cổ trước mặt mà không tìm được bật cười khanh khách; rõ ràng là nằm mơ, thầy giáo ở đâu ra chứ? Nhìn lại quyển sách ước ướt mà toát mồ hôi, chỉ thất mật nóng ran, bụng nghĩ may mà đuổi hết bọn Tổ Nhi đi rồi chứ không kiêu gì bọn họ cũng được chứng kiến cảnh mình ngủ gật chảy nước miếng, vừa tặc tặc khen mình có tài dự đoán, tôi vừa dùng tay áo lau chỗ nước miếng trên mặt sách.

Đang bận lau lau thì liếc thấy có bóng áo vàng, tôi bắn khoản quay đầu qua nhìn rồi sững người lại luôn.

Hoàng đế mặc long bào màu vàng tươi đứng bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt cao thâm khó đoán.

Thấy Hoàng đế hơi nhũn mày, tôi lập tức vút cơn ngái ngủ ra xa mười vạn tám nghìn thước. Trong nháy mắt tôi đã tỉnh như sáo, ” tăng ” 1 tiếng bèn nhảy xuống khỏi ghế, đang định quỳ người theo nghi lễ trong cung; nhưng cúi đầu xuống thì nhìn thấy bộ quần áo đạo sĩ màu xám đang mặc trên người mới nghĩ ra mình giờ coi như là tu hành mà hành cung lễ thì không được thích hợp cho lắm, vội chắp 2 tay định niệm câu ” A di đà Phật”, nhưng nghĩ cũng không đúng, mình là nữ sĩ chứ có phải ni cô đâu, hành lễ kiểu này cũng không ổn, thế rồi lại ôm nắm tay để trước ngực cúi người cung kính nói :

- Tham kiến hoàng thượng.

Hoàng đế đưa mắt nhìn tôi 1 cái, tự mình ngồi lên ghế rồi mới lãnh đạm nói :

- Miễn lễ, ngồi xuống đi!

Tôi nghiêng người ngồi xuống đối diện với hoàng đế, trong bụng hơi run, không biết Hoàng đế sao đột nhiên lại tới chỗ tôi, hơn thế lại còn không có tùy tùng đi cùng nữa.

Hoàng đế có vẻ như đọc được suy nghĩ của tôi, bèn nói :

- trẫm đi ngang qua đây, thấy ho mai trong sân nhà người nở sớm bèn đi vào. - nói xong liền nhìn chăm chú lên thư án của tôi.

tôi nhìn hoàng đế, vài cành hoa mai cắm vtrong bình hoa đặt trên thư án đang nở rộ, lại nhìn khuôn mặt ông ta như đang đắm chìm trong suy tư bèn giật mình nghĩ, Hoàng đế có khi nào trách mình vô ý vô tứ bút lá bẻ cành không đây? Hoa mai này do mihf hái trong sân từ hôm qua, lại là mấy cành tí trên ngọn nên phải tốn không ít công sức mới hái xuống được. ngày xưa mà thấy mấy cành mai như thế này trong công viên, cho tiền tôi cũng không dám bẻ trộm, tùy tiện hái ngắt hoa cỏ sẽ bị quy vào hành vi không văn minh. Thế nhưng ở cổ đại này thì chẳng lo gì mấy vụ đó, thế nên lúc đó tôi rất vui mừng hơn hở dẫn theo mấy người Tổ Nhi ra hái cho đã cơn nghiền, còn bắc ghế lên hái mấy cành tí trên cao này ữa.

Hoàng đế ngây người ngắm hoa mai rồi đột nhiên cười nói :

- Trước kia mẫu thân của ngươi cũng từng giúp trẫm hái mai, nhưng thân thủ không bằng ngươi, chỉ tiện tay hái mấy cành bên dưới để lừa gạt trẫm. - Ông đưa ánh mắt sang nhìn tôi, cái nhìn làm tôi run sợ trong lòng.

- Đã quen với nơi này chưa?- Hoàng đế hỏi.

Tôi vội cười gượng 1 tiếng rồi đáp:

-Quen rất quen.

hoàng đế mỉm cười nói:

-ngươi oán hận trẫm?

- hả?- Tôi nhất thời không kịp phản ứng tại sao hoàng đế lại hỏi thế này, tôi dám nói oán hận sao? Cho mượn thêm mấy lá gan cũng chẳng dám nói thế.

- chuyện của ngươi và thừa Đức, trẫm đã biết từ lâu.- Hoàng đế nhẹ nhàng nói.

Tôi nhất thời không biết trả lời làm sao, bình thường cứ mở miệng là huyền thuyên đủ chuyện mà giờ , ở trước mặt ông ta lại không dám nói gì. Hoàng đế nhìn tôi 1 cái, khẽ thở dài 1 hơi rồi nói :

- người và mẫu thân người có đôi chỗ giống nhau, nhưng cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Mẫu thân tôi? Chắc là ông ta muốn nói đến Nam Tịnh, tôi tự nhủ, đương nhiên là không giống rồi , giống nhau mới lạ.

- Đến giờ trẫm vẫn không hiểu mẫu thân người với tính cách đó sao có thể ở lại trong thâm cung của Chu quốc được?- Hoàng đế khẽ giọng nói, ánh mắt có phần mơ hồ, như đang hỏi tôi mà cũng như đang tự hỏi chính mình.- Hậu cung , không phải là nơi thích hợp với các người.

Hoàng đế thấy tôi đến giờ vẫn chưa nói câu nào, liếc nhìn tôi, vẻ hoảng hốt trong ánh mắt bỗng biến mất, rồi đột nhiên hỏi:

- người có hiểu rõ Thừa Đức ko?

Toi gật đầu rồi lại lắc đầu, nói thật , tôi chỉ quen thuộc với tình yêu của Thừa Đức, còn với con người anh ở những góc độ khác nhau trong cục sống thì chưa có cơ hội thấy, tôi thế này có thể coi là hiểu anh ko?

hoàng đế cười, nói :

- nó rất giống ta hồi trẻ, luôn mưu tính quá nhiều, ngay đến người thân bên cạnh cũng không bỏ qua, cho dù đó là người mình yêu, mà người thì, khakha. - Hoàng thượng vừa cười vừa lắc đầu.

- Ý người là Thừa Đức đang mưu tính làm hại tôi sao?- TÔI hỏi , quên mất thân phận người đang ngồi trước mặt mình.

Hoàng đế không trả lời, tôi nghi ngờ mục đích của ông ta đến đây là để cố tình bày kế li gián. Tôi không tin tình cảm của Thừa Đức đối với mình lại xuất phát từ 1 mưu tính nào đó, đặc biệt là sau khi 2 người đã cùng nhau trải qua nhiều việc như vậy.

Hoàng đế nhìn tôi rồi phát ra 1 tiếng thở dài khe khẽ, sau đó cười nói:

-Người tưởng chừng chuyên 2 người giấu ta đó thực sự giấu được sao?

Tôi gật mình , không biết hoàng đế ám chỉ điều gì, là tình cảm riêng tư của tôi với thừa Đức hay việc tôi giả mạo con gái Nam Tịnh.

- Thừa Đức sớm biết những chuyện này không thể giấu được và cũng không có ý định giấu giấu trẫm, nên mới có những hàn động chắc là cố tình để trẫm nhìn thấy.- Hoàng đế nói.- Như việc 2 người cùng đeo 1 sợi dây giống nhau, với 1 đứa trẻ anh minh như thừa Đức lại để lộ sơ hở lớn như thế trước mặt trẫm ư?

Lẽ nào Thừa Đức cố ý để lộ sơ hở trước mặt hoàng Đế , cố ý để ông ta biết 2 đứa sớm có tình cảm riêng tư với nhau? Nhưng vì sao a lại phải làm thế? Tội danh mê hoặc mẫu phi đối với a có tác dụng gì? Tôi thấy từng cơn ớn lạnh trong tim mình.

-Những lời người nói tôi đều không hiểu.- Tôi nói nhỏ , không muốn bản thân nghĩ ngợi thêm nữa, giữa Thừa Đức và hoàng đế, thà rằng tin vào a. Tôi không tin tình yêu của a dành cho mình đều là mưu tính. Và tôi cũng không tin kĩ thuật diễn xuất của anh lại cao đến mức đó.

Hoàng đế khẽ thở dài, lắc đầu nói :

- có 1 số việccj , sớm muộn sẽ phải đối diện với nó.- nói xong bèn đứng dậy từ từ bước ra ngoài, lúc gần nddeens cửa còn dừng lại, quay người nói thêm.- vị trí của người trong trai tim nó , cuối cùng vẫn không phải quan trọng nhất. Nó tưởng rằng như thế không thể mê hoặc được người của Thừa hiền, thậm chí cả trẫm, nhưng lạ quên mất rằng phụ hoàn của nó cũng từ vị trí hoàng tử mà ngồi lên hoàng vị. ta có bao giờ lại chưa từng có những toan tính đấy. ta ... đã từng phụ mẫu thân của người nên không muốn người lại bước vào con đường mẫu thân của người đã đi qua, sớm nhìn rõ vấn đề sẽ tốt hơn.

Hoàng đế quay người đi để lại mình tôi trong phòng. Theo phép tắc thì tôi phải tiễn Hoàng đế ra tận cửa nhưng tôi chỉ thấy toàn bộ sức lực trên người như bị rút cạn hết, đến đứng cũng không đứng nổi.

Thừa Đức, có thật là như hoàng đế nói ko? Thua đức , đến cả e mà a cũng đưa vào những mưu tính của mình sao?

Sở Dương ơi là Sở Dương, người nên tin ai đây?

ngồi 1 lúc lâu tôi mới lấy lại được sức lực, lồng ngực thấy trống rỗng vô cùng, cảm giác tất cả đều trở nên mơ hồ, rất nhiều việc càng nghĩ càng không hiểu nổi. tôi cố lắc mạnh đầu, không ngờ ý nghĩ đầu tiên hiện ra lại là ” đi là thượng sách ”

Đồ đa điều , kiếp trước mình chắc chắn là 1 con đa điều rồi, tôi tự **** mình. bây giờ không phải lúc bỏ trốn ! Tôi ngẫm nghĩ rồi lại ngồi xuống trawocs bàn, cầm lấy bút lông vẽ 1 đường dài dọc tờ giấy, bắt đầu viết những việc Thừa Đức đối tốt với tôi ở bên trái : yêu chiều tôi, dung túng tôi , cứu tôi trong đại hội võ lâm, bất chấp nguy hiểm chui vào doanh trại của địch để cứu tôi khi ở trên thảo nguyên...

Nháy mắt đã viết kín nửa trang giấy, tiếp theo là viết những việc Thừa Đức đối xử không tốt với tôi vào bên phải, cầm bút lên rồi mà không sao đặt bút xuống được, a rốt cục đã làm gì không tốt với tôi? tại sao tôi chỉ nhớ nhưng cái tốt của anh?

Tôi bực mình ném bút xuống, đứng phắt dậy, ****:

- bà nó chứ, lão hồ li tự nhiên đến nói với mình cái này chi, ông ta thì có ý tốt gì chứ?

Tôi đi loang quanh 2 vòng trong phòng xong liền nghe tiếng Văn Nguyệt đứng ngoài cửa bấm báo:

- Công chúa , Hạ Lan quý phi đến.

Hạ Lan quý phi? Mẹ của Thừa Đức? Hôm nay làm sao thế không biết , lâu Hiên Nhã này cả nửa tháng chẳng ai đến thăm, lần này thì hay rồi, Hoàng đế lão tử cùng quý phi nương nương, kẻo trước người sau cùng tìm đến. Quý phi nương nương này có khi nào cũng bị hoa mai chỗ tôi ” quyến rũ ” đến ko? tooi nghĩ thầm, nhìn chăm chăm vào mấy cây mai trong khu nhà, nếu mà thế thật thì đừng trách bà đây giancas chém thớt, chặt hết mai, chờ năm sau trông lại toàn hoa đào nhá.

vừa lẩm bẩm vừa vội đi ra khỏi phòng thì thấy quý phi nương nương đang đi vào sân, sau lưng còn có 2 người theo hầu, 1 người mặc quần áo tiểu cung nữ, còn người kia là 1 thiếu niên hơn 10 tuổi, tôi từng người khi nhìn kĩ lại, thiếu niên kia rõ ràng là Diệp Phàm mà? Sao lại mặc trang phục nam! Nửa năm không gặp, cậu bé tuy cao lên không ít, nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi mấy.

Tôi chỉ lo hỏi Thừa Đức về sự an nguy của Diệp Phàm mà không hề ngờ được cậu bé lại là người của Hạ Lan quý phi!

Diệp Phàm theo sau hạ lan quý phi, nét mặt thản nhiên như chưa hề quen biết, thấy thế tôi cũng không dám nhận cậu bé. Tôi rág kìm nén sự kích động trong lòng, cố làm vẻ mặt thản nhiên, hành lễ với Hạ Lan quý phi xong bèn đưa bà vào chính đường. Văn Nguyệt đã châm 1 nén hương rồi đưa đến, Hạ Lan quý phi đón lấy, cắm vào bát hương xong mới quay người đi.

Tôi tay cầm phát trần, đầu cúi thấp cho ra dáng đạo sĩ, đang định lấy cái bất biến đối phó vạn biến thì nghe hạ Lan quý phi phát ra 1 tiếng “hứ” mũi. Vừa nghe thấy, trong bụng thầm nghĩ xong rồi, vị này chắc chắn là đến để kiểm chuyện với tôi đây.

- Các người lui xuống trước đi, ta với chân nhân muốn nói chuyện, luận kinh văn. Hạ lan quý phi lãnh đạm nói.

Diệp Phàm cùng cung nữ đi theo cúi đầu lui ra. Văn Nguyệt nhìn tôi, khuôn mặt hiện ra nỗi lo lắng, tôi cười ra hiệu không sao hết, kêu cô ta cũng lui xuống đi.

Hạ lan quý phi dùng đôi mắt phượng chứa đầy sự uy nghiêm liếc qua tôi 1 cái rồi lạnh lùng nói:

- người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, có mấy lời ta muốn nói với người.

Tôi “ừ” 1 tiếng, không tiếp lời, nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của hạ lan quý phi, đột nhiên thấy cảnh này có vẻ quen quen. Đây chẳng phải là 1 trong những đoạn kịch điển hay thấy trong phim tình cảm sao? Mẹ chồng độc ác chuyên đi chia rẽ tình cảm của những đôi uyên ương chẳng phải luôn bắt đầu bằng câu này sao, tiếp theo sau đó sẽ là “cô ra giá đi, bao nhiêu tiền mới chịu buông tay?”. sau đó, bà mẹ chồng sẽ dùng cả

1 xấp tiền đập vào mặt cô con dâu tội nghiệp. Tiếp theo đó cô con dâu kiên cường với ý chí nghèo nhưng không hèn thẳng thắn từ chối chỗ tiền của mẹ chồng, đầu tiên là nói cho bà ta 1 trận rồi sau đó xách va li bỏ đi. Thường thường lúc đó trong bụng cô con dâu đang mang trong mình giọt máu của chồng!

Nghĩ đến đây, tôi thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng bà mẹ chồng độc ác này sẽ dùng bao nhiêu vàng đập vào mặt mình đây? Nếu bà ấy đập thật thì mình có nên lấy hay không nhỉ?

Lấy! Tội gì mà không lấy chứ! Có tiền thì làm gì cũng dễ, cùg lắm là tay trước vừa nhận, tay sau đổi ý là được chứ gì?

Hạ Lan quý phi thấy tôi có phần thất thần bèn tỏ ra hơi tức giận, lạnh lùng nói:

- Tại sao không hỏi xem ta muốn nói gì?

- Nương nương không phải muốn luận kình văn sao? - tôi dè dặt về mặt ngây thơ vô tội mà hỏi.

- Người! Hạ Lan quý phi tức đỏ cả mặt, cố nín nhịn rồi nhếch mép cười. - Cứ giả ngây ngô mãi cũng không phải cách hay đâu.

- không phải là giả vờ, chẳng ai lại tự muốn mình ngây ngô bao giờ, nương nương nói xem có phải không?- tôi khẽ cười mà nói.

Hạ Lan quý phi cũng ngừng người lại, nhìn tôi với ánh mắt sắc lạnh rồi đột nhiên cười:

- Kể ra người cũng có chút thú vị đây.

- Ngày tháng đã trở thành nhạt nhẽo rồi chẳng lẽ không thể tự làm cho bản thân mình thú vị hơn được sao? - tôi lạnh đạm nói.

Hạ Lan quý phi chỉ yên lặng nhìn.

Tôi tập trung hết tinh thần phòng thủ, chuẩn bị binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, cả đời này chứ đâu vô mồm với người khác thì chẳng việc gì phải sợ! Hạ Lan phu nhân, bà cứ tự nhiên xuất binh đi, tôi thăm nhử.

Hạ Lan quý phi nhếch khóe miệng lên, lộ ra nụ cười cao quý mà mê hồn, nhẹ nhàng nói:

- Thừa Đức thích người.

- Vâng,- tôi cũng cười- tôi biết.

- Nó rất thích, cũng có thể nói là đã yêu người. - Hạ Lan quý phi chậm rãi nói, âm thanh mềm mại mà dễ nghe.

Thừa đức có mưu tính làm hại hay k, tôi không rõ, nhưng tôi tin tưởng tình cảm a dành cho mình, tin a cũng yêu tôi. Đây không phải là niềm tin đối với Thừa đức, mà là niềm tin vào chính bản thân tôi, niềm tin vào cảm giác của chính mình!

Hạ Lan quý phi lại cười, nụ cười mang thêm chút yêu chiều với trẻ con, nói:

- Nhưng người lại trở thành chướng ngại trên con đường lí tưởng của nó.

Tôi cười khẩy 1 tiếng, quả nhiên là bắt đầu rồi, tiếp theo chắc là khuyên nhủ tôi từ bỏ?

Hạ Lan quý phi, thật là ngại bởi người bà gặp không phải mẫu nhân vật nữ chính ngây thơ yếu ớt, mới bị bà mẹ chồng ác nghiệt đả kích 1 tí đã ôm theo 1 bụng oan ức mà bỏ đi, để lại nam chính đi khắp thế giới tìm ng. Tôi đây không thêm học bọn họ, chỉ cần Thừa đức yêu thì bà đây quyết không từ bỏ!

Hạ Lan quý phi liếc nhìn, thấy tôi không nói gì, đột nhiên nói tiếp:

- Hoàng thượng cũng thích người.

Tôi đang dồn hết sức lực đợi bà ta ra đòn chia rẽ uyên ương, không ngờ lại đột nhiên nói câu này, trong phút chốc đều dừng người lại, há hốc miệng ra, không nói được gì. Giống như 1 quả bóng bay đã thổi to hết cỡ, đang đợi người đến đâm 1 cái là nổ, không ngờ lại bị người khác đâm lên sau lưng 1 phát kim, giờ thì hay rồi, muốn nổ cũng không nổ nổi, chỉ biết trơ mắt ra nhìn nó dần dần xẹp xuống.

- Hả? - Tôi há hốc miệng cả nửa ngày, cuối cùng cũng kêu lên được 1 tiếng. -Quý phi...đang đùa tôi đúng không?

Hạ Lan quý phi yên lặng nhìn phản ứng của tôi, nét mặt không hề thay đổi.

- Ta nói hàng thượng thích người nên mới không tính toán những chuyện trước kia, còn đồng ý để người đến làm đạo sĩ ở đây. Hạ Lan quý phi lãnh đạm nói.

Tôi chỉ thấy những việc xảy ra trong ngày hôm nay thật kì quái, chẳng hiểu ra làm sao nữa, tự nhiên nghĩ đến câu mà người ta hay nói: " không phải tôi không hiểu chẳng qua vì thế giới này thay đổi quá nhanh". Rồi lại phát hiện các quý nhân trong hoàng cung này đều là cao thủ tạo sấm, Hoàng đế vừa thả 1 tiếng sấm to rồi đi, giờ Hạ lan quý phi này lại thả thêm 1 trận sấm to rền trời đi kèm nữa.

Tôi bất giác ngẩng đầu nhìn ra ngoài, bầu trời sau cơn mưa tuyết có vẻ âm u, lòng tự hỏi hay là tại vì mình đang mặc áo giáp từ sợi vonfram? Đang yên đang lành thế này lại bị sấm sét đánh mấy cái liền chứ? ông trời ơi là ông trời, ông cho 1 quả sấm lớn đánh chết tôi luôn cho rồi.

- Nếu người thật sự yêu Thừa đức thì nên vì người mình yêu mà làm cái gì đó. - Hạ Lan quý phi khẽ nói. - Vì lí tưởng của nó mà làm những việc người có thể làm.

- Ví dụ như?- tôi hỏi.

Hạ lan quý phi khẽ cười làm xuất hiện ít vết nhăn nơi khóe mắt, đến giờ tôi mới phát hiện ra HẠ Lan quý phi ung dung, hào hoa đã là 1 phụ nữ gần 40. bà ta tuy đẹp nhưng không còn trẻ nữa.

- Hồng thượng thích người, vì thế Thừa đức không thể thích người nữa, cha con cù tranh nhau 1 người phụ nữ chỉ thành trò cười cho thiên hạ.- Hạ lan quý phi nói.

- Đây có vẻ như không phải là chuyện tôi có thể quyết định. -tôi nói. - tôi có thể làm gì giúp thừa đức?

Hạ Lan quý phi nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt thoảng qua 1 tia cuồng nhiệt, hạ thấp giọng xuống:

- Người có thể giúp nó tranh sự sủng ái! Nếu người có thể khiến hoàng thượng vui vẻ, điều đó cũng tương đương với việc con trai ta để 1 con cờ, 1 cai đình bên cạnh hoàng thượng.

Lần này đổi thành tôi yên lặng nhìn quý phi nương nường được sinh ra, nuôi dưỡng trong phú quý đang ngồi trước mặt kia, nhìn ánh nhìn cuồng nhiệt thoảng hiện trên khuôn mặt đó, quả nhiên, cái mà bà ta có thể nghĩ ra chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn của người trong chốn hậu cung. Tranh sủng? thật nực cười!

- Thừa Đức thật sự yêu tôi sao?- tôi nhẹ nhàng hỏi.

Hạ lan quý phi có vẻ không ngờ tới tôi sẽ đặt câu hỏi như thế, sững người lại nói:

- đúng thế, nó yêu người, vậy nên...

- vậy nên tôi không thể làm vậy.

Tôi lắc đầu, lãnh đạm nói. Đừng nói trước đó tôi đã giả mạo làm cháu ngoại của hoàng đế, ông ta rõ ràng không thể sủng ái tôi nữa, mà kể cả không phải thì chỉ cần thừa đức yêu tôi, tôi cũng sẽ không ngốc nghếch tới mức đi làm việc này. Nếu a đã yêu thì chắc chắn không hi vọng tôi làm thế.Còn nếu a không yêu thì tôi càng không thể vì a mà làm chuyện đó, tôi ngu chắc?

Tôi mỉm cười nhìn Hạ Lan quý phi, thấy thần thái trên mặt bà đột nhiên biến mất, sắc mặt lạnh tanh lại, cuối cùng thì "hứ" 1 cái rồi phất tay áo quay người đi mất.

- Thật không phải. không tiền nhá!- tôi đứng sau lưng bà ta mà cười.

Hạ Lan quý phi nổi giận bừng bừng bước ra khỏi cửa, tiểu cung nữ và Diệp Phàm ddang đứng đợi trong sân vội vàng bước theo sau, còn chưa đến cửa đã nghe Diệp Phàm "ây da" 1 tiếng, chân trọ đi rồi ngồi thụp xuống đất. Hạ Lan quý phi lạnh lùng dừng bước, quay người lạ trợn mắt nhìn Diệp Phàm.

Cậu bé vội cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Không cẩn thận đạp phải hòn đá, bị trặc 1 chút. - Nói xong bèn dùng tay day day cổ chân phải, lăm lăm 1mình. - Ai biết đương đi tự dừng lại có vật cản dưới chân, làm chẳng kịp đề phòng.

- Đồ vô dụng.- Hạ LAN quý phi thấp giọng **** 1 câu, quay đầu lại nhìn tôi tức tối rồi quay người bước đi.

Diệp Phàm vội đứng dậy bước theo, nhanh mắt liếc tôi 1 cái, sau đó cũng bước theo bà ta ra khỏi cửa.

Nhìn theo bóng mấy người Diệp Phàm vừa khuất sau cửa viện, tôi vội chạy đến chỗ cậu bé vừa ngã, tỉ mỉ tìm kiếm. Diệp Phàm biết võ công, không thể vì 1 viên sỏi nhỏ mà trẹo chân được, hơn nữa ánh mắt cậu ta nhìn mình trước khi đi chắc chắn là có dụng ý gì đấy.

Mặt đất rất sạch sẽ, trừ cục đất Diệp Phàm dẫm phải thì không còn vật nào khác. Diệp Phàm này, cuối cùng là có ý gì đây? Tôi cũng không rõ nữa.

- Công chúa đang tìm gì vậy? - Văn Nguyệt đứng phía sau hỏi.- Để nó tìm giúp công chúa.

- không cần, không cần. - tôi xua xua tay, đứng thẳng dậy đi vào phòng. Hôm nay xui xẻo quá, tốt hơn hết là ngoan ngoãn nằm trên giường, đỡ phải chịu mấy quả sấm từ trên trời rơi xuống nữa, tôi thầm nghĩ.

Nằm cả buổi tối trên giường mà tôi vẫn không làm sáng tỏ những mối quan hệ rắc rối này, Diệp Phàm đang yên đang lành sao lại ở bên cạnh Hạ LAN quý phi? Chắc chắn không phải do bà ta thấy cậu bé đáng thương nên thu nhận rồi. Hôm nay Hạ LAN quý phi cũng kì quái thật, không giống với mọi khi, mẹ của Thừa Đức sao có thể nghĩ ra 1 kế sách tồi như thế chứ?

Cuối cùng rút ra được 1 kết luận, hoàng cung này đúng là không phải nơi cho người ở, thời gian dài rồi, người bình thường cũng thành ra biến thái. Thế nên, tôi phải nghĩ cách ra khỏi đây, tốt nhất là đi 1 cách quang minh chính đại, không biết 'Niệm kinh chân nhân' như mình có được ra ngoài niệm kinh không? Chẳng phải có cả đạo sĩ đi vân du sao? tôi nghĩ.

Tôi kêu Văn Nguyệt tìm cách đưa thư cho Thừa Đức, bảo a tối nay đến để thương lượng về chuyện của mình. Nhìn cô ta đi ra, trong đầu tôi chợt vụt qua câu nói của hoàng thượng, Thừa Đức có mưu đồ gì với tôi? A có thể mưu tính làm hại tôi sao? Tôi thì có gì đáng để a mưu tính chứ? Người, a đã mưu xong rồi, còn có gì để mưu tính nữa đây?

Từ sáng đến giờ chẳng có tinh thần gì cả, trong đầu chỉ toàn hiện lên những việc xảy ra ngày hôm qua, còn ánh mắt Diệp Phàm lúc gần đi nữa, cậu bé định nói với tôi điều gì? Tôi có nên tìm cách liên lạc với cậu ta không?

Trời, đầu óc đúng là không đủ dùng, thật ngưỡng mộ những nhân vật nữ chính mạnh mẽ kia, tại sao bọn họ có thể trong nháy mắt đã nghĩ ra 1 chủ ý mới, chơi trò âm mưu quỷ kế trong hậu cung phải nói là thuận tay vừa ý, sao đến lượt mình thì bản thân lại biến thành đồ gốc thế này?

22. Chương 43-44

Chương 43

Trời tối dần, còn sự hoạt bát của tôi càng tăng lên, hôm nay đến lượt Tổ Nhi trực đem hầu hạ tôi. Thấy đôi mắt phát quang của chủ nhân, cô lấy làm khó hiểu, tại sao công chúa cứ đến tối là trở nên lanh lẹ đến vậy?

NGoài cửa chính của khu nhà vang lên tiếng gõ, tôi có phaanf hoài nghi, vẫn chưa đến giờ Thừa Đức tới, hơn nữa mỗi lần đến a đều bay qua bay lại chứ có bao giờ chịu gõ cửa đảng hoàng thể này đâu, đây lại là ai được? Tôi bất giác đưa tay lên sờ cái áo giáp bằng sợi vonfram đang mặc trên người khi nghĩ đến 2 quả sấm hôm qua, chân chừ không biết có nên cởi ra hay k, nếu không thì sớm muộn cũng có ngày bị sét đánh chết.

- Công chúa, là công công ở chỗ hoàng thượng đến, nói hoàng thượng cho truyền công chúa. - Văn Nguyệt đi vào nói, nét mặt có vẻ căng thẳng.

Tôi sững ng, đúng là 1 quả sấm to! Trời tối rồi, Hoàng thượng còn muốn nói chuyện gì với mình? Lẽ nào lại muốn cứu vớt “Niệm kinh chân nhân” tôi- người đang bị Thừa Đức mê hoặc?

Tôi nhìn ra ngoài khe cửa, 1 thái giám tuổi tác không lớn lắm đứng ngoài cửa, đầu cúi thấp xuống đợi hồi âm của tôi.

- người này có vẻ như chưa thấy bao giờ? Có đúng là người bên cạnh Hoàng thượng không?- Tôi thì thầm hỏi Văn Nguyệt.

Văn Nguyệt nhìn tôi rồi nói:

- Đúng, hình như mới đổi ng,mấy hôm trước nô tì có gặp người này, đích xác là người bên cạnh Hoàng thượng.

Tôi lúc này mới yên tâm 1 chút, nhưng vẫn còn do dự, định hỏi liệu không đi có được k, cảm thấy lúc này mà đi gặp Hoàng thượng thì chắc chắn chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Nghĩ 1 hồi, tôi bèn hạ thấp giọng xuống nói:

- Người đi ra nói ta bị trúng gió, không ra ngoài được, xin Hoàng thượng bỏ quá cho.

Văn Nguyệt do dự 1 hồi rồi đáp:

- Thế này sợ không ổn. Đây còn là tội khi quân nữa, ngộ nhỡ người khác biết được thì không phải là tội nhỏ đâu.

Đây cũng coi là khi quân? Tôi nói thầm, Đây gọi là từ chối khéo thì có, biết không? Hơn nữa, những chuyện mình giấu không cho Hoàng thượng biết cũng đâu phải ít, nếu cái gì cũng tính vào thì có đến 9 cái đầu cũng bị chặt rụng hết rồi.

- Ý ngươi là ta nên đi? - Tôi hỏi.

Ánh mắt Văn Nguyệt vụt lóe sáng, gật đầu nói:

- Công chúa chắc là nghĩ nhiều quá thôi, có thể Hoàng thượng chỉ muốn nói chuyện với công chúa 1 chút, hơn nữa chuyện này từ trước đến nay đâu phải chưa từng có.

Tôi ngẫm nghĩ, ngày trước đúng là đã từng có, thế là nghiêng răng nói:

- Đi thì đi vậy.

Sau đó kêu Tổ Nhi mang áo khoác dài đến, nhìn gió bên ngoài chẳng phải là nhỏ, chú ý giữ ấm vẫn tốt hơn.

Tổ Nhi dạ 1 tiếng rồi vội đi vào phòng trong cầm chiếc áo khoác dài màu xanh của tôi ra, nhưng Văn Nguyệt gọi cô lại, mỉm cười nói:

- Công chúa đừng mặc chiếc áo đó, 2 hôm trước Tam hoàng tử vừa sai mang chiếc áo da hồ li màu đỏ đến. Công chúa mặc cái đó đi. - Nói xong, liền đi lấy chiếc áo khoác màu đỏ rực đến làm sặc cả 1 góc phòng.

Cái tên Thừa Đức này, không biết kiếm đâu ra cái thứ chói mắt thế này? Đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không nghĩ xem 1 đạo sĩ lòng dạ thah thản, ít điều ham muốn như tôi liệu có dám khoác nó ra ngoài không? Chẳng nói đâu xa, Riêng bộ áo đạo sĩ xah đây cũng chẳng hợp nhau.

Tôi lắc đầu nói:

- Không mặc áo này, đổi cái khác đi.

Văn Nguyệt khuyên nhủ:

- Công chúa cứ mặc áo này đi, đừng nói nó rất dày dặn mà đêm hôm thế này mặc màu đỏ còn tránh được tà nữa.

Vừa nghe Văn Nguyệt nói tránh được tà, tôi liền thấy xiêu lòng, từ khi gặp Đinh tiểu tiên, tôi từ 1 kẻ vô thần trở nên tin vào thần thánh, hơn nữa trong hoàng cung này, e cũng chẳng sạch sẽ cho lắm.

Văn Nguyệt thấy tôi do dự bèn tự động bước đến khoác áo vào cho tôi, thắt chặt dây, lại đội cả mũ lên, sau đó kéo chặt xuống, dặn dò:

- Bên ngoài gió to, đừng để đến lúc quay về lại trúng gió.

Tôi “ừ” 1 tiếng rồi bước ra khỏi cửa. Tiểu thái giám kia thấy tôi ra vội vàng cúi người hành lễ, tôi lách người tránh qua 1 bên, quay đầu ra hiệu cho Văn Nguyệt và Tố Nhi đi vào, sau đó mới đi cùng thái giám ra khỏi sân.

Bên ngoài cửa, đã có 1 chiếc kiệu chờ sẵn từ sớm, 1 cung nữ thấy tôi đi ra vội bước đến đỡ tôi lên kiệu. Tôi tránh khỏi cô ta, tự mình bước vào trong kiệu. Từ trước tới nay, tôi không thích việc người khác động 1 tí là đỡ mình, và cũng không hiểu sao các quý nhân trong cung, sức trẻ phơi phới như vậy, có chân có tay đang hoàng mà cứ phải có người dìu là thế nào?

Nhưng cung nữ đứng sau lưng kia chẳng có gì là biết quát nét mặt người khác, rõ ràng đã tỏ ý không muốn cô ta dìu mình mà vẫn tiếp tục đưa tay ra đỡ tôi. 1 chân tôi đã bước vào trong kiệu, đang định quay đầu lườm cô ta 1 cái thì thấy bị điểm vài cái lên ng, sau đó chân nhũn ra, toàn thân ngã chúi vào trong kiệu, cô cung nữ phía sau vội đỡ lấy tôi, nhẹ giọng nói:

-Để nô tì đỡ công chúa ngồi.

Tôi vừa tức vừa sợ, thế là xong! Bà nó chứ, hình như lại bị điểm huyết, chẳng trách cung nữ này cứ nhất định đỡ đỡ mình, hóa ra cô ta cũng chẳng phải có ý tốt gì! Tôi há miệng định hét, nhưng phát hiện hét không ra tiếng, đành nhìn cô cung nữ đỡ đỡ tôi ngồi vào kiệu.

Kiệu được khênh đi, tiến về phía trước 1 cách vững vàng, sự sợ hãi như những đợt sóng togió lớn dội lên trong lòng tôi, trong hoàng cung này, ai dám to gan đến vậy, dám bắt cóc tôi 1 cách trắng trợn?

Chẳng trách trong lòng cứ thấy không yên. Hôm nay, biểu hiện của Văn Nguyệt cũng rất khác thường, mọi ngày có bao giờ thấy cô ta nói nhiều như thế đâu? Nghĩ đến đây, tôi thầm nhủ 1 tiếng hồng rồi, từ lúc vào cung đến giờ, mối liên hệ giữa tôi và Thừa đức đều thông qua Văn Nguyệt, nếu cô ta mà thay lòng đổi dạ thì chúng tôi...

Tim đập ngày càng dữ dội, lưng cũng toát mồ hôi, muốn lắc đầu để mũ của áo khoác đang đội rơi xuống mà cổ hết sức rồi đầu vẫn không động đậy được. Giờ mới nghĩ đến việc Văn Nguyệt nhất quyết kêu tôi mặc chiếc áo đỏ rực này, rồi lại trùm kín mít người lại. 10 phần cũng phai co 8,9 là để không ai nhận ra khi tôi xuất cung!

Đôi chân không có chút cảm giác nào, tê dại đến tận gót, nghĩ đến chân, trong đầu đột nhiên hiểu ra việc này do ai đứng sau thao túng, là Hạ Lan quý phi chính là bà ta bắt cóc mình!

Hôm đó Diệp Phàm vấp ngã trong sân rồi nói 1 câu “ai biết đường đi tự đứng lại có vật cản dưới chân, làm chẳng kịp đề phòng”. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ cậu ta có khi nào muốn ngằm chuyển vật gì đó cho mình, còn cất công chạy đến, lật cả những cục đất trên sân lên để tìm, chỉ sợ ở trong lại có cục sập gì đó, mà không nghĩ ra dưới chân mà Diệp Phàm nói không phải chân cậu ta, lại chính là chân của tôi

Dưới chân của Phúc Vinh công chúa có dấu nhật nguyệt, Diệp Phàm biết chuyện này, dưới chân mình vừa hay có 1 vầng trăng cong nhỏ, loan nguyệt, Văn Nguyệt, Diệp Phàm muốn nhắc mình phải đề phòng Văn Nguyệt

không biết tại sao vừa nghĩ đến đây là do Hạ Lan quý phi giở trò, trong lòng tôi không còn sợ hãi như lúc đầu nữa. Nếu nói Văn Nguyệt là người của Hạ Lan quý phi, vậy là mục tiêu của bà chỉ là 1 mình tôi, Thừa Đức chắc chắn không có vấn đề gì. Vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nhớ ra nếu đúng do Hạ Lan quý phi bắt cóc mình thì có khả năng là do bà ta lo mình làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Thừa Đức. Bà ta có khi nào đem mình đi giết người diệt khẩu? Nói như vậy có nghĩa là cái mạng nhỏ của tôi đang gặp nguy hiểm?

Thừa Đức ơi Thừa Đức, a có biết là mẹ a đang muốn lấy mạng e không? tôi thở dài trong lòng. Xem ra xã hội có luật pháp vẫn tốt hơn, mẹ chồng dù có độc ác đến đâu cũng chỉ dám dùng tiền đập vào mặt cô con dâu tội nghiệp thôi...

Sau khi rẽ mấy khúc ngoặt, cuối cùng kiệu cũng dừng lại, tôi tự nhủ chẳng lẽ đã đến cửa cung rồi? Thị vệ liệu có mở rèm kiệu ra nhìn vào trong kiểm tra không? không biết có thị vệ nào trốn trách nhiệm đến mức bỏ cả mũ trên đầu tôi xuống để kiểm tra không?

đến khi rèm kiệu được kéo lên, tôi có phần mừng rỡ trong lòng, nhèg vừa nhìn ra ngoài, tim tôi ngay lập tức lạnh đi, cái lạnh buốt tim! Đây nào phải cửa cung, rõ ràng là nơi ở của Hoàng đế! Lẽ nào vừa nãy tôi đoán nhầm rồi, đúng là Hoàng thượng tìm mình? LẠI còn triệu tôi đến đây ” nói chuyện” giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này?

Cung nữ vừa nãy đỡ tôi vào kiệu giờ lại dìu tôi bước ra, tay vừa ấn vào giữa eo của tôi mà không lộ chút dấu vết, chân tôi liền tự động bước đi theo cô ta.

- Tang phi nương nương đến. - tiểu thái giám giọng vừa cao vừa mảnh, như 1 cây kim chọc vào tim tôi.

Đây chắc chắn không phải là sắp xếp của hoàng đế! Tôi vừa sợ vừa tức, cái con mụ già biến thái, bà ta rốt cuộc muốn làm gì? Có biết bản thân đang làm gì không?

Tôi đã từng qua đây, không phải là tẩm cung của Hoàng đế mà chỉ là nơi ông ta đọc sách nghỉ ngơi, gần giống với thư phòng. Hoàng đế thích yên tĩnh, mỗi khi ở đây đều chỉ có 1,2 thái giám thân cận hầu hạ, vì thế nơi này có rất ít người qua lại.

Thái giám đứng trước ở cửa lại gần cúi người hành lễ, giọng điệu bợ đỡ:

- Hoàng thượng vẫn đang phê chuẩn tấu sớ ở điện Cần Chính, mời Tang phi nương nương vào nội điện hầu giá trước.

Tại sao không có cung nữ hay thái giám nào đến nhìn kĩ mặt mình? Tuy buổi tối ánh nến hơi mờ ảo, tôi lại bị bọc hơi kĩ 1 chút, nhưng bọn họ không nghi ngờ người được đưa đến không phải là người được mời sao?

Cung nữ đi bên cạnh cũng không nói năng gì, chỉ dìu tôi đi vào trong, xuyên qua thư phòng, trực tiếp đi vào phòng nghỉ bên trong mới dừng lại, đưa tay cởi áo khoác của tôi ra. Tôi cố làm mình trấn tĩnh, lạnh lùng nhìn cung nữ kia. Cô ta chỉ mỉm cười, quay người tiện tay vắt áo khoác lên sập mềm cách giường không xa rồi lại quay lại, đỡ tôi nằm lên giường, bắt đầu cởi bỏ quần áo của tôi.

Chỉ 1 loáng, trên người tôi chỉ còn sót lại bộ áo trong mặc sát ng, và cả cái áo giáp bằng sợi vonfram mặc phía ngoài. Cô ta nhìn thấy cái áo giáp tôi mặc thì sững người lại, sau đó tiếp tục cởi, lột sạch quần áo rồi mới lấy chăn đắp lên người tôi, còn tiện tay xoa tóc tôi ra nữa. Tôi tức đến mức tí nữa thì tắc thở, nghĩ mình đã bao giờ bị bắt nạt đến mức này chứ? Khổ nỗi người không thể động đậy được, chỉ còn biết trợn mắt nhìn cô ta.

Cô ta có vẻ ngẫm nghĩ gì đó, cúi người xuống, để quay người tôi vào phía trong giường, lấy chăn kéo lên cao, gần như cuốn cả người tôi vào trong chăn. Lúc này tôi càng thêm tức giận mà chỉ có thể trợn mắt nhìn cô ta sắp xếp, tức đến nỗi nắm chặt tay lại thành nắm đấm, móng tay cắm cả vào lòng bàn tay. Một cảm giác đau truyền đến, đầu tôi đột nhiên lóe sáng, tay mình có thể cử động rồi...lẽ nào là do mình mặc áo giáp kia nên huyết đạo không bị điểm sâu cho lắm?

Nhẹ nhàng động đậy tay dưới chăn, đôi tay đúng là đã theo sự điều khiển của bản thân, lẽ nào huyết đạo từ động giải rồi? NGhe tiếng cung nữ kia vẫn chưa đi nên tôi chẳng dám động đậy, chỉ hi vọng cô ta đi nhanh nhanh để tôi còn tiện bề chạy trốn.

Cô ta không vội đi, cũng chẳng biết đang làm trò gì, chỉ nghe thấy tiếng động vang đến từ phía giá cấm nền, sau đó ánh nến trong phòng mờ đi rồi lập tức sáng lên. Tôi nằm trên giường, lén lút cử động ngón chân, cũng được rồi, trong lòng càng thêm mừng rỡ.

NGhe tiếng bước chân cung nữ kia tiến lại gần, cô ta đến trước giường, buông màn, sau đó vẻ như cúi xuống. Tôi không kìm nổi bồn chồn bèn lén lút quay đầu lại. Qua kẽ hở của màn thấy cô ta quay lưng lại phía tôi, cúi người nhặt chỗ quần áo của tôi vừa bị vắt dưới đất. Lúc nhặt cái áo giáp của tôi lên, cô ta ngập ngừng trong giây lát rồi gấp gọn lại, nhét vào trong ng.

Tôi vốn là người hay thù vặt, giờ lại thấy có người định giấu đồ của mình, nổi tức giận trong người càng bốc lên ngàn ngạt, nghĩ bụng hại ta thế này, chả lẽ lại để cho người đi dễ dàng thế? Lén lút rút cái gối ngọc cứng đơ dưới đầu ra, dùng cả 2 tay giơ lên, tôi lấy hết sức bình sinh đập vào đầu cô ta. Hôm nay tôi quyết liều 1 phen.

"Bịch' 1 tiếng, cả người tôi lộn nhào từ trên giường xuống. Cô ta cũng chẳng ngờ được tôi sẽ tấn công từ phía sau nên không chút phòng bị, bị tôi đập 1 cái ngay chính giữa, cả người lập tức ngã lộn ra làm đem thịt cho tôi. Cũng may mà huyết đạo của tôi vừa được giải, người không còn chút sức lực, nên mặc dù đã dùng hết sức, còn thêm cả sự trợ giúp của lực hút Trái Đất, cú đánh này cũng chỉ làm cho cô ta ngất xỉu. Trên đầu cô ta không có tí máu nào, gối ngọc vẫn còn nguyên vẹn, không hề sứt mẻ.

Nhìn cô ta nằm trên đất, tôi để gối ngọc lạ chỗ cũ, nghĩ thế nào bebf cố sức đưa cung nữ này nằm lại lên giường, bụng nghĩ, lúc này người lột quần áo của ta, giờ cuối cùng cũng đến lượt ta. Ta đang muốn mặc đồ của người để trà trộn vào đám cung nữ mà ra đây.

Tay hơi run run, không biết do căng thẳng hay do huyết mạch vừa mới thông, tôi chỉ thấy toàn thân ê ẩm không chút sức lực, mất nửa ngày mới lột hết quần áo, cũng xoa tóc cô ta ra, lấy chăn đắp lên rồi mới vội vàng mặc quần áo cho mình. Vừa mặc vừa nhìn đồng quần áo của mình ở trên đất, nhất thời cũng không biết phải xử lí ra sao, tức mình dùng chân đạp bay toàn bộ đồ quần áo vào gầm giường. Vừa kịp mặc xong áo trong thì thấy cái áo giáp, nghĩ đến huyết đạo của mình được giải nhanh như vậy rất có khả năng là do mặc cái áo này bên trong. Xem ra đây đúng là bảo bối, nếu không thì cung nữ kia cũng chẳng đời nào giấu đi làm của riêng như thế. Tôi vội lấy áo giáp, chưa kịp mặc vào đã nghe thấy giọng nói the thé của thái giám:

- Hoàng thượng!

Tôi giật nảy mình, áo giáp lập tức tuột khỏi tay, mắt đảo khắp tứ phía, ở đây lấy đâu ra chỗ trốn! NGhe tiếng bước chân đã ở ngay ngoài cửa, trong cơn hoảng loạn tôi chỉ nghĩ đến gầm giường, thế là vội vén ga trải giường lên, trườn người xuống gầm, tay vẫn không quên giữ chặt cái áo giáp...

Tiếng cười của hoàng đế từ ngoài vọng vào:

- Chỉ Tang, sao không ra nghênh đón trẫm?

Hoàng thượng đã bước vào trong phòng, ngồi xuống sập mềm, cười nói:

- Nha đầu này, đến áo khoác cũng không cho người để ngay gần, cứ thế vắt ở đây, hay là không thích nữa? Thế mà mấy ngày trước nàng còn đòi trẫm cho bằng được.

Tôi phớt lờ ra, chẳng trách Văn Nguyệt nhất quyết bắt tôi mặc, chẳng trách khi tôi vào đây không có ai hoài nghi thân phận mình, hóa ra áo khoác này là của Chỉ Tang! Màu đỏ chói lọi, cũng chính là màu yêu thích của Chỉ Tang, người đang được thánh sủng.

Tôi lạnh cả gáy, thấy tim đập thình thịch, tay nắm chặt áo giáp, không dám động đậy. Đột nhiên thấy phía sau có cái gì đó bất thường, chưa kịp có phản ứng gì thì sau lưng đã bị điểm mấy cái, tôi ngay lập tức hét ầm lên vì kinh hãi, nhưng vừa mở miệng đã phát hiện không có âm thanh nào phát ra. Trong đầu bỗng xuất hiện 1 tiếng "ầm", thế là xong, hôm nay sao mà đen đủi thế? Ngoài mình ra còn có người khác nấp dưới gầm giường nữa sao?

Lúc cung nữ kia điểm huyết mình, dù sao tôi cũng mặc cả đồng áo, bên trong còn thêm 1 cái áo giáp nên cũng không có cảm giác gì, giờ thì hay rồi, buốt tận trong xương, người thì cứng đờ lại.

Nhìn qua mép ga trải giường rủ xuống đất, tôi chỉ thấy đôi giày mềm màu vàng đế trắng của Hoàng đế đang nhẹ nhàng gác bên mé sập mềm. Thái giám bên cạnh Hoàng thượng cũng bước vào theo, khe khẽ bước đến, có vẻ như đưa cho Hoàng đế vật gì, sau đó liền nghe tiếng Hoàng đế giữ nắp tách trà. Hoàng thượng nhấp vài ngụm trà rồi lại đưa cho tiểu thái giám, cười khê:

- Chỉ Tang, làm gì thế? sao không nói chuyện với trẫm?

Nói chuyện? Vị trên giường kia nào phải Chỉ Tang của ngài đâu, mà nếu có là đi chẳng nữa cô ta cũng chẳng thể nói được, đang ngất xỉu rồi còn đâu? Tôi nhủ thầm. Không ngờ ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, trên giường liền vang lên giọng nữ khê "ưm ưm" làm tôi lại giật mình, đương nhiên, chỉ là tim đập nhanh hơn 1 chút chứ người không động đậy được từ lâu rồi.

Nghĩ đến việc không cử động được, tôi lại bắt đầu thía lạnh sống lưng, không biết người trốn sau lưng mình kia là thần thánh phương nào, đêm hôm khuya khoắt còn dám trốn dưới gầm giường của Hoàng đế, dù sao

cũng chẳng phải đến chỉ để nghe trộm chuyện phòng the!

Hôm nay, đúng là nguy hiểm cho cái mangj còm của mình!

Hoàng đế nghe thấy âm thanh từ trên giường phát ra, khẽ cười 1 tiếng rồi đứng dậy cười nói:

- Trong phòng này đốt lửa hơi nóng, không biết đám nô tài kia hầu hạ kiểu gì.

Nghe Hoàng thượng kêu, tôi đang nằm dưới gằm giường cũng bắt đầu thấy nóng bức theo, lòng thầm nhủ kì lạ thật, bên ngoài rõ ràng là mùa đông mà sao trong phòng lạ được sưởi ấm đến nhiệt độ này?

- Trương Quế!- hoàng đế gọi.

Tiểu thái giám kia vội dạ 1 tiếng, bước lên cởi áo cho hoàng đế. Bên ngoài lại có người bước vào, hình như đem long bào treo lên gọn gàng, trong chớp mắt không còn nghe thấy tiếng bước chân trong phòng nữa, dường như chỉ còn lại 1 mình hoàng đế.

Nén trong điện bị dập tắt đi không ít, căn phòng ngay tức khắc càng thêm tối tăm.

- Vẫn giận lắm? - Hoàng đế nhẹ nhàng hỏi. - Chỉ 1 bức tranh mà thôi, có gì đáng xem đâu? Có cần phải giận đối với lắm như thế không? - Nói rồi đến trước giường ngồi xuống, đập giầy ra rồi lên giường.

Giờ thì hỏng thật rồi, tôi nghĩ thầm. Lúc nữa hoàng đế phát hiện ra người nằm trên giường không phải là Chỉ Tang thì nơi này sẽ loạn tới mức nào đây? 10 phần thì đến 8,9 phần là tôi không thể trốn dưới gằm giường được nữa, mà sau lưng cũng không biết là ai, lúc nữa bị phát hiện ra có khi nào mà chọn tôi để giết trong cơn giận dữ không?

Càng nghĩ tôi càng thấy run sợ mà người lại cứ thấy nóng âm lên, rõ ràng là chỉ mặc 1 chiếc áo đơn, còn nằm trên sàn nhà nữa, sao lại thấy miệng khô khát? trong đầu đột nhiên hiện lên những cảnh trai gái trên giường! Sao thế này?

- Hử? - tiếng hô khẽ của hoàng đế truyền đến làm tôi giật mình, ông ta phát hiện ra rồi sao?

- Người là ai? - hoàng đế khẽ hỏi, giọng nói vừa nhỏ vừa khnf, rõ ràng là chứa đầy ham muốn.

- Um...ừ...-cô cung nữ kia rên lên 2 tiếng êm dịu rồi không thấy nói năng gì nữa, chỉ còn lại 1 chuỗi những âm thanh khiến người ta phải liên tưởng...

Tôi càng thấy nghi hoặc, nói gì thì Hoàng đế cũng là 1 nhân vật lớn, sao có thể mới gặp 1 cô gái khỏa thân đã không tìm được? Người ngủ cùng với mình bị đối rồi mà ông ta cũng không nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, sao vẫn tiếp tục làm được chứ?

Những âm thanh dâm đãng vang lên trên giường còn sinh động hơn nhiều so với lúc tôi đứng cang ở góc lều trên thảo nguyên của Nặc Đốn Vương nghe được, cự li cũng gần hơn không ít, trong người cảm giác như có kiến bò, bụng dưới như có lửa cháy râm ran. Tôi không ngừng kêu khổ trong bụng, thế này gọi là chuyện gì? Chui cả xuống gằm giường nhà người ta để nghe trộm! không chỉ thế, sau lưng còn có 1 người trốn nữa, muốn bao nhiêu khó xử là có bấy nhiêu

Chiếc giường rung rồi lại rung, rất có tiết tấu, khiến cho người tôi cứ như bị bén lửa.

Dần dần, đến không khí trong đại điện cũng phủ đầy mùi vị của dục tình, tiếng rên rỉ của cô cung nữ, tiếng thở hổn hển của hoàng đế cứ đưa đến tai tôi liên miên không ngớt.

Lúc này, đầu óc tôi đã trở nên mê muội, cảm thấy hơi thở nhẹ như không thể nghe thấy của người trốn sau lưng mình cũng dần mạnh hơn. 1 đôi tay thò ra từ sau lưng tôi, nhẹ nhàng mà mạnh mẽ ôm lấy tôi, sau lưng cũng là 1 bộ ngực bị ngọn lửa của dục tình khơi gợi, vừa dựa người vào đã thấy ở trong tim ngọn lửa đó dường như lại cao thêm 2 thước!

Người trốn sau lưng bắt đầu hôn nhẹ vào cổ tôi, tay cũng bắt đầu lần vào trong áo tôi...

Tôi giật bắn người, có được sự tỉnh táo trong phút chốc, có vấn đề, căn phòng này chắc chắn có vấn đề! Xong rồi, lần này thì xong thật rồi, chẳng động đậy được, nói thì không ra lời, lần này đúng là hết đường chạy rồi.

Đột nhiên thấy người sau lưng rung mạnh 1 cái, tay vội rụt ra khỏi người tôi, cơ thể lùi ra sau, 2 thân người hoàn toàn tách ra. Tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, nhưng lửa trong người vẫn không giảm bớt.

trên giường, trò chơi vận động vẫn tiếp tục. Tôi không nhị được **** thăm trong bụng, bà nó chứ, hoàng đế cũng hơn 40 tuổi rồi, sao vẫn “dũng mãnh” thế!

Ngoài điện đột nhiên vọng đến tiếng kêu của Thừa Đức:

- phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!

- Điện hạ, hoàng thượng đã nghỉ ngơi rồi. - Tiếng trượng công công thì thầm, giọng nói pha chút kinh hãi.

Trên giường có tiếng mặc quần áo, sau đó tôi ở dưới giường nhìn thấy chân hoàng thượng thò từ trên xuống, giẫm lên giày mềm rồi đứng dậy.

- Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo! - Giọng của thừa đức càng to hơn, không còn sự cung kính thần nhiên như mọi khi nữa mà lộ ra vẻ lo lắng sốt ruột. không đợi trượng Quế vào thông báo, a cứ thế tự mình xông vào trong.

Cửa điện lập tức bị đẩy ra, gió thổi vào làm ánh nến chập chờn.

Phụ hoàng! - âm thanh chứa đầy sự bi phẫn của Thừa đức đột ngột dừng lại, khản đặc không thành tiếng.

Giờ thì càng gay go rồi! Thừa đức nhất định đã biết tin, biết tôi bị bắt cóc đến đây, làm tưởng người trên giường là tôi! Giờ thì đúng là lộn tung lên rồi!

- Khốn kiếp!- giọng nói lạnh băng mà khản đặc của hoàng đế truyền đến. - Việc gì mà kinh hoàng đến mức này?

Thừa đức không nói gì, sững người ở đó. Hoàng đế chậm rãi bước đến ngồi xuống sập, trong phòng yên ắng đến ghê ng, chỉ còn thấy tiếng thở mạnh của Thừa Đức. 1 lúc sau mới thấy a quỳ sụp xuống, nhìn từ xa chỉ mờ mờ thấy đôi tay a nắm chặt thành nắm đấm, chặt đến mức trắng bệch ra.

Tôi đã căng thẳng không dám thở, chỉ sợ Thừa đức trong cơn giận dữ, làm chuyện không nên nào đó. Giờ đây tôi càng tin rằng tất cả những việc này đều do 1 ai đẩy đứng sau bày ra để chờ Thừa đức chui vào bẫy.

- có thích khách!

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng thét của trượng Quế, tiếp theo đó, 1 tiếng động lớn vang lên nơi cửa sổ, hình như có người nhảy từ cửa sổ vào. Chỗ hoàng đế vang lên tiếng binh khí va vào nhau, 1 thân hình phóng thẳng đến bệ giường. Thừa Đức nhảy vọt lên, cũng phóng đến theo, trong chớp mắt 2 người đã đối đầu với nhau.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng, Thừa Đức vừa bị bức lùi 1 bước, người kia đã dùng chân quần người trên giường lại, ôm chặt = 1 tay.

Từ chỗ tôi nhìn ra, chỉ thấy trong cái chắn lụa màu vàng lộ ra đôi chân con gái trắng trẻo, và cả mái tóc đen lúc ẩn lúc hiện trong chắn nữa.

- để nàng ấy xuống!- Thừa Đức hét lớn.

Người kia hừ mũi 1 cái, quát lớn:

- Người hại cô ấy như thế vẫn chưa đủ sao? Còn muốn gì nữa?- giọng nói rất quen, không ngờ lại là Nam Cung Việt.

Thừa Đức sững ng, thân hình rõ ràng khựng lại, sau đó thấy mũi kiếm của Nam Cung Việt có giọt máu chảy xuống. Thừa Đức hự 1 tiếng trong cổ, lùi lại 2 bước, có vẻ như vừa hạ quyết tâm rất lớn, giọng nói khản đặc:

- Người mang cô ấy đi đi, mau đi !

Ngoài cửa lúc này đã có thị vệ xông vào, “bảo hộ hoàng thượng” có người hét lớn, Nam Cung Việt ôm lấy bọc chắn xông ra ngoài. Thừa đức vội theo sau, rồi bình 1 tiếng nghe thấy tên thị vệ vừa hét ngã xuống đất, miệng chỉ kịp nói vài chữ:

- Tam hoàng tử, người...

Ngày càng đông thị vệ xông vào phòng, thái giám Trương Quế chạy bổ đến bên sập mềm, vội kêu:

- Hoàng thượng!

- Trẫm không sao, trẫm không chết được!- giọng nói lạnh lùng của hoàng thượng truyền đến.

Tiếng hô hào bên ngoài xa dần, trong phòng yên tĩnh trở lại. Trương Quế sớm đã nhìn ra sự bất bình thường trong này, vội kêu người mang xác tên thị vệ kia ra, đuổi những thị vệ khác ra ngoài canh gác, bảy giờ trong phog chỉ còn lại Hoàng thượng và thừa đức.

Máu vẫn nhỏ giọt từ trên người Thừa Đức xuống, làm lòng tôi càng rối như tơ vò.

Hoàng thượng hừ giọng quát:

- Người giỏi thật đấy, đến việc hành thích cha cũng định làm.

Thừa Đức đứng đó, đến quỳ cũng không thêm, dừng lại 1 lúc rồi lãnh đạm nói:

- Nhi thần cáo lui- nói xong không đợi hoàng thượng đồng ý cứ thế quay người bước ra ngoài.

Hoàng đế vừa kinh ngạc vừa giận dữ, đứng phắt dậy, đi 1 vòng quanh phòng, đến gần giường thì dừng lại. Tôi nhìn theo, bụng thầm kêu không xong rồi, bộ quần áo đạo sĩ của tôi vẫn còn đang chất đống ở phía chân giường, ông ấy liệu có phát hiện ra tôi đang ở dưới gầm giường không? Hoàng đế cúi người nhặt bộ áo đạo sĩ lên, quay người bước ra ngoài vài bước, đến bên giá nến, có vẻ như nghĩ ra điều gì đó, liền vứt bộ quần áo xuống đất, sau đó nghe tiếng rầm, cả giá nến bị ông ta hất xuống, lửa bén vào bộ quần áo, nháy mắt đã bốc cháy ngùn ngụt.

Vừa kịp mặc xong áo trong thì thấy cái áo giáp, nghĩ đến huyết đạo của mình được giải nhanh như vậy rất có khả năng là do mặc cái áo này bên trong. Xem ra đây đúng là bảo bối, nếu không thì cung nữ kia cũng chẳng đời nào giấu đi làm của riêng như thế. Tôi vội lấy áo giáp, chưa kịp mặc vào đã nghe thấy giọng nói the thé của thái giám:

- Hoàng thượng!

Tôi giật nảy mình, áo giáp lập tức tuột khỏi tay, mất đảo khắp tứ phía, ở đây lấy đâu ra chỗ trốn! NGhe tiếng bước chân đã ở ngay ngoài cửa, trong cơn hoảng loạn tôi chỉ nghĩ đến gầm giường, thế là vội vén ga trải giường lên, trườn người xuống gầm, tay vẫn không quên giữ chặt cái áo giáp...

Tiếng cười của hoàng đế từ ngoài vọng vào:

- Chỉ Tang, sao không ra nghênh đón trẫm?

Hoàng thượng đã bước vào trong phòng, ngồi xuống sập mềm, cười nói:

- Nhà đầu này, đến áo khoác cũng không cho người để ngay ngắn, cứ thế vắt ở đây, hay là không thích nữa? Thế mà mấy ngày trước nàng còn đòi trẫm cho bằng được.

Tôi phớt lờ hiểu ra, chẳng trách Văn Nguyệt nhất quyết bắt tôi mặc, chẳng trách khi tôi vào đây không có ai hoài nghi thân phận mình, hóa ra áo khoác này là của Chỉ Tang! Màu đỏ chói lọi, cũng chính là màu yêu thích của Chỉ Tang, người đang được thánh sủng.

Tôi lạnh cả gáy, thấy tim đập thình thịch, tay nắm chặt áo giáp, không dám động đậy. Đột nhiên thấy phía sau có cái gì đó bất thường, chưa kịp có phản ứng gì thì sau lưng đã bị điểm mấy cái, tôi ngay lập tức hét ầm lên vì kinh hãi, nhưng vừa mở miệng đã phát hiện không có âm thanh nào phát ra. trong đầu bỗng xuất hiện 1 tiếng “âm”, thế là xong, hôm nay sao mà đen đủi thế? Ngoài mình ra còn có người khác nấp dưới gầm giường nữa sao?

Lúc cung nữ kia điểm huyết mình, dù sao tôi cũng mặc cả đồng áo, bên trong còn thêm 1 cái áo giáp nên cũng không có cảm giác gì, giờ thì hay rồi, buốt tận trong xương, người thì cứng đơ lại.

Nhìn qua mép ga trải giường rủ xuống đất, tôi chỉ thấy đôi giày mềm màu vàng đế trắng của Hoàng đế đang nhẹ nhàng gác bên mé sập mềm. Thái giám bên cạnh Hoàng thượng cũng bước vào theo, khẽ khàng bước

đến, có vẻ như đưa cho Hoàng đế vật gì, sau đó liền nghe tiếng Hoàng đế giữ nắp tách trà. Hoàng thượng nhấp vài ngụm trà rồi lại đưa cho tiểu thái giám, cười khê:

- Chỉ Tang, làm gì thế? sao không nói chuyện với trẫm?

Nói chuyện? Vị trên giường kia nào phải Chỉ Tang của ngài đâu, mà nếu có là đi chẳng nữa cô ta cũng chẳng thể nói được, đang ngất xỉu rồi còn đâu? Tôi nhủ thầm. Không ngờ ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, trên giường liền vang lên giọng nữ khê “ưm ưm” làm tôi lại giật mình, đương nhiên, chỉ là tim đập nhanh hơn 1 chút chứ người không động dậy được từ lâu rồi.

Nghĩ đến việc không cử động được, tôi lại bắt đầu thía lạnh sống lưng, không biết người trốn sau lưng mình kia là thần thánh phương nào, đêm hôm khuya khoắt còn dám trốn dưới gầm giường của Hoàng đế, dù sao cũng chẳng phải đến chỉ để nghe trộm chuyện phòng the!

Hôm nay, đúng là nguy hiểm cho cái mangj còm của mình!

Hoàng đế nghe thấy âm thanh từ trên giường phát ra, khê cười 1 tiếng rồi đứng dậy cười nói:

- Trong phòng này đốt lửa hơi nóng, không biết đám nô tài kia hầu hạ kiểu gì.

Nghe Hoàng thượng kêu, tôi đang nằm dưới gầm giường cũng bắt đầu thấy nóng bức theo, lòng thầm nhủ kì lạ thật, bên ngoài rõ ràng là mùa đông mà sao trong phòng lạ được sưởi ấm đến nhiệt độ này?

- Trương Quế!- hoàng đế gọi.

Tiểu thái giám kia vội dạ 1 tiếng, bước lên cởi áo cho hoàng đế. Bên ngoài lại có người bước vào, hình như đem long bào treo lên gọng gàng, trong chớp mắt không còn nghe thấy tiếng bước chân trong phòng nữa, dường như chỉ còn lại 1 mình hoàng đế.

Nền trong điện bị dập tắt đi không ít, căn phòng ngay tức khắc càng thêm tối tăm.

- Vẫn giận trẫm? - Hoàng đế nhẹ nhàng hỏi. - Chỉ 1 bức tranh mà thôi, có gì đáng xem đâu? Có cần phải giận đối với trẫm như thế không? - Nói rồi đến trước giường ngồi xuống, đập giầy ra rồi lên giường.

Giờ thì hổng thật rồi, tôi nghĩ thầm. Lúc nữa hoàng đế phát hiện ra người nằm trên giường không phải là Chỉ Tang thì nơi này sẽ loạn tới mức nào đây? 10 phần thì đến 8,9 phần là tôi không thể trốn dưới gầm giường được nữa, mà sau lưng cũng không biết là ai, lúc nữa bị phát hiện ra có khi nào mà chọn tôi để giết trong cơn giận dữ không?

Càng nghĩ tôi càng thấy run sợ mà người lại cứ thấy nóng âm lên, rõ ràng là chỉ mặc 1 chiếc áo đơn, còn nằm trên sàn nhà nữa, sao lại thấy miệng khô khốc? trong đầu đột nhiên hiện lên những cảnh trai gái trên giường! Sao thế này?

- Hử? - tiếng hô khê của hoàng đế truyền đến làm tôi giật mình, ông ta phát hiện ra rồi sao?

- Người là ai? - hoàng đế khê hỏi, giọng nói vừa nhỏ vừa khnf, rõ ràng là chứa đầy ham muốn.

- Um...ư...-cô cung nữ kia rên lên 2 tiếng êm dịu rồi không thấy nói năng gì nữa, chỉ còn lại 1 chuỗi những âm thanh khiến người ta phải liên tưởng...

Tôi càng thấy nghi hoặc, nói gì thì Hoàng đế cũng là 1 nhân vật lớn, sao có thể mới gặp 1 cô gái khỏa thân đã không kìm được? Người ngủ cùng với mình bị đối rồi mà ông ta cũng không nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, sao vẫn tiếp tục làm được chứ?

Những âm thanh dâm dăng vang lên trên giường còn sinh động hơn nhiều so với lúc tôi đứng cang ở góc lều trên thảo nguyên của Nặc Đốn Vương nghe được, cự li cũng gần hơn không ít, trong người cảm giác như có kiến bò, bụng dưới như có lửa cháy râm ran. Tôi không ngừng kêu khổ trong bụng, thế này gọi là chuyện gì? Chui cả xuống gầm giường nhà người ta để nghe trộm! không chỉ thế, sau lưng còn có 1 người trốn nữa, muốn bao nhiêu khó xử là có bấy nhiêu

Chiếc giường rung rồi lại rung, rất có tiết tấu, khiến cho người tôi cứ như bị bén lửa.

Dần dần, đến không khí trong đại điện cũng phủ đầy mùi vị của dục tình, tiếng rên rỉ của cô cung nữ, tiếng thở hổn hển của hoàng đế cứ đưa đến tai tôi liên miên không ngắt.

Lúc này, đầu óc tôi đã trở nên mê muội, cảm thấy hơi thở nhẹ như không thể nghe thấy của người trốn sau lưng mình cũng dần mạnh hơn. 1 đôi tay thò ra từ sau lưng tôi, nhẹ nhàng mà mạnh mẽ ôm lấy tôi, sau lưng cũng là 1 bộ ngực bị ngọn lửa của dục tình khơi gợi, vừa dựa người vào đã thấy ở trong tim ngọn lửa đó dường như lại cao thêm 2 thước!

Người trốn sau lưng bắt đầu hôn nhẹ vào cổ tôi, tay cũng bắt đầu lần vào trong áo tôi...

Tôi giật bắn người, có được sự tỉnh táo trong phút chốc, có vấn đề, căn phòng này chắc chắn có vấn đề! Xong rồi, lần này thì xong thật rồi, chẳng động đậy được, nói thì không ra lời, lần này đúng là hết đường chạy rồi.

Đột nhiên thấy người sau lưng rung mạnh 1 cái, tay vội rút ra khỏi người tôi, cơ thể lùi ra sau, 2 thân người hoàn toàn tách ra. Tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, nhưng lửa trong người vẫn không giảm bớt.

trên giường, trò chơi vận động vẫn tiếp tục. Tôi không nhị được **** thăm trong bụng, bà nó chứ, hoàng đế cũng hơn 40 tuổi rồi, sao vẫn “dũng mãnh” thế!

Ngoài điện đột nhiên vọng đến tiếng kêu của Thừa Đức:

- phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!

- Điện hạ, hoàng thượng đã nghỉ ngơi rồi. - Tiếng trương công công thì thầm, giọng nói pha chút kinh hãi.

Trên giường có tiếng mặc quần áo, sau đó tôi ở dưới giường nhìn thấy chân hoàng thượng thò từ trên xuống, giẫm lên giày mềm rồi đứng dậy.

- Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo! - Giọng của thừa đức càng to hơn, không còn sự cung kính thần nhiên như mọi khi nữa mà lộ ra vẻ lo lắng sốt ruột. không đợi trương Quế vào thông báo, a cứ thế tự mình xông vào trong.

Cửa điện lập tức bị đẩy ra, gió thổi vào làm ánh nến chập chờn.

Phụ hoàng! - âm thanh chứa đầy sự bi phẫn của Thừa đức độ ngọt dừng lại, khản đặc không thành tiếng.

Giờ thì càng gay go rồi! Thừa đức nhất định đã biết tin, biết tôi bị bắt cóc đến đây, làm tưởng người trên giường là tôi! Giờ thì đúng là lộn tung lên rồi!

- Khốn kiếp!- giọng nói lạnh băng mà khản đặc của hoàng đế truyền đến. - Việc gì mà kinh hoảng đến mức này?

Thừa đức không nói gì, sững người ở đó. Hoàng đế chậm rãi bước đến ngồi xuống sập, trong phòng yên ắng đến ghê ng, chỉ còn thấy tiếng thở mạnh của Thừa Đức. 1 lúc sau mới thấy a quỳ sụp xuống, nhìn từ xa chỉ mờ mờ thấy đôi tay a nắm chặt thành nắm đấm, chặt đến mức trắng bệch ra.

Tôi đã căng thẳng không dám thở, chỉ sợ Thừa đức trong cơn giận dữ, làm chuyện không nên nào đó. Giờ đây tôi càng tin rằng tất cả những việc này đều do 1 ai đẩy đứng sau bày ra để chờ Thừa đức chui vào bẫy.

- có thích khách!

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng thét của trương Quế, tiếp theo đó, 1 tiếng động lớn vang lên nơi cửa sổ, hình như có người nhảy từ cửa sổ vào. Chỗ hoàng đế vang lên tiếng binh khí va vào nhau, 1 thân hình phóng thẳng đến bên giường. Thừa Đức nhảy vọt lên, cũng phóng đến theo, trong chớp mắt 2 người đã đối đầu với nhau.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng, Thừa Đức vừa bị bức lùi 1 bước, người kia đã dùng chân quần người trên giường lại, ôm chặt = 1 tay.

Từ chỗ tôi nhìn ra, chỉ thấy trong cái chăn lụa màu vàng lộ ra đôi chân con gái trắng trẻo, và cả mái tóc đen lúc ẩn lúc hiện trong chăn nữa.

- để nàng ấy xuống!- Thừa Đức hét lớn.

Người kia hừ mũi 1 cái, quát lớn:

- Người hại cô ấy như thế vẫn chưa đủ sao? Còn muốn gì nữa?- giọng nói rất quen, không ngờ lại là Nam Cung Việt.

Thừa Đứa sững ng, thân hình rõ ràng khựng lạ, sau đó thấy mũi kiếm của Nam Cung Việt có giọt máu chảy xuống. Thừa Đức hự 1 tiếng trong cổ, lùi lại 2 bước, có vẻ như vừa hạ quyết tâm rất lớn, giọng nói khản đặc:

- Người mang cô ấy đi đi, mau đi !

Ngoài cửa lúc này đã có thị vệ xông vào, “bảo hộ hoàng thượng” có người hét lớn, Nam Cung Việt ôm lấy bọc chần xông ra ngoài. Thừa Đức vội theo sau, rồi bình 1 tiếng nghe thấy tên thị vệ vừa hét ngã xuống đất, miệng chỉ kịp nói vài chữ:

- Tam hoàng tử, người...

Ngày càng đông thị vệ xông vào phòng, thái giám Trương Quế chạy bổ đến bên sập mềm, vội kêu:

- Hoàng thượng!

- Trẫm không sao, trẫm không chết được!- giọng nói lạnh lùng của hoàng thượng truyền đến.

Tiếng hô hào bên ngoài xa dần, trong phòng yên tĩnh trở lại. Trương Quế sớm đã nhìn ra sự bất bình thường trong này, vội kêu người mang xác tên thị vệ kia ra, đuổi những thị vệ khác ra ngoài canh gác, bấy giờ trong phog chỉ còn lại Hoàng thượng và thừa đức.

Máu vẫn nhỏ giọt từ trên người Thừa Đức xuống, làm lòng tôi càng rối như tơ vò.

Hoàng thượng hừ giọng quát:

- Người giỏi thật đấy, đến việc hành thích cha cũng định làm.

Thừa Đức đứng đó, đến quý cũng không thêm, dừng lại 1 lúc rồi lãnh đạm nói:

- Nhi thần cáo lui- nói xong không đợi hoàng thượng đồng ý cứ thế quay người bước ra ngoài.

Hoàng đế vừa kinh ngạc vừa giận dữ, đứng phắt dậy, đi 1 vòng quanh phòng, đến gần giường thì dừng lại. Tôi nhìn theo, bụng thầm kêu không xong rồi, bộ quần áo đạo sĩ của tôi vẫn còn đang chất đống ở phía chân giường, ông ấy liệu có phát hiện ra tôi đang ở dưới gầm giường không? Hoàng đế cúi người nhặt bộ áo đạo sĩ lên, quay người bước ra ngoài vài bước, đến bên giá nến, có vẻ như nghĩ ra điều gì đó, liền vứt bộ quầa áo xuống đất, sau đó nghe tiếng rầm, cả giá nến bị ông ta hất xuống, lửa bén vào bộ quần áo, nháy mắt đã bốc cháy ngùn ngụt.

Trương Quế ở bên ngoài nghe thấy tiếng động trong phòng, sợ Hoàng đế xảy ra chuyện, vội đẩy cửa vào xem xét, mới bước được 1 chân vào liền nghe hoàng đế nghiêm giọng quát:

- Cút ra ngoài!

Nhìn bộ quần áo đạo sĩ bị đốt thành tro trên nền điện, tôi nghĩ hoàng đế chắc đã đoán ra điều gì đó, đầu óc càng rối tung, chợt nghĩ đến 1 câu trong bài hát nào đây “sai rồi, sai rồi, sai hết rồi” sao mà hợp với hoàn cảnh của mình thế!

Hoàng thượng ngồi yên lặng 1 lúc lâu mới gọi Trương Quế vào, lạnh lùng ra lệnh:

- Cho đám người ngoài kia lui đi, việc ngày hôm nay tuyệt đối không được để lộ ra ngoài.

Người Trương Quế rõ ràng run bắn lên, hạ thấp giọng đáp;

- Hoàng thượng, những nô tài hầu hạ trong cung đêm nay, toàn bộ...

Hoàng thượng khẽ ừ 1 tiếng, tôi không cầm được rung mình, 1 chữ thôi mà không biết có bao nhiêu người phải thiệt mạng để giấu chuyện hôm nay đi.

- Hoàng thượng, chúng ta đi đâu đây?

- đến chỗ Tang phi. - hoàng đế nói, bước đi 2 bước rồi dừng lại. - thôi, đến chỗ hoàng hậu vậy.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, trong điện cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, người sau lưng dường như cũng thở phào 1 tiếng, đẩy tôi ra khỏi gầm giường, rồi cũng chui ra theo.

Tôi vội nhắm mắt giả chết, lúc này, ít ra an toàn hơn nhiều.

Vừa này vì tinh thần quá căng thẳng nên cảm giác nóng rực trong người cũng giảm đi không ít, giờ hết căng thẳng rồi tôi lại bắt đầu thấy nóng. Nghĩ kĩ, vừa rồi bản thân chắc chắn trúng phải xuân dược gì đó, không thì đang bình thường sao lại trở nên như thế? Rồi lại nghĩ hoang để chắc cũng bị trúng độc, nếu không sao lại dói đến mức không cần biết thức ăn như thế nào mà xử lí luôn cô cung nữ kia.

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi kinh sợ, vừa rồi ở dưới gầm giường người kia cũng suýt chút nữa mất đi lí trí, giờ thì làm ơn đừng có đại phát sức tính!

NGoài cửa lại có tiếng bước chân, người kia lạ vội vàng ôm lấy tôi nhảy lên giường. KINH hãi quá độ khiến tôi quên cả giả vờ chết, mở mắt ra nhìn hẩn, ánh nến tối quá, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy là 1 nam thanh niên có đôi mắt 1 mí vừa nhỏ vừa dài, nét mặt có vẻ thanh tú, nhưng lạ mang vẻ âm hận, nhìn có vẻ quen quen cứ như đã gặp ở đâu đó thì phải.

Hẩn nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, chú tâm nhìn ra bên ngoài theo kẽ màn. Có 2 thái giám bước vào, cầm dụng cụ quét dọn, xem ra là vào để thu dọn phòng. Tôi thầm kêu ngốc thế, ở đâu chẳng được, trốn trên giường làm gì chứ, lúc sau người ta đến thu dọn giường chiếu, thấy 2 người ngồi chình ịch ở đây, không nhìn thấy mới là lạ!

Vừa mới nghĩ, thì đúng là có 1 thái giám bước đến bên giường thật, không biết là nên vui hay nên buồn đây, bị tên thái giám này phát hiện rồi, chờ đợi tôi sau đó sẽ là cái gì?

Viên thái giám đã bắt đầu thò tay về phía màn giường, tôi liền nhắm mắt, định chấp nhận nằm nghe ông trời định đoạt, mà trong bụng lẩm nhẩm: là phúc thì không phải họa, nếu là họa có tránh cũng chẳng được!

Lắm bầm 1 hồi, tiếng thét thất thanh trong dự đoán không thấy truyền đến. Tôi mở 1 mắt ra liếc nhìn với vẻ căng thẳng, tên thái giám kia vẫn duy trì tư thế thò tay ra, người đứng yên tại chỗ, trên mặt hiện đầy vẻ kinh hãi, mắt tròn tròn lên to hơn cả mắt bò, xong, chắc chắn là bị “mắt 1 mí” điểm huyết rồi.

- còn chần chờ ở đó làm gì? không nhanh lên, tí nữa Trương công công quay về lại bị mắng bây giờ. - tên tiểu thái giám còn lại mắng, thấy bên này vẫn không có động tĩnh gì liền vừa **** vừa bước lại gần.

Bóng người bên cạnh nhảy vọt ra ngoài, tiểu thái giám đó chưa kịp phát ra tiếng kêu đã không còn động tĩnh gì nữa, chỉ thấy người thái giám này lắc lư 2 cái rồi ngã xuống, “mắt 1 mí” vội đưa tay ra đỡ lấy hẩn, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Gương mặt tiểu thái giám trắng bệch ra, méo xệch, cái này gọi là, “chết cũng không nghĩ đến sẽ bị thế này”

Tôi bị dọa bèn quên ngay cảm giác nóng rực trong ng, chỉ còn lại sự sợ hãi với người trước mặt, hạ thủ 1 cái là lấy mạng ng, đúng là độc ác đến tận óc nhà. Xong rồi, xong rồi, xem ra cái mạng nhỏ này của tôi hôm nay sẽ phải “bàn giao” tại đây thôi.

“Mắt 1 mí” quay trở về giường, nhìn tôi, thấp giọng nói:

- Ta giải huyết, nhưng ngươi không được lên tiếng. - Nói xong nhìn tôi, có vẻ như đợi câu trả lời.

Tôi dở khóc dở cười, bụng nghĩ đại ca này, a xem tôi đã bị a điểm huyết thành tượng đá rồi làm sao đáp lời a được? Đừng nói là giờ không nói được, cứ coi như là muốn gật đầu “yes”, lắc đầu “no” cũng chẳng làm được!

Hẩn nhìn tôi 1 lúc lâu mà không thấy phản ứng bèn nhú chặt mày lại.

Xong rồi, hẩn ta có khi nào thấy tôi chẳng có phản ứng gì bèn giết người diệt khẩu không? Tôi sợ quá vội vàng chớp chớp mắt biểu thị mình hoàn toàn đồng ý với yêu cầu của hẩn ta.

Vì quá ra sức chớp mắt, nên nhìn gần giống như mí mắt tôi đang co giật mạnh.

Hẩn có vẻ đã hiểu ra vấn đề, khéo miệng giật giật rồi không ngờ toét ra cười, thò tay điểm mạnh mấy cái lên người tôi. Sau đó tôi phát hiện ra mình đúng là có thể cử động được, vội lặn vào phía trong giường, lấy chân chặn trước ng, nhìn hẩn ta 1 cách cảnh giác.

- Người đừng mong chạy ra được khỏi đây. Tối nay trong cung phát hiện thích khách, phòng bị nhất định rất nghiêm ngặt. Người dù có mọc thêm cánh chắc chắn cũng bị bắn rụng. - tôi uy hiếp.

Hắn không thèm để ý đến tôi, chỉ bước đến lột quần áo của tiểu thái giám ra, mặc 1 bộ lên người mình, rồi vứt bộ kia cho tôi, nói nhỏ:

- Mặc vào!

Tôi sợ chết, và cũng chẳng có tí khí cốt nào, thế nên liền ngoan ngoãn mặc bộ quần áo thái giám.

- Cùng ta đi ra, trên đường đi đừng có giở trò, không thì...- Hắn uy hiếp ngược lại.

Đất không sợ trời thì trời đành sợ đất vậy, tôi liền gật đầu, ngoan ngoãn bò từ trên giường xuống. Lúc xuống giường nhìn thấy tiểu thái giám kia vẫn đứng trước giường với khuôn mặt kinh hãi. Tôi động lòng bèn thò tay để dưới mũi tiểu thái giám xem còn thở hay k, rồi phát hiện tiểu thái giám này đã tắt thở từ sớm, thế là chân mềm nhũn ra vì sợ hãi, người lập tức ngồi phịch xuống đất.

Hóa ra tiểu thái giám này đã bị điểm chết ngay từ lâu rồi!

Lúc nhìn lại “mắt 1 mí”, cơ thể tôi không kìm được run lẩy bẩy.

Mắt 1 mí liếc tôi 1 cái, bà nó chứ, đừng xem thường mắt hắn ta không được to, ngược lại ánh mắt sắc bén ghê ng, giống như tia X nhìn thấu tận tim can, làm tôi vội vàng lẩm bẩm niệm “Người đại từ đại bi, người ưu thời mẫn thế, người là nhị đệ tử của Phật Như Lai, là tiểu sư đệ của Bồ Tát Quan Thế Âm”. Niệm xong mới nghĩ lại, thế này chẳng phải **** hắn là Đường Tăng sao?

Mắt 1 mí vươn tay về phía tôi, có vẻ như lại muốn điểm huyệt, tôi sợ lần điểm này lại được làm bạn với 2 thái giám kia. Trong lúc kinh hoàng, ngàn cân treo sợi tóc, cơ chế tự động bảo hộ của tôi lập tức khởi động, lời nói cứ thế phát ra mà không thông qua não bộ;

- Người không thể giết ta!

Hắn ta sững người lại, sau đó tiếp tục đưa tay đến túm lấy tôi. Tôi vừa lùi ra sau theo bản năng, vừa thấp giọng hô:

- Để ta sống nhất định sẽ có lợi cho người, người có biết ta là ai k/ - Mặc kệ mọi thứ, giờ quan trọng nhất là bảo hắn ta giữ lại mạng cho mình đã.

Cánh tay đã bị hắn ta tóm lấy, tôi chỉ biết kêu khổ trong lòng, cái mạng còm này thôi rồi!

Hắn ta lạnh lùng:

- Ta đương nhiên biết người là ai!

Nói rồi kéo tôi sang 1 bên, lật gã thái giám kia rồi nhét xuống gầm giường, sau đó quay người tiếp tục nhét tên thái giám còn lại vào. Tôi nhìn 2 xác chết với gương mặt méo mó mà thấy toàn thân ớn lạnh, thế là thâm hứa với mình, sau này nhất quyết không trốn dưới gầm giường nữa, có đánh chết cũng không trốn!

Hắn nhét xong, nhẹ nhàng chùi tay lên giường, nói nhỏ:

- Người là công chúa cầu thân của Chu quốc, vốn là Phúc Vinh quý phi của Ngõa Lặc, hiện giờ được Hoàng đế Ngõa Lặc ngự phong làm “Niệm kinh chân nhân”

Hắn nhìn bộ mặt kinh hoàng của tôi, cười khẩy 1 tiếng rồi lẩm bẩm đọc:

- Người muốn đi....

Chương 44

Gậy Cao Ly! Hắn là cây gậy non Cao Ly! Tôi kinh ngạc không nói được thành lời, nhớ lại ngày mới vào cung Ngõa Lặc, gặp hắn ta ở bữa tiệc tối trong dịp “mộ xuân tiết”. Lúc đó, tôi vì nhất thời bị chọc tức còn hát cho bọn hắn nghe “bài hát Vô Đại Lang”, làm mấy sứ giả Cao Ly tức muốn học máu. Tên này chính là cây gậy non trong đám sứ giả kia đã giúp tôi phiên dịch.

Xong rồi, giờ thì đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tôi nhìn hấn, miệng cố hết sức nhếch lên, miễn cưỡng nặn ra 1 nụ cười mỉm, gượng gạo:

- Haha, thật là khéo, lại gặp a ở đây.

- Nếu muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời ta.

Hắn ta nói rồi đưa cho tôi 1 cái mũ thái giám, sau đó tự mình đội cái còn lại lên. Tôi nhớ đến 2 cái mũ này vừa nãy còn đội trên đầu 2 thái giám kia, giờ cầm lấy vẫn còn cảm thấy chút hơi ẩm, bất giác cứ run hết cả lên, không dám đặt lên đầu.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn gương mặt u ám của gậy Cao Ly, tôi mới đành nghiêng rằng đội vào.

- Tóc!- Hắn ta nói nhỏ.

Tôi lại nhét tóc mình vào trong mũ, giờ thì tốt rồi, đêm tối nếu không nhìn kĩ thì 2 người chúng tôi đúng là giống 2 tiểu thái giám.

Gặp chỗ nào có người thì gậy Cao Ly liền đi sát vào tôi, 2 người cúi đầu rút cổ mà đi; chỗ nào không có người thì hấn giữ chặt nách tôi, chân không chạm đất, phóng đi 1 cách điên cuồng. THị vệ trong sân đã tản đi hết từ lâu, cả 1 đoạn đường dài mà không thấy có 1 bóng người tra xét.

Tôi vài lần lấy dũng khí định hét lớn “bất thích khách”, nhưng lại nghĩ mình mà hét 1 cái, thì cái mạng như này trăm phần trăm là đi đời nhà ma, thế nên cố nhịn lại. Hơn nữa qua việc vừa xảy ra lúc này, trong cung này không biết còn bao nhiêu người muốn lấy mạng mình nữa, hét thì cũng có tác dụng gì chứ? không hét, nếu chết biết ngay do gậy Cao Ly giết, làm ma cũng có mục tiêu để báo thù, nhưng nếu chết trong cung thì sao? Cái khác không nói làm gì, chỉ riêng đám oan hồn ở nơi này thôi cũng khiến tôi không chịu nổi...Làm ng, tôi quả thật rất thích náo nhiệt, nhưng làm ma thì sao chịu nổi cảnh 1 đám oan hồn dị hình dị dạng cứ lượn lờ quanh mình cả ngày chứ!

Gậy non Cao Ly cứ ép tôi đi vào những nơi không có ng, cảnh vật xung quanh ngày càng lạ lẫm, không biết bị mang đến cung điện hẻo lánh nào nữa. Hấn thì có vẻ rất quen thuộc với chỗ này, cứ tìm đến 1 gian phòng nhỏ rồi chui vào trong.

Căn phòng không to, có phần âm u lạnh lẽo, góc phòng chất cả đống đồ linh tinh, không giống như nơi ở của người có chức phận. Trên người tôi không mặc nhiều đồ lắm, trong bộ quần áo thái giám chỉ có 1 bộ nội y, vừa rồi lại bị ”cây gậy non” kẹp chặt người để chạy nên không thấy lạnh, giờ vào phòng rồi không tránh được run rẩy khi mồ hôi trên người cứ bị gió lạnh thổi, rét run cả ng. Gậy Cao Ly nhìn tôi, bước lên rồi tay nhanh như gió, chỉ loạt soạt mấy cái đã điểm huyệt trên người tôi.

Trong lòng tôi tức tối, bà thẳng nào phát minh ra cái trò điểm huyệt? Đây chẳng phải bắt nạt người khác 1 cách trắng trợn sao? Tôi run rẩy thì sao chứ? Tôi lạnh, chẳng lẽ không cho tôi run? Hơn nữa, hấn không thuận mắt khi thấy tôi run rẩy thì nói 1 tiếng, cùng lắm là tôi nhịn run, đâu cần phải cố định tôi lại thế này chứ?

Gậy non Cao Ly phớt lờ sự phẫn nộ của tôi, tự mình đi đến góc phòng xếp chân tròn ngồi xuống, đưa tay điểm 2 phát lên người mình, sau đó để tay lên đầu gối, có vẻ giống như đang vận công, mặt càng ngày càng đỏ như có máu thẩm ra.

Tôi nhìn mà giật mình thon thót, không biết có khi nào gậy non Cao Ly vì máu đưa lên não trong phút chốc nhiều quá mà ngã lăn ra đất chết không? Bà nó chứ, hấn ta mà chết ở đây thì tôi biết làm sao? CHẳng hiểu trước khi bị chết cồng ở đây, huyệt đạo của tôi có tự giải được không nữa? Chỗ Thừa Đức không biết thế nào rồi, chắc là a đã đoán được đây là cái bẫy. A sẽ xử trí thế nào? Bây giờ mà lật mặt với Hoàng đế thì không phải việc tốt đẹp gì. Nam CƯng ViệT cũng không biết mình đã cứu được vật gì, đợi đến lúc a mở chần ra xem, không biết sẽ như thế nào? Mà cung nữ kia còn biết võ công nữa, tốt nhất là đừng có thừa cơ ra tay với Nam CƯng ViệT! Còn cả Hoàng đế biết có người mạo nhận Chỉ Tang thì sao không đi xem cô ta thế nào mà lại đến chỗ Hoàng hậu? Ông ta đang nghĩ gì đây?

Bao nhiêu câu hỏi cứ đặt ra, haiz, đúng là đầu đất! Tôi không tìm được mấu chốt, Phùng Trần Sở Dương ơi là Phùng Trần Sở Dương, mày ngu thật hay là do gậy non Cao Ly dọa mà ra nông nổi này?

Người bị lạnh quá mức sẽ thành thể nào? Giống như tôi, muốn rùng mình mà cũng không rùng rỗi, thể này có phải bị oan uổng quá không? Cảm giác lạnh tới mức nước mũi cũng muốn chảy ra, muốn khịt mũi thì phát hiện, mẹ nó chứ, đến cả khịt mũi cũng chẳng khịt được! Chẳng hiểu thể này là do lạnh quá nên đông cứng người lại hay vì bị điểm huyết?

Cứ chịu lạnh như thế cho đến khi ngoài trời bắt đầu hửng sáng, tôi liếc mắt nhìn gậy non Cao Ly thấy hần vẫn ngồi ở đó, mặt không còn đỏ ửng nữa mà hơi trắng bệch. Tôi càng thấy bồn chồn, không biết gậy non cao ly này làm sao, cũng đâu thấy hần bị thương, sao mà sắc mặt lại biến thành trắng bệch thế kia?

Đang nghĩ lung thì nghe thấy gậy non cao ly hự 1 tiếng, miệng phun máu, mặt càng trắng bệch. Gậy cao ly bị thương nặng thế này từ bao giờ? Chỉ thấy a ta lại ngồi yên lặng ở đó 1 hồi, sau đó mới mở mắt ra, dùng ống tay lau máu ở miệng, liếc nhìn rồi bước đến giải huyết đạo cho tôi.

Tôi cứ nghĩ huyết đạo được giải xong mình sẽ lập tức ngã khụy xuống đất, không ngờ vẫn đứng vững tại đó làm gậy cao ly hoài nghi hỏi:

- còn đứng đó làm gì?

- Lạnh, lạnh, lạnh...cứng người rồi. - Tôi run lấy bầy nói.

Gậy non cao ly sững ng, không biết nghĩ thể nào bèn nói:

- Cởi áo ngoài ra.

Còn phải cởi áo ngoài nữa? Tôi tức giận định ngoác miệng ra ****. Niệm tình người thuộc tiểu quốc lậu bang, chẳng trách được chuyện không biết phải thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa tôi cũng không hi vọng hần có thể phát huy phong cách lịch sự mà đưa áo của mình cho tôi. Nhưng cũng không thể bắt tôi cởi áo để đưa hần thể chứ? Nhất định phải bắt tôi lạnh cóng thành người đẹp băng mới vừa lòng chắc?

Gậy non lườm 1 cái, thấy tôi vẫn không có động tĩnh gì, nhúu chặt mày lại. Xí! Người cứ nhúu đi, có nhúu lông mày thành 2 quả bóng ta cũng không cởi! Hần thấy tôi không động đậy, bèn đưa tay tự cởi áo trên ng. Tôi giật nảy ng, sợ a ta lại học tập mấy đoạn phim trên ti vi, dùng cơ thể của mình để sưởi ấm cho tôi thì tôi chịu không nổi! Ai ngờ hần chỉ cởi cái áo mặc bên trong ra rồi vứt cho tôi, lạnh lùng nói:

- Mặc vào trong.

Tôi sững người lại, giờ mới biết mình đúng là nghi oan, xem ra người ta đúng là có ý tốt.

Trời bên ngoài dần sáng, tiếng bánh xe lóc cóc từ xa vọng đến, nghe giống như có 1 chiếc xe lớn đang đi về phía này. Các giác quan của gậy non càng thêm tập trung hơn, nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

” Lưu công công, nước đưa đến rồi đây“. - 1 giọng nói thật thà trung hậu vang lên, rồi có tiếng 1 cánh cửa ở phía xa ”cọt kẹt” mở ra, lại nghe thấy tiếng nói của 1 con vịt đực: “Lão Hác hử, đổ hết vào chum nước đi, cẩn thận 1 chút, đừng làm bẩn đấy”

Giọng nói trung hậu kia vội cười: “Biết rồi, tôi biết rồi. Nước này là tôi kéo từ núi Hương Sơn xuống không quản ngày đêm, dùng để *** trà cho các quý nhân trong cung là tốt nhất. Bên ngoài trời lạnh, ngài cứ ngồi nghỉ trong phòng, để Nhị Ngưu ở ngoài này làm là được rồi. Có bình rượu ngon ở đây, chúng ta vào phòng uống 1 tí chứ?”

Nghe đến đây tôi mới biết hóa ra là xe đưa nước từ ngoài vào cung. Ngoại thành của Phồn Đô có ngọn núi Hương Sơn, trên núi có 1 dòng suối trong chảy suốt 1 mùa, nước ngọt mát vừa miệng, thể là các quý nhân thích bày vẽ bỏ không dùng nước giếng trong cung mà nhất định lấy nước trên núi Hương Sơn để pha trà.

Viên thái giám họ Lưu vừa nghe thấy có rượu liền tỏ ra vui mừng, vội kêu người kia vào phòng. Nghe tiếng cửa ”cọt kẹt” đóng lại, nét mặt gậy non mới giãn ra, sau đó kéo theo tôi nhẹ nhàng mở cửa.

Bên ngoài, 1 người đàn ông to cao đang đứng đổ nước trên xe vào chum, chẳng tỏ vẻ gì là kinh ngạc khi thấy gậy non cao ly lộ đầu ra, mặt chỉ liếc về căn phòng phía đông, ở đó Lưu thái giám và lão Hác kia đang uống rượu đến hồi cao trào. Người đàn ông to kia không nói không rằng rút 1 thanh gỗ dài dưới gầm xe ra, đưa mắt cho gậy non. A ta thấy thể vội kéo tôi vào nằm xuống dưới gầm xe.

Dưới gầm xe hóa ra còn có 1 tầng hộp nữa.

- Vào đi. - gậy non thấp giọng nói, nháy mắt đã nhét tôi vào trong, tiếp đó cũng vội chui vào theo, rồi người đàn ông kia nhẹ nhàng nhét miếng gỗ về chỗ cũ.

Chỗ vách hẹp này chỉ đủ để trốn 1 ng, giờ lại nhét 2 người vào, mức độ đầy ắp không phải nói cũng tưởng tượng được. Tôi với gậy non bị ép vào nhau, tình cảnh vô cùng khó xử, hơi thở nóng hổi của hắn ta cứ lướt qua gáy, phả đến bàn gỗ lạnh băng trước mặt tôi, tụ thành hơi nước rồi nhỏ giọt xuống.

Tôi cứ nghĩ làm sao má hắn lại dám chắc sẽ ra khỏi cung được, hóa ra là có người tiếp ứng. Gậy thối, cũng chỉ biết cái trò này, nếu là Nam Cung Việt thì anh ta đã đem tôi ra khỏi cung 1 cách ngang nhiên từ lâu rồi, cần gì đến nỗi phải lén lút lút lút như vậy! nghĩ đến đây tôi bất giác hừ giọng 1 tiếng.

- Hừ gì mà hừ?. - Gậy non lạnh lùng hỏi, giọng nói độ gột vang bên tai tôi, gần đến nỗi tưởng như cảm nhận được môi hắn đang động đậy.

Tôi vội nghiêng đầu, lạnh nhạt:

- Chẳng hừ gì cả, cổ họng ngứa không được chắc?

Gậy non thấy tôi như vậy cũng không hỏi nữa. Đợi 1 lát sau, nước trên xe đã đổ hết vào chum, lão Hác cũng từ ohòng Lưu thái giám đi ra, nói thêm vài câu nữa rồi mới kêu Nhị Ngưu đóng xe rồi từ từ đẩy ra ngoài. Trên đường đi kể cũng thuận lợi, chỉ có lúc xuất cung bị thị vệ kiểm tra 1 lượt theo quy định, cũng chỉ là mở nắp thùng nước bên trên ra nhìn mấy cái xem có gì bất thường k. Tôi không thấy sợ hãi trong lòng bởi bọn họ dám giấu người trong xe thì ngăn ngàm này chắc chắn phải được làm rất tỉ mỉ, bên ngoài đương nhiên không thể nhìn thấy dấu tích gì rồi.

Ra khỏi cửa cung, tôi thấy trong lòng không khỏi cảm khái. Nghĩ lại, mình ra ra vào vào cửa cung này mấy lần rồi mà chưa có khi nào là quang minh chính đại; rồi đột nhiên nghĩ tới bọn Tổ Nhi, không hiểu bọn họ sẽ nghĩ thế nào khi biết mình lại mất tích, có khi nào gặp riết thành quen rồi không?

xe bò đi khá lâu vẫn không thấy dừng lại, bên ngoài lão Hác không dừng lại, gậy non cũng chẳng bảo dừng. Tôi càng thấy ngột ngạt khó chịu trong người vì bị cây gậy non kia dính chặt phách sau, tuy trên cả đoạn đường a ta không giở trò gì, nhưng tôi vẫn thấy rất khó xử, rồi nhớ đến lúc trong cung hắn ta từng thừa dịp ăn đậu phụ của mình thành ra càng thêm bức bối.

- Đến chưa? - tôi không nhận được nữa bèn lạnh giọng hỏi.

- Đến rồi sẽ tự động dừng lại, chưa đến có sốt ruột cũng vô ích. - gậy non chậm rãi nói.

Sự tức giận trong tôi đã kìm nén tới giới hạn, quên cả sự sống chết của mình đang nằm trong tay hắn tính phát tiết ra ngoài thì thấy đột nhiên xe dừng lại.

Sau lưng sáng lên, lão Hác dỡ thanh gỗ ra. Gậy non nắm lấy thành xe nhảy xuống, chỉ còn lại mình tôi ở trên. Tôi lấy đầu ra sức khỏe như thế, hắn vừa xuống, tôi cũng 'phịch' 1 cái rơi xuống đất. Mặt đất mùa đông cứng ngắc khiến tôi đau nghiêng răng nghiêng lợi, hoa mặt chóng mày từ cú ngã này.

Ngồi trong phòng quần chật cái chăn dày cộm quanh người 1 lúc lâu, tôi mới cảm thấy hệ thần kinh 1 lần nữa vận hành bình thường trở lại, chân tay cứng đờ dần có cảm giác vừa tê vừa buốt. Gậy non đã đi gặp lão đại từ lâu, cũng không biết đang có ý đồ gì, tôi còn lâu mới tin hắn lại có lòng từ bi cứu tôi từ trong cung ra. Hắn cứu tôi ra chắc chắn là bởi tôi còn có giá trị lợi dụng.

Cửa phòng bị đẩy ra, gậy non đã thay 1 bộ đồ đen, đem theo trận gió lạnh ngắt từ ngoài đi vào làm tôi lại hắt xì hơi mấy cái rõ to, nước mắt nước mũi thi nhau chảy, nhìn cực kì thảm hại. Gậy non thấy bộ dạng thảm hại đó thì cười sung sướng, khí âm hận trên người giảm đi đáng kể, lại quay về với bộ dạng lương thiện tôi đã từng nhìn thấy trong bữa tiệc mộ xuân tiết lần trước. Hắn ta nở nụ cười nhìn tôi, kêu thị nữ mang đến 1 bát nước gừng. Tôi cũng chẳng khách khí, 'ùm ực' 1 hơi uống hết luôn, uống xong trong bụng mới thấy ấm dần lên.

Gậy non thấy tôi uống hết, cũng chẳng nói gì, chỉ trầm ngâm nhìn tôi với nụ cười trên mặt. Tôi nghĩ bụng hắn còn đóng kịch được, lẽ nào tôi không biết? Tình hình trước mắt cũng giống như đang thi xem ai nhẫn nại hơn, người nào mở miệng nói trước tất nhiên sẽ chịu phần yếu thế.

Cả 2 người cứ giữ nguyên tình trạng như vậy, qua 1 tuần trà, gậy non quả nhiên không chị nổi nữa, chưa mở miệng nói đã vội cười:

- Thời gian trôi qua nhanh thật, hình ảnh công chúa hát trong bữa tiệc như vừa diễn ra trước mắt mà ngẫm lại đã nửa năm trôi qua rồi.

Tôi nhìn hần, lạnh lùng “ừ” 1 tiếng, nghĩ bụng cây gậy non này đúng là thù dai, việc bé như con kiến thôi, bọn họ có cần phải ghim trong lòng đến thế không?

Gậy non lại tiếp tục huyền thuyên vài câu, sắc mặt rất tốt, còn tôi thì chẳng có tâm trí để tán gẫu với hần, chỉ âm ừ cho qua chuyện, trong lòng vẫn suy nghĩ chuyện hần đưa mình đến đây không biết có ý gì. Hần thấy tôi như vậy, cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, sắc mặt dần dần lạnh băng, khe hở 1 cái rồi hỏi:

- Không biết công chúa đã học đạo rồi thì sao còn xuất hiện trên giường của Hoàng đế?

Tôi cười khẩy trong bụng, nghĩ người cuối cùng cũng vào đề, rồi tỏ ra vẻ vô tội trên mặt, nghiêm túc nói:

- Cũng không biết là tại sao nữa, tôi bị người ta bắt cóc đến đó. Vậy còn sứ thần đại nhân? Đang yên đang lành sao lại chui xuống gầm giường của Hoàng đế? Lẽ nào cũng giống tôi, bị người ta bắt cóc đến, rồi bò từ trên giường xuống dưới gầm? Nhưng xem ra quần áo của sứ thần đại nhân vẫn rất chỉnh tề, không giống như bị người ta động chân động tay vào.

Gậy non mặt biến sắc khi thấy tôi giả ngu, đôi lông mày nhíu chặt lại như đang muốn phát tác, nhưng sau đó kìm được nói:

- công chúa không phải giả ngốc, ta đã dám đưa công chúa ra ngoài, đương nhiên không muốn làm khó công chúa.

Tôi cười khan mấy tiếng, vội đáp:

- không làm khó ta, vậy ngài đã làm người tốt thì hãy làm đến cùng, tiền Phật thì phải tiền đến tận Tây thiên, thả ta ra đi, thế nào?

Thái độ của gậy non oõ ràng là không theo kịp tốc độ biến đổi của tôi, sững người 1 lúc mới nói:

- Ta tự nhiên sẽ thả công chúa ra.

Tôi nghe thấy hần nói vậy, lập tức phải mông, đứng dậy khỏi ghế bước ra ngoài. Gậy non hơi chờ người ra rồi vội nắm lấy cánh tay tôi, nói:

- Công chúa đi đâu?

Tôi cố ý làm ra vẻ kinh ngạc nhìn lại, hỏi:

- Đi khỏi đây chứ còn đi đâu, người vừa nói thả ta ra còn gì, chẳng lẽ lời chưa kịp nguội đã hối hận rồi?

- Ta có nói thả công chúa, nhưng không phải bây giờ. - gậy cao ly nói.

Tôi nghe thế lại quay về ghế ngồi 1 cách đường hoàng, cười nói:

- vậy thì là lúc nào? phải giữ hoàng lịch ra, chọn 1 ngày đẹp? có cần ta phải tắm rửa ăn chay trước đó vài ngày không?

Gậy non bị tôi chặn họng, thần sắc ngược lại càng thêm bình tĩnh, dờ cười dờ mếu mà giật giật khóe miệng:

- - không cần, tí nữa có người đến, ta tự khắc sẽ giao công chúa cho hần.

Tôi nghe thấy mà giật mình, không biết người hần nói sẽ là ai? Lẽ nào hần định giao tôi cho người Cao Ly để uy hiếp Chu quốc và Ngõa Lạc? Nhưng nghĩ lại thấy mình cũng đâu có tác dụng lớn như vậy, bất luận là Chu Quốc hay Ngõa Lạc, Hoàng đế 2 nước đều không phải nhân vật dễ đối phó, dùng con tin để uy hiếp, cách này có vẻ không được thông minh cho lắm. Đưa mắt nhìn gậy cao ly, thấy bộ dạng hần như đang đợi hỏi chuyện, tôi cố ghìm sự hoài nghi trong lòng lại, người chẳng phải đang chờ được hỏi sao. đã thế ta càng không hỏi, cho người tức chết thì thôi! Tôi thầm nghĩ.

2 người yên lặng ngồi 1 lúc, không ai mở miệng, gậy cao ly có vẻ cụt hứng, nói:

- Công chúa hình như không hiểu gì với bất cứ việc gì, ta cứ tưởng công chúa sẽ hỏi lý do vì sao ta lại ở trong phòng của hoàng đế cơ đấy.

- Ta không muốn hỏi. - tôi quần chân quang người cho chặt thêm, khẽ giọng nói tiếp. - biết nhiều chuyện quá chỉ có hại không có lợi.

Gậy cao ly thấy thế, càng không biết phải nói gì, 2 người lại yên lặng. Tôi thầm sốt ruột trong lòng, hần cứ ngồi đấy tiếp mình thế này thì phải làm sao đây, muốn trốn cũng phải chờ lúc không có ai mới chạy được chứ?

Đang bực bội thì có người hầu đi vào, ghé sát vào tai gậy cao ly thì thầm mấy câu, tôi dựng đứng tai lên cũng chỉ nghe loáng thoáng mấy từ, hình như là có người đến. Gậy non nét mặt tươi cười mà ánh mắt lại lạnh như băng.

- Còn không mau mời khách vào!

Gậy cao ly cười, vội đứng aayj cùng người hầu kia ra ngoài đón khách. Tôi đang ngồi lẩm bẩm thì nghe giọng nói nồng nhiệt của gậy cao ly từ bên ngoài vọng vào: “Nam Cung huynh, tiểu đệ chờ huynh đã lâu rồi”.

Nam Cung Việt? người mà hần ta nói hóa ra là Nam Cung Việt? Tôi giật nảy ng, không ngờ gậy cao ly lại quen biết Nam Cung Việt.

- Trong phòng có người ngồi chờ từ lâu. Nam Cung huynh đến muộn rồi đấy.- gậy cao ly cười.

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, thân hình Nam Cung Việt xuất hiện trước cửa, tôi vẫn duy trì tư thế quần chân ngồi gọn lỏn trên ghế, sững người lại khi đột nhiên nhìn thấy a.

Đêm qua, lúc a mạo hiểm vào trong cung cứu, tôi đang bị điểm huyết nằm dưới gầm giường, giờ nhìn lại ng, thấy khuôn mặt a hiện rõ sự mệt mỏi, chân râu màu xanh ẩn hiện trên cái cằm cương nghị; sự mừng rỡ, đau đớn, ảo não... xen lẫn vào nhau thoáng qua trong ánh mắt của anh, đến cuối cùng chỉ sót lại sự đau khổ tràn đầy nơi đáy mắt.

Tôi mở miệng, mấp mảy vài tiếng mà không biết phải nói gì. Nam Cung Việt bước tới bế tôi lẩn chắn, giọng khản đặc: “đúng là không bao giờ để người khác yên tâm được”

1 câu nói đơn giản, nhưng tôi nghe mà trong lòng chua xót đến khó chịu. Cứ nghĩ đến việc a nhiều lần không quản nguy hiểm đến cứu tôi, nhưng lần nào tôi cũng bỏ a lại, sốt sắng chạy đến bên TĐ, là tôi lại có cảm giác mang tội. A cứ đối xử thế này lại càng làm cho tội lỗi của tôi thêm chất nặng, nói cho cùng là tôi vẫn là người thiếu nợ a.

Gậy non đi vào phong sau Nam Cung Việt, thấy Nam Cung Việt bế tôi lên cười nói:

- Công chúa đừng khóc, không Nam Cung huynh lại tưởng tại hạ làm khó công chúa.

Tôi vội lau nước mắt, trừng mắt nhìn gậy non đầy hận thù. Hần giả vờ như không thấy, cười cười rồi quay ra nói với Nam Cung Việt:

- Lần trước may có Nam Cung huynh ra tay cứu giúp, tiểu đệ vô cùng cảm kích, lần này vô tình cứu công chúa từ trong cung ra coi như trả món nợ ân tình với Nam Cung huynh.

NAM CUNG VIỆT lạnh lùng đáp;

- Người không cần phải như vậy, lần này ta tự khắc ghi nhớ ân tình của người. ta đã nhận rồi thì sẽ không hối hận, người yên tâm.

- Nam Cung huynh đã nói vậy, tiểu đệ cũng không dài dòng nữa. - gậy non vừa nói, sau đó quay ra vái tôi 1 vái.- Đêm qua có chút mạo phạm, mong công chúa thứ cho vì tại hạ trúng phải độc 'thiên kiều dẫn'.

Tôi tức giận trừng mắt nhìn gậy non, không hiểu hần nhắc tới việc này trước mặt Nam Cung Việt làm gì. Tôi cũng biết hần tuy trúng xuân dược nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được ham muốn của bản thân, chứng tỏ cũng không phải loại người chột nhả. Nhưng hần có cần phải giải thích với tôi trước mặt Nam Cung Việt thế này không?

- Thiên kiều dẫn?- Nam Cung Việt hỏi. hơi run, mặt biến sắc.

Gậy cao ly làm ra vẻ ảo não, đập vào trán mình:

- tiểu đệ suýt quên không nói, hôm qua, không biết ai trộn “thiên kiều dẫn” vào nền đất ở cung hoàng đế. Sợ làm tổn hại danh tiết công chúa, đệ đành phong tỏa huyết đạo cả 2, tạm ngăn chặn độc tố, định sau khi ra ngoài sẽ dùng nội lực bức độc cho công chúa. Nhưng tiếc là nội công không cao, chỉ bức được độc tố trong người mình đã hao tổn rất nhiều nội lực, nên không thể đẩy được độc tố trong người công chúa.

Gậy non nói liền 1 mạch làm tôi rối tung rối mù, “thiên kiều dẫn” là chỉ xuân dược hôm qua? Tác dụng của thuốc chẳng phải đã hết rồi sao? Tôi thề thốt, cũng không thấy nó trong người nữa, lại nhớ đến việc gây non tối qua nôn ra máu, đây chính là vận nội công để bức độc tố ra khỏi cơ thể?

- Đến nay huyết đạo của công chúa đã bị phong tỏa mấy canh giờ rồi. Tiểu đệ nghe nói “thiên kiều dẫn” này tồn tại trong người càng lâu càng nguy hiểm, bức ra khỏi cơ thể cũng sẽ tổn sức hơn nhiều, Nam Cung huynh tốt nhất là nên lo liệu sớm đi.

Gậy cao ly nói 1 cách quan tâm, nhìn tôi đầy dụng ý rồi nói tiếp:

- Thật ra cũng dễ thôi, Nam Cung huynh và công chúa vốn tâm đầu ý hợp, cũng chẳng cần hao phí nội lực bức độc ra. Nam Cung huynh đau phải người cổ hủ, ha ha , ha ha. - gậy cao ly lại cười khan mấy tiếng.

Tôi lơ mơ hiểu ra dụng ý của gậy non, chỉ thấy đôi tay đang ôm tôi của NAM CUNG VIỆT hơi run run, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đôi mắt như 2 bó đuốc đang rực cháy, ánh lên màu đỏ ngầu.

Cho đến tận lúc ôm tôi lên xe ngựa Nam Cung Việt cũng không nói câu nào, gương mặt a sa sầm lại khiến người khác nhìn vào thấy sợ hãi. Tôi có bao nhiêu điều muốn hỏi mà không dám mở miệng. Xe ngựa đi không chậm, lắc qua lắc lại khá mạnh. Tôi không khỏi khâm phục khi thấy Nam Cung Việt ngồi bất động như thể có đinh đóng vào móng còn bản thân mình thì cứ như con lật đật.

Cứ yên lặng như thế này cũng không phải cách hay, tôi đành ho khan 1 tiếng để Nam Cung Việt chú ý đến mình.

- A tối qua...sao lại ở trong cung? - Tôi khẽ hỏi, băn khoăn trong lòng không hiểu sao a lại có thể xuất hiện đúng lúc như vậy?

NAM CUNG VIỆT nhìn rồi cúi đầu tránh ánh mắt tôi, nói:

- Diệp Phàm truyền tin cho ta.

- Diệp Phàm? a liên hệ được với cậu ta? - tôi thắc mắc.

NAM CUNG VIỆT gật đầu, giải thích:

- Vì việc của Giang gia, ta vẫn không ngừng tìm kiếm Diệp Phàm. sau đó biết cậu ta ở trong cung bèn tìm cách liên lạc.

A đang nói dở thì bánh xe không biết va phải vật gì làm xe ngựa lắc lư dữ dội, người tôi bỗng mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau. Tưởng sẽ đập đầu vào thành xe, không ngờ lại ngã vào 1 vòng ôm rắn chắc, quay đầu sang vừa hay thấy mặt Nam Cung Việt, a quay mặt đi, có phần ngượng ngùng.

Tôi vội ngồi dậy, biết lúc này càng không nói chuyện sẽ càng khó xử, vội cười mấy tiếng, rặn nói 1 cách tự nhiên:

- Cảm ơn đã đỡ tôi, xe lắc mạnh quá, xương như muốn rã cả ra.

NAM CUNG VIỆT chỉ âm thầm nhìn ra ngoài, không để ý đến làm tôi thấy hơi vô vị, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì để nói tiếp, cũng trầm mặc theo. Bên ngoài, chỉ có tiếng đánh xe và tiếng phu xe thỉnh thoảng dùng roi quất ngựa vọng vào, nghe rõ mồn một.

Có những điều biết là nói ra sẽ làm tổn thương người khác, nhưng lại không thể không nói, tôi mở miệng, cố gắng vài lần, nghiền chặt răng, cuối cùng cũng có nói được ra khỏi miệng:

- Có thể đưa tôi đến chỗ Thừa Đức không?

Mặt Nam Cung Việt biến sắc, những đường nét trên mặt càng cứng đờ lại.

- không được. - âm thanh tuy thấp, nhưng hiện rõ sự tức giận. - ta không thể đưa nàng đến bên hần. Hần chỉ làm tổn thương nàng mà thôi.

Thấy vậy, tôi càng không biết phải nói gì thêm, chỉ biết đổi đề tài, hỏi:

- Vừa nãy cây gậy non nói thế là có ý gì? sao a lại quen hần? còn đồng ý với hần cái gì vậy?

- Gậy non?

NAM CUNG VIỆT sững ng, tôi mới nhớ ra người ở đây chắc chưa có cách gọi “gậy cao ly”, muốn giải thích cho a biết tại sao lại gọi là cây gậy nhưg chính bản thân tôi cũng không rõ lai lịch của biệt hiệu này lắm, chỉ biết cười trừ:

- Thì chính là cái tên Cao Ly vừa nãy đó, tôi đặt biệt hiệu cho a ta. a không thấy a ta trông giống cái gậy sao?

NAM CUNG VIỆT như đang nhớ lại hình dáng của gậy non, lắc đầu đáp:

- không giống.

Tôi thấy a trả lời với vẻ rất nghiêm túc mà không kìm được bật cười thành tiếng. Nam Cung Việt thấy tôi cười rạng rỡ, thần sắc trên mặt cũng ôn hòa hơn, lộ ra 1 nụ cười mệt mỏi. Tôi nhân lúc tâm trạng a ta đang tốt bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện hôm qua, bao gồm việc gặp gậy non dưới gầm giường và bị hứm điểm huyết, còn cả cảnh hần vận công ép độc trong ng.

- ‘thiên kiều dẫn’ mà gậy Cao Ly nhắc đến là cái gì thế?

NAM CUNG VIỆT lặng lẽ nhìn, lại gần nắm lấy tay tôi làm tôi dờ người ra, muốn rút tay về nhưng phát hiện a nắm chặt quá.

- không phải lo lắng, bất kể thế nào ta cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn, không ai có thể làm tổn thương nàng.
- Nam Cung Việt thấp giọng nói.

Lòng tôi càng thấy chua xót, biết rằng mình cả cuộc đời này cũng không trả hết được những ân tình mà a dành cho tôi, và bởi càng biết rõ sẽ không trả nợ được nên càng không muốn mang thêm 1 món nợ ân tình nào nữa.

- người vừa nãy tên là Lý Nguyên Chính, trên danh nghĩa là phó sứ của Cao Ly ở Ngõa Lặc nhưng thực chất là con trai của Lý Chính- giám quốc đại tướng của Cao Ly- và là thủ lĩnh gián điệp của Cao Ly ở Ngõa Lặc.
- Nam Cung Việt nói.

THảo nào hần ta lại xuất hiện trong cung, tôi thầm nghĩ, chỉ có điều không biết đem hôm như thế hần thâm nhập vào thư phòng của hoàng đế là có mục đích gì. Nếu không phải tận mắt chứng kiến sự thâm độc trong cách hành sự, tôi vẫn bị vẻ bề ngoài của hần trong bữa tiệc đánh lừa. Cứ nghĩ hần chẳng qua chỉ là 1 sứ thần thích múa may chữ nghĩa, ai có thể ngờ được Lý Nguyên Chính lại là thủ lĩnh gián điệp Cao Ly!

- A từng cứu hần? - tôi hỏi, nghĩ lại vừa rồi Lý Nguyên Chính có nhắc đến ơn cứu mạng của Nam Cung Việt.

NAM CUNG VIỆT nhếch mép cười rồi nói:

- có lần ta vô tình cứu mạng khi gặp hần đang bị người Ngõa Lặc truy bắt.

Lòng tôi càng nghi hoặc, không kìm được hỏi tiếp:

- nếu đã có ơn cứu mạng thì lần này hần lại muốn a phải đồng ý điều gì nữa? sao tôi thấy cách a ta nói chắc chẳng phải là việc tốt đẹp gì?

NAM CUNG VIỆT không trực tiếp đáp lời tôi, như có phần do dự, trầm mặc trong giây lát mới đột nhiên hỏi:

- Nàng còn nhớ đại hội võ lâm ở nhà họ Giang không?

Tôi gật đầu, đại hội võ lâm xảy ra cách đây chưa đến 1 năm, rất nhiều sự việc như mới xảy ra ngày hôm qua. vd như quen biết Diệp Phàm ở cái miếu đổ nát, không đánh không quen biết Mạnh An Dương, trùng phùng dưới nước với Nam Cung Việt, rồi 4 người kết bạn với nhau đến xem náo nhiệt ở Giang gia...

Đêm đó gió thổi nhẹ nhẹ, con ngựa đen kiêu ngạo không kém gì Nam Cung Việt, tường thành cao vút, ánh sao lung linh phản chiếu dưới nước, giọt nước từ tóc Nam Cung Việt nhỏ xuống, tất cả vẫn rả rã rõ ràng, dường như chỉ cần nhắm mắt thôi là có thể ngửi thấy hương cỏ dại trong hơi nước.

Nhưng dù sao thì cũng đã qua rồi, giống như những cánh hoa hải đường tung bay ngoài tường nhà họ Giang, theo gió mà đi, để rồi nhẹ rơi xuống 1 chỗ thật xa... Nam Cung Việt thấy tôi cúi đầu không đáp cứ tưởng tôi mệt liền giúp tôi kéo tấm mền lên cao, thấp giọng nói;

- Mệt rồi? 1 lúc nữa là tới nơi.

Tôi ngay lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn a, vội cười:

- không sao, tôi đang nghĩ đến cả chồng bản đồ kho báu của Giang gia, cũng không biết sau này thế nào nữa?

- Đúng là có Phong Lăng bảo tàng thật. – Nam Cung Việt nói. - Chỉ có điều không phải tấm bản đồ mà Giang An Bang đưa.

Tôi vô cùng kinh ngạc, khi gặp Thừa Đức ở đại hội võ lâm, cứ tưởng Giang An Bang cấu kết với Ngô Lặc để giết hại võ lâm hào kiệt của Đại Chu. Vẫn nhớ lúc đó tôi còn cười Ngô Lặc tụt quần đánh rắm, đang yên đang lành bỗng làm 1 đồng bản đồ giả dụ người ta đi theo rồi giết từng người 1, như thế chẳng thà lấy 1 gói thuốc thả xuống giếng nước nhà họ Giang, quá đơn giản! Giờ nghe Nam Cung Việt nói xong mới thấy sự việc có vẻ không đơn giản như vậy.

- Trước khi Ngô Lặc dựng nước, ở phương Bắc từng có 1 nước tên là Ân rất cường thịnh. Khi truyền đến đời thứ tư- Võ Hoàng đế- thì quốc lực đạt đến đỉnh điểm. Võ Hoàng đế từng nhiều lần tự mình lĩnh quân quét sạch các quốc gia không chịu khuất phục ở 4 phương, đoạt được vô số vàng bạc, vũ khí và nô lệ. Các nước đều đến triều yết, tự thỉnh cầu được làm thuộc quốc của nước Ân. Sau đó, Võ Hoàng đế vì sợ các thuộc quốc xung quanh kết bè làm phản bèn chôn số vàng bạc và vũ khí cướp được vào 1 nơi bí mật, gọi là Phong Lăng bảo tàng.- Nam Cung Việt chậm rãi kể.

- Vậy chuyện Giang gia làm bản đồ giả là sao?- tôi hiểu kì.

- Để dẫn dụ bản đồ thật.- Nam Cung Việt nói.

Giờ thì tôi càng không hiểu, có bản đồ thật thì còn đi trộm bản đồ giả làm gì? Dùng đồ giả mà dẫn dụ được bản đồ thật đến?

NAM CUNG VIỆT nhìn nét mặt mê mẩn của tôi, nhướn mày lên cười rồi lại quay về vẻ kiêu ngạo vốn có, giải thích:

- Vì trong bảo tàng chôn 1 lượng lớn vàng bạc và vũ khí. Vàng bạc đương nhiên không phải nói, chỉ riêng số binh khí kia cũng đủ để bất cứ quốc gia nào động lòng. Từng có 1 truyền thuyết nói “đoạt được Phong Lăng là đoạt được thiên hạ”, nàng nói coi, Hoàng đế các nước có thể không muốn sao? Sau đó đúng là bản đồ này bị người Ngô Lặc tìm được. Nhưng chưa kịp chờ họ có cơ hội

tìm được bảo tàng thì nội triều Ngô Lặc đã phát sinh chính biến, bấy giờ, Tể Vương Hàn Chiêu đoạt ngôi Thái tử của Thái tử Hàn Kinh, dường như giết sạch đảng phái Thái tử, đến thái tử HKinh cũng mất tích, nửa tấm bản đồ trong tay Hàn Kinh cũng mất tung tích từ đấy.

- Nửa tấm?

- Ừ, trong tay Hàn Kinh chỉ có nửa tấm. Khi Ngô Lặc tìm thấy bản đồ, vì sợ bị Chu quốc lấy mất bèn phân ra làm đôi, Hoàng đế Thánh Đức và Thái tử Hàn Kinh mỗi người cầm 1 nửa.

- A đợi đã, để tôi sắp xếp lại. – Tôi cản. Bị Nam Cung Việt liền 1 lúc nhét vào đầu nhiều thứ như vậy, tôi chỉ thấy trong phút chốc không thể tiêu hoá ngay được. Nói cả nửa ngày mới biết hoá ra bảo tàng Phong Lăng có thật, mà các nước đều đối với vật này chẳng khác hổ rình mồi. Bản đồ bị phân làm 2, 1 nửa bị cụ

Thái tử Hàn Kinh cầm đi mất, nửa còn lại đương nhiên là trong tay hoàng đế rồi. Hoàng đế có 1 nửa bản đồ, đương nhiên muốn tìm nốt nửa còn lại để tìm ra bảo tàng, sau đó thực hiện mộng tưởng thống nhất thiên hạ.

- Tôi rõ rồi. – tôi hưng phấn nói. – GAB muốn dùng bản đồ giả để dẫn dụ bản đồ thật đến, nghĩ ai có được 1 nửa bản đồ của thái tử Hàn Kinh trong tay chắc chắn sẽ không cam tâm, nhất định sẽ muốn đoạt được nửa trang còn lại, như thế mới tìm được bảo tàng!

NAM CUNG VIỆT mỉm cười gật đầu, tôi đột nhiên thấy có vẻ không đúng cho lắm, nói:

- Cũng không đúng! GAB nếu đã biết đó chỉ là 1 nửa bản đồ, làm giả cũng phải làm cho giống 1 chút chút, hôm đó tôi thấy rõ ràng bản đồ là cả 1 tấm mà.

- Bản đồ Phong Lăng vốn như vậy, 1 nửa vẽ bản đồ, 1 nửa giải thích cách đi vào Phong Lăng. khi đó Võ Hoàng đế đã thiết kế bảo tàng rất khéo léo, nếu không biết cách đi vào thì dù có biết được bảo tàng ở đâu cũng không thể tìm thấy được. – Nam Cung Việt nói.

- Nói như vậy GAB chỉ là dốc sức làm việc cho hoàng đế? – tôi hỏi. – sau đó có dẫn dụ được nửa bản đồ kia không?

NAM CUNG VIỆT mím chặt môi, lắc đầu.

- không thấy? – tôi thấy a lắc đầu, không biết tại sao lại thấy có phần thất vọng, suy đoán cả ngày cuối cùng cũng không dẫn dụ được cái gì. vậy chẳng phải Thừa Đức đổ bao công sức, hoá ra lại làm việc vô ích rồi sao?

- Dụ ra được rồi, nhưng sau đó không thấy tung tích nữa. – Nam Cung Việt nói, nét mặt trở nên u ám.

Tôi tuy hiểu kì nhưng nhìn a có vẻ không muốn nói ra nên cũng không tiện hỏi thêm, đột nhiên nhớ đến lúc này hỏi a đã đồng ý điều kiện gì của LNChích a vẫn chưa trả lời tôi, vậy là lại hỏi:

- A vẫn chưa nói đồng ý chuyện gì với LNC.

NAM CUNG VIỆT nhú mày nói:

- Còn có thể có gì? Chắc cũng muốn tìm bảo tàng Phong Lăng thôi. ngày trước ta từng bắt gặp 1 lần nên a ta muốn ta hứa sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa.

Hoá ra cũng vì bảo tàng phong lăng! tôi thầm nghĩ. nói như vậy hôm qua Lý Nguyên Chích đột nhập vào thư phòng của hoàng đế cũng vì chuyện này mà không ngờ lại gặp phải trò hề kia.

Trong đầu tôi đột nhiên thoáng qua 1 ý nghĩ, hoàng đế a trai chắc cũng lo nghĩ về cái bảo tàng này, a ta sẽ phái ai đến cướp lấy đây? là Chỉ Tang sao?

Rồi đột nhiên lại nghĩ đến Diệp Phàm bèn hỏi:

- Còn Diệp Phàm? sao cậu ta lại dính líu đến Giang gia?

NAM CUNG VIỆT nhìn tôi hỏi:

- Nàng có biết Diệp Phàm không phải 1 tiểu cô nương? – thấy tôi gật đầu, a nói tiếp. – cậu ta tên thật là Phạm Dã, là con trai tướng lĩnh của Ngõa Lạc- Phạm Tử Chư. sau khi Hàn Chiêu phát động chính biến, Phạm Tử Chư vì bị liên lụy mà không biết tung tích ở đâu. HChiêu không ngừng phái người đi truy sát ông ta. Năm kia cuối cùng cũng bị GAB tìm được, trong 1 đêm cả nhà bị giết sạch, chỉ mình Diệp Phàm chạy thoát. Cậu bé đến Giang gia chắc là đến để báo thù cho gia đình.

Nghe đến đây tôi bất giác rung mình ớn lạnh, chẳng trách Diệp Phàm lại giả làm con gái sống trong ngôi miếu đổ, mới hơn 10 tuổi mà tính tình đã mang vẻ thờ ơ, hoá ra là mang trong người mối thù của gia đình nặng đến vậy, nghĩ cậu ta vẫn chỉ là 1 đứa bé, không biết lúc đó làm sao mà chịu đựng được.

Người nhà Diệp Phàm tuy bị GAB giết, nhưng cũng chỉ nghe lệnh của hoàng đế, kẻ thù giết cha này tính qua tính lại chính là hoàng đế. Thế nhưng sao Diệp Phàm lại bị Thừa Đức đưa vào trong cung, đi theo Hạ Lan quý phi? Thế này thì khác gì để 1 con dao ngay cạnh hoàng đế?

Đang định hỏi tiếp thì phát hiện xe đã dừng lại. Nam Cung Việt nhảy xuống xe trước, rồi quay người lại đưa tay bế tôi xuống. Tôi đang ngượng ngập, tránh đôi tay a định tự mình xuống xe, nhưng vì sợ lạnh nên vẫn quần mền quanh người thành ra rất khó cử động, còn chưa kịp bỏ ra cửa xe đã đạp lên chân, trong phút chốc ngã tới trước bị Nam Cung Việt đón gọn lỏn.

NAM CUNG VIỆT không nói gì, chỉ bế ngang tôi lên, quay người bước vào trong cửa, vừa đi được 2 bước liền nghe thấy 1 giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng:

- Nam Cung đại ca!

Tôi ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy 1 thiếu nữ mặc bộ áo trắng với thân hình yếu điệu từ trong sân chạy ra, đang ở độ tuổi 16, 17 mơn mớn, trên gương mặt trái xoan hơi gầy là đôi mắt hạnh đào long lanh rất bắt mắt, vì trời lạnh nên đôi má trắng như sứ có phần ửng hồng, không ngờ đó chính là thiếu nữ Lâm Y Y mà tôi gặp khi ở Giang gia.

Tôi sững người lại, không ngờ lại gặp Lâm Y Y ở đây.

Lâm Y Y cũng hiển nhiên không ngờ Nam Cung Việt lại bế 1 người trên tay, càng không ngờ được người đẩy lại là tôi. Thấy tôi cuộn tròn trong lòng Nam Cung Việt, sắc mặt của cô nàng hơi sững lại, ánh mắt thoáng qua sự kinh ngạc, sau đó ngượng ngừng cười với tôi, lí nhí nói:

- Tiểu cô cô.

Cô ta nói xong, không chỉ nụ cười trên mặt tôi đông cứng lại, đến Nam Cung Việt cũng sững người ra, nhìn Lâm Y Y với ánh mắt ngờ vực, không hiểu sao Lâm Y Y lại xưng hô với tôi như vậy.

Hê! Cô bé ngốc này đúng là thật thà, mình ba hoa thuận miệng lừa đại mà cô ta cũng tin! Tôi dở khóc dở cười, sợ việc giả mạo là cô cô của Nam Cung Việt ngày hôm đó bị Lâm Y Y nói ra, vội cười gượng 2 tiếng rồi nói:

- Nha đầu ngốc, sao lại ở đây?

Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu với Lâm Y Y, hi vọng cô nàng vẫn nhớ những gì tôi đã nói hôm đó. Tôi lừa cô ta, nói Nam Cung Việt không muốn mọi người biết tôi là tiểu cô cô của a ta.

NAM CUNG VIỆT nhìn tôi, ánh mắt xen lẫn sự nghi ngờ, thêm cả chút phòng bị làm tôi vội quay sang a cười khan mấy tiếng.

NAM CUNG VIỆT không bị tôi dụ, nhìn Lâm Y Y 1 cái, hỏi:

- Muội gọi nàng ấy là gì?

Lâm Y Y càng thêm ngượng ngừng, thẹn thùng hết nhìn Nam Cung Việt, lại nhìn về phía tôi vẻ không vững tâm, đôi tay gần như muốn xoắn mép áo thành dây thừng, cúi đầu ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời. Tôi thấy cô bé như vậy, sợ cô nàng kìm nén quá hỏng việc, vội tiếp lời hộ, cười cười:

- được rồi, a đừng làm khó Y Y nữa. Cô ấy có thể kêu tôi là gì chứ? người ta gọi tôi là cô nương đấy, khổ nỗi nhìn thấy a xong căng thẳng quá mới nói lắp, đúng không? Y Y

Tôi lại nhướn mày lên, nháy mắt ra hiệu với Lâm Y Y. Vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đang bị Nam Cung Việt nhìn. A nheo mắt, tay đang bế tôi bỗng siết lại, ghì chặt làm tôi há hốc miệng ra vì đau.

Lâm Y Y thấy Nam Cung Việt bế tôi trong lòng, cứ tưởng tôi bị thương, vội hỏi:

- Cô...cô nương sao rồi? Sờ... Sờ Dương.

được đấy, đúng là cô nàng bị nói lắp rồi.

Tôi làm sao á? Ngay cả bản thân tôi cũng chẳng biết mình bị sao nữa, ít nhất thì hiện nay chẳng có biểu hiện gì của bệnh tình, quý mới biết cái “thiên kiều dẫn” kia là gì.

NAM CUNG VIỆT nghe Y Y hỏi xong, sắc mặt bèn sa sầm lại, không để ý đến Lâm Y Y nữa, ôm tôi đi thẳng vào phòng. Tôi thấy cực kì mất tự nhiên, đầu phải không biết đi đâu, cứ để a ta bế thế này cũng

không được, vì thế vào đến phòng 1 cái tôi liền nhào xuống. Nam Cung Việt thấy tôi như vậy, đột nhiên nói nhỏ 1 câu:

- Cha con nhà họ Giang bị giết, cô ấy không còn chỗ để đi.

Tôi sững ng, hiểu ra Nam Cung Việt đang giải thích với mình vì sao Lâm Y Y lại có mặt ở đây, đoán rằng a sợ tôi hiểu lầm nên vội nói:

- Tôi rất mừng vì gặp cô ấy, thật đấy.

NAM CUNG VIỆT liếc mắt nhìn, nét mặt cứ như thể tôi đang nói dối, làm tôi thấy bực bội, bụng nghĩ, Nam Cung Việt ơi là Nam Cung Việt, cái tính kiêu ngạo của a đúng là có từ trong trứng, hết thuốc chữa rồi. Tôi biết chuyện này càng nói càng gây hiểu lầm thế là vội đổi đề tài, hỏi:

- Cha con họ Giang chết rồi? Sao mà chết?

- Bọn họ vừa từ thảo nguyên trở về liền bị người ta diệt khẩu, nếu đoán không lầm thì do Thừa Đức làm.

Tôi giật nảy đôi tay, tấm thảm trong tay lập tức tuột ra, rơi xuống đất.

- không thể nào, khi đó Thừa Đức lúc nào cũng bên cạnh tôi, sao có thể đi giết cha con nhà họ Giang được?
- Tôi nói, nhưng trong lòng thì bắt đầu run sợ vì đã tin lời của Nam Cung Việt. Thừa Đức chưa bao giờ nhắc đến chuyện của Giang gia với tôi, là vì nghĩ không nhất thiết phải nói để tôi biết hay căn bản là không muốn cho tôi biết?

- Hắn ta giết ng, còn phải tự mình động tay hay sao? – Nam Cung Việt lạnh lùng nói.

Vừa lúc đó Lâm Y Y mang quần áo đến cho tôi. Cô nàng so với lúc gặp ở đại hội võ lâm đúng là gầy đi không ít. Tôi bất giác thấy chua xót thay cho cô ta. Lâm Y Y thấy tôi vẫn chân trần đứng trên đất, vội kêu tôi lên giường. Tôi thầm nghĩ làm bề trên đúng là được đối đãi khác hẳn, nhớ lại ngày ở nhà họ Giang có khi nào tôi được cô ta đối đãi thế này đâu. Nghĩ đến đây tôi lại liếc trộm sang Nam Cung Việt, không ngờ a cũng đang nhìn mình.

- Y Y, muội ra ngoài canh cửa, không được cho bất cứ ai vào.-NAM CUNG VIỆT đột nhiên nói, rồi vút cho cô nàng 1 thanh kiếm.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Y Y là sững người lại, xét cho cùng cũng là 1 cô nàng thông minh nên ngay sau đó cô ta đã hiểu ra, hỏi khẽ:

- Sở Dương bị nội thương?

NAM CUNG VIỆT gật đầu. Lâm Y Y nhìn tôi, cái nhìn làm tôi thấy hơi chột dạ, nghĩ bụng mình vẫn tung tăng nhảy nhót thế này, nhìn kiểu gì cũng không thấy có vẻ là bị trọng thương. Rồi tiếp đó nghe thấy Lâm Y Y nói với Nam Cung Việt:

-Nam Cung đại ca, huynh yên tâm, muội sẽ ở ngoài bảo vệ 2 ng.

Tôi tặc lưỡi, không biết tiểu thư yếu điệu này sao đột nhiên lại trở nên biết điều thế?

Thấy Nam Cung Việt bước đến giường tôi ngồi với nét mặt nghiêm trọng, tôi đột nhiên nhớ lại nụ cười thâm hiểm của LNC, vội gọi Lâm Y Y đang định cầm kiếm bước ra khỏi cửa lại, hỏi:

- “thiên kiều dẫn” là thuốc độc gì vậy?

Lâm Y Y giật mình, ngoái đầu nhìn tôi vẻ kinh hoàng, rồi quay sang Nam Cung Việt, đôi mắt hạnh nhân tròn tròn lên. Thấy cô ta phản ứng mạnh như vậy, tôi đoán “thiên kiều dẫn” này tuyệt đối không đơn giản.

- Sở DƯƠNG, cô nương trúng phải “thiên kiều dẫn”?- Lâm Y Y ngạc nhiên hỏi.

- Y Y, đi ra ngoài.- Nam Cung Việt nghiêm giọng nói.

Trong lòng tôi càng thêm hoài nghi, vội vỗ vào đầu Nam Cung Việt, không cho a ta trừng mắt với Lâm Y Y nữa.

- không phải dọa trẻ con. – tôi nói rồi quay sang với Lâm Y Y- Đừng đi, Y Y, nói với tôi “thiên kiều dẫn” là gì? Tôi bị trúng phải cái đó, còn bị người ta phong toả chất độc trong huyết đạo.

Lâm Y Y rón rén nhìn Nam Cung Việt, nghiêng rằng nói:

- Đó là 1 loại mị dược cực bá đạo, người bị trúng độc trừ phi dùng nội lực ép độc ra ngoài, không thì phải...phải...- mặt cô ta đỏ gay, không nói tiếp nữa. Tôi nhìn dáng vẻ đó biết ngay cô nàng ngượng ngùng không dám nói ra, nhớ đến biểu hiện hôm qua của hoàng thượng cũng biết cô ta nói không phải không có căn cứ.

Tôi liếc nhìn Nam Cung Việt, sắc mặt a rất u tối làm tôi hoảng loạn không biết a sẽ giúp tôi bức độc ra ngoài hay là...

NAM CUNG VIỆT nhìn nét mặt của tôi, ánh mắt thoáng qua nét đau khổ, lạnh lùng nói:

- Nàng yên tâm, ta đương nhiên sẽ giúp nàng vận công ép độc ra.

- không được!- lâm y y vội nói-Nam Cung đại ca, tình thế hiện giờ vô cùng nguy hiểm, huynh không thể mạo hiểm như vậy!-

Thấy Lâm Y Y nóng lòng, tôi cũng nhớ lại cảnh Lý Nguyên Chích nôn ra máu khi bấu độc, sự hoài nghi trong lòng càng lớn, chỉ yên lặng nhìn Nam Cung Việt. Nam Cung Việt mỉm cười với tôi, bỏ tay tôi đặt trên gáy của a ta, quay người lại nói với Lâm Y Y:

- Ta biết, muội đi ra đi, nếu vẫn coi ta là đại ca thì giúp ta canh cửa, không cho người khác vào, nếu không thì muội cứ làm theo ý mình.

Lâm Y Y nghe Nam Cung Việt nói vậy, tròn mắt đã đỏ lên, ánh mắt oán hận nhìn Nam Cung Việt, giậm chân 1 cái rồi bước ra ngoài.

Tôi thấy điệu bộ trẻ con của Lâm Y Y mà toàn thân nổi da gà, đến chịu, đang yên đang lành giậm chân cái nổi gì?

Bên này Nam Cung Việt đã ngồi xếp bằng trên giường, vươn tay ra kéo tôi ngồi lên theo. Tôi vội ngăn đôi tay đang định điểm lên người tôi lại, hỏi:

- A thay tôi bức độc ra là phải tiêu hao nội lực đúng không?

NAM CUNG VIỆT im lặng nhìn tôi rồi gật đầu.

- Có phải sẽ hao tổn rất nhiều nội lực? Thay tôi ép hết độc ra chắc cũng chẳng còn sức lực để tự bảo vệ mình nữa? –Tôi lại hỏi, nghĩ đến nhân vật Nam Đế dưới ngòi bút của ông Kim Dung, a ta dùng “nhất dương chỉ” giúp người khác trị bệnh xong liền biến thành 1 con cừu non còn gì!

NAM CUNG VIỆT mím môi lại nói:

- không đến nỗi đấy, chỉ hao tổn 7 phần công lực mà thôi.

7 phần? tôi nhăn mày.

- Vậy cần mấy năm mới có thể hồi phục lại?

- 3 tháng. – Nam Cung Việt nhẹ nhàng đáp.

Tôi tròn mắt lên, nghĩ thầm kể a chàng này cũng thành thật, với Lâm Y Y ngoài cửa kia quả xứng 1 đôi. Tôi hỏi gì a ta đáp vậy, chẳng phải cố tình khiến tôi phải day dứt sao?

- Chúng ta không thể đổi cách giải độc khác sao?

Mặt Nam Cung Việt đỏ lên, liếc mắt 1 cái rồi lập tức tránh ánh nhìn của tôi, lúc lâu sau mới thấp giọng nói:

- Ta không muốn miễn cưỡng nàng.

Tôi sững ng, miễn cưỡng tôi? 1 độc tiên như chị Hồ cứ để đấy không dùng đến, mà lẽ nào lại nhất định phải dùng nội lực của a ta mới giúp tôi giải độc được? Tôi nhìn Nam Cung Việt mà không hiểu tại sao, thấy

gương mặt tuần tú của a đỏ lựng lên mới hiểu ra a hiểu lầm ý mình nói. Mặt tôi cũng nóng bừng, vội vã giải thích:

- Tôi quen 1 vị thần y, chất độc gì cô nương ấy cũng có thể giải được!- sau đó kể ngắn gọn cho a về chị Hồ.

NAM CUNG VIỆT nghe tôi nói xong mặt thừ ra, trầm mặc trong giây lát rồi lại bế tôi lên, bước từng bước dài ra ngoài. Trời đất, tôi đâu phải không biết đi, sao a ta cứ coi mình như e bé mấy tháng tuổi không bằng? Tôi vội kêu Nam Cung Việt đặt tôi xuống, nhưng a không đoái hoài đến, mặt không chút cảm xúc.

Vừa ra đến cửa đã thấy Lâm Y Y đang cầm kiếm đứng canh. Nhìn chúng tôi đi ra, cô vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Nam Cung Việt không để ý đến, chỉ bế tôi bước đi làm tôi càng thấy ngại, vội quay đầu nói to với Lâm Y Y:

- A ta đưa tôi đi gặp đại phu. Cô nương cứ yên tâm, không sao hết.

23. Chương 45-46

Chương 45: Vợ của Thừa Đức...không phải tôi

Hai người chúng tôi đến “Hồi xuân y quán” của chị Hồ thì thấy đóng cửa, gọi cả nửa ngày mà chẳng thấy ai trả lời. Tôi không cam lòng, kêu Nam Cung Việt nhảy qua tường đưa tôi vào xem, phát hiện căn nhà nhỏ nơi chị Hồ đã trống rỗng từ lâu, thấy vậy tôi không tránh khỏi hoảng loạn trong lòng.

Nam Cung Việt vẫn lặng lẽ nhìn khiến tôi thấy khó xử, không ngờ lại có thứ mê được cổ quái như vậy. Trước kia mấy thứ này cũng chỉ đọc thấy trên mấy loại tiểu thuyết kiếm hiệp cấp ba rẻ tiền, nói gì mà trúng phải loại mê được như thế nếu không được lên giường thì thất khiếu sẽ chảy máu mà chết. Xì, những tình tiết kiểu này thì đại gia về võ hiệp- Kim Dung lão gia không bao giờ thêm viết!

Nói thật, tôi cũng bán tín bán nghi với chuyện này vì chẳng có chút căn cứ y học nào cả, nhưng tôi cũng biết mình không thể không chấp nhận cái lí luận chết tiệt đó. Ở cái thế giới này, tôi cũng chẳng thể nào lí giải rõ ràng được việc bay qua mái nhà cũng như đi trên tường đấy thôi!

Nam Cung Việt ngồi trên ngựa, đưa tay về phía tôi. Do dự một lúc tôi lấy hết can đảm lí nhí:

- Tôi muốn đi tìm Thừa Đức.

Lời dễ trong lòng cả nửa ngày cuối cùng cũng nói ra được, thấy nhẹ nhõm cả người nhưng tôi không dám ngẩng đầu nhìn vào mặt Nam Cung Việt. Qua khe mắt liếc tôi thấy cánh tay anh giơ ra, bắt động giữa không trung.

Phùng Trần Sở Dương, người trở nên lăm lăm điều thế này từ lúc nào vậy? Yêu là yêu, không yêu là không yêu, đâu thể tự lừa dối mình mà biến cảm động thành tình yêu! Tôi tự **** thâm, đã từng làm tổn thương rồi, lẽ nào không kiên anh tổn thương thêm lần nữa không được sao? Nếu đã không thể cho anh cái cần, vậy chẳng thà cắt đứt hết mọi hi vọng của anh!

Nghĩ vậy, tôi từ từ ngẩng đầu lên, thẳng thắn đối diện với anh, nói một cách khẳng định:

- Tôi rất cảm kích tất cả những điều anh đã làm cho tôi, nhưng cái gì đã qua thì cũng đã qua rồi. Tôi đã từng nói với anh, người tôi thích là Thừa Đức, người tôi yêu cũng là anh ấy. Đêm qua xảy ra chuyện, Thừa Đức giờ chắc đang lo lắng, tôi

phải đi tìm anh. Tôi tin là anh ấy có thể giúp được mình. Anh không phải lo lắng.

Những lời nói làm tổn thương người khác đó. không ngờ lại tuôn ra khỏi miệng tôi 1 cách dễ dàng, giờ tôi mới phát hiện trái tim mình sắt đá 1 cách đáng sợ đến vậy.

Gió thổi làm những vụn tuyết trên vòm cây bay đến, đập vào mặt đau rất. Nam Cung Việt không lên tiếng, ánh mắt dần lộ ra vẻ phẫn nộ rồi từ từ lan rộng ra trong không trung, đến cả không khí dường như cũng đóng băng lại. Cuối cùng, anh cũng rút tay lại, nắm chặt lấy dây cương. Trên ngựa, a ngồi thẳng lưng, ánh nắng vòng qua lưng a chiếu đến làm cả người và ngựa như được dát bạc, giống như cái cây bạc mọc bên đường.

Tôi cố giữ sự cứng rắn đứng ở đó, rõ ràng biết đối với a những lời của mình giống như con dao sắc, nhưng vẫn nói thật rõ ràng từng câu từng chữ, hoá ra tôi lại ích kỉ như thế, tôi thở dài trong lòng. Nhưng tình hình cảm vốn là thứ ích kỉ, tôi đã lựa chọn rồi thì chỉ có thể cứ thế đi tiếp, nếu không chỉ càng phụ bạc người ta nhiều hơn mà thôi.

- Kể cả nếu hắn ta từ trước tới giờ luôn lừa dối thì nàng cũng vẫn tình nguyện sao? - Giọng nói của Nam Cung Việt vang lên, tuy người đứng ngay trước mặt mà sao tiếng cứ như vọng lại từ nơi xa lắm.

Tôi gật đầu, không chịu tỏ ra yếu thế, Nam Cung Việt bỗng cười, nụ cười nhẹ lướt trên mặt:

- Lên đi, ta đưa nàng đi. - Anh lại đưa tay ra 1 lần nữa.

Tôi đặt tay mình lên tay a, muốn nở 1 nụ cười mà khoe miệng như bị đông cứng lại, không nghe theo sự điều khiển nữa. Cánh tay Nam Cung Việt chỉ khẽ dùng lực đã kéo tôi lên ngựa, có điều lần này không phải ngồi phía trước a nữa.

Trên cả đoạn đường, 2 người không nói với nhau nửa lời. Tuy đã giữa trưa, nhưng mặt trời dường như không chịu được sự tấn công của gió rét, trốn sau lớp mây dày, rồi thổi tuyết bay xuống.

Đi qua 1 ngõ nhỏ vắng vẻ, Nam Cung Việt đưa tôi đến cửa phụ sau phủ của Thừa Đức rồi thả tôi xuống, lặng lẽ nhìn trong giấy lát rồi quay đầu đi không ngoái đầu lại. Nhìn theo bóng anh mờ dần trong màn tuyết trắng ngợp trời, tôi cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy.

Quay người đẩy cửa ra, không ngờ cửa vẫn khép hờ như xưa, tôi lách người vào. Đi dọc theo con đường nhỏ lát đá vụn, nỗi thương cảm trong lòng dần mất đi, chỉ còn cảm giác hạnh phúc vì sắp được gặp lại Thừa Đức. Trong lòng không kiềm được trách cứ, tên gốc Thừa Đức này nghĩ ra cái trò ngớ ngẩn hại mình phải vào cung làm đạo sĩ, đến cuối cùng vẫn phải quay lại chỗ này!

Căn nhà nhỏ này là do Thừa Đức thiết kế ở 1 khu hẻo lánh sau vương phủ, trừ mấy người dưới chuyên hầu hạ ở đây ra rất ít người qua lại, thế nên đi mãi đến gần cửa mới thấy 2 người đứng thông tay canh gác, nhìn thấy tôi gương mặt của cả 2 người đều tỏ ra kinh ngạc,

- Tam hoàng tử có ở bên trong không? - Tôi hỏi.

Tên hầu cao hơn 1 chút rất linh hoạt, nghe thấy thế vội cung kính đáp lời:

- Điện hạ ở trong, để tiểu nhân vào...

Tôi vội phẩy tay, tỏ ý a ta không cần phải để ý đến tôi nữa, tự mình nhẹ nhàng đi vào trong, thấy phòng ngoài không có người canh giữ bèn rón rén bước vào gian trong.

Thừa Đức đang cúi đầu ngồi trên ghế dài, nâng người nhìn cốc rượu trong tay, nghe thấy tiếng bước chân của tôi, chỉ lạnh lùng hỏi 1 câu, đến đầu cũng không ngẩng lên:

- Bên lão đại có động tĩnh gì không?

Tôi thấy bộ dạng a như vậy cười đáp

- Cái này e sao biết được. a hỏi e thì e đi hỏi ai?

Thừa Đức sững sờ ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy kinh ngạc, mừng rỡ, không dám tin đây là sự thật. tôi như cơn mây bước đến ngồi xuống trước mặt a, giành lấy đôi đũa đưa vào của a không chút khách sáo, rồi gấp 1 miếng rau đưa vào trong miệng; lại nhắc cốc rượu lên uống, chỉ cảm giác 1 dòng nước ấm nóng thuận theo cổ họng chảy xuống bụng, không kiềm được há miệng ra “khà” 1 tiếng, cười nói:

- Có rượu thịt vẫn là nhất, đánh chết e cũng không đi làm đạo sĩ nữa!

Thấy Thừa Đức vẫn nhìn chằm chằm, tôi gơ tay búng 1 cái thật kêu trước mặt a, cười nói:

- Hoàn hồn đi, a không nằm mơ. E vẫn sống sờ sờ trước mặt đây, không tin e véo a 1 cái xem có đau không nhé!

Nói rồi tôi rướn người lên trước, với qua bàn để véo vào mặt Thừa Đức. Tay vẫn chưa chạm má đã bị Thừa Đức nắm chặt, kéo tôi nhoài lên phía trước, chiếc bàn bị gạt đổ, lật xuống đất, bát đĩa trên đó văng khắp nơi, phát â những tiếng giòn tan.

Mặt tôi nóng bừng khi bị Thừa Đức ôm chặt cứng, giả vờ tức giận:

- Cho dù a ăn no rồi cũng không thể làm thế này chứ? Cả bàn thức ăn bị hất hết đi, định cho e chết đói hả?

Thừa Đức không đáp lời, chỉ ôm chặt lấy tôi, hơi thở nóng ả phả lên đỉnh đầu khiến cảm giác yên lòng chưa bao giờ có lần đầu tiên tràn ngập trong tôi.

- Vinh Nhi, ta xin lỗi nàng. - Thừa Đức nói nhỏ, giọng khản đặc.

Tôi cười, không muốn suy nghĩ xem a có lỗi với mình khi nào:

- A yêu em, đúng không? – Tôi hỏi.

Thừa Đức ôm tôi càng chặt hơn:

- Ta yêu nàng, yêu đến mức chính bản thân ta cũng không dám tin.

Căn phòng rất tĩnh lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi bên ngoài, từng hạt từng hạt, lặng lẽ tích tụ lại, cũng giống như tình yêu tôi dành cho Thừa Đức.

Tôi nghĩ bản thân mình không thể làm kích động tình cảm lên được, ví dụ như hiện giờ, đang muốn nói mấy câu cho hoàn cảnh thêm cảm động, không ngờ bụng lại kêu, “ọc ọc ọc...” chuỗi âm thanh dài vang lên làm tôi xấu hổ, mặt nóng bừng.

- Hê hê, nếu a ôm chặt thêm chút nữa, nó sẽ không kêu như thế này đâu. – Tôi ngại ngùng nói.

Thừa Đức cuối cùng không nhịn được, bật cười thành tiếng.

- Này, cười gì mà cười? Nếu a không hất đổ bản ăn xuống thì e có phải đói đến mức này không?

Thừa Đức mỉm cười cuối cùng cũng hồi phục lại bộ dạng yêu quái của mình, nhướn đôi mắt bồ câu nhìn tôi rồi nói:

- Để ta sai người làm món nàng thích.

Tôi gạt đầu, vòng tay ôm lấy cổ a, đang định ăn đậu phụ trên môi a thì nghe có tiếng nói vọng từ ngoài cửa vào:

- Chủ nhân, người nhà họ Triệu đến, để họ vào chứ?

Thừa Đức sững người lại, đưa mắt nhìn tôi, nụ cười trên mặt trở nên gượng gạo.

Tôi cười nói:

- Có cần em tránh mặt đi không?

Bản thân không kìm được tự chấm cho lời nói và hành động của mình 100 điểm. trời ạ, xem xem, Phùng Trần Sở Dương mình thật là hiền thực, giống như 1 nàng dâu đích thực, hay chưa?

- Không cần, nàng ở đây đợi ta. ta sai người đưa cơm đến, lúc sau sẽ quay về. - Thừa Đức nói nhỏ, đặt tôi ngồi lên sập mềm rồi mới quay người đi ra.

- Đưa hân ta đến phòng khách. -Ở phòng ngoài Thừa Đức nói nhỏ với Phùng Thiện 1 câu.

Có thị nữ đi vào thu dọn mảnh bát đĩa bị đập vỡ, dọn 1 mâm thức ăn mới lên. tôi cũng không khách sáo, chỉ 1 loáng đã ăn no căng bụng, nhìn thị nữ hầu hạ bên cạnh, bất giác giật mình không biết Lũng Nguyệt đi đâu rồi, từ trước tới nay đều là cô ta ở đây hầu hạ mà. Ăn xong cơm. Thừa Đức vẫn chưa quay về, tôi ngồi 1 mình không yên, chỉ muốn đi tìm a mà không tránh được việc tự khinh bỉ bản thân giờ đây sao lại trở nên mềm yếu đáng thương thế này?

Vừa mới khinh bỉ mình được 3 phút tôi giật mình khi đột nhiên nhớ ra gậy non nói mình bị trúng “thiên kiều dẫn” gì gì đó, vừa nãy gặp Thừa Đức cứ mãi giả vờ giả vịt mà quên mất việc quan trọng này, ngộ nhỡ a có việc phải đi ra ngoài hai ba ngày thì tôi biết làm sao? có điều tôi thấy dễ khóc dễ cười khi nghĩ đến cách giải độc, biết nói với Thừa Đức thế nào đây, cho dù da mặt tôi có dày đến mấy cũng nào dám thẳng thừng bảo chúng ta lên giường đi, giữa ban ngày ban mặt thế này muốn lên giường cũng phải có lí do chứ? Chẳng lẽ lại nói a là thuốc giải độc cho e?

Nghĩ đến đây càng ngồi không yên, tôi nghiêng rằng 1 cái, khoác áo khoác của Thừa Đức vào rồi bước ra ngoài. người hầu đứng canh ngoài cửa thấy tôi đi ra thì cũng người, vội ngăn tôi lại không cho đi, nói là Thừa Đức có dặn kêu tôi ngồi yên ở đây chờ a về. Tôi nói không sao, người xem ta cũng không chạy lung tung, chỉ là đi tìm Thừa Đức để cho a 1 niềm vui bất ngờ. Tôi đồ ngon đồ ngọt 1 hồi khiến 2 tên canh cửa không còn biết nói gì nữa, đành trơ mắt nhìn tôi đi ra khỏi sân.

Tuyết bên ngoài rơi càng dày, hậu hoa viên của vương phủ sớm đã thành từng khoảng trắng xóa. Quý tộc đúng là sống xa hoa, tôi không nên được thử dài, 1 cái vườn hoa trong nhà thôi mà cũng làm to thế này, vừa cầu nhỏ lại cả nước chảy nữa, giống như Lâm Viên ở Tô Châu vậy, may mà bà cô đây không mắc bệnh mù đường, không thì kiểu gì cũng bị lạc.

Đường nhỏ trong sân làm vòng vòng vèo vèo, tôi lười không muốn men theo đó bách bộ, cứ tím đường ngắn nhất mà đi. kết quả là trong lúc không để ý, trượt chân 1 cái, ngã đập mông xuống đất làm tôi nghiêng rằng nghiêng lợi vì đau. 1 hồi sau tôi vẫn không động dậy nổi. khó khăn lắm mới đợi cho bớt đau, đang định đứng dậy thì nghe 1 giọng nữ từ xa vọng đến:

- Tiểu thư, người đi chậm thôi, đương trơn, cẩn thận lại ngã.

Tiểu thư? Phủ của Thừa Đức có tiểu thư từ khi nào vậy? Tôi rướn đầu ra nhìn, ở đằng xa có 1 nha hoàn áo xanh đang đỡ 1 nữ nhân mặc áo khoác đỏ đi men theo đường nhỏ lại gần:

- Tiểu thư, đi chậm 1 chút, đại thiếu gia còn phải nói chuyện với điện hạ 1 lúc nữa, cũng không thể rời đi trong chốc lát được, tiểu thư vội gì chứ?

Tiểu nha hoàn lẩm bẩm nói, người nữ kia nghe nha hoàn nói xong khẽ cười “hì” 1 tiếng:

- Nha đầu này, người trở nên lẩm cẩm từ bao giờ thế? Còn nói nữa ta sẽ bảo đại ca đem người về phủ!

Tiểu nha hoàn cười hì hì nói:

- Đại thiếu gia còn lâu mới bắt nạt về, giờ tiểu thư đang mang thai, chỉ sợ đại thiếu gia còn phải điều thêm người đến hầu hạ tiểu thư ấy chứ!

Tôi mãi ngồi trên nền đất nghe họ nói chuyện với nhau quên cả đứng dậy. Linh cảm chẳng lành dâng lên trong lòng, tôi chỉ cảm thấy hơi lạnh từ dưới đất truyền lên, cái lạnh buốt tận vào tim khiến rằng không kìm chế được mà đánh nhau lập cập.

Không phải đâu, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế? Cũng chẳng phải là đóng phim, hơn nữa, nếu nhe Thừa Đức lên lút cười vợ bé sau lưng tôi cũng đâu để người khác gọi là tiểu thư được, đúng không? Hiểu lắm, nhất định là hiểu lắm!

- Nha đầu người không biết giữ mồm giữ miệng sớm muộn cũng bị thiệt thòi. Giờ chúng ta đã ở trong phủ này, đương

nhân tự sẽ có người đến phục vụ ta, Sao lại phải gọi người từ nhà mình đến? - cô tiểu thư kia nhẹ nhàng nói, giọng điệu có vẻ trách cứ.

Tiểu nha hoàn cười hì hì mấy tiếng, ngược mắt lên liền trông thấy tôi đang ngồi sau gốc cây nhựa ruồi, thế là vội kéo tiểu thư của mình ra sau lưng rồi quát lớn:

- Kể nào? Lén lút lút trốn ở đó có ý đồ gì?

Tôi đành đứng dậy, phủ tuyết trên người, cũng không đáp lời, cứ thế nhìn chằm chằm cô tiểu thư đang đứng sau lưng nha hoàn kia. Cô tiểu thư đó cũng chỉ tầm 17 tuổi, nét mặt thanh tú đẹp đẽ, có vẻ hơi hoảng khi nhìn thấy tôi, đôi mắt đẹp của cô ta không ngừng nhìn khắp người tôi vẻ dò xét.

- Người bị điếc hả? Hỏi người đấy? Người là ai, đang yên lành tròn ở đây làm gì? – Nha hoàn kia hỏi với vẻ hằm hằm tức giận.

Nét mặt của cô tiểu thư kia thì ngược lại, rất bình tĩnh, lặng lẽ nhìn tôi, khi nhìn rõ cái áo khoác tôi đang mặc trên người thì sững lại, để lộ vẻ kinh ngạc treen ánh mắt.

Cô là ai? – Tôi hỏi, giọng khản đặc từ miệng phát ra cứ như không phải của chính mình.

- To gan! Dám ăn nói với tiểu thư như thế! - Tiểu nha hoàn đó lại quát.

Tôi cười, to gan? Phùng Trần Sở Dương tôi gan nhỏ cả 1 thời gian dài, không ngờ người đầu tiên nói mình to gan lại là 1 tiểu nha đầu như thế này.

- Cô là ai? Hả? – Tôi hỏi, bước lên trước 1 bước.

Tiểu nha hoàn thấy tôi như vậy vội che chắn cho tiểu thư của mình lùi về sau 1 bước, vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

- Người muốn làm gì? Người dám động đến tiểu thư, điện hạ nhất định sẽ giết người. Người đâu!

Cùng với tiếng hò hét của cô ta, 1 bóng người từ xa lướt đến, hoá ra là Lũng Nguyệt. Cô ta cũng giật mình khi nhìn thấy tôi, ngay lập tức sững người lại.

- Lũng Nguyệt tử tử, chính cô ta đã trốn ở đây dọa tiểu thư! - Tiểu nha hoàn vội vàng nói.

Lũng Nguyệt lúc đó mới định thần lại, vội quay về phái tôi quỳ 1 gối xuống, cung kính nói:

Tham kiến cô nương.

Tôi cười khẩy:

- Không cần hành lễ lớn như vậy. Dù sao ta cũng chẳng phải chủ người.

- Lũng Nguyệt tử tử...

Tiểu thư kia vội giật giật ống tay áo na hoàn, ngăn không cho cô ta nói tiếp.

Lũng Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc mặt tôi, vội quay đầu nói với nha hoàn kia:

- Thu Diệp, còn không mau đưa...- Nói đến đây bèn dừng lại, chột dạ nhìn tôi 1 cái, không biết phải nói tiếp thế nào.

Tôi cười, cúi đầu nhìn nét mặt sợ hãi hoang mang củ Lũng Nguyệt, hỏi:

- Đưa ai? Sao không nói tiếp? Nói cho ta biết vị tiểu thư này là gì của chủ nhân người?

Lũng Nguyệt vội cúi đầu thấp xuống lí nhí:

- Cô nương, mong cô nương thông cảm cho nỗi khổ của chủ nhân.

Thông cảm cho nỗi khổ của a ta? Nói như vậy đây thực sự không phải hiểu nhầm? Đột nhiên, tôi thấy thật nực cười, sao trên người mình lại có thể phát sinh loại tình tiết khuôn sáo thế này chứ? Thừa Đức vừa mới ngồi kia nói yêy tôi xong, giờ đã co 1 cô tiểu thư với cái bụng bầu xuất hiện, a ta coi tôi là gì?

Tiểu thư kia đang yên lặng quan sát tôi, đột nhiên sắc mặt thoáng qua nét vui mừng, hướng về phía sau lưng tôi nhún người nói:

- Thần thiếp tham kiến điện hạ.

Thần thiếp? Điện hạ?

Tôi không muốn quay đầu lại, sợ rằng chỉ cần quay đầu sẽ thấy Thừa Đức đứng đó.

- Lũng Nguyệt, đưa họ về. - Giọng Thừa Đức lạnh lùng vang lên từ phía sau, mang theo cả chút run rẩy của gió khi truyền đến tai tôi.

Lũng Nguyệt đứng dậy, quay người cúi tiểu thư kia dời đi. Nét mặt cô ta đầy vẻ không tình nguyện, sự uất ức và nghi hoặc thoáng qua trong mắt, nhưng vẫn nghe lời mà bước theo Lũng Nguyệt, lúc rời đi ánh mắt vẫn nhìn phía sau lưng tôi đầy lưu luyến.

Khá khen cho 1 cô nàng dịu dàng hiền thực, với phong cách đây cô ta chắc là 1 đại gia khuê các?

Cánh tay Thừa Đức vòng đến từ sau lưng, ôm gọn tôi vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Vinh Nhi, nàng nghe ta nói được không?

Tôi quay người lại cười, nhìn Thừa Đức đứng sau lưng, gương mặt a tuy ở gần nhưng lại mang vẻ mờ nhạt trước nay chưa từng có.

- A nói đi.em đang nghe đây.-tôi cười nói- anh muốn nói gì?

-Vinh Nhi.nàng đừng như vậy.nàng ta chỉ là một quân cờ,nàng ta...-Thừa Đức nói.

-cô ta là ai?-tôi nhẹ giọng hỏi.

Thừa Đức im lặng ,ôm tôi càng chặt hơn.

-em thật tìnhmuốn biết,hãy nói cho em biết.-tôi nói-người như anh chắc chắn không vì sắc đẹpcủa cô ta.

Thừa Đức nhìn tôi ,đành nói:

-nàng ta là con gái Triệu đức Phương. Ta đón vào đây chỉ vì muốn mua chuộc Triệu gia. Bọn họ nắm trong tay 1 nửa số binh mã của triều đình. Ta tuyệt đối không thể để rơi vào tay lão đại!

Thông gia? Đây chắc là mối thông gia về mặt chính trị, tôi cười. Một tia hoảng loạn thoáng trong ánh mắt của Thừa Đức, a nhất thời chỉ muốn được tiếp tục ôm tôi vào lòng. Tôi lắc đầu cười, vùng người ra khỏi vòng tay a, cười nói:

- Anh thế là không được, việc cưới vợ lớn như vậy mà cũng không thông báo 1 tiếng? Anh xem, làm em không kịp chuẩn bị cái gì, đến quà mừng cũng chẳng đem đến. Anh có thấy thiệt không?

- Ta không cưới nàng ta! - Thừa đức vội giải thích.

- Không cưới? Ha ha, cũng phải, nếu cưới hỏi đằng hoàng thì kiểu gì chẳng có động tĩnh, dù sao cũng là đại hôn của hoàng tử, việc lớn như vậy đừng nói đến việc em ở trong cung làm đạo sĩ, kể cả em chạy lên mặt trăng cũng phải nghe thấy tiếng pháo nổ ấy chứ? Ha ha, không phải lấy, vậy là sao? Người ta dù sao cũng là đại gia khuê các, chắc rằng không thể bỏ trốn khỏi nhà với a, hử, Tam hoàng tử?

- Vinh nhi, nàng đừng như vậy. Nàng biết trong tim ta chỉ có nàng. - Thừa đức nghẹn lời.

- Ủ, em biết, vừa nãy anh mới nói chỉ yêu mình em. Em biết. – Tôi cười. – Nhưng em thấy thật kì lạ, nếu anh không thể cưới hỏi đằng hoàng Triệu tiểu thư kia thì gia đình bọn họ sao lại đưa cô ta đến đây? Anh làm cách nào lừa bịp được bọn họ? Để e nghĩ đã, xem em có đoán được không?

Thừa đức thấy tôi cười rạng rỡ, gương mặt thoáng hiện lên sự đau khổ, mở miệng định nói nhưng bị tôi chặn lại cười:

- Anh đừng nói vội, xem em đoán đúng k. Mấy người chắc chắn định 1 hiệp ước gì đó, Triệu gia giúp anh đoạt ngôi, anh cưới con gái họ, chắc còn hứa sau khi đoạt ngôi sẽ phong Triệu tiểu thư kia làm hoàng hậu? Em nói đúng không?

Thừa Đức không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi cười, quả nhiên không sai, đứa bé trong bụng kia chính là viên thuốc an thần dành cho nhà họ Triệu ?

Đột nhiên tôi thấy mình cũng không đến nỗi ngạc nhiên lắm, chỉ thế này cũng đoán được rõ ràng mọi chuyện.

- Vinh nhi. -Thừa đức khàn giọng nói. -đây chỉ là kế sách tạm thời, đợi ta...

- đợi đến khi đoạt được ngôi, a sẽ đá bay nhà họ Triệu , đúng không? Triệu tiểu thư kia chỉ là 1 quân cờ của a, đúng không? A muốn nói việc này đúng không?- Tôi cười. - Vừa nãy Lũng nguyệt còn kêu e phải thông

cảm a. E cũng biết a không phải dễ dàng gì, vì hoàng vị mà cả ngày phải mưu đi tính lại. Chỉ có điều e rất băn khoăn không biết mình là quân cờ gì trên bàn cờ của a?

Lời của tôi cuối cùng cũng chọc giận Thừa đức, sắc mặt a đỏ bừng lên, cầm lấy tay tôi đặt lên ngực mình, tức giận nói:

- Nàng hỏi nó xem, trong chỗ này của ta, nàng là gì? Nàng bảo ta phải làm sao? Ta bắt buộc phải đoạt được ngôi vị kia, nếu không thì sao có thể bảo hộ được nàng?

Tôi lắc đầu cười, rút tay lại:

- anh ngại không dám nói ra, vậy để e nói thay. A nghe xem e nói đúng hay sai, có được không? Ngay từ đầu a đã bày mưu tính kế với e đúng không?

Thừa Đức im lặng nhìn tôi, sắc đỏ trên mặt dần mất đi, nhưng sự giận dữ trong ánh mắt càng tăng lên. Tôi đợi a nổi cáu mà không ngờ a lại cười:

Vinh nhi, nàng dừng nghĩ lung tung. Nàng thì có gì để ta mưu tính đây?

-Đúng thế, e không có gì để a có thể mưu tính. – Tôi nhẹ nhàng lặp lại. Chẳng phải tôi vẫn luôn tự hỏi mình như thế sao? trong đầu cũng thoáng qua 1 số hình ảnh, nhưng là do bản thân không muốn nghĩ tới, cứ thấy nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần a ấy yêu mình là được, dù sao thì cũng đâu có mưu tính đến chỗ người ngoài. Vậy là cứ tự lừa dối mình mà sống cho qua ngày đoạn tháng, đến nằm mơ cũng mơ đến ngày Thừa đức mưu tính tôi thành người vợ do a cưới về 1 cách quang minh chính đại.

- đầu tiên chỉ muốn dùng 1 công chúa giả đến thay thế e? Nếu không sao có thể tìm được 1 người tương mạo giống e trong khoảng thời gian ngắn như thế? E chân trước vừa chạy đi thì a chân sau đã lập tức tìm được 1 người giả đến để qua mặt cha mình? Nhưng không ngờ được e vô dụng đến vậy, lại để Thừa Hiền bắt được, thế nên a cũng chẳng còn cách nào khác, đúng không? Chỉ đành nhịn đau mà giết người đã huấn luyện thuần thục từ sớm, rồi tìm cách đưa e về. như vậy lại hay, không những che giấu được âm mưu của mình, còn khiến Thừa Hiền ngộ nhận là a thích e. Như vậy a vẫn thấy chưa đủ, sợ không lừa nổi cha mình, cách vài ngày a lại vào cung diễn trò 1 lần, thậm chí còn giả vờ giả vịt cùng e đeo chung 1 kiểu dây lụa như thể sợ người khác không biết chúng ta có tư tình với nhau, đúng không?

Tôi thấy ngực đau nhói khi nhìn nụ cười của Thừa đức cứng đờ lại, còn gương mặt ngày càng trắng bệch. Xem ra đoán cũng không tồi, trước kia chỉ là tự lừa gạt bản thân, thế nên không bao giờ chịu suy nghĩ, lúc nào cũng nghĩ chỉ cần thừa đức yêu mình, cho dù a có lợi dụng thì mình cũng cam lòng. Nhưng giờ xem ra tình yêu này có bao nhiêu phần là thật đây?

1 khi đã dám chọc thủng lớp giấy dó, tất cả mọi thứ đều trở nên rõ ràng, hoá ra bản thân lại có thể bị tai trộm chuồng như thế này.

- Rồi sau đó thì sao? A lại vì cái gì mà vội vàng đưa e vào cung thế? Nói nào là có thể giúp e có 1 thân phận quang minh chính đại, giờ e rằng đó là vì a sốt ruột muốn đưa triệu tiểu thư vào phủ, đúng không? – tôi cười nói, đột nhiên hiểu tất cả mọi chuyện. – A ở trong cung mình tu sán đạo với e, nhưng còn ở nơi hậu viện này lại cùng người con gái khác ám độ trần thương, ha ha, không chỉ mình e ngốc nghếch, e rằng đến cả Thừa Hiền cũng bị a qua mặt? Tam điện hạ, a diễn 1 vở kịch thật hoàn

hảo, đến diễn viên như e cũng bị a lừa chứ đừng nói đến người xem. A nói với kĩ nghệ diễn xuất này mà không đoạt được cái tượng vàng oscar nào thì đúng là không còn đạo trời nữa sao?

Ánh mắt thừa đức vụt qua 1 tia hoảng loạn, thấy tôi đang cười 1 cách điên cuồng thì vội kéo tôi vào lòng.

- vinh nhi, không phải, không phải như nàng nghĩ đâu, không phải.

- Không phải?- Tôi cười khẩy, lẽ nào có chỗ đoán nhầm?

- Ta yêu nàng, ta nói rồi. Ta chỉ yêu mình nàng, nàng phải tin ta. -Thừa đức vội nói. Nụ hôn của a ép xuống, mang theo sự cuồng nhiệt và 1 chút hoảng loạn, xoay đi xoay lại trên môi tôi như muốn chứng minh điều gì đó.

Lúc sau, thấy tôi không có phản ứng gì, cuối cùng a cũng bất lực, ngẩng đầu lên.

Tôi nhìn a cười, nhìn đôi lông mày, đôi mắt a, chiếc mũi cao thẳng và cả đôi môi mỏng đang mím chặt của a, 1 Thừa đức thế này sao mà xa lạ?

- E đột nhiên muốn hỏi, đem qua việc e bị người ta đưa lên giường của Hoàng đế liệu có nằm trong mưu tính của a? A trực tiếp đối đầu với cha mình thế này ông ta ngược lại cũng chẳng nói gì, có lẽ ông ta hận là hận kẻ dám lừa gạt mình, và cha a chắc chắn sẽ nghi ngờ Thừa Hiền? haha, a làm 1 cái bẫy quá hoàn hảo, sai Văn Nguyệt lừa e, sau đó lại giả bộ tức giận hăm hăm chạy đến cứu người. Đến chết chắc cha a cũng không ngờ được là do a bày ra?

“Bốp” 1 tiếng, mặt tôi nhận ngay 1 cái tát của Thừa đức.

- Sao nàng có thể nói như thế? - Thừa Đức khản giọng nói. Ánh mắt a dịu xuống khi thấy tôi ôm mặt, lại đưa tay ra xoa mặt tôi. Tôi nghiêng tránh đi, nhếch mép cười nhìn a.

Thừa đức nhắm mắt lại, hít mạnh mấy hơi, sau đó mở mắt ra, kìm nổi tức giận lại nói với tôi:

- Ta không muốn giải thích gì cr, sau này nàng tự khắc sẽ hiểu được lòng ta. Còn về nàng ta, hiện tại ta vẫn không thể đụng đến, 1 khi đoạt ddc ngôi, ta sẽ giao nàng ta cho nàng, muốn chém muốn giết là tùy ở nàng.

Tôi cười khểnh:

- đúng là kẻ bạc tình! Cô ta vì a, đến con cũng có thể sinh ra được, còn a nhẫn tâm cứ thế bỏ cô ta lại?

Thừa Đức nhìn tôi, tức giận:

- Con của nàng ta, ta cũng chẳng cần, ta chỉ cần con của nàng.

- Tiếc là e lại không muốn có! – Tôi khẽ nói rồi quay người bước đi.

Thừa Đức đứng sau lưng vội kéo tôi lại nói:

- Nàng định đi đâu?

- Bỏ tay ra. – Tôi lạnh lùng nói. - Đừng để e phải coi thường a.

- Ta không buông tay. Ta đã nói rồi. Khi nàng cùng Phụng Thiện quay về, ta đã nói rằng mình sẽ không bao giờ buông tay nữa. - Thừa đức nói 1 cách khấn thiết.

Tôi cười:

- Điện ha, không cần biết a giả tình cũng được, giả nghĩa cũng chẳng sao, dù gì thì chúng ta cũng đã từng có 1 đoạn hồi ức. Bây giờ tôi biết rõ a rồi, a không cho tôi đi tìm 1 chỗ dựa khác sao? Nam Cung Việt vừa mới đi xong, tôi mà đi nhanh cũng đuổi kịp a ta không biết chừng.

Thân người Thừa Đức lão đảo, sắc mặt trắng đến kinh người. Lòng tôi có cảm giác sung sướng khi trả đũa được, chỉ mong lời nói của mình thêm tàn nhẫn để có thể đâm chặt vào tim a.

Tôi đang nghĩ thêm vài câu nói tàn nhẫn nữa thì không ngờ Thừa Đức bước đến bế tôi lên, lông mày nhíu chặt lại, gằn giọng nói:

- Muốn ta để nàng đi, trừ phi ta chết.

- TĐ, chúng ta dễ đến dễ đi có được không? – Tôi lạnh lùng nói. – A làm thế không sai. A vốn dĩ là người ôm bản tính sống qua ngày, hơn nữa con người vốn là cùng lợi dụng lẫn nhau. A lợi dụng tôi, tôi cũng từng lợi dụng a. Đến nước này rồi tôi cũng không trách a, chỉ do tôi quá ngu, quá lười, quá ngây thơ, không bao giờ chịu động não suy nghĩ, hoặc có nghĩ đến nhưng lại không muốn đối mặt. Tôi cứ tưởng chỉ cần có tình yêu là đủ, mọi thứ khác không quan trọng. A đừng dùng ánh mắt đầy nhìn tôi, giờ là a đá tôi trước, chứ không phải tôi bỏ a, đừng làm ra vẻ như 1 oán phụ như thế. – Tôi cười, nhìn gương mặt căng thẳng của Thừa Đức rồi tiếp tục nói. - Thần kinh của tôi giờ đây không hề mất bình thường mà ngược lại. Chẳng phải chỉ là thất tình sao? Cũng đâu phải là việc to tát cho lắm. Tôi chơi được. Ngay từ đầu tôi đã biết mình chơi được, nếu không sao dám chơi với a. A yên tâm, tôi tuyệt đối không bao giờ nghĩ đại, mà sẽ tiếp tục sống thật tốt.

- Thôi đi! – Thừa Đức hét lên, vẫn bế tôi trong tay từng bước một về phía hậu viện.

Tôi cười thành tiếng, tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng:

- Thứ nhất, tôi sẽ không hận anh, bởi nếu hận anh có nghĩa là tôi vẫn còn yêu. Do vậy, tôi không bao giờ hận mà chỉ quên anh đi, dăm bữa nửa tháng sau sẽ lại bao được một chàng đẹp trai khác. Tôi tin tưởng vào vận may của mình. Thứ hai, anh cũng yên tâm, tôi không nghĩ đến chuyện báo thù, nên anh không cần phải lo lắng đề phòng tôi sẽ đến giết. Tôi không bao giờ trở thành oán phụ. Tôi sẽ làm mình sống một cách vui vẻ nhất có thể, bởi tôi biết mình sống hạnh phúc chính là sự báo thù lớn nhất đối với anh.

- Vinh Nhi, đừng nói nữa, ta cầu xin nàng... - Giọng Thừa Đức có phần nức nở nghẹn ngào.

Tôi ngạc nhiên nhìn Thừa Đức, đưa tay ra sờ vào đuôi mắt anh, thấy có vệt nước trên ngón tay mình.

- Anh khóc rồi? Tôi còn chưa bao giờ thấy anh khóc! Anh khóc cái gì? Tôi chưa khóc mà anh khóc cái nỗi gì? -Tôi cười nói.

Nhìn gương mặt của Thừa Đức, tôi dần ngưng cười, chăm chú nhìn sự hoảng loạn đang thay thế cho sự trấn tĩnh thường ngày trong đôi mắt ấy, và sự mạnh mẽ bị sự yếu ớt không nơi dựa dẫm đuổi đi mà thấy nhói đau trong tim. Đây là Thừa Đức, Thừa Đức mà tôi định dùng mọi thứ mình có ở hinej đại để đổi lấy, là Thừa Đức đã khiến tôi rơi vào hết cái bẫy êm dịu này đến cái bẫy êm dịu khác.

Ngoại thành Uyển thành, dưới bóng cây đào, anh mặc bộ đồ trắng cười cợt nhả:” Đừng quên anh nhé! Nhớ phải nhớ đến anh!” -anh vừa hét to vừa cười.

Trong cung Ngõa Lạc, giữa đêm anh đến tìm tôi, thì thầm bên tai:” ... Cả cuộc đời này, nàng đừng mong đi với người khác, ai cũng không được.”

Một Thừa Đức tham nhập vào doanh trại của quân địch để cứu tôi, một Thừa Đức muốn tôi sinh con cho mình, một Thừa Đức lúc nào cũng nhìn tôi với bầy phần chiều chuộng ba phần bất đắc dĩ.

Thừa Đức ...

Tôi để tay giữa đôi lông mày của anh, muốn xoa đầu mày đang nhú chặt bằng phẳng trở lại. Tam hoàng tử phong lưu phóng khoáng của Ngõa Lạc - Thừa Đức - sao có thể có bộ dạng này được chứ? Lông mày của anh lẽ ra phải nhướn cao, ánh mắt lúc nào cũng mang nét cười với ba phần tản mạn; miệng anh cũng không nên mím chặt như lúc này mà thỉnh thoảng nhếch khóe lên để lộ ra nụ cười khi thì diễn cợt, lúc lại đắc ý. Đây không phải Thừa Đức, không phải Thừa Đức của tôi.

Đã qua rồi, mọi thứ cuối cùng cũng trôi qua. Tôi vẫn là Sở Dương của ngày nào, nhưng anh đã thành người có vợ, có con, vĩnh viễn không thể là một Thừa Đức của ngày xưa nữa.

- Vinh Nhi, ta cái gì cũng không cần nữa. Ta chỉ cần có nàng có được không? Ta lập tức đi giết nàng ta. Nàng đi đâu ta đi cũng đến đó. Ta không cần ngôi vị nữa! - Hơi thở của Thừa Đức không ổn định, vội vã nói hết ra, mang theo cả sự run rẩy.

Tôi lắc đầu, nói một cách bình tĩnh:

- Anh tha cho tôi đi. Anh cũng biết tính tôi rồi đấy. Tôi đã nói không cần là không cần. - Đột nhiên bụng dưới bắt đầu đau như lửa đốt. nhát thời che lấp nỗi đau trong tim.

Hóa ra nỗi đau trong tim cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Vinh Nhi, nàng sao thế? Nàng làm sao thế? - Thừa Đức hét hoảng.

Tôi ngẩng đầu lên cười, không ngờ vừa hé miệng, một thứ dung dịch tanh ngọt thuận theo khóe miệng chảy xuống, đưa tay lên chùi, hóa ra là máu tươi. Tôi cười! Không ngờ bản thân cũng có ngày thổ huyết. Đây không phải diễn kịch để kích động tình cảm, miệng tôi cũng đâu có ngâm tương ca chua đâu, hơn nữa, màu sắc tươi rói thế này chắc là máu trong động mạch rồi, chẳng lẽ lại là xuất huyết dạ dày? Tiếc quá, sớm biết là sẽ thổ huyết, nói thế nào tôi cũng không chịu cười, cố tích góp cho đầy miệng máu rồi phun ra, thế có phải là có khí thế hơn không?

Bụng dưới ngày càng đau hơn, cơn đau nóng bỏng dần lan ra lục phủ ngũ tạng, giống như có dây dẫn truyền đến tứ chi làm tôi không tự chủ được co quắp người vào.

Sắc mặt Thừa Đức mang vẻ hoảng loạn chưa từng có, luống cuống hốt hoảng nhìn, dồn dập hỏi tôi bị làm sao.

Chắc là độc “thiên kiều dẫn” bắt đầu phát tác đây? Tôi cười khổ, bà nó nào có giống mi được chứ, rõ ràng là độc được muốn cướp mạng người! Tôi khó khăn lắm mới chịu được cơn đau đầu tiên qua đi, câu đầu tiên nói ra từ cái miệng còn đang run rẩy là:

- Để tôi đi. Tôi muốn đi gặp Nam Cung Việt. Anh ta có thể cứu tôi.

Thừa Đức sững sờ người lại, không nói gì.

- Hay là anh định cứ thế nhìn tôi chết trong vòng tay của mình, hả? - Tôi cười mà hỏi.

Thừa Đức lảo đảo người, cuối cùng cũng nghẹn nói:

- Hắn ở đâu? ta đưa nàng đi.

- Không cần, để tôi xuống, - Tôi nói. - ... Tôi không muốn anh động vào mình nữa.

Dưới tuyết trắng, tầm mắt mù mịt, một người vốn chẳng bao giờ chịu nhớ đường như tôi không ngờ lại tìm được đường đến, nhưng, đến giờ liệu còn quay đầu lại được? Vài tiếng trước tôi còn đứng đây cười rồi nói với Nam Cung Việt rằng mình yêu Thừa Đức, nhưng kết quả ngay sau đó ông trời đã cho tôi một cái bạt tai.

Không cần ngoái đầu nhìn, cũng biết Thừa Đức đi theo mình ở đằng xa, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh chưa hề rời khỏi lưng mình. Có lẽ anh cũng yêu tôi, chỉ là có điều cái móc “make in Hoang Gia” đã in lên tình yêu của anh quá nhiều. Tôi có thể nhận thấy sự toan tính, nhưng trái tim không rộng đến mức không kì kèo sự phản bội của anh. Tôi không làm được việc đó.

Thất tình thì sao? Phùng Trần Sở Dương tôi không phải loại yếu đuối như đàn bà, chỉ cần qua được hôm nay, ngày mai mặt trời vẫn mọc lên như bao ngày, Trái Đất vẫn quay quanh mặt trời. Vất vả cái tên Thừa Đức đi, không có anh ta thì Phùng Trần Sở Dương tôi vẫn có cuộc sống vô cùng sinh động như thường! Tôi muốn cười thật lớn cổ vũ mình nhưng miệng há ra rồi mà không lời được một âm thanh nào, cứ ccos lời thì đến tận tim phổi cũng đau theo.

Bụng dưới đau thành từng cơn đau đột kích, tôi chỉ hận không cuộn tròn mình lại thành trái bóng được. Sau cùng, khi không còn hơi sức bước thêm một bước nào nữa, tôi đành ngồi thụp xuống tuyết thở dốc. Thừa Đức từ sau lưng chìa tay ra định đỡ tôi dậy mà đến giữa chừng thì sững sờ lại, tôi đã nói rồi, không muốn anh động vào người mình thêm nữa.

Tôi quay đầu lại nhìn Thừa Đức:

- Thừa Đức anh nói xem có phải tôi đang nằm mơ không?

Thừa Đức không đáp lời, tôi cười, xem ra đến anh cũng không mở mắt mà nói dối đk. Nụ cười trên môi tôi nhạt đi, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của m cất lên:

- Trước mắt là nơi ở của Nam Cung Việt anh có thể yên tâm quay về đk. Tôi không muốn anh ấy nhìn thấy anh.

Tay Thừa Đức vẫn sững sờ ở đó, đôi môi mỏng mím chặt đến đường nét của ngũ quan cũng cứng lại theo. Đôi mắt sâu không đáy lại lộ ra vẻ bơ vơ của một đứa trẻ không có chỗ dựa. Tôi không kìm đk lắc đầu, thậm chí m hoa mắt. Thừa Đức sao có thể bơ vơ không có chỗ dựa chứ? Ánh mắt anh đã có quá nhiều điều, nhiều đến mức tôi nhìn không rõ, cũng không muốn nhìn thêm nữa, nhưng chỉ riêng có cái bơ vơ không có chỗ dựa là không thể có.

Hít 1 hơi dài, tôi cắn chặt răng cố gắng đứng dậy không thèm đoái hoài j đến nét mặt Thừa Đức nữa mà bước từng bước một về phía trước

Nhẹ nhàng mò vào khu nhà Nam Cung Việt ở, đóng cánh cửa sau lưng lại rồi tôi mới trượt theo cánh cửa ngồi sụp xuống đất, trong lòng vui mừng khi chưa kinh động đến Nam Cung Việt. Tôi chỉ ngồi đây 1 lúc, ngồi 1 lúc là ấk, đợi Thừa Đức bên ngoài đi rồik tôi sẽ đi ra.

Lại 1 cơn đau dồn đến, tôi cắn chặt môi ngã ra đất, nỗ lực không phát ra tiếng kêu. Không thể kêu, nếu Nam Cung Việt ở trong nhà, với võ công như thế nhất định anh sẽ nghe thấy. Tôi không thể kêu, chịu đựng đi, lúc này chẳng phải đã chịu ấk đầy sao??

KHớ khăn lắm cơn co giật mới dần dịu xuống, chỉ thấy có 1 dòng dung dịch ấm ấm từ mũi chảy ra, đưa tay chùi không ngờ lại nhuộm đỏ cả bàn tay. tôi đang sững người nhìn máu trên tay mình thì nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Lâm Y Y cô nương ở phía trước vang lên.

- Sở Dương cô nương làm sao vậy?? - cô ta thấy bộ dạng tôi kinh hoàng hỏi.

Tôi cười đưa tay lên lau máu mũi đang chảy ra, cười nói:

- Y Y, cô nương xem cô nương xinh đến mức làm tôi chảy cả máu mũi rồi.

Tuy mặt đang cười đùa vs Lâm Y Y nhưng trong lòng tôi lại bắt đầu hoảng hốt, hôm nay sao thế không biết? Vừa thổ huyết lại vừa chảy máu mũi không lẽ đúng là thất khiếu chảy máu mà chết??

Lâm Y Y vội lôi khăn tay ra lau máu trên ,mặt tôi, nhưng máu mũi vẫn chảy ra không ngừng, giống như ăn phải nhân sâm ngàn năm vậy, lau thế nào cũng~ không hết. Lâm Y Y hoảng quá vội lớn tiếng gọi Nam Cung Việt. Cô nàng ngốc nghếch này làm tôi sợ hãi, cuống cuống vươn tay bịt miệng cô ta lại.

- Đừng gọi! Đừng gọi! - mà quên mất rằng tay m đang dính đầy máu,bịt lên 1 cái làm nhem nhuốc cả gương mặt của Y Y.

Lâm Y Y rõ ràng sững người lại sau đó ngó ra nhìn tay tôi ,tôi lại càng thấy ngại hơn vội cười nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý!

Sắc mặt Lâm Y Y trắng bệch ra, đưa tay lau mặt, sau đó nhìn lại tay m, sắc mặt càng trắng hơn, chỉ tí nữa là trắng bằng tuyết trên mặt đất. Tôi thầm kêu xong rồi, cô ta có khi nào mắc bệnh sạch sẽ quá mức không hay là ngất xỉu mỗi khi nhìn thấy máu chẳng hạn?? Nhưng lúc này cô nàng nhìn m chảy máu mà có sao đâu, giờ lại sao nữa.

Tôi vừa nghĩ lung tung vừa tự dằn vặt, bên kia Lâm Y Y đột nhiên hét lên, rồi như giờ mới có phản ứng trở lại, gắng hết sức lau mặt, vừa lau vừa hét ầm lên. Tôi lại bị cô ta làm giật m, máu mũi vốn đã chậm lại giờ lại bắt đầu chảy ra cũng chẳng còn chú ý đến việc xin lỗi nữa, đành ngửa cổ lên lau máu trên mặt mình.

Vậy là cả 2 người trong phút chốc không ai để ý đến ai, đều bận lau vết máu trên mặt mình. Tôi khó khăn lắm ms cầm ấk máu mũi, đang định an ủi Lâm Y Y thì phát hiện Nam Cung Việt đã đứng trước mặt.

Người không muốn nghĩ đến nhất là Thừa Đức, người không muốn gặp lại nhất là Nam Cung Việt, nhưng dường như ông trời thik nhìn tôi lâm vào hoàn cảnh khó xử.

Ngoài cười ngây ngô vs Nam Cung Việt, tôi không thể nói ra 1 câu nào.

- hê hê, Nam Cung Việt, anh đừng thế. Tôi không sao đâu. Chẳng qua mấy hôm gần đây trong người tôi nóng quá nên mới chảy máu cam.

- Nam Cung Việt anh để tôi xuống. tôi không sao tôi chỉ muốn quay lại gặp Y Y, 1 lúc nữa tôi còn phải đi.

- Anh để tôi xuống đi. 1 lúc nữa Đinh Tiểu Tiên sẽ đến đón tôi. Tôi không chết ấk đâu

- ... tôi không cần sự thương hại của anh. anh buông ra. Tôi không cần anh cứu tôi! Buông tay ra! Anh có phải là đàn ông không? đáng lẽ ra anh phải chế nhạo tôi ms đúng chứ???

“ Nam Cung Việt, cầu xin anh đấy, tôi không muốn mắc nợ anh nhiều như thế, tôi trả không nổi! tôi trả không nổi thật mà!

Tôi cuối cùng không nhịn nổi nữa, khóc thành tiếng, còn Nam Cung Việt vẫn trầm mặc như ban đầu, k để ý đến lời tôi nói, cũng không để ý đến việc tôi khóc âm lên, bế tôi vào trong nhà. Sau khi vút tôi lên giường, anh quay người dặn dò Lâm Y Y ở ngoài cửa vài câu sau đó đi vào đứng trước giường.

Tôi không biết đầu óc m lơ mơ vì đau, hay choáng váng vì sốt ruột mà sự mau mồm mau miệng đối với Nam Cung Việt biến đi đâu hết, chỉ biết gào khóc kêu anh cách xa tôi 1 chút, tôi không muốn mắc nợ anh nhiều như thế. Nam Cung Việt không thêm đoái hoài j, lên giường nắm chặt lấy tay chân tôi, định điểm huyết trên người tôi.

- tôi không cần bức độc, không cần anh hao phí công lực. chúng ta lên giường.

tôi gào khóc, không biết lấy đâu ra sức mạnh mà thoát đk khỏi tay của anh, bỏ đến xé áo anh ra. Tôi không muốn anh vì mình mà mạo hiểm thế này.

Chưa khi nào tôi lại khóc thê thảm như lúc này, nhưng tôi không quan tâm, nếu anh nhất quyết đòi cứu cái mạng này, vậy thì cách cứu sẽ do tôi quyết định, chẳng phải là lên giường sao? Đẳng nào thì cũng không yêu Thừa Đức nữa, lên giường vs anh thì đã làm sao? Tôi ôm chặt lấy Nam Cung Việt, áp môi m lên môi anh 1 cách điên dại ,rõ ràng cảm nhận đk sự run rẩy trên cơ thể anh mà sao trái tim lại đau như dao cứa. Phùng Trần Sở Dương, mày đang làm cái j vậy?? mày rớt cuộc là đang làm j??

Đôi tay Nam Cung VIệt dùng lực nắm chặt lấy 2 vai tôi, đẩy tôi từ ngực anh ra, nói rõ ràng từng câu từng chữ:

- nếu nàng muốn ta tổn ít sức lực nhất thì hãy ngoan ngoãn nghe lời! ta không bao h

động vào nàng trong tình trạng như thế này. Sở Dương! Nàng nghe cho rõ đây, ta không động vào nàng không phải vì nàng mà là vì ta không muốn bản thân và nàng rơi rắm không tổ nữa

ngón tay Nam Cung Việt vội điểm mấy phát lên người tôi, sau đó dùng cả 2 tay điểm những huyết lớn trên ngực tôi, đột nhiên cảm giác có 1 luồng nhiệt truyền đến từ lòng bàn tay anh. tôi thấy đầu càng thêm mơ mơi màng màng, cơ thể không chịu sự chi phối nữa chỉ có cảm giác là nhanh nhạy dị thường, 2 luồng khí nóng truyền từ tay anh vào trong người tôi, chạy dọc theo mạch máu, đi đến đâu chỗ đó như có lửa cháy./...

Vận công trị thương đúng là khó chịu kinh người! chả trách những người đang trị thương trong phim đều có nét mặt đau khổ, tôi không kìm đk sự hiếu kì mà nghĩ, đỉnh đầu Nam Cung Việt liệu có bốc khói như vẫn thấy người ta diễn trên phim không? nghĩ đến đây tôi không khỏi tự **** thăm mình đúng là có bệnh, giờ này là lúc nào mà còn đầu óc rảnh rỗi để nghĩ cái này? Nhưng trong lòng đúng là rất hiếu kì, chỉ muốn mở mắt nhìn xem giờ trông anh như thế nào, nhưng mí mắt lại không chịu nghe lời, cứ sụp xuống như đang đeo quả tạ nghìn cân, cố hể sức cũng không mở ra nổi.

Mơ mớ màng màng không biết bao nhiêu lâu, dòng khí trong cơ thể càng ngày càng nhanh, 2 dòng nhiệt lưu cuối cùng cũng trộn lẫn vào nhau ở trong lồng ngực, sau đó bèn có cảm giác bức bối ở ngực, một luồng nhiệt lưu bốc lên, miệng nóng ẩm, “phụt” 1 tiếng miệng phun ra cả hộc máu.

Mở mắt ra nhìn, tốt rồi, tất cả gần như bắn hết lên Nam Cung Việt ở trước mặt

- xl tôi không cố ý. – tôi rên rỉ.

Nam Cung Việt không nói j , quần áo trên người bị mồ hôi thấm ướt đầm từ lâu, nhìn chẳng khác j người vừa bước từ dưới nước lên. Sắc mặt như sáp vàng, đầu mày chau lại như đang cố chịu đựng điều j. tôi đang định hỏi anh thế nào thì thấy anh cũng phun ra 1 ngụm máu, đk lắm, cũng phun hết vào người tôi.

- he he- tôi nhếch miệng cười gượng 1 tiếng – giờ thì tốt rồi, tôi phun vào người anh, anh cũng phun vào người tôi , hòa nhé!

Trên người tôi không còn lại 1 chút sức lực nào, toàn thân tôi mềm oặt ngã xuống giường. nam Cung Việt ngồi đó thân hình hơi lão đảo. Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng hô của Lâm Y Y:

- kẻ nào?? Sau đó là tiếng đao kiếm rút ra khỏi vỏ, tôi giật mình kinh hãi, cố gắng ngồi dậy, nhưng sức lực trên người như bị rút đi hết, làm thế nào cũng không gượng dậy nổi. Nam Cung Việt nhìn tôi cười gượng gạo, nhắm mắt lại, dựa vào tường vẻ yếu ớt không còn chút sức lực.

Cánh cửa bị xô ra, Lâm Y Y đang giao đấu với 1 người đàn ông ngay trước cửa. người đàn ông đó mặc 1 bộ đồ võ sĩ màu đen, kiếm pháp tinh xảo tuyệt vời, rất nhanh đã bức Lâm Y Y xuống thế hạ phong. Hắn ta dùng kiếm đẩy lùi Lâm Y Y, rồi quay người cầm kiếm đâm vào phòng. Y Y đứng sau lưng hắn nghiêng chặt rằng 1 cái rồi lại xông vào, chẳng có vẻ gì để ý đến sơ hở trên người mình, mũi kiếm nhắm thẳng vào yếu huyệt của người áo đen, chiêu nào cũng thuộc loại quyết liều mạng cùng chết với quân địch. người áo đen kia thấy vậy, chỉ đành quay người lại giao đấu với Lâm Y Y.

Trong phòng, 2 người 1 đen 1 trắng, nếu như là phim truyền hình, ngồi xem chắc chắn sẽ thấy đặc sắc vô cùng, nhưng tôi biết đây không phải là đóng phim, mà là Lâm Y Y đang dùng tính mạng của mình để ngăn mũi kiếm đang đâm về phía Nam Cung Việt kia. Quay đầu nhìn Nam Cung Việt, a vẫn nhắm mắt dựa lưng vào tường, khoé miệng run rẩy vì không kiếm chế được, a ấy biết, a ấy nhất định biết hiện giờ Lâm Y Y đang kiểu chết vì mình.

Tôi cười gượng không thành tiếng, nói cho cùng tôi chẳng phải là kẻ gieo hoạ sao? Nếu không phải vì tôi, có lẽ Nam Cung Việt và Lâm Y Y sẽ trở thành đôi tình nhân chốn giang hồ mà người ta phải ngưỡng mộ. Chỉ vì sự xuất hiện của mình, hại Nam Cung Việt vì tôi mất đi sinh mạng, Lâm Y Y vì a mà chết yếu trong độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời.

Nếu như, nếu như tôi có thể giúp Lâm Y Y thu hút sự chú ý của tên áo đen kia, nếu như tôi có thể ôm lấy hắn, hoặc ôm lấy cánh tay hắn, không cho hắn rút lại đã kiếm đâm xuyên người tôi, vậy thì liệu Lâm Y Y sẽ có thêm 1 tia hi vọng chiến thắng không?

- Gậy Cao Ly! – tôi gắng hết sức gào to mà không đạt được hiệu quả như tôi mong muốn, chẳng ai thêm để ý đến tôi. Chết tiệt, sao cứ sót ruột 1 cái là lỗi biệt hiệu của người ta ra để gọi thế này?

- Lý Nguyên Chích! – tôi lại gào lên 1 lần nữa, dùng hết sức lực còn sót lại nhảy bổ vào người hắn từ trên giường.

Nghe thấy tiếng hét của tôi, người áo đen kia quả nhiên hơi sững lại như tôi mong muốn, quay người nhìn tôi với chút ngạc nhiên trong ánh mắt. Tôi cười, dù có bị mất, nhưng đôi mắt của người vẫn lộ ra ngoài. Tôi tự nhủ, người sao giấu người khác được đôi mắt 1 mí vừa bé vừa dài đó của mình? Theo kế hoạch của tôi, nhân lúc tâm thần hắn bị tôi làm cho rối loạn, tôi sẽ nhảy bổ đến ôm lấy người hắn. Hoặc kích cho hắn đâm mình 1 nhát kiếm, còn mình có thể ôm chặt kiếm của hắn ta, giúp Lâm Y Y đoạt lấy vài giây quý giá, hơn nữa vài giây này rất có thể đủ để Y Y đâm cho hắn 1 nhát kiếm xuyên ng.

Thực ra kế hoạch này không thể nói là không hay, sau này, khi cùng Lý Nguyên Chích thảo luận lại việc ngày hôm nay, tôi vẫn kiên quyết là ý tưởng của mình khả thi và có hiệu quả. Còn Lý Nguyên Chích vốn dĩ không thêm tranh luận với tôi, chỉ lạnh lùng nhìn rồi đã kích:

- Nhưng với điều kiện hôm đó cô có thể nhảy bổ vào tôi gần thêm chút nữa. chứ không phải lặn từ trên giường xuống như gấu chó. Lúc đó tôi còn cách cô cả mấy trượng, tôi muốn đâm thì cũng muốn đâm thật đấy, nhưng nói cho cùng bản thân cũng đâu thể coi kiếm là ám khí mà phóng đi được.

Đúng vậy, hôm đó tôi liều mạng nhảy bổ vào người Lý Nguyên Chích từ trên giường, tuy sau đó tôi có thử nghiệm vài lần, với cơ thể khoẻ mạnh thường đúng là có thể lao ra xa đến thế. Nhưng thực tế phũ phàng lúc đó tôi lại chỉ lặn từ trên giường xuống, còn kém cỏi đến mức ngất xỉu vì ngã.

Thế giới của tôi chìm vào 1 vùng tối đen hỗn loạn, chỉ lơ mơ có chút ý thức, nhưng lại cảm thấy đầy không phải ý thức của mình, mơ mơ màng màng giống như tỉnh rồi mà lại như đang nằm mơ.

Trong giấc mơ đó, có người ôm tôi từ dưới đất lên, động tác rất mềm mại, giống như đang ôm 1 con búp bê sứ dễ vỡ. người đó dịu dàng chăm sóc tôi, đút nước, thay quần áo cho tôi làm tôi bỗng thấy sợ hãi vô cùng, chẳng lẽ mình lại xuyên thời gian 1 lần nữa, mà lần này lại còn biến thành 1 đứa bé còn ** sữa? Nếu không thì sao động tác của người kia lại mềm mại đến vậy? Sau đó sự vật xung quanh bắt đầu nhẹ nhàng lay động, tôi càng chắc

chắn việc mình xuyên thời gian 1 lần nữa, nhìn xem, đến nơi tôi cũng được dùng đến, không phải 1 đứa bé còn ** sữa thì là gì?

Thế là xong, lần này thì xong thật rồi, tôi thầm nghĩ, không biết Đình tiểu tiên có thể tìm thấy tôi k, cũng

chẳng hiểu mình đang ở thế giới nào nữa? Trời ơi, lại còn là 1 đứa bé nữa, đến năm khỉ tháng ngựa nào mình mới có thể tự ăn, tự uống, tự đi được đây? người bên cạnh khẽ gọi tôi, từng tiếng líu ríu nhẹ nhàng vang bên tai, giọng nói trầm thấp, không ngờ lại là của đàn ông. Tôi càng chóng mặt, Thượng đế, lần này không phải ông cho tôi đến thế giới nữ quyền đây chứ, không thì sao ** em bên cạnh lại biến thành đàn ông thế này? Chẳng trách khi chạm vào thân thể người đang ôm mình này cứ có cảm giác cứng đanh lại, tôi còn đang băn khoăn nằm mãi trong lòng ** em mà vẫn chưa bị “áp bức”, ** em chẳng phải cần có “vốn” tương đương thì mới có thể đảm nhiệm chức vụ này sao?

Tôi thật sự rất muốn mở to mắt nhìn ** em bên cạnh mình có hình dáng ntn, sao cảm thấy mùi quen thuộc như thế? Làm tôi phải nghĩ về cái người mà mình cực kì không muốn nghĩ đến kia, lẽ nào a ta cũng xuyên thời gian cùng tôi? không chỉ thế còn biến thành ** nuôi?

Đột nhiên tôi rất muốn cười, nghĩ đến cảnh a ta và mình cùng xuyên thời gian đến chỗ này, nghĩ khuôn mặt ai oán của a ta khi ôm e bé, nghĩ a ta cầm khăn tay với ngón tay hoa lan cong vút...

Thế giới nữ quyền, thật tốt, quên đi ân oán oán ở kiếp trước, PTSở DƯƠNG tôi sống lại từ đầu, phải sống đến chức quan to hiển hách, sống đến mức tam “thê” tứ “thiếp”, sống đến mức phong sinh thuý khởi!

Nôi vẫn đưa đều đều làm tôi thấy khó chịu. Tôi rất muốn nói với “vú nuôi” kia, đừng đưa nữa, đưa qua đưa lại làm bà cô đây buồn nôn quá! Đôi môi âm ẩm của “vú nuôi” đột nhiên dề lên môi tôi, mang theo cảm giác mát dịu, hần dưng lực ghì xuống, cũng chẳng có thêm gì nữa, chỉ là ép mạnh lên môi tôi, dần dần có 1 cảm giác bị thương quen thuộc truyền đến!

Tên ‘vú nuôi’ này, bà nó chứ, tôi ****, chắc chắn hẳn ta nhân lúc bốn cô nương đây còn nhỏ mà tranh thủ ăn đậu phụ, người đợi đây, đợi đến lúc ta lớn lên thì biết! Tôi thầm **** rửa trong lòng, nhưng cảm giác này sao lại quen thuộc vậy, quen

thuộc đến mức tôi không dám nghĩ ngợi, sự bị thương thấm qua đôi môi, giống như 1 thanh kiếm sắc, đâm sâu vào tim tôi 1 cách dễ dàng.

Chương 46

Khi mở mắt ra tôi phát hiện mình vẫn là mình, chẳng phải là đứa bé nào hết, cũng chẳng phải xuyên thời gian đến thế giới nữ quyền nào cả, thân người vẫn lắc qua lắc lại nhẹ nhàng, đây cũng không phải do nôi đưa, mà vì tôi đang ngồi trên xe ngựa, 1 cái xe ngựa có vẻ không tồi. Trong xe rải 1 tấm thảm lông mềm mại, không gian không nhỏ, tôi quay đầu ra thấy Nam Cung Việt nằm cạnh mình.

- Sở DƯƠNG, cô nương tỉnh rồi? - Giọng Lâm Y Y mừng rỡ vang lên, tôi khẽ gạt đầu, cố chống người lên ngồi dậy. Lâm Y Y vội đến bên đỡ tôi dậy, để tôi dựa vào thành xe, rồi nhìn tôi = đôi mắt đỏ hoe.

Sắc mặt Nam Cung Việt vẫn tái nhợt như thế, nằm im lặng ở đó, hơi thở có phần nặng nề. Tôi run rẩy đưa tay ra, định sờ xem nhiệt độ cơ thể của a, nhưng đột nhiên nhớ đến Lâm Y Y đang ở cạnh, bèn rút tay lại, nhẹ nhàng hỏi:

- A ấy sao rồi?

Lâm Y Y quay đầu nhìn Nam Cung Việt 1 cái, lại gần giúp a đắp chăn lên, nói nhỏ:

- Đại phu nói, Nam Cung đại ca chỉ bị suy nhược vì nội lực tổn hao quá nhiều, 2 ngày sau huynh ấy sẽ tự động tỉnh lại.

- Chúng ta bị bắt rồi à? - Tôi khẽ giọng hỏi, duy có lí do này có thể giải thích được tình trạng hiện giờ nếu không thì sao 3 người chúng tôi còn có thể sống sót 1 cách nguyên lành trên đời này?

Lâm Y Y sững người lại, sau đó lắc đầu nói:

- Không.

- Không?

Tôi càng thêm nghi hoặc, lẽ nào gây non nhất thời mềm lòng lại thả chúng tôi ra? Nhưng nhìn hẳn cũng không phải loại người biết mềm lòng. Chẳng phải hẳn muốn đợi đến lúc Nam Cung Việt vì ép độc cho tôi mà hao tổn nội lực để hạ thủ hay sao? Nếu đã có dã tâm giết Nam Cung Việt thì hẳn có tha cho chúng tôi

1 cách dễ dàng không? Lẽ nào sức mạnh tiềm tàng của Lâm Y Y đột nhiên bộc phát, chỉ trong phút chốc đã đánh bại gây non?

Lâm Y Y thấy tôi nhìn có vẻ hoài nghi thì có phần không tự nhiên, vội cầm ít lương khô bên cạnh đưa cho tôi, hỏi:

- Cô nương hôn mê đã 2 ngày rồi, đói không?

- Gây non thì sao? Hẳn tốt bụng thả chúng ta ra như thế? - tôi lại hỏi.

Lần này không đợi Lâm Y Y trả lời đã nghe thấy 1 giọng nói lạnh lùng từ bên ngoài vọng vào:

- Hẳn đương nhiên không tốt bụng đến thế. Hẳn chịu tha cho các người đương nhiên có cái lợi khác. - Rèm xe bị kéo lên, LNChích thò đầu vào trong xe, liếc tôi 1 cái lạnh lùng, tiếp. - Còn nữa, ta tên Lý Nguyên Chích chứ không phải gây non.

Tôi ngay lập tức ngăn người ra đó, kiểu gì cũng không nghĩ đến việc Lý Nguyên Chích lại làm phu xe ngựa cho chúng tôi. Nhìn gương mặt lạnh băng của hắn, tôi đành gạt đầu cười gượng để biểu thị mình hoàn toàn nghe hiểu lời của hắn.

Thấy Lý Nguyên Chích tiếp tục quay người ra ngoài đánh xe, tôi mới thở phào 1 hơi. Cô ngốc Lâm Y Y này còn nói chúng tôi không bị bắt cóc, vậy gây non thế này là muốn làm gì? Đến làm phu xe ngựa miễn phí? Đánh chết tôi cũng không tin! Tôi gọi khẽ Lâm Y Y đến cạnh mình, hỏi cô ta xem rốt cuộc là thế nào, không ngờ Lâm Y Y cho tôi 1 câu trả lời như 1 quả bom. Đúng vậy, chúng tôi không bị bắt. Lý Nguyên Chích đến đánh xe ngựa là vì chúng tôi bắt hắn.

Tôi dùng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sùng bái nhìn Lâm Y Y, cô gái này mạnh thật đấy! Đến cả Lý Nguyên Chích cũng có thể bắt được? Lâm Y Y ngượng ngùng nói với tôi, không phải cô hại được Lý Nguyên Chích mà có người tới cứu chúng tôi, hơn nữa còn kìm Lý Nguyên Chích lại được, cũng không biết dùng cách gì mà ép buộc được Lý Nguyên Chích làm phu xe kiêm hộ vệ đưa chúng tôi về tận quê của Nam Cung Việt.

Toát mồ hôi 1 cái, nói đến về quê là tôi lại hình dung đến lời tên thổ phỉ có gương mặt hung ác nói với con tin của mình ở trong phim: “hôm nay tiễn người về quê”, vì thế tuy biết rõ Y Y nói quê là chỉ nhà trên núi của Nam Cung Việt, nhưng tôi vẫn rất miễn cưỡng với từ này, vội bảo cô ta sau này đừng nói về quê nữa.

Hỏi Lâm Y Y ai đã cứu cả bọn, nhưng cô ta không chịu nói. Nếu có ai đó hỏi chuyện mà tôi không muốn nói thì tôi nhất định sẽ bịa ra 1 lời bịa đặt hoang đường cho họ nghe. Nhưng cô nàng Y Y lại thà thà, tuy không chịu nói ai cứu, nhưng cũng chẳng dám bốc phét với tôi, chỉ kìm lại khiến mặt đỏ bừng rồi nhìn tôi vs ánh mắt tội nghiệp, cứ thế nhìn làm tôi cũng thấy áy náy, nên chẳng hỏi thêm nữa.

Bên ngoài Phồn Đô là đồng tuyết mênh mông. Tuyết chất thành 1 lớp dày trên đường khiến xe ngựa cũng không dám đi nhanh, có điều dù sao cũng chẳng phải chuyện gì gấp gáp, nên đi cả quãng đường không vội vàng lắm. Tôi vốn dĩ chẳng có nội lực gì nên độc tố trong người bị Nam Cung Việt ép ra xong chỉ hôn mê 2 ngày là tỉnh lại, cơ thể hồi phục rất nhanh, ăn 1 bữa là không còn vấn đề gì nữa. Còn Nam Cung Việt thì nghiêm trọng hơn tôi nhiều. A dường như đã tiêu hao hết tất cả nội lực để giúp tôi bức độc ra. Vừa bức độc xong, đang điều chỉnh lại hơi thở của mình thì gặp ngay gây non đến mượn gió bẻ măng, nhất thời vội vàng đã khiến hơi thở trở nên hỗn loạn, có thể nói là bị tẩu hỏa nhập ma nhẹ. Vì thế mà a hôn mê 4 ngày sau mới tỉnh lại, hơn nữa sau khi tỉnh lại thì cơ thể yếu ớt như 1 kẻ tàn phế.

Tôi quả thật không biết nên đối mặt với Nam Cung Việt thế nào nữa, đặc biệt sau khi a đã gần như liêu cả mạng sống để cứu mình, tôi nợ a ấy, không chỉ tình cảm mà còn nợ 1 mạng sống.

Thấy Nam Cung Việt đối mặt với mình =1 vẻ mặt thờ ơ sau khi tỉnh lại, tôi ngồi trong xe mà lóng ngóng không biết làm thế nào. Tôi sợ phải đối diện với ánh mắt của a, cho dù a gần như không nhìn thẳng tôi bao giờ, nhưng bản thân vẫn sợ hãi. Nhìn Lâm Y Y chăm sóc a 1 cách chu đáo, đến dùng khăn giúp cô 1 tay tôi cũng không có, chỉ biết ngồi ngây người trong góc xe, cúi đầu nhìn tấm thảm dưới chân.

Sau 2 ngày làm đà điều, tôi không thể tiếp tục như thế được nữa, miễn cưỡng nói với Nam Cung Việt 1 tiếng:

- Cảm ơn a.

Lời nói vừa bật ra khỏi miệng tôi đã thấy mình giả bộ ngây ngô quá, a dùng mạng mình để đổi lấy mạng tôi, đây nào phải chuyện chỉ nói = 1 tiếng cảm ơn là xong? Nam Cung Việt nghe tôi nói lời cảm ơn, chỉ hững hờ liếc nhìn tôi 1 cái, không đáp lời khiến tôi bất giác càng thấy ngượng ngùng hơn. Tôi cười gượng mấy tiếng, rồi chân tay luống cuống bò ra ngoài, thôi vậy, thôi vậy, thay vì bị dày vò thế này, chi bằng ra ngoài đánh xe còn hơn.

mấy ngày nay kể ra gây non đã làm hết phận sự của mình, ngay cả 1 câu nói vớ vẩn cũng không có, chỉ lặng lẽ đánh xe 1 cách vững vàng làm tôi thầm khâm phục. Tôi tự nghĩ trong đầu, nếu hấn không làm thủ lĩnh gián điệp của Cao Ly thì kiêm thêm nghề phụ xe cũng đủ kiếm cơm ăn. Tôi nhanh chóng bò đến cạnh hấn rồi ngồi xuống, 1 câu cũng không nói, chỉ im lặng nhìn cảnh tuyết phủ 4 bề xung quanh, nghĩ nếu tôi rời đi ngay lúc này thì là tàn nhẫn hay nhân từ vs Nam Cung Việt đây? Tôi khê thở dài 1 cái, ở nơi trời đông tuyết phủ này, cho dù bản thân muốn rời đi thì có thể đi về đâu?

Gây non liếc tôi 1 cái, ánh mắt như thể đang nhìn 1 thùng rác, đầy vẻ khinh thị phớt lờ. Tôi vốn chẳng có tâm trí để ý đến, nhưng nhìn ánh mắt đầy của hấn thì nổi giận, lửa bị kìm nén mấy ngày nay cuối cùng cũng tìm được chỗ để xả.

- Nhìn cái gì? - tôi phần nộ bừng bừng hỏi.

Gây non lại liếc tôi 1 cái nữa, mở miệng vs vẻ chậm rì rì:

- Nhìn xem người đang nghĩ cái gì trong đầu.

Tôi nhìn hấn nghi ngờ, không nhịn được cười khẩy mấy tiếng:

- nhìn ra chưa? ta đang nghĩ gì thế? - tôi đã kích.

- Tôi bây giờ nên làm thế nào? tôi nên đối xử vs Nam Cung Việt ra sao? nếu giờ tôi rời đi thì tốt hay không tốt vs a ta? tôi nợ a ấy nhiều như vậy thì nên trả lại thế nào đây?

Gây non nhỏ giọng lại nói 1 cách uất hận, nghe làm tôi rung mình hết cái này đến cái khác, lòng vừa sợ vừa khâm phục, hấn làm thế nào mà đoán được ý nghĩ trong đầu tôi?

Gây non nhìn tôi đang dùng bộ mặt ngẩn ra vì kinh ngạc để nhìn mình thì bủi môi, nói châm biếm:

- 1 cô gái vụng về như người thì có gì hay? hứ!

Tôi vốn đang kinh ngạc vs thuật đọc ý nghĩ người khác của gây non, nhưng tiếng hứ đầy vẻ coi thường của hấn đã châm ngòi lửa trong người lên, mình sống kém đến mức để 1 tên gây Cao Ly cũng có thể chế giễu sao? Tôi quay đầu nhìn gây non, không kìm được mà nghiến răng kèn kẹt, cổ nén cơn giận lại, cười khẩy:

- Ta chẳng có gì tốt nhưng cũng không mượn gió bẻ măng. Ta không tốt đến mức nào đi chăng nữa cũng biết Nam Cung Việt là ân nhân của mình, cho dù chẳng báo được ân thì ít nhất cũng không dùng oán báo ân!

Tôi ngồi dậy đợi gây non quay đầu sang đầu khẩu vs mình, nhưng mắt hấn vẫn chăm chú nhìn đường phía trước, miệng khê mở ra khép lại, từ từ thốt ra 2 từ, tiếng rất bé, bé đến mức tôi không nghe rõ a ta đang nói gì nhưng nhìn miệng thì thấy rõ ràng là từ : ngờ ngẩn.

Nếu có thể, tôi bây giờ thật muốn giết quách tên gây non này cho hả giận! Nhưng tôi biết mình không thể, bởi vì chúng tôi cần hấn đánh xe. Bây giờ Nam Cung Việt vẫn chẳng có chút sức lực nào, còn cần hấn kiêm làm hộ vệ nữa. Tôi nhắm mắt lại, hít 1 hơi thật sâu rồi tự nhủ, nhịn, nhịn, nhịn đến ngày hấn hoàn thành nhiệm vụ. Lúc đó, tôi nhất định sẽ tính sổ vs hấn cả thù cũ lẫn nợ mới.

Tôi không đoái hoài đến gây non. Cho dù hấn dùng lời lẽ để châm chọc thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không quan tâm. Ngày nào không phải đi vào trong xe là nhất quyết không vào, chỉ yên lặng ngồi trước xe ngựa, hoặc nhìn gây non đánh xe, hoặc quay đầu ngắm cảnh tuyết nơi hoang dã. Đến ngày thứ 3, gây non cuối cùng cũng không chịu được tôi nữa:

- Nếu người thấy mắc nợ hấn thì đi trả nợ đi. Vào bên trong mà hầu hạ hấn, giúp hấn mặc áo, ăn cơm, giống như 1 người hầu chứ đừng ngồi đây làm người khác khó chịu! - Gây non lạnh lùng nói.

- Có Y Y ngồi trong xe chăm sóc a ấy là ta yên tâm rồi. - tôi nói khẽ. - Hơn nữa chắc bây giờ a ấy cũng không muốn thấy tôi, vậy tôi đi qua đi lại trước mặt a ấy để làm gì chứ?

Gậy non hít mấy hơi thật sâu, kìm sự phẫn nộ trong người lại, nghiêng răng nói:

Hắn không muốn thấy người? Người không hiểu hắn nghĩ gì thật sao? đàn ông lạnh lùng vs đàn bà là bởi vì sợ người ta sẽ lại làm tổn thương mình, vì thế mới dùng lạnh lùng để bảo vệ bản thân. Ta nghĩ nếu người đang chăm sóc hắn kia là người thì hắn muốn làm ra vẻ lạnh lùng cũng khó.

Tôi không phải chưa từng nghĩ đến những điều gây non nói nhưng lại không thể làm thế, bởi giữa chúng tôi không chỉ ngăn cách bởi Thừa Đức mà còn cả Lâm Y Y nữa. Nhớ hôm đó, nhìn cảnh Y Y dù liều cả tính mạng của mình cũng nhất quyết bảo vệ Nam Cung Việt cho = được là tôi biết cô ta hợp vs a hơn mình, vì thế tôi không thể... Tôi liếc nhìn gậy non, châm chọc vs vẻ nửa cười nửa k:

- Người vội cái gì? Nếu người quan tâm Nam Cung Việt như vậy sao còn ám sát a ấy? Hay dở gì thì cũng là ân nhân cứu mạng của người mà!

Sắc mặt gậy non không tốt cho lắm, cổ nhin không nổi khùng lên, nhếch miệng nói:

- Ta nghĩ nếu người ngồi cạnh là Lâm cô nương thì tâm trạng của ta sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Tôi lườm gậy non, rồi lại nghĩ tới thái độ khách sáo của hắn vs Lâm Y Y mấy ngày hôm nay, có khi nào tên này động lòng vs Lâm Y y? Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Lâm Y Y vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, tôi mà là con trai cũng sẽ động lòng chứ đừng nói đến gậy non Cao Ly chưa trải đời!

- Người đừng có mà có ý đồ vs Lâm Y Y! Người cô nương ta thích là Nam Cung Việt! - tôi khẽ giọng cảnh cáo hắn.

Gậy non sững người lại, sau đó cười:

- Sao lại không được? yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

- Y Y là thực nữ không sai, nhưng người lại không phải quân tử! - tôi nói, “ào” 1 tiếng, hất cả 1 chậu nước lạnh lên đầu gậy non.

Gậy non không nổi giận, chỉ cười lãnh đạm, thấp giọng nói:

- ta tưởng người là người thế nào nhưng giờ xem ra cũng chỉ có thế, động làm việc gì là sợ rúm người lại. Người tưởng như vậy là tác thành cô Lâm cô nương à? Nam Cung Việt đối vs người như thế, cho dù vì cảm động mà chấp nhận Lâm cô nương cũng chưa chắc mang lại hạnh phúc cho cô nương ấy. Thế thì chẳng thà người tự tác thành cho Nam Cung Việt, ít ra cũng có người được hạnh phúc.

- Lừa dối có thể mang lại hpức cho a ấy sao?

- Nếu khả năng lừa đảo người cao siêu, hoặc hắn rõ ràng biết đang bị lừa nhưng tình nguyện tin vào, vậy thì có thể hắn sẽ thấy hp. Hơn nữa, người có dám nói vs lòng mình không có chút cảm tình vs hắn ta không?- gậy non hỏi.

Tôi thấy mù tịt không biết gì, mình có thật là không có chút cảm tình nào vs Nam Cung Việt không? chuyện này tôi cũng chẳng thể nói rõ, lúc đầu tôi cũng suýt bị a cuốn hút còn gì, nếu không có TĐ, nếu không có...Chỉ nghĩ đến cái tên đấy thôi tôi đã thấy tim mình đau nhói, thế là vội lắc đầu, tự nhủ bản thân không được nghĩ tiếp nữa.

Tôi cười vs gậy non 1 cách nham hiểm, khẽ nói:

- Hay là người thích Y Y thật nên mới nói vs ta nhiều đạo lý như thế vs mục đích muốn ta giúp người diễn 1 vở rút củ dưới nổi?

Gậy non đỏ mặt, tức giận nói:

- Người nói linh tinh cái gì đấy? Ta kính trọng Lâm cô nương là người trọng tình trọng nghĩa. Hôm đó, nếu không phải do cô ấy liều mạng thì chắc ta đã giết Nam Cung Việt từ lâu rồi!

- Dù gì thì Nam Cung Việt cũng từng cứu mạng người, sao người cứ nhất định phải lấy oán báo ơn? Lại còn cố ý phong tỏa “thiên kiều dẫn” trong huyết đạo, khiến a ấy phải liều cả tính mạng của mình để cứu ta? Người rút cuộc định giở trò gì? - tôi nói, cứ nghĩ đến chuyện này là bực mình, tên gậy non này cũng chẳng phải đồ tử tế gì!

Gậy non liếc tôi 1 cái lạnh lùng.

- Phụ nữ các người trừ t yêu ra thì biết cái gì? sao có thể so ân oán cá nhân vs chuyện quốc gia đại sự!- khõe miệng hấn lại hiện ra 1 nụ cười châm biếm rồi mới tiếp tục nói. - hơn nữa nếu không phong tỏa “thiên kiều dẫn” chẳng lẽ lại giải độc giúp người? ta chẳng có gan to đến mức động vào người người!

Tôi trừng mắt nhìn hấn, thầm nghĩ không phải nói bóng nói gió như thế, hôm đó người ăn đậu phụ của ta cũng phải ít! Có điều tôi biết hấn không cố tình nên mới không thêm tranh luận.

- sao người chưa bao giờ hỏi ai đã cứu mình? - gậy non đột nhiên hỏi.

Tôi sững ng, 1 lúc sau mới định thần lại, lạnh lùng nói:

- Vì không muốn biết!

Thực ra hôm tỉnh lại, sau khi hỏi Lâm Y Y về chuyện này, trong lòng tôi đã mập mờ đoán ra đáp án. Người có thể xuất hiện kịp thời, không chế được gậy non, lại còn bắt hấn nghe lời đưa chúng tôi lên núi, trên đồi này trừ Thừa Đức ra thì không còn ai khác. Bởi vậy tôi không hỏi nữa, cũng không muốn biết. Xét về tình về lý tôi đều không mắc nợ. Dù a ta có làm gì đi nữa thì e rằng cũng chỉ để lòng mình thoải mái hơn mà thôi.

tôi không để ý đến gậy non nữa, quay người chui vào trong xe. Nam Cung Việt đang dựa lưng vào thành xe, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng tôi vào bèn mở mắt nhìn 1 cách thờ ơ, rồi lại nhắm vào.

Tôi đến trước mặt Lâm Y Y, cúi đầu nói nhỏ:

- Y Y, xối, tôi đã lừa cô nương. Tôi vốn chẳng phải tiểu cô cô của a ấy.

Lâm Y Y cười lãnh đạm nói:

- Tôi biết từ lâu rồi.

Tôi cắn môi, lại nói:

- Tôi cũng rất cảm kích ơn cứu mạng của cô nương, nhưng có 1 số chuyện dù có làm tổn thương đến cô nương thì tôi cũng phải nói ra. Cô nương nói tôi ích kỷ cũng được, nói tôi vô liêm sỉ cũng được, tôi không quan tâm đến những cái đấy. Tôi biết trong lòng cô nương luôn thích Nam Cung Việt.

- Sở DƯỞNG! - Lâm Y y kêu khẽ, mặt đỏ bừng lên, ngay lập tức quay đầu liếc trộm Nam Cung Việt 1 cái, vội nói. -Cô nương nói linh tinh gì thế?

- Tôi không nói linh tinh, cô nương nghe tôi nói hết đã. Tôi biết cô nương thích a ấy, có lẽ tôi nên tránh xa 2 ng, sau đó để lại a ấy cho cô nương. Nhưng tôi nghĩ nếu mình làm như thế cũng chưa chắc mang lại hp cho cô nương, nên tôi quyết định sẽ tranh đấu vs Y Y cô nương. Cô nương có thể tiếp tục yêu, còn tôi cũng sẽ thử để mình yêu a ấy. Đến cuối cùng nếu a ấy chọn cô nương thì tôi thật lòng chúc phúc cho 2 ng; còn nếu a ấy vẫn thích tôi, vậy thì Y Y, cô nương nên biết rằng người đàn ông này không thể mang lại hp cho mình, và cũng mong cô nương đừng tự làm khó mình nữa, để bản thân đi tìm hp khác, được không?

NAM CUNG VIỆT vẫn nhắm chặt mắt, nhưng cơ thể lại khẽ rung 1 cái.

Lâm Y y đỏ mặt nhìn tôi, rồi lại nhìn Nam Cung Việt, không biết nên trả lời thế nào. Tôi thở dài trong lòng, haiz, xem ra vẫn là da mặt mình dày, không hổ thẹn đã sống ở thế giới hiện đại 20 năm.

Lúc lâu sau mới nghe Nam Cung Việt lạnh lùng nói:

- Sở DƯỞNG, tôi không còn thích cô nữa, thế nên cô nương nói những lời này không ý nghĩa gì hết cả.

Tôi biết- tôi cười, quay người ra cười vs Lâm Y y - cô nương xem, tôi đã thua cô nương 1 bước rồi. Giờ đây chắc a ấy đã chán ngấy tôi rồi.

Mặt của Lâm Y Y càng đỏ bừng lên, lắp bắp nói:

- Sở...Sở Dương tử...tỉ...hiểu lầm rồi, muối đối vs Nam Cung huỳnh...k...k có ý đấy.

- tôi...tôi...tôi biết, cô...cô...cô... nương nói chuyện đừng lắp bắp thế. 1 cô gái xinh xắn thế này mà nói lắp sẽ k...k... có người thích đâu.

Tôi nhại lại cách nói của Lâm Y y để trả lời làm cô nàng càng thêm ngượng ngùng. Tôi dùng khoe mắt liếc nhìn Nam Cung Việt 1 cái, tuy vẫn nhắm chặt mắt nhưng khoe miệng hơi nhếch lên đã không cần thận lộ ra suy nghĩ của mình.

Trong phút chốc, tôi thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều.

Nhà của Nam Cung Việt nằm trên ngọn núi cách Uyển thành không xa. Nhìn từ xa, những căn nhà nhỏ tập trung ở lưng chừng núi đó trông giống như đồ chơi của trẻ con. Do đường núi gập ghềnh, xe ngựa không lên nổi nên chúng tôi đành trèo xuống xe để đi bộ lên. Cơ thể tôi hồi phục tốt còn Nam Cung Việt vẫn suy nhược như cũ, phải leo lên núi thế này quả thật có phần khó khăn. Thật ra có thể kêu gậy non công lên, nhưng Nam Cung Việt vốn là người vô cùng sĩ diện, đến chết cũng không chịu tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, kiên quyết nghiêng rằng, cố kìm lại để tự đi. Tôi sau khi mắng mấy câu kiểu như “đến chết vẫn muốn thể diện thì sống phải chịu khổ” cũng chẳng tìm được cách nào khác.

Mới leo được nửa đường, sắc mặt Nam Cung Việt nhợt nhạt không khác màu tuyết là mấy. Tôi càng tức giận trong lòng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, nói:

- Sao a lại ngoan cố đến thế? để gậy non công lên núi sẽ chết hả?

- Tôi là đàn ông, sao lại phải để người khác công? - NAM CUNG VIỆT lạnh lùng nói.

- A cứ coi hắn như là lừa hoặc ngựa thì đã sao?

Tôi vừa dứt lời, gậy non đã vo tròn 1 nắm tuyết ném đến trúng vào khuỷu chân làm tôi ngay lập tức quỵ xuống đất. Tôi quay đầu nhìn gậy non 1 cách tức tối, còn hắn cũng đang dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn lại tôi, ánh mắt 2 người gặp nhau trong không trung tỏa lửa “lạch bạch”. Lâm Y Y thấy vậy, vội đến đứng giữa 2 người chúng tôi, nhìn tôi rồi lại nhìn gậy non, khuôn mặt đỏ gay vì bị kìm nén:

- 2 người có thù vs nhau hả? sao không chịu ngồi yên đấy 1 lúc?

- Có thù!

Tôi và gậy non đồng thanh nói. 2 người lại tiếp tục trợn mắt nhìn nhau thêm cái nữa rồi mới quay mặt đi. Giờ tôi mới biết hóa ra đúng là có người không hợp vs số mệnh của mình, nhìn thế nào cũng không thuận mắt, ví dụ như gậy non. Tôi vốn nể tình hắn tận tâm tận lực đánh xe cả đoạn đường dài mà không định kì kèo việc hấn âm mưu làm hại mình và Nam Cung Việt. Hôm đó còn mở lòng từ bi bỏ ra ngoài xe, đưa lương khô cho hấn, không ngờ hấn không những không cảm kích mà còn bấu môi nói:

- Người thật giả tạo. nói cái gì mà cùng Lâm cô nương tranh đấu. Người biết rõ Nam Cung Việt yêu mình đến mức không cần đến tính mạng của bản thân. Chỉ cần người ngoắc ngón tay là hấn có thể để trái tim mình lên tay người, lại còn nói để Nam Cung Việt lựa chọn cái gì, đây rõ ràng là lừa phỉnh Lâm cô nương!

Tôi tức không sao nói được, bụng nghĩ chẳng phải người cổ động ta đón nhận Nam Cung Việt sao? Sao giờ lại biến thành ta không đúng rồi? Có giảng đạo lý vs hấn cũng chẳng được, ai bảo hấn là gậy cao ly chứ? Có điều coi như chúng tôi đã đóng cái kèo này vào. Trên cả đoạn đường, người này nhìn người kia không vừa mắt. Hấn thấy tôi kiểu gì cũng cười đều 1 cái, còn tôi thấy hấn cũng nhất định hứ 1 tiếng lạnh lùng. Lúc tôi bước xuống xe, hấn cố ý rung xe ngựa để tôi ngã sắp mặt xuống. Khi hấn ăn cơm, tôi lại thêm 1 số gia vị đặc biệt vào bát hấn, để hấn phì cơm ra trước mặt Lâm Y Y. Tóm lại 1 câu, trên đg đi, 2 người đều chơi đều nhau không ít, và cũng chẳng thiếu cảnh đánh đòn đều của đối phương.

Lâm Y Y không ngờ chúng tôi có thể đồng thanh đáp có thù, trong phút chốc tức đến mức không biết phải làm sao nữa, chỉ giẫm chân mấy cái, không thêm để ý đến chúng tôi rồi quay người đi. Gậy non xéo mắt nhìn tôi 1 cái, cầm vênh lên ra vẻ đắc ý mà bước theo sau Nam Cung Việt và Lâm Y Y. Tôi thấy bộ dạng tiểu nhân đắc ý của hấn là nghiêng rằng kèn kẹt vì tức giận, nghĩ bụng vs những kẻ có đức tính thế này, lòng dạ hẹp hòi, bụng dạ nhỏ nhen, mồm miệng cay độc, cần nội tâm không có nội tâm, cần

tướng mạo không có tướng mạo, cần trí óc không có trí óc, cần cái gì không có cái đấy thì sao có thể làm thủ lĩnh gián điệp cao ly ở Ngõa Lạc được nhỉ?

Tôi tức giận thở hổn hển mà bò từ dưới đất dậy, càng nhìn bóng dáng gậy non càng thấy tức. Nhưng vs tình thế hiện tại, đánh cũng không đánh lại hần , **** cũng **** không thắng,, muốn dùng cách coi như hần không tồn tại để miệt thị mà hần cứ thỉnh thoảng lại quay ra đá đều 1 câu, làm tôi tức đến mức tí thì không thở được.

Giữa chừng tuy có dừng lại nghỉ mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn lên được lưng chừng núi, 1 khu nhà nhỏ xuất hiện trước mặt. Gậy non lên trước gõ cửa, 1 lúc sau, cửa mở ra, 1 cô bé tầm 14 15 tuổi ló đầu ra, vừa nhìn thấy Nam Cung Việt sau lưng gậy non liền reo lên mừng rỡ.

- Đại ca!

Chính là e gái Nam Cung Việt- NC Nhược. Cô liếc mắt nhìn mấy người chúng tôi 1 lượt, khi thấy tôi, mặt cũng mừng rỡ.

- Sở DƯỞNG tí tí, tí cùng đại ca quay về rồi!

Tôi có phần gượng gạo, gật đầu.

- Cha và mẹ có nhà không? - Nam Cung Việt hỏi, sắc mặt vẫn nhợt nhạt.

NCNhược lắc đầu, đang định nói gì đó nhưng đã nhận ra sắc mặt đại ca mình không tốt, vội đi đến, đỡ lấy Nam Cung Việt hỏi:

- Đại ca, huynh bị thương hả?

NAM CUNG VIỆT hơi gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Mất chút nội lực, không sao.

NC Nhược nhận ra Nam Cung Việt bị thương rất nặng, cũng không để ý đến việc đón tiếp chúng tôi, vội đỡ Nam Cung Việt vào, miệng còn gọi lớn:

- Bàn Tiên lão ông, Bàn Tiên lão ông, mau lại đây, đại ca của cháu bị thương rồi.

- Hết cái gì má hét, làm gì nghiêm trọng đến thế! - Nam Cung Việt vội nói. - Ta nghỉ ngơi 1 chút là được.

Tôi đang hiểu kì không biết “Bàn Tiên lão ông” mà NCNhược gọi là nhân vật ntn, thì thấy 1 ông lão vs dáng người vừa gầy vừa cao, mái tóc hoa râm búi thành 1 búi trên đầu, dưới cằm là vài sợi râu nửa trắng nửa đen lơ thơ mọc, đôi mắt nhắm lại như chưa tỉnh ngủ, đang chấp tay sau lưng chậm rãi tiến về phía chúng tôi từ sau cửa tròn.

- Đây? - Tôi dùng khuỷu tay thúc vào người gậy non khẽ cười. - Có phải ông của người k, trông giống người thật đấy!

Đột nhiên có 3 ánh mắt bắn về phía tôi, ánh mắt oán hận của gậy non, ánh mắt lãnh đạm của Nam Cung Việt, và cả ánh mắt sắc bén của Bàn Tiên lão đầu nữa. Tôi vội ngậm miệng lại, cúi đầu xuống, bụng nghĩ ánh mắt lão đầu này sắc bén thật đấy, giống hệt tia X-quang, làm tôi không khỏi rung mình ớn lạnh.

Xem ra lão đầu này cũng nghe thấy lời tôi nói rồi, có điều ông ta không gây khó dễ gì cho tôi, đi thẳng đến trước mặt Nam Cung Việt, nhìn chăm chăm vào a, đôi mắt nhỏ như có điện, đột nhiên lóe lên vài tia sáng. Mẹ ơi! Lẽ nào ông ta đúng là Bàn Tiên! Nam Cung Việt dường như không chịu nổi ánh mắt nhìn chăm chăm của ông ta, quay mặt đi, lí nhí gọi 1 tiếng “BT lão ông” rồi bước vòng qua người ông ta đi vào trong nhà. Ông lão kia lạnh lùng hừ 1 tiếng, nói:

-Tiểu tử người sao lại để đến nông nổi này? Kẻ nào đáng để người phải liều mạng như thế?

Sắc mặt Nam Cung Việt thoáng hiện lên nét gượng gạo, bất giác đưa mắt nhìn về phía tôi. Lão đầu kia nhìn theo ánh mắt của Nam Cung Việt làm tôi thấy chột dạ, vội cười rồi gọi 1 tiếng ngọt ngào “BT lão ông!”, miệng dẻo đi đâu cũng không sợ thệt, đúng không?

Thần sắc của BT lão ông ôn hòa 1 chút, ánh mắt rời khỏi người tôi, rồi lại lướt đến người Lâm Y Y và gậy non. Lâm Y Y đỏ mặt, khẽ nói:

- Y Y bái kiến lão tiên bối.

Còn gậy non vội chỉnh lại áo sống, cung kính hành đại lễ vs BT lão đầu. Tôi thấy vậy vội bước vài bước đến bên cạnh BT lão đầu, nhân cơ hội mà kiểm chác chút lợi vật, nhận đại lễ này của gậy non.

Gậy non tức giận nhìn tôi, nhưng không kì kèo gì, vẫn cung kính nói:

- Lý Nguyên Chích bái kiến Vô Thượng Tản Nhân.

VTTN? Chính là VTTN vs danh xưng đệ nhất cao nhân đương thời? Là người giỏi nhất võ công vs võ công sâu không thể đo, lại còn tinh thông thuật kì môn độn giáp? 1 ngoại thể cao nhân vs dáng vẻ thế này? Ngoại cao nhân chẳng phải đều raau tóc bạc phơ sao? không phải đều mặt mũi hồng hào sao? không phải đều phong tư tha thướt sao? Sao vị ngoại thể cao nhân này lại mang dáng vẻ như thế?

Tôi trở mắt ra nhìn vì kinh ngạc, ngăn người nhìn vị ngoại thể cao nhân trước mặt. VTTN dùng khoe mắt liếc 1 cái, thấy tôi như vậy thì hừ 1 tiếng lạnh lùng nói:

- Là sao? Nhìn lão phu không xứng vs cái tên đấy sao?

Tôi nghe ông ta hỏi như vậy, rõ ràng là có vẻ nổi giận, bèn vội định thần lại, nói vs vẻ mặt sùng bái:

- Sở DƯƠNG không dám. Sở DƯƠNG đã nghe danh VTTN võ công cao siêu không thể đo, hơn nữa còn tinh thông các loại kì thuật, là đệ nhất kì nhân đương thời từ lâu nên cứ hình dung Tản Nhân là 1 ông lão mặt mũi hồng hào, dáng vẻ hiền lành, không ngờ hôm nay được gặp lại là...

- Lại là thế nào? - VTTN lạnh lùng hỏi.

- Lại là 1 kì nam như cây ngọc trước gió, phong tư tha thướt, anh tuấn thần võ! - tôi nói vs vẻ mặt chân thành. - Ông có thật là VTTN không? Nhìn ông còn trẻ này thì sao có thể là đệ nhất cao thủ đương thời được?

Tôi nói 1 đoạn nịnh bợ vô liêm sỉ này ra khiến Nam Cung Việt tuy mím chặt môi nhưng cũng không giấu được nụ cười trên mặt, 1 khuôn mặt lạnh băng băng cuối cùng cũng có chút nhiệt độ. Lâm Y Y sớm đã đỏ bừng mặt từ lâu, nhìn tôi vs vẻ căng thẳng, rồi lại nhìn VTTN, sợ lời nói của tôi làm ông tức giận. Gậy non nhìn tôi vs vẻ mặt xem thường. NCNhược lại cúi đầu xuống, không biết có vẻ mặt thế nào mà chỉ thấy đôi vai hơi rung rung.

VTTN nhìn tôi, không biết đang nghĩ gì trong đầu nữa. Nói thật là tôi cũng hơi sợ, chỉ sợ cái võ móng ngựa này quá lớn làm con ngựa già bực mình thì chết. Nhưng giờ, lời nói cũng ra rồi, đành cố chịu đựng, dùng vẻ mặt chân thành để đón lấy ánh mắt của VTTN.

Lúc lâu sau, mới nghe VTTN 'hừ' 1 tiếng rồi nói:

- Tiểu nha đầu kẻ cũng biết nhìn ng. Nhớ lại lúc còn trẻ, ta cũng được coi là 1 nhân vật phong lưu, chẳng kém tên tiểu tử Nam Cung Việt là mấy!

Tôi ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên cái gì bị xuyên thủng chứ nịnh bợ thì không bao giờ thừa.

Khoe miệng Nam Cung Việt khẽ giật giật mấy cái, tôi nhìn a vs vẻ đồng tình, lại cười hỏi:

- Vậy BT lão ông hồi còn trẻ chắc được nhiều cô nương hâm mộ lắm!

VTTN hừ mấy tiếng lạnh lùng, không đáp lời, nhưng dáng điệu như đang nói "k sai"

- Ôi!

Tôi đột nhiên thở dài 1 hơi. VTTN quả nhiên mắc bẫy, vội hỏi:

- Tiểu nha đầu thở dài cái gì?

- Cháu thở dài vì mình ra đời muộn mất 20 năm, nếu không thì nhất định không sợ xấu hổ mà theo đuổi ông. - tôi cười nói.

VTTN ha ha cười to, vừa dùng tay vuốt vài sợi râu dưới cằm vừa nói:

- Đúng là 1 nha đầu thú vị, hợp vs tính ta, sau này người có việc gì cứ nói vs lão phu, lão phu nhất định không khiến người thất vọng.

Tôi nghe thấy ông già này nói vậy vội vàng cảm tạ liên hồi, trong bụng nghĩ ở đây có 1 người lợi hại như thế làm hậu thuẫn thì tôi còn phải sợ gây non? Nghĩ đến đây liền nhìn gây non vs ánh mắt khiêu khích.

NCNhuộc đã ngẩng đầu lên, sắc mặt ứng đỏ, hỏi VTTN:

- BT lão ông, ông mau xem xem thương tích của ca ca thế nào. liệu có sao không?

VTTN thu nụ cười trên mặt lại, nhìn Nam Cung Việt nói:

- không chết được, chẳng qua là hao phí hết nội lực, lại bị loạn hơi thở, tĩnh dưỡng vài tháng là không sao hết.

- BT lão ông, nếu a ấy chỉ bị hao tổn hết nội lực, nội lực của ông lại thâm hậu như vậy, thì ông chỉ cần truyền cho a ý 1 chút là xong? để a ấy đỡ phải nằm phờ phạc trên giường, người khác lại phải hầu hạ nữa.

- tôi vội nói, nghĩ bụng VTTN lợi hại thế này, nếu dụ dỗ ông ta truyền cho Nam Cung Việt ít nội lực được thì chẳng phải là càng nhanh hồi phục sao?

- Sở DƯỞNG.....- Nam Cung Việt vội kêu.

VTTN nhìn tôi, rồi lại liếc Nam Cung Việt 1 cái:

- Hừ, tiểu nha đầu người không phải lừa phỉnh lão già ta. Người chỉ biết thương tình lang của mình mà không nghĩ cho lão đầu này 1 tí. Người tưởng nội lực cũng như nước, ta rót 1 bát là hẳn nhận được 1 bát sao? Ta rót 10 bát, chưa chắc hẳn đã nhận được 1 bát! Sao ta phải lãng phí nội lực của mình chứ? Nội lực tuần hoàn trong cơ thể mình thì đơn giản, nhưng muốn truyền cho người khác thì khó khăn vô cùng! Nếu không thì sao nội lực của tên tiểu tử này lại tiêu hao sạch sẽ đến thế?

Nghe ông nói thế mà lòng tôi không khỏi áy náy. Tôi nhìn về phái Nam Cung Việt, không ngờ a cũng đang nhìn mình, ánh mắt chạm vào nhau làm 2 người vội tránh đi.

24. Chương 47-48 (end)

Chương 47

Căn nhà được dựng ở lưng chừng núi, nhưng phòng ốc không phải là ít. Tối hôm đó Nam Cung Nhưộc (NCN) sau khi sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi, còn ngồi nói chuyện với tôi và Lâm Y Y. Nghe NCN nói chỗ này vốn chỉ là một căn nhà nhỏ, những phòng bên cạnh là sau này dần dần dựng thêm, chỉ có nhà Nam Cung Việt ở, thêm cả VTTN có đuổi cũng không chịu đi nữa. Nam Cung Việt từ sau khi trưởng thành không mấy khi chịu ở yên trong nhà, Nam Cung Vân và Trương Tĩnh Chi lại thường xuyên đi vắng, thế nên nơi này chỉ còn lại cô và VTTN ở lại trông nhà, bây h có thêm mấy người bọn tôi đến, ngay lập tức thấy náo nhiệt lên không ít.

Tôi hỏi NCN cha mẹ cô đi đâu, cô nói cha đưa mẹ đi du chơi, nếu nói cách của mẹ cô nói thì là đi “du lịch”. Từ lúc cô bắt đầu hiểu chuyện thì cha mẹ cô dường như mỗi năm đều đi dạo chơi vài tháng. Khi bé cô còn được đi theo, sau lớn dần cha mẹ than vướng víu bèn thg xuyên vứt cô ở nhà trông nhà. Tôi tỏ ra kinh ngạc vô cùng với chuyện này, nghĩ bụng cha mẹ kiểu j thế, cho dù vợ chồng an ái cũng không đến nỗi này chứ? Để mặc một cô bé con cho một ông già lẩm cẩm mà họ cũng yên tâm được?

- Họ yên tâm giao muội cho Bàn tiên lão ông? -Tôi kinh ngạc hỏi.

-Ko phải giao muội cho Bàn tiên lão ông - NCN đính chính- Là giao Bàn Tiên lão ông cho muội!

Tôi ngay lập tức không biết nói j nữa, xem ra mối quan hệ của VTTN đối vs những người khác đúng là không ra làm sao. Sáng ngày thứ hai, khi thức dậy ăn sáng, tôi phát hiện ra gậy non vẫn xuất hiện bên bàn ăn, nghĩ bụng da mặt tên này dày thật, chẳng lẽ để người ta đuổi thì mới đi sao? Tôi cười khẩy vài tiếng nói vs gậy non:

- Thế nào đây, người còn định ở lại luôn? Đưa thì cũng đã đưa người đến nhà, n/vụ cũng đã hoàn thành r. Nể tình người ngoan ngoãn trên cả quảng đg, bọn ta không tính toán những nợ nần cũ vs người nữa. Nhưng người cũng nên đi đi chứ?

Gậy non cầm bát lên húp một ngụm cháo loãng, lãnh đạm nói:

- Ta sẽ không đi cho tới khi Nam Cung Việt hồi phục hoàn toàn.

- Người thấy VTTN ở đây thì liệu còn có người có thể đến làm hại Nam Cung Việt ko? - Tôi cười khẩy- Người cũng coi mình là cọng hành quá nhỉ? (cọng hành: ý nói mĩa mai, người đừng tg? mình là n/vật giỏi giang, đb)

- Ta không phải là hành. Ta hứa vs người khác thì sẽ giữ lời- Gậy non nói r cười khinh miệt - Lâm cô nương đã đi chăm sóc Nam Cung Việt r, sao người còn chưa đi mà cứ ngồi đây đầu vô mồm mãi vs ta làm j? Vì không dám đối mặt vs Nam Cung Việt hay do ta hấp dẫn người r?

Ta ráng nhin không để mình nôn ra, nhìn đúng hơn là không thể nói lí lẽ cho hắn hiểu được, hơn nữa NCN vẫn đang ngồi kia. Tôi chẳng qua chỉ là khách mà thôi, người ta là chủ nhà mà còn chưa nói j nên tôi cũng ngại không dám kiên quyết đuổi người nữa, chỉ còn cách không đỏi hoài đến hắn. Cố và thêm mấy miếng cơm, nhưng làm tn cũng không ăn tiếp được, lòng tôi chỉ muốn đi xem thương tích của Nam Cung Việt ra sao r.

Đi đến cửa phòng Nam Cung Việt, tổng phòng vọng ra giọng nói âm trầm của Nam Cung Việt, còn có tiếng cười khê của Lâm Y Y thỉnh thoảng vang lên nữa. Bước chân tôi có phần nặng trĩu, có phần không nên đối mặt với Nam Cung Việt như thế nào.

- Hi hi, không phải thế chứ? Sao lại có chuyện như thế này được?- Lâm Y Y khúc khích cười hỏi - Lúc đó, chắc đại ca phải ngớ người ra í nhỉ?

Nghe Nam Cung Việt khê “Ừ” 1 tiếng, tiếng cười khê của Lâm Y Y lại vọng ra

- Đại ca cứ thế mà đi mất? Nửa đêm r mà không lo lắng chút nào sao?

Cô ta lại hỏi, bên trong yên lặng 1 lúc mới nghe giọng trầm ấm của Nam Cung Việt vang lên dứt qungx

-...ko đi, đứng ở đằng xa canh cả đêm...

Nghe thấy tiếng cười nói khe khẽ trong phòng, đôi tay đã chạm vào rèm cửa của tôi lại khê buông xuống, lặng lẽ quay người bước đi. Lâm Y Y đúng là 1 cô gái không tồi, có cô bên cạnh là phúc của anh. Anh nên vui mừng và cũng nên trân trọng. Nếu tôi vẫn không thể quên được Thừa Đức, vậy thì tôi cũng không thể đem hạnh phúc đến cho anh. Còn nếu tôi quên được Thừa Đức vậy thì Nam Cung Việt sao lại không quên được tôi? Tình yêu, xét cho cùng cũng sẽ bị thời gian gột rửa sạch sẽ.

Sau khi ở lại trên núi, tôi mới phát hiện nơi đây không vô vị hư mình tưởng, có thể lôi Lâm Y Y và NCN cùng đánh bài, có thể ra sau núi bẫy thỏ, có thể xuống dòng sông dưới chân núi đập băng ra để câu cá..., thậm chí có thể ở lì trong nhà không đi đâu hết, chỉ cần nấu một bữa trưa đầy ắp thức ăn.

Nhìn sức khỏe Nam Cung Việt hồi phục từng ngày một, mà lòng tôi cũng ngày một nhẹ nhàng hơn, đến nấu cơm cũng thấy hứng thú vô cùng, tay nghề nấu ăn được hầu hết các đồng chí nhất trí tán thưởng đến Bàn tiên lão đầu cũng giơ ngón tay cái ra vs tôi. Có lần, vì muốn tôi làm món cá om cho mình ăn, ông ta thậm chí còn hỏi tôi có muốn học loại võ công nào không, nếu có thì ông ta nhất định dạy cho. Tôi liền hỏi:

- Có loại công phu nào mà cháu ngủ một giấc tỉnh dậy liền biến thành thiên hạ vô địch ko?

Bàn tiên lão đầu vuốt vuốt chòm râu nghĩ một hồi r lắc đầu. Tôi lại hỏi:

- Vậy ngủ 1 giấc tỉnh dậy, trình độ khinh công thành thiên hạ vô địch thì sao?

Bàn tiên lão đầu vuốt râu ngẫm nghĩ rồi vẫn lắc đầu. Tôi đang định hỏi thêm thì thấy Bàn tiên lão đầu vội xua tay nói:

- Ta không ăn cá om nữa.

Gậy non vẫn nhìn tôi không thuận mắt, nhưng đối vs Lâm Y Y và NCN thì lại mặt tươi mày tỉnh, gwpj ai cũng cười nói vs vẻ vô hại giống như một quý công tử nhà nhân lịch sự. Tôi thấy tên này nhất định chẳng có ý j tốt, nếu không phải là thích Lâm Y Y thì là có ý đồ vs NCN. Tôi căng thẳng như một con gà mái già đang nằm ổ, chỉ tức không đem Lâm Y Y và NCN giấu dưới đôi cánh suốt ngày vì lo bị tên gậy non mặt người dạ thu cấp đi mất.

Có hôm vừa bước từ trong bếp ra thì bắt gặp gậy non đang tươi cười trò chuyện vs Lâm Y Y, thấy tôi đi đến nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất. Lâm Y Y nhìn tôi và gậy non lại gặp nhau đg hẹp, sợ lại bị liên lụy tới “chiến hỏa”, hoảng hốt nói 1 câu:

Muội đi xem Nam Cung Việt đại ca!

Rồi chạy mất, chỉ còn lại tôi và gậy non đứng trong sân lạnh lùng nhìn nhau.

- Người không được có ý đồ vs Lâm Y Y. Cô nương ta thích Nam Cung Việt!

Tôi cảnh cáo gậy non. Gậy non lườm tôi một cái.

- Ai bảo ta có ý đồ vs cô nương ấy?

— Người cũng không được có ý định vs tiểu Nhược Nhược! - Tôi lại nói.

- tại sao cũng không được có ý định vs Nam Cung cô nương? Cô nương ấy đã có người trg mộng đâu? - Gậy non cười khẩy.

Nhìn xem nhìn xem, tôi đã nói cái j đâu? Tên này quả nhiên có mưu đồ riêng! Nghĩ tiểu nha đầu nhà người ta mới có 14, 15 tuổi, đang là thời gian dễ động lòng nhất của thiếu nữ. Nhất định không để gậy non hưởng lợi trong thời khắc quan trọng này, nếu không thì tôi còn mặt mũi nào mà nhìn Nam Cung Việt nữa? Thế là tôi chỉ thẳng vào mũi gậy non mà mắng:

- Người đừng có mà mất nhân tính như thế! Tiểu cô nương nhà người ta mới 14,15 tuổi vẫn còn là thiếu nữ vị thành niên. Người mà dám có ý đồ vs cô bé, ta...ta sẽ kêu Bàn tiên lão đầu đánh gãy chân người!

Vốn dĩ định nói là tôi đánh gãy chân hắn, nhưng nghĩ lại thấy không được thực tế cho lắm, mà cũng chả có tác dụng răn đe nên tôi lập tức mang Bàn tiên lão đầu đến trước mặt mình.

Gậy non cười khẩy 1 tiếng:

- Việc của mình mà người còn chưa làm rõ ràng thì có tư cách j nói ta? Sao cứ tránh cơ hội ở 1 mình vs Nam Cung Việt? Sao cứ đẩy Lâm cô nương ra trước? Chẳng phải người đã lớn tiếng nói là sẽ tranh đấu với Lâm cô nương sao? Sao ta chỉ thấy người rụt cổ ra sau nhỉ?

Một chuỗi câu hỏi liên tiếp làm tôi không khỏi phải lùi ra sau. Gậy non thấy ra vẻ mặt đầy của tôi thì bĩu môi, châm chọc:

-Hay không quên được Thừa Đức? Nếu đã không quên được thì miễn cưỡng mình làm j? Quay về tìm hắn ta chẳng phải xong chuyện sao?

Cái tên đã cố tình quên đi từ lâu nay đột nhiên bị nhắc đến khiến ý chí chiến đấu trong tôi bỗng nhiên bay biến, chỉ đứng sững ở đó. Một lúc sau, tôi mới cố gắng cười, không kì kèo vs gậy non nữa, quay người đi vào bếp. Trưa nay ăn j đây? Thức ăn hình như hơi ít, Bàn tiên lão đầu chẳng phải đòi ăn cá om từ lâu r sao? Giờ mà làm không biết có kịp ko?

Nửa đêm chợt tỉnh dậy, làm thế nào cũng không ngủ lại được, đầu óc chỉ toàn nghĩ đến những lời gậy non nói lúc sáng. Tôi thầm **** rửa vài câu, nhắm mắt vào bắt đầu đếm cừu, nhưng mới đếm được một tí thì gương mặt tươi cười của Thừa Đức lại hiện lên trước mắt một cách rõ ràng, dường như chưa từng quên đi. Trong lòng tôi ngày càng thêm bức bối, rồi bỗng nảy ra 1 ý nghĩ hoang đường, thế là bò dậy khỏi giường, cũng không để ý đến cái lạnh, chỉ khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài áo ngủ rồi nhẹ nhàng ra khỏi cửa.

Phòng của Nam Cung Việt cách phòng tôi không xa, hơi ảm còn chưa kịp tan hết thì người đã chạy đến trước cửa phòng anh, nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói uể oải của Nam Cung Việt vang lên trong phòng:

-Ai?

Không dám trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào, lại gõ nhẹ 2 tiếng, yên lặng chờ đợi. Lúc sau, cửa mở ra, Nam Cung Việt đứng đấy, tay vịn vào cửa, nhìn tôi vs vẻ mặt kinh ngạc.

Tôi miễn cưỡng cười vs anh:

-Có thể vào ko? – Tôi hỏi, giọng nói run ghê gớm.

NAM CUNG VIỆT do dự 1 chút r bỏ cánh tay để trên cửa xuống. Tôi lách người vào, đóng cánh cửa sau lưng lại. Nam Cung Việt lặng lẽ nhìn tôi, nét mặt vẫn thờ ơ như cũ.

- Tôi không ngủ được – Tôi nói.

NAM CUNG VIỆT nhìn tôi lạnh lùng, quay người đi đến cạnh giường, lại cầm 1 cái áo khoác lên đưa cho tôi.

-Mặc vào – Nói xong liền quay lưng lại vs tôi – Không ngủ được có thể tìm Y Y, cũng có thể tìm Tiểu Nhược. Tôi muốn ngủ r, cô nương đi ra đi.

Tôi không đón lấy áo anh đưa, lấy hết dũng khí bước đến sau lưng ôm chặt lấy anh, nỗ lực khống chế không cho giọng nói của mình run rẩy:

-Anh còn thích tôi không?

Cơ thể Nam Cung Việt cứng đờ lại, Tôi không nhìn thấy mặt anh, chỉ thoáng cảm thấy lồng ngực anh phập phồng.

-Sở cô nương,mong cô nương tự trọng! –NAM CUNG VIỆT lạnh lùng nói.

Tôi cười:

-Tôi không phải họ Sở, tôi họ Phùng

-Phùng Sở Dương, cô nương bỏ tay ra

-Ai bảo anh tôi tên Phùng Sở Dương? Họ Phùng thì phải gọi là Phùng Sở Dương sao? Tôi tên là Phùng Trần Sở Dương – Tôi cười nói, áp mặt lên lưng của Nam Cung Việt, cảm nhận hơi ảm từ cơ thể anh truyền đến.

Tôi dường như cảm giác được Nam Cung Việt đang hít thở thật sâu, sau đó nghe tiếng anh nghiêng răng nói:

-Phùng Trần Sở Dương! Cô nương có phải nữ nhi ko? Có biết nam nữ khác biệt không?

Tôi không để ý đến Nam Cung Việt đang phát điên vì bức mình, vẫn ôm chặt anh như thể muốn chơi đùa, kiên trì hỏi:

-Tôi chỉ hỏi anh có còn thích tôi ko?

NAM CUNG VIỆT kéo tay tôi ra khỏi eo của anh, quay người lại, nhìn tôi lạnh lùng, hỏi:

-Có phải cô nương nghĩ tôi không phải là nam nhi, hả?

Tôi đột nhiên thấy sợ hãi khi nhìn gương mặt có phần giận dữ của Nam Cung Việt, không kìm được muốn lùi ra sau, nhưng chân mới lùi được 1 bước đã bị Nam Cung Việt tóm lấy 2 vai.

-Nói đi, nửa đêm mà nàng mặc thế này đến đây chắc không phải chỉ để nói mấy câu vớ vẩn này? Ta có thích nàng hay không mà nàng không biết thật sao?

Tôi không biết nói gì, chỉ ngẩn người ra nhìn Nam Cung Việt, nghĩ mình hôm nay điên thật r, tại sao lại đến đây, chẳng lẽ là vì muốn quên Thừa Đức sao? Vì muốn quên Thừa Đức nên mới đến mê hoặc Nam Cung Việt sao? Tôi coi anh là cái gì rồi? Sao tôi có thể tự đây mình rơi vào bước đường tồi tệ này?

Tôi nhìn Nam Cung Việt, nhìn anh nhú chặt đầu mày, nhìn anh khẽ giọng **** rửa một câu, tôi cười 1 cách giả tạo

-Tôi bị mộng du...

Câu nói đằng sau bị Nam Cung Việt chặn lại trong miệng, môi anh đè xuống, mang theo hơi ẩm nóng bỏng. Tôi sững người trong giây lát rồi nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn của anh, tự nhủ với bản thân rằng tôi có thể quên được TĐ, có thể.

Lúc sau, Nam Cung Việt buông tôi ra, nhìn thẳng vào tôi, sự nhiệt tình trong mắt dần mất đi, một lần nữa hồi phục về lạnh lùng:

-Nếu nàng thật sự cảm kích ta đã cứu nàng, vậy thì xin nàng hãy chặn hết mọi hy vọng của ta, đừng khiến ta hy vọng rồi lại làm ta tuyệt vọng. Ta mệt mỏi rồi. Nàng đi đi. Nàng không quên được hẳn.

Tôi quay người đi ra cửa. Anh nói không sai, tôi không quên được TĐ, kể cả khi nhắm mắt đáp lại nụ hôn của Nam Cung Việt thì trước mắt tôi vẫn giao động hình ảnh của TĐ. Khi còn bên nhau, chưa từng nghĩ yêu anh nhiều như thế nào, việc đến giờ mới phát hiện, hình bóng anh đã in đậm trong sinh mệnh mình, dù tôi có bắt bản thân không nghĩ đến anh nữa, dù mỗi ngày tôi đều bắt mình cười vui vẻ, nhưng tiếc rằng chỉ lừa được bản thân mà không lừa được người khác.

Ngày thứ 2, khi gặp lại Nam Cung Việt, anh vẫn dùng dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ với tôi, không nhắc gì đến việc đêm qua. Đường như đó chỉ là 1 giấc mộng đáng buồn cười của riêng tôi. Nói thật là tôi cảm kích khi anh làm thế này với mình, ít nhất cũng tránh cho tôi khỏi khó xử.

Nhưng chuyện hôm qua vẫn để lại di chứng, đó là tôi bị cảm. Một người khỏe mạnh như tôi, nhớ ngày trước ở ngoài Uyển Thành bị Nam Cung Việt vứt xuống hồ ngâm một đêm mà đến 1 cái hắt xì hơi cũng không có, làm tôi cứ tưởng cơ thể mình có khi nào là thể chất biến thái, không ngờ lần này lại bị cảm lạnh.

Công chúa cầu thân - Chương 48 End

Chương 48

Đột cảm lạnh tương đối dữ dội, chiều ngày hôm sau, tôi đã nằm bẹp trên giường không dậy nổi. Tôi đột nhiên nhớ ra, ở cổ đại chỉ thương hàn không thôi cũng có thể chết người, thế là lòng càng thêm lo sợ, thậm chí nghĩ có khi nào chưa đợi đến lúc Đinh tiểu tiên đến đón, tôi đã xuống âm tào địa phủ làm một chuyến du lịch mấy ngày rồi ko? Cũng không biết Diêm vương có đẹp trai hay ko? Haiz, có khi nào được chiêm ngưỡng Lộ Tây Pháp (Lucifer: là thiên sứ đẹp nhất trong các thiên sứ. Trong thần thoại Hy Lạp, Lucifer là ngôi sao của ánh ban mai, là kim tinh-tinh thể sáng nhất trước lúc bình minh, chỉ sau mặt trăng) diện hạ đẹp trai nhất vũ trụ không?

Bàn tiên lão đầu đến nhìn tôi một cái, đến mạch cũng không bắt đã tiện tay viết một đơn thuốc rồi quy người đi luôn, lúc gần đi còn lẩm bẩm rằng tôi còn nợ ông một con cá om. Lần này Gậy non lại phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cầm lấy đơn thuốc cầu Bàn tiên xuống núi, giúp tôi bốc 2 bọc thuốc to tướng. Lâm Y Y hỏi liệu có nhiều quá ko, không ngờ Gậy non lại nói:

-Ko nhiều, cô ta không khỏi ngay được đâu! Kiểu j cũng phải mất 1 tháng.

Tôi vốn định nói cảm ơn vs gậy non, nhưng nghe hắn nói xong thì suýt ngất vì tức giận, chỉ hận không tát cho cái mỏ quạ của hắn biến thành mồm lợn được. Mỗi ngày tôi mơ mơ màng màng mà nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung. Lâm Y Y và NCN đổ cho tôi từng bát thuốc đen ngòm. Nam Cung Việt tuy không lộ diện trước mặt tôi, nhưng tôi biết anh hay đứng ở đầu giường tôi lúc nửa đêm, chỉ có điều mỗi lần đến đều không chịu nói j.

Vì muốn thực tế chứng minh những lời nói của gậy non chẳng khác j đánh rắm, đến ngày thứ 16 tôi liền bò dậy khỏi giường, trở lại làm Phùng Trần Sở Dương vs sức sống vô hạn. Trận ốm này trừ việc lấy đi mấy cân thịt của tôi ra thì không có chỗ nào không tốt, điều tôi không ngờ nhất là mặt cũng nhỏ hẳn đi, đôi mắt càng to hơn, cuối cùng cũng có 1 chút hình ảnh của bà mẹ quý phi.

Sau khi người khỏe ra, tôi lại toàn tâm toàn ý dồn vào sự nghiệp cải thiện bữa ăn cho nhân dân và ngày càng đi xa trên con đg trở thành đầu bếp tuyệt thế, ăn ngon đến mức Bàn tiên lão đầu cam tâm tình nguyện dùng tuyệt thế đao pháp của mình giúp tôi thí thịt dê. Để kiếm được nguyên liệu tốt ánh mắt tôi hết đảo qua sau núi lại quét đến con suối nhỏ, cuối cùng dừng lại ở đám bồ câu đưa thư của gậy non.

Gậy non là thủ lĩnh gián điệp của Cao Ly ở Ngõa Lạc, hẳn không giấu giếm chúng tôi việc này, thế nên từ khi hắn ở lại trên núi vs chúng tooithif thỉnh thoảng lại có bồ câu không ngại vất vả mà bay từ Phồn Đô đến, mang tin tức mới nhất ở Phồn Đô cho gậy non. Nhìn con chim bồ câu vừa béo vừa đẹp đậu trên cánh tay gậy non, trong đầu tôi ập ụp 1 món ăn mới. Thế nên hôm đó, sau khi gậy non xem xong thư mà bồ câu mang thư đưa đến, đang định thả chim đi thì tôi đứng từ xa tôi gào to:

-Đợi 1 tí

Gậy non sững lại, quay đầu nhìn thấy tôi lú lú chạy đến cạnh mình mà mặt lộ ra nụ cười châm chọc , nghiêng nghiêng đôi mắt 1 mí nhỏ xíu của hắn, hỏi:

-Muốn biết tin tức của TĐ?

Tôi lắc đầu, sau đó đề ra yêu cầu của mình vs vẻ cực kì nghiêm túc:

-...Giao con bồ câu này cho nhà bếp, trưa nay tôi định làm món bồ câu sữa hầm.

Cơ mặt của gậy non giật giật vài cái r hỏi:

-Người chạy từ xa đến chỉ vì cái này?

Tôi gật đầu, đây chẳng phải nói thừa sao? Nếu không phải vì con chim to béo này thì bà cô đây cũng chẳng thừa hơi bắt chuyện vs hắn. Sắc mặt gậy non hơi tái tái, hất tay thả con bồ câu đậu trên tay bay đi mất. Tôi thấy hắn keo kiệt vậy thế là lửa giận trong người không cần gọi cũng tập trung lại. Gậy non này thật chả có lòng tốt j, nhớ hắn ăn chẳng kém ai những món sơn hào hải vị mình đã làm, kêu hắn cống hiến 1 con chim mà khó khăn đến thế này? Tôi đang định dùng tinh thần cống hiến để dạy hắn 1 bài, vừa nói được 2 câu thì gậy non mất kiên nhẫn mà phẩy tay, sau đó cười gian xảo hỏi tôi:

-Người có thật không tò mò những chuyện xảy ra ở Phồn Đô?

Tôi lườm một cái, biết hắn cố ý đả kích mình, nhưng tôi lại không bị mắc vào cái bẫy của hắn, mắng 1 câu “trẻ con không tinh toán vs nhau” r quay người đi. Vừa đi được 2 bc, giọng đáng ghét của gậy non lại vang lên sau lưng:

-Tại sao người cãi lộn vs TĐ?

Người tôi dừng lại 1 lúc r lại tiếp tục bước đi, người gậy non lắc 1 cái đã đứng chặn trước mặt tôi, nhếch mép cười châm chọc nói:

-Vẫn không quên được cho nên không dám nhắc đến?

-Đồ *****! – tôi ****, lòng bùng bùng lửa giận, đến cả những lời nói bẩn thỉu cũng văng ra.

Gậy non không tức giận, tiếp tục hỏi:

-Do hắn luôn lợi dụng người? Nhưng người cũng đâu tổn thất j, hơn nữa hắn quả có thích người thật. người còn j không hài lòng nữa?

-Việc của bọn ta liên quan đến người sao? – Tôi lạnh lùng nói.

Gậy non cười lãnh đạm, nói:

-Người đừng thấy ta liền như con chim như thế. Ta cũng đâu làm j người. Ta chỉ hỏi thôi không có ác ý j.

-Nhưng ta lại không muốn trả lời! –tôi nói bước vòng qua gậy non mà đi

-Chỉ vì người phát hiện ra hắn luôn bày mưu tính kế vs mình? – Gậy non đứng sau lưng tôi vẫn kiên trì hỏi.

Tôi dừng lại, quay người nhìn hắn vs vẻ lạnh lùng, nghĩ xem hắn rốt cuộc là có ý đồ j, nhưng nhìn cả nửa ngày cũng không thấy được j trên mặt hắn, đành nói:

-Ta rồi đi không phải vì anh ta bày mưu tính kế vs mình mà là vì sự phản bội.

-Phản bội? người tưởng hấn lừa người lên giường của hoàng đế? – gậy non cười hỏi

Tôi nhắm mắt hít 1 hơi thật sâu r lắc đầu. Tuy trg lúc tức giận cũng từng nghĩ như vậy, nhưng khi bình tĩnh thì liền biết chuyện đó không phải do Thừa Đức làm. Tuy là người được lợi nhất trong chuyện này, nhưng anh ấy sẽ không làm thế. Anh sẽ không đưa tôi lên giường của người khác. Tôi tin anh , cũng tin vào tình cảm của mình.

-Việc đó không phải anh ấy làm, mà là trò quỷ của Hạ Lan quý phi – tôi nói

Gậy non có phần kinh ngạc:

-Người biết? vậy Thừa Đức còn j phản bội người nữa? – hấn suy nghĩ tìm tòi trong giây lát r hỏi tiếp – Vì hấn thu nhận tiểu nữ nhà họ Triệu?

Tôi gật đầu, gậy non cười khê

-Nữ nhi các người nghĩ j trong đầu vậy? Chỉ vì việc con con như thế mà người cũng cãi lộn vs hấn? Ép hấn đến nỗi chẳng còn một chút lý trí

-Buồn cười lắm sao? – tôi lãnh đạm hỏi –sự trung thành trg tình yêu đối vs đàn ông các người mà nói có phải khó hơn cả lên trời ko?

Gậy non nhìn tôi, khê lắc đầu:

-Người nên biết rằng người hấn yêu là người, hấn...

-Hấn lại lên giường cùng cô gái khác, còn ...còn có con nữa! – tôi bỗng cắt ngang lời của gậy non, lời vừa ra khỏi đã thấy đắng ngắt trg miệng.

Ánh mắt thăm dò của gậy non dừng trên mặt tôi một lúc, đột nhiên nở 1 nụ cười lạnh lùng nơi khóe miệng:

-Người nói xem, nếu như ta cưỡng bức người, hơn nữa còn khiến người mang thai thì Thừa Đức sẽ làm tn?

Tôi sững người không ngờ hấn lại nói ra 1 câu những lời biến thái như thế, liền đó rùng mình 1 cái, lạnh lùng nói:

-Anh ấy sẽ giết người.

-Vậy hấn còn muốn người nữa ko?

TĐ còn muốn tôi vs tình trạng như thế ko? Tôi sững sờ, nếu có việc như gậy non nói phts sinh thật thì Thừa Đức sẽ thế nào? Anh còn muốn tôi nữa ko?

Ngẫm nghĩ 1 lúc lâu, tôi không thể không từ từ gật đầu, vs sự hiểu biết của mình về TĐ, anh vẫn muốn tôi. Cho dù tôi mang trong mình đứa con của người khác thì anh cũng không bỏ rơi tôi. Anh chỉ cười mà an ủi tôi, sau đó quay người nghiêng nát thi thể của kẻ đã *** hại tôi làm trăm mảnh.

-Thế chẳng phải xong r sao? Bây h đổi lại, hấn bị người ta cưỡng bức là người không cần hấn nữa so?

Tôi ngay lập tức bị nghẹn họng, không biết dùng j để phản bác cái lý lẽ không chính đáng của gậy non. Đây nào có j để so sánh? Tiểu thư họ Triệu cũng chẳng cưỡng bức Thừa Đức được. Anh ta bắt tôi vào cung làm nữ đạo sĩ còn mình thì ở bên ngoài ngấm ngấm kết châu thai vs cô gái khác. Lẽ nào vẫn là lỗi của tôi?

Gậy non dường như nhìn được tôi đang nghĩ j, châm chọc nói:

-Người nhất định đang nghĩ không thể so sánh Thừa Đức vs mình. Nếu người bị người ta cưỡng bức thì cũng chẳng phải là người tự nguyện, đúng ko? Nhưng người có bao h nghĩ đến việc nếu không chèo kéo nhà họ Triệu thì hấn rất có thể bị hoàng tử khác giết chết trong cuộc tranh giành hoàng quyền. Đến lúc đó không chỉ có hấn chết , mà còn tất cả những người xung quanh nữa. Hấn làm thế thì có j sai? Chuyện có chung 1 kết thúc mà sao phụ nữ các người cứ nhắm vào quá trình không chịu buông tha như thế?

Tôi đứng trong tuyết lâu mới tiêu hóa được hết những lời của gậy non, cứ cảm thấy lời hấn nói không đúng, nhưng lại không biết phải phản bác ntn, đầu óc rối như tơ vò, làm tn cũng không gỡ ra được. Đầu óc bị

chập điện cả nửa ngày mới có phản ứng lại, gây non nói đạo lí tối nghĩa thế này cho mình nghe làm j? Hắn ta ăn no rửng mỡ?

-Người có thật là thủ lĩnh gián điệp ko? Không phải là nguy biến gia chứ? – Tôi chau mày hỏi.

Gậy non cười đắc ý. Tôi nhìn hắn hồ nghi hỏi:

-Người nói vs ta những điều này làm j? ta và Thừa Đức thế nào có liên quan j đến người?

-Ta không quen nhìn loại phụ nữ xuẩn ngốc như người chỉ vì 1 vấn đề không đáng gọi là vấn đề mà sa vào những chi tiết vụn vặt không cần thiết, làm thế nào cũng không ra được – Gậy non lãnh đạm nói – Giờ vẫn không muốn biết tin tức ở Phồn Đô sao?

Gậy non đã hỏi tôi có muốn biết tin tức ở Phồn Đô mấy lần làm tôi càng thấy kì lạ. trước đây hắn vẫn thg xuyên nhận được tin tức từ PD gửi đến mà hôm nay làm sao không biết? Sao cứ nhất định phải cho tôi biết mới được? Tôi nên làm tn? Thuận theo ý hắn mà nói mình muốn biết 1 cách ngoan ngoãn hay cố nhin không hỏi để hắn tức chết?

...

Tôi vẫn chưa nghĩ được nên làm tn thì gậy non đã mở miệng:

-Thừa Đức động thủ rồi.

Tôi giật mình, biết hắn nói động thủ ở đây là chỉ cái j.

-Động thủ thì động thủ - tôi lãnh đạm nói.

-Người không lo hắn sẽ tn sao? – Gậy non thắc mắc.

Tôi cười:

-Tôi tin anh ấy. Thừa Hiền không phải là đối thủ của anh ấy.

Gậy non cười nói:

-Có thể TH không phải là đối thủ của hắn nhưng hoàng đế thì sao?

trong lòng tôi càng kinh ngạc, nhưng không để lộ r mặt, chỉ nhìn gậy non một cách bình tĩnh, lãnh đạm nói:

-TD tranh ngôi vị thái tử. Hoàng đế có khi còn vui mừng khi thấy anh ấy có thủ đoạn như thế.

Gậy non cười:

-Nếu Thừa Đức chỉ nhắm vào TH, hoàng đế tự khắc sẽ không làm j hắn, bởi dù j cũng là đứa con mà ông ta sủng ái, nhưng đáng tiếc là lần này Thừa Đức không chỉ tranh ngôi vị thái tử.

không chỉ ngôi vị thái tử vậy Thừa Đức muốn j? chẳng nhẽ muốn giết cha đoạt ngôi thật? Tôi chỉ thấy tim đập “thình thịch”, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

-Tin tức này truyền ra từ nửa tháng trước, đến h PD đã có kết quả r, không biết ai thắng? – Gậy non cười nói – Hiện h người vẫn không lo lắng cho hắn sao?

-Rốt cuộc thì người là ai?

Tôi run rẩy hỏi, hắn tuyệt đối không đơn giản chỉ là thủ lĩnh gián điệp của Cao Ly. Vì sao hắn lại tìm cách giết hại Nam Cung Việt? Thừa Đức so có thể khống chế được hắn ?Tại sao lại có thể bắt hắn đưa chúng tôi lên núi? Tại sao hắn ở trên núi không chịu đi? Vì sao lại biết rõ ràng những chuyện xảy ra ở PD đến thế? Vì sao nói đến việc tranh đấu ở PD lại mang vẻ hí hửng khi thấy người khác gặp nạn như thế?

Tất cả các câu hỏi tại sao chất đống lên nhau làm tôi có thể khẳng định người đàn ông đứng trước mặt mình tuyệt đối không phải là 1 nhân vật đơn giản, nhưng rốt cuộc hắn ta là thân phận j? Hắn đóng vai j trong cuộc chiến tranh giành hoàng vị ở PD?

-Tại sao Thừa Đức lại yên tâm giao bọn ta cho người? Anh ấy hứa cho người cái j?

Gậy non cười mà không chịu trả lời:

-Vì Thừa Đức tưởng hần là anh trai cùng cha khác mẹ của mình, đúng ko? Lý Nguyên Chích, ờ, đúng r có lẽ không nên gọi người là Lý Nguyên Chích, gọi người là Thừa Chí mới đúng- Giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Việt từ xa vọng đến, làm sắc mặt của gậy non cứng đờ lại.

Gậy non lập tức quay người cười vs Nam Cung Việt:

-Nam cung huynh, huynh đang nói j vậy?

NAM CUNG VIỆT cười khẩy:

-Đang nói đến đứa con Thừa Chí của tiên thái tử Ngõa Lạc – Hàn Kinh. Vụ tranh giành hoàng vị ở PD 23 năm trước khiến thái tử Hàn Kinh bình bại thân vong. Đẳng phái của thái tử gần như bị giết sạch. Người đời đều tưởng mấy người con trai của Hàn Kinh đều chết trơ trọi đại hỏa hoạn ở phủ thái tử mà không biết trước khi chính biến đã có Tiết Tả đạo vs danh xưng thần y lén lút ôm Thừa Sỹ - đứa con nhỏ của thái tử - còn đang đỏ hỏn ra ngoài. Biến cố ở PD xảy ra xong, Tiết thần y lén lút đưa đứa bé đến Cao Ly, và gửi cho 1 người bạn tốt. Sau đó Tiết thần y quay về PD, Hàn Chiêu vừa trở thành hoàng đế tuy biết Tiết Thần y từng là xá nhân (môn khách trơ nhà của quý tộc xưa) của thái tử, nhưng do y thuật của ông ta cao siêu, bèn giữ lại. từ đó về sau Tiết thần y cứ cách vài năm lại mượn cớ tìm thảo dược để sang Cao Ly cho đến lúc đứa bé kia trưởng thành, trở về PD với thân phận sứ thần Cao Ly, Ta nói có đúng không Thừa Chí?

Nghe Nam Cung Việt nói xong gậy non cười

-Huynh quả nhiên biết r.

NAM CUNG VIỆT gật đầu:

-Ta vốn không dám khẳng định. Nhưng việc người vội vàng muốn giết ta diệt khẩu ở PD đã giúp ta khẳng định thân phận của người. Nếu chỉ vì ta vô tình điều tra được chuyện vô lâm đại hội cũng có sự tham dự của người Cao Ly thì người hà tất phải vội vàng đem ta diệt khẩu?

-Nhưng huynh sao biết được ta có liên hệ vs TĐ? – Gậy non hỏi

Vì trong đại hội vô lâm hần biết người có ý đồ vs bảo tàng Phong Lăng nhưng lại không hạ thủ, hơn nữa Tiết thần y rõ ràng là người của người nhưng lại nghe theo sự điều khiển của hần, ta liền đoán ra các người có mối liên hệ nào đó

-Cũng có thể Cao ly bọn ta có hiệp ước ngầm vs TĐ. Bọn ta giúp hần đoạt ngôi, hần sẽ cho bọn ta rất nhiều cái lợi

-Vô lâm đại hội là để dụ nửa trang bản đồ kho báu thật ra không phải là chuyện giả, nhưng Thừa Đức lại càng có hứng thú vs việc có được tin tức liên quan tới thái tử Hàn Kinh. Hần nghi ngờ Hàn Kinh vẫn chưa chết nên muốn tìm ra Hk. Kết quả là Hàn Kinh không tìm được nhưng lại tìm thấy người, việc này đương nhiên phải giấu hoàng đế, cho nên hần đành phải giết cha con nhà họ Giang để diệt khẩu để không lộ ra thân phận của người.

Gậy non và Nam Cung Việt ở đó người hỏi kẻ đáp, tôi nghe mà đầu óc ngày càng phòng lên. Hóa ra gậy non cũng là hoàng tộc Ngõa Lạc? Nhưng sao nhìn hần chẳng giống Thừa Đức chút nào, lẽ nào thủy thổ của Cao Ly không dưỡng người? Rơi vào chỗ bọn họ chỉ có thể có tướng mạo thế này?

Trong bụng tự mắng mình dở hơi, thời điểm quan trọng cấp bách thế này mà sao tôi lại nghĩ tới những thứ linh tinh như thế được? Gậy non là anh trai của TĐ? Nói như vậy thì Hạ lan quý phi đã cầm sừng hoàng đế từ lâu? Hoàng đế anh minh như thế sao lại không biết chuyện này?

-Hần là anh trai của TĐ? – tôi chỉ tay vào gậy non vs vẻ kinh ngạc

NAM CUNG VIỆT lắc đầu

-Khi Hàn Kinh chết, Hạ lan quý phi vẫn còn là 1 cô nương còn chưa hứa hôn, Tề vương Hàn Chiêu sau khi làm hoàng đế mới đón bà ta vào cung phong làm quý phi. Thừa Đức đương nhiên không phải con của Hàn Kinh, hơn nữa nghe nói tuy quận chúa Hạ Lan thâm yêu Hàn Kinh nhiều năm nhưng Hàn Kinh chỉ coi như em gái, không hề có tư tình vs bà ta.

-Vậy tại sao Thừa Đức lại tin hần là anh trai của mình?

Tôi ngạc nhiên hỏi. Thừa Đức là người anh minh như vậy, nếu việc không có chứng cứ rõ ràng thì sao anh lại nghe người khác nói bừa được?

-Ta cũng chưa nghĩ ra chuyện này – Nam Cung Việt lãnh đạm nói.

-Bởi vì mẫu thân hần nói vs hần, nói rằng cha hần là tiên thái tử Hàn Kinh chứ không phải đương kim hoàng đế Hàn Chiêu. Chính mẹ mình nói vậy nên Thừa Đức tin là chuyện đương nhiên – Gậy non nói.

Tôi càng ngớ ra, Hạ Lan quý phi kia điên rồ chắc? Sao có thể đùa vs con mình chuyện như thế?

Gậy non nhìn Nam Cung Việt cười:

-Nam cung huynh ta không thể không khâm phục huynh, không ngờ huynh lại rõ sự việc đến thế.

-Quá khen. – Nam Cung Việt lạnh lùng nói

Gậy non thấy tôi đứng ngớ người tại đấy, cười châm biếm, hỏi:

-Người vẫn chưa rõ?

Tôi lắc đầu:

-Ý của người là, Thừa Đức rõ ràng là con của hoàng đế HẦN Chiêu, nhưng mẹ anh lại lừa dối, nói anh là đứa con riêng của bà ta vs Hàn Kinh, thế nên anh ấy tưởng người là anh trai cùng cha khác mẹ của mình. Bởi thế mà lần này người anh ấy muốn đối đầu không chỉ có Thừa Hiền còn có cả hoàng đế HC, người mà anh ấy tưởng là kẻ thù đã giết cha mình?

Gậy non cười r gật đầu.

Tôi càng kinh ngạc hơn

-Hạ Lan quý phi có bị điên hy ko? Sao bà ta lại muốn con trai mình giết chết cha ruột?

-có thể bà ta vốn là 1 kẻ điên –gậy non nói

-Tại sao? Tại sao bà ta lại làm vậy?

Tôi thấy chuyện này đúng là hoang đường hơn cả phim truyền hình. Trên đời này lại có người mẹ như thế sao? Cho dù bà ta không yêu chồng đi chăng nữa, nhưng chẳng lẽ đến con đẻ mình cũng không yêu sao?

-Vì bà ta hận hoàng đế, hận hoàng đế đã giết chết người yêu của mình, nên bà ta muốn báo thù, dùng đứa con mà HC sủng ái nhất để báo thù. Cuộc đấu ở PD kết thúc xong, không cần biết ai thắng, hoàng đế vẫn là người thua cuộc. Nếu Thừa Đức thắng, bà ta nhất định nói cho hần biết, người mà hần giết chính là phụ hoàng thân sinh ra mình, nếu hoàng đế thắng, bà ta sẽ càng cười lớn mà bảo vs ông ta rằng, tay ông ta không chỉ nhuộm máu của huynh trưởng, h đây còn nhuộm máu của con trai mình nữa – gậy non cười nói.

- Điên rồ, không ngờ trên đời này lại có người điên như thế - tôi lẩm bẩm

- Thừa Đức rất anh minh, nhưng hần bất luận thế nào cũng không ngờ được người luôn bày mưu tính toán mình lại chính là mẫu thân – gậy non nói – lẽ ra hần động thủ từ sớm, nhưng vì người mà hần do dự. Chính vì thế mà Hạ Lan quý phi mới đưa người lên giường của hoàng đế, chẳng qua muốn kích Thừa Đức sớm ra tay thôi.

Tôi chỉ thấy bản thân không thở được, tay bất giác nắm lấy cổ áo, muốn để mình hít thở dễ dàng hơn. Hóa ra, Thừa Đức cũng chỉ là con cờ, không chỉ thế còn là con cờ bị chính mẹ ruột của mình khống chế!

-Người cố ý trốn dưới gầm giường đợi ta?

Gậy non lắc đầu cười:

-Chỉ là sự trùng hợp. hôm đây ta đến thư phòng của Hc để tìm 1 nửa tấm bản đồ kho báu, sau đó mới biết chuyện này từ chỗ Hạ Lan quý phi.

-Người lưu lại đây cũng vì muốn tránh chính biến ở PD – Nam Cung Việt bỗng hỏi 1 cách lạnh lùng

-Chỗ thư kia cũng không phải do người Cao Ly truyền đến cho người mà của Hạ Lan quý phi?

_Ừ, không sai. Bà ấy bảo ta lưu lại đây quan sát biến động, có lẽ bà ấy muốn lưu lại giọt máu cuối cùng mà cha ta để lại – gây non cười – kể ra thì bà ấy đối vs ta cũng không tồi, còn tốt hơn vs con đẻ của bà ta nhiều.

Tôi chỉ thấy toàn thân lạnh toát, hai hàm răng không kìm được đánh vào nhau lập cập, quay người lấy hết sức chạy ra ngoài sân. Vừa chạy đến cổng thì gặp Mạnh An Dương đang dắt con ngựa đi từ dưới núi lên. Cậu ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khi thấy tôi, hét tướng lên:

-Sở Dương, sao tỷ cũng ở đây? – Nói xong liền kéo ngựa lên phía trước vài bước, nhìn tôi vs vẻ mặt vui mừng.

-Sao tỷ cũng ở đây? Về vs đại ca sao? – Cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, rầm 1 cái vào vai tôi.

-được đấy nhìn xinh hơn xưa nhiều rồi

Đầu óc tôi đã rối tung lên từ lâu, chẳng còn lòng dạ nào mà ôn lại chuyện cũ, nhìn cậu chàng 1 cái r để ánh mắt vào con ngựa, cướp sợi dây cương trên tay cậu r nhảy phắt lên lưng ngựa.

Mạnh AN Dương (MAD) ngẩn người ra, vội kéo đầu ngựa lại, hét:

-Làm j đấy? tỷ muốn làm j? Con ngựa của em đang mệt đấy. Em còn không muốn cưỡi nó lên núi. Tỷ thôi đi, mau xuống ngựa

-Buông ra, ta trưng dụng ngựa của người

Tôi tức giận nói, giơ roi ngựa lên giả vờ quát xuống, không ngờ cơn keo kiệt của MAD bốc lên, sổng chết thế nào cũng kéo chặt lấy đầu ngựa không chịu buông ra, miệng thì gào lên:

-Sở Dương, tỷ đúng không phải là bạn bè mà, gặp cái là cướp ngựa của người khác. Tỷ là thổ phỉ hả?

MAD thấy Nam Cung Việt bc đến từ phía sau cứ như gặp được cứu tinh, vội gào lên vs Nam Cung Việt:

-Đại ca, huynh không quản tỷ ấy, để tỷ ấy giống như thổ phỉ thế? Đệ vất vả đến thăm mấy ng, đến cửa chưa cho đệ vào đã đòi cướp ngựa của đệ đi r!

NAM CUNG VIỆT đứng trước ngựa, ngẩng đầu nhìn tôi. Mắt tôi đã đỏ hoe từ lâu, nghẹn ngào nói:

-Tôi phải đi tìm anh ấy.

- Nàng cứ thế mà đi? Chỉ sợ đến PD cũng không vào nổi chứ đừng nói gặp được hấn – Nam Cung Việt nói. Tôi dùng tay lau nước mắt trên mặt, vội lặn từ trên ngựa xuống, chạy ra sân sau, mở toang cửa phòng Bàn Tiên lão ông ra, cũng không cần biết ông đang làm gì, cứ thế kéo ông ra ngoài.

- Khụ Khụ, tiểu nha đầu, người đang làm gì đấy? - bàn tiên lão đầu hỏi vs vẻ mặt không hiểu cái gì.

- ông cùng cháu đến Phồn đô!

Tôi đáp mà đùa cũng không ngoái lại, có ông ấy bên cạnh, đừng nói là Phồn Đô, đến hoàng cung tôi cũng có thể ra vào tự do!

- Phồn Đô?- cánh tay Bàn Tiên lão đầu đột nhiên như biến thành con chạch, trong phút chốc trượt khỏi tay tôi. -Đang yên đang lành đi PDô làm gì? - Ông hỏi, vẻ mặt rõ ràng nói là không đi.

Đi làm gì? Tôi sững ng. Giờ tôi đến PDô thì có thể làm gì đây? Chỉ dựa vào tôi cũng có thể cứu được Thừa Đức sao? Nam Cung Việt từ đằng sau bước đến theo, trầm ngâm trong giây lát rồi trầm giọng nói:

- Sở DƯƠNG, hi vọng nàng kí trí 1 chút, giờ nàng đến đó cũng vô dụng thôi.

-....Vô dụng ư?

Tôi lẩm bẩm. Thực ra tôi biết mình đến PDô ngoài việc gây thêm phiền phức cho Thừa Đức ra thì không làm được gì khác, nhưng tôi vẫn muốn đi. Tôi không thể trơ mắt ngồi nhìn tấn thảm kịch đấy xảy ra vs TĐ, bất luận là a giết cha mình hay bị cha mình giết, tất cả đều quá tàn nhẫn.

NAM CUNG VIỆT dường như nhìn thấu ý nghĩ của tôi:

- Nàng bây giờ đi cũng quá muộn rồi. Thư được gửi từ PĐô cách đây nửa tháng. Hiện giờ ở PĐô thắng bại đã định từ lâu rồi.

Nửa tháng, nửa tháng, tôi ngay lập tức ngồi sụp xuống đất, nửa tháng đủ cho mọi chuyện đều được định đoạt xong.

- Nếu Thừa Đức thua, cứ cho là Hoàng đế muốn giữ lại mạng sống của hắn thì e rằng THIÊN cũng không giữ lại. Nàng đi cũng vô dụng.

Giọng của Nam Cung Việt vừa bình tĩnh lại tàn khốc, giống như từng cái đinh thép đâm xuyên qua đầu tôi. Tôi vội lắc đầu mà gào lên:

- không thể nào, Thừa Đức không thể thua được!

NAM CUNG VIỆT cười nói:

- Vậy thì nàng càng không phải đi. Nàng nghĩ Thừa Đức chiếm được Hoàng vị xong sẽ buông tay vs nàng sao? đến lúc đấy không cần nàng đi tìm, hắn tự nhiên sẽ tìm đến nàng.

Đầu tôi sau khi nghe hết sự thật xong, dường như đình chỉ chuyển động, hiện giờ cũng chỉ biết ngẩn người ra nhìn Nam Cung Việt. Theo như a nói, tôi căn bản không cần phải đi PĐô? Bất luận Thừa Đức là thắng hay thua?

Bàn tiên lão đầu giờ mới hiểu ra, chau mày nhìn tôi 1 cái:

-Tiểu nha đầu, não ngươi có phải bị hỏng rồi không?

Tôi cũng không biết não của mình có phải bị hỏng không nữa, ngẩn người ra 1 lúc, sau đó không nói 1 lời, chậm chạp bò từ dưới đất dậy, phủ tuyết dưới móng rồi quay đầu bước ra ngoài. A sống hay chết thì liên quan gì đến tôi? Tại sao tôi lại phải hoảng hốt như thế? Chẳng phải tôi đã định sẽ quên Thừa Đức sao? Chẳng phải tôi đã quyết định sẽ quên a 1 cách triệt để từ giây phút biết a có con vs cô gái khác sao?

Tôi bắt đầu tiếp tục sống trên núi của mình, và cố không nghĩ về TĐ. không nghĩ về a, có lẽ là 1 sự tự tin mù quáng của tôi đối vs a, luôn nghĩ a không thể thua trong cuộc chiến giành ngôi vị này, dù sao thì đại bộ phận binh quyền của Ngõa Lạc đều ở trong tay a. A hứa sẽ kết hôn vs tiểu thư họ Triệu không phải để nắm giữ binh quyền sao? đến giờ tiểu thư họ Triệu kia cũng đã có thai rồi, Triệu gia đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý theo TĐ, cho nên tôi còn gì để lo lắng đây?

- Sở Dương tử? - NCNhược gọi.

- Hử? sao? - tôi định thần lại, ánh mắt hoảng hốt.

NCNhược nhìn tôi rồi lại nhìn xuống quả táo trong tay tôi. Tôi cũng nhìn theo ánh mắt của cô bé, giờ mới phát hiện quả táo to là thế mà bị tôi gọt chỉ còn cái lõi. Tôi ngượng ngùng cười:

- Xỉu, tí không để ý. tí đang nghĩ xem tối nay chúng ta sẽ ăn gì....

- Sở DƯƠNG tí, mấy ngày hôm nay đầu óc tí toàn ở đâu đâu. có chuyện gì vậy?

Tôi cười, lắc lắc đầu.

- Sở Dương, Tiểu Nhược, - MAD chạy từ ngoài cửa vào, vừa chạy vừa thở phì phò mà hét,- nhanh lên, nhanh lên, bên ngoài có chuyện rồi. Dưới chân núi đột nhiên có rất nhiều quan binh NLạc, xem ra là nhằm vào chúng ta mà đến. Mau thu dọn đồ đạc cần thiết để tí nữa chạy trốn thì khỏi thiếu cái này mất cái kia.

NCNhược nhú mày, nhìn MAD 1 cách hoài nghi, có vẻ không tin lời cậu ta lắm.

- Đừng dần mặt ra thế, mau lên, để tí nữa thì không kịp mất. - MAD vội giục.

- Nam Cung Việt đâu? a ấy bảo cậu chạy về báo tin à?- tôi hỏi.

- Đang đứng ở cửa chính. Đại ca có khi nào nhớ ra phải báo đệ quay về báo tin đâu, mà có phải ai cũng linh hoạt như đệ cơ chứ? Đệ vừa phát hiện ra chân núi có điều bất thường liền vội chạy về báo trước cho mọi ng. 2 người nhanh đi thu dọn, đệ còn đi báo cho Lâm Y y nữa. - nói xong cậu chàng lại chạy đi mất.

Tôi suy xét qua rồi cũng chạy ra ngoài, có rất nhiều người NLặc dưới chân núi, là người của Hoàng đế hay của TĐ? Nếu là người của hoàng đế thì có nghĩa a thua rồi, Hạ Lan quý phi đã nói vs hoàng đế mọi chuyện, giờ ông ta đến bắt gậy non đi sao? Còn nếu là Thừa Đức thì a đến đây làm gì? Tìm gậy non hay tìm tôi?

NAM CUNG VIỆT ôm kiếm đứng trước cửa chính của đại viện, phía trước cách có mấy trượng là vài binh sĩ NLặc, không ngờ người cầm đầu mặc quân phục, đứng thẳng cạnh ngựa ấy lại là Phụng Thiện.

không biết vì sao, tôi đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, là PThiện, tức là người của Thừa Đức đến? Anh...thắng rồi.

PThiện thấy tôi đi ra, chấp tay về phái tôi thì lễ rồi nói:

- Sở cô nương. chủ nhân phái PThiện đến đón cô nương quay về.

- Đón ta về? chủ nhân của người đoạt được hoàng vị rồi? - tôi hỏi.

Gương mặt đen đúa của PThiện không hề tỏ ra vui mừng khi nghe tôi hỏi mà chỉ khẽ gật đầu. Tôi nhếch mép, bao nhiêu nỗi nhớ Thừa Đức trong tim đột nhiên biến mất. Đúng như Nam Cung Việt nói, vs tính khí đó thì a sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi sau khi thắng cơ chứ? Giờ a ta đã là vua của 1 nước, đương nhiên không cho phép người khác lấy đi thứ mình muốn.

- Nếu ta không chịu thì sao?

PThiện sững người ra 1 chút, nhưng ngay lập tức trả lời lại = giọng lạnh lùng:

- Cô nương bắt buộc phải quay về!

- Chủ nhân của người nói thế?- tôi nhếch miệng.

PThiện lắc đầu nói:

- chủ nhân chỉ sai Pt đi đón cô nương. Nếu cô nương cố tình làm khó thì đừng trách PT...

- thì sao? - tôi hỏi.

Các đường nét trên khuôn mặt PT càng hằn sâu xuống, mắt nổi cả vằn máu:

- chủ nhân chỉ hạ lệnh đưa cô nương về chứ không dặn PT là đưa người sống hay đưa xác chết.

Tim tôi như bị bóp chặt, trong phút chốc đau đến mức không thở được. đây là Thừa Đức sao? Nếu tôi không chịu, a sẽ để PT đem xác tôi về?

- Chỉ dựa vào người mà dám nói thế? - Nam Cung Việt đột nhiên nói.

- Tại hạ tuy không có bản lĩnh cướp người trước mặt VÔ Thượng Tán Nhân nhưng dưới chân núi còn 2000 binh sĩ, chỉ cần tại hạ ra lệnh thì bọn họ có thể san bằng nơi này trong phút chốc...

- Kẻ nào dám?

Tiếng hét của Bàn Tiên lão đầu vang lên từ đằng sau. Tôi quay đầu lại thấy BT lão đầu đã đi từ trong nhà ra tự bao giờ, đến gậy non cũng theo ra.

Ánh mắt của PT vòng qua người Bt lão đầu, nhìn gậy non như thể có lửa cháy rừng rực trong đó:

- Tặc tử! - a ta phần nộ hết, rút kiếm ra.

Tôi chờ người ra nhưng ngay sau đó hiểu rằng Thừa Đức đã biết chuyện giữa gậy non và Hạ Lan quý phi.

Gậy non nghe thấy PT **** cũng chẳng bực bội, mặt vẫn nở nụ cười khiêu khích:

- Tướng quân, quên mục đích tới đây của mình rồi sao? Hơn nữa chủ nhân của người không hề ra lệnh giết ta thì phải? Mà người thấy có giết nổi ta ở chỗ VTTn không?

BT lão đầu lườm gậy non 1 cái:

- Tên tiểu tử này yên phận cho ta nhờ. Ta tuy có chút quan hệ vs cha người nhưng nếu người cố tình gây rắc rối thì ta cũng không thềm che chở đâu.

Gậy non quay ra cười cầu hòa vs BT lão đầu rồi không dám nói gì nữa.

Bàn tay cầm kiếm của PT hơi run run, nhưng cũng biết BT lão đã nói vậy thì việc giết gậy non ở đây là bất khả thi, đành cố kiềm chế cơn giận, trèo lên ngựa rồi chuyển ánh mắt về phía tôi:

- Mời cô nương lên ngựa.

Ngay tiếp đó có 1 binh sĩ dắt ngựa đến, trong lòng tôi khó chịu. Thừa Đức làm hoàng đế quả không giống xưa, đến cách ăn nói thủ hạ cũng thêm phần cao giọng.

PT thấy tôi không động đây, tay trái giương cao kiếm hét to:

- Toàn quân nghe lệnh! giết....

A ta dùng nội lực nên tiếng nói vang đi khắp nơi, nghe thấy cả âm vọng từ trong núi truyền lại. Tôi kinh ngạc không hiểu sao a lại có hành động đấy thì đã thấy tiếng hét kinh thiên động địa từ dưới núi...

- Giết...

Ầm thanh ấy như rung chuyển cả quả núi, đến cả tuyết đọng lại trên cây cũng lộp bộp rơi xuống. Tôi nhìn xuống dưới núi, cả 1 vùng chân núi trắng xóa vì tuyết nay đã đông nghịt không biết có bao nhiêu nghìn kỵ binh áo đen giáp sắt.

Trong lòng phần nộ nhưng mặt lại nở nụ cười, xem ra Thừa Đức quyết tâm đưa tôi về bằng mọi giá. Vì 1 mình tôi mà dùng tới nhiều kỵ binh thế này. Cho dù bọn tôi có là tuyệt thế cao thủ thì cũng chẳng dễ gì thoát khỏi vòng vây của thiên binh vạn mã, huống hồ trong nhà còn Lâm Y Y và Nam Cung Nhược, mà tôi thì chẳng biết chút võ nghệ nào.

- Cần gì phải dày vò nhiều người như thế. - Tôi cười. - Ta đồng ý là được chứ gì. - Nói rồi trèo lên ngựa, quay ra cười với Bàn Tiên lão đầu. - Lão đầu, giờ thì chẳng còn ai hành hạ nữa, ông thử phào nhẹ nhõm nhé!

Bàn Tiên lão đầu cũng cười:

- Nhưng cũng chẳng có ai làm đồ ăn ngon cho ta nữa.

Tôi cười rồi nhìn sang Nam Cung Việt. Anh ta không nói gì, tiếp tục ôm kiếm đứng đấy.

- Tôi đi đây.- Tôi khẽ nói, dừng lại phút chốc mới tiếp tục. - Y Y là cô nương tốt, anh... Anh? - Cậu nói về sau đã biến thành câu hỏi kinh ngạc.

Nam Cung Việt không thềm để ý đến tôi, cầm lấy dây cương từ 1 binh sĩ Ngõa Lặc rồi nhẹ nhàng lên ngựa.

- Vị tướng quân này không chỉ muốn đem 1 mình nàng đi. Chủ nhân của anh ta còn đích thân nói phải có ta đi cùng nữa. - Nam Cung Việt bình thản nói.

Tôi vừa kinh ngạc vừa phần nộ nhìn Phụng Thiện. Anh ta gật đầu nói:

- Không sai. Chủ nhân nói rồi, mời cả Nam Cung thiếu hiệp về cùng.

Nam Cung Việt cười an ủi tôi:

- Không sao. Ta cũng muốn xem tân Hoàng đế Ngõa Lặc có thể làm gì được mình.

- Ái da, các người đều đi rồi lão tử ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. đã thế ta cũng đi cùng góp vui.

Bàn Tiên lão đầu đột nhiên nói rồi lắc người 1 cái đã đứng trước ngựa của 1 binh sĩ Ngõa Lặc. Người binh sĩ đó cao to, cường tráng là thế mà yếu ớt như 1 em bé sơ sinh khi bị lão đầu túm lấy, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người đã bị vắt xuống đất.

Sắc mặt Phụng Thiện có chút biến hóa nhưng không nói thêm gì, thấy bọn tôi đều lên ngựa xong xuôi bèn phi ngựa xuống núi.

Trên đường đi, Phụng Thiện tỏ ra rất vội vàng, luôn đốc thúc chúng tôi đi nhanh, đến buổi tối cũng không được nghỉ ngơi. tôi bứt rứt trong lòng không hiểu sao Phụng thiện phải đi vội đến thế, nhưng nghĩ lại có

Bàn Tiên lão đầu biến thái đi cùng, võ công của Nam Cung Việt cũng hồi phục được 7,8 phần, kể cả Thừa Đức có ý đồ gì với Nam Cung Việt cũng chẳng làm gì được nên yên tâm phần nào.

Càng đi càng thấy không đúng, chúng tôi đi về phía đông, sau khi ra khỏi núi không đi về phía Phồn Đô mà lại về hướng Uyển thành. Tôi băn khoăn trong lòng chẳng lẽ Thừa Đức lại ở Uyển thành?

Chỗ chúng tôi vốn cách Uyển thành không xa lắm nên đến sáng hôm sau đã ở bên ngoài Uyển thành. Đi cả 1 đêm không ngừng nghỉ, người tôi đau nhức rã rời. Đội binh sĩ bị bỏ lại đằng sau, ngoài tôi, Nam Cung Việt, Bàn Tiên lão đầu thì chỉ có Phụng Thiện và vài thị vệ thân cận.

Không biết vì sao mà chúng tôi không hề nghĩ đến chuyện bỏ chạy dọc đường, bởi chỉ mấy tên thị vệ đó không thể là đối thủ của Bàn Tiên lão đầu và Nam Cung Việt.

Đi thêm về phía trước không xa liền thấy từng tốp binh lính Ngõa Lạc đi tuần. Phụng Thiện không dẫn chúng tôi vào thành mà dừng lại ở bên ngoài, xuống ngựa xong bèn chỉ về 1 cái dốc xa xa rồi nói với tôi:

- Chủ nhân đợi cô nương ở đó, nói là cô nương biết chủ nhân ở chỗ nào.

Tôi nhìn theo hướng Phụng Thiện chỉ, lòng quặn thắt không biết nói sao. Tôi như chỗ này, cũng nhớ người con trai với nụ cười mê hoặc lòng người ngồi dưới gốc đào.

Xuống ngựa, liếc nhìn Nam Cung Việt đang trầm ngâm, tôi cười rồi 1 mình đi về phía đó. Mặt đất được phủ 1 lớp tuyết dày, đem sắc xanh khi xuân về che kín phía dưới, mỗi bước chân tôi đặt xuống là lại phát ra tiếng “rắc rắc”.

Xa xa, 4 phía xung quanh đều được quây lại bằng vải lĩnh màu vàng. Tôi cười, hóa ra đây là phong cách của Hoàng gia, làm Hoàng đế rồi có khác. Nếu ngày trước tôi biết sẽ có cảnh này thì có ngồi dưới gốc cây đó nữa không?

Cây đào đó vẫn còn nhưng đám lá xum xuê đã rụng hết, đến nay chỉ còn những cành không kết đầy tuyết với vẻ hoang lạnh.

Thừa Đức mặc bộ đồ màu trắng nhắm mắt ngồi dưới gốc cây, cầm hương lên, kim quan trên đầu chói lóa dưới ánh mặt trời. Tôi như bình tĩnh, thấy mình như quay lại buổi sáng mùa xuân ấy. Anh nghe thấy tiếng chân, mở mắt ra nhìn, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý.

Tôi quay mặt đi nhìn về ngọn núi đằng xa, đợi mắt hết cay mới quay lại, cười châm chọc:

- Sao không mặc long bào?

Thừa Đức chỉ cười mà không nói gì, im lặng nhìn tôi, ánh sáng phản chiếu qua lớp tuyết khiến mặt anh càng thêm trắng bệch.

- không biết hoàng thượng tìm tôi có việc gì? -tôi lạnh lùng nói, - Lại còn dùng đến thiết kỵ, đúng là không sợ phiền hà.

- Lại đây, ngồi xuống chỗ này. - Thừa Đức mỉm cười nói.

Tôi lại gần 2 bước, đứng trước mặt anh, nhìn vẻ mặt đắc ý của Thừa Đức. Không ngờ anh bước lên hoàng vị đúng như mong ước, từ giờ trở đi anh vĩnh viễn không còn là Thừa Đức trong trái tim tôi nữa.

- Tôi có nên chúc mừng anh không? - tôi nói.

Thừa Đức cười hì hì, chỉ vào chỗ cạnh mình:

-Ngồi xuống đây. - thấy tôi không động đây lại nhướn mày lên mà đùa.- Sợ ta? Trời tuyết rơi thế này ta có thể làm được gì nàng chứ? Hơn nữa kể cả ta có ý đó cũng không thể làm ở đây, đúng không? Bây giờ không phải mùa thu, tuyết trên đất sao làm đệm như cỏ xanh được?

Tôi vừa ngượng vừa tức, biết anh cố tình nhắc đến chuyện tôi và anh ở đây vào mùa xuân năm ngoái. Tôi trợn mắt lườm, không nói được gì.

Thừa Đức cười trước vẻ phẫn nộ của tôi:

- Vẫn không chịu ngồi xuống? Nam Cung Việt chắc vẫn ở bên ngoài? Không biết thân thủ như hiện nay của anh ta có thể địch được thiết kị của Ngõa Lạc không nữa?

Trong lòng tôi càng thêm tức giận, nhưng trên mặt lại chuyển giận thành cười, đây mới đúng là Thừa Đức, có thể dùng thủ đoạn thì chắc chắn sẽ dùng. Tôi cười rồi ngồi cạnh anh, quay đầu sang hỏi:

- Ngai rồng thoải mái không? Anh làm gì phụ thân của mình rồi, hử?

Tôi tưởng Thừa Đức sẽ phải thất sắc nhưng không ngờ trên gương mặt vẫn trắng bệch như cũ. Anh liếc nhìn tôi, cười khẽ:

- Giết huynh diệt phụ? Nàng muốn nói với ta điều này? Trong hoàng gia, thế này đã là gì chứ? Ta không chỉ giết huynh diệt phụ mà còn bắt giam mẫu thân. Nàng có thấy kinh ngạc không?

Tôi gạt mình, nhìn Thừa Đức vẻ không thể tin được, mãi 1 lúc sau mới nói được 1 câu:

- Anh biết hết mọi chuyện rồi?

TĐ chỉ nhếch mép cười, gật đầu:

- Từ trước tới giờ ta luôn nghĩ mọi thứ đều nằm trong mưu tính của mình, cho đến khi nàng xuất hiện, tưởng rằng nàng chỉ là 1 việc ngoài ý muốn, cũng chẳng thoát khỏi những tính toán của ta được. Nhưng không ngờ, đến cuối cùng, ta cũng chỉ là 1 con cờ của mẫu thân. Từ năm ta 16 tuổi bà ta đã cho ta biết cái xuất thân đầy của mình, khiến cho ta chỉ nghĩ đến báo thù. Không ngờ từ đầu đến giờ, đó lại là chuyện lừa bịp lớn nhất.

- Đây không phải lỗi của mình anh, anh cũng...đừng tự trách mình nữa. - tôi khẽ đáp.

TĐ quay đầu sang nhìn tôi, im lặng 1 hồi rồi lại quay đi:

- Ta từng có thời gian không muốn báo thù. Ta biết ông ta yêu thương mình, thậm chí còn hứa sẽ gả nàng cho ta, cho nàng 1 danh phận quang minh chính đại, để sau này nàng làm vợ ta 1 cách danh chính ngôn thuận, làm hoàng hậu tương lai của Ngõa Lạc, không có triều thần nào dám nói về thân phận của nàng. Ta nghĩ thế này cũng không tồi. Tuy Thừa Hiền bày mưu tính kế bên cạnh nhưng ta biết ông ta sẽ nhường ngôi vị cho ta, nhưng...không ngờ lại có chuyện đầy xảy ra.

- Người Nam Cung Việt cứu ra hôm đó không phải tôi. Khi các người đến, tôi còn đang ở dưới gầm giường. - tôi đột nhiên nói, vừa dứt lời bản thân cũng đờ đẫn không hiểu sao mình phải giải thích với anh?

Thừa Đức quả nhiên cười, nhẹ nói:

- Ta đã biết từ lâu.

Tôi thấy lúng túng vô cùng, cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa. Lòng tự trách : “Sở Dương, người làm sao vậy? sao phải giải thích với anh ta? Chẳng lẽ người quên rằng anh ta đã phản bội mình từ lâu rồi? Cô tiểu thư nhà họ Triệu ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng lẫn mong chờ đang có bầu đó”, tôi không dám nghĩ tiếp nữa, nhếch miệng ra cười:

- Phong cho tiểu thư họ Triệu cái gì? Hoàng hậu? Quên không chúc mừng anh, anh chắc sắp được làm bố rồi, lần này chắc không phải ghen tức với Thừa Hiền nữa nhỉ?

Thừa Đức nhướn mày nhìn tôi, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng, ghé đầu lại gần khẽ hỏi:

- Nàng ghen?

Tôi tức giận:

- Anh hoang tưởng đấy à? Tôi có Nam Cung Việt rồi, sao phải ghen với anh? - rồi vươn tay đẩy vai Thừa Đức ra xa.

Nét trầm ngâm thoáng qua mặt TĐ, không ngờ người anh lại bị tôi đẩy ngã xuống đất. Tôi kinh ngạc, lúng túng nhìn anh, nghe thấy tiếng nói đứt quãng:

- Ta ngồi ở đây lâu quá, người tê hết cả rồi. Nàng kéo ta dậy.

Tôi nhìn anh nghi ngờ, do dự 1 lúc rồi đưa tay ra kéo anh dậy, nhìn vẻ cười cợt trên gương mặt anh tôi chỉ có 1 ý nghĩ duy nhất là mình lại bị lừa. Tôi tức giận tự mắng mình ngốc, nội công của anh ta thâm hậu là thế sao có thể mới ngồi 1 lúc đã tê cứng lại được.

- Anh tìm tôi đến rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi khó chịu. Thừa Đức không nói gì, chỉ nhìn tôi cười toe toét.

tôi thấy càng thêm tức giận.

- Nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây. - nói rồi đứng dậy định đi.

- Đừng đi. - Thừa Đức cuối cùng cũng ngừng cười, nói khẽ sau lưng tôi. - Ta chỉ muốn gặp nàng.

Tôi quay người lại, nhìn Thừa Đức 1 lúc rồi nói mát mẻ:

- Lần này đã nhìn rõ chưa?

- ... Ta sợ sau này sẽ không nhớ rõ nàng trông như thế nào nữa. - Thừa Đức khẽ nói, nụ cười vẫn y nguyên như ngày trước.

Tôi vội quay người đi, không dám nhìn vào mắt anh, rồi lại nghe thấy tiếng anh cười:

- Hôn ta 1 cái nữa được không?

Tôi không dám đứng lại nghe giọng nói càng ngày càng nhỏ của anh, vội đi về. Đi 2 bước lại chạy 2 bước, chỉ tiếc mình không rời đây ngay lập tức được. Lòng hoảng loạn khiến chân cũng lú lú rú rú mắc vào dây cỏ dưới tuyết, ngay tức khắc người khụy xuống đất.

Tôi sốt ruột, sợ Thừa Đức đuổi theo giữ lại, vội vấp lên nhưng càng vội càng cuống, không sao đứng dậy được, Thừa Đức ở phía sau không có động tĩnh gì làm tôi càng thêm đau xót. Tuy vẫn đang giận nhưng khi anh không còn vì tôi bị đau mà lo lắng nữa thì trái tim chỉ còn nỗi xót xa đang trào dâng.

Tôi không kiềm được mình, quay đầu lại nhìn TĐ, thấy anh vẫn cúi đầu ngồi đó, không có chút động tĩnh gì trước sự hoảng loạn của tôi, bây giờ trong đầu tôi đột nhiên có 1 cảm giác bất an.

- Thừa Đức? - tôi khẽ gọi. Anh vẫn cúi đầu ngồi yên, không động dậy.

- Thừa Đức?

Tôi càng gọi to hơn, thấy a vẫn không có phản ứng gì liền lùi lại mấy bước. Tôi nghĩ a có khi nào đang lừa mình k, lừa cho tôi quay lại rồi lại ngẩng đầu lên nhìn tôi đây về đích ý. Chân tôi bắt giắc đi về chỗ a, cho đến tận khi tôi đứng cạnh rồi mà a vẫn không có phản ứng gì. Lòng tôi càng thêm hoảng hốt, chân tay lạnh như băng, máu trong người đông cứng lại.

Tôi giơ tay đỡ đầu anh lên, Thừa Đức nhắm mắt, khóe miệng thấp thoáng 1 nụ cười.

- Anh lại chơi đùa em?

Tôi tức giận, buông mạnh tay ra. Đầu của anh lại thõnh xuống. Tôi lại vươn tay đỡ cằm a lên, cái lạnh như kim châm thấm vào tay.

- TĐ? TĐ? A sao rồi?

Tôi vội hét, cố hết sức lắc người anh nhưng anh vẫn không có chút phản ứng nào. Tôi vừa buông tay thì cơ thể anh lại từ từ ngã ra đất.

Chắc chắn là a đang giả vờ chết để trêu mình, tôi nghĩ. Anh có thể nín thở nhưng anh có thể làm động mạch của mình ngừng đập không? Tôi giơ tay ấn vào cổ anh, nhưng không sao cảm thấy được động mạch của anh.

- Tay của em chắc chắn là đông cứng vào rồi, chắc chắn là đông cứng vào rồi.. - tôi cười 1 cách ngốc nghếch. -anh xem đến nhịp tim đập của a nh mà em cũng không cảm thấy nữa? Anh đừng trêu em nữa, e không giận a nữa mà không được sao? Anh thế này là loại công phu gì đây? làm y như thật. - Tôi vội vàng nói, không dám để mình dừng lại, chỉ là nói không ngừng nghỉ. - A dậy đi. Anh đem em từ xa đến chỉ để trêu

em thôi sao? Chẳng phải anh vừa đoạt được hoàng vị sao? Mặc long bào của anh cho em xem. Em muốn xem anh có đẹp trai không?

Tôi muốn kéo TĐức từ trên đất dậy nhưng anh lại nặng muốn chết, vừa kéo lên còn chưa kịp giữ vững đã làm tôi ngã ra đất theo...

- Sở Dương!

Tiếng khàn khàn của Nam Cung Việt vang lên. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, cười:

- Anh mau đến đây đi. Anh ấy đang giả vờ chết đấy. Anh đến giúp tôi điểm huyết của a ấy, chẳng phải có loại huyết sau khi điểm xong vừa tê vừa buồn sao? Như thế thì a ấy sẽ không giả vờ chết được nữa!

- Sở DƯƠNG! - Nam Cung Việt đến kéo tôi lại. - Đứng dậy! A ta chết rồi. A ta đã chết thật rồi.

Tôi đẩy Nam Cung Việt ra, giận dữ nói:

- Anh nói linh tinh cái gì đấy? A ấy làm sao chết được? A ấy đang trêu tôi thôi. Từ trước tới giờ a ấy đã thích trêu tôi rồi!

Nhìn Phụng Thiện quỳ bên cạnh TĐ, tôi vội kéo tay của anh ta:

- Người nói với bọn họ. Người nhất định biết. Người nhất định đã thông đồng với TĐ. Người bảo anh đừng giả vờ nữa.

Đôi mắt của Phụng Thiện đỏ đến mức như ra máu, nghẹn ngào nói:

- Chủ nhân đi rồi. Là do Tiết Tả Đạo hạ độc. Quận chủ đã lừa chủ nhân, khiến chủ nhân phải gánh tội giết cha. Chủ nhân vì giận quá mà phun ra máu, sau đó Tiết Tả Đạo đã nhân cơ hội...

- Người nói láo. - tôi tát Phụng Thiện 1 cái thật mạnh, tức giận nói. - Võ công của Thừa Đức cao cường như thế, a ấy nhất định có thể ép chất độc ra ngoài, ép chất độc ra ngoài là xong!

- Chất độc đó quá bá đạo. Chủ nhân chỉ gắng gượng được mấy ngày, đến đây rồi không thể đi tiếp được nữa nên mới sai tôi đón cô gặp mặt lần cuối! - Phụng Thiện nghẹn ngào khóc.

- Không thể thế được. Các người lại lừa ta! - tôi hét, rồi lại kéo TĐức. - Chẳng phải anh muốn em hôn anh sao? Em hôn rồi thì anh phải ngoan ngoãn đứng dậy nhé.

Cúi đầu, áp môi lên môi TĐ, cảm giác lạnh đến buốt tim, không còn ấm áp như trong kí ức. 1 lúc sau, tôi ngẩng đầu lên, ngồi ngậy người ra đó. Nam Cung Việt lùi tôi dậy từ đằng sau, cổ họng khàn khàn mà nói:

- Sở DƯƠNG, muốn khóc thì khóc đi.

- Tại sao tôi phải khóc? - tôi ngẩng đầu cười vs Nam Cung Việt.

NAM CUNG VIỆT im lặng nhìn tôi, đột nhiên cúi đầu thở dài 1 hơi rồi buông tôi ra, đi đến cạnh Bàn Tiên lão đầu, cúi xuống.

- Tên tiểu tử người lại muốn làm gì? - Bàn Tiên lão đầu nhíu mày nói.

- Cầu xin ông cứu anh ta. Cháu biết ông có thể cứu anh ta.

1 tia sáng đột nhiên lóe lên trong đầu tôi, giống như người chết đuối đột nhiên vớ được phao, lao đến bên cạnh Bàn Tiên lão đầu, túm chặt lấy áo của ông, nói năng lộn xộn:

- Đúng, ông có thể cứu TĐ. Ông chẳng phải là Bàn Tiên hay sao? Xin ông giúp cháu cứu lấy anh ấy! Xin ông giúp cháu cứu lấy a ấy!

Bàn Tiên lão đầu nhìn tôi rồi lại nhìn Nam Cung Việt đang quỳ bên cạnh, thở dài 1 tiếng rồi nói:

- Nghiệp chướng! Các người thế này lại khiến lão đầu ta tổn thọ rồi.

Tôi thở phào 1 cái sau khi nghe ông nói xong, vội vàng nhìn Nam Cung Việt 1 cái vs ánh mắt cảm kích cũng mau chóng quý trước mặt Bàn Tiên lão đầu.

Bàn Tiên lão đầu kéo Nam Cung Việt đứng lên, khẽ mắng 1 câu:

- Chưa thấy ai si như nhà ngươi! - Rồi quay người sang nói vs tôi. - Cũng do mệnh của tên tiểu tử này chưa tuyệt, lại gặp người có thuật tiên huyệt như ngươi. Người không phải trợn mắt ngó ngán như thế. Tuy ngươi không nói vs lão đầu tử ta nhưng ta đã nhìn ra ngươi không phải người của thế giới này từ lâu rồi, là có tiên nhân dùng phép thuật buộc linh hồn của ngươi vào cơ thể này, có tiên thật bao quanh ngươi thì quỷ sai đương nhiên không nhìn thấy linh hồn của ngươi. Tên tiểu tử này tuy không còn thở nhưng linh hồn vẫn chưa rời khỏi thể xác, chút nữa ta dùng phép thuật tập trung linh hồn của hắn lại, ngươi bảo vệ lấy. Còn ta sẽ dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của hắn, chờ qua 7 ngày 7 đêm thì những quỷ sai đến bắt linh hồn vì không tìm thấy linh hồn của hắn sẽ tự nhên rời đi, đến khi đó thì tên tiểu tử này sẽ không sao hết. Tôi tuy nghe mơ mơ màng màng không hiểu gì nhưng chỉ cần nghe thấy có cách cứu Thừa Đức là vội gật đầu vs Bàn Tiên lão ông. Ông ta nói 1 câu, tôi gật 1 cái, chỉ sợ để sót 1 câu nào đấy. Chờ đến lúc ông nói xong, tôi mới dừng lại, hỏi 1 cách ngốc nghếch:

- Cháu phải làm thế nào để bảo vệ linh hồn anh ấy?

- Nha đầu ngu ngốc! - BTiên lão đầu mắng. - Ngươi lấy máu của mình thấm đẫm lòng bàn tay rồi để 2 tay của hắn khép lại, đặt trong lòng bàn tay ngươi, đợi ta làm phép thuật ép linh hồn của hắn đến lòng bàn tay ngươi.

Tôi vừa nghe xong vội cầm kiếm của Phụng Thiện lên, nắm chặt 2 tay vào lưỡi kiếm làm máu “tong tong” chảy từ trên lưỡi kiếm xuống. Tôi cọ sát 2 tay vào nhau thật mạnh rồi đan 2 tay của Thừa Đức lại, nắm chặt trong lòng bàn tay. Máu từ lòng bàn tay vẫn không ngừng chảy ra. Bàn Tiên lão đầu lại khẽ mắng 1 câu:

- Nha đầu ngu ngốc! Cần gì nhiều đến thế!

Phụng Thiện đã đỡ Thừa Đức ngồi dậy từ lâu. Bàn Tiên lão đầu khoanh chân ngồi sau lưng TĐ, miệng lầm rầm niệm thần chú, đập mạnh vào lưng Thừa Đức 1 cái làm mấy vàng sáng yếu ớt từ người anh bay lên, theo tay của ông mà tập trung lại trên tay tôi.

Tôi căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, chỉ nắm chặt lấy tay TĐ, sợ mình không cẩn thận 1 cái là khiến linh hồn của Thừa Đức rơi sót mất. Buổi chiều, trời bắt đầu có tuyết rơi, tấp vào mặt đau hơn hẳn bình thường. Cơ thể tôi đã đông cứng lại không còn cảm giác gì nữa, máu trong lòng bàn tay đông lại thành 1 lớp băng mỏng, làm tay tôi và Thừa Đức dính liền vào nhau. Lòng tôi ngược lại lại thấy vui mừng, như thế này thì dù tay tôi có bị tê cứng cũng không phải lo lắng không nắm được tay a.

7 ngày 7 đêm, chỉ cần vượt qua được 7 ngày 7 đêm là anh sẽ không sao hết, tôi động viên bản thân, 168 tiếng đồng hồ, chỉ cần chịu 1 tí là qua thôi.

Vốn dĩ hận anh, hận sự phản bội của anh mặc cho lí do là gì đi chăng nữa, nhưng trước cửa sinh tử tôi mới biết nỗi hận đó không chịu nổi 1 đòn. Tôi không muốn a chết, cho dù sống lại a vẫn đi làm hoàng đế của mình, vẫn ngồi ôm tam cung lục viện của mình thì tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ cần anh sống!

Phụng Thiện nhìn sắc mặt tím tái của tôi, vội sai người quay thăm lỏng dây xung quanh, rồi sai người đốt chậu lửa. Cuối cùng chậu lửa còn chưa kịp bẻ đến thì BTiên lão đầu đã giận dữ nói:

- Đồ ngu, cơ thể của chủ nhân ngươi được bảo vệ bởi nội lực của ta, sao có thể lại gần lửa được! đem đi hết cho ta!

Phụng Thiện cũng không để ý đến tôi nữa, vội gọi người mang chậu lửa và thăm lỏng đi.

Gắng gượng đến ngày thứ 3 thì đầu óc tôi có phần mất tỉnh táo, cơ thể đang lắc lư thì cảm thấy có 1 luồng nhiệt từ sau lưng truyền đến. Nam Cung Việt đã ngồi sau, dùng tay đẩy lưng tôi.

Tôi quay đầu gượng cười:

- Cảm ơn.

Nam Cung Việt chỉ lạnh lùng nói 1 câu:

- Tập trung tinh thần, đừng phân tán.

Tôi vội tập trung tinh thần, không chú ý đến mọi thứ xung quanh nữa, chỉ toàn tâm toàn ý bảo hộ đôi tay của Thừa Đức. Rồi đột nhiên, trong đầu hiện lên giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ:

- Sở Dương, cuối cùng lão tử cũng hợp xong. Người thế nào rồi? Ta đến đón người đây!

Tôi giật mình 1 cái, Đinh tiểu tiên, là Đinh tiểu tiên! Tôi chỉ thấy trong lòng vừa vui mừng, vừa kinh ngạc, Thừa Đức chắc chắn được cứu rồi. Đinh tiểu tiên chắc chắn có thể cứu sống anh!

Ánh sáng bên cạnh tôi dần thành hình, giống như lần đầu tiên xuất hiện ở đầu giường tôi hồi trước. Cơ thể của Đinh tiểu tiên dần từ hư biến thành thực, gương mặt mỉm cười.

- Kẻ nào?

Phụng Thiện hét, rút kiếm ra, cầm trên tay, chỉ vào Đinh tiểu tiên. Bàn Tiên lão đầu cũng mở mắt nhìn theo.

- Đinh tiểu tiên, mau đến giúp tôi cứu người! – Tôi vội hét lớn. – Ông mau cứu sống anh ấy đi!

Đinh tiểu tiên nhìn tôi, lại nhìn Bàn Tiên lão đầu, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Thừa Đức. Nhìn 1 lúc rồi gương mặt của Đinh tiểu tiên thất sắc, nghiêm giọng hỏi: “Sở Dương, người đang làm cái gì hả?”

Tôi ngay lập tức sững ra, không hiểu Đinh tiểu tiên vì sao đổi thái độ như thế.

- Lão già người sao có thể dùng yêu thuật làm loạn sự luân hồi của nhân gian? Còn không mau thu về? Bản tiên sẽ coi như không nhìn thấy, không so đo tính toán với người! – Đinh tiểu tiên lại nói với Bàn Tiên lão đầu 1 cách giận dữ.

- Đinh tiểu tiên, ông làm gì? – Tôi kinh ngạc nói.

- Hừ! – Bàn Tiên lão đầu liếc nhìn Đinh tiểu tiên 1 cái, lạnh lùng nói. - Bản thân tiên nhân chẳng phải cũng dùng phép thuật buộc linh hồn Sở Dương vào cơ thể này sao? Sao giờ lại đi nói người khác?

- Sao có thể so sánh cô ta với người này?- Đinh tiểu tiên vội nói. – Linh hồn của cô công chúa này đã vào cõi luân hồi từ lâu. Ta chỉ mượn thân xác của cô ta, chờ linh hồn Sở Dương rời đi thì thân xác này trở nên vô dụng rồi. Còn người cố tình giữ lại linh hồn của người này, làm phản lại số mệnh của hắn, phá vỡ quy tắc của thế gian, đến giờ còn không biết hối cải?

Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao Đinh tiểu tiên đổi thái độ, nhưng với tình hình này thì sao có thể buông tay được nữa, thế là vội cầu xin Đinh tiểu tiên:

- Đại tiên, tôi không thể nhìn anh ấy chết. Tôi bắt buộc phải cứu anh ấy. Tôi cầu xin ông đấy. Nếu ông sợ phải chịu trách nhiệm thì ông cứ vờ như không biết đi. Có chết thì tôi cũng không khai ông ra đâu. Thế có được không?

- Vớ vẩn! – Đinh tiểu tiên mắng. – Người mau quay về cùng ta. Nơi đây vốn dĩ không nên có sự xuất hiện của người.

Bàn Tiên lão đầu cười khẩy:

- Chắc là tiên nhân sợ bị trừng phạt vì tự ý đem linh hồn người phạm đi đúng không? Nói quy luật gì chứ? Lại chẳng phải thứ ***** chết do đám tiên nhân không hiểu tình các người đặt ra!

Sự tức giận của Đinh tiểu tiên càng dâng lên, không thềm để ý đến lời khiêu khích của Bàn Tiên lão đầu, miệng lầm rầm niệm thần chú, giống y như lúc đưa linh hồn của tôi đến. Trong phút chốc, tôi trở nên hoảng loạn, ông ta muốn đem linh hồn của tôi đi!

- Linh hồn, xuất!

Đinh tiểu tiên hét 1 tiếng, 1 luồng sáng từ tay của ông loé ra, bao trùm cả người tôi vào.

Tôi thấy mình dần bay bổng, ý thức bắt đầu mất đi, nỗi kinh sợ chưa kịp hét ra khỏi miệng thì phát hiện cơ thể đã không thuận theo sự điều khiển của bản thân nữa. Trong sự kinh hoảng, tôi nghe thấy Bàn Tiên lão đầu cũng đang niệm thần chú:

-...Trần uế tiêu trừ...cửu khổng thụ linh...

Âm thanh rất bé, nghe không rõ lắm, chỉ thấy 2 từ cuối cùng vang lên 1 cách rõ ràng:

-Buộc hôn!

Đinh tiểu tiên giận dữ:

- Người dám dùng thuật buộc hôn!

Mọi thứ lại rơi vào bóng tối... Chương 48

Mở mắt ra, mọi thứ trước mặt vừa quen vừa lạ, ở nhà, đúng là ở nhà rồi, tôi vội bật cái đèn bàn để đầu giường, ánh đèn vàng cam toả đi khắp phòng, đồng hồ hẹn giờ hiển thị rõ ràng thời gian hiện tại- 4h sáng, bên ngoài cửa sổ đã có ánh sáng lấp lánh.

Tôi vừa tỉnh khỏi giấc mơ hay là mới vượt thời gian từ quá khứ quay về hiện tại đây? Tôi im lặng nhìn trần nhà, người đỡ đầu. Rồi đột nhiên như thể phát điên, tôi nắm tay thành nắm đấm rồi nhét vào miệng, cắn thật mạnh cho đến lúc trong miệng toàn mùi tanh của máu mới dừng. Bây giờ không phải mơ, vậy thì tất cả những thứ vừa trải qua đó là mơ sao? Chưa bao giờ có Đinh tiểu tiên, chưa bao giờ có TĐ, cũng chưa bao giờ có công chúa Phúc Vinh, tôi chỉ nằm mơ 1 giấc mơ rất dài. Nhưng nếu chỉ là mơ thì sao trái tim lại thấy đau đến vậy?

Tôi cứ nằm mở mắt cho đến tận khi trời sáng mới bò từ trên giường xuống để đánh răng rửa mặt, nhìn vào hình mình ở trong gương, đây chính là khuôn mặt của Phùng Trần Sở Dương, nào có dáng vẻ gì của cô công chúa Phúc Vinh chứ? Chỉ là mơ, tôi nói với chính mình rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, vừa bày bát đĩa lên bàn thì cửa phòng của bố mẹ cũng mở. Mẹ vẫn mắt nhắm mắt mở lần mò vào nhà vệ sinh, đến đường đi cũng chẳng thèm nhìn, lúc đi qua cửa phòng ăn còn hít lấy hít để mùi thơm và lẩm bẫm : “nhà ai dậy sớm thế không biết!”, sau đó thì đi thẳng vào nhà vệ sinh, mới đi được 2 bước lại đột nhiên đứng yên, quya phắt người lại, nhìn chằm chằm vào chỗ đồ ăn sáng trên bàn rồi lại quay sang nhìn tôi đang đứng bên cạnh, người sưng lại.

Tôi cười , đi lên trước ôm mẹ 1 cái thật chặt, khẽ giọng nói:

- Mẹ, con nhớ mẹ lắm!

- Á!

Mẹ tôi đột nhiên hét ầm lên. Tiếp theo đó là 1 tiếng động lớn từ trong phòng ngủ phát ra, chỉ sau vài bước chân bố đã chạy tới với 1 cái gậy gỗ trong tay, đem tôi và mẹ chấn sau lưng mình.

- Trộm đâu? Tên trộm ở chỗ nào?

Mãi mà không thấy mẹ đáp lời, bố quay đầu lại 1 cách bồn chồn, còn mẹ thì trợn mắt lên, lẩm bẫm:

- Bố nó này, hôm nay Sở Dương dậy sớm lại chuẩn bị cả bữa sáng cho chúng ta ăn nữa...

- Hôm nay con phải đi học.- tôi cười rồi ôm lấy bố. - Bố ơi, con cũng rất nhớ bố!

- Nhớ bố? – Nét mặt bố tôi đầy vẻ nghi hoặc. – Con vẫn mơ ngủ đấy à?

- Đâu có. – Tôi lắc đầu. - Chỉ là nhớ thôi, mới 1 buổi tối không gặp đã thấy nhớ bố mẹ rồi.

Tối qua tuy nằm mơ nhưng giấc mơ đó quá dài, và cũng quá chân thực, chân thực đến mức khiến con tưởng mình sau này sẽ không bao giờ được gặp lại 2 người nữa, tôi nhủ thầm.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, đó chẳng qua là 1 giấc mộng vừa đẹp vừa làm người ta đau khổ. Tôi nói với bản thân, bây giờ tỉnh mộng rồi thì phải làm tốt vai trò của Phùng Trần Sở Dương: lên lớp, tự học, buổi trưa cùng bạn đi ăn ở nhà ăn của trường, tôi vẫn tự học như thường lệ, khi về kí túc thì nằm trên giường mở phiên họp chợ với các bạn cùng phòng, đến cuối tuần ngồi ô tô về nhà rồi làm cuộc càn quét như quỳ vào thôn...

Cuộc sống vẫn theo quỹ đạo ấy, chỉ có điều không cần biết tôi nỗ lực đến đâu cũng chẳng thể nào lấy lại được cảm giác vô lo như trước, không còn cùng bạn bè đuổi theo các anh chàng đẹp trai nhìn thấy trên đường, và cũng chẳng còn ôm vai bá cổ với bạn bè mà xưng huynh xưng đệ nữa, người cứ hay gây ra, đỡ đầu, nhìn 1 trang sách đến cả nửa ngày.

- Sở Dương, sao dạo này làm sao thế? Sao cậu cứ như mất hồn vậy? – Diêu Tiểu Quyên vừa xem quần áo trong trung tâm mua sắm vừa hỏi.

Tôi lắc đầu cười:

- Bộ quần áo này không hợp vs cậu. – Tôi nói.

- Không đẹp à? - Tiểu Quyên ướm bộ quần áo trên người mà hỏi.

- Giá tiền quá đắt.

Tôi cười rồi giơ móc quần áo lên cho cô xem. Diêu Tiểu Quyên lập tức lè lưỡi, để quần áo về chỗ cô 1 cách ngoan ngoãn, khẽ giọng lẩm bẩm:

- Bà nó chứ, đúng là cướp tiền!

Tôi cười, ai bảo đến chỗ như thế này, nhìn là được rồi, muốn mua hả? thế thì chờ đến khi nào tự mình kiếm đã rồi hãy nói.

Diêu Tiểu Quyên cũng chả còn hứng thú xem tiếp nữa, kéo tôi đi ra ngoài, khi đến cửa trung tâm mua sắm thì thấy 1 đám người đang vây quanh 1 cái xe háng để chọn đồ 1 cách náo nhiệt. ở bất kì 1 trung tâm mua sắm nào cũng có thể thấy cảnh tượng này, các thương gia cố tình chất đông quần áo giảm giá vào 1 xe mua hàng nơi cửa ra vào để làm thoả mãn tâm lí săn lùng hàng rẻ của nữ giới.

Diêu Tiểu Quyên vừa nhìn thấy đã sáng rực mắt lên, kéo tôi len lỏi vào trong đám đông. Loa nơi cửa chính phát 1 bài hát thời thượng đang thịnh hành át cả tiếng huyền não của người. Tôi không có hứng với quần áo của cô bạn thân, chỉ im lặng nghe tiếng nhạc từ trong loa phát ra:

“bay nhảy khắp trời, 1 vùng hoang vu, gió tuyết và nước mắt đều hoá thành cát bụi...”

“nỗi khổ dù tăng lên cũng không có ích gì cho mọi chuyện, quên đi tất cả mới có thể bắt đầu lại từ đầu”

“bay nhảy khắp trời, 1 vùng hoang vu, gió tuyết và nước mắt đều hoá thành cát bụi”

“nỗi khổ dù tăng lên cũng không có ích gì cho mọi chuyện, quên đi tất cả mới có thể bắt đầu lại từ đầu”

“người ở trong gương, ngày càng mờ nhạt, bạn ở trong tim, dần dần hiện rõ”

“giờ đây tuyết làm ướt đôi môi, hiện rõ vẻ tái nhợt lạnh lẽo...”

Cứ thế nghe rồi người cũng ra. cảm giác anh quen thuộc đến vậy mà sao tôi không thể nhớ được gương mặt anh? Tôi cố sức nhớ lại hình dáng của anh. Nam Cung Việt, lão Bàn Tiên, Lâm Y Y, Mạnh An dương, đến cả hình dáng của Phụng Thiện tôi cũng nhớ rõ ràng mà sao chỉ có anh là không thể nhớ nổi?

Diêu Tiểu Quyên quay người giơ 1 cái áo lên, vui mừng hét to

- Sở Dương, cậu xem tớ kiếm được cái gì này?

- Sở Dương, cậu sao thế? – cô kinh ngạc hỏi, giơ tay ra sờ vào mặt tôi. – Sao cậu lại khóc? Cậu khóc cái gì?

Tôi chỉ nhìn cô bạn, miệng không nói ra lời còn nước mắt chảy xuống càng ngày càng nhiều, thậm chí còn bắt đầu phát ra tiếng thổn thức. Đó sao có thể là mơ, sao lại có 1 giấc mơ rõ nét đến thế? Anh nói chỉ muốn ngắm tôi, sợ rằng sau này

không nhớ được hình dáng tôi như thế nào. Anh còn hỏi liệu có thể hôn anh 1 cái nữa không...

Buổi chiều hôm đó, tôi không thèm để ý đến ánh mắt tò mò của những người xung quanh, lớn tiếng ngồi khóc ở bậc thềm cửa ra vào của trung tâm thương mại. Sau 2 tháng quay về hiện tại, cuối cùng, tôi cũng khóc được...

Hồi kết

2 năm sau, tòa cao ốc Hàn Thị.

- Sở Dương, mau mau nhìn, sắp tổng, sắp tổng kìa.

Diêu Tiểu Quyên kéo tay áo Sở Dương, cố kìm nén sự kích động trong lòng rồi nói nhỏ với cô bạn.

Sở Dương thu ánh mắt đang tập trung nơi gót giày lại, nhìn theo hướng Diêu Tiểu Quyên nói, nhưng chỉ còn thấy 1 bóng người cao to đi xuống cầu thang, ngồi vào 1 chiếc ô tô cao cấp rồi nghênh ngang đi mất.

- Có cần phải thế không? Nói cho cùng cũng chẳng phải sếp của mình, bà chị của tôi, đừng quên chúng ta chỉ là sinh viên thực tập. - Sở Dương thì thầm 1 câu.

Diêu Tiểu Quyên lườm Sở Dương 1 cái, định mặc kệ luôn nhưng chỉ lúc sau đã hí hửng kể chuyện:

- Sếp tổng của chúng ta ngày trước là công tử phong lưu có tiếng, suốt ngày ngồi trên榻 chỉ lá cải, biệt danh là “sát thủ tán gái số 1”, không biết đã làm tan nát bao nhiêu trái tim đại gia khuê tú lẫn tiểu gia bích ngọc, cuối cùng thì gặp quả báo.

- Gặp quả báo?

- Ừ. - Diêu Tiểu Quyên gật đầu, nhìn Sở Dương vẻ đắc ý. - Bị tai nạn giao thông, sau khi tỉnh dậy đã biến thành thằng ngốc, phải mất 2 năm chữa trị mới hồi phục bình thường, quay về công ty cách đây không lâu, nhưng nghe nói tính tình biến đổi khác hẳn ngày trước.

- Diêu đầu heo. - Sở Dương cắt ngang lời cô bạn. - Cậu nghe đâu ra lắm chuyện lá cải thế? Không định đi ăn nữa à?

- Đi, đi chứ. - Diêu Tiểu Quyên hì hì cười mấy tiếng lại tiếp tục thầm thì. - Cậu đúng là quá đáng, người ta nói chuyện mà cứ phải để ý xem sắc mặt cậu ra sao. Đồ vô tình! Cậu quên ai là người không quản ngượng ngùng vì bị người khác soi mói để ở bên cạnh khi cậu khóc lóc ầm ĩ ngoài cửa trung tâm thương mại à?

- Tớ không quên. - Sở Dương đáp. Diêu Tiểu Quyên đang định cười đắc ý đã nghe Sở Dương chậm rãi nói tiếp. - Nhưng tiếc 1 điều là tớ không nhận ra cái cô dùng áo phông mới mua để che mặt đó là ai.

- Xì, còn dám trách người ta phải che mặt. Ai bảo cậu làm mất mặt như thế, ngồi ở đấy khóc đến mức chẳng còn chút hình tượng nào.

Sở Dương cười, không để ý đến nữa.

Mới chớp mắt đã đến lúc chuẩn bị tốt nghiệp. Có chị khóa trên giới thiệu tới Hàn Thị thực tập, Sở Dương biết đó là cơ hội hiếm có vì dù sao cũng là công ty lớn, học được cái gì tốt cái đấy nhưng không ngờ tuy tiếng là thực tập nhưng thực chất lại làm chân chạy cho mọi người. Đồng nghiệp ở các phòng ban có ai không phải là đàn anh đàn chị cơ chứ, thành ra lời nói của mọi người khiến cô quay như chong chóng. Cả 1 ngày trời bận tới tấp mặt mũi, cảm giác người đang bay chứ chẳng có thời gian để chân chạm đất. Vừa mới in xong chỗ tài liệu của chị Chương đã nghe thấy có người gọi ” Sở Dương, phiền cô mang chỗ tài liệu này đi in, nhanh chân 1 chút, đang cần gấp lắm“. Lời chưa kịp dứt thì bên kia lại có người gọi ” cô đến phòng in thì tiện thể lấy tài liệu tôi cần mang về nhé”

Sở Dương vâng 1 tiếng rồi vội chạy ra ngoài, chẳng phải vì cô nhiệt tình làm việc mà chỉ sợ mình đi chậm 1 tí không biết lại có vị nào nhờ vả cầm đồ, đến lúc đấy chỉ sợ chẳng có tay nào mà cầm nữa.

Từ phòng in đi ra, Sở Dương ôm 1 chồng văn kiện cao đến tận cằm. Đôi giày cao gót khiến cô không thoải mái, đi trên nền gạch men lúc nào cũng có cảm giác như bị trượt chân đến nơi. Sở DƯƠNG khó khăn lắm mới đi đến khi cửa thang máy đang từ từ khép lại.

- Chờ với...- Sở Dương vội gọi.

- Sở Dương, cậu chạy đi đâu thế?

Diêu Tiểu Quyên không biết từ chỗ nào chui ra, đập vào lưng Sở Dương làm chồng văn kiện trên tay cô rơi tung tóe dưới đất. Cô đành đứng nhìn cửa thang máy đóng lại trước mắt, che khuất nét mặt kinh ngạc của người đứng trong.

- Thôi chết rồi.

Sở Dương vỗ vào trán, cả chồng văn kiện bị loạn thế này thì bao giờ mới sắp xếp đúng chỗ lại được?

Buổi chiều, cô khó khăn lắm mới có chút thời gian trốn vào phòng trà nước. Cốc trà chưa kịp uống xong thì gặp cô bạn thân cũng đến trốn việc. Diêu Tiểu Quyên vẫn ngại vì chuyện lúc nãy nên vừa nhìn thấy Sở Dương đã cười hoà:

- Sắp xếp xong văn kiện chưa?

Sở Dương lườm cô bạn rồi tiếp tục uống trà.

- đừng nhỏ nhen thế. Tối, tớ mời cậu ăn cơm là được chứ gì.

- Cậu nói đấy nhé. không được nuốt lời. Địa điểm do tớ chọn.

Sở Dương nói ngay tức khắc. Diêu Tiểu Quyên chỉ còn biết trợn mắt lên lườm:

- Quân địch quá giao hoạt.

2 người đang thì thầm to nhỏ thì thấy chủ nhiệm bộ phận Sở Dương làm việc đi vào, vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy cô mới thở phào 1 cái:

- Sở Dương, mau lên, tổng giám đốc gọi cô đến văn phòng.

- Tổng giám đốc? Sếp tổng? - Diêu Tiểu Quyên kêu lên rồi nhìn Sở Dương vẻ kinh ngạc hết sức.

Sở Dương cũng bối rối không hiểu tại sao sếp tổng lại muốn gặp 1 sinh viên thực tập như mình? Chỉ mỗi Diêu Tiểu Quyên là người đầu tiên phản ứng lại:

- Nhanh lên, nhanh lên nào, lại là kiểu cô bé lọ lem. Chắc sếp tổng nhìn thấy cậu ở chỗ nào đó. Cậu nhìn lại bản thân xem, mặt cũng không thêm trang điểm? Giang hồ cứu nguy, giang hồ cứu nguy. Cậu phải nhớ công của tớ đấy. Tối nay tớ không mời cơm nữa đâu. - Rồi vội vội vàng vàng lấy thời son trong túi áo, káo Sở Dương lại tô lên môi cô.

Sở Dương vội đẩy bạn ra:

- Diêu đầu heo, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy!

Cầu thang máy đi lên hết tầng này đến tầng khác, Sở Dương cũng đầy 1 bụng câu hỏi, đang yên đang lành sao lại gặp sếp tổng? Cô mới đến làm có mấy ngày, mà cũng chỉ loanh quanh ở những tầng dưới, còn chưa được lên mấy tầng trên cao này bao giờ, bởi vậy mà không tránh khỏi nao núng trong lòng.

Thư kí nhìn thấy Sở Dương đến liền nhoẻn miệng cười rồi dẫn cô đến trước cửa văn phòng tổng giám đốc. Sở Dương đứng trước cửa hít thở mấy cái rồi tự động viên, ban ngày ban mặt thế này chẳng lẽ ăn ta dám ăn thịt mình?

Nhẹ nhàng gõ 2 cái vào cửa, bên trong vang lên tiếng nói trầm trầm:

- Mời vào...

Sở Dương đẩy cửa vào. Văn phòng tuy rộng nhưng rất ngăn nắp, phóng khoáng. Sau cái bàn làm việc to tướng, sếp tổng ngồi trên ghế dựa, quay lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng cô vào cũng không quay người lại.

Đồ bất lịch sự! Sở Dương nhủ thầm. Tuy lòng ***** bối nhưng người thì vẫn ngoan ngoãn đứng trước bàn làm việc hỏi:

- Anh tìm tôi?

- Cô Sở Dương? - sếp tổng hỏi, giọng nói bình thản không có 1 chút xáo trộn.

- Vâng.

- Mời cô xem giùm văn kiện để trên bàn. - Anh ta nói.

Sở Dương nghĩ, chẳng lẽ do mình làm sai? Nhưng mình đã làm văn kiện giúp anh ta bao giờ đâu? Lòng nghĩ vậy còn tay thì giơ ra cầm cái kẹp văn kiện lên, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong chỉ kẹp 1 tờ giấy, trên đó viết mất chữ có rất nhiều nét phức tạp, nhìn có vẻ giống chữ trung Quốc nhưng lại không phải.

Sở Dương nghe thấy 1 tiếng 'ầm' trong đầu mình. không gian xung quanh như bị hút hết khí oxy làm cô không thở được. Những chữ này người khác chắc chắn không biết nhưng cô thì hiểu rõ:

"Lưỡng tình nhược thị trường cửu thời, hựu khởi tại triều triều mộ mộ".

Người đó chờ 1 lúc không thấy Sở Dương trả lời liền hỏi:

- Có biết không? - Giọng nói đó giờ đây có phần xúc động.

Sở Dương thấy cổ họng mình như co cứng lại, nhìn chăm chăm vào người ngồi trước mặt nhưng tiếc rằng đến bây giờ anh ta vẫn không chịu quay mặt lại. Cô cố trấn tĩnh, nỗ lực kiềm chế giọng nói của mình, bình thản nói:

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi không biết đây là tiếng nước nào.

Lúc lâu sau, người đó mới 'ồ' lên 1 tiếng, không giấu được sự thất vọng trong giọng nói:

- Cô đi ra đi. - Anh ta nói.

Sở Dương nhìn lại trang giấy đó, khẽ khàng in lên 1 dấu son rồi để cái kẹp tài liệu về chỗ cũ, nhẹ nhàng lui ra ngoài. Vừa vào tới cầu thang máy, sức lực trong cô như bị dùng hết, người dựa vào thành thang máy, mặt đã ướt đầm nước mắt tự bao giờ.

Hóa ra, đó không phải 1 giấc mơ!

Tôi là Hàn Diệc Thành, người thừa kế đầu tiên của tập đoàn Hàn Thị, nghe đồn trước kia từng là công tử đào hoa được vinh danh trên bảng vàng giải trí của báo giới, như trong một bức hình lớn được phối cảnh rất đẹp, đương nhiên trong hình không chỉ có mình tôi, mà luôn có những cô gái khác nhau diễn cảnh chung, hoặc ôm hoặc khoác vai, vô cùng thân mật.

Bạn hỏi tôi vì sao tôi lại dùng từ "nghe đồn" phải không? Vì tôi không nhớ gì cả, phải, tôi đã không còn nhớ gì nữa. Năm 27 tuổi tôi kinh qua một tai nạn chết đi sống lại, tôi đã lái xe đụng phải thành cầu trên cầu vượt, xe lật và lăn đi rất xa.

Tất nhiên bức ảnh ấy lại được đặt trên trang nhất các tờ báo, sau đó thế nào cũng có người chỉ hiện trạng xe lật thảm khốc đó mà nói với người cạnh bên: "Nhìn xem! Đây chính là báo ứng!"

Đáng tiếc, tôi lại không chết, sau khi hôn mê 24 ngày trời, tôi đã thức dậy như một kỳ tích, thế là lại có người chỉ tay lên trời *****: "Sao ông không mở mắt ra hả?"

Nhưng những người đó nào biết được, tôi tuy không chết, nhưng Hàn Diệc Thành đã toi rồi, phải, hắn đã chết, từ khi tôi tỉnh dậy, trong đầu tôi chẳng còn chút ký ức của hắn ta nữa, thay thế vào đó là ký ức của một người đàn ông tên là Thừa Đức, rất dài, một ký ức trọn hai mươi ba năm.

Tôi không rõ đã có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không phân biệt nổi rốt cuộc mình là Hàn Diệc Thành, hay là chàng trai có tên Thừa Đức ấy.

Cha mẹ của Hàn Diệc Thành, ồ không, phải nói là cha mẹ của tôi, đã vạn phần thỏa mãn với việc chết đi sống lại của tôi, cho nên không hề quan tâm đến việc bây giờ tôi có phải đã quên bống mất họ hay không, họ nói chỉ cần tôi sống là đã quá đủ!

Lúc nghe thấy câu nói ấy, tôi bỗng dưng muốn khóc, vì trong ký ức của người đàn ông tên gọi Thừa Đức ấy, cũng từng có một cô gái nói như thế với anh ta, cô ấy bảo, cô chẳng quan tâm đến chuyện gì cả, chỉ cần tôi tiếp tục sống, vậy là đã quá đủ!

Bác sĩ nói bệnh tình của tôi cũng rất kỳ quặc, ông đã từng nhìn thấy những trường hợp mất trí nhớ, nhưng chưa từng có kiểu mất trí nào giống tôi, vì chẳng những khả năng đọc viết của tôi đã bị mất hẳn, hơn nữa còn quên luôn cả những việc có liên quan đến xã hội hiện đại.

Ông ta nói đúng, giờ tôi vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên thấy chiếc hộp vuông trên tường bỗng xuất hiện những người nhỏ tí xíu, tôi đã kinh hãi đỡ ra, cảm thấy vừa mới mẻ vừa khó hiểu, thế giới này sao lại có người nhỏ đến thế? Vả lại tôi còn rất hiếu kỳ, làm sao cho họ ăn được nhỉ?

Lần đầu tiên dùng điện thoại, tôi chỉ muốn xé toạc dây điện ra để tìm xem người đang nói chuyện với tôi nấp ở chỗ nào, về sau họ cho tôi một cái không có dây, tôi mới biết rằng, à thì ra vốn có một đồ vật thần kỳ nghe được ngàn dặm như thế...

Lần đầu tiên ngồi xe hơi, tôi thấy rất khó chịu, buồn nôn, muốn nôn ra, họ nói do tôi gặp tai nạn xe nên có sự sợ hãi trong tiềm thức với xe hơi, lúc đó tôi vẫn không hiểu cái gì là tiềm thức, về sau tôi mới rõ cảm giác khó chịu ấy không phải do tiềm thức gì gì đó, mà là do tôi bị... say xe...

Quá nhiều lần đầu tiên, cuối cùng tôi đã từ từ quen thuộc với xã hội này, cũng khiến tôi càng thêm quả quyết rằng, tôi chẳng phải Hàn Diệc Thành, tôi là hồn ma ở thế giới này, tôi là Thức Đức, là tam hoàng tử Thừa Đức của Ngõa Lạc.

Nhưng mà, Vinh Nhi đâu? Nàng đang ở nơi nào? Nàng đã sinh sống ở một nơi như thế này sao?

Nằm lại trong bệnh viện gần hai tháng, bác sĩ nói với tôi ông có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là các cơ quan sinh lý trong cơ thể tôi đã phục hồi rất tốt, có thể xuất viện được rồi. Còn tin xấu là đến giờ ông vẫn không hiểu nổi tại sao tôi lại mất sạch hoàn toàn ký ức đến thế, còn nói nếu tôi cần hòa hợp với xã hội này lại từ đầu thì phải học lại toàn bộ, tốt nhất là bắt đầu từ cấp tiểu học, không, ông sửa lại rất nhanh, hay là nên bắt đầu từ mẫu giáo đi, học abc cái đã rồi tính sau.

Cuối cùng, ông lại nói với tôi bằng giọng điệu lạc quan, qua trắc nghiệm thì IQ của tôi rất cao, học thứ gì cũng sẽ rất nhanh thôi, không phải lo.

Cha mẹ tôi nói chẳng sao cả, cho dù tôi không học cũng được, tiền trong nhà đủ nuôi tôi cả mấy chục đời.

Lúc bắt đầu tôi vẫn cố học, tôi bắt ép mình phải gia nhập vào xã hội này, muốn tìm ra Vinh Nhi của tôi trong đám đông người chen chúc như kiến, tôi biết, nàng đang ở đây...

Lúc ấy, tôi vẫn chưa biết có thể đăng tìm người thân trên báo chí hoặc đài truyền hình, cũng không rõ có thể tra xét hồ tịch một ai đó ở cục công an, tôi không biết chữ của thế giới này, tuy xem ra có vẻ rất đơn giản, nhưng tôi vẫn cần có thời gian để quen với nó.

Lúc mới bắt đầu, vì tôi quá sốt ruột nên tôi định nhờ người khác viết thay thông báo tìm Vinh Nhi hoặc Sở Dương, đồng thời trong một buổi chiều trời quang đãng, đem dán dọc theo các con đường, nhưng chưa đợi tôi dán được mấy tấm, đã có một bà dì trên cánh tay có đeo băng đỏ chặn tôi lại.

Bà nói: Thấy cậu ăn mặc sành điệu như vậy, sao lại làm những chuyện vớ vẩn thế này! Phạt tiền!

Cha mẹ tôi cũng phát hiện ra sự kỳ quặc của tôi, họ hỏi tôi đang tìm ai, tôi nói tôi muốn tìm một cô gái, họ còn tưởng tôi nhớ lại chuyện xưa kia, liền hỏi tôi tìm cô nào, tôi bảo đó là một cô gái tên Vinh Nhi hoặc Sở Dương, họ vẫn có đôi chút mơ hồ, lại hỏi đó là mấy người, tôi đáp chỉ một thôi, họ lại tiếp tục hỏi cô ấy trông thế nào, tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời là không biết.

Phải, tôi không biết, vì hình dáng tôi đã thay đổi, tôi không biết Vinh Nhi có thay đổi hay không.

Cha mẹ hiện giờ của tôi nói họ sẽ giúp tôi tìm, nhưng tôi phải gấp rút học hỏi, học tiếng Hán, học ngoại ngữ, học quản trị kinh doanh gì gì đó, vì họ chỉ có một mình tôi là con trai, tôi là người thừa kế đầu tiên của Hàn Thị.

Tôi cười, con người luôn tham lam, lúc tôi vừa tỉnh dậy thì họ nói chỉ cần tôi sống là đủ rồi, nhưng hiện giờ họ lại thấy không đủ nữa.

Họ quyết định đưa tôi ra nước ngoài, một là vì nước ngoài có bác sĩ giỏi hơn, hai là để tôi có thể học hỏi thêm nhiều kiến thức về ngành kinh doanh hơn, ba là có hoàn cảnh ngoại ngữ, tôi hồi phục lại khả năng ngoại ngữ của mình nhanh chóng hơn nhiều.

Thực ra trong lòng tôi hiểu rõ, họ nóng ruột muốn tôi đi du học là vì một nguyên nhân quan trọng hơn, họ sợ tôi sẽ trở lại những ngày tháng lấy đêm làm ngày, ăn chơi trác táng của thuở trước.

Tôi biết mình hiện giờ không phải là Tam hoàng tử Ngõa Lạc nắm trong tay đại quyền, tôi bắt buộc phải chấp nhận một số việc, mà chuyện khiêm tốn, che giấu năng lực vốn trước giờ không phải là xa lạ đối với tôi, tôi hiểu được phải nhẫn nhịn, cũng hiểu được nên nhẫn nhịn thế nào.

Vinh Nhi, em đang ở đây, anh biết, anh sẽ quay về tìm em. Trước khi lên máy bay tôi đã tự nhủ, sau đó bước thẳng lên máy bay không quay đầu lại.

Tất nhiên khi lên máy bay, tôi lại buồn nôn, chẳng những bị say xe mà còn bị say máy bay, tôi bắt đầu nhớ nhung chiến mã của mình, và cả xe ngựa của Hoàng gia Ngõa Lạc nữa.

Hai năm sau, khi tôi lại trở về thành phố này, chẳng ai biết tôi đã có thay đổi lớn thế nào, đến cả cha mẹ tôi cũng không tưởng tượng nổi, họ chỉ cảm thấy tôi càng xa lạ hơn, có lần mẹ tôi lo âu buồn rầu trò chuyện với tôi, nói tôi bây giờ khiến họ không hiểu nổi nữa.

Tôi cười thầm, tôi chỉ mới bắt đầu thích nghi với xã hội này, đã trở thành một Thừa Đức có thể sinh tồn trong xã hội hiện đại rồi.

Tôi bước vào tập đoàn Hàn Thị, chính thức tiếp quản cơ nghiệp gia tộc đồ sộ này, tôi phát hiện rằng, thực ra những việc này không hề khó khăn, chỉ ít cũng vẫn kém xa với những phức tạp trong tranh đấu quyền lợi ở hoàng cung.

Từ khi trở về, tôi mãi miết tìm kiếm Vinh Nhi, chỉ có điều thế giới này to lớn hơn tôi nghĩ, trong lòng tôi bắt đầu dậy lên một nỗi lo sợ mơ hồ, bắt đầu hoài nghi tôi thật có thể tìm ra cô ấy được hay không?

Cho đến một ngày, trong tích tắc cửa thang máy khép lại, tôi nghe thấy tiếng gọi “Sở Dương” bên ngoài...

Nghe thấy cô ấy đẩy cửa bước vào, tôi lại không có can đảm nhìn cô, càng không dám hỏi thẳng xem cô có phải là Vinh Nhi không, tôi sợ, sợ hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Quả nhiên, cô vẫn khiến tôi thất vọng, cô nói cô không biết những chữ này. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy có phần mệt mỏi, khoát tay để cô ra ngoài, rồi không nhịn nổi lại cầm tệp tài liệu lên xem một lần nữa những chữ Vinh Nhi đã từng viết cho tôi, không ngờ vừa mới nhìn, đã khiến tôi kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, tôi không tìm được dụi dụi mắt, thấy vết son môi trên giấy không hề mất đi, lúc này mới rõ mình không hoa mắt, đó là cô, là Vinh Nhi!

Niềm vui sướng cực độ ập đến như những con sóng, suýt nữa khiến tôi văng vất, tôi mừng rỡ đảo đến mấy vòng trong văn phòng mới nghĩ đến chuyện cô dám lừa tôi, dám không chịu nhận tôi! Cô gái này, ước chừng bây giờ đang tính gói ghém tay nải chuẩn bị tẩu thoát, nhưng tôi sao có thể để cô ấy đi được!

Nhào đến bộ phận cô làm việc, ở đó tất cả mọi người đều ngạc nhiên chờ ra nhìn tôi, tôi còn thời giờ đâu để xem đến ánh mắt của họ, gọi to: “Vinh Nhi...” tìm kiếm khắp nơi bóng dáng thân thuộc ấy, nhưng trong căn phòng ấy lại không tìm thấy Vinh Nhi yêu quý của tôi, lúc này tôi mới sực nhớ ra, cô đã thay đổi hình dáng bên ngoài, cô tưởng chỉ cần cô không lên tiếng thì tôi sẽ không tìm ra.

Tôi cười, neho mắt lại cười rất sung sướng, tôi tin mình có thể tìm ra cô, cho dù tướng mạo cô có thay đổi, tôi vẫn sẽ tìm ra cho được! Tôi bước về phía góc phòng, nhìn thấy cô ấy đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, quả nhiên đang chuẩn bị chuồn đi, hình dáng đã khác, thân người cũng cao hơn, nhưng tôi biết, đây chính là Vinh Nhi, đây là Vinh Nhi của tôi.

“Lần này lại muốn chạy đi đâu?” Tôi vừa hỏi em vừa cười.

Thứ hai, trời trong , 27.5.200X

Hôm nay thời tiết nóng quá, tôi thấy hơi ghét bộ âu phục trên người, cảm giác còn lâu mới thoải mái như khi mặc bộ áo bào mỏng trên người , nhưng bó tay thôi, đàn ông bây giờ đều mặc thứ này, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, tôi không muốn chơi nổi quá, lại thêm Vinh Nhi nói nàng rất thích đàn ông mặc âu phục, nên tôi cũng đành phải nhận vậy.

Nhắc đến Vinh Nhi là tôi tức giận đầy ứ bụng, đúng thế, trời rất nóng, nhưng nàng cũng không thể mặc ít như thế chứ! Bà nó, điên thật!

Việc này phải kể đến từ lúc đón cô tan sở, vì nàng nói không muốn trở thành một người phụ nữ chỉ biết dựa dẫm vào đàn ông, nên nàng vẫn đi làm, hơn nữa còn kiên quyết từ chối kiến nghị giữ nàng ở lại tập đoàn Hàn Thị của tôi mà đi làm ở “Sáng Kỳ”, còn dương dương tự đắc bảo tôi rằng: “Công ty của bọn em là top 500 mạnh nhất thế giới đó!” Khẩu khí nghe như cô là top 500 không bằng, tôi không nhẫn tâm nói cho cô biết, để có thể cho cô vào công ty đó, tôi đã bị tổn thất quá lớn, phải đổi bằng điều kiện để cho thân

tín cho ông chủ Sáng Kỳ đến làm việc dưới trướng tôi mới được! Haizzz, cô bé ngốc nghếch, nàng dâu có tư chất của “nữ cường nhân” đâu! Bà nó chứ, thân tín của ông sếp Sáng Kỳ cũng ngổ chấp không nổi, sao toàn gây tai họa cho tôi? Chẳng lẽ Vinh Nhi ở Sáng Kỳ cũng như vậy ư?

Nói xa quá rồi, trở lại chuyện tôi đến đón Vinh Nhi tan sở vậy, hôm nay tôi đến sớm một chút, cảm thấy hơi buồn chán, cũng học theo người ta cách dựa vào xe ngắm các em gái ăn mặc mát mẻ, ngắm mãi ngắm mãi rồi cảm thấy bóng dáng em gái chân dài xinh đẹp phía xa kia có vẻ quen quen, cặp mắt của cơ thể hiện giờ của tôi hơi cận thị, tôi lại không quen đeo kính, nên đành nheo mắt lại nhìn cho rõ, lần này vừa nhìn, chỉ cảm thấy gan ruột muốn nổ tung.

Không sai, tôi thích những em gái ăn mặc mát mẻ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi chịu để vợ yêu của mình mặc hở hang cho người khác dòm ngó!

Tôi nổi điên thật sự! Không nói thêm câu nào đã nhét luôn cô nàng vào xe, vì động tác thô lỗ nên cô nàng đến giờ vẫn không thèm đếm xỉa gì đến tôi.

Thôi thôi, tôi buồn ngủ rồi, phải đi ngủ đây, đàn ông mà, sao đầu óc lại như phụ nữ được, nàng không đoái hoài gì đến tôi thì cũng vẫn là vợ yêu, không quan tâm cũng chẳng sao, ôm nàng đi ngủ là được mà, tôi đâu có bắt nàng lơ tôi đâu!

Phải rồi, Vinh Nhi cũng nói, dạo gần đây tôi không biết đã bắt chước ai mà cũng bắt đầu nói “bà nó chứ” rồi, không tốt chút nào, phải sửa lại, tôi thấy nàng nói rất có lý, tôi đường đường là Hoàng tử Ngõa Lạc, sao có thể nói “bà nó chứ” được? Ôi xấu hổ quá! Sửa thôi! NHẬT KÝ HẦN DIỆC THÀNH 2

Thứ sáu, trời trong nhưng gió lớn, 31.5.200X

Hôm nay cuối cùng cũng làm lành với Vinh Nhi, thực ra cũng có gì to tát đâu, Vinh Nhi cứ nói có lúc tôi quá đáng giống “sa trư” (gia trưởng, chủ nghĩa gia trưởng) gì đó, lại còn giảo hoạt như hồ ly nữa, tôi không hiểu, heo với hồ ly có thể đứng gần nhau ư? Chẳng phải là hai thái cực à? Sao lại có thể dùng chung với nhau được? Hả? Đúng rồi, mà cái gì gọi là Sa Trư? Sao tôi cứ cảm thấy hình như chưa từng nghe bao giờ vậy?

Sáng hôm nay, sếp bên Sáng Kỳ gọi điện cho tôi, nói hẳn chịu không nổi nữa rồi, nguyên văn là: “Người anh em à, cậu làm ơn làm phúc rước bà hoàng nhà cậu đi nhanh nhanh một chút có được không, chỉ cần cô ấy không đi làm, tôi đưa cho cô ấy hai tháng lương được chứ?”

Tôi nghe câu này xong có vẻ không vui, nhà chúng tôi thiếu tiền của cậu chắc? Chẳng qua chỉ để nàng vui thôi mà! Thật là!!! Tôi có một tật thế này, tức là không dễ để người ta trở mặt, theo lời Vinh Nhi nói thì chính là thuộc dạng người vừa cười vừa đâm dao ấy, vậy nên tôi cười nói với ông sếp Sáng Kỳ: “Thế này vậy, cậu để cô ấy đi làm, cậu trả cô ấy bao nhiêu tiền thì tôi đền lại cậu gấp đôi!”

“Tôi sẽ cho cậu gấp đôi hơn số cơ bản của cậu!” Hẳn ta kì kèo.

“Tôi gấp đôi nữa!”

“Đại ca à, hay là cậu để cô nàng sinh con đi, cậu thấy được không?” Sếp bên đó lại đề nghị, “Để cô nàng sinh liền tù tì đứa này đến đứa khác, không để cho cô nàng có thời gian rảnh là xong!”

Chủ ý gì thế! Nếu tôi có thể để nàng ngoan ngoãn nghiêm chỉnh ở nhà sinh con thì tôi cần gì phí sức như vậy! Cái thằng cha sếp Sáng Kỳ này cũng chẳng hiểu chuyện, toàn nói những lời tôi ghét cay ghét đắng, thế là tôi định không nề mặt hẳn nữa.

“Thế này đi, cậu để bà xã tôi về vậy, như thế cũng tốt, dù gì thân tín của cậu bên này cũng không thoải mái, hai chúng ta đều giải thoát cho nhau!” Tôi thờ ơ nói.

Sếp bên Sáng Kỳ quả thực mâu thuẫn đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng cũng nghiêng rằng đáp: “Thôi được, cứ để chị dâu ở chỗ tôi làm việc vậy!”

Tôi cười giễu, hẳn vẫn cảm thấy thiệt thòi, xì! Bà xã của tôi tôi phải yêu quý chứ! Có điều, Vinh Nhi à, nàng thật sự biết cách gây phiền phức đến thế sao? Nàng đã làm chuyện tầm bậy gì rồi?

Không làm được phụ nữ công chức hiện đại, thì chúng ta về nhà làm phụ nữ nội trợ chính cho gia đình đi, hay biết bao! Sao nàng không chịu chứ?

Còn nữa, Vinh Nhi, tại sao cứ nhắc đến chuyện sinh con là nàng lại phản đối ngay thế? Chẳng lẽ nàng vẫn nhớ đến chuyện kia sao? Haizzz, Vinh Nhi, thực ra ta cũng rất muốn trò chuyện với nàng về những chuyện này, nhưng lại không dám, thật đấy, đến cả ta đây mà vừa nghĩ đến cũng cảm thấy trong lòng bứt rứt khó chịu rồi.

Vinh Nhi, Vinh Nhi...

THE END

25. Chương Ngoại Truyện

Công chúa cầu thân - NHẬT KÝ HÀN DIỆC THÀNH

NHẬT KÝ HÀN DIỆC THÀNH 1

DENNIS Q. DỊCH

Thứ hai, trời trong , 27.5.200X

Hôm nay thời tiết nóng quá, tôi thấy hơi ghét bộ âu phục trên người, cảm giác còn lâu mới thoải mái bằng bộ trang phục vải bông mỏng manh trước đây, nhưng bó tay thôi, đàn ông bây giờ đều mặc thứ này, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, tôi không muốn chơi nổi quá, lại thêm Vinh Nhi nói nàng rất thích đàn ông mặc âu phục, nên tôi cũng đành phải nhịn vậy.

Nhắc đến Vinh Nhi là tôi tức giận đầy ứ bụng, đúng thế, trời rất nóng, nhưng nàng cũng không thể mặc ít như thế chứ! Bà nó, điên thật!

Việc này phải kể đến từ lúc đón cô tan sở, vì nàng nói không muốn trở thành một người phụ nữ chỉ biết dựa dẫm vào đàn ông, nên nàng vẫn đi làm, hơn nữa còn kiên quyết từ chối kiến nghị giữ nàng ở lại tập đoàn Hàn Thị của tôi mà đi làm ở “Sáng Kỳ”, còn dương dương tự đắc bảo tôi rằng: “Công ty của bọn em là top 500 mạnh nhất thế giới đó!” Khẩu khí nghe như cô là top 500 không bằng, tôi không nhẫn tâm nói cho cô biết, để có thể cho cô vào công ty đó, tôi đã bị tổn thất quá lớn, phải đổi bằng điều kiện để cho thân tín cho ông chủ Sáng Kỳ đến làm việc dưới trướng tôi mới được! Haizzz, cô bé ngốc nghếch, nàng đâu có tư chất của “nữ cường nhân” đâu! Bà nó chứ, thân tín của ông sếp Sáng Kỳ cũng ngổ chấp không nổi, sao toàn gây tai họa cho tôi? Chẳng lẽ Vinh Nhi ở Sáng Kỳ cũng như vậy ư?

Nói xa quá rồi, trở lại chuyện tôi đến đón Vinh Nhi tan sở vậy, hôm nay tôi đến sớm một chút, cảm thấy hơi buồn chán, cũng học theo người ta cách dựa vào xe ngắm các em gái ăn mặc mát mẻ, ngắm mãi ngắm mãi rồi cảm thấy bóng dáng em gái chân dài xinh đẹp phía xa kia có vẻ quen quen, cặp mắt của cơ thể hiện giờ của tôi hơi cận thị, tôi lại không quen đeo kính, nên đành nheo mắt lại nhìn cho rõ, lần này vừa nhìn, chỉ cảm thấy gan ruột muốn nổ tung.

Không sai, tôi thích những em gái ăn mặc mát mẻ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi chịu để vợ yêu của mình mặc hở hang cho người khác dòm ngó!

Tôi nổi điên thật sự! Không nói thêm câu nào đã nhét luôn cô nàng vào xe, vì động tác thô lỗ nên cô nàng đến giờ vẫn không thèm đếm xỉa gì đến tôi.

Thôi thôi, tôi buồn ngủ rồi, phải đi ngủ đây, đàn ông mà, sao đầu óc lại như phụ nữ được, nàng không đoán hoài gì đến tôi thì cũng vẫn là vợ yêu, không quan tâm cũng chẳng sao, ôm nàng đi ngủ là được mà, tôi đâu có bắt nàng lơ tôi đâu!

Phải rồi, Vinh Nhi cũng nói, dạo gần đây tôi không biết đã bắt chước ai mà cũng bắt đầu nói “bà nó chứ” rồi, không tốt chút nào, phải sửa lại, tôi thấy nàng nói rất có lý, tôi đường đường là Hoàng tử Ngõa Lạc, sao có thể nói “bà nó chứ” được? Ôi xấu hổ quá! Sửa thôi!

NHẬT KÝ HÀN DIỆC THÀNH 2

Thứ sáu, trời trong nhưng gió lớn, 31.5.200X

Hôm nay cuối cùng cũng làm lành với Vinh Nhi, thực ra cũng có gì to tát đâu, Vinh Nhi cứ nói có lúc tôi quá đáng giống “sa tru” (gia trưởng, chủ nghĩa gia trưởng) gì đó, lại còn giả hoạt như hồ ly nữa, tôi không hiểu, heo với hồ ly có thể đứng gần nhau ư? Chẳng phải là hai thái cực à? Sao lại có thể dùng chung với nhau được? Hả? Đúng rồi, mà cái gì gọi là Sa Tru? Sao tôi cứ cảm thấy hình như chưa từng nghe bao giờ vậy?

Sáng hôm nay, sếp bên Sáng Kỳ gọi điện cho tôi, nói hần chịu không nổi nữa rồi, nguyên văn là: “Người anh em à, cậu làm ơn làm phước rước bà hoàng nhà cậu đi nhanh nhanh một chút có được không, chỉ cần cô ấy không đi làm, tôi đưa cho cô ấy hai tháng lương được chứ?”

Tôi nghe câu này xong có vẻ không vui, nhà chúng tôi thiếu tiền của cậu chắc? Chẳng qua chỉ để nàng vui thôi mà! Thật là!!! Tôi có một tật thế này, tức là không dễ để người ta trở mặt, theo lời Vinh Nhi nói thì chính là thuộc dạng người vừa cười vừa đâm dao ấy, vậy nên tôi cười nói với ông sếp Sáng Kỳ: “Thế này vậy, cậu để cô ấy đi làm, cậu trả cô ấy bao nhiêu tiền thì tôi đền lại cậu gấp đôi!”

“Tôi sẽ cho cậu gấp đôi hơn số cơ bản của cậu!” Hần ta kì kèo.

“Tôi gấp đôi nữa!”

“Đại ca à, hay là cậu để cô nàng sinh con đi, cậu thấy được không?” Sếp bên đó lại đề nghị, “Để cô nàng sinh liền tù tì đứa này đến đứa khác, không để cho cô nàng có thời gian rảnh là xong!”

Chủ ý cứ thế! Nếu tôi có thể để nàng ngoan ngoãn nghiêm chỉnh ở nhà sinh con thì tôi cần gì phí sức như vậy! Cái thằng cha sếp Sáng Kỳ này cũng chẳng hiểu chuyện, toàn nói những lời tôi ghét cay ghét đắng, thế là tôi định không nể mặt hần nữa.

“Thế này đi, cậu để bà xã tôi về vậy, như thế cũng tốt, dù gì thân tín của cậu bên này cũng không thoải mái, hai chúng ta đều giải thoát cho nhau!” Tôi thờ ơ nói.

Sếp bên Sáng Kỳ quả thực mâu thuẫn đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng cũng nghiêng rằng đáp: “Thôi được, cứ để chị dâu ở chỗ tôi làm việc vậy!”

Tôi cười giễu, hần vẫn cảm thấy thiệt thòi, xì! Bà xã của tôi tôi phải yêu quý chứ! Có điều, Vinh Nhi à, nàng thật sự biết cách gây phiền phức đến thế sao? Nàng đã làm chuyện tầm bậy gì rồi?

Không làm được phụ nữ công chức hiện đại, thì chúng ta về nhà làm phụ nữ nội trợ chính cho gia đình đi, hay biết bao! Sao nàng không chịu chứ?

Còn nữa, Vinh Nhi, tại sao cứ nhắc đến chuyện sinh con là nàng lại phản đối ngay thế? Chẳng lẽ nàng vẫn nhớ đến chuyện kia sao? Haizzz, Vinh Nhi, thực ra ta cũng rất muốn trò chuyện với nàng về những chuyện này, nhưng lại không dám, thật đấy, đến cả ta đây mà vừa nghĩ đến cũng cảm thấy trong lòng bứt rứt khó chịu rồi.

Vinh Nhi, Vinh Nhi...

Hoàng đế anh trai

Người dịch: ntcd119

Ta là Chu Quốc hoàng đế, nhưng lại không thể bảo vệ nổi một người phụ nữ, người con gái ta yêu.

Nàng mặc áo cưới, từ từ đi về phía ta, nhưng cũng là lìa xa ta, màn che mặt làm ta nhìn không rõ gương mặt nàng, như vậy cũng tốt, ta không phải thấy gương mặt ai oán, ánh mắt đau lòng của nàng.

Tất cả mọi người đều biết nàng là hoàng muội của ta, niềm tự hào của Chu Quốc Phúc Vinh công chúa, nhưng không ai biết nàng là người mà ta đặt trong tim, thậm chí chính nàng cũng mờ mờ không rõ ràng.

Hơn mười năm trước đây, nàng cũng từng bước bước đến bên ta, một tiểu nha đầu bé nhỏ mới biết đi chập chững.

“Nhất cầu cầu, nhất cầu cầu”, cô bé gào bằng giọng non nớt, bàn tay nhỏ nắm đóa hoa đã bị vò nát nhìn không ra nguyên dạng, vấp tới vấp lui hướng về phía ta đi tới, phía sau cung nữ sợ cô vấp té, muốn ôm lấy cô bé, nhưng cô bé cứng đầu vùng ra sống chết không cho cung nữ ôm làm họ cuống cuống mặt mũi đỏ bừng.

Vào thời điểm đó ta không thích nàng, lại có chút chán ghét nàng, ghét nàng luôn được Phụ hoàng sủng ái, ghét nàng luôn giống như một cái đuôi nhỏ theo phía sau ta, ghét nàng luôn đem “Ngọc ca ca” gọi thành “nhất cầu cầu.” (ha ha ha ^^)

“Ôm một cái, cầu cầu ôm một cái”, nàng rớt cuộc cũng đã loạn choạng tới được trước mặt ta, ôm chân ta, hét lên hạnh phúc, ta cau mày nhìn nàng, sau đó nhìn thấy mẫu hậu xa xa đang nhìn ta mỉm cười, ta bất đắc dĩ bế nàng lên. Nàng thực sự trông như một viên thịt nhỏ, ta cay đắng nghĩ.

Kỳ thực, khi đôi tay ngắn củn của nàng vòng qua cổ ta, cơ thể mềm mại nép vào lòng ngực ta, cảm giác không đến nỗi tệ, nếu nàng không cho ta rửa mặt bằng nước bọt của nàng.

Sau này, thân là một hoàng tử, ta mỗi ngày đều rất bận rộn, phải học tất cả mọi thứ mà một thái tử cần biết, ngay cả cưỡi ngựa bắn cung. Khi ta lớn lên, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn ta thay đổi, không còn là nhìn một hoàng tử được nuông chiều nữa, mà trở thành kính sợ, ngay cả một vài anh em họ mà ta đã chơi ngày trước cũng không còn cùng ta đùa giỡn nữa, gặp ta cũng chỉ cung kính hô một tiếng “Thái tử điện hạ”. Ngoại trừ nàng, nàng vẫn quần quanh bên ta như trước, vẫn thích làm cái đuôi nhỏ của ta, sự thay đổi duy nhất là nàng là cuối cùng đã không còn gọi ta là “cầu cầu.”

Mẫu thân của ta là Đại Chu hoàng hậu, mẫu thân của nàng là quý phi được Phụ hoàng sủng ái nhất. Trong mắt của tất cả mọi người là “thủy hỏa bất dung”, nhưng họ lại trở thành bạn bè tốt của nhau, ta thật không hiểu được họ có âm mưu gì. Cuộc sống trong hoàng cung là đấu tranh ghen ghét, làm thế nào họ có thể trở thành bằng hữu? Cho đến một ngày, trong tấm cung của mẫu hậu ta nghe lén được câu chuyện của họ, thì ra lý do họ có thể trở thành bạn bè tốt, đơn giản chỉ vì người họ yêu thích không phải là cùng một người đàn ông, người mẫu hậu ta yêu là Phụ hoàng trong khi người mẫu phi của nàng yêu là Thẩm thị vệ, một thị vệ bí ẩn trên mặt lúc nào cũng tươi cười.

Có lẽ đó là từ ngày đó, ta không còn coi nàng như em gái của ta.

Khi nàng chín tuổi, mẫu phi của nàng qua đời, nhìn bộ dạng khốc lóc đau thương của nàng, ta thật đau lòng. Mẫu hậu thương xót đưa nàng về tấm cung nuôi dưỡng, nàng dần lớn lên tính tình trở nên trầm mặc, lẳng lặng đọc sách, lẳng lặng viết chữ.

Dần dần, ta thích ở bên cạnh nàng, thích quan sát nàng làm chuyện của nàng một cách lặng lẽ, thích nhìn ý cười ẩn trong đôi lông mày của nàng, thích xem dáng vẻ bồn chồn của nàng.

Tình cảm phát triển trong vô thức, như cỏ dại, và khi được phát hiện, thì nó đã gần như làm ta phát điên, chỉ là không biết nàng có cùng tâm tư như ta không? Đó là điều mà ta thường nghĩ tới.

Sau đó, Phụ Hoàng băng hà để lại cho ta một nước Đại Chu mục nát, sau đó mẫu hậu cũng theo sau Phụ Hoàng ra đi. Lúc bà hấp hối, điều mà bà lo lắng không phải là ta mà là nàng.

“Tìm cho Vinh nhi một nơi nương tựa tốt, không cần đại phú đại quý, chỉ cần nàng bình an.” Mẫu hậu nắm tay ta nói.

Ta không mở lời, bởi vì ta không thể hứa.

Hơi thở của mẫu hậu càng không ổn định hơn, càng thêm run rẩy: “Người không thể, Ngọc nhi, nàng là muội muội của người.”

“Nàng không phải” Ta mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mẫu hậu, “Ta biết, nàng không phải”

“Nàng phải, nàng là muội muội của người!” Mẫu hậu giận dữ, mặt đỏ hồng, “Người muốn để thể diện của Phụ hoàng người ở đâu, chỗ nào?”

Đúng vậy, thể diện của Phụ Hoàng, thể diện của hoàng thất, vì vậy nàng chỉ có thể là muối muối của ta.

Sau đó, ở phía bắc người Ngõa Lặc đánh qua vùng biên giới, ta chưa kịp ổn định lại triều đình, Vương thúc người hai lần đẩy lùi quân Ngõa Lặc đã qua đời, không còn ai đủ sức chống lại quân Ngõa Lặc. Hai mươi năm sống trong hòa bình đã làm cho các võ tướng của Chu Quốc quên đi làm thế nào để đánh giặc.

Giao thành, cống nộp, tất cả những việc mà một vị vua không thể chịu đựng ta đều nhịn, cái ta cần bây giờ là thời gian để làm cho Chu Quốc trở thành một cường quốc, cho nên bất kể là điều kiện gì ta đều nhịn, chính thật không ngờ Ngõa Lặc hoàng đế yêu cầu Phúc Vinh công chúa đi cầu thân. Ngày đó, ta đã đập vỡ tất cả mọi thứ trong tầm cung.

Giang sơn và nữ nhân, ta không bao giờ nghĩ có ngày ta chỉ có thể chọn một.

Vì đất nước, ta đành hi sinh nàng, nàng đã đến tìm ta, ánh mắt tràn đầy ai oán, nàng nói không muốn đi cầu thân, không muốn lấy lão già đó, tình nguyện cả đời không lấy chồng, chỉ cần để nàng ở trong cung điện với ta.

Ta quay đi, sợ nhìn vào mắt nàng, không dám để nàng nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt của ta, cố làm ra vẻ cứng rắn, lạnh lùng nói: “Người nhất định phải đi, vì Đại Chu.”

Nàng không còn khóc, chỉ lặng lẽ quay về, nhìn nàng từ từ đi ra khỏi cửa, ta thực sự sụp đổ ngồi phịch trên ghế hoàn toàn tê liệt. Ta đã nói với bản thân mình, ta là một vị vua, nữ nhân và tình cảm không bao giờ có thể trở thành quan trọng nhất, chỉ cần cho ta thời gian, ta sẽ đoạt lại nàng, cho nàng sự tôn trọng, cho nàng tất cả mọi thứ.

Lúc đó, ta không bao giờ nghĩ rằng có một số thứ một khi đã mất, sẽ không bao giờ tìm lại được, và ta cũng không nghĩ rằng nàng để lại cho ta một bất ngờ, như thể việc đó tuyệt đối phải xảy ra.

Sau đó, ta nghĩ, nếu ta biết kết quả sẽ như thế này, liệu ta có để cô ấy đi không? Một thời gian dài vẫn không có đáp án, ta không biết, ta không biết có thể hay không ôm lấy nàng, nói với nàng ta yêu nàng, không phải tình cảm huynh muội, mà là một người đàn ông yêu một người phụ nữ.

Ta không biết, bởi vì không bao giờ có được chữ ‘nếu’, ta vốn dĩ là một vị đế vương.

Lum được 1 tấm hình của anh Thừa Đức (trên mấy trang web tiếng Trung mà ko biết đọc tiếng Trung nên không biết phải không, mà 90% là phải) hắc hắc!! ^o^

Ảnh này đã được co lại. Bấm vào thanh này để xem với kích cỡ đầy đủ. Ảnh gốc có kích thước 700x525.

Công chúa cầu thân - Ngoại truyện

NGOẠI TRUYỆN

DENNIS Q. DỊCH

Tôi là Hàn Diệc Thành, người thừa kế đầu tiên của tập đoàn Hàn Thị, nghe đồn trước kia từng là công tử đào hoa được vinh danh trên bảng vàng giải trí của báo giới, như trong một bức hình lớn được phối cảnh rất đẹp, đương nhiên trong hình không chỉ có mình tôi, mà luôn có những cô gái khác nhau diễn cảnh chung, hoặc ôm hoặc khoác vai, vô cùng thân mật.

Bạn hỏi tôi vì sao tôi lại dùng từ “nghe đồn” phải không? Vì tôi không nhớ gì cả, phải, tôi đã không còn nhớ gì nữa. Năm 27 tuổi tôi kinh qua một tai nạn chết đi sống lại, tôi đã lái xe đụng phải thành cầu trên cầu vượt, xe lật và lăn đi rất xa.

Tất nhiên bức ảnh ấy lại được đặt trên trang nhất các tờ báo, sau đó thế nào cũng có người chỉ hiện trạng xe lật thảm khốc đó mà nói với người cạnh bên: “Nhìn xem! Đây chính là báo ứng!”

Đáng tiếc, tôi lại không chết, sau khi hôn mê 24 ngày trời, tôi đã thức dậy như một kỳ tích, thế là lại có người chỉ tay lên trời chửi: “Sao ông không mở mắt ra hả?”

Nhưng những người đó nào biết được, tôi tuy không chết, nhưng Hàn Diệc Thành đã toi rồi, phải, hẳn đã chết, từ khi tôi tỉnh dậy, trong đầu tôi chẳng còn chút ký ức của hẳn ta nữa, thay thế vào đó là ký ức của một người đàn ông tên là Thừa Đức, rất dài, một ký ức trọn hai mươi ba năm.

Tôi không rõ đã có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không phân biệt nổi rốt cuộc mình là Hàn Diệc Thành, hay là chàng trai có tên Thừa Đức ấy.

Cha mẹ của Hàn Diệc Thành, ồ không, phải nói là cha mẹ của tôi, đã vạn phần thỏa mãn với việc chết đi sống lại của tôi, cho nên không hề quan tâm đến việc bây giờ tôi có phải đã quên bống mất họ hay không, họ nói chỉ cần tôi sống là đã quá đủ!

Lúc nghe thấy câu nói ấy, tôi bỗng dưng muốn khóc, vì trong ký ức của người đàn ông tên gọi Thừa Đức ấy, cũng từng có một cô gái nói như thế với anh ta, cô ấy bảo, cô chẳng quan tâm đến chuyện gì cả, chỉ cần tôi tiếp tục sống, vậy là đã quá đủ!

Bác sĩ nói bệnh tình của tôi cũng rất kỳ quặc, ông đã từng nhìn thấy những trường hợp mất trí nhớ, nhưng chưa từng có kiểu mất trí nào giống tôi, vì chẳng những khả năng đọc viết của tôi đã bị mất hẳn, hơn nữa còn quên luôn cả những việc có liên quan đến xã hội hiện đại.

Ông ta nói đúng, giờ tôi vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên thấy chiếc hộp vuông trên tường bỗng xuất hiện những người nhỏ tí xíu, tôi đã kinh hãi dờ ra, cảm thấy vừa mới mẻ vừa khó hiểu, thế giới này sao lại có người nhỏ đến thế? Vả lại tôi còn rất hiếu kỳ, làm sao cho họ ăn được nhỉ?

Lần đầu tiên dùng điện thoại, tôi chỉ muốn xé toạc dây điện ra để tìm xem người đang nói chuyện với tôi nấp ở chỗ nào, về sau họ cho tôi một cái không có dây, tôi mới biết rằng, à thì ra vốn có một đồ vật thần kỳ nghe được ngàn dặm như thế...

Lần đầu tiên ngồi xe hơi, tôi thấy rất khó chịu, buồn nôn, muốn nôn ra, họ nói do tôi gặp tai nạn xe nên có sự sợ hãi trong tiềm thức với xe hơi, lúc đó tôi vẫn không hiểu cái gì là tiềm thức, về sau tôi mới rõ cảm giác khó chịu ấy không phải do tiềm thức gì gì đó, mà là do tôi bị... say xe...

Quá nhiều lần đầu tiên, cuối cùng tôi đã từ từ quen thuộc với xã hội này, cũng khiến tôi càng thêm quả quyết rằng, tôi chẳng phải Hàn Diệc Thành, tôi là hồn ma ở thế giới này, tôi là Thức Đức, là tam hoàng tử Thừa Đức của Ngõa Lạc.

Nhưng mà, Vinh Nhi đâu? Nàng đang ở nơi nào? Nàng đã sinh sống ở một nơi như thế này sao?

Nằm lại trong bệnh viện gần hai tháng, bác sĩ nói với tôi ông có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là các cơ quan sinh lý trong cơ thể tôi đã phục hồi rất tốt, có thể xuất viện được rồi. Còn tin xấu là đến giờ ông vẫn không hiểu nổi tại sao tôi lại mất sạch hoàn toàn ký ức đến thế, còn nói nếu tôi cần hòa hợp với xã hội này lại từ đầu thì phải học lại toàn bộ, tốt nhất là bắt đầu từ cấp tiểu học, không, ông sửa lại rất nhanh, hay là nên bắt đầu từ mẫu giáo đi, học abc cái đã rồi tính sau. [OMG tội nghiệp chàng =)]

Cuối cùng, ông lại nói với tôi bằng giọng điệu lạc quan, qua trắc nghiệm thì IQ của tôi rất cao, học thứ gì cũng sẽ rất nhanh thôi, không phải lo.

Cha mẹ tôi nói chẳng sao cả, cho dù tôi không học cũng được, tiền trong nhà đủ nuôi tôi cả mấy chục đời.

Lúc bắt đầu tôi vẫn cố học, tôi bắt ép mình phải gia nhập vào xã hội này, muốn tìm ra Vinh Nhi của tôi trong đám đông người chen chúc như kiến, tôi biết, nàng đang ở đây...

Lúc ấy, tôi vẫn chưa biết có thể đăng tìm người thân trên báo chí hoặc đài truyền hình, cũng không rõ có thể tra xét hộ tịch một ai đó ở cục công an, tôi không biết chữ của thế giới này, tuy xem ra có vẻ rất đơn giản, nhưng tôi vẫn cần có thời gian để quen với nó.

Lúc mới bắt đầu, vì tôi quá sốt ruột nên tôi định nhờ người khác viết thay thông báo tìm Vinh Nhi hoặc Sở Dương, đồng thời trong một buổi chiều trời quang đãng, đem dán dọc theo các con đường, nhưng chưa đợi tôi dán được mấy tấm, đã có một bà dì trên cánh tay có đeo băng đỏ chặn tôi lại.

Bà nói: Thấy cậu ăn mặc sành điệu như vậy, sao lại làm những chuyện vớ vẩn thế này! Phạt tiền!

Cha mẹ tôi cũng phát hiện ra sự kỳ quặc của tôi, họ hỏi tôi đang tìm ai, tôi nói tôi muốn tìm một cô gái, họ còn tưởng tôi nhớ lại chuyện xưa kia, liền hỏi tôi tìm cô nào, tôi bảo đó là một cô gái tên Vinh Nhi hoặc Sở Dương, họ vẫn có đôi chút mơ hồ, lại hỏi đó là mấy người, tôi đáp chỉ một thôi, họ lại tiếp tục hỏi cô ấy trông thế nào, tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời là không biết.

Phải, tôi không biết, vì hình dáng tôi đã thay đổi, tôi không biết Vinh Nhi có thay đổi hay không.

Cha mẹ hiện giờ của tôi nói họ sẽ giúp tôi tìm, nhưng tôi phải gấp rút học hỏi, học tiếng Hán, học ngoại ngữ, học quản trị kinh doanh gì gì đó, vì họ chỉ có một mình tôi là con trai, tôi là người thừa kế đầu tiên của Hàn Thị.

Tôi cười, con người luôn tham lam, lúc tôi vừa tỉnh dậy thì họ nói chỉ cần tôi sống là đủ rồi, nhưng hiện giờ họ lại thấy không đủ nữa.

Họ quyết định đưa tôi ra nước ngoài, một là vì nước ngoài có bác sĩ giỏi hơn, hai là để tôi có thể học hỏi thêm nhiều kiến thức về ngành kinh doanh hơn, ba là có hoàn cảnh ngoại ngữ, tôi hồi phục lại khả năng ngoại ngữ của mình nhanh chóng hơn nhiều.

Thực ra trong lòng tôi hiểu rõ, họ nóng ruột muốn tôi đi du học là vì một nguyên nhân quan trọng hơn, họ sợ tôi sẽ trở lại những ngày tháng lấy đêm làm ngày, ăn chơi trác táng của thuở trước.

Tôi biết mình hiện giờ không phải là Tam hoàng tử Ngõa Lạc nắm trong tay đại quyền, tôi bắt buộc phải chấp nhận một số việc, mà chuyện khiêm tốn, che giấu năng lực vốn trước giờ không phải là xa lạ đối với tôi, tôi hiểu được phải nhẫn nhịn, cũng hiểu được nên nhẫn nhịn thế nào.

Vinh Nhi, em đang ở đây, anh biết, anh sẽ quay về tìm em. Trước khi lên máy bay tôi đã tự nhủ, sau đó bước thẳng lên máy bay không quay đầu lại.

Tất nhiên khi lên máy bay, tôi lại buồn nôn, chẳng những bị say xe mà còn bị say máy bay, tôi bắt đầu nhớ nhung chiến mã của mình, và cả xe ngựa của Hoàng gia Ngõa Lạc nữa.

Hai năm sau, khi tôi lại trở về thành phố này, chẳng ai biết tôi đã có thay đổi lớn thế nào, đến cả cha mẹ tôi cũng không tưởng tượng nổi, họ chỉ cảm thấy tôi càng xa lạ hơn, có lần mẹ tôi lo âu buồn rầu trò chuyện với tôi, nói tôi bây giờ khiến họ không hiểu nổi nữa.

Tôi cười thầm, tôi chỉ mới bắt đầu thích nghi với xã hội này, đã trở thành một Thừa Đức có thể sinh tồn trong xã hội hiện đại rồi.

Tôi bước vào tập đoàn Hàn Thị, chính thức tiếp quản cơ nghiệp gia tộc đồ sộ này, tôi phát hiện rằng, thực ra những việc này không hề khó khăn, chỉ ít cũng vẫn kém xa với những phức tạp trong tranh đấu quyền lợi ở hoàng cung.

Từ khi trở về, tôi mãi miết tìm kiếm Vinh Nhi, chỉ có điều thế giới này to lớn hơn tôi nghĩ, trong lòng tôi bắt đầu dậy lên một nỗi lo sợ mơ hồ, bắt đầu hoài nghi tôi thật có thể tìm ra cô ấy được hay không?

Cho đến một ngày, trong tích tắc cửa thang máy khép lại, tôi nghe thấy tiếng gọi “Sở Dương” bên ngoài...

Nghe thấy cô ấy đẩy cửa bước vào, tôi lại không có can đảm nhìn cô, càng không dám hỏi thẳng xem cô có phải là Vinh Nhi không, tôi sợ, sợ hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Quả nhiên, cô vẫn khiến tôi thất vọng, cô nói cô không biết những chữ này. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy có phần mệt mỏi, khoát tay để cô ra ngoài, rồi không nhịn nổi lại cầm tệp tài liệu lên xem một lần nữa những chữ Vinh Nhi đã từng viết cho tôi, không ngờ vừa mới nhìn, đã khiến tôi kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, tôi không tìm được dui dui mất, thấy vết son môi trên giấy không hề mất đi, lúc này mới rõ mình không hoa mắt, đó là cô, là Vinh Nhi!

Niềm vui sướng cực độ ập đến như những con sóng, suýt nữa khiến tôi văng vất, tôi mừng rỡ đảo đến mấy vòng trong văn phòng mới nghĩ đến chuyện cô dám lừa tôi, dám không chịu nhận tôi! Cô gái này, ước chừng bây giờ đang tính gói ghém tay nải chuẩn bị tẩu thoát, nhưng tôi sao có thể để cô ấy đi được!

Nhào đến bộ phận cô làm việc, ở đó tất cả mọi người đều ngạc nhiên chờ ra nhìn tôi, tôi còn thời giờ đâu đếm xỉa đến ánh mắt của họ, gọi to: “Vinh Nhi...” tìm kiếm khắp nơi bóng dáng thân thuộc ấy, nhưng trong căn phòng ấy lại không tìm thấy Vinh Nhi yêu quý của tôi, lúc này tôi mới sực nhớ ra, cô đã thay đổi hình dáng bên ngoài, cô tưởng chỉ cần cô không lên tiếng thì tôi sẽ không tìm ra.

Tôi cười, neho mắt lại cười rất sung sướng, tôi tin mình có thể tìm ra cô, cho dù tướng mạo cô có thay đổi, tôi vẫn sẽ tìm ra cho được! Tôi bước về phía góc phòng, nhìn thấy cô ấy đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, quả nhiên đang chuẩn bị chuồn đi, hình dáng đã khác, thân người cũng cao hơn, nhưng tôi biết, đây chính là Vinh Nhi, đây là Vinh Nhi của tôi.

“Lần này lại muốn chạy đi đâu?” Tôi cười hỏi. 882 lần xem

Catalog:

Thư viện sách

Công chúa cầu thân - Ngoại truyện 4

Ngoại truyện 4: Nếu Thừa Đức và Sở Dương...

Phồn Đô, Hoàng Thành, trong điện Cần Chính.

Thời gian là 1 buổi sáng mùa xuân rực rỡ.

Tân Hoàng đế Ngôã Lạc- Thừa Đức đang nỗ lực cày cuốc trên 1 mẫu 3 sào đất của mình! (cạnh thư án) Haiz,làm Hoàng đế thật là khổ! Mọi người xem, giờ đây đến các triều thần cũng có ngày nghỉ rồi, quy định này là do Hoàng hậu Ngôã Lạc đề ra, cứ cách 6 ngày sẽ có 1 ngày toàn dân nghỉ ngơi, nghe nói trước khi đề ra quy định này Hoàng đế vốn không ủng hộ. Đúng là chuyện khôi hài, toàn dân nghỉ ngơi? Thế quân địch đến xâm chiếm thì làm thế nào? Nhưng vì thái độ của Hoàng hậu quá cứng rắn, còn hoàng đế của chúng ta đối với hoàng hậu lại, khụ khụ, không nói cũng biết! Theo nguồn tin đáng tin cậy của cung nữ trực hôm đó, buổi tối hoàng đế và hoàng hậu đánh nhau cả 1 buổi tối trong tấm cung. Tuy mọi người không dám đến gần nghe ngóng, nhưng sáng ngày hôm sau, khi hoàng đế đi ra ngoài thì thần khicủa người ủ ê rầu rĩ, sắc mặt mang màu đỏ không tự nhiên cho lắm. Ngay ngày hôm đó, hoàng đế đã bố cáo thiên hạ, quy định việc có thêm ngày nghỉ. Trận chiến đó hoàng hậu tuy toàn thắng nhưng phải khó khăn lắm mới đạt được, cả 1 ngày không xuống giường nổi! Có thể thấy lúc đó tình hình chiến trận ác liệt đến mức nào, nói xa rồi, xa rồi, phải quay lại câu chuyện chính thôi.

Tuy hôm nay là ngày toàn dân nghỉ ngơi nhưng hoàng đế vẫn phải làm việc 1 cách cực khổ mà bản tấu trên thư án chẳng thấy ít hơn là mấy. Cuối cùng, hoàng đế sau khi xem bản tấu “Trời giáng xuống điềm lành, trời phò trợ Ngôã Lạc” của thủ thành Uyển thành thì tức giận mà ném bản tấu xuống đất.

“Bà nó chứ, trời giáng xuống điềm lành cái gì,hổ trắng cái gì, tưởng ta chưa từng thấy sao? Vinh Nhi đã nói từ lâu, đây chẳng phải điềm lành gì cả, chẳng qua con hổ đấy bị bệnh bạch tạng mà thôi”- hoàng đế lăm lăm bấm. Người vươn vai 1 cái đã có tiểu thái giám nhanh ý mà dâng trà lên. Hoàng đế giờ mới nhớ ra cả ngày nay chưa nhìn thấy mặt hoàng hậu, thuận miệng hỏi:

- Hoàng hậu đâu?

- Hoàng hậu đang ở ngự hoa viên. – Thái giám Tiểu Hỉ đáp 1 cách nhẹ nhàng, từ tốn.

-Ngự hoa viên? – Hoàng đế sững ra, đột nhiên giật nảy ng, nhớ đến lần trước cũng ở ngự hoa viên, bà vợ chuyên làm việc không chính thống của mình tí nữa thì để xảy ra hỏa hoạn, vội hỏi. - Lại làm thịt nướng?

- không phải, hoàng hậu nương nương nói là tổ chức hội hoa viên. - tiểu thái giám đáp lời, khoé miệng không kìm được nụ cười.

- Hội hoa viên? – hoàng đế hơi bồn chồn nhưng cũng yên tâm hơn, hội hoa viên thì hội hoa viên, chỉ cần không đốt hoa viên là được!

- Vâng, nghe nói còn có chân giò gì đó nữa, gọi là “hẹn ước hoa hồng”, tất cả cung nữ trong nội cung bất luận già trẻ đều có thể tham gia. Còn có rất nhiều quan lại, tài tử nổi tiếng của kinh đô, và cả các thương gia giàu có được mời đến tham gia. Nô tài thật không hiểu nổi 1 hội hoa viên đang yên đang lành là thế

lại còn lôi chân giò vào làm gì? - Gần 2 năm ở bên hoàng đế khiến Tiểu Hỉ nói chuyện trở nên tùy tiện rất nhiều.

- Chân giò? - Sắc mặt của hoàng đế cũng đầy vẻ nghi hoặc, thậm chí chắc Vinh Nhi không đến mức không có khuôn phép thế này đâu?! Tổ chức hội hoa viên còn treo chân giò lên làm gì? Để cuối cùng thì nướng lên ăn? không thể thế được, Vinh Nhi từ trước đến nay luôn hăm tãi, còn lâu mới cho bọn họ ăn miễn phí, không khéo lại dùng để bán ấy chứ!

- Người, mau đi, xem hoàng hậu làm gì trong hoa viên! – Hoàng đế bỗng vội nói, đột nhiên nhớ tới thái độ ngọt ngào của hoàng hậu tối qua đối với mình. Nàng hết sức nịnh nọt lấy lòng mà hoàng đế thấy linh tính bất an, hi vọng Vinh Nhi đừng gây ra sự cố gì nữa.

Tiểu Hỉ vâng lệnh hoàng thượng, 3 chân 4 cẳng đi luôn.

Hoàng đế tạm thở phào 1 hơi, định tiếp tục xem bản tấu nhưng làm thế nào cũng không xem tiếp được, lại nghĩ mấy hôm nay bận rộn quá không tài nào tranh thủ thời gian chơi với 2 đứa con 1 trai, 1 gái của mình. Dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ, vậy thì người làm hoàng đế cũng tự thưởng cho mình 1 hôm, dứt khoát bế đám trẻ đi chơi cho rồi. 2 đứa bé 3, 4 tuổi, đang ở thời kì ham chơi, nhìn như 1 cặp tiên đồng ngọc nữ, khiến ai nhìn cũng thích. Đặc biệt là hoàng tử, bé tí tuổi mà lại mang vẻ người lớn, nói với mẫu hậu 1 cách nghiêm túc: “mẹ ơi, mẹ đừng cứ nhìn thấy là cắn vào mặt con, toàn nước bọt trên mặt bẩn lắm. còn nữa, mẹ cứ ăn đi, mẹ ăn nhiều sẽ mọc thêm thịt, khi đó phụ hoàng không cần mẹ nữa đâu!”

Cứ nghĩ đến đó là hoàng đế đột nhiên cười thành tiếng, đi đến tẩm cung của 2 đứa trẻ lại phát hiện ra số người bên trong ít đến tội nghiệp, hoàn toàn không có vẻ náo nhiệt thường ngày, tìm 1 lúc lâu mới tìm thấy được 1 thái giám đang quét trước cung.

- người đi đâu hết rồi? – hoàng đế nói.

- Bẩm hoàng thượng, hầu hết các cung nữ đều tham gia hội hoa viên của hoàng hậu nương nương. – lão thái giám đáp.

- Còn các thái giám? – hoàng đế chau mày đáp.

- Đều đến ngự hoa viên giúp đỡ rồi. Nương nương nói hôm nay là ngày nghỉ, ai làm thêm sẽ được trả gấp đôi tiền công.

Hoàng đế tròn mắt tức giận, vội hỏi tiếp:

- Thế hoàng tử và công chúa đâu?

- Bẩm hoàng thượng, đều được hoàng hậu nương nương đưa đến phủ của nhị vương gia rồi. – lão thái giám bình tĩnh trả lời.

- Lão nhị? Đưa chúng tới đây làm gì?

- Nương nói mai là ngày nhị vương gia tục huyền nên cho mượn hoàng tử và công chúa làm hoa đồng.

Hôm trước lão nhị đến hỏi mình để mượn người thì Vinh Nhi nhất quyết không cho, làm bản thân mình phải chịu mang tiếng không nể mặt a trai; còn nàng thì... nói cho mượn là cho mượn luôn, làm đấng quân vương 1 nước ngôn nhị bất tín! đúng là đồ quá đáng!

- Hoàng hậu chẳng phải nói không hay sao? sao lại đồng ý cho mượn rồi? – hoàng đế hỏi tiếp.

Từ sau khi đại hôn của mình và Vinh Nhi dùng hoa đồng đi trước, thì những người giàu có, quý phái ở phần đo khi kết hôn cũng học theo, đều tìm những bé trai, bé gái quý tộc xinh đẹp làm hoa đồng; k những yêu cầu thân phận của đứa trẻ phải tôn quý còn muốn phải xinh xắn, đáng yêu nữa chứ, cứ theo yêu cầu này thì 2 đứa trẻ nhà mình đúng là không có gì để phàn nàn.

- Nương nương vốn dĩ không đồng ý nhưng khi nhị vương gia cuối cùng ra giá 1 vạn lượng thì nương nương đổi ý kiến.

- hử? hoàng đế mở to mắt. chỉ 1 vạn lượng mà đem bán 2 đứa con của mình? – còn tiểu công chúa thì sao? chẳng phải công chúa cũng nói không đi sao? sao lại ngoan ngoãn đi rồi?

- Nương nương hứa sẽ chia lại cho công chúa 3 phần lợi nhuận...-lão thái giám còn muốn nói nữa nhưng khi ngẩng đầu lên chỉ còn thấy 1 góc áo của hoàng đế, còn người thì đã đi xa rồi.

Bên ngoài ngự hoa viên, cờ bay phấp phới, từ bên trong thính thoảng còn vọng ra tiếng sáo. Ngoài cửa bày 1 dãy bán đủ mọi thứ, từ khăn voan che mặt khi vào hội hoa viên, lệnh bài bằng gỗ khắc hình hoa. Trông coi các sạp hàng đa số là thái giám, cũng có 1 số cung nữ lớn tuổi, trước mỗi sạp hàng đều treo 2 chữ ‘ngự phê’ to tướng.

Tiểu Hỉ vẫn đứng ngoài tranh cãi cái gì đó với cung nữ canh cửa, thấy hoàng đế đến liền kể 1 cách oan ức:

- Hoàng thượng, bọn họ bắt nô tài mua vé, nói là chỉ có cung nữ mới được miễn phí đi vào, còn đàn ông đều phải mua vé. Nhưng, nhưng...hoàng thượng, nô tài nào được gọi là đàn ông...

Hoàng đế dở khóc dở cười, đi vào vẫn chưa kịp nói gì thì có 1 đám người nhìn thấy hoàng đế đến, vội quỳ xuống hành lễ.Hoàng đế khoát tay cho bọn họ đứng dậy, chưa mở miệng thì nhìn thấy 1 bóng người quen thuộc đang bước từ từ vào trong hoa viên.

- Tổ Nhi! Dừng lại!

Cung nữ đó đành đứng lại, quay đầu nhìn hoàng đế cười hì hì:

- Nô tì thỉnh an hoàng thượng.

-Thỉnh an? – hoàng đế hừ 1 tiếng lạnh lùng. – Người đừng cùng chủ nhân của mình lừa trẫm là được! chủ nhân của người đâu

Tổ Nhi chỉ cười:

- hì hì, hì hì, nương nương...

- Đi đâu rồi?- hoàng đế chau mày.

Tổ Nhi vội đáp:

Nương nương ở trong hoa viên.

- Bên trong tổ chức gì vậy?

- Hội vui hoa viên!

- Hội hoa viên?

- Vâng, nương nương nói cũng có thể gọi là đại hội giới thiệu bạn đời. Cung nữ chưa kết hôn trong cung quá nhiều, cứ để như thế cũng không tốt, không có lợi cho sự khoẻ mạnh của sinh lí. Hơn nữa nương nương nói chúng ta có thể nhân cơ hội này mà thu 1 ít tiền vé vào cửa, dù sao ngự hoa viên cũng để k, cho nên...

- Hội giới thiệu bạn đời? – hoàng đế nghi ngờ - Nếu là hội giới thiệu bạn đời thì chủ nhân của người còn vào bên trong làm gì?

Tổ Nhi không dám trả lời,tự nhủ, tôi dám nói sao? Nói là vợ của ngài thấy hay hay, muốn xem sức hấp dẫn của mình thế nào nên đeo mạng che mặt đi vào, giả vờ làm thiếu nữ chưa chồng? Nói xong ngài lại chẳng lộ da mặt tôi ra?1 Tôi đã ngu đến mức đấy đâu!

Hoàng đế thấy Tổ Nhi cúi đầu không trả lời, linh cảm không tốt lại dâng lên, ngài nhíu đôi mắt bỏ câu tuyệt đẹp của mình vào:

- Hử? Tổ Nhi? Vinh Nhi rốt cuộc vào đấy làm gì?

-Công chúa, công chúa nói muốn thị sát dân tình...

Hoàng đế hừ 1 tiếng, nhắc chân đi vào trong vườn, nhưng vừa đi được mấy bước lại quay lại, giật 1 mạng che mặt màu đen trên tay cung nữ, hỏi:

- Đều phải mang cái này?

Cung nữ vừa nói vừa run lấy lấy:

- Vâng!

Hoàng đế cúi đầu nhìn bộ quần áo thường ngày của mình rồi đeo mạng che mặt lên, giần giọng nói:

- Vinh Nhi, tốt nhất là nàng đừng để ta bắt gặp, nếu không tối nay chúng ta không xong với nhau đâu! 79 lần xem

Catalog:

Thư viện sách

Công chúa cầu thân - Ngoại truyện 5

Ngoại truyện 5: Nếu Nam Cung Việt và Sở Dương...

Đêm tối, những cơn gió nhẹ nhàng thổi đến làm người ta có cảm giác thoải mái không lời nào tả được.

Lúc này vốn dĩ là thời gian vạn vật đều im lặng nghỉ ngơi. Trong bóng đêm, 1 khu nhà đang tắm mình dưới ánh trăng êm dịu. Đứng từ bên bờ tường nhìn xuống, sân ở bên trong rất sâu, lầu các san sát, chắc là 1 gia đình phú quý ở vùng quê này.

Trên đầu bờ tường có 1 bóng đen đang ngồi xổm, quay ra mé ngoài tường khẽ giọng nói cái gì đó. Giọng điệu của người đẩy có phần bồn chồn, mà nhiều hơn hết là sự bất đắc dĩ:

- Nàng mau lên, không mấy người canh gác nhìn thấy bây giờ!

Bóng người nhỏ bé ở phía dưới dường như hơi do dự, ngẩng mặt lên hỏi nhỏ:

- A đã nhìn kĩ chưa? có chó không?

NAM CUNG VIỆT càng không biết làm sao mới được, đành nói:

- Đã nói mấy lần rồi, không có! Nàng rút cuộc có đi hay k, không đi thì thôi!- Rồi làm ra vẻ định nhảy từ trên tường xuống.

Sở Dương đứng phía dưới vội thì thào:

- Đi, đi! A đừng vội vội cái gì mà vội, thế có xứng đáng với ánh trăng đẹp thế này không?

Vừa nói vừa lùi ra sau mấy bước, lại chạy mấy bước lấy đà, đến chân tường thì đột nhiên triển khai lực nhảy vọt lên, nhảy không phải là thấp, cũng được gần 3 thước, tay đã gần chạm được vào bờ tường rồi, chỉ tiếc tường của những nhà giàu thường xây cao hơn nhà bình thường nên thiếu tí nữa thì được!

- Bà nó chứ!- Sở DƯƠNG khẽ ***** 1 câu, phải đất bám trên móng rồi làm lại từ đầu.

NAM CUNG VIỆT khoanh tay ngồi trên bờ tường, bình tĩnh nhìn cô cứ làm đi làm lại dưới chân tường. A quả thực chẳng biết câu bản nữa, nhớ lại ngày đầu không hiểu sao lại dạy cô khinh công, giờ thì hối hận đến mức chỉ muốn tự sát cho mình mấy cái, học khinh công là để đi ăn trộm sao? Hơn nữa, có bao giờ thấy có người nửa đêm dùng tường bao quanh nhà người ta để luyện khinh công không? Lại thêm, sao cô ấy có thể ngốc đến thế?

Ngày kia, lúc leo lên cây để luyện khinh công, sơ ý đến mức đạp gãy cả 1 cành cây to = cổ tay! May mà a kịp phản ứng, ngay lập tức tóm lấy cô nếu không thì cái móng nhỏ đấy còn dùng được nữa? Lại nói, cô như thế là luyện khinh công sao? Ng

bình thường 1 tí có giẫm cũng chẳng làm gãy nổi cành cây to = cổ tay chứ ít gì!

Ngày hôm kia thì nói là muốn lên nóc nhà luyện lòng can đảm, cuối cùng sau khi a đưa cô lên thì cô không động đậy gì, cứ nằm bò cả tiếng đồng hồ, đến đứng cũng chẳng dám đứng! A lên xem cô ra sao thì cô còn cứng miệng nói thực ra muốn đi lại nhưng vì phát hiện đang nắng đẹp nên muốn nằm phơi nắng 1 tí. Nhưng thế cũng gọi là phơi nắng sao? Ngày bé, a từng nhìn thấy mẹ mình nằm phơi nắng trên bãi cát, mà bà đâu có như cô, tay chân bám chặt vào kèo nhà, móng thì chống lên. Lại nói, có kiểu phơi nắng gì mà phơi đến mức tứ chi đều cứng đờ ra không? Bé xuống đất xong lại phải xoa bóp 1 hồi thì cô mới động đậy được!

Còn hôm qua nữa,haiz, thôi, chẳng nhắc đến làm gì!

NAM CUNG VIỆT bắt giắc lắc đầu mà thở dài, với tư chất này còn đòi học “lăng ba vi bộ”? Đúng rồi, cô vẫn chưa nói cho a biết rốt cuộc “lăng ba vi bộ” là gì?

(là 1 bộ pháp khinh công của phái Tiêu Dao trong truyện “Thiên long bát bộ” của Kim Dung)

Cô chạy lấy đà ở phía dưới đến mấy lần rồi, kết quả càng nhảy càng thấp, cuối cùng, đến nhảy lên cũng không nhảy nổi! SỞ DƯƠNG 2 tay chống đầu gối, khom người đứng thở hồng hộc 1 hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên, hùng hổ hét khê với a:

- A có lương tâm không? không biết đường kéo e 1 cái sao?

NAM CUNG VIỆT tí nữa thì ngã lặn xuống tường, tức không còn gì để nói, nghĩ thầm trong bụng không hiểu lúc đầu ai nghiêm mặt nói không được giúp cô thế? Con người này sao quay mặt 1 cái đã không chịu nhận nữa? Thôi vậy, kìm chế, kìm chế, Nam Cung Việt hít sâu mấy cái, nhảy xuống tường, bẻ ngang người SỞ DƯƠNG rồi lại nhảy lên.

Vừa lên bờ tường, cô lập tức phấn khởi, háo hức hỏi:

- Ôi! Đúng là giàu thật! Trộm không về k! Chúng ta lấy cái gì đây?

NAM CUNG VIỆT ngó người ra:

- Nàng nói cái gì?

- Tai a có vấn đề à? E nói là trộm về k!

SỞ DƯƠNG nói đoạn lấy 1 tay nải màu đen = vải lặn da từ trong người ra, giơ lên vẫy vẫy với Nam Cung Việt, sau đó lại lôi ra 1 miếng vải đen

nhỏ, buộc trên đầu như khăn cuốn đầu, thắt nút ở ngay dưới lỗ mũi.

NAM CUNG VIỆT nhú mày khi thấy dáng vẻ kì quái của cô, hỏi:

- Nàng làm gì thế?

SỞ DƯƠNG sững ng:

- Làm gì là làm gì? Trộm chẳng phải đều hoá trang thế này sao? - Rồi đột nhiên khê hét lên.- Á! SAI rồi, con bà nó, xem nhiều truyện tranh Nhật Bản quá, không phải thế này, phải bịt mắt chứ!

Nói xong liền cởi miếng vải đen gần giống khăn quấn đầu ra, bịt lên mắt như thể khăn mặt, chỉ có đôi mắt to, sáng long lanh đang chớp chớp trong bóng đêm lộ ra ngoài.

- Nàng vui lắm à? – Nam Cung Việt hỏi.

- Ủ. -SỞ DƯƠNG vội vàng gật đầu, kéo tay áo Nam Cung Việt định nhảy xuống sân.

NAM CUNG VIỆT không động đây, nhìn chằm chằm vào cô:

- Nàng học khinh công là vì cái gì?

SỞ DƯƠNG nghĩ rồi đáp:

- Thì để chạy nhanh 1 chút, nhảy cao 1 chút, đúng thế đó! không phải sao?

NAM CUNG VIỆT gật đầu:

- Cũng tạm được. sau đó thì sao?

- Sau đó? sau đó thì để đi ăn trộm chứ sao nữa? Chạy nhanh như thế, nhảy cao như thế, không làm trộm thì đúng là phí phạm của trời!- SỞ DƯƠNG nói như thể đấy là lẽ tất nhiên.- Hơn nữa, 1 hiệp khách giang hồ như a, nói trắng ra, ở quê của e cũng chỉ là phần tử có đời sống không ổn định của xã hội: thứ nhất không có nghề nghiệp, thứ 2 không có thu nhập. A trợn mắt cái gì? Có trợn mắt thì sự việc vẫn là như thế, đại hiệp chẳng phải lấy của kẻ giàu chia cho người nghèo sao? E chẳng có lí tưởng cao đẹp như thế, cũng chẳng có mưu cầu cao như thế, chỉ mong bản thân ăn no mặc ấm là được!

NAM CUNG VIỆT nổi nóng, cố kìm lửa giận lại:

- sao nàng biết ta cứ phải làm trộm mới nuôi sống nàng được?

Sở DƯƠNG lườm a 1 cái sắc bén, thâm nghị, nếu không thì chỗ vàng bạc của a từ đâu đến, e không vạch trần a ra lại còn vất bỏ thước đo đạo đức trong tim mình để cùng a làm 1 đôi “vợ chồng ăn trộm”, còn a thì thế đấy, lại giả vờ trong sáng nữa!

NAM CUNG VIỆT không ngừng lăm bằm trong đầu: mình không thêm kém hiểu biết như nàng ấy, nàng ấy chỉ là 1 đứa trẻ, mình không nổi nóng với nàng ấy, phụ nữ mà, đều như thế cả, bố nói không sai, phụ nữ chỉ nịnh là được, nếu không thể kiềm chế nổi thì cứ đánh mấy phát vào mông...

Sở DƯƠNG thấy Nam Cung Việt không nói gì, tưởng mình nói khiến a đuối lí liền cười hì hì, đang định giáo dục thêm mấy câu nữa thì thấy Nam Cung Việt đột nhiên nhắc cô lên, “xoẹt” 1 cái nhảy vào trong sân, lách người trốn sau bóng cây.

Sở DƯƠNG nổi giận, khề hét:

- Làm gì thế? Cần a phải giúp sao? E không biết tự mình nhảy xuống chắc? Thật đúng là, không nhún lên được thì chẳng lẽ cũng không nhảy xuống được à? A...

Tiếng nói đột nhiên bị mắc lại, có tiếng bước chân từ xa vọng đến, 2 người canh gác nhà cầm đèn lồng đi qua con đường nhỏ bên cạnh. Ánh nến leo lét hắt đến, soi rọi 2 bóng đen mờ mờ tỏ tỏ rất đáng sợ.

1 lúc sau, ánh đèn lồng mới đi xa, mắt hút nơi cuối đường.

Sở DƯƠNG liền đẩy Nam Cung Việt đứng trước mình ra, đôi môi đỏ thắm khề mở, hơi thở không ổn định, vừa ngượng vừa tức mà nói:

- A làm gì vậy? Có kiểu nhân cơ hội mà ăn đậu phụ thế này không?

NAM CUNG VIỆT không nói gì, miệng khề mỉm cười, chờ cô nói xong mới khề đáp:

- Lúc này chẳng phải có người đến sao? ta sợ nàng nói lung tung. Hơn nữa thính lực của nàng cũng không tốt, chờ đến khi nàng phát hiện ra thì người ta đã đến tới trước mặt nàng rồi.

Sở DƯƠNG không biết nói sao, lườm a 1 cái mà nghĩ tuyệt đối không được nhìn vẻ ngoài đàn ông mà làm chết! Nhớ ngày đầu Nam Cung Việt của cô trong sáng như 1 đứa trẻ mà sao giờ cũng học được thói nguy hiểm?

- Sau này chỉ cần nói trước với e là được rồi!

NAM CUNG VIỆT gật đầu, bỗng nhiên khề nói:

- Lại có người đến!

- Hả? – Sở DƯƠNG sững ng, sau đó lại thấy môi của Nam Cung Việt lại ép xuống.

1 lúc sau....

- người đâu? người đâu? – Sở DƯƠNG kéo cổ áo Nam Cung Việt, tức giận hỏi.

A cười:

- Rẽ vào đường ở mé bên kia trước khi tới đây rồi.

.....

- Phía trước là lầu gì? – Sở DƯƠNG hỏi.

NAM CUNG VIỆT xốc tay nải sau lưng lên, liếc mắt qua, nói với giọng điệu không hài lòng:

- Chắc là lầu thêu của tiểu thư?

không thể trách a không hài lòng được, ai có thể ngờ rằng đường đường 1 Nam Cung Việt thiếu hiệp lại ăn trộm tiền của người ta, không những thế còn làm chân lon ton cho vợ mình nữa chứ!

- Đi xem xem sao! – Sở DƯƠNG kéo Nam Cung Việt đi về phía đó.

- Đi xem cái đây làm gì? Nàng không trộm đồ nữa sao?
- Ngốc! Hái hoa chứ sao nữa!
- Nàng hái hoa? Nàng đi hái hoa?- Nam Cung Việt tí nữa thì cắn vào lưỡi, nhớ lại ‘kì tích hái hoa” ngày xưa của cô.
- Trời ơi, không hái được thì cũng có thể nhìn được mà! Đúng thật là! Zai đẹp thì a không cho e hái, đến cả mĩ nữ thì chắc cũng phải cho e được nhìn chứ? – Sở DƯƠNG nói đoạn kéo tay Nam Cung Việt, nắp chỗ này, né chỗ kia, vòng vèo mãi mới đi đến trước lầu.
- Ta không đi! Muốn đi thì nàng tự đi!
- Đi đi!
- không đi! – Nam Cung Việt lạnh lùng đáp, giọng điệu có vẻ như đã nổi giận rồi.
- Hôm nay là sinh nhật của e đây!
- Còn sinh nhật nữa? Cả năm nay nàng có cả thấy 8 cái sinh nhật rồi!- Nam Cung Việt giận dữ.

Sở DƯƠNG hất tay Nam Cung Việt ra, tức giận dùng dưng nói:

- A không đi thì e tự đi! – nói rồi nhẹ chân chạy lên lầu.

NAM CUNG VIỆT không thèm đoái hoài đến cô, xị mặt đứng ở chỗ cũ nhìn cô, nhìn cô nằm bò trước cửa sổ nhà người ta, nhấp nước bọt vào tay để đục lỗ trên giấy dán cửa, sau đó ghé mắt vào nhìn. A không khỏi lắc đầu, không hiểu bản thân sao lại thích 1 người ntnày, do đầu óc trong 1 lúc choáng váng ư? Nhìn 1 lúc lâu mà không thấy cô động đậy, a có phần bồn chồn, định thần lại, chăm chú nghe động tĩnh bên đó. không nghe không sao, nghe xong mặt a ngay lập tức đỏ bừng lên, lông mày nhíu lại.

Sở DƯƠNG lúc này vẫn nỗ lực nhìn vào trong, con bà nó, tối thế không biết, cái gì cũng không nhìn thấy. Cô tiểu thư đó ở đâu? Loáng

thoáng có tiếng động nhưng không nghe rõ lắm, đúng thật là, đang yên đang lành bỗng làm cái phòng to như thế làm gì? Cô đang nghĩ xem có nên nhảy qua cửa sổ vào trong hay không thì phát hiện có thêm 1 người xuất hiện sau lưng.

NAM CUNG VIỆT kéo Sở DƯƠNG lại, không để ý đến sự kinh ngạc của cô mà cứ thế ôm lấy cô rồi đi vội ra ngoài.

- Này, này, a làm gì đấy? – Sở DƯƠNG cố hạ thấp giọng, kinh ngạc hỏi, cái tên này, trùng phải tà gì thế không biết?
- Quay về!
- Làm gì thế? e còn chưa nhìn...
- Nàng! nàng có còn là nữ nhi không? – Nam Cung Việt nổi cáu, không ngờ cô ấy lại dám nói chưa nhìn đủ.
- A mà không biết e là nữ nhi hay không à? – Sở DƯƠNG tò mò đáp.

NAM CUNG VIỆT nghẹn lời, người phụ nữ này, đúng là hết thuốc chữa rồi! Cô lại dám khiêu khích a? Trong lòng đột nhiên thấy nóng nực, những tiếng động lúc nãy dường như lại vang bên tai, Nam Cung Việt quay đầu liếc nhìn lầu trên ở phía xa. Đây là lầu trên kiểu gì thế? Rồi a lại cúi đầu nhìn Sở DƯƠNG ở trong lòng mình:

- không biết! Xem ra phải quay về để xác định lại mới được!

..... Ngoại truyện 5: Nếu Nam Cung Việt và Sở Dương...

Đêm tối, những cơn gió nhẹ nhàng thổi đến làm người ta có cảm giác thoải mái không lời nào tả được.

Lúc này vốn dĩ là thời gian vạn vật đều im lặng nghỉ ngơi. Trong bóng đêm, 1 khu nhà đang tắm mình dưới ánh trăng êm dịu. Đứng từ bên bờ tường nhìn xuống, sân ở bên trong rất sâu, lầu các san sát, chắc là 1 gia đình phú quý ở vùng quê này.

Trên đầu bờ tường có 1 bóng đen đang ngồi xổm, quay ra mé ngoài tường khẽ giọng nói cái gì đó. Giọng điệu của người đấy có phần bồn chồn, mà nhiều hơn hết là sự bất đắc dĩ:

- Nàng mau lên, không mấy người canh gác nhìn thấy bây giờ!

Bóng người nhỏ bé ở phía dưới dường như hơi do dự, ngẩng mặt lên hỏi nhỏ:

- A đã nhìn kĩ chưa? có chó không?

NAM CUNG VIỆT càng không biết làm sao mới được, đành nói:

- Đã nói mấy lần rồi, không có! Nàng rút cuộc có đi hay k, không đi thì thôi!- Rồi làm ra vẻ định nhảy từ trên tường xuống.

Sở Dương đứng phía dưới vội thì thào:

- Đi, đi! A đừng vội vội cái gì mà vội, thế có xứng đáng với ánh trăng đẹp thế này không?

Vừa nói vừa lùi ra sau mấy bước, lại chạy mấy bước lấy đà, đến chân tường thì đột nhiên triển khai lực nhảy vọt lên, nhảy không phải là thấp, cũng được gần 3 thước, tay đã gần chạm được vào bờ tường rồi, chỉ tiếc tường của những nhà giàu thường xây cao hơn nhà bình thường nên thiếu tí nữa thì được!

- Bà nó chứ!- Sở DƯƠNG khẽ ***** 1 câu, phải đất bám trên móng rồi làm lại từ đầu.

NAM CUNG VIỆT khoan tay ngồi trên bờ tường, bình tĩnh nhìn cô cứ làm đi làm lại dưới chân tường. A quả thực chẳng biết câu bản nữa, nhớ lại ngày đầu không hiểu sao lại dạy cô khinh công, giờ thì hối hận đến mức chỉ muốn tự sát cho mình mấy cái, học khinh công là để đi ăn trộm sao? Hơn nữa, có bao giờ thấy có người nữa đêm dùng tường bao quanh nhà người ta để luyện khinh công không? Lại thêm, sao cô ấy có thể gốc đến thế?

Ngày kia, lúc leo lên cây để luyện khinh công, sơ ý đến mức đạp gãy cả 1 cành cây to = cổ tay! May mà a kịp phản ứng, ngay lập tức tóm lấy cô nếu không thì cái móng nhỏ đấy còn dùng được nữa? Lại nói, cô như thế là luyện khinh công sao? Ng

bình thường 1 tí có giẫm cũng chẳng làm gãy nổi cành cây to = cổ tay chứ ít gì!

Ngày hôm kia thì nói là muốn lên nóc nhà luyện lòng can đảm, cuối cùng sau khi a đưa cô lên thì cô không động đậy gì, cứ nằm bò cả tiếng đồng hồ, đến đứng cũng chẳng dám đứng! A lên xem cô ra sao thì cô còn cứng miêng nói thực ra muốn đi lại nhưng vì phát hiện đang nắng đẹp nên muốn nằm phơi nắng 1 tí. Nhưng thế cũng gọi là phơi nắng sao? Ngày bé, a từng nhìn thấy mẹ mình nằm phơi nắng trên bãi cát, mà bà đâu có như cô, tay chân bám chặt vào kèo nhà, móng thì chống lên. Lại nói, có kiểu phơi nắng gì mà phơi đến mức tứ chi đều cứng đờ ra không? Bé xuống đất xong lại phải xoa bóp 1 hồi thì cô mới động đậy được!

Còn hôm qua nữa, haiz, thôi, chẳng nhắc đến làm gì!

NAM CUNG VIỆT bắt giắc lắc đầu mà thở dài, với tư chất này còn đòi học “lăng ba vi bộ”? Đúng rồi, cô vẫn chưa nói cho a biết rốt cuộc “lăng ba vi bộ” là gì?

(là 1 bộ pháp khinh công của phái Tiêu Dao trong truyện “Thiên long bát bộ” của Kim Dung)

Cô chạy lấy đà ở phía dưới đến mấy lần rồi, kết quả càng nhảy càng thấp, cuối cùng, đến nhảy lên cũng không nhảy nổi! Sở DƯƠNG 2 tay chống đầu gối, khom người đứng thở hồng hộc 1 hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên, hùng hổ hét khẽ với a:

- A có lương tâm không? không biết đường kéo e 1 cái sao?

NAM CUNG VIỆT tí nữa thì ngã lăn xuống tường, tức không còn gì để nói, nghĩ thầm trong bụng không hiểu lúc đầu ai nghiêm mặt nói không được giúp cô thế? Con người này sao quay mặt 1 cái đã không chịu nhận nữa? Thôi vậy, kìm chế, kìm chế, Nam Cung Việt hít sâu mấy cái, nhảy xuống tường, bẻ ngang người Sở DƯƠNG rồi lại nhảy lên.

Vừa lên bờ tường, cô lập tức phấn khởi, háo hức hỏi:

- Ôi! Đúng là giàu thật! Trộm không về k! Chúng ta lấy cái gì đây?

NAM CUNG VIỆT ngó người ra:

- Nàng nói cái gì?

- Tai a có vấn đề à? E nói là trộm về k!

Sở DƯƠNG nói đoạn lấy 1 tay nải màu đen = vải lã da từ trong người ra, giơ lên vẫy vẫy với Nam Cung Việt, sau đó lại lôi ra 1 miếng vải đen

nhỏ, buộc trên đầu như khăn cuốn đầu, thắt nút ở ngay dưới lỗ mũi.

NAM CUNG VIỆT nhú mày khi thấy dáng vẻ kì quái của cô, hỏi:

- Nàng làm gì thế?

Sở DƯƠNG sững ng:

- Làm gì là làm gì? Trộm chẳng phải đều hoá trang thế này sao? - Rồi đột nhiên khẽ hét lên.- Á! Sai rồi, con bà nó, xem nhiều truyện tranh Nhật Bản quá, không phải thế này, phải bịt mặt chứ!

Nói xong liền cởi miếng vải đen gần giống khăn quấn đầu ra, bịt lên mặt như thể khăn mặt, chỉ có đôi mắt to, sáng long lanh đang chớp chớp trong bóng đêm lộ ra ngoài.

- Nàng vui lắm à? – Nam Cung Việt hỏi.

- Ủ. -Sở DƯƠNG vội vàng gạt đầu, kéo tay áo Nam Cung Việt định nhảy xuống sân.

NAM CUNG VIỆT không động đậy, nhìn chằm chằm vào cô:

- Nàng học khinh công là vì cái gì?

Sở DƯƠNG nghĩ rồi đáp:

- Thì để chạy nhanh 1 chút, nhảy cao 1 chút, đúng thế đó! không phải sao?

NAM CUNG VIỆT gạt đầu:

- Cũng tạm được. sau đó thì sao?

- Sau đó? sau đó thì để đi ăn trộm chứ sao nữa? Chạy nhanh như thế, nhảy cao như thế, không làm trộm thì đúng là phí phạm của trời!- Sở DƯƠNG nói như thể đấy là lẽ tất nhiên.- Hơn nữa, 1 hiệp khách giang hồ như a, nói trắng ra, ở quê của e cũng chỉ là phần tử có đời sống không ổn định của xã hội: thứ nhất không có nghề nghiệp, thứ 2 không có thu nhập. A trợn mắt cái gì? Có trợn mắt thì sự việc vẫn là như thế, đại hiệp chẳng phải lấy của kẻ giàu chia cho người nghèo sao? E chẳng có lí tưởng cao đẹp như thế, cũng chẳng có mưu cầu cao như thế, chỉ mong bản thân ăn no mặc ấm là được!

NAM CUNG VIỆT nổi nóng, cố kìm lửa giận lại:

- sao nàng biết ta cứ phải làm trộm mới nuôi sống nàng được?

Sở DƯƠNG lườm a 1 cái sắc bén, thâm nghĩ, nếu không thì chỗ vàng bạc của a từ đâu đến, e không vạch trần a ra lại còn vất bỏ thước đo đạo đức trong tim mình để cùng a làm 1 đôi “ vợ chồng ăn trộm”, còn a thì thế đấy, lại giả vờ trong sáng nữa!

NAM CUNG VIỆT không ngừng lăm bắm trong đầu: mình không thềm kém hiểu biết như nàng ấy, nàng ấy chỉ là 1 đứa trẻ, mình không nổi nóng với nàng ấy, phụ nữ mà, đều như thế cả, bố nói không sai, phụ nữ chỉ nịnh là được, nếu không thể kiềm chế nổi thì cứ đánh mấy phát vào mông...

Sở DƯƠNG thấy Nam Cung Việt không nói gì, tưởng mình nói khiến a đuối lí liền cười hì hì, đang định giáo dục thêm mấy câu nữa thì thấy Nam Cung Việt đột nhiên nhấc cô lên, “xoẹt” 1 cái nhảy vào trong sân, lách người trốn sau bóng cây.

Sở DƯƠNG nổi giận, khẽ hét:

- Làm gì thế? Cần a phải giúp sao? E không biết tự mình nhảy xuống chắc? Thật đúng là, không nhún lên được thì chẳng lẽ cũng không nhảy xuống được à? A...

Tiếng nói đột nhiên bị mắc lại, có tiếng bước chân từ xa vọng đến, 2 người canh gác nhà cầm đèn lồng đi qua con đường nhỏ bên cạnh. Ánh nến leo lét hắt đến, soi rọi 2 bóng đen mờ mờ tỏ tỏ rất đáng sợ.

1 lúc sau, ánh đèn lồng mới đi xa, mắt hút nơi cuối đường.

Sở DƯƠNG liền đẩy Nam Cung Việt đứng trước mình ra, đôi môi đỏ thắm khê mở, hơi thở không ổn định, vừa ngượng vừa tức mà nói:

- A làm gì vậy? Có kiểu nhân cơ hội mà ăn đậu phụ thế này không?

NAM CUNG VIỆT không nói gì, miệng khê mỉm cười, chờ cô nói xong mới khê đáp:

- Lúc này chẳng phải có người đến sao? ta sợ nàng nói lung tung. Hơn nữa thính lực của nàng cũng không tốt, chờ đến khi nàng phát hiện ra thì người ta đã đến tới trước mặt nàng rồi.

Sở DƯƠNG không biết nói sao, lườm a 1 cái mà nghĩ tuyệt đối không được nhìn vẻ ngoài đàn ông mà làm chết! Nhớ ngày đầu Nam Cung Việt của cô trong sáng như 1 đứa trẻ mà sao giờ cũng học được thói nguy hiểm?

- Sau này chỉ cần nói trước với e là được rồi!

NAM CUNG VIỆT gật đầu, bỗng nhiên khê nói:

- Lại có người đến!

- Hả? – Sở DƯƠNG sững ng, sau đó lại thấy môi của Nam Cung Việt lại ép xuống.

1 lúc sau....

- người đâu? người đâu? – Sở DƯƠNG kéo cổ áo Nam Cung Việt, tức giận hỏi.

A cười:

- Rẽ vào đường ở mé bên kia trước khi tới đây rồi.

.....

- Phía trước là lầu gì? – Sở DƯƠNG hỏi.

NAM CUNG VIỆT xốc tay nải sau lưng lên, liếc mắt qua, nói với giọng điệu không hài lòng:

- Chắc là lầu thêu của tiểu thư?

không thể trách a không hài lòng được, ai có thể ngờ rằng đường đường 1 Nam Cung Việt thiếu hiệp lại ăn trộm tiền của người ta, không những thế còn làm chân lon ton cho vợ mình nữa chứ!

- Đi xem xem sao! – Sở DƯƠNG kéo Nam Cung Việt đi về phía đó.

- Đi xem cái đấy làm gì? Nàng không trộm đồ nữa sao?

- Ngốc! Hái hoa chứ sao nữa!

- Nàng hái hoa? Nàng đi hái hoa?- Nam Cung Việt tí nữa thì cắn vào lưỡi, nhớ lại ‘kì tích hái hoa’ ngày xưa của cô.

- Trời ơi, không hái được thì cũng có thể nhìn được mà! Đúng thật là! Zai đẹp thì a không cho e hái, đến cả mỹ nữ thì chắc cũng phải cho e được nhìn chứ? – Sở DƯƠNG nói đoạn kéo tay Nam Cung Việt, nấp chỗ này, né chỗ kia, vòng vèo mãi mới đi đến trước lầu.

- Ta không đi! Muốn đi thì nàng tự đi!

- Đi đi!

- không đi! – Nam Cung Việt lạnh lùng đáp, giọng điệu có vẻ như đã nổi giận rồi.

- Hôm nay là sinh nhật của e đấy!

- Còn sinh nhật nữa? Cả năm nay nàng có cả thấy 8 cái sinh nhật rồi!- Nam Cung Việt giận dữ.

Sở DƯƠNG hất tay Nam Cung Việt ra, tức giận ùng ùng nói:

- A không đi thì e tự đi! – nói rồi nhẹ chân chạy lên lầu.

NAM CUNG VIỆT không thèm đoái hoài đến cô, xì mặt đứng ở chỗ cũ nhìn cô, nhìn cô nằm bò trước cửa sổ nhà người ta, nhấp nước bọt vào tay để đục lỗ trên giấy dán cửa, sau đó ghé mắt vào nhìn. A không khỏi lắc đầu, không hiểu bản thân sao lại thích 1 người ntnày, do đầu óc trong 1 lúc choáng váng ư? Nhìn 1 lúc lâu mà không thấy cô động đậy, a có phần bồn chồn, định thần lại, chăm chú nghe động tĩnh bên đó. không nghe không sao, nghe xong mặt a ngay lập tức đỏ bừng lên, lông mày nhíu lại.

Sở DƯƠNG lúc này vẫn nỗ lực nhìn vào trong, con bà nó, tối thế không biết, cái gì cũng không nhìn thấy. Cô tiểu thư đó ở đâu? Loáng

thoáng có tiếng động nhưng không nghe rõ lắm, đúng thật là, đang yên đang lành bỗng làm cái phòng to như thế làm gì? Cô đang nghĩ xem có nên nhảy qua cửa sổ vào trong hay không thì phát hiện có thêm 1 người xuất hiện sau lưng.

NAM CUNG VIỆT kéo Sở DƯƠNG lại, không để ý đến sự kinh ngạc của cô mà cứ thế ôm lấy cô rồi đi vội ra ngoài.

- Này, này, a làm gì đấy? – Sở DƯƠNG cố hạ thấp giọng, kinh ngạc hỏi, cái tên này, trùng phải tà gì thế không biết?

- Quay về!

- Làm gì thế? e còn chưa nhìn...

- Nàng! nàng có còn là nữ nhi không? – Nam Cung Việt nổi cáu, không ngờ cô ấy lại dám nói chưa nhìn đủ.

- A mà không biết e là nữ nhi hay không à? – Sở DƯƠNG tò mò đáp.

NAM CUNG VIỆT nghẹn lời, người phụ nữ này, đúng là hết thuốc chữa rồi! Cô lại dám khiêu khích a? Trong lòng đột nhiên thấy nóng nực, những tiếng động lúc nãy dường như lại vang bên tai, Nam Cung Việt quay đầu liếc nhìn lầu trên ở phía xa. Đây là lầu trên kiểu gì thế? Rồi a lại cúi đầu nhìn Sở DƯƠNG ở trong lòng mình:

- không biết! Xem ra phải quay về để xác định lại mới được!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-cau-than>